KUR'AN'DA "BİLİM"

https://yaklasansaat.com/YsVsCode/https/http-folders/dunyamiz/bilim_ve_teknoloji/kuranda_bilim_.html

O (Allah) ki, Arz'da ne varsa, tamamını sizin için yarattı. Sonra, Göğe yöneldi; yedi Gök olarak onları düzenledi. Ve O, her şeyin Âlimi'dir[**Bakara (2)/29**]

Muhakkak, göklerin ve Arz'ın yaratılmasında, gece ile gündüzün arka arkaya gelmesinde, insanlara yararlı şeylerle, denizde yüzen gemilerde, Allah'ın Gök'ten indirdiği suda ve onunla Yeryüzü'nü, ölümünden sonra diriltmesinde, her canlıyı orada üretip-yaymasında, rüzgârları estirmesinde, bulutların Gök'le Arz arasında, müsahhar (boyun eğdirilmiş) kılınmasında, akleden bir topluluk için ayetler (deliller) vardır. [**Bakara (2)/164**]

Muhakkak Allah, habbeyi (taneyi) ve çekirdeği patlatandır. O, diriyi ölüden, ölüyü de diriden çıkarır. İşte Allah böyledir. (Öyleyse) nasıl çevriliyorsunuz?
(Allah), aydınlığı patlatıp- çıkarandır. Ve geceyi, sakin (dinlenme) kıldı. Güneş ve Ay'ın (hareketleri) 'hesap' iledir. Bu, Aziz (üstün-şerefli) ve Âlim (bilen) Allah'ın takdiridir.
O (Allah) ki, yıldızları, karanın ve denizin karanlığında yol bulasınız diye yarattı. Anlayan bir kavim için âyetleri (böyle) açıklarız.[**En'am (6)/95-97**]

Gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder. O, 'Latif'tir (her şeye nüfuz eden), 'Haberdar'dır.[**En'am (6)/103**]

Allah, kimi hidayete erdirmek isterse, onun göğsünü İslam'a açar; kimi saptırmak isterse, onun göğsünü sanki Göğe yükseliyormuş gibi daralmış ve sıkıntılı kılar. Böylece Allah, iman etmeyenleri (şirk) pisliğinde bırakır.[**En'am (6)/125**]

Sana, Saat'in (Kıyamet'in) ne zaman demir atacağını (geleceğini) soruyorlar. De ki: "Onun ilmi, ancak Rabb'imin yanındadır. Onun vaktini, Allah'tan başkası ifşa etmez. 'Gökler-Arz' (Evrenler) ağırlaştı ('kritik kütle'ye yaklaştı). Saat (Kıyamet), size ansızın gelir." Sanki sen, (Kıyamet'in vaktinden) haberdarmışşın gibi, sana soruyorlar. De ki: "Onun ilmi, ancak Allah'ın yanındadır, insanların çoğu bilmezler."[**Araf (7)/187**]

O (Allah) ki, Güneş'i bir ışık(foton) kaynağı, Ay'ı ise nur(yansıma-aydınlık) kıldı. Seneleri ve 'hesabı' bilesiniz diye (Ay'a) menziller (duraklar) takdir etti. Allah, bunları ancak hak ile yarattı. (Allah), anlayan bir kavim (topluluk) için ayetlerini bu şekilde açıklar.[**Yunus (10)/5**]

Arz'da birbirine 'komşu kıtalar', üzüm bağları, ekinler, çatallı ve çatalsız hurmalıklar vardır. Öyle ki, bunlar aynı su ile sulandığı halde; ürünlerden bazısını, bazısından üstün kılıyoruz. Muhakkak bunda, akledecek bir kavim için ayetler vardır.[**Rad (13)/4**]

Ve rüzgârları, aşılayıcılar olarak gönderdik. Gök'ten su indirdik, onunla sizleri suladık, siz o suyun muhafızları (koruyucuları) değilsiniz.[**Hicr (15)/22**]

Sizi sarsmasın diye Arz'a dağlar bıraktı. Irmaklar ve yollar (kıldı). Umulur ki doğru yolu bulursunuz.[**Nahl (16)/15**]

Hakkı örtenler görmedi mi, muhakkakGökler ve Arz bitişik (aynı) idi, o ikisini 'ayırdık'. Ve her canlı şeyi sudan kıldık (yarattık), iman etmiyorlar mı?
Ve onları sarsmasın diye, Arz'da dağları kıldık (yarattık). Yine onda (dağlarda) yollar açtık, umulur ki hidayet (doğru yolu) bulurlar.

Ve Arz (Dünya) Göğünü korunmuş tavan kıldık, onlar, onun (Göğün) ayetlerinden yüz çevirirler.
Ve O (Allah) ki, geceyi, gündüzü, Güneş'i ve Ay'ı yarattı. Her biri, bir yörüngede yüzerler.[**Enbiya (21)/30-33]**

Bilakis Biz, onları ve babalarını, onların 'ömrü uzayınca'ya kadar yararlandırıp-yaşattık. Görmüyorlar mı, Biz Arz'a geliyoruz ve Arz'ın etrafından (kutuplarından) eksiltiyoruz. Onlar mı, galip gelecekler?[**Enbiya (21)/44**]

O (Kıyamet) günü, Biz, 'Göğü' (Evreni), kitabın sahifelerini dürüp-büker gibi, bükeriz. ('Büyük Patlama'yla) ilk önce yaratmaya başladığımız gibi, yine onu, (hiper karadelik tekilliğinde), iade ederiz. Bu, Bizim üzerimize bir vaattir. Elbette Biz, bunu yapacak olanlarız.[**Enbiya (21)/104**]

Ey insanlar, şayet dirilişten yana bir kuşku içindeyseniz, bilin ki: Biz sizi, (önce) topraktan; sonra 'nudfe'den (meniden), sonra bir 'alak'tan (zigottan), sonra biçimi, belirli- belirsiz bir 'muzğa'dan (embriyodan) yarattık. (Bu) sizin için apaçık bir beyandır. Dilediğimizi, tayin edilmiş bir süreye kadar, rahimlerde tutuyoruz, sonra sizi bebek olarak çıkarıyoruz, sonra da erginlik çağına eriştiriyoruz. Sizden, kiminizin hayatına son verilmekte, kiminiz de, ilimden bir şey bilirken, hiçbir şey bilmez durumuna; yani ileri yaşlılığa döndürülmektedir. Yeryüzünü, kupkuru-ölü görürsün, ancak Biz, onun üzerine su indirdiğimiz zaman; titreşir, kabarır ve her güzel çiftten bitirir.[**Hac (22)/5**]

Onlar, senden, azabın gelmesini acele istiyorlar. Elbette Allah, vaadine muhalefet etmez. Muhakkak senin Rabb'inin katında 'bir gün', sizin saydığınız (yıllardan) 'bin yıl' gibidir[**Hac (22)/47**]

Muhakkak Biz, insanı, çamurdan; bir özden yarattık.
Sonra onu (özü), 'nudfe' (meni) olarak, sağlam bir karar yerine yerleştirdik.
Sonra meniyi, bir 'alak' (zigot) olarak yarattık. Sonra zigotu, 'muzğa'(embriyo) kıldık. Daha sonra embriyodan, 'izam' (kemik) kıldık. Arkasından da kemiğe, et giydirdik. Sonra onu, başka bir yaratılışla inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne yücedir.[**Mü'minun (23)/12-14**]

De ki: "Her şeyin melekutu (en temel yapıtaşı-özü-ruhu), kimin elindedir? Ki O, (her şeye) yakın-komşuyken, Kendisine yakın-komşu olunamaz, şayet biliyorsanız."[**Mü'minun (23)/88**]

Allah, 'Göklerin-Arz'ın (evrenlerin) 'Nuru'dur. 'Allah'ın Nuru'nun misali, 'Oyuk' içinde bulunan bir 'Lamba' gibidir. Lamba, bir 'sırça' içerisindedir ve sırça, sanki 'incimsi bir yıldız'dır (nötron yıldızı). O(Lamba)ki, ne doğuda, ne de batıda bulunmayan, 'mübarek bir zeytin ağacı'ndan yakılır. Neredeyse, ateş dokunmasa da, onun 'yağı', 'ışık verir'. (Bu),'Nur üzeri Nur'dur. Allah, kimi dilerse onu, Kendi Nuru'na doğrultur. Allah, insanlar için misaller verir. Allah, her şeyin Âlimi'dir.[**Nur (24)/35**]

Görmedin mi! Muhakkak Allah, bulutları yürütür, onların arasını birleştirip-kaynaştırır, sonra onu yoğunlaştırır, arkasından onun arasından yağmur damlalarının çıktığını görürsün. (Allah), Gök'ten içinde buz bulunan dağlar (buz dağı-kuyruklu yıldız) indirir. Onu (kuyruklu yıldızı), dilediğine isabet ettirir. Dilediğini ondan korur. Neredeyse onun ışığı, gözleri giderir (kör eder).[**Nur (24)/43**]

Allah, her canlıyı(hayvanı) sudan yarattı. Bunlardan kimisi, karnı üzerinde, kimisi, iki ayağı üzerinde ve kimisi de dört ayağı üzerinde yürümektedir. Allah, neyi dilerse, onu yaratır. Muhakkak Allah, her şeye güç yetirendir.[**Nur (24)/45**]

O (Allah) ki, iki denizi karıştırır, şu, tatlı-rahatlatıcı; bu da tuzlu-acıdır. İkisinin arasında, bir berzah (engel-perde) ve yasaklayan bir sınır kıldı.
O (Allah) ki, sudan bir beşer (insan) yaratıp, ona bir nesep (soy) ve sıhriyyet (akrabalık) yaratan O'dur. Senin Rabb'in, Kadir'dir (her şeyi takdir edendir).[**Furkan (25)/53-54**]

Sen dağlara bakınca, sabit sanırsın; oysa onlar, bulutların yürümesi gibi yürürler. Her şeyi muhkem-sağlam yapan Allah'ın sanatı böyledir. Muhakkak O, yaptıklarınızdan haberdardır.[**Neml (27)/88**]

O Allah ki, rüzgarları gönderir; böylece bir bulut kaldırır. Arkasından onu (bulutu), Gök'te nasıl dilerse öyle yayar ve onu yoğunlaştırır. Nihayet o (yoğunlaşmış) bulutun arasından yağmur damlalarının çıktığını görürsün. Sonunda kölelerinden dilediğine onu (yağmuru) isabet ettirir. O zaman onlar sevinirler.[**Rum (30)/48**]

(Allah), gökleri, dayanak olmaksızın yarattı, siz onu görüyorsunuz. Sizi sarsmasın diye Arz'a dağlar bıraktı ve orada her canlıdan yaydı. Biz Gök'ten su indirdik, böylece orada her kerim (güzel) çiftten bitki bitirdik.[**Lokman (31)/10**]

Gök'ten, Arz'a doğru işleri O yönetir. Sonra (işler) sizin saymakta olduğunuz 'bin yıl' miktarı (karşılığı) olan 'bir gün'de O'na yükselir.[**Secde (32)/5**]

Onlar, Gök'ten ve Arz'dan, arkalarında (geçmişte) ve önlerinde (gelecekte) olacakları görmüyorlar mı? Şayet dilersek onları 'Arz'a batırırız' veya üzerlerine 'Gök'ten bir kütle (göktaşı)'düşürürüz. Muhakkak bunda (Allah'a) yönelen köleler için bir ayet vardır.[**Sebe (34)/9**]

(Allah), Geceyi gündüze, gündüzü de geceye uzatıp-katar. Güneş'e ve Ay'a boyun eğdirdi. Her biri (yörüngesinde), belirli bir süreye kadar hareket eder. İşte bu şekilde (yapan) Allah, sizin Rabb'inizdir ve mülk O'nundur. O'ndan başka (yardıma) çağırdıklarınız, 'bir çekirdek zarına' bile malik olamazlar.[**Fatır (35)/13**]

Arz'ın bitirdiklerinden, onların kendilerinden ve bilmedikleri her şeyden 'çiftler' (eşler) yaratan (Allah), ne Yüce'dir![**Yasin (36)/36]**

Güneş de, kendisi için (takdir edilmiş) olan 'karar yeri'ne doğru akıp gitmektedir. Bu, Aziz ve Âlim olan Allah'ın takdiridir.
Biz, ona (Ay'a), menziller (haller) takdir ettik, ta ki 'kurumuş bir hurma dalına benzer bir yol' izleyinceye kadar.
Ne Güneş, Ay'a erişip-yetişebilir, ne de gece, gündüzün önüne geçebilir. Her biri, bir yörüngede yüzmektedir[**Yasin (36)/38-40**]

Bir şeyi dilediği zaman, (Allah'ın) emri, yalnızca ona, 'Ol' demesidir. O da hemen oluverir. Her şeyin melekûtu (en temel yapıtaşı-özü-ruhu) elinde bulunan (Allah) ne Yüce'dir! Sizin dönüşünüz O'nadır.[**Yasin (36)/82-83**]

"O(Kur'an), âlemler için ancak bir zikirdir (öğüt-hatırlatmadır)."
"Elbette 'O'nun Haberi'ni, bir vakitten sonra bileceksiniz."[**Sad (38)/87-88**]

(Allah), gökleri ve Arz'ı, hak olarak yarattı. Gece, gündüzün üstünü; gündüz de, gecenin üstünü; 'küresel biçimde kaplar.' Güneş'e ve Ay'a boyun eğdirdi. Her biri (yörüngesinde), belirli bir süreye kadar hareket eder. Dikkat et! O (Allah), Aziz (üstün-şerefli) ve Ğafur (bağışlayan)'dır.[**Zümer (39)/5**]

Onlar, Allah'ın Hak Kadrini takdir edemediler. Oysa Kıyamet Günü, Arz, tamamen O'nun kabzasındadır (elindedir). Gökler, O'nun sağ eliyle, 'dürülüp-bükülmüştür'. (Allah), onların koştukları şirkten münezzeh ve Yüce'dir.[**Zümer (39)/67**]

(Arz'ın) üstünde sarsılmaz dağlar kıldı, orada bereketler yarattı ve isteyip-arayanlar için 'eşit-dengeli' olmak üzere dört günde (devirde) rızıklar takdir etti.
Sonra oraya Göğe yöneldi o, duhan (gaz) halinde idi. Böylece (Göğe) ve Arz'a dedi ki: "İsteyerek veya istemeyerek gelin!" İkisi de: "İsteyerek (itaat ederek) geldik" dediler.
Böylece onları, iki günde (devirde) 'yedi Gök' olarak tamamladı ve her bir göğe emrini vahyetti. Biz 'Dünya Göğü'nü de, lambalarla (yıldızlarla) süsleyip-donattık ve muhafaza ettik (korunmuş tavan kıldık). İşte bu, Aziz (üstün-şerefli) ve Âlim olan Allah'ın takdiridir.[**Fussilet (41)/10-12**]

'Sarmal yollar ve yörüngeler' sahibi Göğe andolsun![**Zariyat (51)/7**]

Arz'da, yakın ilim (sahipleri) için ayetler vardır.
Ve kendinizde de, görmüyor musunuz?
'Rızkınız' da, size yapılan 'vaadler' (tehditler) de Gök'tedir.**[Zariyat (51)/20-22]**

Biz Göğü kudretle bina ettik ve muhakkak O'nu 'genişletmekteyiz'.[**Zariyat (51)/47**]

Ve Biz, her şeyden 'iki eş (çift)' yarattık. Umulur ki, öğüt alıp-düşünürsünüz.[**Zariyat (51)/49**]

İki denizi salıverdi, birbiriyle karşılaşırlar.
İkisi arasında 'berzah' (perde-engel) vardır, birbirlerine karışmazlar.[**Rahman (55)/19-20**]

Cin ve insan toplulukları, eğer göklerin ve Arz'ın sınırlarından nüfuz etmeye (aşıp-geçmeye) güç yetirebilirseniz, yapın! Nüfuz edemezsiniz, ancak bir 'sultan' (üstün bir güç) müstesna.[**Rahman (55)/33**]

Hayır, yıldızların çöktüğü yere (karadeliğe) yemin ederim.
Şayet bilirseniz, bu azim (büyük) bir yemindir.[**Vakıa (56)/75-76**]

Gök'teki o kimsenin (Mikail'in), sizi Arz'a geçirmeyeceğinden emin mi oldunuz? O zaman Arz sarsılır (depremler olur).
O'nun üzerinize 'taş-dolu kasırgası' göndermeyeceğinden emin misiniz? Yakında bileceksiniz, Benim uyarım (korkutmam) nasılmış?[**Mülk (67)/16-17**]

Melekler ve Ruh(Cebrail), 'elli bin sene' karşılığı olan 'bir gün'de O'na(Allah'a) yükselirler.[**Mearic (70)/4**]

Muhakkak onlar, o (Kıyamet) gününü uzak görüyorlar.
Biz ise onu yakın görüyoruz.
O gün Gök, 'kızgın zeytinyağı' gibi.
Dağlar da, atılmış yün gibi olur.[**Mearic (70)/6-9**]

(Cinler): "Doğrusu biz Göğü yokladık, ancak onu, 'güçlü koruyucular' ve 'ışın topları'yla dolu bulduk."

"Oysa biz, duymak (kulak hırsızlığı yapmak için), (Göğün) oturma yerlerinde otururduk. Ancak şimdi, kim dinleyecek olursa, onu gözleyen bir 'ışın topu' bulur."[**Cin (72)/8-9**]

Ay kararır.
Güneş ve Ay birleşir.[**Kıyamet (75)/8-9**]

İnsan, kendisi anılmaya değer birşey değilken; üzerinden, 'dehr'den (evrenin başlangıcından) bir (hayli) süre geçmedi mi?[**İnsan (76)/1**]

Güneş, 'körleştirildiği' zaman!
Yıldızlar, 'söndürüldüğü' zaman!
Dağlar, 'yürütüldüğü' zaman![**Tekvir (81)/1-3**]

Gök, 'soyulup-söküldüğü' zaman![**Tekvir (81)/11**]

Hayır! Yemin ederim 'Hunnasa' (karadeliğe)!
'Künnasın' civarına (kozmik süpürgeye-olay ufkuna)![**Tekvir (81)/15-16**]

Gezegenler 'dağılıp-saçıldığı' zaman!
Denizler 'fışkırdığı' zaman![**İnfitar (82)/2-3**]

Göğe ve 'Tarık'a (burgulu yola) andolsun!
Nedir 'Tarık' bilir misin?
Delik yıldızdır (karadelik)![**Tarık (86)/1-3]**

'Dönüşümlü' olan Göğe andolsun![**Tarık (86)/11**]

Güneş'e ve onun ışığına,
(Güneş'i) izlediği zaman Ay'a,
(Güneş'in) ortaya çıkardığı gündüze andolsun![**Şems (91)/1-3**]

İNSANLIK TARİHİ, MU-ATLANTİS VE "YE'CUC-ME'CU

08/01/2012-Dr. Halil Bayraktar yaklasansaat.com

Yaklaşık olarak 12.000 yıl önce meydana gelmiş olan Nuh tufanından önceki zamanlara ait tahmini Mu, Atlantis ve Lemurya haritası.

İnsanlık tarihi, bilindiği gibi Adem'in yeryüzüne gönderilmesiyle başlamıştır. İlk insan ve ilk peygamber Adem, kendisine saygı gösterilmesi emrini tereddütle karşılayan Azazel'in tuzağına düşmüş ve cennetten çıkarılmıştır. Böylece Adem ve Havva, tek yeşil gezegen olan Dünya'da; cinlerle ve Sonsuz Yüce'nin lanetiyle iblisleşen Azazel'le birlikte yaşamaya başlamıştır.

Dünya'da çok uzun zamandan beri İblis'in de mensubu bulunduğu cinler yaşamaktaydı. Cinlerin ne zaman yaratıldığını ve Dünya'dan önce nerelerde; hangi gezegenlerde yaşadıklarını bilmiyoruz. Ancak çağın gelişen ilmi verilerine ve İslam kaynaklarına dayanarak bazı tahminlerde bulunabiliriz. Cin toplumlarının da insan

toplumları gibi imtihan edildiklerini, İslam'dan saparak zalimleştikleri vakit uyarıcı gönderildiğini; uyarıcı Hak Elçilerini öldürmeye kalkışarak, aynen müşrik-zalim insan kavimleri gibi helak olduklarını biliyoruz.

Bu nedenledir ki içlerinden iman edenlerin kurtarılarak; Güneş sisteminde başka bir gezegene yerleştirildiklerini söyleyebiliriz. Bu şekilde "Güneş sistemi"ndeki birçok gezegenin yaşanmaz hale geldiğini; sonunda muhtemelen Mars'tan, Dünya gezegenine geçtikleri konusunda yeterli olmasa da işaretler bulunduğunu söyleyebiliriz.

İşte Güneş sisteminin bu son ve adeta yaşam için hazırlanmış Dünya gezegeninde, bir taraftan Ademoğulları çoğalıp-yayılırken; diğer taraftan cinler ve İblisoğulları ve yandaşları olan cin-şeytanlar çoğalmıştır. Dünya, tüm canlı yaşamı, bitki örtüsü, yiyecek- içecek su kaynaklarıyla; tüm yer altı-yer üstü kaynaklarıyla cin ve insanoğlu için yaşam-ölüm yeri ve yurt olarak hazırlanmış olup; eceline kadar yaşamını sürdürecektir.

Kur'an'a Göre "İnsanlık Tarihi"

İnsanlık tarihini; yahut kavimler tarihini genel olarak iki döneme (periyoda) ayırabiliriz. Birincisi Adem'den, Nuh'a kadar; ikincisi Nuh'tan, Dünya'nın sonuna yahut fiili kıyamete kadar olan dönem. Kur'an'a baktığımızda insanoğlunun, Nuh'a kadar devam eden serüveninden adeta söz edilmediğini görürüz. Nuh'tan sonraki insanoğlunun; yani Nuhoğullarının kavimleri, peygamberlerin bu kavimlerle mücadeleleri ve kavimlerin helakları; açıkça ve ibretli bir şekilde anlatılmıştır. Ancak Adem- Nuh arası Ademoğlu'nun, kavimleri, elçileri ve mücadelelerinden söz edilmemiştir. Ayrıca Nuh tufanının, Dünya ölçeğinde Ademoğullarını yok etmesi oldukça anlamlıdır ve bize bazı ipuçları sunmaktadır. Nuh tufanının evrensel bir tufan olduğunu, Kur'an'dan ve Peygamber sünnetinden biliyoruz ve bunun delillerini inşallah "Küresel Yok Oluş: Nuh Tufanı" konulu çalışmamızda ortaya koyacağız.

Sonsuz Yüce'nin insanoğluna indirdiği son kitap Kur'an'da; sadece Adem'in iki oğlu Habil ve Kabil'in mücadelesinden ve peygamber olarak da İdris'ten bahsedilmektedir. Adem'in diğer bir oğlu Şit'in peygamberliğini ise hadis kaynaklarından ve Tevrat'tan bilmekteyiz. Bu gerçeği, evrensel Nuh tufanıyla birlikte göz önüne aldığımızda vardığımız sonuç; Sonsuz Yüce Rabb'imizin insanoğlunun bu dönemini "sessiz karanlığa" mahkum etmiş olmasıdır. Ayrıca, Tevrat'ın Tekvin bölümü de bizim bu hükmümüzü teyit etmektedir.

Demek ki; bu birinci insanlık periyodu içinde ademoğulları öyle yoldan çıkmış; o derece sapkın hale gelmişler ki; ya peygamberlerini öldürmüşler ya da peygamber gönderilemeyecek derecede Yüce Rabb'imizin gazabını üzerlerine çekmişler ve böylece Yüce Rabb'imiz de bu dönemi "sessiz karanlığa" mahkum etmiştir. Bu sebepledir ki Kur'an'ın bu konudaki sessizliği, bizce oldukça anlamlıdır ve bu periyodu değerlendirirken bazı sonuçlar tahsil etmemize imkan vermektedir. Bu çağrışımlar, insanlığın "birinci periyodu"nda ortaya çıkan ve insanoğlunun "şirk"e; oradan da şeytanlaşma sürecine girişini bize hatırlatmaktadır. Bu insanlık tarihinin "birinci periyodu"nda ortaya çıkan sapkınlık, öyle bir sapkınlıktır ki; Sonsuz Yüce Rabb'imizin gazabını üzerine çekmiş ve bu dönem "karanlığa" mahkum edilmiştir.

Sünnetullah şudur: İnsanoğlu önce Sonsuz Yüce Allah'a teslim olur; sonra kısa bir zaman periyodunda "şirk"e kayar; gönderilmiş uyarıcı-elçileri dinlemez, öldürmeye kalkar ve giderek adeta şeytanlaşır ve helak çukuruna yuvarlanır.

Nuh Öncesi İnsanlığın Sapkınlaşma Süreci: Ye'cuc-Me'cuc

Nuh tufanından önce de Dünya öyle ifsada uğramış; ademoğulları öyle azgınlaşmış; nesli ve nesebi öyle bozmuştu ki; insanlık tarihi böyle bir olaya bir daha şahit olmayacaktı. İşte bu insanlık tarihinin en ilginç ve dramatik ve bir daha şahit olunamayacak olayı; Ye'cuc-Me'cuc'un ortaya çıkması, yeryüzünü baştan başa fesada uğratması olayıdır. Evet, Yüce Rabb'imizin gazabını Dünya üzerine çeken olay budur ve Nuh tufanı bu sebeple dünya insanlığını vurmuştur. Evet, evrensel Nuh tufanını davet eden insanlık tarihinin bu en önemli "azgınlaşma-şeytanlaşma süreci"ni kısaca özetleyelim ve arkasından da kanıtlarını verelim.

Azazel, melek boyutundan düşürülerek iblisleşmiş ve lanetli olarak ademoğullarının peşine düşmüş; Adem'i cennetten kaydırdığı gibi oğullarını da "Hak Yol"dan saptırıp, şeytanlaştırmak için elinden geleni arkasına koymamıştır. Azazel iken kendisine tabi olan cinlerin ileri gelenlerinin ayağını kaydırarak; onları da kendisi gibi şeytanlaştırmıştır. Arkasından da İblis, Allah'a olan teslimiyetlerini bozan bu şeytanlaşmış cinlerini , ademoğlunun kızlarıyla yasak olan ilişkiye teşvik etmiştir ve bu sapkın ilişki böylece başlamıştır.

Kısacası, Nuh tufanından önce yeryüzünde bugüne benzer küresel bir hakimiyet kurmuş olan bir toplumun; muhtemelen "Mu-Atlantis"in, "üstün insan"; yani "cin-insan" arzularını yem olarak kullanan İblis, insanlığı Ye'cuc-Me'cuc belasına ve arkasından da Tufan felaketine sürüklemiştir. Şimdi bu konuyu deliller ışığında gözden geçirelim:

İşte Vahye Dayalı Deliller: Kur'an: Sünnetullahı Ortaya Koyuyor

1) Kur'an, Ye'cuc- Me'cuc oluşumuna yol açacak "insan-şeytan ilişkileri"ni bize şöyle bildiriyor:

Muhakkak onlar (müşrikler), O'nun (Allah'ın) dışında, dişileri(cinleri-perileri) çağırıyorlardı. Onlar, (gerçekte) (kovulmuş) asi şeytandan başkasını çağırmıyorlardı.

Allah, onu lanetledi ve o (Şeytan) dedi ki: "Elbette, Sen'in kölelerin içinden belirlenmiş bir zümreyi, kendime (köle) edineceğim."
"Ve elbette onları saptıracağım, ümitlendireceğim; onlara, hayvanların kulaklarını kesmelerini emredeceğim. Elbette yine onlara, Allah'ın yarattığını değiştirmelerini emredeceğim. "Kim, Allah'ı bırakıp da şeytanı dost edinirse, muhakkak o, apaçık bir hüsrana uğramıştır.

(Şeytan), onlara vaad ediyor, onları ümitlendiriyor. Oysa Şeytan, onlara aldanmadan başkasını vaad etmez**.[Nisa (4)/117-120]**

O gün (Allah) onların hepsini toplar: "Ey cin topluluğu, siz insanlardan kendinizi çoğaltmak istediniz." (Bunun üzerine) onların (cinlerin), insanlardan dostları olan kimse dedi ki: "Rabb'imiz, bazımız, bazımızdan yararlanıp, bizim için takdir ettiğin süreye ulaştık." (Allah) dedi ki: "Allah'ın dilediklerinin dışında onların barınağı ateştir, orada kalıcıdırlar. Muhakak senin Rabb'in Hakim'dir, Alim'dir."[**Enam (6)/128]**

Muhakkak İblis, onlar (insanlar) üzerindeki zannını doğruladı. Müminlerden bir grup hariç ona (İblis'e) tabi oldular**.[Sebe (34)/20]**

Biz, onlara yakınlar (cin-şeytanlar) hazırladık. Onlar (cin-şeytanlar), onların önlerinde ve arkalarında olanları güzel gösterirler. Onlardan önce geçmiş olan ümmetler içindeki insan ve

cinler gibi, onlara da söz (azap) hak oldu. Muhakkak onlar hüsrana uğrayanlardır**.[Fussilet (41)/25]**

Şeytan onları kaplamıştır; böylece onlara Allah'ın zikrini unutturmuştur. Böyle olanlar, şeytan hizbidir. Dikkat edin! Muhakkak şeytanın hizbi olanlar, hüsrana uğrayanlardır. [MÜCADELE (58)/19]

Tora (Tevrat): Olayı İfşa Ediyor

2) Tora'nın Bereşit (Tekvin) bölümünde, Ye'cuc-Me'cuc'un ortaya çıkışı açık bir şekilde şöyle özetleniyor:

İnsanoğlu, toprak üzerinde çoğalmaya başlayıp kızları doğunca, Tanrı'nın oğulları, insan kızlarının iyi olduklarını gördüler ve her şeçtiklerinden kendilerine eş aldılar.
Tanrı: "Ruhum insanı sonsuza dek yargılamayacak; çünkü o etten başka bir şey değil. Günleri 120 yıl olacak" dedi. Devler(Nefilim) o günlerde ve daha sonraları yeryüzündeydiler.
Tanrı'nın oğulları, insan kızlarına gelmişler ve (devlere) baba olmuşlardı. (Devler) ezelden beri en güçlülerdi; şöhretli kişilerdi.
Tanrı yeryüzünde insanın kötülüğünün artmakta olduğunu gördü. (İnsanın) en derin düşüncelerinin yarattığı eğilimler, gün boyunca, sadece kötüyeydi.
Tanrı: "Yaratmış olduğum insanoğlunu yeryüzünden sileceğim, - insandan evcil hayvanlara, yer hayvanlarına ve gökyüzündeki kuşlara kadar-" dedi.
Fakat Noah, Tanrı'nın gözünde beğeni bulmuştu.
Bereşit (Tekvin): 6/1-5, 7-8

"Tanrı'nın oğulları" yerine Tora tefsircileri "yöneticilerin oğulları" veya "hakimlerin oğulları" ifadesini kullanmışlardır. Bizce bu "Tanrı'nın oğulları" ifadesi, ancak mecazi anlamda doğrudur ve İblis'in "düşmüş melekler" diye yutturmaya çalıştığı; düşmüş cinler; İblis hizbi olan cinler; yani şeytanlardır. Tüm erkek olan insan ve cinler; mecazi anlamda Tanrı oğulları gibidir. Sonsuz Yüce Rabb'imiz tüm noksan sıfatlardan münezzehtir. Yarattığı hiçbir varlığa benzemez, doğmamış, doğurmamış, bizzat var olan, varlığını hiçbir şeye muhtaç olmayan "Gerçek ve Tek İlah"tır. Aksini ne Kur'an ne de gerçek Tevrat kabul eder.

Önceden Azazel'le beraber Yüce Allah'a teslim olan "cinlerin lider kadrosu"ndan bir grup; Azazel'e tabiydi. Azazel, meleklikten düşüp iblisleşince, onun yanında yer aldılar; böylece Hak'tan saptılar ve İblis yandaşı oldular. İşte bunlar, İblis'in teşvikiyle insan kızlarıyla ilişki kurdular ve Devler (Nefilim); yani Ye'cuc ve Me'cuc böylece ortaya çıktı.

Kur'an'ın ayetleriyle Tora'daki ifadelerden; Tufan'a muhatap olan insanlığın nasıl azgınlaşıp-şeytanlaştığı; İblis hizbinin kontrolüne girdiği açıkça görülmektedir. Kur'an, Enam (6)/128'de; "cinlerin, insanlardan kendilerini çoğaltmak istediklerini" bize açıkça bildirmiştir.

Peygamberimiz: Ye'cuc-Me'cuc'u Tavsif Ediyor

3) Peygamberimiz(sav); Kur'an'ın bu konudaki ayetlerine açıklık getirmiş; özellikle Ye'cuc-Me'cuc'un nasıl ortaya çıktığına değil; Yaklaşan Saat'te, Deccal'e köle olan insanlığın efendilerini nasıl helak edeceğine şiddetle vurgu yapmıştır. Ancak aşağıdaki birkaç hadiste de Peygamberimizin, Ye'cuc-Me'cuc'u vasfettiğini görmekteyiz. Bu yaratıkların Adem soyu olduklarını, insanlığı-dünyayı ifsad edeceklerini belirtmiş; boylarına, çoğalmalarına-sayılarına ve kavimlerine atıfta bulunmuştur:

İbn Amr bin el-As şöyle rivayet etmiştir:
Resulullah (sav), şöyle buyurdu: "Ye'cuc-Me'cuc, Adem'in neslindendir. Onlar, insanlara gönderilse, onların yaşantılarını ifsad ederler. Onlardan biri arkasında, zürriyetinden binden fazla kişi bırakmaksızın ölmeyecek. Onların arkasında üç ümmet vardır: Tavil, Tarnes ve Mensek." **Rudani, C.5, H.no: 9930, s.372**

Huzeyfe rivayet etmiştir ki:
Resulullah (sav), şöyle buyurdu: "Ye'cuc bir ümmettir. Me'cuc da bir ümmettir. Her bir ümmet, dört yüz bin ümmettir. Onlardan bir adam, sulbünden eli silahlı tam bin erkek görmeden ölmez."
Dedim ki: "Ey Allah'ın Resulü! Onları bize anlatır mısın?"
Dedi ki: "Onlar üç sınıftır. Onların bir sınıfı 'erz' gibidir." Soruldu ki: "Erz ne demektir?" Resulullah (sav) dedi ki: "O, Şam'da bir ağaçtır ki o ağacın uzunluğu yüz yirmi arşındır (12 arşın mı?). Göğe doğru yükselir." buyurdu ve ondan sonra Peygamber (sav), şunu ilave etti: "İşte bunlara ne dağ dayanır ve ne de demir. Onların ikinci sınıfı da kulaklarının birini serer, ötekini de kendisine yorgan yapıp öyle yatar. Fil, yabani hayvan, deve ve domuz ne görürlerse yerler. Onlardan birisi öldüğünde de onu yerler. Onların bir ucu Şam'da, bir ucu Horasan'da olacaktır. Doğu nehirlerinin tümünü ve Taberiye gölünü de içeceklerdir."
Rudani, C.5, H.no: 9931, s.372

Enok (İdris): Ye'cuc-Me'cuc'u İfşa Ediyor

Güney Afrika'da Swaziland-Mpaluzi kasabası yakınlarında bulunan 4 feet (120 cm) uzunluğunda Dev ayak izi. Bu ayak izine dayanarak "Devler"in boyunu hesaplarsak yaklaşık 8-9 metre olur.

İş adamı ve pramit araştırmacısı Gregor Spörri'nin Mısır'da resmini çektiği "kesilmiş dev parmağı". Mumyalanmış vaziyette saklanmış bu işaret parmağının uzunluğu 38 cm'dir. Bugün normal bir insanın parmağı ise 7-8 cm civarındadır. Bu uzunluğa dayanarak parmağın sahibi olan "devin boyu"nu hesaplarsak; yaklaşık olarak 8-9 metre çıkar.

4) Ye'cuc-Me'cuc; yani "Devler"in, tarihin hangi döneminde müşahede edildiği, nasıl ortaya çıktığı ve nasıl Nuh tufanıyla helakın geldiği, en açık bir şekilde "Enok'un Kitabı"nda açıklanmaktadır. "Enok'un Kitabı"ndan aşağıya aldığımız metin okunurken parantez içi açıklamaların bize ait olduğu bilinmelidir:

"1. İnsanoğulları çoğalınca, güzel ve alımlı kızları oldu.
2. Gözcüler (cin-şeytanlar); göklerin çocukları, onları (insan kızlarını) görüp onlara karşı şehvet hissettiler. Birbirlerine dediler ki: "Gelin insanların arasından kendimize eşler seçelim ve onlardan çocuklarımız olsun."

9. Liderlerinin isimleri şöyleydi: Semyaza, Araklba, Rameel, Kokablel, Tamlel, Ramlel, Danel, Ezeqeel, Baraqiyal, Asael, Armarel, Batarel, Ananel, Zaqiel, Samsapeel, Satarel, Turel, Yomyael, Sariel. İki yüz gözcünün liderleri bunlardı. (Bunlar; 19 kişilik gözcü-cin-şeytan lider grubu. İblis'in yalanıyla, düşmüş melekler.)
10. Bunlara tabi olan diğer tüm gözcüler (ki bunların da sayısı 200'dür) birlikte kendilerine eşler aldılar. Her biri kendine bir eş seçti ve onlarla birleşmeye, kendilerini onlarla kirletmeye başladılar. Onlara büyüler öğrettiler.
11. Sonra kadınlar hamile kaldı ve boyları 135 metre (13.5 metre mi?) olan Devler doğurdu.
12. Sonunda insanlar, onları besleyemeyecek hale gelene kadar, bu devler insanların ürettiği her şeyi tüketti.
13. Ve Devler, yemek için insanlara döndü ve onları yediler. Kuşlara, yabani hayvanlara, sürüngenlere, balıklara karşı günah işlemeye ve sonra birbirlerinin vücutlarını yemeye, hatta kanını içmeye başladılar.
(Enok'un Kitabı 7. Bölüm)

Anlaşıldığına göre bu cin-şeytanlarla, insan kızlarının birleşmesinden ortaya çıkan Devler (Ye'cuc-Me'cuc), bir süre sonra insanları ve canlıları yemeye başlıyorlar. İşte böylece dünya ve insanoğlu büyük bir ifsada uğruyor. Bize göre devler; yani Ye'cuc-Me'cuc; aralarında bazı kavmi özellikler gösterse de; esas iki ana gruba ayrılıyorlardı. Birincisi Ye'cuc; Peygamberimiz tarafından da "Erz ağacı"nın boyuyla tavsif edilen dev adamlar. İkincisi Me'cuc; yani boyları oldukça kısa olan cücelerdir.

Ye'cuc ve Me'cuc'un, kontrol edilemez boyutlarda yeryüzünde fesat çıkarması ve insanoğlunun feryatları üzerine Baş melekler, Rab'lerine yakarırlar ve daha sonra da Nuh tufanı gelir. İşte Enok'un (İdris'in) kitabından bu duruma işaret eden ifadeler:
"1. Sonra Mikail ve Cebrail, Rafael, Suriel, Uriel göklerden aşağı bakıp, dünyada dökülen hesapsız kanı, işlenen sınırsız kötülükleri gördü. Birbirlerine dediler ki:
2. "Boşalan dünyanın çığlıkları göklerin kapısına ulaştı.
3. İnsanların ruhları bize sesleniyor ve durumlarını En Yüce'ye (Allah'a) bildirmemizi istiyorlar." Onlar da Kral'a (Allah'a) dediler ki...
5. Azazel'in neler yaptığını, dünyaya nasıl tüm kötülükleri öğrettiğini, göklerin ebedi sırlarını nasıl ifşa ettiğini gördün." **(Enok'un Kitabı 9. Bölüm)**

Enok (İdris) Kimdir?

Yeryüzünde Ye'cuc-Me'cuc ifsadına şahit olan Enok kimdir? Burada hemen şunu hatırlatmalıyız ki; Enok (Hanoh), İdris peygamberdir. Enok; Kur'an'da ve Tora'da ismi geçen bir peygamberdir ve Nuh'un atasıdır. Yani Nuh'un dedesinin babasıdır. Tora'da; Hanoh (Enok)'un oğlu Metuşelah, onun oğlu Lemeh, onun oğlu da Noah (Nuh) diye yazılıdır. Enok'un 365 yıl Dünya'da yaşadıktan sonra yükseltildiği bildirilir. Esasında, Enok'un ataları ve torunları yaklaşık 1000 sene yaşadığı halde; Enok, 365 yıl yaşamış daha sonra Azazel gibi Baş melekler boyutuna yükseltilmiş ve zaman zaman meleklerle beraber görevli olarak Dünya'ya gelmiştir. Nitekim birçok peygambere ve özellikle Musa ve Süleyman'a arkadaşlık ettiğini Kur'an'dan biliyoruz.

Kur'an'da İdris olarak geçer. Arapça "drs" kökünden "idris"; ders görmüş-ilim sahibi anlamına gelir. Aynı zamanda Rabb'ine yükseltilmiş bir peygamberdir. Allah katından "özel bir ilme" (ilmun ledun) sahiptir. Hızır; diye halk arasında bilinen ve Musa'yla yolculuk eden, ona ders veren ve Belkıs'ın tahtını göz açıp kapayıncaya kadar Süleyman'a getiren odur. Ancak İblis ve

cin-şeytanlar, insanların bu "Hızır kültü"nü kullanarak insanları ve dostlarını rüyalarda yahut gerçek hayatta kandırmışlar ve kendi mesajlarını bu yolla vermişlerdir. Halen İblis, bu "Enok-İdris-Hızır" formunu kullanarak; birçok mutasavvıfları, kabalacıları ve çağın cahillerini kandırmaya devam etmektedir. İşte Kur'an'da İdris peygamberle ilgili ayetler:

(Musa) kölelerimizden bir köleyi (İdris-Hızır) buldu ki; Biz, ona katımızdan bir rahmet vermiş ve nezdimizden bir ilim (ilmi ledun) öğretmiştik.**[Kehf (18)/65]**

Kitap'ta İdris'i de hatırla. Muhakkak o, bir sıddıktı ve nebiydi.
Biz onu yüce bir 'mekan'a (makama) yükseltmiştik.[**Meryem (19)/56-57]**

(Süleyman'ın) yanında, Kitap'tan ilim verilmiş bir kimse (İdris) dedi ki: "Sen gözünü açıp kapayıncaya kadar, ben, onu sana getiririm." Derken (Süleyman) tahtı, yanında dururken gördü, dedi ki: "Bu, Rabb'imin bana fazlıdır (lütfudur). Rabb'im, kendisine teşekkür edecek miyim, yoksa örtecek miyim diye beni denemektedir. Her kim, teşekkür ederse, onun teşekkürü kendisi içindir. Her kim de örterse; muhakkak benim Rabb'im, Gani'dir (ihtiyaçsızdır), Kerim'dir (üstündür-cömertdir). **[Neml (27)/40]**

İnsan Toplumlarını Baştan Çıkaranlar: Cin-Şeytanlar

Anladığımız kadarıyla, Azazel melek boyutundayken, "cin toplumu"nun liderlerinden 19 kişi onun yardımcıları idi. Bunlar, kendilerini tamamen Allah'a adamış, O'nu melekler gibi tespih ve takdis eden önderlerdendi. Bu sebeple de adeta cennetlere; 2. Sema'ya yolculuk edebiliyorlar; meleklerin konuşmalarını; Allah'tan gelen talimatları dinleyebiliyorlardı. Azazel, İblis olunca, aldatıcı-yaldızlı laflarla bunların da ayaklarını kaydırdı. Böylece İblis'in kölesi ve lanetli şeytanlar oldular. İblis'in; "düşmüş melekler" dediği işte cinlerin ileri gelenlerinden olan bu 19 kişidir. Bu 19 kişilik "öncü cinler" de, kendilerine bağlı olan cinleri saptırdılar ki bunların da sayısı, Enok'a (İdris'e) göre 200'dür.

Arkasından bütün bu cinlerin reisleri ve tabiinleri, İblis'in emrine girerek; nesli bozmak için temasta bulundukları zamanın toplumlarını "cin boyutlu üstün insan olmak" vaadiyle kandırmışlardır. Böylece insan kızlarıyla birleşerek "Devler"in (Ye'cuc-Me'cuc'un) babaları olmuşlardır. Yüce Allah'ın yasalarını çiğneyen herkes, sünnetullah gereği lanetlenerek kendilerini ve çocuklarının geleceklerini tehlikeye atarlar. Enok, insanlığı uyarmak için kitabında bunları detaylı bir şekilde anlatmıştır. Ancak biz konuyu uzatmamak için bunları aktarmıyoruz. Diğer taraftan "Ölü Deniz Parşömenleri Kumran Yazıtları"nda benzer anlatımlar vardır. Nitekim Kumran metinlerinden "devler olayı"nı ve "Nuh tufanı"nı kısaca şöyle özetleyebiliriz:

"Bütün bunlar, seçtikleri arasından kendilerine eş seçtiler, onların yanına gitmeye başladılar ve onlarla kendilerini kirlettiler. Onlara büyücülük ve sihirbazlık öğretmek için... Onlardan hamile kalıp devleri doğurdular...

"Güçlü Olan (Allah), onlara haykırdı ve Dünya'nın bütün temelleri sallandı ve dipsiz kuyulardaki sular fışkırdı. Göğün bütün pencereleri açıldı ve dipsiz kuyulardan çıkan güçlü sular sele dönüştü. Göğün pencerelerinden yağmurlar boşaldı ve O, Tufan'la onları yok etti... Bu nedenle kuru toprak üzerindeki her şey helak oldu; adamlar, hayvanlar, kuşlar ve kanatlı yaratıklar öldü. Devler kaçmadı..."

Ye'cuc-Me'cuc, Enok zamanında ortaya çıkmış, torunu Lemeh'in oğlu Nuh zamanında da "Nuh tufanı"yla Dünya yaşayanları cezalandırılmıştır. Devler, iblislere tabi olan

insanlığı tekrar cezalandırmak için Yaklaşansaat'te tekrar yeryüzüne çıkarılmak üzere yer altına geçirilmişlerdir. Ne ölmüşler, ne de kaçıp kurtulmuşlardır, saklı bulundukları yer altı sığınakları batmıştır. Zamanı geldiğinde bu Devler (Ye'cuc-Me'cuc), serbest bırakılacaklar ve Deccal'e tabi olanlara her bir tepeden saldıracaklardır. Ye'cuc-Me'cuc'un, Yaklaşan Saat'te Dünya insanlığı için nasıl bir tehdit oluşturduğu; Kur'an'da, "Sahih Sünnet"te ve "Eski Ahit"te muhkem ve şiddetli bir şekilde ortaya konmuştur.

Ancak biz bu noktadan sonra, "Ye'cuc-Me'cuc devlerini ve cüceleri"ni üreten çağa ve toplumlara ışık tutmaya çalışacağız. Bu konuda başvuracağımız kaynaklar, doğrudan kutsal kitaplar ve vahiy kaynakları olmayıp; eski kavimlere ait tarihi-arkeolojik araştırmalar olacaktır. Yani her ne kadar sözünü ettiğimiz bu çalışmalar, bilimsellik iddiasında olsalar da; alanın kayganlığı ve belirsizliği dolayısıyla, bizim de varacağımız sonuçlar elbette tartışılır olacaktır.

Bu bölümdeki temel yöntemimiz, tüm verileri yine Kur'an'ın ve Vahyin ışığında analiz etmek ve muhtemel sonuçlara ulaşmaktır. O halde burada temel sorularımız şunlar olacaktır: dünyayı ifsada ve dehşete düşüren Ye'cuc-Me'cuc; hangi zamanda ortaya çıktı? Bu fesat yaratıklarını doğuran "eski çağların hegemon kavimleri" ve bunların Dünya üzerindeki küresel etkileri nasıldı? Neden böyle evrensel bir felaket ortaya çıktı ve Sonsuz Yüce Rahman'ın Kahhar sıfatı tecelli etti? Bir benzeri olmayan ve olmayacak olan Nuh Tufanı sonucunda Ye'cuc-Me'cuc'un akıbeti ne oldu? Evet bu soruları daha da çoğaltabiliriz... Mu ve Atlantis gibi antik toplumlar bunun neresinde? Bu en eski iki toplumun ataları, oluşumu ve yurtları hakkında ne biliyoruz? Bu toplumlar, gelişmiş bir uygarlık mı, yoksa bugün İblis'in ordusunun Dünya'yı ele geçirmek için ürettiği "galaktik uzaylı-insan uygarlığı" yaldızlı hapının yutturulduğu "yozlaşmış-şeytanlaşmış toplumlar" mı?

Bu soruları, insanoğlunun Dünya gezegenine atılma ve orada çoğalıp yayılma serüvenini ortaya koyarak cevaplamaya çalışacağız. Şu andan itibaren ortaya atacağımız görüşler; vahyi-dini-bilimsel kanıtlar ışığında "alternatif bir tez"dir ve elbette tartışmaya açıktır. Ancak biz, bu tezin gerçeklik ihtimaliyetinin yüksek olduğuna inanmaktayız.

Adem "Aden Cenneti"nden "Aden Bahçesi"ne İndirildi

Adem'i, Sonsuz Yüce Rabb'imiz, Mekke civarından aldığı "Dünya toprağı"ndan şekillendirdi. Önceden yarattığı "Adem'in Ruhu"nu bu kurumuş "çamur formu"na üfleyerek hayata getirdi ve "Aden Cenneti"ne yerleştirdi. Aden Cenneti (cenneti adnin), Kur'an'da 11 ayette aynen tekrarlanarak müminlere vaad edilmektedir. Adem bir süre Aden Cenneti'nde kaldı. Daha sonra yaklaşmaması gereken ağaca yaklaştı, yememesi gereken meyvesinden İblis'in "melek olma-cennette ebedi kalma tuzağı"na düşerek yedi ve cennetten kovuldu. Ancak "tevbe" ettiği için affedildi ve Dünya'daki "Aden-Yemen-Mekke" bölgesine yerleştirildi. Böylece Yüce Allah'ın; "birbirinize düşman olarak oradan (cennetten) inin!" talimatı gereğince İblis, Adem ve Havva, Dünya gezegenine gönderilmiş oldular.

Peygamberimizden gelen haberlere göre; Adem, Hindistan'a; Havva, Cidde-Mekke'ye indirildi. Bir zaman sonra Mekke'de buluştular. Taberi şöyle ifade eder:

"Adem, Hint'e, Havva Cidde'ye indirildi. Adem, onu arayarak Arabistan'a geldi, onlar birbirleriyle buluştular. Havva orada ona yaklaştığı için buluştukları yere Müzdelife adı verildi. Buluşup tanıştıkları yere Arafat, bir arada toplandıkları yere Cemi dendi."

Müzdelife; Mekke'de, Arafat ile Mina arasında bulunan ve Hac'da, Arafat'tan sonra "vakfe" yapılan yerdir. Müzdelife kelimesi, "yaklaşmak, yakınlaşmak" anlamındaki Arapca "zlf" kökünden türetilmiş olup, "yakınlaşılan yer" anlamında, ism-i mekân (mekan ismi)dir. Ayrıca burası, "buluşma-toplanma" anlamında Cem adıyla da anılmaktadır.

Adem, Havva'yla buluştuktan sonra yaşamını, Mekke merkezli ve Aden-Yemen bölgesinde sürdürür. İnsanlığın başlangıcında bu bölge; hatta "Arap Yarımadası"nın tamamı, adeta bir cennet gibi yaşama elverişliydi. Bu coğrafya; ırmaklar, ormanlar, bitkiler ve hayvanlarla donatılmış; ılıman bir iklime sahipti. İnsanoğlunun kökleri, buradan Afrika'ya, Asya'ya ve Arabistan'ın kuzeyine yayılmışlardır. İnsanlığın başlangıcı ve yaşam serüveni bu merkezden başlayarak; Nuh tufanına kadar Dünya'nın her bir yanına yayılmıştır. Bunun kanıtlarını yeri geldiğinde ifade edeceğiz. Şimdi ise burada Adem'in "Aden cenneti"nden, "Mekke-Aden-Yemen Dünya bahçesi"ne yerleştirildiğinin Tora'daki kanıtını vereceğiz.
İşte Tora (Tevrat)'ın Bereşit (Tekvin) kitabında yer alan ayetler:

"Tanrı, içinden alındığı toprağı işlemesi için onu (insanı), Eden Bahçesi'nden (cennetten) kovdu.
İnsanı sürdü ve Yaşam Ağacı yolunu korumak için, Eden'in doğusuna Keruvim'i ve 'sürekli dönen kılıcın alevi'ni yerleştirdi." **(Bereşit: 3/23-24**)

3/23 ayetinde; Adem'in, Dünya toprağından yaratıldığına gönderme var ve ayetin devamında; bu toprağı (dünya toprağını) işlesin diye Eden (Aden) cennetinden kovulduğu bildiriliyor. Adem'in, Mekke civarındaki dağlardan alınan topraktan yaratıldığına dair Peygamberimizden haberler vardır. Hatta bu Mekke-Medine arasındaki bütün bu dağlara Paran (Faran) dağları denmektedir. İbranice'de de mevcut olan bu "faran" kelimesinin Arapça'da kökü "frn"dir ve "fırın-furun" ismiyle de anlamdaştır.

3/24'de Adem'in (insanın) cennetten sürülüşü tekrar vurgulanıyor. Yaşam Ağacı (Adem'in nesli)ni korumak için "Aden (Mekke-Yemen) Yurdu"nun; yani "Güney Arabistan"ın doğusuna Keruvim'in (meleklerin) ve "dönen kılıcın alevi"nin (cinlerin) yerleştirildiği bize bildiriliyor.

"Dönen kılıcın alevi" tanımlaması dumansız alevden yaratılmış olan cinleri en güzel bir şekilde tanımlamaktadır. Cinlerin Doğu'da Pasifik'te "Solomon adaları merkezli bir bölge"de yerleştirildiğine ileride değineceğiz. Böylece Adem, "Aden-Yemen"e; cinler Doğu'ya; melekler de "Yaşam Ağacı"nı korumak için ikisinin arasına yerleştirilmiş olmaktadır. Bir anlamda Adem'in ve neslinin yaşayacağı "Mekke-Yemen Yurdu", "cinler"in şerrinden korunmuş bulunmaktadır.

"Mekke-Kabe"nin Konumu ve İnsanlık İçin Önemi

"İlk Kabe"nin, Adem'den önce ya da sonra Mekke'ye, Sema'dan indirildiği; 8. Sema'da Arş'ın altında "melekler"in toplanıp Sonsuz Yüce Rabb'imizi tespih ve tekbir ettikleri ve etrafında döndükleri "Sema'daki Kabe"nin bir izdüşümü olduğu konusunda rivayetler vardır. "Sema'daki Kabe"nin bir izdüşümü-benzeri olan Kabe, Dünya'nın merkezinde; yani Mekke'de tesis edilmiştir. Mekke'deki bu "kutsal ev"in; "kadim ev" (Beyti Atik) olduğu Kur'an'da ve hadislerde beyan edilmektedir. Nitekim Kur'an'da HAC (22)/33'de Kabe'ye; "Beyti Atik" (eski-antik ev) diye atıf yapılırken; diğer bir ayette de yeryüzünde insanlar için "ilk vazedilen (konan) ev"in, Kabe olduğu bildirilir:

Muhakkak ki, Bekke (Mekke)de insanlar için ilk vazedilen (konan) Ev, mübarek ve alemlere hidayet olan (Kabe)dir.**[Al-İ İmran (3)/96]**

İmam Suyuti'nin Camiu's-Sağir'inde bir rivayette; "Beytü'l-Ma'mur"un, Sema'da bir Mescid (Kabe) olduğu ve bu Mescid'in (Sema'daki Kabe'nin) izdüşümünün de Mekke'deki Kabe olduğu ifade edilir. Aynı rivayette, Sema'daki bu "Beytü'l Ma'mur"u, "melekler"in sürekli tavaf ederek Yüce Rabb'imizi tespih ettikleri; onun, Sema'daki hürmetinin, Kabe'nin Arz'daki hürmeti gibi olduğu bildirilir. Nitekim Kur'an'ın TUR (52)/4 ayetinde "Beytü'l Ma'mur"a (imar edilmiş Ev'e) Sonsuz Yüce Rabb'imiz yemin eder ki bu oldukça anlamlı bir yemindir.

Taberani'nin Mu'cemu'l-Kebir'inde de; İbn Amr bin el-As'tan rivayet edilen bir hadiste şöyle denir:
Allah, Adem'i yeryüzüne indirdiği zaman şöyle der: "Ben seninle beraber, Arş'ımın etrafında dönüldüğü gibi, dönülecek olan bir Ev (Kabe) indireceğim."

İbni Abbas'tan nakledilen başka bir hadiste de Adem, Kabe'yi tavaf edip hac görevini bitirdikten sonra, melekler kendisiyle karşılaşır ve kendisine şöyle derler: "Ey Adem! Haccın kabul olsun!"

Kabe, Sema'dan indirildiğinde "Hacerül Esved" ışıklı bir cennet taşıydı.

Adem'in, cennet özlemini gidermek için sık sık Kabe'yi ziyaret ettiği, hem hadislerde hem de saklı metinlerde geçer. "Adem ve Havva" saklı metninde Adem, Havva ve oğulları Şit'in, Cennet'i görmek ve Sonsuz Yüce Allah'a yalvarmak için "Cennet bahçesine gittikleri" sık sık ifade edilir ki; o yer Kabe'dir. Ve adeta görüntülü telefon yahut bir televizyon gibi cennetle iletişimi sağlayan bu "ışıklı-parlak taş", "Hacerül Esved"dir. Adem ve soyunun, bu ışıklı cennet yakutu olan "Hacerül Esved"le cenneti gördüklerini; özellikle Adem'in böylece cennet özlemini giderdiğini söyleyebiliriz. Ancak sonradan ademoğlunun "şirk koşması"yla, söz konusu olan taşın karardığı ve bu fonksiyonunu kaybettiği ifade edilmektedir.

Taberi rivayetine göre Adem'den sonra oğlu Şit, yeryüzünde halife peygamber oldu. Adem öldüğü zaman ademoğulları 40.000'e ulaşmıştı. Şit, Mekke'de oturdu ve ömrünü Mekke merkezli Güney Arabistan'da tamamladı. Kabe'yi tavaf eder, şerefli sayar ve imar ederdi.

Diğer taraftan Mekke, coğrafi açıdan; enlem, boylam ve kutuplara olan mesafesi bakımından, "altın oran"a uygun bir "merkez"dir. Kur'an EN'AM (6)/92 ve ŞURA (42)/7 ayetlerindeki "ümmül kura"; yani "şehirlerin anası-merkezi" ifadesi, anlamlı ve önemli bir işarettir. Bu kavramla Kur'an, "Mekke'nin merkezi konumu"na ve "insanoğlunun başlangıcı"na atıfta bulunmaktadır. Nitekim Prof. Dr. Zağlul en-Naccar bu konuda şunları söylüyor:

"Batı, Mekke'nin, Gezegenimizin merkezinde bulunduğuna dair bilimsel kanıtlardan hoşlanmıyor. Ancak biz her şeye rağmen araştırmalarımıza devam edeceğiz. Ve bunun bir gerçek olduğunu ortaya koyacağız. Prof. Dr. Hüseyin Kemaleddin, Dünya'nın başlıca şehirlerinde kıble yönünü belirlemeye çalışırken; Mekke'nin, Yerküre'yi oluşturan yedi kıtanın hepsinin etrafından geçen bir dairenin tam merkezinde olduğunu gösterdi."

Sonuç olarak Adem'den beri; özellikle de İbrahim'den beri bu "merkez, korunmuş, haram belde ve şirk koşulmadığı taktirde "melekler"in kuşattığı "emin belde" olma özelliğini hep

korumuştur. Ancak bugünkü gibi "şirk"in-"cehalet"in at koşturduğu her yer, her toplum merkezi; ne emindir, ne korunmuştur ve ne de Sonsuz Yüce Allah'ın azabından uzaktır.

Yukarıdan beri işaret ettiğimiz deliller, insanoğlunun Dünya gezegenindeki yaşam serüvenin "başlangıç noktası"nın "Mekke merkezli Güney Arabistan" olduğu tezimize önemli bir katkı sağlamaktadır.

Adem'in İlk Oğulları: Kabil (Kayin), Habil (Evel)'i Öldürdü!

Adem'in, yerleşik hale geldiği bu Mekke merkezli "Dünya Yurdu"nda ilk oğlu Kabil, ikincisi Habil'dir. Adem ve Havva Allah'tan salih bir erkek evlat isterler. Kabil'e hamile olan ve gittikçe ağırlaşan Havva ve Adem, bu sırada ikinci büyük hatalarını işlerler; çocuğun doğumuyla Allah'a ortak koşarlar. Bunun üzerine Yüce Allah da onları şiddetle kınar.
İşte Kur'an'da ve Tora'daki delilleri... Kur'an, Kabil'in (Kayin'in) doğuşunu ve "şirk" koşulmasını şöyle açıklıyor:

O (Allah) ki, sizi tek bir nefisten (Adem'den) yarattı. Onda sükun bulması için, kendisinden zevcesini (eşini) yarattı. O zaman ki, onu örttü, o hafif bir yükle yüklendi ve onunla (o yükle) dolaştı. Arkasından ağırlaştı. Ve o ikisi, Rableri olan Allah'ı çağırdı: "Şayet bize bir salih (çocuk) verirsen, elbette biz, teşekkür edenlerden olacağız."
Ne zaman ki (Allah), o ikisine salih bir çocuk verdi, o ikisi, onlara verdiği çocuk konusunda O'na (Allah'a) ortaklar kıldılar. Allah, onların şirk (ortak) koştuklarından yücedir, münezzehtir.
Onlar hiçbir şey yaratamayan yaratılmışlar iken, (Allah'a) şirk (ortak) mı koşuyorlar?
Onlar (ortak koştukları), ne onlara, ne de kendilerine yardım etmeye güç yetiremezler**.[Araf (7)/189-192]**

Tora (Tevrat) ise nasıl ortak koşulduğunu bildiriyor ve Kur'an ayetlerini adeta tefsir ediyor:

Adem eşi Havva'yı bildi. (Havva) hamile kaldı ve Kayin'i doğurdu ve "Tanrı ile birlikte bir insan edindim." dedi.

Bir doğum daha yaptı; (Kayin'in) kardeşi Evel'i (doğurdu). Evel davar çobanı oldu; Kayin ise toprak işçisiydi. **(Bereşit: 4/1-2)**

4/1'de Havva, Kabil (Kayin) doğunca ne diyor: "Tanrı ile birlikte bir insan edindim."
İşte şirk olan bir ifade... Adem'i ve Havva'yı doğrudan Sonsuz Yüce Allah yarattı.
Sanki Allah'ın onlara lütfettiği "bu çocuk"; Adem, Havva ve onların yol göstericileri, yardımcıları olan meleklerin, Tanrı ile birlikte meydana getirdikleri bir "çocuk-insan".
Allah'ın dışındaki sebeplere bir pay ayırmak, Allah'a ortak koşmaktır, "şirk"tir. Nitekim yukarıda zikrettiğimiz **Araf (7)/190** ayetinde, Yüce Rabb'imiz bunu açıkça bildiriyor:

"Ne zaman ki (Allah), o ikisine salih bir çocuk verdi, o ikisi, onlara verdiği çocuk konusunda, O'na (Allah'a) ortaklar kıldılar. Allah, onların şirk (ortak) koştuklarından yücedir, münezzehtir."

Evet, işte Kabil (Kayin)in hikayesi buradan başlıyor ve "Mu-Atlantis"e kadar uzanıyor. Bu şekilde doğan ve büyüyen Kabil (Kayin), kendisinden sonra doğan küçük kardeşi Habil (Evel)'i kıskançlıkla öldürür ve lanetli hale gelir. İşte Tora'nın ifadeleri:

Tanrı; "Ne yaptın?" dedi. "Kardeşinin kanının sesi, topraktan bana doğru haykırıyor." "Şimdi sen, kardeşinin kanını senin elinden almak için ağzını açan topraktan daha da lanetlisin."

"Toprağı işlediğin zaman, artık sana kuvvetini vermeyecek. Dünyada göçebe ve yalnız olacaksın."
Kayin, Tanrı'nın huzurundan ayrıldı. Eden'in doğusundaki Nod ülkesinde yerleşti. Bereşit **(Tekvin): 4/10-12,16**

Birincisi, Kabil doğduğu zaman anne ve babası, "şirk" olan ikinci büyük hatayı işlediler. İkincisi, Kabil, olgunluk çağında Habil'i kıskanarak öldürmeye teşebbüs etti ve öldürdü. Böylece insanlık tarihinin "taammüden kardeş öldüren" ilk katili oldu ve kardeş kanının dökülmesinin yolunu açtı. Sonsuz Yüce Allah, onu lanetledi. Artık işlediği topraktan önceki gibi verim alamayacağını; yalnız ve göçebe olacağını bildirdi. Yüce Rabb'imizin Rahmeti'nden mahrum olan Kabil, "Eden yurdu"nu; yani Mekke merkezli "Güney Arabistan"ı terk etti ve bu yurdun doğusuna; "Nod Ülkesi"ne gitti. "Nod"; İbranice'de "yalıtılmış" ya da "göçebelik" anlamına gelir ki; Kabil, böylece Aden'in doğusuna; göçebelik diyarına; Asya'ya gitmiştir.

Daha sonra İsrailoğulları'nda sehven adam öldüren kimselerin, öldürülmemesi ve katilin oraya kaçabilmesi için "vaad edilen toprakların doğu tarafında bir bölge" oluşturulur. Tora'da bu konuda birçok ayet vardır. Devarim (Tesniye) 4/41 de; " O zaman Moşe, Yarden'in (Erden ırmağının) güneşin doğduğu (taraftaki) yakasında üç şehir ayırdı." ayeti bu meseleyi özetlemek için yeterlidir. Ancak kasten (taammüden) adam öldürenler öldürülür, kısas vardır. Kabil, kasten kardeşini öldürmesine rağmen öldürülmemiş, lanetli olarak Asya'ya kaçmasına müsaade edilmiştir. Bunun sebebi ise; cinayetin örneksiz olarak işlenmesi; bu konuda bir bilinç olmamasıdır ki bu zannımızca hafifletici bir unsurdur. Elbette en iyisini, her yaptığı işte sayısız "hikmetler" bulunan Sonsuz İlim Sahibi Yüce Rabb'imiz bilir.

İnsanlık Dünyaya Nasıl Yayıldı?

1)Yemen-Umman'da:"Cebeli Faya" Arkeolojik Çalışması Bugün modern araştırmalar, insanlığın, Dünya'ya, Afrika'dan; özellikle Doğu Afrika'dan; yani "Aden körfezi"ne yakın Rift vadisinden yayıldığını söylemektedir. Ancak en son yapılan bir arkeolojik çalışmada, Arap Yarımadası'nın güneyinde; "Aden-Yemen"in doğusunda; Cebeli Faya'da önemli kanıtlar bulunmuştur. Londra Üniversitesinden Simon Armitage ve meslektaşlarının 2011 yılında "Science Dergisi"nde yayınladıkları ve Yaklaşansaat'te haber olarak verdiğimiz bu araştırmada şu tespitler yapılmaktadır:

"Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki Jebel Faya (Faya dağı); bereketsiz çölleri ve tepeleri, seyrek yağmurları ve kumlu toprağı ile sadece birkaç göçebe bedevinin dayanabileceği, tamamen yaşanması zor bir yer olarak görünüyor. Ancak, 125.000 yıl önce her şey çok farklıydı. Çöller, bolca su ve av hayvanını barındıran bir savanaydı. Yani geniş ova, çayır, küçük ağaçlıklar, yeşilliklerden oluşan ekosistem.

"Ekip, bu ilk modern insanların, İran körfezinden bile geçip ilerlemiş, belki de Hindistan'a, Endonezya'ya, hatta Avustralya'ya gitmiş olabileceklerine inanmaktadır.

"Son interglasiyel (buzularası) çağda, Doğu Arabistan'da insan varlığını gösteren Jebel Faya'da deliller bulunmaktadır. Jebel Faya'da bulunan aletler, Doğu Afrika'daki Orta Taş

Çağının son dönemleri ile benzerlikler göstermektedir.
Diğer taraftan, buzularası çağda deniz seviyesi yüksekken, (Arabistan'daki) Necd platosunda bitki yoğunluğu fazlaydı ve daha çok su bulunmaktaydı.

"Güney Arabistan, insan nüfusun artması için ikinci bir merkez olmuş olabilir... Güney Arabistan'da yağmurlu dönemlere ilişkin kanıtlar bulunmaktadır. Muhtemelen insan popülasyonları, kıyı şeridine ilaveten, Arabistan'ın içlerine doğru da arttı ve ilerledi.

"Sonuç olarak, muhtemelen İran körfezi bölgesi, avantajlı dönemlerde ilk modern insanların yayılmış olabileceği diğer bir popülasyon merkezini oluşturdu. Güneydoğu Arabistan'dan, İran körfezine giriş, muhtemelen Hacar dağlarından İran körfezi havzasına uzanan çok sayıda vadi kanalları aracılığı ile olmuş olabilir. Bu kanallar aynı zamanda, körfez öncesi (proto-Gulf) kıyılar boyunca, tatlı su kaynaklarına erişimi sağlayarak, insan göçünü kolaylaştırmıştır."

2) Yemen-Umman'da: "Dhofar" Arkeolojik Çalışması

Bu yazımızı tamamlamak üzereyken Arabistan'da yapılmış çok yeni bir arkeolojik çalışma elimize geçti. Faya'da yapılan çalışmayı ve bizim tezimizi destekleyen çalışmanın lideri İngiltere'deki Birmingham Üniversitesinden paleolitik (yontma taş devri) arkeoloğu Jeffrey Rose'un ekibinin, "LiveScience"da yayınlanan çalışmasından işte birkaç paragraf daha:

" Umman Sultanlığı'nda 100'den fazla yeni bulunan bölge, genetik kanıtların işaret ettiğinden daha uzun süre önce Afrika'dan göçün Arabistan içlerinden olduğunu doğruluyor. İlginç bir şekilde yeni bulunan bu bölgeler, kıyılardan çok uzak, iç bölgelerde yer alıyor." Jeffrey Rose şunları söylüyor:

"On yıldır Güney Arabistan'da ilk insan yayılışını anlamamıza yardımcı olacak deliller aramamızdan sonra, nihayet Afrika'dan çıkışla ilgili açık deliller bulduk. Bunu heyecanlı yapan ise, bu senaryonun daha önce hiç düşünülmemiş olmasıydı."

Uluslararası ekipteki arkeolog ve jeologlar araştırmalarını Arabistan Yarımadası'nda bulunan, Güney Umman'ın güneydoğu köşesinde bulunan Dhofar dağlarında yaptı. Southern Methodist Üniversitesinden araştırmacı Antony Marks, kıyı boyunca toplu göçe işaret ederek kıyılardan geçen birinin deniz ürünlerini kullanmasının, çölün içinden geçmesine göre daha fazla anlam ifade edeceğini belirterek şunları söyledi:

"Kıyıdan göç hipotezi bir taraftan makul gözükse de bunu doğrulayacak arkeolojik hiçbir kanıt yok."

Araştırma ekibi 2010 sezonu bitiminde planladıkları son yer olan, sıcak, rüzgarlı, nehir kanalının yakınlarında bir çok taş aletin dağınık halde bulunduğu kuru bir platoya gitti. Bu tarz taş aletler Arabistan'da yaygın olarak bulunuyordu ancak bu zamana kadar bulunanların hepsi nispeten daha geç zamanlarda yapılmıştı. Yakın incelemelerden sonra Rose;
"Bunlar Nübyelilere (Kuzey Afrika'da yaşayan etnik bir gruba) ait taşlar. Burada ne işleri var." diyerek arkadaşlarının dikkatini çekti. Araştırmacılara göre, bu çorak çöllerde bulunan birçok kanıt, çalışma alanının önemini vurguluyor. Marks:

"Bu bölgede, teorik modellerle, gerçek kanıtlar arasındaki bağları kopartacak örneklerimiz var." diyor.

Bu taşların, birisi tarafından terkedilmek yerine yapıldığı düşünülüyor. Nasılsa bu taş aletlerin yapıldığı zamanda, Arabistan kuş uçmaz kervan geçmez viran ve ıssız bir yer değildi. O zamanlarda kıyıya düşen bereketli yağmurlar, Arabistan'ın çorak arazilerini verimli yapıyordu. Araştırmacıların açıklamalarına göre, bu otlaklıklarda avlanabilecek birçok hayvan bulunuyordu. Rose:

"Belli bir süreliğine Güney Arabistan, iri av hayvanları, bolca akan taze sular ve taştan araçlar yapmaya yarayan yüksek kalitede çakmak taşları gibi zengin kaynaklara sahip yeşil bir alandı." diyor.

Araştırmacıların iddia ettiğine göre, modern insanların Afrika'dan ilk göçü, Arabistan'ın kıyısından değil; günümüzde otoyol olarak kullandığımız nehir bağlantıları boyunca yapılmıştır. Buralarda ilk modern insanların Afrika savanalarında avlamaya alıştıkları ceylanlar, antiloplar ve dağ keçileri gibi cazip hediyeler olduğu düşünülüyor. Rose, LiveScience ekibine şu açıklamada bulundu.

"70.000 yıl önce yapılan toplu göçün genetik işaretlerine baktığımızda, çıkışın Afrika'dan değil, Arabistan'dan yapılmış olabileceğini gördük."

Arkeologlar, Güney Arabistan çölleri boyunca "taş kalıntılarının yolları" olarak adlandırılan kanıtlardan daha fazla bulmak için taramaya devam edecekler."

Tezimiz: İnsanlık, Dünya'ya "Güney Arabistan"dan Yayıldı

Yukarıdan beri ortaya koyduğumuz özellikle vahye dayalı deliller; insanlığın başlangıcının ve yayılma merkezinin Mekke merkezli "Güney Arabistan"; yani Mekke'yi içine alan "Aden-Yemen" bölgesi olduğunu bize açıkça göstermektedir. Adem, "Aden Cenneti"nden, Dünya'daki "Aden Bahçesi"ne indirilmiş; ademoğulları buradan dünyaya yayılmışlardır. Güney Arabistan, tarihler boyunca verimliliği ve her yöne ulaşım kolaylığı dolayısıyla hep "Saadet Ülkesi" yahut "Bereketli Arabistan" olarak görülmüştür. Nuh'tan sonra ortaya çıkan, Arapların atası olan ve dillere destan bağ-bahçelerine ve gücüne Kur'an'da işaret edilen "Ad-İrem Kavmi"nin yurdu da burası olmuştur.

Bu bölgenin Doğu Afrika'yla Aden körfezi bağlantısı; Asya ile Umman körfezi bağlantısı, bu yayılmanın önemli iki yönünü bize göstermektedir. Ademoğullarının üçüncü yayılma yönü ise Arabistan'ın içinden kuzeye doğrudur. Son yapılan çalışmalarla da güç kazandığı gibi ademoğlu, Arabistan'ın içinden; bugün kurumuş gözüken, ancak insanlığın başlangıcında gürül gürül akan nehir yatakları boyunca Arabistan'ın kuzeyi yönünde ilerlemiş; Orta Doğu'ya ve Mezopotamya'ya yayılmıştır.

Bugün özellikle evrim aşığı araştırmacılar, modern insanın başlangıcını Afrika'da aramaktadır, zira bu arayış onların "evrim felsefesi"ne uygun düşmektedir. Modern insanlığın evrimleşerek ortaya çıkması için ilkel aşamalardan geçmesi varsayılmaktadır. Afrika'nın, hatta Doğu Afrika'nın başlangıç noktası izlenimi vermesi; bir anlamda yanılgıdır, bir anlamda da Aden körfezinin en yakın komşusu olarak bizim tezimizi desteklemektedir. Afrika'da yapılan araştırmalar Güney Arabistan'da yapılsa, umuyoruz ki tezimizi doğrulayan kanıtlar daha da güçlenecektir. Nitekim yukarıda özetlediğimiz Yemen-Umman bölgesinde Cebeli Faya'da ve Dhofar bölgesinde yapılan arkeolojik çalışmalar, bizi doğrulamaktadır. Bu çalışmalar arttıkça tezimizin tamamen doğrulanacağı konusundan hiçbir kuşkumuz yoktur.

Adem'in ilk oğlu Kabil'in, "Nod Ülkesi"ne; Doğu'ya sürüldüğünü ve Cebeli Faya yoluyla Umman körfezinden geçerek Asya'ya geçtiğini ifade etmiştik. Kabil'in, bugünkü İran üzerinden Afganistan-Kabil'e; oradan da "Kabil soyu"nun, Tibet-Hind-Çin ve Asya'nın tamamına yayıldığını düşünmekteyiz.

Kabil-Yuan-Çin ve Mu Toplumu

Kabil ismi, Afganistan'da anlamlı ve yaygın bir isimdir. Kabil isminin yüklendiği olumsuz anlam dikkate alındığında; sonradan kullanıma girmesinin anlamlı olmayacağı açıktır. Ancak tarihsel köklere dayanarak zamanımıza ulaşması, bizce daha gerçekçi bir tespittir. Kabil, bugün Afganistan'ın başkenti ve en büyük şehridir. Kabil vilayeti, Hindukuş dağlarının güneyinden Hindistan'a giden yol üzerinde kurulmuş 1800 metre yüksekliğinde bir merkezdir. Aynı zamanda tarihi ipek yolu üzerinde, Asya'ya açılan bir kapıdır. Pakistan'a geçit veren Hayber geçidini de kontrol eden stratejik öneme sahip bir "antik şehir"dir. Kabil vilayetinin bir de Kabil ilçesi vardır. Ayrıca bölgeye bu ismi veren başkentin ortasından geçen Kabil nehri bulunmaktadır. Afganistan'ın doğusundan yola çıkar ve Peşaver'in kuzeydoğusundan geçerek İndus nehrine katılır.

Evet, Asya'nın Kabil kapısından ilerleyen "Kabil soyu", Çin'e kadar ilerlemiş; Tufan'dan önceki Uygur-Tibet, Hint ve Çin karasında egemen olan "Mu İmparatorluğu"nun; yani "Mu Karası"nın atası olmuştur. Muhtemelen Atlas okyanusunda yer alan "Atlantis Karası"nda konumlanmış olan "Atlantis toplumu"nun atası ise "Mu toplumu"dur. Yani batmadan önce Atlas okyanusunda konumlanan Atlantis toplumunun atası Mu'dur.

Taberi, Özellikle Çinlilerin atasının Kabil olduğunu bir hadise dayanarak bize bildirir. "Şarabı, çalgıyı, kopuzu, telli çalgılara kıl takmayı, defe-davula deri geçirmeyi ve bunun gibi işleri ilk önce kim icad etti?" şeklindeki bir soruya Peygamber (sav)'in cevabı özetle şöyledir:

"Bu sorduğunuz şeyler Kabil oğullarından kaldı. Kabil'in çocukları arasında çok zaman önce bir kişi vardı ki adına Yuan derlerdi. Yuan, şenliği, şadlığı seven bir kişiydi. Şeytan onunla arkadaş oldu. Onu bu gibi eğlencelere alıştırdı, şevklendirdi. Bu gibi çalgıları ona hep İblis öğretti. Öyle ki yaş üzümü sıkıp şira etti. Birkaç gün ekşiyinceye kadar onu bıraktı. Sonra küplere testilere koydu. Çengiler düzdü, eğlenceler kurdu. O şaraptan bir miktar ortaya koyar, herkese içirirdi. Biraz çalgı çalardı, biraz da kalkar oynardı. Onlara bu şeyler gittikçe hoş gelmeye başladı. Herkes bu Yuan gence yakınlaşıp, onunla dostluk ettiler. Sonra İblis, insan formunda geldi, onunla arkadaşlık etti, onunla birlikte yiyip içti. Yuan'ı, güzel sözlerle eğlendirmeye başladı, onun taşkınlıklarını daha da artırdı. İşte bunların hepsi o Yuan'dan kalmıştır. O Yuan'a da Şeytan öğretmiştir." **Tarih-i Taberi, C.1, s.76**

Hadis'te şaşılacak derecede ismi çokça zikredilen kişi, Kabil'in oğullarından birisi ve üstelik adı da Yuan. Yuan bugün bize hiç de yabancı gelmiyor. Bilindiği gibi Yuan, Çin'in sadece milli parası değil, çok daha fazlası, Çinlileri ve Çin tarihini simgeleyen bir "şifre-isim". Çin Halk Cumhuriyeti'nin resmi para birimi Yuan'dır ve Çin Merkez Bankası tarafından basılır. Yuan Hanedanlığı (1280-1368) yılları arasında egemen olmuştur. Çin'de bir araştırma yapılacak olursa en yaygın isimlerden birisinin "Yuan" olduğu görülür. Tipik bir örnek: Çin tarihindeki en büyük şair, bin yılı aşkın süreden beri Çinlilerin en çok sevdikleri klasik şairlerinin ismi "Qu Yuan" iken, bugün için Çin İstişare Komitesi üyesi ve Çin Askeri Akademisi Dünya Askeri Araştırmalar Enstitüsünün eski başkan yardımcısı Tümgeneralin ismi "Luo Yuan"dır. "Yuan" adeta Çinlilerin soyadı olmuştur.

Çin tarihi kadar mitolojisinde de "Yuan" ismi önemli bir yer tutmaktadır. Chiang-Yuan , Çin mitolojisinde bir tanrıdır. Bixia Yuan-jin, bir Çin tanrıçası olup, güya çocukların doğumundan ve kaderinden sorumludur. "Taoizm"de mistik yaratıklar, Yuan-shi tian-zong tarafından yönetilirler ve yılda bir kere ona raporlarını sunarlar.

Diğer taraftan Yuan hanedanlığı döneminde eski Lijiang kentindeki köprüler ve bazı yapılardan söz edilirken; bir yerel yönetici "Mu" ve onun "Mu konutu"ndan söz edilir ki bu da oldukça anlamlıdır. Metin aynen şöyledir:

"Antik Lijiang kentinde bulunan Mu konutu, Lijiang yerel yöneticisi Mu'nun çalıştığı yerdi. Yuan hanedanı döneminde (1271-1368) inşa edilmeye başlayan Mu konutu, 1998 yılında kent müzesi haline getirildi. Üç hektar alanı kapsayan Mu konutu, küçüklü büyüklü toplam 162 odaya sahiptir. Konut içinde imparatorlar tarafından hediye edilen 11 tane yazılı levha asılıdır."

Aynı şekilde "Mu"nun, Çin mitolojisinde yaygın kullanımını görmekteyiz. Özellikle bu ismin, daha yüksek seviyede tanrı ve tanrıça isimlerinde yer aldığını görmekteyiz. İşte içinde "Mu" bulunan tanrı ve tanrıça isimleri: King-Mu, Xi Wang-Mu, Mu-Gong, Mu-King, Mu-Lan, Mu-Cera, Mu-m-Mu, Mu-t, Nudim-Mu, Tian-Mu...

Çin efsanelerinde, Uygurların, 17.000 yıl önce gelişmelerinin zirvesinde olduğu anlatılır. Bu Uygurlar, Tufan'dan önceki Uygurlardır ve "Mu toplumu"na bağlı koloni imparatorluğudur.

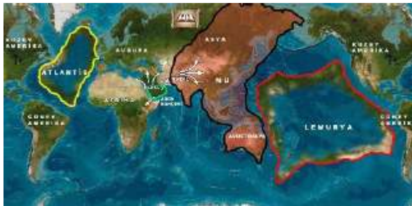
Kabiloğullarına Elçi: Enok (İdris)

Kabil oğulları kavmini İslam'a çağırmak üzere uyarıcı elçi olarak İdris gönderildi. Taberi, Kabiloğullarının, İdris peygamberin bu davetine olumlu cevap vermediklerini "Tarih-i Taberi"de şöyle açıklar:

"Ateşe tapmayınız, şarap içmeyiniz, zina etmeyiniz!' dedi. Bunlardan onları yasakladı. Fakat bu kavimden pek az kimse İdris'i tasdik etti. Ateşe tapmayı bırakmadılar. Çok zaman fısk ve fücur içinde kaldılar. İdris'e tabi olmadılar. Şit'e inen suhufu (sahifeleri) onlara okudu. Halkı o kitabın hükümlerine uymaları için uyardı."

Taberi, o tarihte devler ve cin-şeytanların insanlar tarafından gözle görüldüğünü ve insan toplumlarıyla devler arasında düşmanlık, cenk ve barış hallerinin Nuh tufanına kadar sürdüğünü, Tufan'dan sonra ise cin-şeytanların ve devlerin gözden kaybolduğunu bize nakleder.

Mu Karası, Lemurya Ve Atlantis

Yaklaşık olarak 12.000 yıl önce meydana gelmiş olan Nuh tufanından önceki zamanlara ait tahmini Mu, Atlantis ve Lemurya haritası.

Bugün müthiş bilgi kirliliği ve yanıltma, manipülasyon işlemektedir. Bu kavram ve bilgi kirliliğini bilinçli olarak kullanan İblis ve adamlarıdır. İnsanlığı "kadim planları"na alet etmek için sürekli "gerçek"le, "yalan"ı harmanlayarak, insanlık tarihinin en büyük "Fitne"sini hazırlamaktadırlar. Bütün vahye dayalı kavramların ve gerçeklerin altüst edildiği "enigmatik çağ"ın kapısını açmak üzere durmadan beyin yıkamaktadırlar. Bugünün gerçek vahiyden mahrum insanlık ise yarasalar gibi maalesef karanlığa doğru koşmaktadır. İşte tam bu zamanda Mu, Lemurya, Atlantis'le ilgili "bilgi kırıntıları", İblis'in açık ve gizli medyumlarınca; New Age'ci, ezoterikçi kaynaklarca, "yaldızlı paketler" halinde piyasaya habire sürülmektedir.

İnsanlığın Tufan öncesi tarihinde yer alan Mu toplumu yahut imparatorluğunun sınırları; Tibet-Hint-Çin topraklarına; Doğu Asya'nın güneydoğusunda yer alan Pasifik'teki tüm adaların da katılmasıyla oluşan geniş bir karayı kaplıyordu. Bu sınırları şöyle belirleyebiliriz: Burma'nın güneydoğu ucundan, Smith adası, Sumatra, Java, Avustralya ve Yeni Zelanda'nın alt ucundan Güney Amerika'ya yönelerek, yukarıya dönüp Japonya'yla daireyi tamamladığımız zaman;"Mu-Lemurya karasının batmış olan kısmı"nı da elde etmiş olacağız. Bu dairesel dönüşle, Doğu Asya'nın güneydoğusuna, yarım daire yahut atnalı içinde kalan irili-ufaklı adalarla, Pasifik denizinin önemli bir kısmını katmış bulunuyoruz. Sınırlarını çizmeğe çalıştığımız bu genişletilmiş Asya, Mu ve komşusu Lemurya karasının toplamıdır. Başka bir ifadeyle; Doğu Asya'nın jeolojik olarak da bir parçası olan ve "Solomon adaları"nı da içine alan "Pasifik'teki batmış bölge", Mu'nun komşusu Lemurya'dır. Aynı zamanda bu Kara, Mu'yu, Nuh tufanı öncesi Güney Amerika'ya-Meksika'ya bağlayan bir köprü görevi yapmıştır.

Bugün bakıldığında, çerçevesini çizdiğimiz bu coğrafyanın, Asya'nın devamı olduğu, ancak bir kuyruklu yıldız darbesiyle karanın bazı kısımlarının batarak bugünkü şeklini aldığı rahatlıkla söylenebilir. Zira "Mu karası"nın bir kısmının batışına işaret eden antik tabletler ve yazıtlar bulunmaktadır. Özellikle Mu karasının devamı olan "batmış kara", cin-şeytanların yurdu Lemurya olarak adlandırılır. Solomon adalarını da içine alan ve Meksika körfezine doğru uzanan tamamen batmış "Lemurya karası"nın, "Mu karası"nın devamı olması sebebiyle Mu insan toplumu ile Lemurya cin-şeytan toplumu aynı toplum sanılmış yahutta karıştırılmıştır. Esasında bu karışıklığın arkasında İblis'in manipülasyonu vardır.

Mu uygarlığı hakkında ilk bilgileri, Hindistan'da bulunan Nakal tabletlerinden öğrenen Albay James Churchward, "Kayıp Kıta Mu" kitabında şunları yazar:
"Uygur uygarlığının kaynağı, bugünkü Moğolistan ve Gobi çölünün dağ yamaçlarına yakın olan bölgeleridir. Çok nesiller önce insanlar bir kral seçmişler ve isminin başına da 'Ra' ekini getirmişlerdi. Böylece o 'Ra Mu' adı altında hiyeratik baş ve imparator olmuştu. İmparatorluk da 'Güneş İmparatorluğu' adını almıştı. Tufan öncesi dönemde tarih sahnesinde bulunan bu kayıp ülkeye, değişik isimler verilmiştir. Tibet metinlerinde ondan Ra Mu diye söz edilirken, Amerika'daki yazıtlarda Mu'nun Anavatanı olarak yer almaktadır."

Mu toplumu; Kabil'in oğlu Yuan'dan beri Lemuryalılar; yani cin-şeytanlar tarafından yönlendirilen, adeta yönetilen bir insan toplumudur. Bu nedenledir ki; tüm kültürlerinin, din anlayışlarının ilham kaynağı Lemuryalı cinlerdir ve onlarla uygarlıkları adeta bütünleşmiştir. Lemurya; esasında Lemura'dır. Lemura'da; le-mu-ra açılımından oluşur. Yani "Mu-Ra"; "Ra'nın (İblis'in) Mu'su" demektir. "Ra", "İblis'in, Güneş simgesinin arkasında

saklanmasını sağlayan bir maskedir. Mu insan toplumunun; Mu ismi de Ra'sı da Lemuryalı cinlerden ödünç alınmıştır ve bu iki ayrı "cin ve insan toplumu"nun efendileri aynıdır: İblis.

Gerçekte "Ra", Allah'ın Rahman ve Rahim sıfatlarının ilk iki hecesidir ve Allah'ı temsil eder. Allah, Kur'an'da: "Güneş ışıktır, Ay nurdur" der. Dolayısıyla Güneş (Ra) Allah'ı simgelerken; Ay, Peygamberimizi simgeler. Ancak tüm şanını ve şerefini kaybeden insanlık düşmanı hırsız İblis, bu simgeyi de çalarak, arkasına saklanmış; cinleri, insanları ve toplumlarını saptırarak "şirk"e; oradan da "paganizme-putperestliğe" kaydırmıştır. Böylece Mu toplumunun tüm şeytanileşmiş dini anlayışları ve kutsal saydığı kavramlar, Mu'dan sonra gelen Atlantis'e, oradan da arkadan gelen tüm "antik toplumlar"a, cin-şeytanlar tarafından taşınmıştır.

Bu "Mu karası"na Lemurya ismini yanıltıcı bir şekilde verenler; cin-şeytanların varlığını kabul etmeyen ve Mu'ya komşuluğunu gizlemek isteyen kaynaklardır. Bu sınırlarını çizdiğimiz "kayıp kara"nın bir kısmında cin-şeytanlar yaşamaktaydı. Evet cin-şeytanlar, Adem'in, Dünya'ya; yani "Güney Arabistan"a yerleştiği tarihten itibaren "dönen kılıcın alevi" olarak bu bölgeye yerleştirilmişlerdir. Kabil'in Yuan'ın soyu, Doğu Asya'da çoğalıp "Mu toplumu"nu oluştururken; önceden beri bu bölgede yaşayan "cin-şeytanlar"ın komşuluğu ve kılavuzluğunda bir millet haline gelmiştir.

Burada cinoğullarının, ademoğulları Dünya'ya gelmeden önce bizim gibi 3-boyutlu kendi formlarında yaşadıkları; öldükleri zaman da bizim gibi iskelete dönüştükleri görüşümüzü kaydetmekte fayda vardır. Zira, "yüz binlerce senelik kafatası" bulan evrimcilerimizin anlamakta zorluk çektikleri "insan evrimi meselesindeki yanılgıları"nın önemli sebeplerinden birisi bu cin kafalarıdır, diğeri de cin-insan soyunun karışmasıyla ortaya çıkan "Ye'cuc-Me'cuc kafaları"dır...

Cin-Şeytanların Yurdu: Lemurya

Solomon adaları ve Meksika körfezi arasında kalan batmış bölgenin, "Lemurya cin-şeytan toplumu"nun yurdu olduğunun altını çizmiştik. Bu Lemurya ismi, özellikle cin-şeytanlar tarafından kullanılmakta ve bu isimde kitaplar yazdırılmaktadır. Sonuç olarak Mu ve Lemurya, komşu iki toplumdur; biri Ademoğulları-Kainoğulları, diğeri cinoğullarıdır... Bütün antik toplumları kandıran cin-şeytanlar, Romalıları da işletmişlerdir. Nitekim kendi atalarının geceleri dolaşan ruhları (!) için Romalıların kullandıkları "lemures" kelimesi bir Lemuryalı oyunudur. Bugün de Romalıları kandırdıkları gibi çağdaş cahilleri de, atalarının ruhları, yahut ölülerin ruhları, yahut da ruh ve melek olarak kandırmaya devam ediyorlar.

Murry Hope, "Atlantis Efsane mi Gerçek mi?" isimli eserinde şunları yazar:
"Atlantis, Pasifik okyanusunda, Güney Amerika'nın batı kıyıları dolaylarında gelişmiş bir başka tarih öncesi uygarlıktan beslenmiştir. Gerçekte, eski Lemurya kıtasının, bir zamanlar Güney Amerika ve Asya'ya bağlı olduğuna inanan pek çok kişi vardır."

Burada ifade edilen şudur: Atlantis'ten önce, Güney Amerika ile Asya arasında başka bir toplum-uygarlık vardır ki bu bizim dikkat çektiğimiz "Lemurya yurdu"dur.

Hope'ye göre; Hesiodos, bu "eski cin kavmi"nin helakından söz ederken şu ifadeleri kullanır:
"Şimdi yazgı kapandı bu kavmin üzerine, onlar yeryüzünün kutsal cinleri, kötülükleri doğru yola çeviren, ölümlülerin koruyucuları."

Bu ifadelerde anlatılan kavim, bize göre helak olan Lemurya cin-şeytanları, batan yurt da Lemurya yurdudur. Ayrıca insanlığın yol göstericileri ve koruyucuları cin-şeytanlar değil, gerçek meleklerdir. Bu cin-şeytanlar ise saptırıcı-aldatıcı ve helaka hazırlayıcılardır. MÖ 8. yüzyılda yaşamış bir Yunan şairi Hesiodos'un, şeytani Yunan felsefesinin temsilcilerinden olduğu hatırlanacak olursa, cinlere yaptığı bu övgülerin boşuna olmadığı anlaşılır.

Lauren O. Thyme ve Sareya Orion'u medyum olarak kullanarak; yani onlara vahyederek "Lemurya Yolu" diye kitap yayınlatan cin-şeytanlar; bu kitapta, "Lemurya yaşamı" diye "şeytan toplumu"nun yaşamını ve Solomon adaları merkezli yurtlarını, insanlara özendirecek şekilde ve gerçekleri tahrif ederek anlatırlar. İşte bu kitaptan birkaç satır:
"Bizim uygarlığımız binlerce yıl önce, bugün Güney Pasifik denen bölgede bulunan büyük bir kıtada doğup gelişti. Üzerinde ana yurdumuzu kurduğumuz kıta, ayrıca Mu ya da Mukalia olarak da bilinir, ama biz Lemurya ismini kullanacağız. Lemurya, Atlantis olarak bildiğiniz uygarlıktan hem önce hem de onunla aynı zamanda var olmuştur. Ancak, bizim uygarlığımız, Atlantis uygarlığının tamamen yıkılmasından binlerce (!) yıl önce yok olmuştur."

Burada tam bir dezenformasyon söz konusudur. İblis yöntemine göre; ya bir meselenin gerçekliği değiştirilerek batıla dönüştürülür, ya da gerçeklerin üzeri örtülerek unutturulmaya çalışılır. Burada olduğu gibi cin-şeytanlar, kendilerini, insanlığın atası, ilk gelişmiş insan toplumu olarak yutturmaya çalışıyorlar. Onun için de Mu ile Lemurya (kendi toplumları)nın aynı olduğu yalanını sürekli tekrarlıyorlar. Ayrıca yukarıdaki Lemurya ile Atlantis'in helakları arasında binlerce sene olduğu iddiası gerçeği ifade etmiyor.

Atlantis Toplumu ve Yurdu

Churchward, "Kayıp Kıta Mu" kitabında Atlantis'le ilgili şunları yazar:

"Mu Uygarlığı'nın en büyük evladı Atlantis'tir. Atlantis, Grönland'a yakın bölgelerden İrlanda'yı içine alacak şekilde bütün Kuzey-Doğu Amerika'nın doğu kıyılarından aşağıya doğru Güney Amerika'nın doğu kıyılarını kapsayacak şekilde bir bölgede yer almaktadır. Schliemann, yalnızca iki belgeye; Troano el yazması ve Lhasa belgesine dayanarak; Atlantis'in Mu ülkesi olduğunu iddia etmektedir. Oysa bu kayıtlarda, Mu ve Atlantis'in aynı yer olduğuna dair bir beyan yoktur, bu sadece Schliemann'ın düşüncesidir. Eğer başka kayıtları da inceleseydi, Mu topraklarının, Amerika'nın doğusunda yani Atlantis'in bulunduğu yerde değil, Amerika'nın batısında olduğunu görecekti. Buna karşın hem Atlantis ve hem de Mu toprakları, volkanik patlamalarla helak olmuş ve batmışlardır. Bilim bunu kesin bir şekilde kanıtlamıştır.

"Atlantik okyanusunun kuzeyinde, Avrupa'yla birleşen bir "kara yolu" vardı. Bu yol, Amerika, Grönland ve Norveç arasında yer alıyor ve batı çizgisi İzlanda'dan Fransa'nın kuzeybatı köşesindeki Cape Finisterre'ye uzanan büyük bir üçgen çizen bir parçayla birbirine bağlanıyordu."

Murry Hope ise "Atlantis Efsane mi, Gerçek mi?" isimli kitabında şunları söyler:
"Fenikeliler, Antilla dedikleri çok zengin gizli bir adadan söz etmekteydiler. Hindistan'ın kutsal yazıları Puranalar'da ve Mahabharata'da, kendi alt kıtalarının yarım dünya uzağındaki okyanusta yer alan Attala adlı bir kıtaya gönderme yapmaktadırlar. İgnatius Donnelly, Atlantik okyanusundaki Kıta'nın (Atlantis'in) batışı sırasında; her iki yanından yeni kıtaların yükseldiği bir dizi devasa değişimin son halkası olduğunu ileri sürer.

"Sulara gömüldüğü söylenen efsanevi ada Atlantis'in ismi; 'Atalantis' ya da 'Atalantica' olarak da yazılır. Atlantis efsanesine ilk kez Platon, Timaio adlı diyalogunda değinir ve Atlantis konusundaki bilgilere kaynak olarak da Solon'u gösterir. Platon yine Kritias adlı diyalogunda da Atlantis'le ilgili olarak daha başka ayrıntılar verir ve burayı bir yeryüzü cenneti olarak tanımlar. Ada halkının atalarının, Poseidon tanrısı (şeytanı) ile insan anneden doğan nesil olduğunu ileri sürer. Efsane, Ortaçağda Yunanlılardan, Arap coğrafyacılara, onlardan da Avrupalı yazarlara geçer. 17 ve 18. yüzyıllarda da efsanenin gerçekliği konusunda tartışmalar devam eder. Montaigne, Buffon ve Voltaire gibi ünlü yazarlar bile bu efsaneye inanırlar."

Atlantis efsanesi, birçok Avrupalı yazara da ilham kaynağı olur. F. Bacon'ın fizik bilimlerinin ideal devletini resmeden romanı "Yeni Atlantis" (New Atlantis); İsveçli Rudbeck'in (1679-1702) "Atland Eller Mahneim" adlı eseri; Kristof Kolomb'u yitik eski kıtaları aramaya çıkan biri olarak tasarlayan Katalan yazar Verdaguer'in, "I'Atlântida" (1877) adlı şiiri; G. Hauptmann'ın, aynı efsaneyi simgeleştirerek, bir kadın oyuncuya aşık olan bir bilim adamının psikolojisine uyguladığı romanı "Atlantis" (1912) ve P Benoit'nin, "l'Atlantide" (1919) adlı eseri bunlardan bazılarıdır.

Bu yazarlara göre Yunanlılar, çok eskiden, Atlas okyanusunda Herkül sütunları (Cebelitarık boğazı)'nın karşısındaki bir kıta adadan gelen Atlantislileri püskürtürler. Platon'a göre bu olay, Solon'un yaşadığı dönemden 9.000 yıl önce, yaklaşık MÖ 9600'lerde geçmiştir.

Kemal Menemencioğlu, Solon'la görüşen Mısırlı rahibin; Atlantis'in hakimiyetiyle ilgili görüşünü; Platon'a dayanarak şöyle aktarır:
"Atlantis adasında, hükümdarlar, hakimiyetini bütün adaya, öteki adalara, hatta kıtanın (Amerika?) bazı parçalarına kadar uzatan büyük, hayranlığa değer bir devlet kurmuşlardı. Bundan başka boğazın iç tarafında, bizim tarafta, Mısır'a kadar Libya'nın, Tyrhenia (Batı İtalya)'ya kadar da Avrupa'nın hakimi idiler. Birgün bu devlet, bütün kuvvetlerini bir araya toplayarak sizin yurdunuzu, bizimkini, boğazın iç tarafındaki bütün ulusları boyunduruğu altına sokmak istedi... Ancak bundan sonra korkunç yer sarsıntıları, tufanlar oldu. Bir korkunç yağmurlu gün ve bir gecenin içinde, bütün savaşçılarınız birden, bir vuruşta toprağa gömülüp yutuldular. Atlantis adası da aynı şekilde denize gömülerek yok oldu. İşte bunun içindir ki, ada çökerken meydana getirdiği sığ bataklıklar yüzünden, o deniz bugün bile geçilmez, dolaşılmaz bir haldedir."

Tufan'ın Başlangıcında: Mu ve Atlantis Helak Oldu

Amerikan senatörü ve önemli Atlantis araştırmacısı olan Ignatus Donnelly (1831-1902) "Atlantis"i, "Tufan Öncesi Diyar" olarak niteler ve Atlantis'in korkunç bir felaketle yok olduğunu, çok az kişinin sallarla kaçıp kurtulabildiğini ileri sürer.

Donelly, yaptığı araştırmalara dayanarak 500 sayfalık kitabında; eski ve yeni dünya arasındaki etnik, mitolojik, dini, dil, sanat, mimari, tarım, evcil hayvan benzerliklere işaret eden 650 kanıtı toplar ve bunların ortak bir kaynaktan geldiğini belirtir. Ayrıca, jeoloji, deniz coğrafyası, bitki ve hayvan türlerindeki kanıtlara yer verir. 1883'de "Ragnarok, the Age of Fire and Gravel" adındaki eserini yayınlar. Bu kitabında Nuh tufanından önce Dünya'ya bir "kuyruklu yıldız"ın çarptığını iddia eder.

Churchward, "Kayıp Kıta Mu"da; Mu ve Atlantis'in, nasıl ve ne zaman helak olduğunu açıklar. İşte bu açıklamaların bir özeti:

"Kara parçasının, kadim zamanlarda, biri hiyeratik diğeri ise coğrafi olmak üzere iki ismi vardı. Hiyeratik isim Mu'ydu; coğrafi ismi ise Batı ülkeleriydi. Atlantis ve hem de Mu toprakları, volkanik patlamalarla helak olmuş ve batmıştı. Bilim, bunu kesin bir şekilde kanıtlamıştır. Aşağılara, daha aşağılara cehennemin ağzına "ateşten bir gölge"ye doğru indi. Koskoca kıta, parçalar halinde ateşten ibaret bir uçurumun içine düştü "her taraftan saldıran alevler tarafından yutuldu."

"Sais mabedinin baş rahibi Suçis, Solon'a; Atlantis'in, 11.500 sene önce battığını ve bu büyük karanın batışına bağlı olarak Batı ülkelerine (Mu'ya) gidişin önünün kesildiğini ve Atlantis'in ötesinde bulunan "aradaki ülke"nin (Lemurya'nın) da büyük bir afete kurban giderek yok oluşundan dolayı, artık oraya geçmenin imkânsız olduğunu anlatmıştır."

Aşağıda Lhasa belgesinden ilginç bir alıntı bulacaksınız:
"Şimdi deniz ve gökyüzünden ibaret olan yere Bal yıldızı düştüğü zaman; altından giriş kapıları, transparan mabetleri olan yedi şehir, fırtınaya tutulmuş yapraklar gibi sarsılmaya, savrulmaya başladılar.

"Bu Uygarlık (Mu), 11.500 ve 11.750 yıl önce, Atlantis'in batışından kısa bir süre evvel bu bölgenin altındaki ve civarındaki gaz kuşaklarının yukarı doğru zorlanması ve aynı paralelde dağların yükselmesi sırasında sulara gömülmüştür. Uygur İmparatorluğu, Mu'nun en başta gelen koloni imparatorluğuydu ve Doğu yarısı Tevrat'ta geçen "Tufan" sırasında mahvolmuştu

Haritada bu antik kalıntının(Yonaguni) yeri işaretlenmiştir.

Taiwan'ın 40 km açıklarında, Japonya'nın güneyinde Yonaguni adasının açıklarında; 1986 ve daha sonra da 1998 yıllarında; 200 m uzunluğunda, 25 m yüksekliğinde bir pramit yapı ve bazı kalıntılar keşfedilmiştir. 10 bin yıldan beri su altında bulunan bu yapılar, Mu imparatorluğunun Tufan sırasında Lemurya ile beraber batmış kısmında bulunmaktadır ve büyük bir ihtimalle Mu uygarlığına aittir. Batık kentle ilgili deniz altı görüntüsü.

"Mısırlı rahip-tarihçi Manetho, papürüslerden birisine şöyle yazmıştı: "Atlantisli bilgelerin hükümranlığı 13.900 yıl sürdü." Atlantis, 11.500 yıl önce batmıştır. Büyük merkezi gaz kuşağı, Mu ve Atlantis'i batırmıştı. Pasifiği çevreleyen kuşak Bering kara köprüsünü batırmıştı; Apalaş-İzlanda-İskandinavya kuşağı, Avrupa kara yolunu batırmıştı."

Hope ise, Mu ve Atlantis'in batışını şöyle özetler:"Plato'nun anlatımıyla, kuyruklu yıldızın yaklaşmasıyla hızlanan şiddetli doğal felaketler ortaya çıktı. Zac ayının on birinci Muluk'unda, Çan'ın altıncı günü, Chuen'in on üçüne kadar süren korkunç depremler oldu. Kil tepeler ülkesi Mu ve Moud (Lemurya?) bu felaketin kurbanıydılar. İki kez sarsıldılar ve bir gecede yok oldular. Yer kabuğu, basınca dayanamaz hale gelip derin yarıklarla birbirinden

ayrılana dek yükseltip alçaldı. Bu olay, MÖ 8060 yıl önce gerçekleşti. Efsaneye göre Atlantis kıtası bir zamanlar Pasifik okyanusu boyunca uzanan ve Mu adı verilen daha büyük bir kara kütlesinin bir parçasıydı; bu kıtaya sonradan bilim adamı Sclater, Lemurya adını vermiştir. Pasifik okyanusunda batık ada, hatta kıtalar bulunduğuna dair efsaneler vardır; eski bir Havai efsanesi, "Anavatanımız... krallar, okyanusun dibinde yatıyor" der.

"Atlantis'in yok oluşuna, dev bir göktaşı neden oldu. Yeryüzü dışından gelen nesnenin asteroit değil de bir kuyruklu yıldız olduğu görüşü de pek çok ünlü destekçi bulmuştur. Muck'ın, Atlantis'in sular altında kalışı konusunda hesapladığı MÖ 8498 tarihini, ya da, daha iyisi Mooney, Ivimy, Spence ve diğerlerinin verdiği daha sonraki tarihleri düşünecek olursak, sarkacın savruluşuna insanı tedirgin edecek kertede yakın olduğumuz ortaya çıkar."

Mu ve Atlantis'ten Önce de "Lemurya" Helak Oldu

"Enok'un Kitabı"nda Bölüm 66 ve 67'de "cin-şeytanlar"ın ve yurtları Lemurya'nın helak oluşu Nuh'a vahyediliyor ve aynı zamanda ona gösteriliyor. İşte Nuh'un bu vahye dayalı anlatımları:

"Bölüm 66:

4. Ve Tanrı, adaletsizlik gösteren o gözcüleri (cin-şeytanları), büyük babam Enok'un daha önce bana 'Batı'da gösterdiği altından, gümüşten, demirden, kurşun ve kalaydan dağlar arasındaki yanan vadiye tıkayacak.

5. O vadiyi gördüm. Karalarda ve denizlerde büyük bir sarsıntı vardı.

6. Tüm bunlar olurken, o ateşli, metalden ve onun hareketinden bir sülfür kokusu çıktı ve koku sularla birleşti. İnsanlığı yoldan çıkaran gözcülerin vadisi o toprak altında yandı.

7. O vadide, dünyada yaşayanları saptıranların cezalandırılacağı ateşten ırmaklarda akıyordu.

10. Vücutları yandıkça, ruhlarında ebediyen bir değişiklik meydana gelecek.

12. Vücutların şehvetine inandıkları ve Tanrı'nın (yarattığı) ruhu inkar ettikleri için onlara yargılama gelecek.

13. Ve o sularda, o günlerde bir değişiklik olacak. O gözcüler, o sularda cezalandırıldığında, o suların sıcaklığı değişecek."

"Bölüm 67:

2. O gün Yüce Mikail, Rafael'e (Azrael'e) dedi ki: "Gözcülerin yargılanmasının şiddetinden dolayı ruhun gücü beni sersemletiyor, titretiyor. Onları titreten bu şiddetli yargılamaya kim dayanabilir?" Yüce Mikail tekrar Rafael'e dedi ki: "Liderleri yüzünden onlara uygulanan bu yargılama karşısında kimin kalbi yumuşamaz, kimin içi titremez?"

4. Ruhların Tanrısı'nın önünde yüce Rafael, Rakael'e dedi ki: "Tanrı'nın gözü önünde olmayacaklar. Ruhların Tanrısı onlara kızdı, çünkü onlar, Tanrı kendileriymiş gibi davranıyorlar. O yüzden gizli bir yargı ebediyen buldu onları şimdi."

Nuh'un bize aktardığı yukarıdaki vahye dayalı bu ifadelerde, tüm sorularımızın cevapları saklıdır. Bunları maddeler halinde şöyle ifade edebiliriz:

1) Helak olanlar gözcüler; yani cin-şeytanlardır ki; bugün kendilerini "tanrı, melek, ruh yahut uzaylı" diye insanlığa pazarlıyorlar.

2) Yaşadıkları yer, yani yurtları; Enok tarafından kendisine "Batı"da gösterilmiş. Burada "Mu ve Lemurya Karası"nın bir adının da "Batı ülkeleri" olduğu hatırlanmalıdır.

3) Bugün bu bölgede; Solomon adaları ve bölgeye komşu; Papua Yeni Gine, Avustralya, Yeni Zelanda gibi adalarda 4. ayette ifade edilen madenler önemli bir yer tutmaktadır.

4) "Karalarda ve denizlerde büyük bir sarsıntı vardı" ifadesinde, kuyruklu yıldız darbesi ve volkanik patlamalara açıkça işaret ediliyor ki; bugünkü bilimle ve kanıtlarla örtüşüyor.

5) "Sülfür kokusu çıktı ve sularla birleşti" ifadesi, volkanlara işaret ettiği gibi, cin-şeytanların yapısındaki sülfür kokusuna da bir göndermedir.

6) "Dünya'da yaşayanları saptıranların cezalandırılacağı ateşten ırmaklar", "vücutları yandıkça", "o gözcüler, o sularda cezalandırıldığında, o suların sıcaklığı değişecek" ifadeleri bizce anlamlı bilgiler içeriyor.

7) Allah'ın azabı karşısında Baş melek Mikail bile ürperdiğini söylüyor ki, bu helakın şiddetini bize göstermektedir.

8) Yukarıda "Enok Ye'cuc-Me'cuc'u İfşa Ediyor" başlığı altında cinlerin liderlerinden bir grubun, "nesli bozma, Ye'cuc-Me'cuc üretme" suçunu işlediğini ifade etmiştik. Ayrıca Mikail'in "liderleri yüzünden onlara uygulanan bu yargılama" ifadesi bu tespiti bir kere daha doğruluyor.

9) "Tanrı kendileriymiş gibi davranıyorlar" ayeti, cin-şeytanların temel sapkınlığını net bir şekilde tanımlıyor. Bugün de "kendilerinin ve hatta tüm insanların tanrı olduğu" şeytani yalanları, zehirli ve süfli propagandalarının temeline ışık tutuyor. Unutmayalım ki; Adem'i ve Havva'yı da cennette "Tanrı olma" zehirli yalanıyla kandırmışlardı.

Lemuryalı olduklarını söyleyen "cin-şeytanlar", Atlantis'ten önce adalarının ve toplumlarının helak olduğunu tevil etmeye çalışsalar da; bu gerçeği inkar edemiyorlar.
İşte Lemuryalı olduklarını söyleyen cin-şeytanların, medyumları aracılığıyla yaptıkları konuşmalar:
"Lemurya, Atlantis olarak bildiğiniz uygarlıktan hem önce, hem de onunla aynı zamanda var olmuştur. Ancak, bizim uygarlığımız, Atlantis uygarlığının tamamen yıkılmasından binlerce (!) yıl önce yok olmuştur.

"Yerküre'nin çekirdeğindeki büyük patlamalardan ötürü, Lemurya'yı oluşturan kara kütlesinin parçalanıp dağılmaya başladığını büyük bir üzüntü ve korkuyla gördük. Depremler, dev dalgalar ve volkanik patlamalar kıtamızı paramparça etti. Yerkabuğu kayarken Lemurya kıtasının birçok parçası suya gömüldü. Okyanus suları boşlukları kapladı ve bir çok Lemuryalı öldü.

"Uygarlığımızın ölümüne birkaç etken yol açmıştı. Genç Gaia (toprak-yer) giderek şiddetlenen sancılar çekiyordu. Ana yurdumuzun tektonik tabakaları kayıyor ve birbirinin altına gömülüyor, Yerkabuğu'nun eğilip bükülmesine, kabarmasına; ve çatlayıp yarılmasına yol açıyordu. Bunun sonucunda daha güçlü depremler, dev dalgalar ve volkanik patlamalar meydana geldi ve bunlar giderek sıklaştı. Çok geçmeden ana yurdumuzun (Lemurya'nın) tamamen yok olacağını sezdik."

Allah'ın helakını gizlemeye çalışan cin-şeytanlar, bugün de tüm olayları, insanlara ve dünyanın hakim güçlerine fatura ederek, Yüce Allah'ın uyarısını ve tehdidini ellerinden geldikçe unutturmaya çalışıyorlar. Böylece "Allah korkusu"nu tamamen yeryüzünden; insalardan silmek istiyorlar. Maalesef bugün bu amaçlarına da ulaşmışlardır.

Lemurya, Mu, Atlantis Üçlüsü: Ye'cuc-Me'cuc (Devler) Üretti ve Helak Oldu

Araştırmamızda geldiğimiz noktayı kısaca tespit etmeliyiz ki; bu iki insan, bir de cin-şeytan toplumunun neden helak olduklarını anlayabilelim. "Güney Arabistan"da Dünya yaşamına başlayan Ademoğlu'nun Kabil kolunun, Asya'ya geçmesiyle başlayan doğuya yayılma serüveni, Nuh tufanına kadar Mu ve Atlantis toplumlarını oluşturmuştur. Kabil soyu toplumlarının, "kadim dini-kültürel felsefeleri"nin oluşumunda ve gelişiminde en büyük pay; bu iki insan toplumunun arasında yaşayan "Lemurya cin-şeytan toplumu"na aittir. Lemurya, cin-şeytan toplumu, en eski toplum olan Mu ve onun devamı olan Atlantis'in arasında Pasifik'te yer almaktaydı. Lemuryalı şeytanlar, bir üst boyutta olmaktan kaynaklanan görünmezlik yeteneklerini kullanarak, bu toplumları sinsice yönlendirmiş; insan neslini bozmakla kalmamış, insanlık tarihini adeta "paganizme-putperestliğe-panteizme" mahkum etmiştir.

Bu iki topluma başlangıçtan itibaren rehberlik eden, onları manipüle eden; her türlü doğal olayların arkasındaymış süsünü vererek, onları korkutan ve "Mu-Atlantis çok tanrıcı kadim Ra (Güneş) dini"ni oluşturan işte bu "Lemurya cin-şeytanları"dır. Mu ve Atlantis'in felsefi takipçisi olan Mısır, Sümer, Babil, Çin, Hint, Yunan ve Roma toplumları da aynı "Güneş dini"nin zamana ve şartlara bağlı çeşitli versiyonlarını yansıtmaktadırlar.

Mu ve Atlantis'in "şeytani felsefesi", bu toplumlarda egemen olunca, insanlık tarihinde o güne kadar görülmemiş bir şekilde Allah'ın koyduğu sınırlar zorlanmış, insan fıtratı ve nesli bozularak büyük bir suç işlenmiştir. İlk ve belki de son defa cin-şeytanlar, insan soyu ile birleşerek lanetli bir neslin ortaya çıkmasına sebep olmuşlardır. Kimdir bu lanetli nesil? Elbette "devler" yahut diğer ismiyle Ye'cuc-Me'cuc... Evet, yukarıda delilleriyle ortaya koyduğumuz gibi Ye'cuc-Me'cuc;yani "devler", baştan çıkarılmış Mu ve Atlantis toplumlarının, cin-şeytanlarla olan ilişkisinin bir ürünüdür. Bu "üçlü kadim toplumun helakı"nın asıl sebebi; Sonsuz Yüce Rabb'imizi ve O'nun tüm yasalarını örterek, İblis'e köle olmalarıdır.

Taberi, "Milletler ve Hükümdarlar Tarihi" kitabında, Ye'cuc-Me'cuc'un, Mu'nun oğulları olduğunu; Hazar ve Türk topraklarının doğusunda ortaya çıktıklarını söyler. Ve yine Saklep, Burcan ve Uşpan'ların da Yuvan (Yuan)'ın oğulları olduğunu ifade eder ki; bu kavimlerin, Mu'yu meydana getirdiği kanısındayız.

"Ölü Deniz Parşömenleri Kumran Yazıtları"nın "Yaratılış Çağları (4QI80)" bölümünde; İblis ve onun meleklerinin (!); yani gözcüler denen cin-şeytanların, insan kızlarına yaklaştığı, onların da "devler"i doğurduğu ve böylece yeryüzünde fesadın ve kaosun yayıldığı vurgulanır.

Ye'cuc-Me'cuc'ların kimler olduklarını; yeryüzünü nasıl fesada, zulme boğduklarını ve arkasından Allah'ın azabının nasıl kaçınılmaz hale geldiğini, Enok (İdris) peygamber, en çıplak bir şekilde özetliyor:

"Bölüm 15:

8. Şimdi bu ruhtan ve etten olma devlere, dünyada kötü ruhlar denecek ve mekanları dünya olacak. İnsanlardan ve gözcülerden doğdukları için onların bedenleri kötü ruhlara hizmet edecek. Göğün ruhlarının mekanı gökler, dünyada doğan dünya ruhlarının mekanı, dünyadır.

9. Devlerin ruhları, dünyaya zulüm, yozlaşma, savaş ve bela getirecek.

10. Feryatlara neden olacaklar. Onların yemeğe ihtiyacı yoktur, ama yine de acıkırlar, susarlar. Ve suç işlerler. Bu ruhlar, insanoğullarına, özellikle kadınlara zulmedecek, çünkü onlardan çıktılar."

"Bölüm 9:

1. Sonra Mikail ve Cebrail, Rafael, Suryal, Uriel; göklerden aşağı bakıp dünyada dökülen hesapsız kanı, işlenen sonsuz kötülükleri gördü. Birbirlerine dediler ki:

2. "Boşalan dünyanın çığlıkları, göklerin kapısına ulaştı...

8. Kadınlardan devler doğdu.

9. Sonra da tüm dünya kan ve günahla doldu.

10. Bak şimdi ölenlerin ruhları ağlıyor.

11. Ve çığlıkları cennetin kapılarına ulaşıyor."

İşte helakın gerçek sebep budur. Nuh tufanı gibi "evrensel bir helak"ın gerçek sebebi budur. Bu sapkın "cin-insan ilişkisi"nin vahiy kaynaklı delillerini, son olarak vereceğimiz mitolojik kanıtlarla zenginleştireceğiz. İnsan-cin toplumlarının ürettiği "devler"in; yani "Ye'cuc-Me'cuc"un varlığının ve insanlığın başına nasıl bela olduğunun bir başka kanıtı olan "devler mitolojisi"ne bir göz atacağız:

"Dev Mitolojileri": "Ye'cuc-Me'cuc Belası"nın Bir Başka Kanıtıdır

Nevada'daki "Humbolt Müzesi"nde, Lovelock mağarasında bulunan Dev iskeletlerinden birine ait bir kafatası.

Hemen hemen tüm toplumların efsanelerinde, masallarında "devler"den söz edilir. "Devler", tüm insanlığın ortak hafızasında silinmez, derin izler bırakmıştır. Kimdir bu "devler?" Neden tüm milletlerin efsanelerinde "devler" denen bu acaib yaratıklar yer alır? Mu, Atlantis, Yunan, İskandinav, Güney Amerika, Avrupa, Kafkas, Türk, Pers, Moğol, Hint vs. eski toplumların kendilerine has "devler mitolojisi" ve bu "devler"le mücadele eden kahramanları vardır. Bu ortak ve adeta mütevatir bir mertebeye ulaşan "devler"in varlığıyla ilgili metinler, mitoloji olsa da bir gerçeği yansıtmıyor mu? Kaldı ki Kur'an, Tevrat, İncil ve tüm vahye dayalı açık-saklı metinlerde bu gerçeğe ışık tutulmaktadır. Kur'an'da "Ye'cuc-Me'cuc", Tevrat'da "Yegog-Megog", Enok (İdris)'de "Devler" gibi... Bakalım Wikipedia'da devler nasıl tanımlanıyor:

"Dev, birçok farklı kültürün efsane, folklor ve mitolojisinde yer alan bir doğaüstü yaratık. Genellikle insan görünümünde fakat anormal büyüklükte ve çok kuvvetli tasvir edilmiştir. Kadın veya erkek olabilir. Farklı bölgelerin mitolojilerinde, kökenlerine dair farklı inanışlar vardır. Örneğin Hint-Avrupa mitolojilerinin çoğunda, kaos ile ilişkilendirilmiş lanetli bir ırktır ve yabani bir doğası vardır."

Taberi, "Milletler ve Hükümdarlar Tarihi"nde, Kaf dağında yaşayan ve kendilerine zarar veren "devler"den şikayet eden bir kavmin diliyle, bu "devler"i; yani Ye'cuc-Me'cuc'u bize şöyle anlatır:
"Ey Şah! Bu dağın ardında bir taife insan vardır ki onlara Ye'cuc ve Me'cuc derler. Kimisinin boyu bir karıştır. Kimisinin ise uzundur. Yüzleri adama benzer. Dişleri domuz dişi gibi ağızlarının dışındadır. Kulakları ise boyları kadardır. Başlarından ayaklarına kadar vücutlarını kıl tutmuştur. Yedikleri yazları yılan, kışları ise ottur. Daima yurtlarından çıkarlar, gelirler bizi incitirler. Burada ne görürlerse alırlar."

Taberi, "Tarih-i Taberi"de; Kaynan'ın oğlu yahut torunu Keyumers'in, "devler"le savaşından ve onları nasıl etkisiz hale getirdiğinden bahseder. Bu anlatımlardan bir bölüm aşağıda verilmiştir:
"(Keyumers), devlere saldırdı. Devler de Keyumers'in heybetinden korkup kaçtılar. Onun oğulları nicesini esir etti. Keyumers, o tutulan devleri, Allah'u Teala'nın adı ile bağladı. İşinde kullandı. Oğulları, devlere ne iş buyursalar yaparlardı. Bir yere gidilse üstlerine binilirdi. Devler, oradan bir türlü kurtuluş yolu bulamamışlardı. Allah'u Teala'nın adından dolayı da bu halka ziyan ve zararda bulunamazlardı."

"Tarih-i Taberi"de, Mu ve Atlantis döneminde "devler"in ve "cinler"in gözle görüldüğü, ancak Nuh tufanından sonra kayboldukları ifade edilir:

"O tarihte devler ve periler gözle görülebilirdi. Öyle ki insanlarla, onlar arasında dostluk, düşmanlık, cenk ve barış halleri olurdu. Bu hal, ta Nuh zamanına kadar sürdü. Tufan'dan sonra periler ve devler gözden kayboldu."

"**Mitoloji Sözlüğü**" Tibet maddesinde şunları yazar:

"14. yüzyıldan kalma bir metin olan 'Kralın Sözlerinin Kitabı'nda; çok daha eski geleneklerin varlığı dile getirilmektedir. Bölümlerden birinde ilk kralın iktidarından önce Tibet'e hakim olan şeytansı mitik yaratıklar anlatılır. Önce siyah bir şeytan hüküm sürdü ve ülke, şeytanlar ülkesi diye tanındı. Bundan sonar Niyen-po ve Cin-po isimli cinler çıktı. Sonra bir şeytan ve bir Dev anası hüküm sürdü. Ve ülke iki kutsal öcü ülkesi diye tanındı. Buradan et yiyen kırmızı yüzlü yaratıklar ortaya çıktı. Sonra yılanlar ve güçler hüküm sürdüler ve ülkenin tamamı Tibet adını aldı.

"Çin'in Seu-çuan eyaletinin batısında yaşayan Kiangların mitolojisi, onların önce başka yerlerde yaşadıklarını, daha sonra bölgelerine göç etmek zorunda kaldıklarında 'Qa' adı verilen yaratıklarla mücadele etmek ve onları burdan kovmak zorunda kaldıklarını anlatır. Bu 'Qa'lar, güçlü ama aptal yaratıklar olarak gösterilmiştir. Geniş ve sağlam yapıları, uzun dişleri vardı, mağaralarda yaşarlardı."

İskandinav topluluklarından olan ve antropoloji yönünden Moğol sayılan Finlilerin milli destanı "Kalevala"dan; Vipunen devi'yle savaşan kahraman ozan Vainamöinen'le ilgili şiirsel deyişlerinden bazı ifadeler aşağıya alınmıştır:

"Duydum ki Dev Vipunen, haftalık uykusuna yattı, yok ortada kapanları, ağları, Dev görünmez oldu. Yer altında dinlenir. Vipunen'in yanına vardı, (dedi ki): 'Sözü bol bunak dev'... Sıyırdı kılıcını; demir, sağlam kargısıyla ejderhaya yüklendi dedi ki: 'Köle oldun insanoğluna, son ver artık uykuna, çık haftalık uykundan, toprakların altından.'... Zavallı adamı yuttu dev, dedi ki: 'Yüzlerce insan yuttum, bin yiğiti yok ettim, böylesini görmedim.'"

Yunan mitolojisinde alınlarının ortasında tek gözleri olan "kikloplar"dan; yani "devler"den bahsedilir. Onlar, insanlardan ve cinlerden korkmayan, zalim, insan etiyle beslenen yaratıklardır ve mağaralarda yaşarlar. Türk mitolojisinde bunların karşılığı "Tepegöz"dür.

Dr. Ufuk Tavkul, "Kırım Dergisi"nde, Nart destanları ve "emegenler" (devler) konusunu şöyle açıklar:

"Kafkas halklarının mitolojisi olarak da adlandırabileceğimiz Nart destanları, Karaçay-Malkar folklorunun en önemli bölümlerinden birini oluşturmaktadır. Kafkas mitolojisine göre bugünkü Kafkasya halklarının ataları sayılan efsanevi bir halk olan Nartlar, destanlarda anlatılanlara göre atı evcilleştirmişler, demiri bulmuşlardır. Nartlar, mertliğin, cesaretin, iyiliğin ve Kafkas kültürünün sembolüdürler. Son derece akıllı ve usta savaşçılar olan Nartlar, insanüstü varlıklar olan düşmanlarını kaba kuvvetle değil, ince zekâları ve kurnazlıkları ile yenmektedirler. Dağıstan halkları 'Kafkas kültürü'nü meydana getiren Kafkas halklarıdırlar. Nartlar, 'dev yaratıklar' olan amansız düşmanları 'emegenler' karşısında savaşta başarısızlığa uğradıklarında, Nart yaşlıları, Demirci Debet'i bulup, ona 'emegenleri' yenebilecekleri bir kılıç yaptırmaları için genç Nartları Debet'in yaşadığı Elbruz dağına gönderirlerdi."

Kafkas efsanelerinde anlatılan çirkin, insanüstü güce sahip devlere; emegen yahut imegen denir. Kafkas Nart efsanelerinde "emegenler" çok çabuk çoğalırlar. Nart kahramanları, sürekli "emegenler"le savaş halindedirler. Nart kahramanları, üstün zekalarıyla emegenleri her zaman yenmeyi başarsalar da, emegenlerden çok çekinmektedirler. Çünkü emegenler, yakaladıkları zaman Nartları yemektedirler.

Kafkasya, kafkas halkları ve Abhazlarla-devler mücadelesi konularında ; Ömer Büyüka'nın "Abhaz Mitolojisi Anaç mı?" çalışması, kaynak bir çalışmadır ve bu dev efsanelerine yeterince ışık tutmaktadır. "Ateşi çalan Promete" olayının da esasen bir Kafkas efsanesi olduğunu; Tufan'dan sonra ateşsiz kalan "artık toplumlar"ın, "devler"den ateşi çalarak; hem yaşamlarını kolaylaştırdıklarını, hem de ateşle-demircilikle devlerden kendilerini daha iyi koruyabildiklerini bu çalışmadan öğreniyoruz. Bu çalışmadan çok özet bir anlatım aşağıya alınmıştır:

"Daw=Dağ adlı halkın anayurdu olan Kafka=Kaf dağı ve arkası,Doğu efsanelerinde devlerin yurdu olarak gösterilir. Nitekim Nordik mitolojisinde insan öncesi yaratığı olarak inanılan Ymerlere,Devırkı diyorlar ve Ymer sözcüğü ,Daw gibi Kafkas sözcüğüdür. 'Dağ' ve 'büyük' anlamlarındaki adın böylece devlere de verilmesi , devlerin de zamanla dağ gibi büyük olarak tasarlanması sonucunu vermiştir. Gerek Abhazların ve gerek Eski Doğu medeniyetlerinin genelinde, bu devlerin fizik yapısının ve fizik gücünün insanüstü büyük olduğu, ancak kafa gücünün; yani aklının az olmasından, insan zekâsına çok kez yenildiği görülür. Devler, fizikçe kendilerinden çok ufak ve güçsüz olduklarından insanları horlayarak onlara 'Apsuwan Ççiye=miskin Abhaz' derlerken; Abhazlar da devlere; 'Daw xıda=kafasız Daw (Dev)' derlermiş.

"Ateş ise Kafkas'ın volkanik yüksek dağlarında barınan devlerin tekelindeydi. Onlar Apsıwa Ççiye= Miskin Abhaz dedikleri halkı, zaman zaman basıp öldürürler, hayvanlarını sürüp götürürlerdi ve öte-berilerini de alırlardı. Miskin Abhazlar, kendilerinden fizik güççe hiçtirler, ancak akıl ve zekaca üstün olduklarından, ateşi kapmaları halinde, kıllı devlere yenilmeyeceklerdir. Bu nedenle devler, uyurken de, uyanıkken de ateşlerinin etrafını kuşatarak onu korurlardı."

Turgut Gürsan'ın "Yeraltındaki Gizli Dünyalar" kitabında şu ifadeler yer alır: "Peru'nun efsanevi 'devler'i, ülkedeki megalitik yapıların ustalarıydı. Tiahuanaco'nun esrarengiz insanlarının bu devler olduğu sanılmaktadır. Eski Avrupa'nın da devleri vardı. Homer'in Lestrygonları devlerdi. Bu devlerin eski Norveç'te yerleştikleri sanılmaktadır. Norveç'teki bazı mağaralarda devasa boyutlarda kol ve bacak kemikleri bulunmuştur. Bazı iddialara göre, Tufan'dan önce ve sonra ortaya çıkan bu devler, Atlantis'teki aşağı bir kastın lideri idiler. Atlantis'teki egemen kasta karşı isyan etmişlerdi."

Beowulf destanı bir Anglosakson destanıdır. Ancak Anglosaksonlardan değil İskandinavyalılardan bahseder.İskandinavya,Anglosaksonların anayurdudur.Bu destan, İngilizlerin en eski destanı olarak bilinir. Beowulf adındaki güçlü bir İskandinav, gürültüye tahammül edemediğinden insanları öldüren Grendel adında bir canavarı (devi) öldürür. Beowulf destanında, "Grendel devi"nin annesinin Kabil soyundan geldiği anlatılır.

1930'lu yıllarda İngiliz edebiyat tarihi **Profesörü J.R.R. Tolkien**, Beowulf'tan esinlenerek "Hobbit"i yazar. Tolkien'in "Hobbit" romanında "orklar"; "daima aç" olarak resmedilir. "Orklar", atlar ve insanlar da dahil her türlü eti yerler. "Orklar"ın kendi türlerini de yediklerine dair kesin bir ifade geçmese de, orkların kendi türlerini de yiyebileceklerine dair üstü kapalı ifadeler vardır. "Yüzüklerin Efendisi" filmi, gerçekleri alt üst eden saptırmalarıyla İblis'in planına hizmet etse de; orklar (devler) gerçeğini yansıtmıştır.

Cin-şeytanlar, insanlardan kendilerini çoğaltmak isterken, nasıl Ye'cuc-Me'cuc ürettikleri gerçeğini gizlemek isteseler de; medyumları aracılığıyla zaman zaman gerçek kırıntılarını yumurtlayarak kendilerini ele veriyorlar. İşte "Lemuryalı bir cin-şeytan taifesi"nin, dostlarına açıktan fısıldadıkları gerçek kırıntılarından bir demet:"Atlantislilerin, Lemuryalılarla yakın ilişki kurmaları yarı Lemuryalı, yarı Atlantisli bebeklerin doğumuyla sonuçlandı. İki toplumun birbirine karışması tüm Lemurya titreşimini düşürdü ve bu durum daha sonra uygarlığımızın çöküşüne katkıda bulundu. Ayrıca insanlarımız, birçoğu Atlantislilerle ve kıtamıza gelen diğer ziyaretçilerle evleniyorlardı. Bu evlilikler çoğaldıkça, Lemurya titreşimimiz daha da düştü. Ancak, meydana gelen şiddetli Yerküre değişiklikleriyle birlikte, hiçbir Lemuryalı dışarıdan biriyle evlendiği için yargılanmıyor, ya da eleştirilmiyordu.

"MÖ 10.000 yıllarında Lemuryalılar ve Atlantisliler birbirlerini ziyaret etmeye başlamışlardır. Görünen o ki aralarında bulunan bazı temel sorunlara rağmen her iki ülkenin de insanları birbirlerinden etkilenmişlerdir; hatta aralarında evlilikler bile gerçekleşmiştir. Bu yaratıklar ilk başta üzerinizde insan görünümündeymişler gibi bir izlenim uyandırabilirler ancak genelde pençe, kuyruk, kanat veya ayak yerine toynak gibi hayvanlara has uzuvlara sahiplerdi. Bazılarının kalın kürkleri vardı, bazıları ise cüceydi."

Sonuçlar

Sonuç olarak bu kapsamlı çalışmamızdan çıkaracağımız sonuçlar, elbette tartışılabilir sonuçlar olacaktır. Ancak insanlık tarihi, Kabil soyu Mu-Atlantis, ortaya çıkan Ye'cuc-

Me'cuc ve Yaklaşansaat'le ilişkisi konularında ulaştığımız bu "sonuçlar yahut tezler sistemi" tartışılır olsa da; bizim için gerçeğe en yakın sonuçlardır. Ayrıca giderek artan bilimsel, arkeolojik araştırmalar ve Yaklaşan Saat'in alametlerinin bu çalışmamızı doğrulayacağı kanaatini taşımaktayız. İşte vardığımız sonuçların bir özeti:

1) İnsanlığın kökeni, yaşadığı ilk Dünya bahçesi; "Mekke merkezli Aden-Yemen-Umman bölgesi"dir, yani "Güney Arabistan"dır. İnsanlık buradan Dünya'ya yayılmıştır ve üç yayılma yönü vardır:

Birinci yön; Aden körfezinden Güneydoğu Afrika yönündedir. İkinci yön; Arabistan'ın ortasından Mekke-Medine istikametindedir ve buradan da Ortadoğu ve Mezopotamya'ya ya yayılmıştır.

Üçüncü yön ki bu araştırmamızın temel konusunu teşkil eder ; Umman körfezinden Doğu'ya; Kabil kapısından Asya yönünedir.

2) Kabil soyu, Asya'da yoğunlaşarak "Mu toplumu"nu ve daha sonra da "Atlantis toplumu"nu oluşturmuştur. Bu toplumlar, Adem- Nuh tufanı zaman aralığında yaşamış "kadim toplumlar"dır. Bu toplumlara, ikisinin ortasında Pasifik'te batmış olan "Lemurya kıtası"nda yaşayan "cin-şeytan toplumu" komşuluk ve rehberlik etmiş ve "İblis merkezli Güneş (Ra) dini ve kültürü" egemen olmuştur.

3) Bu kadim Mu-Atlantis toplumlarındaki tüm gizemli-şeytani semboller, törenler, dini ritüeller ve çok tanrıcılık; bu toplumlar, Tufan'la yok olmasına rağmen; Nuh tufanından sonraki toplumları; özellikle Eski Mısır, Eski Yunan, Sümer-Babil, Moğol, Çin, Hint, Japon toplumlarını da etkilemiştir. Bu etkilemenin iki yolu vardır: Birincisi; Nuh tufanından kurtulan yüksekte yaşayan az sayıda topluluklar, bu dini-kültürel aktarımı yapmışlardır. İkincisi; cinlerin, hatta cin-şeytanların hepsi ve tabii ki İblis, tufanda helak olmamışlardır ve bu "şeytani dini", Tufan sonrası Nuhoğullarına aktarma görevini hakkıyla (!) yerine getirmişlerdir.

Lemurya şeytanlarının dostlarına yazdırdıkları "Lemurya Yolu" kitabında bu gerçeği bakın nasıl itiraf ediyorlar:

"Ama bizim fikirlerimiz, yaşam tarzımız ve bilgimiz, Dünya'nın birçok bölgesinde, özellikle yerli halkların kültürlerinde, bazılarımızın yaklaşan felaketten kurtulmak için kaçtığımız topraklarda varlığını sürdürürler. Biz Amerikan yerlilerinin, Aborjinlerin, Peru yerlilerinin, Hawaililerin, Tahitililerin, Samoalıların, Tibetlilerin ve daha birçoklarının bizim soyumuzdan geldiklerine inanıyoruz."

Aslında burada, bu topluluklarla, özellikle yerlilerle bütünleştikleri, Nuh sonrası Mısır gibi antik toplumları manipüle ettiklerini itiraf etmiş oluyorlar.

Bugünkü masonluğun köklerini ve gizemli ritüellerinin kaynağını Mu-Atlantis'te ve elbette Lusifer (İblis)'de aramak gerekir. Bugün masonlar, bu bağlantıyı eserlerinde ilan etmekten şeref duyuyorlar. Masonluğun kurucusu Lusifer'dir. Masonluk, Süleyman Peygamberden ve müminlerden rövanş almak için organize edilmiş olsa da, masonik tarikatın sembolleri-ritüelleri ve kutsalları, köklerini Mısır'a, oradan da Mu ve Atlantis'e dayandırmaktadır. "Yüzüklerin Efendisi" filmi, bu rövanşın en açık belgesidir. Sitemizde bu filmin analizi yapılmıştır, dileyen bu analizi okuyabilir.

4) Kabil'den itibaren cin-şeytanların etkisine giren bu Mu-Atlantis toplumlarının, bugün İblis'in medyumları ve ışık işçileri (!) tarafından açık ve gizli propagandası yapılmaktadır. Öyleki bu kadim toplumların, çok gelişmiş, bu çağın da ilerisinde; Güneş enerjisiyle gemiler işleten, ses enerjisini kullanan, DNA üzerinde çalışmalar yapan "altın çağ toplumları" olduğu yalanı, maalesef birçok yazarların kitaplarında flaş iddialardır. Bütün bunlar, aldatma aldanma sonucu ortaya çıkmış, birtakım Mu-Atlantis araştırmacılarını da etkilemiş yaldızlı palavralardır.

Mu-Atlantis toplumları, bu çağ teknolojisiyle hiçbir ilgisi olmayan, ilkel sayılabilecek ve elbette kendi çağlarına göre organize toplumlardır. Kaydettikleri en büyük gelişme; her türlü sihir-büyü tabanlı karanlık işler, şeytanlarla dostluklar kurmak ve onların manipülasyonunda; nesebi ve nesli bozarak Sonsuz Yüce Allah'ın azabını davet etmektir.

Bugün Yaklaşan Saat'te dünya insanlığını tamamen ele geçirme peşinde koşan İblis, melek postuna bürünerek, önce Atlantis edebiyatıyla Atlantis'i göklere çıkarıyor; sonra da: "Ey insanlar sizler Atlantis çocuklarısınız, tekrar Dünya'da yeni Atlantis'i kurmak istiyorsanız, kalbinizi ve beyninizi bize teslim edin." diye her ay ışık işçilerine (!) mesajlar yayınlıyor.

5) Mitolojilerde "devler" olarak geçen Ye'cuc-Me'cuc, insanlık tarihinin birinci periyodunda; yani Adem-Nuh arasındaki dönemde; muhtemelen Enok (İdris) Peygamberin babası Yeret zamanında ortaya çıkmıştır. Mu-Atlantis toplumlarının kızlarıyla, Lemurya cin-şeytan toplumunun öncülerinin birleşmesinden Ye'cuc-Me'cuc devleri ve cüceleri ortaya çıkmıştır. Devler, oldukça boylu ve güçlü oldukları için insanlara büyük zararlar vermiş; Dünya'da kaos oluşturmuşlar ve mitolojilere geçmişlerdir.

Texas'daki Mt Blanco Fosil Müzesi"nde bir Dev iskeletinin uyluk kemiği uzunluğu 47inç (120 cm). 1950'nin sonlarında, Türkiye'nin güneydoğusunda Fırat Nehri vadisinde yapılan çalışmalarda Devlere ait birçok mezar ve kemik bulunmuştur. Bu Dev ayakta iken uzunluğu 14-16 feet (427 cm-488 cm) dir. Devlerin soyları da zamanla insanlar gibi kısalmıştır. Bu kemik muhtemelen Dev soyundan birisine ait olmalı.

Bu insan-cin ilişkisinden ortaya çıkan insan benzeri yaratıkların, insanların ve cinlerin üstün özelliklerini toplayan "üstün insan" beklentisi, insanların da, cin-şeytanların da bir beklentisiydi. Böylece İblis, bu ara üretimle, insanlığı tamamen kontrol altına almayı ve kendisinin kölesi yapmayı planlamıştı. Ancak tüm planlar, "Allah'ın Planı"nın içindedir, Allah neyi dilerse o gerçekleşir; Allah'a köle olanlar kurtuluşa, İblis'e tabi olanlar ise yok oluşa sürüklenir. Böylece şeytani beklentiler suya düşmüş; akli melekeleri zayıf, bedensel yapıları anormal büyüklükte yahut küçüklükte; hem insanlara ve hem de cinlere düşman lanetli yaratıklar ortaya çıkmıştır. İşte "Ye'cuc-Me'cuc milleti"nin aslı budur.

Bugün de "üstün insan" yaratma hevesinde olan evrimci-bilimciler, nasıl bir ateşle oynadıklarının farkında değillerdir. Şayet bu bilimciler; az bilgiyle, bazı deneysel başarılarla, evrimin kerametine (!) inanarak bu yolda hırsla ve hevesle çabalarını sürdürmeye devam edecek olurlarsa aynı akıbete uğrayacaklardır, bundan şüpheniz olmasın!

6) O halde Ye'cuc-Me'cuc'un iki ana üretim merkezi vardır. Birincisi; Asya'da Mu toplumu, ikincisi; Atlas okyanusunda batmış bulunan Atlantis toplumu. Üçüncü bir merkez gibi gözüken Kafkasya'nın durumu bizce tartışmalıdır. Kafkasya'da cin-şeytanlarla böyle bir ilişkiye giren bir toplumun varlığı konusunda hiçbir kayıt, delil yahut işaret yoktur. Üstelikte burada ortaya çıkan ve Kafkasya'da yaşayan topluluklara zarar veren devler; Ye'cuc-Me'cuc, Nuh tufanından daha sonra ortaya çıkmıştır ve çıkış kapıları da Zu'l-Karneyn tarafından kapatılmıştır. Biz bu devlerin, Tufan'dan kaçıp Kafkas dağlarında saklanan "artık devler" olduğu kanaatindeyiz.

7) Nuh Tufanı, sadece Dünya'nın sular altında kalması değildir. Bu bir sonuçtur ve bu sonuç, Nuh öncesi uygarlıkların silinmesi ve örtülmesini sağlamıştır. Böyle evrensel bir Tufan'ın olması için; "çok sayıda kuyruklu yıldızın, Dünya'ya çarpması, atmosferde sürekli su buharı bırakması, magmanın hararetinin ve basıncının artması sonucu şiddetli depremler ve volkanik patlamaların oluşması; bazı karaların batması ve bazı karaların yahut dağların ortaya çıkması" gerekir. İşte Dünya sular altında kalmadan önce bu müthiş doğal felaketler gerçekleşmiştir. Bugün Karadeniz gibi bazı iç denizlerin de Nuh tufanı sürecinde oluştuğu, konunun uzmanlarınca ifade edilmektedir.

Evet, Dünya, küresel çapta sular altında kalmadan önce Lemurya kıtası battı, Mu toplumu ve karasının bir kısmı helak oldu, arkasından da Atlantis kıtası battı. Kuyruklu yıldız darbeleriyle, hem Lemurya-Mu-Atlantis toplumları ve hem de yeryüzündeki "devler"in bir kısmı helak oldu. Diğer bir kısmı da yaşadıkları yer altı mağaralarıyla birlikte battı yahut da dağlara hapsedildi.

Allah'ın vaad ettiği gün gelinceye kadar çoğalacaklar ve Yaklaşansaat'in sonuna doğru, Nuh tufanı öncesine benzer şekilde; "şiddetli depremler-volkanik patlamalar, yarılan dağlar, yere batan yahut denizden yükselen karalar" süreciyle tekrar ortaya çıkacaklar ve her bir tepeden saldıracaklardır.

8) Devlerin ortaya çıktığı iki ana toplum merkezi yahut bölgeden birisi yukarıda belirttiğimiz gibi Asya, diğeri de Atlas okyanusuydu. O halde devlerden bir kısmı helak olurken, bir kısmının bu iki bölgede saklandığını düşündürecek işaretler mevcuttur. Böylece Ye'cuc-Me'cuc'un saklandığı üç muhtemel yerden söz edebiliriz: Birincisi; Dünya'nın çatısı olarak bilinen ve yüksek dağlardan oluşan Tibet platosu; özellikle Tibet'in güneyindeki Himalayalar serisi, yahut da Asya'nın doğusunda Pasifik denizidir. İkincisi; Atlas okyanusunun kuzeyi; İzlanda-İskandinav-İngiltere üçgeni. Üçüncüsü ise; Derbent'e yakın Dağıstan-Azerbaycan sınırında; Şah-Tufan-Kızılkaya Kafkas dağları bölgesidir.

Ye'cuc-Me'cuc'un, "yeraltı"nda saklı olduğu Kur'an ifadelerinden anlaşılsa da; yerlerini tam olarak tahmin etmek oldukça zordur. Bu konuda bizim yaptığımız da, bazı işaretlere dayanarak kabaca tahminde bulunmaktır. Bu üçüncü merkez Kafkasya yahut "Kaf dağı" konusunda yazacağımız çok şey var, ancak bu konu, başka bir çalışmanın konusu olabilecek kapsamdadır. Biz burada kısaca bazı işaretlere dikkat çekeceğiz.

Nitekim KAF suresindeki 36. ayet oldukça anlamlıdır. Hem surenin ismi KAF'tır, hem de 36. ayette Ye'cuc-Me'cuc'un yer altı sığınaklarına bir işaret vardır. İşte ayetin ifadesi:

Biz, onlardan önce yakalayış bakımından daha şiddetli nice nesilleri helak ettik. (Onlar), kurtuluş-kaçış var mı diye sığınaklı beldeler oydular. [KAF (50)/36]

Burada "Kaf" harfini-kelimesini incelediğimizde; "devler" kavramıyla bağlantılı ilginç bir durum karşımıza çıkmaktadır. "Kaf/Kof/Kuf" harfi; Arapça, Aramice, Suryanice ve İbranice de benzerlik arzetmektedir. Özellikle Arapça ve İbranice'de kök anlamı ortak olup; şu kök anlamlara haizdir: "İğne deliği", "delik", "boş", "baş-ense", "kof" gibi. Ayrıca "Kaf"tan, Arapça'da "peşine düşmek", "izlemek" anlamına gelen kelimeler türetilirken; İbranice "maymun" anlamına da geldiği ifade edilir.

Özetle, "kof-kafasız-boş", "maymun" ve "delik" anlamları; "devler"e, onların açtıkları "yeraltı tunelleri"ne ve "mağaralar"ına doğrudan bir işarettir. Ayrıca, özellikle Kafkasya'ya devler, muhtemelen "yeraltı boşluklarını-tünelleri izleyerek-açarak" gelmişlerdir. Kafkas dağları; yani "Kaf" dağı bu bakımdan anlamlı bir isimdir ve "devler"in özellikleriyle ilgili mesajları kapsamında barındırmaktadır. Kafkasya'da, Rus bilim adamlarınca, yakın zamanda böyle "yeraltı tünelleri şebekesi"nin keşfedilmesi de bizce oldukça manidardır.

9)Nitekim Zu'l-Karneyn'in Batı'dan, Doğu'ya ve sonra da tekrar Batı'ya; muhtemelen Kafkasya'ya yolculuğunda bazı ima ve işaretler mevcuttur. Bu yolculukla ilgili ayetlerin bize verdiği haberlerin zamanı, amacı ve işaretleri nedir? İşte yorumumuz:

Bu yolculuk, Nuh tufanından sonra Dünya'dan sular çekilip, yaşam normalleştiği bir sırada, Ye'cuc-Me'cuc artıklarından az bir kısmının muhtemelen Kafkasya'da ortaya çıktığı bir zamanda yapılmıştır. Bu yolculuğu anlatan ayetlerin bize verdiği mesaj; Nuh tufanından arta kalan kavimleri, yurtlarını, durumlarını ve de Ye'cuc-Me'cuc'un saklı olduğu coğrafi bölgeleri ifşa etmektir. Nitekim biz 8. maddede; "Asya yahut Doğusu Pasifik ve Atlas okyanusunun kuzeyi"ndeki iki bölgeden söz ederken delillerimizin en önemlilerinden birisi, aşağıdaki ayetlerin verdiği mesajlar olmuştur. İşte **Zu'l-Karneyn**'in Kur'an'daki anlamlı yolculuğu:

(Ey Muhammed), sana Zu'l-Karneyn'den sorarlar. De ki: "Size, ondan bir hatırlatma ve açıklama yapacağım."

Gerçekten, Biz ona yeryüzünde imkan- güç ve her şeyden bir sebep verdik. Ve arkasından o bir sebebe (yola) tabi oldu.

Güneş'in battığı yere ulaşıncaya kadar. Onu (Güneş'i) sıcak bir balçıkta batıyor buldu ve onun yanında bir kavim gördü. Dedik ki: "Ey Zu'l-Karneyn, istersen onlara azap et; istersen onlara güzel davran."

(Zu'l-Karneyn) dedi ki: "Kim zulmederse onu biz ileride azaplandıracağız; sonra Rabb'ine döndürülür; O da onu görülmemiş bir azapla azaplandırır."

"Kim iman eder ve salih amellerde bulunursa, onun için güzel bir karşılık vardır. Ona yakında emrimizden kolay olanı söyleyeceğiz."

Sonra o (yine) bir yol tuttu.

Sonunda Güneş'in doğduğu yere kadar ulaştı; onu (Güneş'i), o kavmin üzerine doğarken buldu. Öyleki kendilerini Güneş'ten koruyan bir örtü (perde) kılmadığımız bir kavim. [Kehf (18)/83-90]

Sonra bir yol (daha) tuttu.

Ne zaman ki iki seddin arasına ulaştı, onun (iki seddin) dışında bir kavim buldu. Öyleki neredeyse bir sözü anlayamıyorlardı.**[Kehf (18)/92-93]**

Yukarıdaki KEHF (18)/83-90, 92-93 ayetlerinin verdiği mesajlar ve surenin ismi olan "Kehf" kelimesinin "mağara" anlamına gelmesi oldukça manidardır. İşte bu ayetlerin tefsiri ve bize verdiği mesajlar:

a) Zu'l-Karneyn, önce Batı'ya gidiyor, gittiği yer Atlas okyanusudur. Nuh tufanından önce kuyruklu yıldız vurması ve volkanik patlamalarla buradaki Atlantis kıtası batmıştır. Özellikle Atlas okyanusunun kuzeyi adeta çamurdan sıcak bir balçıktır. Platon'un ifade ettiği gibi "sığ bataklıklar" söz konusudur. Okyanusun yanında bulduğu kavim, Tufan'dan kurtulmuş ademoğlu "artık bir kavim"dir. Allah, Enok'a (İdris-Hızır) verdiği gibi Zu'l-Karneyn'e yetki veriyor; "ister azab et, ister güzel davran." Ancak Zu'l-Karneyn, azab etmiyor ve uzun bir gelecekte azaba uğrayacaklarını söylüyor, adeta bu azabı Yaklaşansaat'e havale ediyor. Elbette Yaklaşan Saat'e ulaşacak olan bu gibi artık zalim kavimlerin nesilleridir, kendileri değil. Bu yolculuğun Batı'ya; Atlas okyanusuna yapılmasında önemli bir işarette; Atlantis çocukları olan Ye'cuc-Me'cuc'un "yeraltı merkezi"ne yapılmıştır.

b) Sonra Batı'dan Doğu'ya gidiyor, Güneş'in doğduğu yere; yani Asya'nın doğusuna; Pasifik denizine. Öyleki orada da Güneş'in üzerine doğduğu bir kavim buluyor. Bu kavim de, Nuhoğlu değil Ademoğlu, Tufan artığı bir kavimdir. Bu kavmi de, Batı'daki kavim gibi ne uyarıyor, ne azab ediyor ve ne de salih bir kavim olarak nitelendiriyor. Ancak burada verilen mesaj, bu kavmi Güneş'ten koruyacak bir sütre; tepe ve dağın olmayışıdır. Burası Gobi çölünün doğu sınırıdır. Gobi çölü ile Pasifik okyanusu arasında; Gobi çölünden Pasifik'e doğru gidildikçe alçalır, denize ulaşır; bu arada Güneş'i engelleyecek hiçbir dağ-tepe yoktur. Bu yolculukta da ikinci bir işaret ise yine bu bölgede saklı Ye'cuc-Me'cuc'e bir göndermedir. Böylece biri Batı'da, biri Doğu'da olmak üzere; "yer altında iki Ye'cuc-Me'cuc saklanma merkezi"nden söz edebiliriz.

c) Neden "Güneş'in battığı", "Güneş'in doğduğu" diye sürekli Güneş'e vurgu yapılmıştır acaba? Elbette burada bir yön bildirimi olmakla beraber başka bir mesaj da vardır bizce. O da, bu iki "artık kavm"in ataları Atlantis-Mu ve dinleri de "Güneş (Ra) dini"dir. Güneş'in sürekli vurgulanması bizde Mu-Atlantis ve "Güneş dini" çağrışımı yapmakta ve adeta Ye'cuc-Me'cuc'un kordinatlarını vermektedir.

d) Doğu'dan sonra Zu'l-Karneyn, tekrar bir yol tutup, Kafkasya'ya gelmiştir. İki dağ arasına; yani iki sedde ulaşmış, bu seddin dışında bir kavimle karşılaşmıştır ki; neredeyse bu kavim, derdini anlatacak ve sözü anlayacak bir dilden mahrumdur. Yani dili gelişmemiş Tufan artığı bir kavim. Ancak bu kavim, diğer Batı'daki ve Doğu'daki kavimlere göre muhtemelen daha iyi ve yardımı hak ediyorlar. Zu'l-Karneyn'den, kendilerine zarar veren Ye'cuc-Me'cuc şerrinden koruyacak bir set yapmasını taleb ediyorlar, Zu'l-Karneyn de bu seddi yapıyor.

Evet, söz konusu olan bu bölge neresidir? "Büyük Hadis Külliyatı"nda yer alan bir Hadis'te anlatılan; demir ve demirciliğin eski zamanlardan beri yaygın olduğu yer, bizce Kafkasya; Kafdağı'dır. İşte bir Sahabe'nin anlatımı:

"O, Ebu Bekre'ye, ahalisi sadece demir ile uğraşan bir ülkeye gittiğinden söz etti. Bir eve girmiş. Güneş batarken o güne kadar duymadığı bir ses duymuş. Adam korktum derken, ev sahibi korkma! Bu sana zarar vermez. Çünkü bu, şu anki Seddin yanından ayrılan Kavmin (Ye'cuc-Me'cuc'un) sesidir. Onu görmekten hoşlanır mısın, deyince; 'evet' dedim. Hemen ona

gidip baktım ki; yapısındaki demir kerpici kocaman bir kaya gibi duruyor. Sanki mürekkep renginde bir buz gibiydi. Çivileri ise büyük kalasları andırıyordu. Peygamber (sav)i gördüm ve bunu ona bildirdim. Bana: 'Onu anlat' buyurdu: O'na dedim ki: 'Sanki o mürekkep renginde bir buz gibiydi.' Şöyle buyurdu: 'Seddi gören birini kim görmek isterse bu adama baksın.'" **(Rudani, C.5, Hno: 9191)**

10) Zu'l-Karneyn'in Doğu'dan dönüp geldiği yer Kafkasya'dır. Ye'cuc-Me'cuc'un, bir setle, muhtemelen Kaf dağında bir setle kapatılması, dağlarda-mağaralarda saklı olduklarının başka bir kanıtıdır. "Kafkas", esasında "Kaf-kas" gibi iki heceden oluşmaktadır. Birincisi yani "Kaf", dağların adıdır ki mitolojilerde "Kafdağı", "Kaf dağının arkası" olarak geçer. "Kas" ise orada yaşayan halklardır. Etimolojik olarak da "ketş, ketiş, kedş, kedoş" kelimeleriyle bağlantılı olduğu ileri sürülmüştür. "Kedoş" ise İbranice kutsal anlamına gelmektedir. Ayrıca "kas" kelimesi; İbranicede "taht, saltanat, şah" anlamına gelir ki, Kafkas dağlarının en meşhurlarından biri olan Şah dağıyla bağlantılıdır. Hatta bugün Azerbaycan'da; Şah dağının yakınında "7 köy" vardır ki; her birinin dili-geleneği kendine hastır, benzeri yoktur ve tarihsel köklerine de ulaşmak mümkün değildir. Bu oldukça kadim olan köylere Şahdağı halkları denmektedir. Bu "7 köy"den özellikle Şah-Tufan-Kızılkaya dağları üçlüsünün yakınında bulunan "Kınalık" köyü incelendiğinde, tarihlerinin Nuh tufanından önceye gittiği izlenimi doğar. Azeri kaynaklarının tamamında, Şah halkından olan "Kınalık köyü" şöyle anlatılır:

"Nuh tufanının devrinde Ketş halkı, Ketş dağlarında yaşardı. Allah tarafından başveren zelzele zamanı orada hiçbir ev salamat kalmamıştır, bütün evler yıkılmıştır. Sağ kalanlar ise çayı geçerek küçük bir tepeye sığınmışlardır, böylece Kınalık ortaya çıkmıştır."

İşte Zu'l-Karneyn'nin, geldiği bu "iki sed"din yakınında "bulduğu kavm"in isteğini yerine getirirken Kur'an diliyle verdiği mesajlar:

Dediler ki: "Ey Zu'l-Karneyn, şüphesizYe'cuc ve Me'cuc, Arz'da(Yer'de) fesat çıkarıyor. Bizimle, onlar arasında bir set yapman için, sana bir haraç verelim mi?" (Zu'l-Karneyn) dedi ki: "Rabb'imin bana verdiği imkan (güç) daha hayırlıdır. Siz bana kuvvetinizle yardım edin, sizinle onlar arasına aşılmaz bir engel yapayım." "Bana, demir kütleleri getirin." Nihayet dağın iki yamacı arasını, bir seviyeye kadar (demirle) doldurunca. "Bu (kütleler) kor haline gelinceye kadar üfleyin (körükleyin)! Bana getirin, üzerine erimiş bakır dökeyim" dedi. (Artık bundan sonra Ye'cuc-Me'cuc) onun üzerinden aşmaya ve onu delmeye güç yetiremezler. (Zu'l-Karneyn) dedi ki: "Bu Rabb'imden bir rahmettir. Ne zaman ki; Rabb'imin vaadi gelir, o engeli (seti) yerle bir eder. Rabb'imin (Ye'cuc-Me'cuc) vaadi gerçekleşir."

O gün, bazısını (Ye'cuc-Me'cuc'u), bazısının (o Hakk'ı örtenlerin) üzerine dalga dalga bırakırız. Arkasından Sur'a üfürülür ve onları, bir toplayışla toplarız. [**Kehf (18)/94-99]**

Kaf dağında ortaya çıkan ve Zu'l-Karneyn tarafından çıkış yerleri yahut mağaraları kapatılan Ye'cuc-Me'cuc olayı, doğru sonuçlara ulaşmamız için bize ışık tutmaktadır. Özetle insanlıktan kaçıp kuzeye dağlara; dağlardaki dev mağaralara sığınan Ye'cuc-Me'cuc'un (devlerin) bir kısmı , Tufan öncesi felaketlerle ve Tufan'la helak olurken ; diğer bir kısmının , saklandıkları "yeraltı mağara şehirleri"yle birlikte battıklarını söyleyebiliriz.

Kaf dağındaki "devler"in ise buraya Tufan'dan kaçarak sığındıklarını ve Tufan'dan kurtulduklarını düşünebiliriz. İkinci bir durum ise 8. maddede açıkladığımız "Kaf/Kof/Kuf" kök harfinden; "izlemek", "ardına düşmek" anlamına gelen türemiş kelimeler; bize "devler"in, Kuzey Doğu'dan veya Kuzey Batı'dan; ancak "yeraltından boşlukları-tünelleri izleyerek-açarak" Kaf dağındaki çıkış mağaralarına gelmiş olmalarıdır. Sonuç olarak Kaf dağında Tufan'dan sonra ortaya çıkan "devler"in, bu bölgede üremediklerini ve burada "saklanan artık devler" olduğuna inanmaktayız.

11) "Zu'l-Karneyn" kimdir? Zu'l-Karneyn iki çağın adamıdır. Nuh öncesi Nuh sonrası çağın birleştiği yerde bulunuyor. Zu'l-Karneyn, Arapça bir kelimedir ve "Zu" ve "Karneyn" kelimelerinin birleşmesinden meydana gelmiş bir sıfattır. "Zu", bir şeyin sahibi demektir.

"Karneyn" ise tekil olan "Karn" kelimesinin tesniye (ikili)sidir. "Karn"; "boynuz, nesil, asır, çağ, zaman" anlamlarına gelir. Dolayısıyla "Karneyn"; iki boynuzlu, iki nesilli, iki zamanlı demektir. Biz bu karşılıklardan "iki zamanlı" anlamını tercih ediyoruz ve "Zu'l-Karneyn"e, Sonsuz Yüce'nin ilim verdiği "iki zamanlı bir nebi" diyoruz.

Batı'ya ve Doğu'ya gidiyor; adeta zamanda ileri ve geri gidiyor. Ancak esas anlamı, iki zamanı yaşamış, iki zamanlı birisi ki; bize göre Enok'tur (İdris). Yazımızın başında da ifade ettiğimiz gibi Kur'an, insanlık tarihini ikiye ayırıyor. Birinci zaman Adem'den-Nuh'a; ikincisi Nuh'tan-Yaklaşansaat'edir. İdris, bu iki zaman periyodunda bulunan ve "melek boyutuna yükseltilmiş bir nebi"dir. Yukarıda 10. maddede de zikrettiğimiz KEHF (18)/83-90 ayetleri dikkatle okunacak olursa; Zu'l-Karneyn'in konuşma tarzı ve kendisine verilen yetkiler, Enok'la (İdris) tamamen örtüşmektedir. Kendisine Allah katından bir ilim, imkan-güç verilen ve her bir sebebi işletebilen Enok'tur (İdris-Hızır). İdris (Hızır)-Musa kıssası incelenecek olursa; yetkinlik ve konuşma tarzı; "biz şöyle yaptık" gibi ifadeler, bizi İdris'e götürmektedir. Ayrıca, Zu'l-Karneyn bir isim değil sıfattır ve bu sıfat, en güzel şekilde İdris'i tarif etmektedir.

Zu'l-Karneyn'in, İskender olduğunu söyleyen müfessirler, külliyen hata etmişlerdir. Hem de yaptıkları azim bir hatadır. İskender ile Zu'l-Karneyn, Doğu ve Batı kadar birbirine uzaktır. İskender'in, bırakın peygamberliğini, "İslam Milleti"yle uzak-yakın bir ilgisi yoktur. Bu yaygın aldanış, Eski Yunan'ın ve şeytani felsefesinin, İslam bilginlerini nasıl etkilediğinin bir kanıtıdır. Yine Moğollar, Çinliler, Türklerin; yani Nuh oğlu Yafesoğullarının Ye'cuc-Me'cuc sanılması da büyük bir yanılgıdır ve tarihsel bir hatadır.

Aynı şekilde diğer din mensupları; özellikle Yahudiler-Hıristiyanlar, kendilerini Yaklaşan Saat'te kurtarılmışlar olarak gördükleri gibi; kalplerindeki kinle orantılı olarak da düşmanlarını Ye'gog-Me'gog ilan etmekten geri durmuyorlar. Bunların hepsi bir aldanma ve aldatmadır ve gerçekte "O Gün"ün bir adı da unutmayalım ki "Aldanma Günü"dür.

12) Son olarak deriz ki, Yaklaşan Saat'te Sonsuz Yüce Allah'ın takdir ettiği vakit-aşama geldiğinde; kuyruklu yıldız darbeleriyle arz yarılır, dağlar batar, dağlar yükselir ve Ye'cu-Mecuc ortaya çıkar. Adeta geometrik olarak çoğalan, "O Gün" için hırsla bilenen bu insanlık düşmanı yaratıklar ortaya çıkacaklar ve herbir tepeden saldıracaklardır. İşte "O Gün" gelmeden bizi şiddetle uyaran konuyla ilgili Kur'an ayetlerinin az bir kısmı:

(Zu'l-Karneyn) dedi ki: "Bu Rabb'imden bir rahmettir. Ne zaman ki; Rabb'imin vaadi gelir, o engeli (seti) yerle bir eder. Rabb'imin (Ye'cuc-Me'cuc) vaadi gerçekleşir."
O gün, bazısını (Ye'cuc-Me'cuc'u), bazısının (o Hakk'ı örtenlerin) üzerine dalga dalga bırakırız. Arkasından Sur'a üfürülür ve onları, bir toplayışla toplarız. **[Kehf (18)/98-99]**

Bir 'Karyete' (İsrailoğulları) ki, onları helak etmeyi haram (kıldık). Şüphesiz onlar, (Hakk'a) dönmezler Ta ki Ye'cuc, Me'cuc çıkıncaya ve her bir tepeden akın edinceye kadar!

Hak 'vaad' (helak) yaklaşmıştır. O zaman, Hakk'ı örtenlerin gözleri, bir noktaya dikilecek ve: "Vay başımıza, biz bu şeyden(helaktan), gaflet içindeydik. Bilakis bizler, zalimleriz" (diyeceklerdir). Enbiya (21)/95-97]

Evet, Yaklaşan Saat'te ortaya çıkacak olan "Ye'cuc-Me'cuc saldırısı"nın ne derece muhkem ve şiddetli bir hak tehdit olduğunu bilmek isteyenler;

Sitemiz'in "YE'CUC-ME'CUC" bölümündeki **"Kur'an'da Ye'cuc-Me'cuc", "Hadis'te Ye'cuc-Me'cuc" Ve "Tevrat'ta Ye'cuc-Me'cuc"**; "Ayet, Hadis ve haberler"ini bu yazıdan sonra tekrar okuyabilirler.

Sonuç olarak şunu da herkes bilmelidir ki; sözünü ettiğimiz; Kur'an'da ve hatta Tevrat'ta sıkça bahsedilen "O Gün"; "Fiili kıyamet olan 2. Saat" değildir, "1. Saat"tir ve Ye'cuc-Me'cuc saldırısından sonra da elbette Dünya'da hayat devam edecektir. Ve elbette bu zalim yaratıklar, helak ettikleri zalim kafirler gibi helak olacaklardır.

Ey! Her şeyin en doğrusunu bilen ve yarattığı her varlığa layıkı vechiyle muamele eden Rabb'imiz, "Sen Sonsuz Yüce"sin! Ey Latif sıfatıyla her şeye nüfuz eden, tüm varlıkların hayatı-ölümü ve cezalandırılması elinde olan Sonsuz Yüce, yaklaşmakta olan "O Gün'ün azabın"dan ve "Deccal Fitnesi"nden, Sen'in Rahmet'ine sığınır, Sen'den yardım dileriz!

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Kütübü Sitte

3) Rudani, Büyük Hadis Külliyatı, C.5, çev. Naim Erdoğan, İz Yy.

4) Tora ve Aftara, Bereşit (Tekvin), Türkiye Hahambaşılığı, Gözlem Yy, İstanbul, 2010.

5) Tora ve Aftara, Devarim (Tesniye), Türkiye Hahambaşılığı, Gözlem Yy, İstanbul, 2010.

6) Peygamber Enok'un Kitabı, çev. Günyüz Keskin, Hermes Yayınları, İstanbul, 2011.

7) Taberi, Tarih-i Taberi, C.I,II, çev. M. Faruk Güntunca, Sağlam Yy. İst.

8) Taberi, Milletler ve Hükümdarlar Tarihi, C. I, II, çev. Zakir Kadir Ugan, Ahmet Temir, Meb Yy. İstanbul, 1991.

9) Geza Vermes, Ölü Deniz Parşömenleri Kumran Yazıtları, çev. Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, İstanbul, 2005

10) Michael Balter, "Tracing Humanity's Path", ScienceNow Daily News, çev. Erkam Bayrakçı, 23/5/2008.

11) Andrew Lawler, Science Dergisi, Sayı: 331, çev. Kader Demirpehlivan, yaklasansaat.com, 28701/2011.

12) Simon J. Armitage, "The Southern Route 'Out of Africa': Evidence for an Early Expansion of Modern Humans into Arabia", Science Dergisi, çev. Kader Demirpehlivan, yaklasansaat.com, 28/01/2011.

13) Charles Choi, "Arabian Artifacts May Rewrite 'Out of Africa' Theory", LiveScience, çev. Ayşegül Kesmez, yaklasansaat.com, 30/11/2011.

14) James Churchward, Kayıp Uygarlıklar-ll, Batık Kıta Mu'nun Çocukları, çev. Ercan Arısoy, Ege Meta Yy. İzmir, 2000.

15) James Churchward, Kayıp Uygarlıklar-ll, Kayıp Kıta Mu, çev. Rengin Ekiz, Ege Meta Yy. İzmir, 2000.

16) Murry Hope, Atlantis Efsane mi Gerçek mi? çev. Sibel Özbudun, Milliyet Yy. İstanbul, 1991.

17) Robert Sarmast, Kayıp Cennet Atlantis, çev. Sedat Türe, Neden Kitap, İstanbul, 2011.

18) Shirley Andrews, Lemurya ve Atlantis, çev. Şenay Tufan, Kozmik Kitaplar, İstanbul, 2004.

19) Lauren O.Thyme, Sareya Orion, Lemurya Yolu, çev. Semra Ayanbaşı, Akaşa Yy. İstanbul, 2004.

20) Meena Hartenstein, "Lost City of Atlantis Found in Marshlands of Southern Spain, Researchers Claim", nydailynews, çev. Ayşegül Kesmez, yaklasansaat.com, 13/03/2011.
21) Nour Abuzant, "Mecca should Become Core to Measure Time Zones", gulf-time, çev. Gökben Coşkun, yaklasansaat.com, 21/04/2008.

22) A. Salim Adiloğlu, İşte Zu'l-Karneyn İşte Kıyamet, 2011.

23) Turgut Gürsan, Yeraltındaki Gizli Dünyalar, Haziran, 2003.

24) B. Ömer Büyüka, Ahbaz Mitolojisi Anaç mı? 1971.

25) İsmail Raci el-Faruki, Luis Lamia el-Faruki, İslam Kültür Atlası, çev. M. Okan Kibaroğlu, Zerrin Kibaroğlu, İnkılab Yy. İstanbul.

26) Yves Bonnefoy, Mitolojiler Sözlüğü, Yayına Hazırlayan: Levent Yılmaz, Dost Kitabevi Yy. Ankara, 2000.

27) Dr. Ufuk Tavkul, "Karaçay-Malkar Nart Destan Kahramanlarından 'Demirci Debet'", Kırım Dergisi, 8 (33), 2000.

28) Kalevala (Fin Destanı), çev. Lale Obuz, Muammer Obuz, Balkanoğlu Matbaacılık, Ankara, 1965.

29) "Basalt rock wall found in ocean near Taiwan", reuters.com, Çev. Gökben Coşkun, yaklasansaat.com, 05/01/2009.

30) İslam Ansiklopedisi

31) Prof. Dr. Neşet Çağatay, İslam Dönemine Dek Arap Tarihi, Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara, 1989

32) wikipedia.org

33) Büyük Larousse, C.2

34) Ana Biritannica, C.3

35) turkish.cri.cn/chinaabc

36) hermetics.org

37) FaktXaber.com

38) azeribalası.com

39) morien-institute.org

40) ethnologue.com

KÜRESEL YOK OLUŞ: NUH TUFANI

28/02/2012-Dr. Halil Bayraktar-yaklasansaat.com

"Nuh Tufanı" dünün, bugünün ve yarının insanlığını meşgul etmeye, üzerinde konuşulmaya ve gündemde kalmaya devam edecektir. Üzerine çok sayıda kitaplar yazılan, araştırmalar yapılan "Tufan olayı"nın gerçekliği; insanlar, hatta milletler tarafından büyük çoğunlukla kabul edilmiş olsa da; "küreselliği", "Tufan suyunun seviyesi" ve "Nuh'un Gemisi'nin oturduğu dağ" hep tartışılagelmiştir. Bu araştırmamızın amacı, Nuh tufanını kanıtlamaktan daha çok tartışmalı konulara, yine Sonsuz Yüce'nin Kitabı Kur'an'ın ışığında; bilimin aracılığına başvurarak açıklık getirmek ve son noktayı koymaktır. Önceki çalışmalarımızda olduğu gibi izleyeceğimiz yol şudur: önce Kur'an delilleri, arkasından Tevrat (Tora) delilleri ve bilimsel kanıtlar; özellikle arkeolojik,tarihi, jeolojik ve coğrafi kanıtları analiz etmek; 'ilmi düşünme metodu'nu işleterek gerçeklere ulaşmaktır.

Tarihi İkiye Bölen Elçi: Nuh

Kur'an'a baktığımızda insanlık tarihinin; Adem-Nuh ve Nuh-Yaklaşansaat olmak üzere iki ana periyoda ayrıldığını görürüz. Peygamberimizden gelen bir habere göre; "Adem-Nuh arasında 10 çağ-dönem(nesil-yönetici kral) gelip geçmiştir."(Rudani, C.5, Hno: 8348) Sümer-Babil tabletlerinde de bu haberi teyid eden ifadeler mevcuttur. Bu on yöneticiye Adem ve Nuh'u da ilave edersek 12 dönem; yaklaşık 12.000 yıl eder. Nuh'a kadar ortalama insan ömrü, 1000 yıl civarındadır. Nuh-Yaklaşan Saat periyodunun ise 12.000 yıl olduğunu "saklı metinler"den bilmekteyiz. Bu demektir ki bugünden Tufan'a kadar geçen süre 12.000 yıldır.

"Küresel tufan"la ilgili tüm bilimsel kanıtlar da bizi 12.000 yıl önceki Nuh Tufanı'na götürmektedir. Bize göre İnsanlık tarihi toplamda 24 çağ-dönem yahut 24.000 yıldır ki; bu da oldukça anlamlıdır. Kur'an'da bu kavrayışı destekleyen ayetler, işaretler vardır. Nitekim Kur'an'da HAC(22)/47'de; '1000 yıl karşılığı bir günde hesap görüldüğü'ne işaret edilmektedir. Kur'an'da bu konuya ışık tutan ayetlerin tamamı gözden geçirilecek olursa; 24.000 yılın anlamlılığı daha da artacaktır. Nitekim TAHA(20)/103-104'te de; 'Mahşer Günü' bir grup aralarında fısıldaşarak; Dünya'da 'on gün' kaldığını söylerken; daha makul düşünen başka bir grup 'bir gün(24 saat) kaldık' derler. Bütün bu ayet ifadeleri, Dünya'da 'insanlık tarihi'nin 'bir gün(24 saat)' karşılığı 24.000 yıl olduğuna bir işarettir. Yani 1 saat karşılığı 1000 yıl; 24 saat karşılığı 24.000 yıl... En iyisini elbette Sonsuz Yüce Rabb'imiz bilir.

Nuh'un yaşadığı coğrafya: Mezopotamya

İnsanlık tarihinin muhtemelen tam ortasında duran Nuh kimdir ? Tevrat (Bereşit:5/5-32)'deki ifadelere,göre; Adem oğlu Şet(Şit)oğlu Enoş oğlu Kenan oğlu Maalalel oğlu Yered oğlu Hano h(Ha ok-Enok-İdris) oğlu Metuşelah oğlu Lemeh oğludur Noah. İbranice'de "dinlenme" anlamındaki LaNuah fiilinden türemiştir. Aynı zamanda "Naham; Rahatlık-huzur vermek" ya da "teselli etmek" kelimesiyle de bağlantılıdır. Ye'cuc-Me'cuc'un, Enok'un(İdris'in) babası Yered zamanında ortaya çıktığı ve torunu Nuh zamanında da "Tufan"la helak oldukları burada hatırlanmalıdır.

"İnsanlık Tarihi, Mu-Atlantis Ve 'Ye'cuc Me'cuc" çalışmamızda Nuh peygamberin, insanlık tarihini ikiye böldüğünü; 'küresel yok oluş'un arkasından kurtuluşun sembolü olduğunu ortaya koymuş ve şu tespiti yapmıştık:

Birinci insanlık periyodu içinde ademoğulları öyle yoldan çıkmış; o derece sapkın hale gelmişlerdir ki; ya peygamberlerini öldürmüşler ya da peygamber gönderilemeyecek derecede Yüce Rabb'imizin gazabını üzerlerine çekmişler ve böylece Yüce Rabb'imiz de bu dönemi, "sessiz karanlığa" mahkum etmiştir. Evrensel Nuh tufanını davet eden insanlık tarihinin bu en önemli "azgınlaşma-şeytanlaşma süreci"ni kısaca tekrar hatırlayalım:

Azazel, melek boyutundan düşürülerek İblisleşmiş ve lanetli olarak ademoğullarının peşine düşmüştür. Adem'i Cennet'ten kaydırdığı gibi oğullarını da "Hak Yol"dan saptırıp şeytanlaştırmak için elinden geleni arkasına koymamıştır. Azazel iken kendisine tabi olan cinlerin ileri gelenlerinin ayağını kaydırarak; onları da kendisi gibi şeytanlaştırmıştır. Arkasından da İblis, Allah'a olan teslimiyetlerini bozan bu şeytanlaşmış cinlerini, ademoğlunun kızlarıyla yasak olan ilişkiye teşvik etmiş ve bu sapkın ilişki böylece başlamıştır.

Kısacası, Nuh tufanından önce yeryüzünde bugüne benzer küresel bir hakimiyet kurmuş olan bir toplumun; muhtemelen "Mu-Atlantis"in, "üstün insan"; yani "cin-insan" arzularını yem olarak kullanan İblis, insanlığı Ye'cuc-Me'cuc belasına ve arkasından da Tufan felaketine sürüklemiştir.

Kanıtlarını önceki araştırmamızda ortaya koyduğumuz yukarıdaki gerçekleri kavramadan "Tufan"ın küreselliğini anlayamayız. Neden Yüce Allah, Nuh kavmi iman etmedi diye tüm insanlığı cezalandırsın ve helak etsin? Böyle bir kabul Kur'an'la ve Sonsuz Yüce Rabb'imizin Adalet ve Rahmet sıfatıyla bağdaşır mı? Burada sorulması gereken haklı bir soru da şudur: Şeytanlaşmanın ve şerrin yaygın olduğu bir Dünya'da insanlığın tamamı mutlak anlamda suçlu olabilir mi? Bu da sünnetullaha aykırı bir durumdur. Elbette helakı hak etmeyen topluluklar vardı ve olması da beklenirdi. Böyle olduğu için bazı topluluklar "küresel tufan"dan kurtulmuşlardır. Özellikle yükseklerde yaşayan; şehir merkezlerinden; dolayısıyla ifsattan uzak olan topluluklar kurtulmuşlardır. Zülkarneyn'in yolculuğunda karşılaştığı topluluklar, işte böyle "Tufan artığı topluluklar"dır. Önceki "İNSANLIK TARİHİ, MU-ATLANTİS VE 'YE'CUC-ME'CUC" çalışmamızda bu "artık kavimler"e işaret edilmiştir.

Sonuç olarak Dünya tamamen fesada uğramış; şeytanlaşma süreci küresel boyutlara ulaşmış; Nuh kavmi, kendilerine resul(elçi) gönderilebilecek tek kavim olmasına rağmen; yıllarca elçilerinin uyarılarına kulak tıkamış; onları alaya almış, eziyet etmiş ve öldürmeye teşebbüs etmiştir. İşte 'küresel helak'ı davet eden dünya, böyle bir dünyadır! Bir tarafta iblisleşen insanlık, diğer tarafta dünyayı istila eden insanlıktan bozma "dev nesli": Ye'cuc-Me'cuc. Ne hazindir ki dünyada tek elçi gönderilebilecek kavim, Nuh kavmidir ve bu kavmin elçisine olan cevabı da ortadadır! İşte Nuh'un kavmine çağrıları ve aldığı cevaplar:

Nuh: Kavmini İslama Çağırıyor

Muhakkak Biz, Nuh'u, kavmine gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilahınız yoktur. Doğrusu ben, sizin için, büyük bir günün azabından korkarım." **[Araf(7)/59]**

Muhakkak Biz Nuh'u, kavmine (elçi olarak) gönderdik. (Nuh), kavmine dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur, sakınmayacak mısınız?" **[Mü'minun(23)/23]**

(Nuh) dedi ki: Rabb'im muhakkak ben, kavmimi gece ve gündüz davet ettim. Ancak benim davetim (çağrım), onların firarından (kaçışından) başka bir şeyi artırmadı. "Doğrusu ben, onları bağışlaman için her davet edişimde; onlar, parmaklarını kulaklarına tıkadılar, elbiselerine büründüler ve ısrarla kibirlenerek, büyüklük tasladılar." "Sonra onları, cehren(açıkça) davet ettim."

"(Yine) onlara aleni (açık) ve gizli bir şekilde (konuştum)."

Dedim ki: "Rabb'inizden mağfiret isteyin; şüphesiz O, çok bağışlayandır." **[Nuh(71)/5-10**]

Dedi ki (Nuh): "Rabb'im, beni yalanlamalarına karşılık, bana yardım et!" **Mü'minun(23)/26]**

Nuh Kavminin Nuh'a Cevabı

(Nuh'un) kavminin önde gelenleri dedi ki: "Gerçekten biz, seni, apaçık sapkınlık içinde görüyoruz**."[Araf(7)/60**]

Arkasından (Nuh'un) kavminin Hakk'ı örten önderleri, dediler ki: "Bu, sizin benzeriniz bir beşerden başkası değildir. Size karşı üstünlük elde etmek istiyor. Şayet Allah dileseydi, melekler indirirdi. Biz bunu, geçmiş atalarımızdan da işitmedik." **[Mü'minun(23)/24]**

Ve dediler ki: "Kendi ilahlarınızı bırakmayın. Bırakmayın Vedd'i, Suva'ı, Yeğus'u, Ye'uk'u ve de Nesr'i."

(Nuh dedi ki):"Muhakkak onlar,birçoğunu saptırdılar.(Ey Allah'ım)Sen de , zalimlerin sapkınlığından başkasını artırma**."[Nuh(71)/23-24]**

Dediler ki: "Şayet vazgeçmezsen ey Nuh, elbette taşlananlardan olacaksınız.' **[Şuara(26)/116]**

"Sonsuz Yüce Allah" Ne Diyor?

(Nuh'u) yalanladılar. Arkasından, biz de onu ve gemide onunla birlikte olanları kurtardık ve ayetlerimizi yalanlayanları, (suda) boğduk. Muhakkak onlar, kör olan bir kavimdi. **[Araf(7)/64]**

Arkasından onu yalanladılar. Biz de onu ve onunla beraber olanları, gemiyle kurtardık ve onları halifeler(önderler) kıldık. Ve ayetlerimizi yalanlayanları (suda) boğduk. Uyarılanların akıbetinin(sonunun) ne olduğuna bir bak! **[Yunus(10)/73]**

Nuh'a vahyedildi ki: "Muhakkak iman edenlerin dışında, elbette kimse iman etmeyecek. Onların yapmakta olduklarından dolayı üzülme."

Bizim gözetimimizde ve vahyimizle gemiyi yap. Zalimler (müşrikler) konusunda, Bana hitap etme (seslenme). Muhakkak onlar, (suda) boğulacaklardır**." [Hud(11)/36-37]**

Nuh'un kavmine yıllarca yaptığı çağrı, kavminin bu çağrıya-uyarıya cevabı ve Yüce Allah'ın helak kararı çok kısa bir şekilde yukarıda özetlenmiştir. Bu helakın, yerel mi, küresel mi olduğunun kanıtları aşağıdaki bölümde ortaya konacaktır.

Nuh Tufanı Küreseldir: İşte Kanıtları

Yazımızın başlangıç bölümünde işaret ettiğimiz gibi bu "helak", Nuh kavmiyle sınırlı değildir, küresel çaptadır; çünkü dünya insanlığı tamamen ifsada uğramış, sünnetullahı çiğnemiş; nesil ve neseb bozulmuş; yeryüzünde kaos egemen olmuştur. Diğer taraftan Yüce Allah'ın rahmet elçileri aracılığıyla yapılan uyarılara kör ve sağır olan insanlık, cin-şeytanların kör takipçisi olmuştur. Bu sebepledir ki Nuh Tufanı; yani "küresel helak" gerçekleşmiştir. İşte kanıtları!

1) Kur'an Delilleri

a) Nuh'un "Küresel Helak" Talebi

Nuh dedi ki: "Rabb'im yeryüzünde, kafirlerden bir diyar(yurt) bırakma!
"Şüphesiz Sen, şayet onları bırakırsan, Sen'in kölelerini saptırırlar. Ve onlar, facirden, kafirden başkasını doğurmazlar**."[Nuh(71)/26-27]**

Nuh, yukarıdaki ayetten de anlaşılacağı gibi Allah'tan "küresel bir helak" istiyor. Bir peygamber, kavmi karşısında acze düştüğünde; ölümle tehdit edildiğinde, Rabb'ine rücu eder, Rabb'i de gereğini yapar. Başka kavimlerin(milletlerin) helakını hiçbir zaman istemez. Burada dikkat edilirse; "yeryüzünde kafirlerden bir diyar(yurt) bırakma, onlar senin kölelerini saptırırlar" diyor. Nuh'un bu isteği Hakk'a uygun olmasaydı; Allah, onu uyarır, düzeltirdi. Nitekim Yüce Allah, oğluyla ilgili Hakk'a uygun olmayan talebinden dolayı Nuh'u, Hud(11)/45-47'de şiddetle uyarmıştır. O halde buradan çıkan sonuç; "Nuh'un kafirler için küresel helak istemesi" meşrudur ve yerine gelecektir.

Sözünü etiğimiz bu ayette başka bir delil daha saklıdır ki oda; Nuh, tüm insanlığın helakını değil, tüm 'organize kafir toplumlar'ın; yani 'diyarların(yurtların)' helakını istiyor. Bu ise Dünya'nın ve insanlığın ifsadından birinci derecede sorumlu olmayan "küçük topluluklar"ın kurtuluşuna bir cevazdır. Bu konuya yukarıda "Tufan artığı toplumlar" diye temas etmiştik.

b) Göğün Kapıları-Arz'ın Kaynakları

Biz de, "bardaktan boşanırcasına akan" bir su ile göğün kapılarını açtık.
Yeri de "coşkun kaynaklar" halinde fışkırttık. Arkasından sular, takdir edilmiş bir emir üzere birleşti**.[Kamer(54)/11-12]**

Denildi ki: "Ey Arz(Yer), suyunu yut ve ey Sema(Gök), sen de (suyunu) tut!" Su çekildi, emir kaza edildi(yerine geldi). (Gemi de) Cudi (dağı) üstüne oturdu. Ve zalimler kavmine de; "uzak olsun" denildi. **[Hud(11)/44]**

O zaman ki su taştı, Biz sizi akan bir gemide taşıdık.
Öyle ki onu sizin için bir hatırlatma, kulaklarda bir dinleme- belleme kılalım diye.
[Hakka(69)/11-12]

Yukarıdaki ayetlerin anlamları gayet açıktır. Kur'an muhkem bir şekilde "küresel bir Tufan"dan söz ediyor. İşte ifadeler:
"Bardaktan boşanırcasına akan bir su ile göğün kapılarını açtık.", "Yeri de 'coşkun kaynaklar' halinde fışkırttık. Arkasından sular, takdir edilmiş bir emir üzere birleşti." "Ey Arz(Yer), suyunu yut ve ey Sema(Gök), sen de (suyunu) tut!", "O zaman ki su taştı, Biz sizi akan bir gemide taşıdık."

Sadece Nuh kavminin helakı için Arz'ın ve Sema'nın harekete geçmesi düşünülebilir mi? Bu, küresel çapta bir Tufan felaketini bize açıkça bildirmiyor mu? Sizi(insanlığı), bir gemide taşımak yeterince açık değil mi? Kaldı ki bir kavmin coğrafyasıyla birlikte; 'lokal felaket'e uğraması; sünnetullaha uygundur; geçmiş kavimler özellikle bir kuyruklu yıldızla yok olmuşlardır ve o kavmin komşuları bundan zarar görmemişlerdir. Kuyruklu yıldızın yere geçiren darbesi; tetiklediği depremler, sesi, yakıcı ve kavurucu etkilerinden sadece birisi bile o kavmi helak etmeye; kavmin coğrafyasını çölleştirmeye yeterde artar bile...

Burada "Tufan" kelimesinin anlamını hatırlatmak gerekir. Bu kelime "tvf" kökünden türemiştir. Baştaki (t), Arapça (th'ı)dır. "Dönmek, tavaf etmek, dolaşmak, kuşatmak, çevrelemek, taşkın, yüzmek, su baskını"; gibi anlamlara gelir. Kamer(54)/12'de ifade edilen "sular takdir edilmiş bir emir üzere birleşti" beyanı "Tufan"ın tam karşılığıdır. Dünya'yı göz önüne aldığınızda suların, küresel çapta ve bileşik kaplar misali artarak birleşip yeryüzünü kaplaması demektir. "Tufan" kavramı, Kur'an'da Ankebut ve Araf surelerinde iki ayette geçmektedir, birisi "küresel Nuh Tufanı"nı ifade ederken, diğeri Mısır'ın başına gelen "yerel on beladan birisi"dir. Dolayısıyla "Tufan" kavramı, bizatihi "küresel su baskını" anlamına gelmez. Yukarıdaki anlam çerçevesinde "tufan", lokal, yahut küresel "su baskını-kuşatması"dır. "Nuh Tufanı"nın küresel tufan olmasının delillerini ortaya koymak ise bu araştırmanın görevidir. İşte Kur'an'da "tufan" kavramının geçişi:

Muhakkak Biz Nuh'u, kavmine gönderdik. İçlerinde elli yılı eksik olmak üzere, bin sene kaldı. Arkasından onlar zalimlerken, 'tufan' onları yakalayıverdi. [**Ankebut(29)/14]**

Biz onlara(Mısır'a) apaçık ayetler(deliller); tufan, çekirge, haşerat, kurbağa ve kan gönderdik. Büyüklenmek istediler, mücrim(suçlu) bir kavim oldular. [**Araf(7)/133]**

c) 'Küresel Tufan'ın Kaynağı: Çekirdek(Core)

Bugün Dünya'da gözlemlediğimiz yerküre aktivitelerinin en şiddetlisi "Nuh tufanı"nda gerçekleşti. Yani "çekirdek ısısı-enerjisi arttı"; "magma-fırın kızıştırıldı" ve Yerküre homurdanarak "küresel çapta yıkıcı aktivite boyutu"na Sonsuz Yüce'nin emriyle geçti.
İşte Kur'an'daki delili:

Sonunda emrimiz geldiğinde ve tandır(fırın-magma) feveran ettiğinde(kızıştığında) dedik ki: 'Her birinden ikişer çift (hayvan) ile aleyhlerinde söz geçmiş olanlar dışında, aileni ve iman edenleri ona(gemiye) yükle.' Onunla birlikte, çok azından başkası iman etmemişti.
[Hud(11)/40]

Dedi ki (Nuh): "Rabb'im, beni yalanlamalarına karşılık, bana yardım et!"
Arkasından Biz ona: 'Gözetimimiz altında ve vahyimizle gemi yap. Ne zaman ki, Bizim

emrimiz gelip de, tandır(fırın-magma) kızışınca, "ona(gemiye), her (tür hayvandan) ikişer çift ile, onlardan aleyhlerine söz geçmiş(azap hak olmuş) olanlar dışında, kalan aileni de (gemiye) bindir. Zalimler konusunda, Bana seslenme! Muhakkak onlar, (suda) boğulacaklardır." diye vahyettik. [**Mü'minun(23)/26-27]**

HUD(11)/40'da; evrenlerin ve Arz'ın Rabb'i, "Nuh tufanı"nı anlatırken diyor ki; "Emrimiz geldiğinde, 'fare tennura'(magmayı-fırını kızıştırdık, şiddetlendirdik)". Bu ayet ifadesi, aynen MÜ'MİNUN(23)/27'de de tekrarlanarak tekid ediliyor. Bu oldukça anlam yüklü ve bugünkü "Dünya'nın doğal felaketlerini" de ifşa eden "fare tennura" anahtar kavramının anlamı ve açıklaması şudur:

"Tennur"un anlamı "kapalı ocak - fırın"dır. Türkçede, "tandır" diye de ifade edilir. Muhtemelen asıl kökü "nur"dur. Esasen İbranice bir kelime olan "tanur"; "fırın-soba" anlamındadır. Arapçada "şiddetlilik" anlamı kazanarak "tennur" olmuştur. Ayrıca Araplar, "Yeryüzü"ne de "Tennur" derler. "Tennur"un yakın benzeri "tennar"dır. "Nar"dan türemiş bir kelime "ateş" anlamına gelir.

"Feveran", "fvr" kökünden türemiş olup anlamı "şiddetli ani kaynama-fışkırma"dır. O halde bu iki kavram beraber kullanılınca ne anlama gelir? Şu anlama gelir: "Fare tennuru"; yani "fırın-ocak kızıştırıldı"; yani şiddetlendirildi ve harareti ani bir şekilde artırıldı.

Gerçekte Arz'ın(Yerküre'nin) "çekirdeği" dikkate alındığında, "fare tennuru"nun anlamı; "magma-fırın-ocak kızıştırıldı" olur. Özet olarak yukarıda bahsettiğimiz ayetlerde, Arz'ın(Yerküre'nin) "çekirdeğinin ısısı"nın şiddetli(fevri) bir şekilde artması bize bildirilmektedir. İşte Nuh tufanı, Arz'ın merkezindeki bu "ısı ve dolayısıyla enerji artışı" sonucunda meydan gelmiştir. Bugünün bilimiyle biliyoruz ki "çekirdek"te meydana gelen "ısı artışı yahut ani enerji artışı"; Yerküre'de zincirleme sonuçlar doğurur.

"Nuh tufanı"nı hazırlayan ana parametre değişimi, çekirdek(core) ısısının ani bir şekilde artmasıdır. Bu ani enerji artışı ise çok sayıda parametreyi tetikler. Böylece zincirleme doğal olaylar-felaketler, yani Yerküre'nin aktiviteleri meydana gelir... Küresel şiddetli depremler, karaların batması-yükselmesi, yarılan yeryüzeyinden suların fışkırması, küresel volkanik patlamalar, atmosfere yayılan su buharı ve arkasından evrensel "Nuh tufanı". Bu doğal felaketler zincirine; "buz dağları olan kuyruklu yıldızlar"ın çok sayıda Dünya'ya çarpması ilave edildiğinde küresel Nuh tufanı kaçınılmaz olur ve de öyle oldu...

d) Küresel Tufan: Çünkü Gemi Küresel

Nuh'un Gemisi insanlar, hayvanlar ve bazı bitki tohumlarıyla yüklü "küresel bir gemi", çünkü "helak", evrensel çapta. Kur'an'ın ve Tevrat'ın ifadeleri gayet net, gerçeği görmek istemeyenlere de ne edersen et!

Sonunda, emrimiz geldiğinde ve tandır(fırın-magma) feveran ettiğinde(kızıştığında), dedik ki: "Her birinden ikişer çift (hayvan) ile aleyhlerinde söz geçmiş olanlar dışında, aileni ve iman edenleri ona(gemiye) yükle." Onunla birlikte, çok azından başkası iman etmemişti.[**Hud(11)/40]**

Arkasından Biz ona: "Gözetimimiz altında ve vahyimizle gemi yap. Ne zaman ki, Bizim emrimiz gelip de, tandır(fırın-magma) kızışınca, ona(gemiye), her (tür hayvandan) ikişer çift ile, onlardan aleyhlerine söz geçmiş(azap hak olmuş) olanlar dışında, kalan aileni de (gemiye)

bindir. Zalimler konusunda, Bana seslenme! Muhakkak onlar, (suda) boğulacaklardır." diye vahyettik. [**Mü'minun(23)/27]**

Tevrat(Bereşit)'in birçok ayetinde ve Bereşit 6/19-20'de her tür hayvandan gemiye alınarak yaşatılması istenmektedir.
"Her canlıdan, her vücuttan -seninle yaşatılmaları için her türden -ikişer taneyi gemiye getir; erkek ve dişi olsunlar. Her türdeki kuştan, her türdeki çiftlik hayvanından ve her türdeki toprak hayvanından - [bunların] her birinden iki tanesi, yaşatılmak üzere sana gelecekler."

Sonuç olarak "**Kur'an Delilleri**" bize apaçık ve kesin bir şekilde göstermektedir ki "Nuh Tufanı"; "gerçek"tir ve de "küresel"dir.

2) Tevrat Delilleri

Tevrat'ta, Yüce Allah, yeryüzünde bir zamanlar insanoğlunun sürekli kötülüğe koştuğunu, yozlaştığını, herkesin Hak'tan saptığını ve bu yüzden Tufan sularıyla, "göklerin altındaki yaşam nefesleri"ni helak edeceğini açıkça bildirmiştir. İşte Tevrat(Tora)'nın, hiçbir tevile imkan vermeyecek derecede apaçık "küresel yok oluş"la ilgili ifadeleri:

"Tanrı yeryüzünde insanın kötülüğünün artmakta olduğunu gördü. (İnsanın) en derin düşüncelerinin yarattığı eğilimler, gün boyunca, sadece kötüyeydi.
Tanrı: "Yaratmış olduğum insanoğlunu yeryüzünden sileceğim, -insandan evcil hayvanlara, yer hayvanlarına ve gökyüzündeki kuşlara kadar" dedi.
Fakat Noah, Tanrı'nın gözünde beğeni bulmuştu. **Bereşit(Tekvin): 6/5, 7-8**

"Dünya Tanrı"nın önünde yozlaşmıştı ve yeryüzü suçla dolmuştu.
Tanrı yeryüzünü gördü; ve işte yozlaşmıştı. Zira her vücut, yeryüzü üzerinde yolunu saptırmıştı.

Tanrı Noah'a "Tüm vücutların sonu önüme geldi; çünkü yeryüzü [insanların] suçlarıyla doldu" dedi. "Bu yüzden onları yeryüzü ile birlikte yok edeceğim."

"Bana gelince - göklerin altında bulunan, yaşam nefesine sahip tüm vücutları yok etmek için, yeryüzüne Tufan sularını getiriyorum. Yeryüzündekilerin hepsi helak olacak.

Ama sana olan Sözümü yerine getireceğim -Sen, yanında oğulların, eşin ve oğullarının eşleri ile birlikte gemiye gireceksin." **Bereşit(Tekvin): 6/11-13, 17-18**

Noah'ın yaşamının 600. yılında, ikinci ayda, ayın 17. günüydü.
O günde büyük derinliklerin tüm kaynakları yarıldı ve göklerin pencereleri açıldı.
Yeryüzü üzerinde yağmur kırk gün kırk gece sürecekti. **Bereşit(Tekvin): 7/11-12**

Nuh Tufanı'nın olmadığını, yahut sadece Mezopotamya'da olduğunu iddia eden; Kur'an ve Tevrat'ı tanımayanları anlayabiliyorum da; sözde Kur'an'a inanan, Kur'an'dan deliller getirmeye çalışan ve kitap yazan birçok "yerel tufancılar"a, bilimcilere şaşırıp kalıyorum! Yukarıdan beri ifade ettiğimiz bütün bu deliller ortadayken, gerçekleri at gözlükleriyle göremeyenlere ne diyebiliriz?

3) Enok'un(İdris'in) Kitabı'nda "Küresel Tufan"

53. Bölüm

7. O günlerde Ruhların Tanrısı'ndan ceza gelecek ve göklerin üzerindeki su hazneleri ve dünyanın altındaki su çeşmeleri açılacak.

8. Ve sular sularla birleşecek;

10. Ve o zaman dünyada yaşayan herkes ve göklerin uçlarının altında yaşayanlar yok edilecek.

64. Bölüm

1. O günlerde Nuh, dünyanın suya gömüldüğünü ve yıkımın yakın olduğunu gördü.

2. Ve oradan ayrılıp dünyanın uçlarına gitti. Büyük babası Enok'a seslendi.

9. Bunun ardından büyük babam Enok elimden tuttu, kaldırdı ve dedi ki: "Ruhların Tanrı'sına dünyanın bu durumunu sordum. Adaletsizlikleri nedeniyle onların kararları verildi ve bu karar asla geri alınmayacak. Araştırıp öğrendikleri büyücülük faaliyetleri nedeniyle dünya ve üzerinde yaşayanlar yok edilecek. Onlar için sonsuza kadar da hiçbir sığınak olmayacak."

66. Bölüm

2. Şimdi melekler ahşap bir araç yapıyorlar. İşlerini bitirdiklerinde elimi onun üzerine koyup koruyacağım

105. Bölüm

14. Evet, Dünya'da büyük bir yıkım olacak. Büyük bir Tufan meydana gelecek ve bir yıl boyunca büyük bir yıkım gerçekleşecek.

4) "Küresel Tufan"ın Bilimsel Delilleri

a) Polistrat (Çok Tabakalı) Fosiller

Dünya çapında bir tufanın en güçlü kanıtlarından biri de "Polistrat fosilleri"nin varlığıdır. Jeolog, biyolog ve bilim tarihçisi olan Rupke şunları söyler:
"Benim kişisel kanaatime göre; polistrat fosilleri hem Tufan'ın gerçek oluşunun hem de tufandan dolayı meydana gelen çökme-çökelme mekanizmasının en can alıcı şahitleridir."

b) Kırıntılı Damar Kayaçları

Kırıntılı damar kayacı; farklı, yabancı bir kaya kütle zorla sokulup, onu boylu boyunca geçmiş çökelti maddesidir.

c) Katı Madde Akıntıları

Katı madde akıntıları, su altından çamur akışına denmektedir. Kum kayası tortuları "Küresel bir Tufan"ın sonucu meydana gelen tortulardır.

d) Geniş Alanlara Yayılmış "Çökelti Tabakası" ve "Gözleme" Tipi Katmanlaşma

Tüm Dünya'daki çökelti tabakasını gözlemlediğimizde, nerdeyse her yerde "düz uzanan" yani "gözleme" tipinde katmanlaşmış olduğu görülür. Bu da benzeri görülmemiş bir Tufan'a işaret eder.

e) Değişik Yüksekliklerde Bulunan Çok Sayıda Fosil Balina

f) Dünya'daki Dağlarda Deniz Kabukları veya Deniz Fosillerinin Bulunması.

g) Sibirya, Alaska ve Kuzey Avrupa'da Çok Sayıda Donmuş Mamutlar ve Mamut Kemikleri Bulunması

h) Kayalardaki Yarıklarda Bulunan Karışık Hayvan Kemikleri

Jardindes Plantes'te jeoloji profesörü ve paleoentolog olan Albert Gaudry, bu konuda şunları söylemektedir:

"Mont de Sautenay, Dijon ve Lyons arasında yer alan ve üstü düz tabak gibi olan bir dağdır. Zirvede bir kayada bulunan yarığın içi hayvan kemikleriyle doludur. Neden bir sürü kurt, ayı, at ve öküz her yerden uzak bulunan bu tepeye çıkmışlardır?"

Londra Jeoloji Derneği eski başkanı Prestwich; bir arada bulunan hayvan kemiklerini, yükselen sulardan kaçan hayvanların buralara sığınması olarak açıklar.

i) Taşınan Büyük Kaya Blokları

Tüm Avrupa ve Kuzey Amerika'da gizemli bir güç tarafından taşınmış inanılmaz büyüklükte "yabancı kaya blokları" bulunmuştur. Yüksek ihtimalle bu blokları taşıyan güç, tüm kıtaları silip süpüren büyük bir "Tufan"dır.

j) Meksika Körfezine Tatlı Suyu Getiren Çok Büyük Çaplı Su Akışı: Tufan

Miami üniversitesinden dünyanın en önemli jeologlarından ve paleooşinografinin kurucusu Cesare Emiliani'nin ve Cambridge üniversitesinde Nicholas Shackleton'un araştırması, "deniz tuzluluk oranında dramatik bir değişme"yi gösteriyor. Emiliani, Meksika körfezine bu kadar büyük miktarda tatlı su akmasını şöyle açıklıyor:
"Biz artık biliyoruz ki foraminifera kabuklarındaki oksijen izotopu oranları, Meksika körfezi suyunun tuzluluk derecesinin önemli ölçüde düştüğünü göstermektedir. Bu da açıkça, zamanımızdan 10.000-12.000 yıl önce bir Tufan olduğu anlamına gelmektedir. Tufan olduğuna ve onun evrensel olduğuna dair hiç bir soru işareti yoktur."

k) Karadeniz Küresel Tufan'a Tanık

Karadeniz'de yapılan araştırmalar, bir tatlı su gölü olan Karadeniz'in, Tufan sularıyla bir iç deniz haline geldiğini gösteriyor. Muhtemeldir ki Dünya'nın daha başka "tatlı su gölleri", "iç denizler'e dönüşürken; Dünya'da "yeni oluşan çukurlara" Tufan sularının dolmasıyla "yeni göller" ortaya çıkmıştır.

l) Yaklaşık 12.000 Yıllık Oluşumlar

Amerika'da Niagara şelalelerinin 12.500 yıl evvel meydana geldiği hesaplanmıştır. Cordilleras dağları, yaklaşık 10.000 sene evvel meydana geldiler. Karbon 14 testlerine göre şu anda Bermuda civarlarında deniz altında olan geniş bir bölge de, 11.000 sene önce sedir ormanları vardı. Aynı şekilde İngiltere'ye yakın Kuzey Denizi, İrlanda ve Grönland yakınlarında deniz diplerinde, binlerce sene önce denizin dibini boylamış ormanlar görülmektedir.

m) Arkeolojik Kazılarla Ortaya Çıkan Tabletler ve Kanıtlar

Burada 1850 tarihinde amatör İngiliz arkeologu Sir Henry Layard, bozulmamış binlerce kil tableti bulmayı başardı. Asuri dilinde "su baskını"nın öyküsünü ortaya çıkardı. "Gılgamış

Destanı"nda yer alan "Tufan"ın "Babil versiyonu" ortaya çıktı. 1877'de Pennsylvania üniversitesi (ABD), Sümerlilerin eski Nippur kentindeki kazıda, 3700 yıllık bir tablet parçasında "Gılgamış Destanı"nda kaydedilmiş olan "Tufan"ın başka bir öyküsüne rastlandı. 1922'de bir İngiliz arkeologu Sir Leonard Wollley'in yaptığı kazı, Sümerlilerin başlıca şehirlerinden biri olan Ur'un yerine ve Tufan'ın gerçekliğine işaret ediyordu.

n) Dünya'nın Çekirdeğini Tetikleyen "Kuyruklu Yıldız Darbeleri"

Dünyaca tanınmış Viyana üniversitesi Jeoloji Enstitüsünden Prof. Alexander Tollmann, bu konuda şunları söylemektedir:

"Öyle görünüyor ki çarpmanın meydana getirdiği patlamalar sonucunda, nerdeyse bir düzine birbirinden ayrı büyük felaketler zinciri başlamış oldu. Bu felaketlerin içinde; depremler, jeolojik deformasyonlar, buhar patlamaları ve dev med cezir dalgaları vardı."

Bu görüşlere katılmayan bazı jeologların aksine Tollmann, bize göre küresel tufanın parametrelerinden birisi ve en önemlisi olan kuyruklu yıldız gerçeğinin kanıtlarına ulaşmıştır. Tollmann, Tufan'ın tarihini daha kesin bir şekilde belirlemek için iki bilgi kaynağını kullandı. Vardığı sonuca göre tufan MÖ 9600 yılları civarında gerçekleşmiş görünüyordu. Bu tarih bize göre oldukça gerçekçi bir tarihtir. Bizim yaptığımız hesaplamalara göre; Nuh Tufanı'nın tarihi yaklaşık olarak MÖ 9978'dir.

Tollman'ın iddiasının odak noktasını iki önemli keşif oluşturmaktadır:
(1) Bunlardan birincisi, kuyruklu yıldız vuruşunun etkisiyle saçılmış tektit(camsı göktaşı parçaları) ismi verilen erimiş kaya parçalarının dağılımı. Tollmann, bu konuda şunları söylüyor:
"10.000 yıllık çökeltiler arasında çok yüksek yoğunlukta bu taşlardan bulunuyor. Aynı seviyede(on bin yıllık çökelti seviyesi) Dünya'nın farklı bölgelerinde görülen örneklerin çeşitliliğine baktığımızda, yeryüzüne 7 büyük parça ve birçok küçük parça kuyruklu yıldızın vurduğunu anlıyoruz."

(2) İkinci önemli keşif ise ayni dönemdeki fosilleşmiş ağaçlarda ani bir karbon 14 artışının görülmesi oldu. Tollmann bu durumun, kuyruklu yıldızların ozon tabakasını harap etmesinden kaynaklandığını öne sürmektedir. Çünkü böyle bir olay sonucunda, atmosfere çok yüksek seviyede radyasyon salınır ve bu nedenle de karbon 14 miktarı artar.

Tollmann teorisini; Ortadoğu, çin, Hindistan ve Amerika'dan derlediği eski kültürlere ait 'mitolojik veriler'le de destekliyor. Tollmann bu mitlerle ilgili açıklaması da şöyledir:
"Bu mitolojik hikayelerin hepsi, olaydan çok uzun süre sonra yazılmış. Ancak bu bilgiler yazıya geçene dek nesilden nesile sözlü olarak aktarılmış olmalı. Bu bilgiler hala o kadar çok ve sıra dışı benzerlikler gösteriyorlar ki. Örneğin farklı kültürlerden gelen bu anlatımların hepsinde, Dünya'nın yedi tane yanan güneş tarafından tehdit edildiği ve akabinde Tufan ve diğer felaketlerle yeryüzünün alt üst olmasının tanımlamaları yer alıyor."

Tollmann'ın bulgularını prensipte, Oxford üniversitesinde astrofizikçi olan Victor Clube da destekliyor. Yirmi yıldır kuyruklu yıldızlar; onların uzayda izlediği yollar ve Dünya ile bu yolların kesişmesi üzerinde araştırma yapan Victor Clube, Dünya tarihindeki pek çok olayın nedenin "kuyruklu yıldız çarpmaları" olduğu gerçeğine ışık tutuyor.

Diğer taraftan, ağaç halkalarını inceleyen ünlü uzman Mike Baillie, araştırmalarını mitoloji ile de destekliyor. Ağaçların yıllık büyüme modellerinden elde edilen 5000 yıllık sürekli ve

küresel kayıtlar, dünya çapında 5 büyük çevresel şoku açığa çıkarıyor. Baillie'nin vardığı sonuç, bu beş felaket insanlar için "karanlık çağlar"ın başladığı tarihlere denk düşüyordu. Aslında bu bir tesadüf değildir, çünkü felaketlerin beşini de kuyruklu yıldız çarpmaları tetiklemişti. Baillie'ye göre; insan medeniyetinin ilerleyişini ınkıtaya uğratan en önemli sebep görmemezlikten gelinmektedir. 200 yıllık bilimsel kayıtların verdiği mesaj; insanoğlunun, tepesinde dolaşan ve tarih boyunca tehdit oluşturan kuyruklu yıldız saldırılarına kör olmasıdır.

Baillie'ye göre Tunguska'ya düşen kuyruklu yıldızın büyüklüğüne yakın büyüklükte olan kuyruklu yıldız saldırıları, 20 megatonluk patlamalara sebep olarak; depremleri, tsunamileri, volkanik patlamaları ve okyanus tabanından gaz çıkışlarını tetiklemiştir.

o) Buzul Çağının Sonu ve Volkanik Aktiviteler

(1) Son 400.000 yılın iklim kayıtlarını içeren buzul örneklerinden, 70.000-90.000 yıl süren buzul çağlarını, 10.000-30.000 yıl süren buzularası çağların izlediğini görmek mümkündür.

(2) Buzul çağları, sırasında azalan sıcaklıklara paralel olarak kutuplarda yer alan buzullar, alanlarını genişletmiş, Kuzey Yarımküre'de yer yer 40 derece enlemine kadar yayılmışlardır.

(3) Karalar üzerinde 50-60 milyon km^3ü bulan buzul örtülerinin oluşumu, deniz seviyesinin 120-140 metre düşmesine yol açmıştır.

(4) Deniz seviyesinin düştüğü buzul çağlarında, kıtalar arasında oluşan kara köprüleri, insanların, hayvanların ve bitkilerin göçler yoluyla Dünya'ya yayılmasını kolaylaştırmıştır. Örneğin günümüzden 25-20 bin yıl önce buzul çağı sırasında Asya ve Kuzey Amerika(Alaska) arasında oluşan kara köprüsü, insanların Amerika kıtasına yerleşmesine imkan hazırlamıştır.

(5) İklim Bilimci Dr. Peter Huybers, Science dergisinde 2009 yılında yayınlanan makalesinde: Yaklaşık 12.000 yıl önce son buzul çağının sona ermesindeki en önemli faktörün, volkanik aktivitelerdeki dramatik artış olduğunu ifade etmiştir. Volkanik patlamaların, bir sera gazı olan karbondioksitin(CO_2) yer atmosferinde artmasına sebep olduğunu, bunun ise sonuçta Dünya'nın daha fazla ısınması anlamına geldiğini belirtiyor.

Grönland'da gerçekleştirilen araştırma projesine göre buz çağı, tam olarak 11.711 yıl önce son bulmuş ve dünya insan toplumunun yaşamasına müsait hale gelmiştir. Konuyla ilgili bir açıklama yapan Kopenhag üniversitesi Buz ve İklim Merkezi araştırmacılarından Jörgen Peder Steffensen, şunları söylüyor:

"Buz katmanlarından aldığımız numuneler vasıtasıyla elde ettiğimiz detaylı bulgulara göre; buzul çağının sona ermesi ve ılıman iklime geçilmesi, bir düğmeye basılmış gibi oldukça hızlı gerçekleşmiştir."

(6) Kutuplarda bulunan "volkan külleri"nin 10.000-14.000 yıllık olduğu tespit edilmiştir. Bu aralığın ortalaması(12.000 yıl) ve Grönland'da yapılan araştırma sonucu ortaya çıkan 11.711 yılı, Nuh Tufanı'nın gerçekçi tahminlerini vermektedir.

5) Mitolojik Deliller Paketinde Ne Var?

Dünya'nın her yerinde, tüm büyük-küçük topluluklarda "küresel su baskını"; Tufan mitolojileri anlatıla gelmiş; daha sonra da bu hikayeler yazılı hale getirilmiştir. Küresel tufan mitolojileri, "Dev mitolojileri'nden daha yaygındır ve ortak paydası daha fazladır. Tufan mitolojilerinin, en yaygın ortak özellikleri;

a) Şiddetli doğal felaketlerle yeryüzünün adeta alt-üst olması

b) Canlıların-insanoğlunun yaygın helakı
c) Yeryüzünün sularla kaplanması

d) İsmi, toplumdan topluma değişen bir kişinin(Nuh'un) ve yakınlarının gemiyle kurtulmasıdır.

Biz burada hiçbir mitolojik anlatıma yer vermeyeceğiz, ancak Tufan'ı en güzel şekilde tanımlayan Altay Türklerinin, Tufan efsanesinden bir bölümünü örnek olmak üzere aşağıda sunuyoruz:

"Yeryüzünü sisler kapladı. Dünya korkunç bir karanlığa gömüldü. Yerin altından, ırmaklardan, denizlerden sular fışkırdı. Gökten sağanaklar boşandı.

Yedi gün deprem oldu.

Yedi gün dağlar ateş püskürdü.

Yedi gün yağmur yağdı.

Yedi gün fırtına oldu ve dolu yağdı.

Yedi gün kar yağdı.

Bundan sonra müthiş soğuk oldu..."

Genellikle Mitolojik anlatımlar, o toplumların din anlayışına-çok tanrıcılık anlayışına göre çeşitlenmekte; "uydurma mitik-ezoterik hikayeler"le süslenmektedir. Burada üzerinde durmamız gereken bir soru; "mademki küresel bir helak oldu, bu olay, Nuh'tan sonra gelen toplumlara, kim yahut kimler tarafından aktarıldı" sorusudur. Bu soruyu şöyle cevaplandırabiliriz:
a) Birincisi, Nuh'la birlikte kurtulanların ve Nuh'un oğulları; Sam, Ham ve Yafes'in nesilleri, elbette bu ibretli olayı, devamlı hatırlamışlar ve kulaklara küpe olsun diye sürekli anlatmışlardır. Nitekim Kur'an şöyle der:

O zaman ki su taştı, Biz sizi akan bir gemide taşıdık.
Öyle ki onu, sizin için bir hatırlatma, kulaklarda bir dinleme- belleme kılalım diye.
Hakka(69)/11-12]

Başlangıçtaki bu anlatımlar Hakk'a uygun olduğu halde zamanla toplum Hak'tan(İslam'dan) sapıp "şirk"in, cin-şeytanların kontrollerine girdikçe "çok tanrıcılık hikayeleri"ne dönüşmüştür.

b) İkincisi "Tufan artığı topluluklar"ın gördüklerini ve yaşadıklarını nesillere aktarmasıdır ki; bu da gerçeğin saptırılmış hikayelerle süslenmesine gayet açıktır. Zira bu topluluklar, helak olacak kadar suçlu olmasalar da; cin-şeytanların yeryüzündeki yaygın manipülasyonuna muhatap olmuşlardır. Tufan'dan sonra da 'ziyaretçileri(!)'nin sinsi aldatıcı telkinlerine açıktırlar ve olanlardan dolayı da şaşkındırlar.

c) Üçüncüsü Tufan sonrası toplumları ziyaret(!) eden, onlara rehberlik(!) eden cin-şeytanların, bizzat "saptırılmış Tufan hikayeleri"ni, süsleyip-püsleyip insanlara aktarmalarıdır. Bu sebepledir ki İblis ve adamları, küresel Nuh Tufanı'nın yaygın temel unsurlarını inkar edememişler; ancak "Tufan'ın oluşuna, Nuh'un kurtuluşuna ve Tufan'dan sonrası"na, bir sürü şeytani argümanlar ilave etmişlerdir.

Nitekim "Gılgamış destanı"" Sümer-Babil tabletlerinde yer almasına; Tufan'ının gerçekliği konusunda önemli bir kanıt olmasına rağmen; cin-şeytanlar tarafından çarpıtılmış bir hikaye olarak ortada durmaktadır. Zira Sümerli başöğretmen Ludingirra; 5. Sümer Uruk kıralı olan Gılgamış'la ilgili kendisinin de inanmakta zorlandığı şu mitik hikayesi bizi doğrulamaktadır: "126 yıl krallık yapan Uruk kentinin beşinci kralı Gılgamış'tır. Onu, biraz da tanrı gibi görüyoruz. Sözde, annesi tanrıça Ninsun imiş. Bu yüzden deniyor ki; onun üçte biri insan, üçte ikisi tanrıdır."

Çok tanrıcı Sümer toplumunun kralı Gılgamış'ın anlattığı bu mitik hikayenin kaynağı kimdir dersiniz? Toplumun tamamı uyduruk-şeytanı tanrılarla yatıp-kalkıyorsa, Gılgamış ne yapacaktır, üstelik kendisi tanrı kral(!) Peki Gılgamış, Tufan hikayesini kimden dinliyor? Elbette Nuh'tan(!) ve Karısı'ndan(!), peki Nuh ve Karısı öleli binlerce sene olmuş, Nuh'u ve Karısı'nı bu kral nasıl bulmuş? Elbette bulamaz ve bulamamıştır. O halde bu yarı cin-yarı insan, yahut belki de dev soyu kral kiminle konuşmuş? Tanrıları olan cin-şeytanlarla elbette... Onlardan birisi Nuh, diğeri de Karısı formuna girerek Gılgamış'la niçin konuşmasınlar ki? İşte Gılgamış destanı bu!

Bakın Sümerli Ludingirra, bu Sümerlilerin sevgili tanrıları konusunda ne diyor? Buyurun okuyun, bunların hepsi tabletlerde mevcut ve hepsi belge niteliğindedir: "Öykülerimizin çoğu tanrılarımızla ilgilidir. Bize göre tanrılarımız, insanlardan üstün, ölümsüzdürler; yani istediklerini yapabilirler; fakat yine de insanlar gibi sever, sevilir, acı çeker, yaralanır, hastalanır, kızar, öç alır, hatta kendileri tarafından iyi sayılmayan suçları işlerler."

Sonuç olarak tabletlerde yer alan Tufan, gerçek, ancak onun dışındaki hikayelerin kaynağında şeytani çarpıtmalar var ve mitolojilerin tamamı böyle... Bir tarafta inkar edilemez gerçekler, diğer tarafta süslü şeytani yalanlar... Bugün birilerinin işine geliyor, doğruları, bu tarihi-şeytani mitik yalanlarla süsleyerek kitaplar yazıyor ve beyinler yıkıyorlar. Çağdaş İblis manipülasyonları ve operasyonları bugün de en akıl almaz boyutlarda devam ediyor.

"Küresel Tufan"ın "Su Seviyesi": Ortalama 2000 Metredir

Nuh Tufanı'nın küresel çapta bir tufan olduğu; yeryüzünün tamamen sularla kaplandığı yukarıdan beri ortaya koyduğumuz kanıtlarla artık muhkem-kesin bir durumdur. Kaldı ki bizim için sadece Kur'an'ın, evrensel Tufan'a işaret eden ifadeleri yeterlidir. Araştırmamızın bu noktasında ikinci ve önemli bir tartışma konusu olan "küresel su seviyesi ve kaynakları" üzerinde duracağız.

Tufan, basit bölgesel bir taşkın olmadığına göre; su seviyesi, Ağrı dağını mı aştı, yahut Dünya'nın en yüksek dağlarını mı aştı, yoksa ortalama bir yükseklikteki; yani 2000 metre yüksekliğindeki dağları mı aştı? Bizim bu konuyla ilgili olarak tezimiz şudur:

Küresel Tufan'ın su seviyesi, 2000 metre civarındadır ve bu su hacminin kaynakları, Yeryüzü'nün Manto tabakasında ve kuyruklu yıldızlarda fazlasıyla mevcuttur.

"Küresel çapta bu kadar su Dünya'da yoktur" diyenler yanılmaktadır. Öngördüğümüz bu "su seviyesi"nin kanıtları bizce şunlardır:

1) Gemi, Cudi dağına oturduğuna göre; su seviyesi Cudi'nin yüksekliği civarındadır ve Cudi Dağı'nın yüksekliği ortalama 1800-2000 metredir. Nuh'un gemisi, şayet Cudi Dağı'na oturmuşsa; bu "su seviyesi" anlamlı ve tutarlıdır. Gemi'nin, Cudi'de olduğu ise yine bize göre kesindir ve kanıtları aşağıda sunulacaktır.

2) **Tora(Bereşit) 7/17'de**; "Tufan, yeryüzü üzerinde 40 gün süreyle devam etti." ifadesi geçmektedir. İnternetten bir tarama yaparsanız; Dünya'da tespit edilmiş maksimum yağmur yüksekliğinin; 04/07/1956 tarihinde ABD'de düz bir alanda 1 saatte 1,87 metre olduğunu görürsünüz. Yerden fışkıran suları da dikkate alarak, bu bir saatlik su seviyesini yaklaşık olarak 2 metre alabiliriz. Bundan sonra da basit bir orantıyla; 1 saatte 2 metreyi bulan su seviyesi, 40 günde ne olur sorusuna dönüşür. Bu basit orantının sonucu oldukça anlamlıdır ve şudur: 1920 metre.

Bu kabaca ve yaklaşık bir hesap olduğu halde önemli bir kanıtı teşkil ettiği açıktır. Ayrıca Gemi'nin, Cudi'de bulunduğunu tahmin ettiğimiz yerin yüksekliğiyle de anlamlı bir örtüşme söz konusudur. İleride bu konu geniş bir şekilde ele alınacaktır. Ancak şu kadarını söyleyelim ki Gemi'nin saklı olduğunu tahmin ettiğimiz "yerin-oluşumun" alt seviyesi; 1800 metre, üst seviyesi; 1860 metre yüksekliğindedir. Dolayısıyla 1920 metre yüksekliğindeki "su seviyesi" oldukça tutarlıdır.

3) Nuh Tufanı'nın, küresel bir tufan olduğunun kanıtları yukarıda ortaya konmuştur. Tufan, küresel olmakla beraber Nuh'un, Kur'an'da; NUH(71)/26-27'deki duasında; "Rabb'im Arz'da kafir diyarı(yurt-ülke) bırakma" ifadesi; "toplum merkezleri ve yurtlarının helak olacağı; ancak yükseklerde yaşayan küçük toplulukların kalabileceği" görüşümüzü teyit etmektedir. Yani yok oluş küreseldir, ancak yaşam bakımından mutlak yok oluş söz konusu değildir.

Bugün Dünya üzerindeki yaşam alanları; toplum merkezleri, ortalama 1800-2000 metre yüksekliklere kadar çıkar. Bu seviyeden daha yüksek dağlarda-yaylalarda ise yaşam sınırlıdır ve belli mevsimlerde, geçici yayla yaşamları söz konusudur. Genelde, 2000 metreden daha yüksek plato ve dağlarda; dünya genelinde istisna sayılabilecek küçük topluluklar yaşamaktadır. Tufan'da da böyle topluluklar, Tufan'dan kurtulmuş topluluklardır. Nitekim **"İnsanlık Tarihi, Mu-Atlantis Ve 'Ye'cuc-Me'cuc"** yazımızda Zülkarneyn'in böyle "artık toplulukları" ziyaret ettiğini açıklamıştık.

Sonuç; Yeryüzü'nün, yaşamın yaygın olduğu ve merkezileştiği ortalama 2000 metre yüksekliğine kadar "su seviyesi" çıkmış ve böylece küresel yok oluş gerçekleşmiştir. Bu gerçek de yine Tufan su seviyesi konusunda önemli bir argüman olarak önümüzde durmaktadır.

"Küresel Tufan"ın "Su Kaynakları"

Su akışkan olduğu için yeryüzündeki seviyesinin 2000 metreye çıkması; o yükseklik altında ne kadar toplum merkezi varsa hepsinin yok olması demektir. Bunu, bugün de Dünya'nın her yerinde su seviyesinin aynı olmasından anlayabiliriz. Sonuç bugün sıfır(0) seviyesinde olan "yeryüzü su seviyesi", Tufan sırasında 2000 metre civarına yükselmiş demektir.

Dünya aslında elipsoit şeklindedir. Ancak küreselliğe çok yakın olduğundan (eksentrisitesi: 0,017) küre olarak alabiliriz. Bu durumda Dünya'nın ortalama yarıçapı 6371 km'dir. Buradan

hareketle Dünya'nın hacmini; 1,0832x10^{12} km^3 olarak bulabiliriz. Suların şu anki seviyesinden, 2000 metreye yükselebilmesi için ihtiyaç duyulan 'toplam suyun hacmi'ni hesaplarken; ilk önce suyun yükseldikçe içine alacağı "karaların su hacmine olan katkısı"nı hesaba katmalıyız.

Bu durumda ihtiyaç duyulan su miktarı, yaklaşık 10^9 km^3tür. Dünya'da karaların ortalama yüksekliği 840 metredir. Ve kıtalar, Dünya yüzeyinin %40'ını kaplar. Karalar içinde kalan göller ve nehirler bu suya dahil değildir. Buradan hareketle, suyun 2000 metre yükselmesi durumunda; en azından ortalama 400 metre yüksekliğinde olan kara, suyun altında hacim kaplar. Bu kara hacmini de hesaba katarak; 2000 metrelik bir tufan için ihtiyaç duyulan su miktarını; 9,4 x 10^8 km^3 olarak hesaplarız. Bu da yaklaşık olarak 9,4 x 10^{17}ton su demektir.

O halde bu su nereden geldi ve nereye çekilerek yeryüzündeki yaşam normalleşti? Asıl cevap verilmesi gereken can alıcı soru budur. Su ister kuyruklu yıldızlar yoluyla, ister yerden fışkırarak, ister volkanik faaliyetler yoluyla ortaya çıksın ve Tufan'a sebep olsun; bu su geri uzaya kaçamayacağına göre; Dünya'nın bir yerlerinde hala saklı olmalıdır.

Tufan'ın Suyu Nerede Saklı?

Bilim adamlarının tespitlerine göre; Dünya'daki toplam su miktarı 1,4 x 10^{18} tondur. Toplam su derken, bunun içinde denizler ve okyanuslar, nehirler, göller, havadaki su buharı, yeraltı suları, kutup ve dağ buzullarının tamamı dahildir. Bu miktar, aynı zamanda Dünya kütlesinin %0,023'ü demektir. Bu suyun %96,5'lik kısmı, denizler ve okyanuslardaki sudur.
Yani okyanuslar ve denizler hariç yeraltı su kaynakları ve Dünya yüzeyindeki toplam su miktarı; 4,9 x 10^{16} ton kadardır. Bu miktar her ne kadar yeterli gibi gözükse de Tufan için gerekli suyun; yani 9,4 x 10^{17} tonun yaklaşık 1/20'sine tekabül eder. O halde Küresel Tufan'a sebep olan bu suyun kaynağı nerede? İşte küresel çapta 2000 metreye çıkan suyun kaynağı:

Denildi ki: "Ey Arz (Yer), suyunu yut ve ey Sema (Gök), sen de (suyunu) tut!"
Su çekildi, emir kaza edildi(yerine geldi). (Gemi de) Cudi (Dağı) üstüne oturdu. Ve zalimler kavmine de; "uzak olsun" denildi.[**Hud(11)/ 44]**

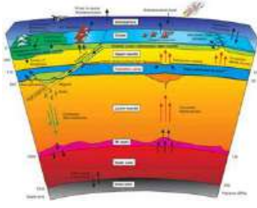
Tevrat(Tora) suların kaynaklarını, Kur'an'a uygun anlatıyor, "derinlerin kaynakları" derken kapalı olarak Manto'ya atıf yapıyor:

Derinliklerin kaynaklarına ve göklerin pencerelerine set çekildi.
Göklerden [yağan] yağmur [böylece] sona erdi. Sular yeryüzü üzerinden çekilmeye başladı ve sürekli çekilerek 150 günün sonunda [belirgin biçimde] azaldı. **Bereşit(Tekvin): 8/2-3**

Gök, yağmur yağdırmayı; kuyruklu yıldız, bombardımanını ve Yer, volkanik aktiviteyi durdurarak suyu kesmiş olabilir. Peki, Arz suyunu nasıl yuttu?

Yer kabuğu yüksekliği yer yer değişse de yaklaşık 100 km aşağıda sona eriyor ve yerini Manto denilen 2900 km yüksekliğe sahip alt katmana bırakıyor. Manto; üst Manto(Upper Mantle), Geçiş Bölgesi(Transition Zone) ve Alt Manto(Lower Mantle) olarak kendi içinde kısımlara ayrılıyor. Bilim adamlarının 1967 yılından beri yaptıkları araştırmalar ve elde ettikleri bulgulara göre; Manto tabakası, adeta bir 'su deposu'dur. Bu konuda özellikle Joseph Smyth (Colorado üniveristesi), Ted Ringwood (Australian National üniveristesi), Guus Nolet (Princeton üniveristesi), Michael Wysession (Washington üniveristesi) ve daha bir çok ünlü bilim adamının araştırma ve tespitleri vardır. Bunlara burada yer vermemiz

mümkün değildir, ancak konuyu çok güzel özetleyen New Scientist dergisindeki Lou Bergeron'a ait bir yazıdan ve Eiji Ohati'nin (Tohoku üniveristesi) Elements dergisindeki makalesinden bazı alıntılar yapacağız:

Şekil 1. Derin su döngüsü

"Öncelikle derin su döngüsü"nden bahsetmek gerekir. Aynen Dünya yüzeyinden buharlaşan ve geri yağış olarak dönen su döngüsü gibi; Arz'ın(Yer'in) çok alt katmanları ile yeryüzündeki su arasında da bir döngü vardır. Bu döngü, elbette Yerkabuğu-Atmosfer arasındaki yüzeysel döngüden farklıdır. Yerkabuğunda saklı su miktarı, küresel Tufan'ı sağlamaya yetmez. Bu sözünü ettiğimiz döngü; Manto-Yeryüzü suları-okyanusları arasındaki "derin döngü"dür. Şekil 1'de grafikle anlatılan bu "derin döngü"yü şöyle özetleyebiliriz:
Buna göre sürekli halde dalma bölgeleri(subduction zone) denilen yerden Dünya'nın aşağısına bol miktarda su inmektedir. Aslında bu dalma bölgeleri bildiğimiz tektonik tabakaların birbirleriyle karşılaştıkları bölgelerdir. Her yıl özellikle okyanus tabanında bulunan bu bölgelerden milyonlarca ton su, Manto'ya inmektedir. Aynı şekilde volkanik faaliyetlerle Manto'dan milyonlarca ton su, yeryüzüne geri dönmektedir.

Manto'daki suyu tespit etmek aslında o kadar kolay değildir. Çünkü bugün insanlığın, Manto'ya ulaşması imkansızdır. Ancak bugün oradaki koşulları laboratuvar ortamında oluşturarak, yahut volkanlarla gelen maddeleri inceleyerek, yahut da sismik dalgalarını gözlemleyerek, suyun var olup olmadığı; hatta ne kadar olduğu tahmin edilebiliyor. Geçmişte bilim adamları, Manto'daki yüksek sıcaklıklar nedeniyle, orada suyun bulunmasının imkansız olduğunu sanıyorlardı. Ancak yapılan araştırmalar ve keşifler, Manto'da yüksek oranlarda su bulunduğunu gösterdi.

Joseph Smyth, Manto şartlarını; 1000 °C üstü sıcaklıklar ve yüksek basıncı, laboratuvar ortamında oluşturarak suyun hem de bol miktarlarda, o şartlarda kayaların içlerinde bulunabileceğini keşfetti. Yapılan sismik dalga incelemeleri de yine Manto'da bol miktarda su bulunduğuna işaret ediyor. Çünkü sismik dalgalar, suya rastladıklarında yavaşlıyorlar. 2007'de, National Geographic'te çıkan "Asya'da Devasa Yer altı Okyanusu Bulundu" haberini konuyla ilgili olanlar hatırlayacaklardır.

Sonuç olarak "Manto'da bulunan toplam su miktarı, Dünya okyanuslarında bulunan sudan çok daha fazladır". Bu Manto'daki su miktarının tahmini rakamları; yüzeydeki okyanusların 3-4 katından 10 katına kadar değişmektedir. Bu durumda, sözünü ettiğimiz bu bilimsel araştırmalardan şu sonuçları çıkarmaktayız:

(1) Dünya yüzeyinde bulunan su, Manto'nun derinliklerine kadar ilerleyip orada bulunabiliyor.

(2) Manto'da bulunan su, Dünya'nın tüm okyanuslarında bulunan sudan çok daha fazladır.

(3) Manto'daki su, volkanik faaliyetlerle ve tektonik tabakaların hareketleriyle Dünya yüzeyine çıkabiliyor. Dünya yüzeyindeki su da tekrar Manto'ya çekilebiliyor.

Sonuç olarak 2000 metre yüksekliğine ulaşan küresel bir Tufan için gerekli olan su nerede saklıdır sorusunun cevabı; Kuyruklu yıldızlar ve Manto'dur. Ve Tufan için gerekli olan su miktarı ise tüm okyanuslardaki suyun yaklaşık %70'i kadardır. Bu miktar ise Manto'da var olduğu tahmin edilen toplam su miktarının yaklaşık olarak sadece onda biri(1/10) kadardır.

İşte Küresel çapta 2000 metreye yükselen Tufan sularının kaynağı, Manto'daki bu sulardır. Sonuç olarak Tufan suları Arz tarafından yutularak Manto'da tekrar depolanmıştır. Bu suların az bir kısmı da, Karadeniz gibi tatlı su göllerini iç denize çevirerek, denizlerle birlikte su seviyelerini yükseltmeye yaramıştır. Ayrıca Tufan öncesi kuyruklu yıldız darbeleriyle oluşan yerkabuğundaki çöküntülerle oluşan yeni göller de az da olsa su tutmuştur. Sonuç olarak "yeryüzü-Manto su döngüsü" Sonsuz Yüce Rabb'imizin emriyle tarihsel rolünü oynamıştır. İşte tüm alemlerin, Göğün, Arz'ın ve Tufan'ın Rabb'inin bu gerçeği ifşası:

Denildi ki: "Ey Arz (Yer), suyunu yut ve ey Sema (Gök), sen de (suyunu) tut!"
Su çekildi, emir kaza edildi(yerine geldi). (Gemi de) Cudi (Dağı) üstüne oturdu. Ve zalimler kavmine de; "uzak olsun" denildi**.[Hud(11)/ 44]**

Allah, Nuh'a Diyor Ki: "Gözetimimizde Gemi Yap"

Araştırmamızın son bölümüne; "Gemi'nin oturduğu dağ"ın keşfine gelmiş bulunuyoruz. Bu konu aslında "tartışma"ya mahal olmayacak derecede açık olmasına rağmen, Batılılarca tartışma konusu yapılmıştır. Önce Tufan başlamadan Gemi'nin yapımına bir göz atalım.

"Bizim gözetimimizde ve vahyimizle gemiyi yap. Zalimler (müşrikler) konusunda, Bana hitap etme (seslenme). Muhakkak onlar, (suda) boğulacaklardır." (Nuh), gemiyi yaparken, kavminin ileri gelenleri, kendisine her uğradığında, onunla alay ediyorlardı. (Nuh): "Eğer bizimle alay ederseniz, biz de sizlerle alay ettiğiniz gibi, alay edeceğiz."**[Hud(11)/37-38]**

Arkasından Biz ona: "Gözetimimiz altında ve vahyimizle gemi yap. Ne zaman ki, Bizim emrimiz gelip de, tandır (fırın-magma) kızışınca, ona (gemiye), her (tür hayvandan) ikişer çift ile, onlardan aleyhlerine söz geçmiş (azap hak olmuş) olanlar dışında, kalan aileni de (gemiye) bindir. Zalimler konusunda, Bana seslenme! Muhakkak onlar, (suda) boğulacaklardır." diye vahyettik. **[Mü'minun(23)/27]**

Tevrat(Tora)'da Gemi yapımı şöyle ifade edilir:

Kendine servi ağacından bir gemi yap. Gemiyi bölmelere ayır; içten ve dıştan ziftle sıva. Onu şu şekilde inşa edeceksin: Geminin uzunluğu 300 ama, genişliği 50 ama ve yüksekliği 30 ama olacak.

Gemiye [ışık için] bir pencere yap. Üstteki açıklığı 1 ama [genişliğinde] olacak şekilde [eğik] olsun. Geminin kapısını da onun yanına yerleştir. [Gemiyi] Alt, ikinci ve üçüncü [güverteler olacak şekilde] yap. **Bereşit(Tekvin): 6/14-16**

Gemi'nin boyutları Tevrat'ta (300 ama, 50 ama, 30 ama) olarak verilmiştir. Gemi'nin yapımında, tahtalar, çiviler ve zift kullanılmıştır. Gemi'nin en önemli kalıntısının da adeta "taşlaşmış ziftli tahtalar" olması beklenir.

Yüklü Gemi Limandan Hareket Ediyor

Ve (Nuh'u), levhalar(tahtalar) ve perçinler(çiviler) sahibi gemiyle taşıdık.
İnkar edilen(örtülen) o kimseye (Nuh'a), bir mükafat olmak üzere; (gemi) gözlerimizin önünde akıp gitmekteydi.
Şüphesiz Biz, bu (tufanı), bir ayet(alamet) olarak bıraktık, var mı düşünen (araştıran)? **[Kamer(54)/13-15]**

Dedi ki (Nuh): "Ona binin. Onun yüzmesi de, demir atması(durması) da, Allah'ın adıyladır. Şüphesiz, benim Rabb'im, bağışlayandır, esirgeyendir." **[Hud(11)/41]**

Ve de ki: "Rabb'im, beni mübarek bir menzilde (yerde) indir. Sen konuklayanların en hayırlısısın." [**Mü'minun(23)/29]**

Denildi ki: "Ey Nuh, sana ve seninle birlikte olan ümmetler üzerine, Biz'den selam ve bereketlerle (gemiden) in! (Sizden türeyecek diğer kafir) ümmetleri de yararlandıracağız. Sonra onlara, Biz'den elim(acı) bir azap dokunacaktır." **[Hud(11)/48]**

Sonsuz Yüce Allah'ın emriyle ve gözetiminde yapılan "tarihi Gemi", yine O'nun emir ve gözetiminde; yani "yüzmesi ve demir atması" O'nun ismiyle ve denetimiyle olmak üzere "mübarek bir yere", "selam ve bereket'le inmiştir. İşte o "tarihi Gemi"nin, Allah'ın izni ve onayıyla demir attığı bereketli yer, Cudi Dağı'nın üzeridir. İşte kanıtları!

Nuh'un Gemisi Cudi'dedir: İşte Kanıtları

a) Nuh'un Gemisi'nin Ağrı Dağı'yla Uzak-Yakın Hiçbir İlişkisi Yoktur

Ağrı Dağı'nda Nuh'un Gemisi'ni aramak, kelimenin tam anlamıyla akla-ilme ziyan, Tevrat dahil tüm yazılı belgelere ve fiziki-coğrafi gerçeklere aykırı bir hayaldir. Batılılar ve Evangelikler tarafından uydurulmuş bir efsanedir. Bütün bu Ağrı'da gemi aramalar, Kur'an düşmanlığına, Ermeni yağcılığına dayalı, ümitsiz ve anlamsız şovlardan başkası değildir. 1948 yılından bugüne kadar Ağrı'da devam eden gemi arama maceralarından hiçbir şekilde söz etmeyeceğiz. Ancak Ağrı dağının "Nuh'un Gemisi"yle beraber zikredilemeyeceğinin delillerini kısaca özetleyeceğiz:

(1) Nuh Tufanı'ndaki su seviyesinin 2000 metre civarında olduğunu ve kanıtlarını yukarıda ortaya koyduk. Suların 5122 metrenin üzerine çıkması imkansızdır, hayaldir. Burada bazı Yahudi-Hristiyan din adamlarının, Tevrat(Bereşit): 7/19-20 ayetlerini yanlış tefsir ederek, Kur'an'ı örtmeye çalıştıkları anlaşılmaktadır. İşte ayetler:

Sular yeryüzü üzerinde çok çok kabardı ve gökyüzünün tümü altındaki bütün yüksek dağlar örtüldü.
Sular yukarıya doğru 15 ama kadar kabardı ve dağlar örtüldü.

Burada (19) nolu Tevrat ayeti "bütün yüksek dağlar örtüldü" derken; "en yüksek dağlar" değil, "yüksek dağlar" ifade ediliyor. (20) nolu ayet ise "dağlar örtüldü" diyerek (19) nolu ayeti tefsir ediyor. Yüksek dağlar için Tevrat'ta; "kol-heharim hagevohim" kullanılıyor; İngilizce karşılığı; "the high mountains"dir, "the highest mountains" değildir. Elbette Tevrat'ın bu ayetleri de; Kur'an'a aykırı değil, paraleldir. Dünya'daki 2000 metre civarındaki dağlar, çok yaygın ve yüksek dağlardır. Buradan Ağrı ve Himalaya dağları gibi "en yüksek dağ" kategorisine girecek dağların Tufan'da aşıldığını söylemek, gerçek dışı ve masalımsıdır. Bu masılımsı ve şeytani anlatımları İblis, küresel filmcilere yaptırır.

(2) Büyük ve Küçük Ağrı dağı volkaniktir. Büyük Ağrı 5122; Küçük Ağrı 3896 metre yüksekliğindedir. 4000 metre üstündeki yükseklikler sürekli karla ve buzla kaplıdır. Ağrı'nın kuzey tarafında doruğa yakın 10 km'yi kaplayan buzul vardır. Ve Türkiye'nin en büyük buzuludur. Büyük Ağrı'nın büyük bir bölümü ağaçsız ve çöl gibidir. Bütün bunlara rağmen Ağrı dağı civarında su sıkıntısı çekilmektedir. Değil üzerinde gemi durması, orada gemiden inenlerin yaşamlarını sürdürmesi bile olağanüstü imkansızdır.

Cudi Dağı'nın ise tepesi, yamaçları, deresi ve çevresi, tamamen çökeltiler ile kaplıdır ve oldukça düz, ortalama yüksek bir dağdır. Yüksek tepeler bile hep kum, çakıl taşı vb. maddelerle örtülüdür. Bölgenin bir Tufan'a maruz kaldığı kolayca anlaşılabilir. Ayrıca Cudi dağı, Nuh'un yaşadığı yere oldukça yakındır. Üzeri gayet düzgün, yüksekliği başlangıç ve daha sonraki yayla yaşamı için elverişli yüksekliğe-iklime sahip; çevresi su kaynaklarıyla dolu; üzüm ve zeytin dahil her türlü ürünün yetişmesine elverişli ve Mezopotamya'nın devamı "bereketli" bir bölge. Kuzeye yelken açan Gemi'yi karşılayacak olan dağ silsilelerinin ilki ve geminin üzerine oturmasına oldukça elverişli bir dağ, Cudi Dağı.

(3) 1985 yılında Ankara'da toplanan "9. Türkiye Jeomorfoloji Kurultayı"nda MTA mühendislerinden Yılmaz Güner kurultaya sunduğu bildirisinde şunları söylüyor:
"Nuh'un gemisinin demirlemesi için en uygun yer, Ağrı değil, Cudi Dağı'dır. çünkü, geminin topografik nedenlerden ötürü Ağrı Dağı'na yanaşması ya da gelip oturması mümkün değildir."

Bu görüşe aynen katılıyoruz, Nuh'un Gemisi'nin Ağrı dağına doğru yolculuk yapması ve Ağrı'ya demirlemesi, coğrafi, fiziki ve topografik gerçeklerle hiçbir şekilde bağdaşmaz.

b) "Ararat(Urartu)": Ağrı Dağı'nın Değil Bir Ülkenin Adıdır

"Ararat", "Urartu Krallığı'nın adıdır. Sümer ve Asur kaynaklarında yer alan bu ülke; "Van Gölü'nün güneyi ile Musul'un kuzeyinde yer alan dağlık bölgedir." Bu dağlardan birisi de Nisir(Nesir-yardım) dağıdır ki; sonradan Guti(Cudi) imparatorluğu zamanında "Cudi" ismiyle meşhur olmuştur. Bu dağın "etekleri-çevresi ve Cizre", Gutilerin merkezidir. İşte kanıtları:

(1) 1876'da "Londra Kraliyet Coğrafya Topluluğu"na yaptığı bir konuşmada bilim adamı **Sir Henry Rawlinson**, Ağrıcıları utandıracak şu konuşmayı yapar:

"Ağrı Dağı'nın İncil'deki Ararat ile hiç bir alakası yoktur. Konuyu sorgulayan herkes, şüpheye yer vermeyecek şekilde bunu anlar. En eski zamanlardan günümüze kadar kimse o dağa Ararat dememiştir. İsa'dan iki bin yıl öncesine dayanan Asur kaynaklarında Ararat ifadesi Ninovah veya Babilonu anlatıyor, Van gölünün kuzeyini içine almıyordu ve bugünkü İran Kürdistanı'nı içeriyordu. Tufan'ın, Keldiyan efsanesine göre gemi Nizer dağına oturmuştu. Nizer dağı ise Ararat'ın merkezine çok yakın olan bugünkü Cudi Dağı'dır. Koroneli Musa'nın coğrafyasında da Ararat ile Kuzey Ermenistan arasında hiçbir bağ yoktur. Musul'un kuzey doğusundaki dağ, binlerce hacı tarafından her yıl ziyaret ediliyor, oradan tahtalar tılsım ve muska amaçlı getiriliyor ve o zaman da oraya Cudi Dağı deniyordu. Bu uygulama yüzyıllarca devam etti."

(2) "Ararat", Asurluların "Urartu ülkesi"ne verdikleri isimdir. Asur dilinde aslı "Uruatri" olan "Urartu(Urardhu)" kelimesi, İbranice Kitab-ı Mukaddes'te "Ararat" şeklinde telaffuz edilmiş ve böylece meşhur olmuştur. "Uruatri" kelimesi, "dağlık bölge, yüksek memleket" demektir.

(3) Kitabı Mukaddes'te II. Krallar 19/37'de; Asur kralını öldüren oğullarının kaçtığı ülke anlatılırken aynen şu ifade geçer: "(Onlar) Ararat diyarına(yurduna) kaçtılar." İşaya37/38'de bu ifade aynen tekrarlanır. Yeremya 51/27'de ise bir yardım çağrısı olarak şunlar söylenir: "Ararat, Minni ve Aşkenaz krallıklarını, ona karşı çağırın!"

(4) Sümerli başöğretmen Ludingirra da, yazdığı tabletlerde komşu "kent beylikler"den söz ederken şunları yazar: "7 ulu dağ aşılarak gidilen Aratta, kent imiş. Benim zamanında onun ismi ağızlarda, yahut yazılı belgelerde bulunuyor. Aratta dağlık olduğu için tahıl yetiştiremiyor. Halbuki bizim ülkemiz tahıl ülkesi."

Sonuç olarak Cudi Dağı, Ararat(Urartu) ülkesindeki dağ silsilesinden birisidir. Nuh'un Gemisi'nin, demirlemesi için Cudi Dağı her bakımdan koşulları sağlayan ve alternatifi olmayan bir dağdır. Dağın tepesinden baktığınızda, Mezopotamya(Nuh'un yurdu) ayaklarınızın altına serilir, gözünüzün görebileceği yere kadar hiçbir engel yoktur. Kur'an bize açıkça geminin oturduğu yeri söyler. Tevrat ise "Gemi Ararat dağlarına oturdu" derken, kapalı olarak Cudi'yi işaret eder. Gemi'nin yeriyle ilgili adeta Kur'an nokta tayini yaparken, Tevrat aralık tespiti yapmaktadır. İşte gerçek kanıtlar:

c) Kur'an ve Tevrat Ne Diyor?

Denildi ki: "Ey Arz(Yer), suyunu yut ve ey Sema(Gök), sen de (suyunu) tut!" Su çekildi, emir kaza edildi (yerine geldi). (Gemi de) Cudi (Dağı) üstüne oturdu. Ve zalimler kavmine de; 'uzak olsun' denildi. **[Hud(11)/ 44]**

Yedinci ayda, ayın 17. gününde, Gemi Ararat dağlarının üzerinde karaya oturdu.
Bereşit(Tekvin): 8/4

Ararat dağları, "Ararat (Urartu) ülkesi"nin dağları; yani Cudi'nin dahil olduğu dağ silsilesidir. Bu iki büyük dinin iki önemli Kitabı da aynı şeyi ifade etmektedir. Böylece Kur'an, Tevrat'ta kapalı olan Gemi'nin yerini, açık hale getiriyor ve son noktayı koyuyor.

Burada Kur'an'da geçen "Cudi" isminin anlamının üzerinde durmak gerekir. Kökü "cvd-ca'de" olan kelimelerin anlam çerçevesi; iyi, yüksek, cömert, bereketli, bol vermek, yağmurludur. Cevdet, tecvit, ecat, icat kelimeleri de bu kökten türemiştir. Kur'an'da; "estevet ala El-Cudiyyi"(Gemi Cudi'nin üzerine oturdu(yerleşti)) şeklinde geçmiştir. Cudi ismi, El-Cudi şeklinde belirlilik takısı almıştır ki; herhangi bir dağ değil, belirli-bilinen bir dağ anlamına gelmektedir.

Botan'dan, Basra'ya kadar Akad, Ellam Sümer devletlerini yüz yıl kendi hakimiyetleri altında tutan Gutiler, Nemrut(Naram-sin)'in hakimiyetine de son vermişlerdir. Guti imparatorluğunun gücü-şöhreti artınca; dağın adı da Guti-Gudi(Cudi) olarak meşhur olmuştur. Daha sonra Asurlular, Cudi Dağı'nın ismini; Nisir-Nesir yapmışlardır, ancak Cudi ismi dağın etrafındaki topluluklar tarafından daha çok kabul görmüş ve yaygınlaşmıştır.

Yine Nuh'un Gemisi'nin "mübarek bir yer"e inmesini Rabb'inden istemesi; "Cudi" ismiyle tamamen örtüşmektedir. Çünkü "Cudi"nin bir anlamının da "mübarek-bereketli yer" olduğunu yukarıda açıklamıştık. İşte bu anlamla örtüşen Nuh'un duası:

Ve de ki: "Rabb'im, beni mübarek bir menzilde (yerde) indir. Sen konuklayanların en hayırlısısın." **[Mü'minun(23)/29]**

d) Arkeolojik Kanıtlar

Dr. Bender'in, Cudi'nin üzerinde 1953'te kazı yaparken çekilmiş bir resmi. Aşağıda Google earth görüntüsünde yeri belirtilmiştir.

Dr. Bender'in kazı yaparak 'ziftli tahta'yı bulduğu yer-kazılmış çukur farkediliyor. Muhtemel 'Gemi oluşumu'nun hemen yanında.

Cudi'de 1953'te Dr. Bender'in bulduğu ve yaşını hesaplattığı gemiye ait 'ziftli tahta'

Ağrı dağında olmayan gemiyi aramak yerine, Cudi Dağı'nda araştırma yapılsaydı, açıktır ki çoktan Nuh'un gemisine ulaşılmış olacaktı. İslam etiketli toplumlar ise Hak dinlerinin; ellerindeki Kutsal Kitaplarının nasıl kıymetini bilmiyorlar ve ondan hicret ediyorlarsa; aynı şekilde 'İslam arkeolojisi' diye bir ilim dalını tanımıyorlar. Bu bilim dalı, Batılı bilim insanlarının insafına terkedilmiştir ve İslam açısından acınacak bir durumdur...
Ellerinde şirk bulaşmamış Hak Vahiy Kur'an ve insanlık tarihinin özeti onda, ancak kalpler ve şuurlar, 'şirk ve dünya bataklığı'nda yüzüyor. Maalesef İslam adına yapılması gereken sayısız arkeolojik çalışmalardan birisi de Nuh'un Gemisi'nin keşfi değil mi? Bu acı tarihi gerçeğin altını çizdikten sonra biz bugünün gerçeğine dönelim.

Cudi Dağı ile ilgili ilk araştırma haberi 31 Ağustos 1949'da France Soir gazetesinde yayınlanır. Bu haberde bir Fransız keşif grubunun, Ağrı yerine Cudi Dağı'na çıktığı; 150 metre uzunluğunda, 24 metre genişliğinde ve 15 metre yüksekliğinde dev bir gemi kalıntısı bulunduğu ifade edilir. Bu boyutlar, Tevrat'taki geminin boyutlarına uygundur.

İkinci en önemli olay ise Prof. Dr. Friedrich Bender'in, Cudi Dağı üzerinde yaptığı mini bir arkeolojik kazıdır. Dr. Friedrich Bender, Almanya Hannover yer Araştırmaları Merkezi Yöneticiliği yapmış bir bilim adamıdır. 1949'da doktorasını Heidelberg üniversitesinden yapan Bender, Avrupa'nın meşhur jeologlarındandır. Dr Bender'in, Hannover'daki Federal Institute for Geosciences and Natural Resources'da çalışırken yayınlamış olduğu makalenin özeti şudur:

1953 yılında, Prof. Dr. Friedrich Bender, Güney Doğu Anadolu'ya yaptığı bir ziyaret ve bir Hoca ile Nuh Gemisi konusunda yaptığı konuşmadan çok etkilenir. Hoca, kendisine, Gemi'nin Cudi Dağı'nın tepesinde olduğunu ve kalıntılarının bulunabileceğini söyler. Dr Bender, Kürt rehberler eşliğinde Cudi Dağı'na çıkar. Rehberler onu, geminin

bulunduğu tepeye götürürler. 2000 metre yükseklikte bir cami ve taşlardan yapılmış bir kulübe gördüğünü de makalesinde zikreder. Daha sonra Dr. Bender, bu tepede kazı yapıp toprağın 1 metre altında; "zift ile kaplı bir tahta" bulur ve bu "tahtayı ve yerini", Wissenschaft und Technik adlı bir dergide yayınladığı makalesinde şöyle tarif eder:

"Tahta kalıntıları, Cudi Dağı'nın< yukarı güney yamacında bir açıklıkta bulundu. Burası, bir Kürt köyü olan Kerichulya'yanın(Karacaköy'ün) kuzey-doğusunda, 3 km metre mesafede ve yaklaşık 1700 metre yükseklikte bir yerdir. Tahta parçasını ve üstündeki zifti, test için Hannover'daki Yer Bilimleri Ofisi'ne götürdüm. Tahtanın teorik yaşı; 6635 +/- 280 çıktı. Ziftin yaşı ise 50.000 yılından fazla çıktı."

e) Tarihsel Kanıtlar

(1) Sümer-Akad, Kildani Kaynakları

Uruk kralı Gılgamış:

1899 yılında Britis Museum'da yapılan çalışmalar neticesinde Sümer çivi yazı çözülünce Gılgamış destanı bulundu. Bu destanda Nuh tufanı ve geminin durduğu yer anlatılmakta ve şöyle denmektedir:

"Gemi Nisir Dağı'na oturdu. Nisir Dağı gemiyi tuttu, gemi devrilmedi." Nisir(Nesir-yardım) Dağı'nın, arkeolojik kaynaklarda Dicle-Zap suyu arasında bulunduğu ve Cudi olduğu ifade edilir. Bir başka tablette de "Gemi, Nisir su kaynaklarına gitti" ifadesi yer alır ki; Cudi Dağı'nın eteklerindeki su kaynaklarına atıftır.

Bir Kildani büyücü, rahip ve tarihçi. İÖ 3. yy.da Berossus, Babil tufanının bir başka versiyonunu rivayet eder. Bu rivayete göre gemi, Urartu(Ararat)da karaya oturmuştur ve geminin bazı parçaları, hala Urartu'daki Gordyaeans dağlarındadır. Berossus, anlatımına şöyle devam eder: "Bazıları, gemiyi kazıyarak zift aldılar ve bunu tılsım yapmada kullandılar." Berossus'a göre, Cudi Dağı, hem Gordyaean dağlarında hem de antik Ermenistan (Urartu) sınırındadır.

(2) Hristiyan Kaynakları

Eusebius:

İS 3. yy.da yaşayan ilk kiliselerin pederlerinden biridir. Gemi'nin küçük bir parçasının, kendi zamanında Gardian(Cudi) dağlarında olduğunu söyler.

The Pershitta:

Suriyeli Hristiyanların kullandıkları İncil'dir. Bu İncil'de; Tekvin 8/14'te, Nuh'un gemisinin karaya oturduğu yerin, Quardu(Cudi)Dağı olduğu yazılıdır.

Bizans'ın Fautusu:s

Fautu, İS 4. yy.da yaşayan bir tarihçidir. Bir ermeni tarihçisi olarak bilinmesine rağmen, aslı Yunanlıdır. Orjinal çalışmaları kaybolmuştur. Ancak, çalışmasının tercümeleri günümüze kadar ulaşmıştır. Notlarından birinde, Nusaybinli keşiş St. Jakop'tan bahseder. St. Jacop, ALLAH'tan kendisine Nuh'un gemisini göstermesini istemiş, ALLAH da, bir melek

vasıtasıyla, geminin tahtalarından küçük bir parça göstermiştir. Fautus, bu olayın Cudi Dağında gerçekleştiğini yazar. Zaten Nusaybin, Cudi dağına 70 mil mesafede bir kasabadır. İS 10. yy.a kadar tüm Ermeni kaynakları, Nuh'un gemisinin Ermenistan'ın güneyinde bir yerde olduğunu söylerler.

Epiphanius:

Selanik patriğidir ve İS 4. yy.da yaşamış, din düşmanlarına karşı oldukça etkili olmuştur. Gemi'nin, Gordian(Cudi) dağlarında olduğunu belirtmiştir. Ve birinin dikkatli incelemesi halinde Nuh'un Sunağı'nı görebileceğini eklemiştir.

Cudi'nin yaklaşık olarak 2000 metre yükseklikteki bir tepesinde yapılmış olan gemi şeklindeki manastırın yönü, kuzeyi göstermektedir. Manastır, Gemi'nin oturduğu yere yaklaşık 750 metre mesafededir

Eutychius:

İS 9. yy.da yaşamış İskenderiye patriğidir. Şöyle demiştir:

"Gemi, Ararat dağlarına oturmuştu. O dağ da Musul'un yanındaki, Cebel Cudi'dir. Musul, Antik Ninova'nın yanında bir şehirdir ve Cudi Dağı'nın 80 mil güneyindedir.

Nestorian Prens Nuri:

Nuh'un gemisinin, Cudi Dağı'nın güney bölgesinde bir taş yapı olarak tespit eder. Onun Hindistan'dan gelip, Nestorian kilisesinin lideri olarak, bu dağın doğusunda Nestorian merkezi kurması ilginç bir durumdur. Nestorianların bir zamanlar, dağın zirvesinde "Geminin Manastırı" denen manastırları vardı, yıldırımla yok oldu.

(3) İslami Kaynaklar

Kur'an:

"... Gemi, Cudi üzerine oturdu..." **[Hud(11)/44]**

İslam bilginleri: Cudi Dağı hakkında birbirine yakın görüşler ileri sürmüşlerdir. Beyzavi'ye göre; "Cudi Dağı, Cezire'dedir."

Katade; "Allah, Nuh'un gemisini Cezire topraklarında Cudi üzerine bir ibret ve alamet olmak üzere bıraktı ki; ümmetinin ileri gelenleri onu görsünler." demiştir.

Mücahid, Cudi'nin Cezire'de bir dağ olduğunu söyler.

Elmalı; "Cudi engince bir dağdır, Musul da Cezire de veya Amid'dedir" der.

Feyruz ise; "Cudi Dağı Musul topraklarındaki Nusaybin Dağı'dır." der.

İbn Kesir; "bu dağ Cudi'dir" der.

Abdullah Yusuf Ali ise şöyle der: "Cudi, Cezire-i İbn ömer karşısında olan dağdır."

Modern İslam Ansiklopedisi, Cudi Dağı'nı referans gösterir.

Al-Masudi: İS 10. yy.da yaşamıştır. Cudi, Tigris'e(Dicle'ye), 8 fersah uzaklıktadır. 8 fersah, 25-30 mil karşılığıdır. Bu mesafe ölçülünce sizi tam olarak Cudi Dağı'na götürür demiştir.

İbn Haukal: İS 10. yy.da yaşamıştır. Cudi'nin Nusaybin kasabasının yanında olduğunu belirtmiştir.

İbn AL-Mid: İS 13. yy.da yaşamıştır. 7. yy.da imparator olan Herakliyus'un bölgeyi görmek için, Cudi Dağı'na tırmanmak istediğini yazmıştır.

Zakariya Bin Muhammed al- Kazwine: İS 13. yy.da yaşamış bir Müslüman coğrafyacıdır. Gemi'nin tahtaları kullanılarak bir manastır inşa edildiğini kaydetmiştir.

(4) Yahudi Kaynakları

Samiri Tevrat'ı: Samirilerin kabul ettiği, Tevrat'ın sadece ilk beş kitabından oluşan bu metne göre, Nuh'un gemisi, Kuzey Asur bölgesinde bulunan Kürt(Cudi) dağlarında karaya oturmuştur.

Targum: Targum metinleri, Yahudiler Babil'deki ilk sürgünden döndüklerinde, Aramice yazılmış metinlerdir. 3 Targum vardır: Onkelos, Neofiti ve Pseudo Jonatan. Bunların üçü de geminin karaya oturma yerini, Quardu dağları(Kürt dağları) olarak belirtir.

Josephus: İS 1. yy.da yaşamış, Roma imparatorluğuna sadık bir Yahudi tarihçidir. Gerçek bir entellektüeldir ve Pavlos ile de çağdaştır. Roma imparatorluğunun resmi tarihçisi olduğu için, zamanının tüm kütüphane ve arşivlerine rahatça ulaşabiliyordu. Josephus kitaplarında Nuh'un gemisinden 3 yerde bahsetmiştir ve Nuh'un gemisinin karaya oturduğu yeri, kesinlikle Cudi dağı olarak belirtmiştir.

Benjamin of Tudela: İS 12. yy.da yaşamıştır. Seyahat ettiğinde şöyle yazmıştır. Nuh'un gemisinin kalıntıları, Cezire bin Ömer'e 2 günlük mesafede bulunan Tigris(Dicle)'deki Ararat dağındadır. ömer bin El Hattab, Gemi'yi zirveden aldı ve ondan cami yaptırdı. Yukarıdaki Yahudi kaynaklarındaki ifadede "Cudi" Dağı'na, "Ararat" denmesi ilginçtir.

f) 'Bölgenin ve Halkının Hafızası

(1) İlkçağlardan bugüne kadar Cudi Dağı; Novakin, Hılgırt, Gudi(Cudi), Nisir(Misir) adlarıyla anılmıştır. Şu anda Hılgirt adı Kuzey Irak'ta bulunan Kürtler tarafından Cudi için kullanılmaktadır. Geminin durduğu yerde Cebrail kapısı vardır.

(2) Mö: 4000 yıllarına kadar uzanan Gudi(Guti) imparatorluğu Cizre-Silopi arasında, Cudi Dağı eteğinde Bajarkard diye adlandırılan başkentlerini kurmuşlardır. Böylece Botan'dan Basra'ya kadar Akkdad, Ellam, Sumer devletlerini yüz yıl kendi hakimiyetleri altında tutmuşlardır. Gudilerin ünü dağı aşmış olduğundan dolayı dağın Nuvakin-Hılgirt adlarının yerine, Gudi(Cudi) adı kullanılmaya başlanmıştır. Ancak Gudi imparatorluğunun çöküşünden

sonra, yani Mö 1395 yıllarında Asurlular Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde hükümran olmuşlardır.

(3) Asurlular, Gudi adını yasaklayıp, Asurca bir kelime olan Missir(Nissir) adını kullanmışlardır. Asur kralları, Tufan olayına çok önem verdiklerinden Cudi dağının 'çeko tepesi'nde aşağıdan doruğa doğru 6 değişik noktada Kral Sanherib'in kabartma heykellerini yapmışlardır. Bu heykellerde kral, şehadet parmağı ile geminin durduğu yeri göstermektedir. Bir Assurolug ve araştırmacı olan Layard King, 1904 yılında Cudi dağının üzerinde Tufan ile ilgili Asur Kralı Sanherib'in heykellerini ve Nuh'un gemisi ile ilgili tarihi eserleri tesbit ettiğini söylemiştir.

(4) Nuh'un oğlu Yafes'in, Cizre'de eski bir köprüye adı verilmiştir. Yafes Köprüsü, bugün Suriye topraklarındadır.

(5) Nuh, Guti yazıtlarına göre önce Dağ'ın zirvesinde kendine bir ev yaptı. Bu evin temelleri hala mevcuttur. Kış aylarında ise sıcak olan Rayat bölgesinde yaşadı. Rayat; Cizre'den, Zaho'ya kadar olan dağın güney eteklerindeki düz ovadır.

(6) Gudi imparatorluğu döneminde, Nuh'un gemisine atfen Cizre surları gemi şeklinde yapılmıştır. Geminin sivri ucu kuzeye, yuvarlak tekne kısmı güneye bakar şekilde inşa edilmiştir. Gemi'nin sağ küreklerine Tor kapısı, sol küreklerine Deşt kapısı yerleştirilerek gemi gösterilmiştir.

Cizre'de müzede bulunan Nuh'un Mihrab taşı(Kıbleteyn taşı); Kudüs'ü ve Mekke'yi göstermektedir.

(7) Cizre'de Nuh Peygamber'in türbesi ve onun adını alan bir cami bulunmaktadır. Araştırmacı-yazar Abdullah Yaşin, kişisel çabalarıyla çevreden topladığı eserlerle Cizre'de bir "müze" kurmuştur. Bu müzede "Tufan"la ilgili olduğu ifade edilen eserler bulunmaktadır. Bu eserlerden birisi de Nuh'un "kıbleteyn taşı" yahut diğer adıyla "mihrap taşı"dır. Bu taş iki kıbleyi göstermektedir: Mekke-Kabe ve Kudüs.

(8) "Şırnak" ili tarihsel olarak çok eski bir geçmişe sahiptir. Evliya çelebi'nin 17. yüzyılda yazdığı "Seyahatname" ve tarihi rivayetlere göre Cizre, Tufan'dan sonra ikinci kez Nuh ve oğulları tarafından inşa edilirken Cizre'nin sıcağından korunmak için, Şırnak yazlık ve yaylak olarak inşa edilmiştir. Şırnak, Nuh'un Gemisi kalıntılarının olduğu öne sürülen Cudi dağının kuzeyinde Şehr-i Nuh - Şehri-Noah(k) adıyla kurulduğu daha sonra da bu ismin ŞerNok-ŞırNak'a dönüştüğü söylenmektedir.

(9) Musul'un kuzey doğusundaki Cudi Dağı, özellikle eski zamanlardan beri binlerce hacı tarafından her yıl ziyaret edilmekte, orada bulunan ziftli tahta parçaları, tılsım ve muska amaçlı kullanılmaktaydı. Bugün Cudi Dağı'nın tüm çevresindeki yerleşim yerlerinde ve bölge halkının hafızalarında Nuh Tufanı ve Nuhoğulları konusunda hikaye ve anlatımlar önemli bir yer tutmaktadır. Çok eski tarihlerden beri Cudi civarında, her yıl dışarıdan gelenler ve bölge halkı

tarafından kurbanlar kesilmekte, törenler ve Nuh'un kurtuluşuyla ilgili kutlamalar düzenlenmektedir.

Gemi, manastıra yakın, dağa çıkan patika yolun tepeye çıktığı yerde bulunmaktadır. Gemi'nin durduğu yerin google earth'den görünüşü, aşağıda elips içine alınmıştır.

Cudi'ye güneyden çıkan patika yolun tepeye ulaştığı yerin sağındaki yapı, Tevrat'taki Gemi ölçülerine uygun bir oluşumdur. 'Ziftli tahta' da oluşumun kenarında bulunmuştur. (Küçük okla gösterilen daire)

Dr. Bender, 'ziftli tahta'yı bulduğu yeri, Karacaköy'ün 3 km kuzeydoğusunda diye tanımlamıştır. Bu tanım yukarıda elips içine aldığımız tepeye bizi götürmektedir.

Üstte Gemi oluşumunun yeri, Nuh'un yaptığı Sunak ve Cudi'nin üzerinde çanak bölge içinde ilk kurulan köy(Semanin) görülüyor. Google earth'dan çanak içi dikkatle incelendiğinde, yapı temellerine ait kalıntılar çok rahat görülmektedir. Gemi ile ilk yerleşim yeri arasında yaklaşık 500 metre mesafe var.

g) Gemi'nin Yerini İfşa Eden Coğrafi Kanıtlar

Mezopotamya'nın kuzeyinde bulunan dağ silsilelerinin önünde uzanan, üzeri ve etekleri yaşama en elverişli olan bir dağdır Cudi dağı. Eteklerinden çıkan çok sayıda su kaynakları, Dicle nehrine karışarak, onu besler. Cudi'nin üzeri yazın "yayla" görevi yaparken, etekleri; tarıma, bağ ve bahçe yapmaya elverişlidir. Gemi'nin dağ üzerinde "oturduğu yer"in bazı özellikleri taşıması gerekir. Bu özellikleri şöyle sıralayabiliriz:

(1) Gemi güneyden; Mezopotamya'dan geldi. Dağın güney tarafında; geminin önü ve arkası kuzeyi ve güneyi gösterecek şekilde oturmuş olmalı. Bu kuzey-güney doğrultusu, elbette bir sapma gösterebilir. Nitekim Cizre'deki surlar geminin yönünü çağrıştıracak şekilde yapılmıştır.

(2) Cudi'nin özellikle Batı ve Güney tarafının sınırları-kenarları, adeta duvar gibidir. Gemi'nin, dağın güney kenarında müsait bir boşluğa oturmuş olması beklenir.

(3) Gemi'nin oturduğu yer, dağdan inmeye ve çıkmaya elverişli olmalı yahut "dağa giden yol"un yakınında olmalıdır.

(4) Gemi'nin oturduğu yer ve yakınındaki köy, dağın zirvelerinde olamaz. Nispeten dağın alçak, yahut Dağ'ın alçalan doğu tarafındadır.

(5) Gemi'nin kapısı açıldığında hayvanların kolayca çıkacağı, dağın yamaçlarına yayılabileceği ve zaman zaman gemiyi ziyaret edebileceği bir yol bağlantısı olmalıdır.

(6) Cudi'nin zirvelerinden birinde yapılmış olan ve sonra mescide çevrilen gemiye benzer manastır, muhtemelen geminin yerine yakındır ve yönü geminin yönüne bir işarettir.

(7) Geminin boyutları Tevrat'ta verilmiştir. Gemi'yi içinde saklayan "doğal görünümlü oluşum"un Tevrat'taki boyutlara uygun olması gerekir ve bu boyutlar: uzunluğu; 300 ama, genişliği; 50 ama, yüksekliği; 30 ama. "1 ama"; 0,48 cm alınırsa; geminin boyutları; (144 m, 24 m, 14,4 m); 0,62 cm alınırsa boyutlar; (186 m, 31 m, 18 m), 0,70 cm alınırsa da; (210 m, 35 m, 21m) olur.

Nuh ve çocukları, Gemi'den indiklerinde dağın üzerinde, gemiye yakın ve soğuktan-rüzgarlardan korunaklı bir çanakta Semanin(seksenler) köyünü kurdular. Sular iyice çekilinceye kadar burada yaşadılar. Burası, Gemi'ye yakın, kuzeye bakan yamacında bir "çanak bölge"dir. Sular tamamen çekilinceye kadar kalacakları bu yerin; Semanin(80'ler) köyünün şu özelliklere haiz olması gerekir:

(1) Gemi'ye yakın olmalıdır ki Gemi'yi de, kendileri ve hayvanları için barınak ve depo olarak bir süre kullanabilsinler. Bize göre bu aradaki mesafe; 400-500 metreyi geçmez.

2) Evlerin yapımında, Gemi'nin tahtalarından da yararlanmışlardır. Çünkü köy evi yapabilmeleri için taş, toprak dışında tahta-ağaç da gereklidir.

(3) Suyun kolayca çekilip-kuruması için yerleşim yeri meyilli olmalıdır ve bugün kurumuş olsa da oraya yakın pınar bulunmalıdır.

(4) Dağ'ın rüzgarları ve soğuğu dolayısıyla "rakımı düşük ve çanak bir bölge" olmalıdır.

(5) Bu ilk köy; Semanin, hiçbir zaman Cudi'nin eteklerinde ve yamaçlarında olamaz. Cudi'nin yamaçlarında, yahut eteklerinde ancak sular tamamen çekildikten sonra köyler kurulmuştur ki bunlar, ilk yerleşim yerleri değildir. Sonuç olarak dağda kurulan ilk köy, bu temel koşullar sağlamak zorundadır.

Evet yukarıdan beri sıraladığımız Nuh'un gemisinin ve Semanin köyünün "Yeri"ne ait özellikler, başka ipuçları ve Google görüntüleri birleşince gerçeğe ulaşmak mümkündür. Nitekim, ziftli tahtayı bulan Dr. Bender; "Cudi'nin güneyinde ve Karaca köyünün 3 km kuzey doğusunda, yaklaşık 1700 metre yükseklikteki oluşum geminin yerini göstermektedir" diyor. Yine Nestoriyan Prens Nuri'nin "Dağ'ın güney bölgesinde bir taş yapı görünümü" ifadesini kullanıyor Gemi için... Biz de tüm bu verilerin ışığında Nuh'un gemisinin ve ilk kurduğu köyün yerini Google'dan işaretlemiş bulunmaktayız.

Cudi'de Zeytin Ağaçları

Nuh'un gemisi dağın üzerine geldi, geminin karaya oturmasını beklerken; suların çekilme durumunu anlamak için Nuh, dışarıya güvercin gönderdi, ancak güvercin boş döndü. Bir 7 gün daha bekleyerek tekrar güvercini gönderen Nuh, güvercinin bir 'zeytin dalı'yla döndüğünü gördü, işte Tevrat ifadesi:

Güvercin akşam vakti ona geldi; ve işte - ağzında, yeni koparılmış bir zeytin dalı vardı. Noah böylece suların yeryüzü üzerinden alçaldığını anladı. Bereşit: 8/11

"Zeytin" Gemi'nin oturduğu dağ için önemli bir kanıttır. Abdullah Yaşin, "Cizre Şehir Rehberi"nde şunları yazıyor:

"Zeytin ağacı, Ağrı yöresinde kesinlikle yetişmez, ancak Cudi Dağı'nın güneyi, doğusu ve batısı zeytinliklerle doludur. Şah, Hebler, Hesena, Herbul, Gıreçulyan, Bespin köyleri, Cudi'nin yamaçlarında yer almaktadır ve arazilerinde bol zeytinlikler vardır. Cudi'de, yabani üzümler, armutlar, palamut, ışkın, menengiç ve salatada kullanılan kalın saplı çeşitli otlar mevcuttur. Bol miktarda pınarları vardır.'

Şırnak'ın yüksek rakımlı dağlarında araştırma yapan Bornova Zeytincilik Araştırma İstasyonu uzmanı ziraat yüksek mühendisi Mehmet Ulaş ve Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Bahçe Bitkileri Bölümü öğretim üyesi Mücahit Taha özkaya, araştırma sırasında Cudi ve Küpeli dağlarının 1157 rakımlı bölgelerinde; zeytin ağaçları buldu. Adana'da düzenlenen "Tarımsal Eğitim" ile ilgili bir seminere katılan Mehmet Ulaş şunları söylüyor:

Zeytin ağaçları

Cudi dağında 1157 metreye ulaşan yüksek yerlerde, hatta daha yükseklerde meyvesi olan zeytin ağaçları bulunduğunu bölge insanları bilmektedir. Ancak yakın zamanda Cudi'de, bu yüksekliklerde araştırmacıların zeytin ağaçlarına rastlaması, basında büyük yankı yapmıştır.

Cudi'nin eteklerinde Silopi'nin kuzeybatısında bir üzüm bağı.

"12 araştırma görevlisiyle yürüttüğümüz proje kapsamında Türkiye'nin zeytin yetiştirmeye elverişli alanlarını ortaya çıkarmayı hedefledik. İncelemelerimiz sırasında bulduğumuz zeytin ağaçları, bizleri şaşırttı. Çünkü 700- 800 metreden sonra meyve veren zeytin ağacına çok

rastlanmaz. Ancak bizim bulduğumuz ağaçlar, yetiştiriciliği yapılan kültür bitkileri. O iklim ve sıcaklık değerlerinde, böyle zeytin ağaçlarının yetişmiş olması gerçekten şaşırtıcı. Bu ağaçlar, tamamen farklı ırk ve türe ait. Yükseklik ve iklim koşulları, bitkilerin yayılımını en çok sınırlayan koşullardır. Bu kadar yüksek rakımlarda bu ağaçlar yetişiyorsa, dağların zirvesinde yeni bahçeler oluşturulabilir."

Nuh'un dağdan indikten sonra ilk kurduğu bağ, üzüm bağıdır. Bu durum, Tevrat(Bereşit): 9/20'de şöyle ifade edilir:

"Noah, toprak adamı olmaya başladı ve bir bağ dikti."

Cudi dağının yamaçlarında zeytin ağaçları gibi yabani üzümler de bulunmaktadır. Ayrıca Cudi dağının eteklerinde üzüm bağları mevcuttur ve üzüm yetiştirilmektedir.

Sonuç olarak Cudi Dağı, tüm coğrafi özellikleriyle, tarıma-bağcılığa elverişli etekleri ve çevresiyle, iklimi ve su kaynaklarıyla, Nuhoğullarının yeni bir yaşama başlamaları, buradan yeryüzüne dağılmaları için gerekli tüm koşulları taşımaktadır. Daha sonra Dağ'ın eteklerinde Nuhoğulları tarafında köyler kurulmuş, buradan insanoğlu-beşeriyet tekrar Dünya'ya yayılmıştır. Bugün Cudi'nin çevresinde, dağın eteklerinde çok sayıda eski köy kalıntıları, yahut terk edilmiş köyler bulunmaktadır. Nuh'un burada yaşaması dolayısıyla burası tarih boyunca rağbet görmüş; Dağ, birçok toplulukları buraya çekmiş ve barındırmıştır.

Sonuçlar

1) Nuh Tufanı, inkarı mümkün olmayacak derecede muhkem-mütevatir bir olaydır. Ancak bu ibretli evrensel helaktan gerekli dersler çıkarması gereken Nuhoğulları, böyle bir olay olmamış gibi davranıyorlar ve bu ibretli helakı arkalarına atıyorlar.

2) Nuh Tufanı sadece gerçek değil, küresel çapta bir helaktır. "Sadece Mezopotamya'da oldu, lokal olaydı, her toplumun kendi su taşkınları olduğu için küresel çapta yaygın hikayeler uydurulmuştur" edebiyatı, bir aldanma ve aldatmadan başkası değildir. Ortaya koyduğumuz "kanıtlar kümesi"nin kesinliği ve tutarlılığı ortadadır, "küresel tufan"ın aksi iddia edilemez.

3) Küresel Nuh Tufanı'nın "su seviyesi ve kaynakları", delilleriyle ortaya konmuştur. Büyük-küçük çok sayıda "kuyruklu yıldız"ın Dünya'ya çarpması, bu çarpmalarla birlikte "Yerküre'nin çekirdeği"nin tetiklenmesi ve ısı enerjisinin artması; arkasından zincirleme şiddetli volkanik aktiviteleri, buzulların erimesini, depremleri ve yer yüzeyinde değişikliklerin meydana gelmesini sağlamıştır. Ve bu arada Manto ile Yeryüzü arasındaki "derin döngü" de harekete geçmiştir.

4) Küresel Nuh Tufanı sadece Nuh kavminin helakı değil; insanlığın, özellikle Mu - Atlantis toplumlarının ve bunları baştan çıkararak Ye'cuc-Me'cuc(Devler) üreten Lemurya cin-şeytan toplumunun da helakıdır. Özetle Rabb'ini unutmuş, cin-şeytanlara uymuş insanoğlunun küresel çapta bir helakıdır.

5) Nuh'un Gemisi'nin Cudi Dağı'na demir attığı, tüm delilleriyle ortaya konmuştur. Nuh'un Gemisi'nin, Ağrı yahut başka bir dağla hiçbir ilişkisi yoktur. Kur'an, Tevrat ve tüm büyük din mensuplarına dayalı kanıtlar, tarihi, bölgesel, arkeolojik kanıtlar, Cudi'yi göstermektedir. Şimdiye kadar Cudi'de ciddi arkeolojik bir araştırma yapılmamasının birinci derecede sorumlusu, İslam bilginleri etiketli ilahiyatçı-tarihçilerin, "Din-Bilim ve İslam Arkeolojisi" anlayışıdır.

6) Burada devlerle ilgili bir detay üzerinde duracağız. Nuh'un Gemisi hareket ettiğinde, devlerden birisi gemiye tutunarak, Nuh'un, kendisini kurtarması karşılığında, Nuh soyunun kölesi olacağı sözünü vermişti. Bu devin adı Uc(Og) bin Anak'tır. Nuh'a verdiği sözü ne kadar tuttu bilmiyoruz, ancak bu devin soyundan da bir millet ortaya çıkmıştır ki; bunlara 'Anakim'(Anaklar) denmektedir.

Bu dev soyu "Anakim", önce Mezopotamya'nın kuzeyinde, daha sonra da Musa zamanında Filistin-ürdün coğrafyasında etkili-güçlü topluluklar olarak ortaya çıkmıştır. Buraya kadar özetlediğimiz bu dev soyu topluluklarla ilgili deliller güçlüdür ve bu konu Tevrat'ta çok önemli bir yer tutmaktadır. Tevrat'ta, Başan Kralı Og ve kardeşi Heşbon'da oturan Emori Kralı Sihon'dan bahsedilir. İsrailoğulları Nebo tepesine doğru ilerlerken, bu iki kardeş dev soyu kralı ve ordularını birlikte yok etmişlerdir. Özellikle dev Og'u, Allah'ın emriyle bizzat Musa kendisi öldürmüştür. Yine Kur'an'da; BAKARA(2)/249-251'de geçen Davud'un öldürdüğü "Calud" da bir dev artığıdır. Tevrat'ta genişçe anlatılan vaad edilmiş toprakları teftişe giden 12 kişinin bu "Anakim"lerden korkusu; MAİDE(5)/21-24'te de kapalı olarak dile getirilmiştir. Bu konu, ayrı bir çalışmanın konusudur, ancak Tufan'la bağlantısı dolayısıyla sonuç bölümünde kısaca özetlemiş bulunmaktayız.

7) Yeni bir Nuh Tufanı olmayacak; "2012 Filmi" İblis yalanı, ancak Yaklaşan Saat geliyor... Dün cin-şeytanların tuzağına düşen Ademoğlu, bugün de Nuhoğlu olarak aynı tuzağa maalesef düşmüş görünüyor. Acaba bugün kaç gelişmiş ülkenin başkanları, başkan eşleri, İblis'in uzaylı-melekleriyle oturup kalkıyor? Nuh zamanındaki Dünya'dan bugünkü Dünya ne kadar iyi! İnsanlığın en son evrensel Elçisi Muhammed (sav)i ve Kur'an'ı tanımayanlar, İblis ordusunun Dünya üzerinde yürüttüğü "enigmatik sinsi propaganda"yı ve "manipülasyonlar"ı nasıl bilecekler, nasıl engelleyecekler ve Sonsuz Güç Sahibi Allah'a karşı kimden yardım alacaklardır? İşte kendileri aldanıp, insanlığın aldatılmasında İblis'in değirmenine su taşıyanlara **son sözümüz:**

Gökteki o kimsenin (Mikail'in), sizi Arz'a geçirmesinden emin mi oldunuz? O zaman Arz sarsılır (depremler olur).

O'nun, üzerinize 'taş-dolu kasırgası' göndermeyeceğinden emin misiniz? Yakında bileceksiniz, Benim uyarım (korkutmam) nasılmış?

Muhakkak sizden öncekiler de yalanladı. Benim inkarım nasılmış?

Orada (Gök'te), onların üzerinde dizi dizi dolaşanları (göktaşlarını) görmediler mi?

Onları, (melekler) kabzeder (yönetir). Onları, Rahman'dan başkası tutmaz. Muhakkak

O(Rahman), her şeyi görendir.

Şu sizin için olan (göktaşları) ordusuna karşı size Rahman'dan başka kim yardım edecek?

Muhakkak kafirler bir aldanmışlık içindedirler. **[Mülk(67)/16-20]**

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Tevrat(Tora), Bereşit(Tekvin), Türkiye Hahambaşılığı, Gözlem Yy, İstanbul, 2010.

3) Peygamber Enok'un Kitabı , çev. Günyüz Keskin, Hermes Yy, İstanbul, 2011.

4) Rudani, Büyük Hadis Külliyatı, C.5, Hno: 8348, çev. Naim Erdoğan, İz Yy.

5) James H. Charlesworth, The Old Testament Pseudepigrapha- Apocalyptic Literature and Testaments, C. I, II, (çev. Kader Demirpehlivan), Hendrickson Publishers, Massachusetts-USA, 2011.

6) Fred Warshofsky, "Nuh Tufanı ve Gerçekler", Readers Digest (çev. Bilim ve Teknik, Aralık 1977)

7) "Tollmann's Hypothetical Bolide", wikipedia, goldenage project.com

8) Lou Bergeron, "Deep Waters", New Scientist, 1997.

9) Eiji Ohitani, "Water in The Mantle", Elements Journal, January 2005.

11) Pamela Gore, "Earth's Surface Features", Georgia Perimeter College.

12) Ben Harder, "Inner Earth May Hold More Water Than Seas", National Geographic, March 2002.

13) Tony Fitzpatrick, "3-D Model Shows Big Body of Water in Earth's Mantle", physorg.com, February 2007.

14) William B. F. Ryan, Walter C. Pitman, Nuh Tufanı, çev. Dursun Bayrak, Ankara, 2011.

15) Muazzez İlmiye çığ, Sümerli Ludingirra, Geçmişe Dönük Bilim Kurgu, Kaynak Yy, Eylül 1997.

16) Doç. Dr. Bahattin Dartma, Nuh Tufanı, Rağbet Yy, İstanbul, 2005.

17) Ahmet Musaoğlu, Nuh'un Gemisi Cudi'de, Okul Yy. İstanbul, 2005.

18) Robert Graves, Raphael Patai, İbrani Mitleri: (Tekvin-Yaratılış Kitabı), çev. Uğur Akpur, İstanbul, 2009.

19) Mircea Eliade, Dinsel İnançlar ve Düşünceler Tarihi, C. I, çev. Ali Berktay, Kabalcı Yy, Mayıs 2007.

20) New Scientist, p.42, 9 January 1999.

21) Friedrich Bender, "Wood Remains From The 'Landing Site of Noah's Ark' Nearly 6500 Years Old", Bible and Spade, Sayı:19, No: 4, çev. Dr. Alp Bayraktar, yaklasansaat.com, 2006.

22) Bill Crouse, "Nuh'un Gemisi: Gemi'nin Son Rıhtımı", Arkeoloji ve Kutsal Kitap Araştırmaları, C.5, No:13, çev. Gökben Coşkun, yaklasansaat.com, 1992.

23) Gertrude Bell, "Amurath to Amurath", Noahs Ark Search, çev. Gökben Coşkun, yaklasansaat.com, 1909.

24) Bill Crouse and Gordon Franz, "Mount Cudi-The True Mountain of Noah's Ark", Bible and Spade, çev. Dr. Alp Bayraktar, yaklasansaat.com, Güz 2006, Vol. 19, No.4.

25) Geza Vermes, ölü Deniz Parşömenleri Kumran Yazıtları, çev. Nurfer çelebioğlu, Nokta Kitap, İstanbul, 2005.

26) Huybers, "Pleistocene Glacial Variability as a Chaotic Response to Obliquity Forcing"", Climate of the Past, 2009.

27) Huybers, "Antarctica's Orbital Beat", Science, 2009.

28) Ergun Candan, Nuh'un Gemileri, Sınır ötesi Yy. İstanbul, 2008.

29) earthsky.org

30) cizre.gen.tr

31) Ana Britannica

32) Wikipedia

33) earthage.org

34) nooran.org

35) biltek.tubitak.gov.tr

36) haberturk.com

KUR'AN'DA NUH KAVMİ

59-Muhakkak Biz, Nuh'u kavmine gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Doğrusu ben, sizin için, büyük bir günün azabından korkarım."

60-(Nuh'un) kavminin önde gelenleri dedi ki: "Gerçekten biz, seni, apaçık sapkınlık içinde görüyoruz."

61-(Nuh) dedi ki: "Ey kavmim, bende bir sapkınlık yoktur; ancak ben, alemlerin Rabb'inden bir elçiyim.

62-"Size, Rabb'imin risaletini tebliğ ediyor, öğüt veriyor ve sizin bilmediklerinizi, ben Allah'tan biliyorum.

63- "Sakınırsınız ve umulur ki rahmet olursunuz diye, sizi uyarmak için, içinizden bir adama, Rabb'inizden bir zikir(hatırlatma) gelmesine mi şaşırdınız?"

64- (Nuh'u) yalanladılar. Arkasından biz de onu ve gemide onunla birlikte olanları kurtardık ve ayetlerimizi yalanlayanları (suda) boğduk. Muhakkak onlar, kör olan bir kavimdi. **[Araf(7)/59-64]**

71- Onlara, Nuh'un haberini anlat. O zaman kavmine demişti ki: "Ey kavmim, benim makamım ve Allah'ın ayetleriyle hatırlatmalarım, eğer size ağır geliyorsa ben, Allah'a tevekkül ettim. Siz de işlerinizi ve ortaklarınızı toplayın. Sonra 'işleriniz', sizi kederlendirmesin! Bana karşı da, hükmünüzü verin, süre de tanımayın!

72-Şayet yüz çevirirseniz, (bilin ki) ben sizden bir ücret istemedim. Benim ücretim Allah'tandır. Ve ben teslim olanlardan olmakla emrolundum."

73-Arkasından onu yalanladılar. Biz de onu ve onunla beraber olanları, gemiyle kurtardık ve onları halifeler(önderler) kıldık. Ve ayetlerimizi yalanlayanları (suda) boğduk. Uyarılanların akıbetinin(sonunun) ne olduğuna bir bak! [**Yunus(10)/ 71-73]**

25-Muhakkak Biz Nuh'u, kavmine gönderdik. (Onlara dedi ki:) "Muhakkak ben, sizin için apaçık bir uyarıcıyım.

26-Köle olmayın ancak Allah'a köle olun! Ben sizin için elim(acı) bir günün azabından korkarım."

27-Kavminden, ileri gelen kafirler(Hakkı örtenler): "Biz seni, bizim gibi bir beşerden başkası görmüyoruz. (Yine) görüyoruz ki, sana basit görüşlü, aşağı olan kimselerimizden başkası tabi olmuyor. Sizin bize karşı, bir faziletinizi(üstünlüğünüzü) de görmüyoruz. Bilakis biz, sizi, yalancılar görüyoruz" dediler.

28-Dedi ki (Nuh): "Ey kavmim, görmüyor musunuz, şayet ben Rabb'imden bir delil(belge) üzere isem ve bana O'nun indinden bir rahmet verilmişse ve de ona(rahmete) karşı, sizi de bir körlük kaplamışsa da mı, biz sizi buna (iman etmeye) zorlayacağız?

29-"Ey kavmim, ben sizden buna (imana) karşılık bir mal istemiyorum. Benim ücretim, yalnızca Allah'a aittir. Ben iman edenleri de kovacak değilim. Muhakkak onlar, Rab'lerine kavuşacaklardır. Ancak ben sizi, cahil bir kavim olarak görüyorum.

30-"Ey kavmim, şayet ben onları (iman edenleri) kovarsam, Allah'tan bana (gelecek azaba karşı), kim yardım edecek? (Hiç) düşünmez misiniz?

31- "Ben size, Allah'ın hazineleri yanımdadır demiyorum ve gaybı da bilmiyorum. Ne de, melek olduğumu söylüyorum. Gözlerinizin hakir gördüğü kimselere de, Allah kesin olarak bir hayır vermez demiyorum. Onların nefislerinde olanı, Allah en iyi bilendir. (Hakka tabi olmazsam), muhakkak o zaman, zalimlerden olurum."

32-Dediler ki: "Ey Nuh, bizimle cedelleştin(çekişip-durdun), bu cedelleşmede ileri de gittin. Şayet doğru söylüyorsan, bize vadettiğini getir (görelim)."

33-(Nuh) dedi ki: "Şayet dilerse, onu size Allah getirir ve siz, (Allah'ı) aciz bırakacak değilsiniz.

34-Eğer Allah, sizi azdırmayı dilemişse, ben size nasihat (öğüt) vermek istesem de, öğüdümün size yararı olmaz. (Allah), sizin Rabbinizdir ve O'na döndürüleceksiniz."

35-Yoksa Onlar: "Bunu kendisi uydurdu" mu diyorlar? De ki: "Eğer onu ben uydurduysam, benim cürümüm(suçum) bana aittir ve ben, sizlerin suçlarınızdan beriyim(uzağım)."

36-Nuh'a vahyedildi ki: "Muhakkak iman edenlerin dışında, elbette kimse iman etmeyecek. Onların yapmakta olduklarından dolayı üzülme.

37-Bizim gözetimimizde ve vahyimizle gemiyi yap. Zalimler (müşrikler) konusunda Bana hitap etme (seslenme). Muhakkak onlar, (suda) boğulacaklardır."

38-(Nuh) gemiyi yaparken, kavminin ileri gelenleri, kendisine her uğradığında, ônunla alay ediyorlardı. (Nuh): "Eğer bizimle alay ederseniz, biz de sizlerle, alay ettiğiniz gibi, alay edeceğiz.

39-Aşağılatıcı azabın kime geleceğini ve kalıcı azabın kimin olacağını, ileride bileceksiniz" dedi.

40-Sonunda, emrimiz geldiğinde ve tandır(fırın-mağma) feveran ettiği(kızıştığı) zaman, dedik ki: "Her birinden ikişer çift (hayvan) ile aleyhlerinde söz geçmiş olanlar dışında, aileni ve iman edenleri ona(gemiye) yükle." Onunla birlikte, çok azından başkası iman etmemişti.

41-Dedi ki (Nuh): "Ona binin. Onun yüzmesi de, demir atması(durması) da, Allah'ın adıyladır. Şüphesiz, benim Rabb'im bağışlayandır, esirgeyendir."

42-(Gemi), dağlar gibi dalga(lar) içinde onlar ile yüzerken, Nuh, uzaklaşmakta olan oğluna seslendi:"Ey oğlum, bizimle birlikte bin ve kafirlerle birlikte olma."

43-(Oğlu) dedi ki: "Ben bir dağa sığınacağım, o beni sudan korur." Dedi ki (Nuh): "Bugün Allah'ın emrinden, Allah'ın esirgediği kimseden başkasına koruma yoktur." Ve ikisinin arasına dalga girdi, (böylece) o da boğulanlardan oldu.

44-Denildi ki: "Ey Arz(Yer), suyunu yut ve ey Sema(Gök), sen de (suyunu) tut!". Su çekildi, emir kaza edildi (yerine geldi). (Gemi de) Cudi (Dağı) üstüne oturdu. Ve zalimler kavmine de; 'uzak olsun' denildi.

45-Nuh, Rabb'ine seslendi. Dedi ki: "Rabb'im, şüphesiz benim oğlum ailemdendir ve muhakkak Sen'in vaadin de haktır. Sen hakimlerin hakimisin."

46-Dedi ki (Allah): "Ey Nuh, muhakkak o senin ailenden değildir. Şüphesiz o, salih olmayan bir iş (yapmıştır). Öyleyse, hakkında bilgin olmayan şeyi, Ben'den isteme. Şüphesiz Ben, cahillerden olmayasın diye, sana öğüt veriyorum."

47-Dedi ki (Nuh): "Rabb'im, bilgim olmayan şeyi, Sen'den istemekten, San'a sığınırım. Ve şayet beni bağışlamaz ve beni esirgemezsen, hüsrana uğrayanlardan olurum."

48-Denildi ki: "Ey Nuh, sana ve seninle birlikte olan ümmetler üzerine, Biz'den selam ve bereketlerle (gemiden) in. (Sizden türeyecek diğer kafir) ümmetleri de yararlandıracağız. Sonra onlara, Biz'den elim(acı) bir azap dokunacaktır." **[Hud(11)/ 25-48]**

76-Nuh da; daha önce çağrıda bulunduğu zaman, Biz onun çağrısına cevap verdik. Onu ve ailesini büyük bir üzüntüden kurtardık.

77-Ve ayetlerimizi yalanlayan kavme karşı 'ona yardım ettik'. Şüphesiz onlar, kötü bir kavimdi. Biz de onların tümünü (suda) boğduk. **[Enbiya (21)/ 76-77]**

23-Muhakkak Biz Nuh'u, kavmine (elçi olarak) gönderdik. (Nuh), kavmine dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur, sakınmayacak mısınız?"

24-Arkasından (Nuh'un) kavminin Hakkı örten önderleri, dediler ki: "Bu, sizin benzeriniz bir beşerden başkası değildir. Size karşı üstünlük elde etmek istiyor. Şayet Allah dileseydi, melekler indirirdi. Biz bunu, geçmiş atalarımızdan da işitmedik.

25-Muhakkak (Nuh), kendisinde cinnet(delilik) bulunan bir adamdan başkası değildir, onu belli bir süre gözetleyin."

26-Dedi ki (Nuh): "Rabb'im, beni yalanlamalarına karşılık, bana yardım et!"

27-Arkasından Biz ona: "Gözetimimiz altında ve vahyimizle gemi yap. Ne zaman ki, Bizim emrimiz gelip de, tandır (fırın-mağma) kızışınca, ona (gemiye), her (tür hayvandan) ikişer çift ile, onlardan aleyhlerine söz geçmiş (azap hak olmuş) olanlar dışında, kalan aileni de (gemiye) bindir. Zalimler konusunda, Bana seslenme! Muhakkak onlar, (suda) boğulacaklardır.

28-Ne zaman ki sen ve seninle beraber olanlar gemiye yerleşirsiniz, o zaman, bizi zalim kavimden kurtaran Allah'a hamd olsun" deyin diye vahyettik.

29-Ve deki: "Rabb'im, beni mübarek bir menzil(yer)de, indir. Sen konuklayanların en hayırlısısın."

30-Şüphesiz bunda, ayetler vardır ve muhakkak Biz sınayanlarız.
31-Sonra, onların ardından, başka bir nesil inşa ettik. **[Müminun(23)/23-31]**

37-Nuh Kavmi vakta ki elçileri yalanladı, onları (suda) boğduk. İnsanlar için onları, bir ayet (alamet) kıldık. Ve Biz, zalimlere elim(acıklı) bir azap hazırladık.**[Furkan(25)/37]**

106-O zaman onlara, kardeşleri Nuh dedi ki: "Sakınmıyor musunuz?

107-Muhakkak ben sizin için, emin(güvenilir) bir elçiyim.

108-Allah'tan korkun(sakının) ve bana itaat edin.

109-Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; benim ücretim ancak alemlerin Rabb'ine aittir.

110-Allah'tan korkup (sakının) ve bana itaat edin."

111- Dediler ki: "Sana, sıradan (aşağı olan) insanlar itaat ederken, iman eder miyiz?"

112-(Nuh) dedi ki: "Onların ne yaptıkları konusunda, benim bilgim yoktur.

113-Onların hesabı ancak Rabb'ime aittir, şayet şuurundaysanız.

114-Ve ben, mü'min olanları kovacak değilim.

115-Ben, yalnızca apaçık bir uyarıcıyım."

116-Dediler ki: "Şayet vazgeçmezsen ey Nuh, elbette taşlananlardan olacaksınız."

117-(Nuh) Dedi ki: "Rabb'im, şüphesiz kavmim beni yalanladı.

118- Benimle onların arasını bir açışla aç, beni ve benimle birlikte olan mü'minleri kurtar."

119-(Arkasından) onu ve onunla birlikte olanları, (hayvanlarla) yüklü bir gemiyle kurtardık.

120-Bundan sonra, (arkada) kalanları da (suda) boğduk.

121-Muhakkak bunda bir ayet (alamet) vardır. Ancak onların çoğu, iman edenler olmadılar.[**Şuara(26)/106-121**

14-Muhakkak Biz Nuh'u, kavmine gönderdik. İçlerinde elli yılı eksik olmak üzere, bin sene kaldı. Arkasından onlar zalimlerken, 'tufan' onları yakalayıverdi. (Böylece)

15-Biz 'onu ve gemi halkını' kurtardık ve bunu, alemlere bir ayet(alamet) kıldık. **[Ankebut(29)/14-15]**

75-Şüphesiz Nuh, Bize seslenmişti de, ne güzel icabet etmiştik.

76-Onu ve ailesini, büyük üzüntüden kurtarmıştık.

77-Ve onun soyunu, (dünyada) kalıcı kıldık.

78-Arkadan gelenlere, onu (ders olarak) bıraktık.

79-Alemler içinde, Nuh'a selam olsun.

80-Muhakkak Biz, muhsinlere böyle karşılık veririz.

81-Şüphesiz o, Bizim mü'min kölelerimizdendi.

82-Sonra diğerlerini (suda) boğduk. 83-Muhakkak İbrahim de, onun (soyunun) bir kolundandır.[**Saffat(37)/75-83]**

46-Bundan önce, Nuh Kavmi'ni de (yıkıma uğrattık). Muhakkak onlar, fasık bir kavimdi. **[Zariyat (51)/46]**

9-Onlardan önce, Nuh Kavmi de yalanlamıştı. Kölemizi (Nuh'u), yalanlayarak dediler ki: "(O) mecnun(cinni)dir, engellenmiş ve baskı altına alınmıştır."

10-(Sonunda Nuh), Rabb'ini çağırdı: "Muhakkak ben, mağlup (yenik) durumdayım, bana yardım et!" dedi.

11-Biz de, 'bardaktan boşanırcasına akan' bir su ile göğün kapılarını açtık.

12-Yeri de 'coşkun kaynaklar' halinde fışkırttık. Arkasından su(lar), takdir edilmiş bir emir (iş) üzere birleşti.

13-Ve (Nuh'u), levhalar(tahtalar) ve perçinler(çiviler) sahibi gemiyle taşıdık.

14-İnkar edilen(örtülen) o kimseye(Nuh'a), bir mükafat olmak üzere; (gemi) gözlerimizin önünde akıp gitmekteydi.

15-Şüphesiz Biz, bu (tufanı), bir ayet(alamet) olarak bıraktık, var mı düşünen (araştıran)?[**Kamer (54)/9-15]**

26-Muhakkak Biz, Nuh'u ve İbrahim'i gönderdik. Peygamberliği ve Kitabı onların soylarında kıldık. Onlardan hidayet üzere olanlar (vardır). Onlardan çoğu da fasıktır. **[Hadid (57)/26]**

10-Allah, Hakkı örtenlere, Nuh'un eşini ve Lut'un eşini örnek verdi. İkisi de, kölelerimizden salih olan bu iki kölemizin, nikahları altındaydı; (ancak) o ikisine ihanet ettiler. Bu iki kadına, (eşleri), Allah'tan (hiçbir) şeyle, yarar sağlayamadılar. Ve bu ikisine de, "ateşe girenlerle beraber ateşe girin" denildi.[**Tahrim (66)/10]**

11-O zaman ki su taştı, Biz sizi akan bir gemide taşıdık.

12-Öyle ki onu sizin için bir hatırlatma, kulaklarda bir dinleme- belleme kılalım diye. **[Hakka(69)/11-12]**

1-Şüphesiz Biz Nuh'u, kavmine, "onlara elim(acı) bir azap, gelmeden evvel uyarsın" diye gönderdik.

2-(Nuh) dedi ki: "Ey kavmim, şüphesiz ben size (gönderilmiş) apaçık bir uyarıcıyım.

3- "Allah'a köle olun! O'ndan sakının ve bana itaat edin!

4-(Ki) suçlarınızı bağışlasın ve sizi belirli bir ecele (vakte) kadar ertelesin. Muhakkak Allah'ın eceli(vakti) geldiği zaman, o ertelenmez. Keşke bilseydiniz!"

5-(Nuh) Dedi ki: "Rabb'im muhakkak ben, kavmimi gece ve gündüz davet ettim.

6- Ancak benim davetim (çağrım), onların firarından(kaçışından) başka bir şeyi artırmadı.

7- Doğrusu ben, onları bağışlaman için her davet edişimde; onlar, parmaklarını kulaklarına tıkadılar, elbiselerine büründüler ve ısrarla kibirlenerek, büyüklük tasladılar.

8-Sonra onları, cehren(açıkça) davet ettim.

9-(Yine) onlara aleni (açık) ve gizli bir şekilde (konuştum)."

10-Dedim ki: "Rabb'inizden mağfiret isteyin; şüphesiz O, çok bağışlayandır.

11-Üzerinize, Gök'ten bol yağmur göndersin.

12-Size mallar ve çocuklarla yardımda bulunsun. Sizin için, bağlar-bahçeler ve ırmaklar kılsın.

13-Size ne oluyor ki, Allah için bir vakar(saygı, büyüklük) ummuyorsunuz(yakıştırmıyorsunuz).

14-Muhakkak O, sizi, 'tavır-tavır'(aşama-aşama) yaratmıştır.

15-Allah'ın, Sema'yı(Göğü) yedi tabaka halinde nasıl yarattığını görmüyor musunuz?

16-Ve bunlar içinde Ay'ı bir 'nur', Güneş'i de, (ışık veren) bir 'kandil' kıldı.

17-Allah, sizi, Arz'dan bir bitki (gibi) bitirdi.

18-Sonra sizi orada iade eder ve sizi bir çıkarılışla çıkarır.

19-Allah, Arz'ı sizin için yaygın kıldı.

20-Öyle ki, orada geniş yollarda gezip-dolaşasınız diye."

21-Nuh dedi ki: "Rabb'im, muhakkak onlar, bana isyan ettiler, mal ve çocukları, kendisine hüsrandan (pişmanlıktan) başkasını artırmayan kimselere uydular.

22-Ve büyük planlar-tuzaklar kurdular.

23-Ve dediler ki: 'Kendi ilahlarınızı bırakmayın. Bırakmayın Vedd'i, Suva'ı, Yeğus'u, Ye'uk'u ve de Nesr'i.'

24-Muhakkak onlar, birçoğunu saptırdılar. (Ey Allah'ım) Sen de, zalimlerin sapkınlığından başkasını artırma."

25-Onlar hataları sebebiyle, (suda) boğuldular. (Allah dedi ki): "Ateşe girin!" Onlar orada Allah'tan başka yardımcı bulamadılar.

26-Nuh dedi ki: "Rabb'im yeryüzünde, kafirlerden bir diyar(yurt) bırakma!

27-Şüphesiz Sen, şayet onları bırakırsan, Sen'in kölelerini saptırırlar. Ve onlar, facirden, kafirden(örtenden) başkasını doğurmazlar.

28-Rabb'im, beni, annemi, babamı, mü'min olarak evime gireni, mü'min erkekleri ve mü'min kadınları bağışla. Ve zalimlere helaktan başkasını arttırma."[**Nuh (71)/1-28]**

BILL CROUSE: "NUH'UN GEMİSİ'NİN SON RIHTIMI CUDİ"

Cudi'nin Cizre tarafından görünümü.

1950'li yılların başından beri Nuh'un Gemisi, pek çok kitap ve filmin konusu olmuştur. Bu meseleye o yıllarda hız kazandıran gelişme, 1948 yılında, Hristiyan bir görgü tanığının, Ararat Dağı'nın buzları altında Gemi'yi gördüğünü söylemesi olmuştur. O zamandan beri bu konuyla ilgili pek çok şey iddia edildi ve bu iddialara dayanarak bir çok araştırmalar başlatıldı. Büyük miktarda para ve zaman harcandı.

Gemi Ağrı Dağı'nda Değil

80'li yıllarda astronot James Irwin ve arkadaşları, yürüyerek dağın büyük bir kısmını tırmandılar. Bununla yetinmeyen Irwin ve ekibi, dağı uçakla fotoğrafladılar. Gayretleriyle medyanın bir hayli ilgisini çeken Irwin ve ekibi, Gemi hakkında söz etmeye değer bir kanıt bulamadılar. En sonunda bu araştırmaya katılan birçok kişi, şu iddialarda bulundular:

1- Gemi, elementlerine ayrılarak, yeryüzüyle karışıp kayboldu.

2- Tanrı, onun bu zamanda açığa çıkmasını istemedi.

Ben, Nuh'un Gemisi'yle ilgili araştırmaların başarısız oluşunun gerçek nedenini; Nuh'un Gemisi'nin başka bir dağa(Cudi'ye) oturması ve kalıntıların ise günümüze kadar ulaşamaması olarak görmekteyim.

Ağrı Dağı'nda yapılan pek çok araştırmada, görgü tanıklarının rivayetleri çelişkilidir ve detaylı incelemelerin çoğu şüphelidir. Bazı gözlemler ise pilotlar tarafından yapılmıştır. Bize göre, bu gözlemlerde görülen 'gemi benzeri objeler', Ağrı Dağ'ının yapısında bol bulunan büyük bazaltların, gemiye benzetilmesinden kaynaklanmaktadır.

Bir başka mesele de, Ağrı Dağı'nın yapısıdır. Acaba Ağrı Dağı'nın orjini(oluşumu), jeolojik 4. zamana ait olmayabilir mi? Yani Büyük Tufan'dan sonra oluşmuş olamaz mı? Çünkü bu Dağ'ın sular altında kaldığı ile ilgili olarak kanıt yoktur. Eğer gemi, gerçekten Ararat'a oturmuşsa, neden hiç sedimantasyon veya fosil örneği yok?

Nuh'un Gemisi'nin, bir gün Ararat'ta bulunacağını düşünmek, biraz fazla iyimserlik olur. Jeolojik nedenler, görgü tanıklarının kuşku verici rivayetleri ve tarihsel nedenler, Nuh'un Gemisi'nin kesinlikle Ararat'ta bulunamayacağını gösteriyor. Şimdi biz bu argümanları inceleyelim.

Birçok okuyucunun da bildiği gibi, geminin karaya oturduğu yerin Ararat olduğu ile ilgili bilgi, yalnızca Tevrat'da geçiyor. Gemi'nin, karaya oturduğu yerin spesifik isminin Ararat olduğunu düşünmek yanlıştır. Musa zamanında Ararat, Asur'un kuzeyinde bulunan ve merkezi bugünkü Van gölü olan oldukça geniş bir bölgedir. Modern arkeolojik çalışmalar, burada bulunan antik bir krallığın sınırlarını çizmiştir.

Nuh'un Gemisi Cudi Dağında

Cudi dağı, Ararat dağının 200 mil güneyinde ve Güney Türkiye'de yer almaktadır. Suriye ve Irak sınırlarının çok yakınındadır. Tam koordinatları, 37°21' kuzey enlem; 42°17' doğu boylamıdır. Kaynaklarda ismi Judi dağı, Cordu dağı, Quarda Dağı, Gordyene dağları, Gordian dağları ve Kürtlerin dağı diye geçer. Asurlular ise bu dağa Nippu dağı adını vermişlerdir. Ve en önemlisi de, bu dağın bir zamanlar Ararat dağı olarak isimlendirilmesidir. 7000 feet(2114m) yüksekliğinde olan bu dağ, çok da yüksek değildir. Yılın büyük bölümünde karlarla kaplıdır.

Cudi dağı, Mezopotamya bölgesine yukarıdan bakar. Ayrıca Dağ'ın etrafında bulunan arkeolojik kalıntılar bakımından da, dikkate değer bir dağdır. Antik tarihten gelen pek çok referansı vardır. Mesela İÖ 700'lü yıllarda yaşayan Asur Kralı Semacherib, Cudi dağının eteklerine pek çok rölyef(kabartma) yaptırmıştır. Hristiyanların bir kolu olan Nestorianlar, Cudi dağına birkaç tane manastır yapmıştır. Bunlardan biri de, zirvede yer alan ve adına da "Gemi'nin Manastırı" denen manastırdır. MS 766 yılında yıldırımla yok olan manastırın yerine, Müslümanlar bir cami yapmışlardır. 1909 yılında Gertrude Bell bölgeyi araştırmış

ve dağın zirvesinde gemi şekline benzeyen taş bir yapı bulmuştur. Yerliler bu yapıya, Sefineti Nebi Nuh; yani Nuh'un Gemisi diyorlar. Ayrıca Bell, her yılın 14 Eylülünde Nuh'un anısına Cudi dağında bir araya gelen Yahudi, Hristiyan, Müslüman, Sabi ve Yezidilerden bahsediyor. 1949 yılında 2 Türk gazeteci, 500 feet uzunluğunda bir gemi gördüklerini iddia ediyorlar.

Tarihin Tanıklığı: "Nuh'un Gemisi Cudi'ye Oturdu"

Nuh'un Gemisi'nin karaya oturduğu yerin burası olduğunu ispat etmek, şu an bir jüriye muhtaçtır. Ancak, sadece tarihten gelen referansları dikkate alsak bile, Nuh'un Gemisi'nin oturduğu dağın, Cudi dağı olma ihtimali çok yüksektir.

Şimdi bu tarihi tanıkların referanslarına bir göz atalım:

İslami Kaynaklar

Kur'an

Kur'an der ki: '... Gemi geldi ve Cudi'ye oturdu.' **[Hud(11)/44]**

Modern İslam Ansiklopedisi, Cudi dağını referans gösterir.

Al-Masudi:İS 10. yy'da yaşamıştır. Cudi, Tigris'e(Dicle), 8 fersah uzaklıktadır. 8 fersah, 25-30 mil karşılığıdır. Bu mesafe ölçülünce sizi tam olarak Cudi dağına götürür demiştir.

İbn Haukal:İS 10. yy'da yaşamıştır. Cudi'nin Nusaybin kasabasının yanında olduğunu belirtmiştir. Ayrıca Nuh'un, dağın dibinde bir köy kurduğunu da eklemiştir.

İbn Al-Mid: İS 13. yy'da yaşamıştır. 7. yy'da imparator olan Herakliyus'un bölgeyi görmek için, Cudi dağına tırmanmak istediğini yazmıştır.

Zakarıya Bın Muhammed Al-Kazwıne:İS 13. yy'da yaşamış bir Müslüman coğrafyacıdır. Geminin tahtaları kullanılarak bir manastır inşa edildiğini kaydetmiştir. Yer belirtmemiştir.

Yahudi Kaynaklar

Samiri Tevrat'ı (İlk beş kitap):Samirilerin kabul ettiği, Tevrat'ın sadece ilk beş kitabından oluşan bu metne göre, Nuh'un Gemi'si, Kuzey Asur bölgesinde bulunan Kürt (Cudi) Dağlarında Karaya Oturmuştur.

Targum:Targum metinleri, Yahudiler Babil'deki ilk sürgünden döndüklerinde, Aramice yazılmış metinlerdir. 3 Targum vardır: Onkelos, Neofiti ve Pseudo Jonatan. Bunların üçüde geminin karaya oturma yerini, Quardu dağları (Kürt dağları) olarak belirtir.

Josephus:İs 1. yy'da yaşamış, Roma İmparatorluğu'na sadık bir Yahudi tarihçidir. Gerçek bir entelektüeldir ve Pavlos ile de çağdaştır. Roma İmparatorluğu'nun resmi görevli tarihçisi olduğu için, zamanının tüm kütüphane ve arşivlerine rahatça ulaşabiliyordu. Kitaplarında, Nuh'un Gemisi'nden 3 yerde bahsetmiştir. Josephus, Nuh'un Gemisi 'nin karaya oturduğu yeri, kesinlikle Cudi dağı olarak belirtmiştir.

Benjamin Of Tudela: İS 12. yy'da yaşamıştır. Seyahat ettiğinde şöyle yazmıştır. Eski şehrin kalıntıları, Cezire bin Ömer'e 2 günlük mesafede bulunan Tigris(Dicle)'deki Ararat dağındadır. Ömer bin El Hattab, Gemi'yi zirveden aldı ve ondan cami yaptırdı. (Bu da, Cudi'ye Ararat dendiğinin bir delilidir.)

Hristiyan Kaynaklar

Eusebius: İS 3. yy'da yaşayan ilk kiliselerin pederlerinden biridir. Gemi'nin küçük bir parçasının, kendi zamanında Gardian(Cudi) dağlarında olduğunu söyler.

The Pershıtta: Pershitta, Suriyeli Hristiyanların kullandıkları İncil'dir. Bu İncil'de, Tekvin 8/14'te, Nuh'un Gemisi 'nin, karaya oturduğu yer olarak Quardu(Cudi) dağını yazar.

Bizansın Fautusu: Fautus, İS 4. yy'da yaşayan bir tarihçidir. Bir ermeni tarihçisi olarak bilinmesine rağmen, aslı Yunanlı'dır. Orjinal çalışmaları kaybolmuştur. Ancak, çalışmasının tercümeleri günümüze kadar ulaşmıştır. Notlarından birinde, Nusaybinli keşiş St. Jakop'tan bahseder. St. Jacop, ALLAH'tan kendisine Nuh'un Gemisi'ni göstermesini istemiş, ALLAH da, bir melek vasıtasıyla, geminin tahtalarından küçük bir parça göstermiştir. Fautus, bu olayın Cudi dağında gerçekleştiğini yazar. Zaten Nusaybin, Cudi dağına 70 mil mesafede bir kasabadır. İS 10. yy'a kadar tüm Ermeni kaynaklar, Nuh'un Gemisi'nin Ermenistan'ın güneyinde bir yerde olduğunu söyler.

Epiphanıus: Selanik patriği, İS 4. yy'da yaşamış, din düşmanlarına karşı oldukça etkili olmuştur. Gemi'nin, Gordian (Cudi) dağlarında olduğunu belirtmiştir. Ve birinin dikkatli incelemesi halinde Nuh'un Sunağı'nı görebileceğini eklemiştir.

Eutychıus: İS 9. yy'da yaşamış İskenderiye patriğidir. Şöyle demiştir:

"Gemi, Ararat dağlarına oturmuştu. O dağ da Musul'un yanındaki, Cebel Cudi'dir. Musul, Antik Ninova'nın yanında bir şehirdir ve Cudi Dağı'nın 80 mil güneyindedir.

Kildani Kaynaklar

BEROSSUS: Bir Kildani büyücü, rahip ve tarihçi. İÖ 3. yy'da Berossus, Babil tufanının bir başka versiyonunu rivayet eder. Bu rivayete göre gemi, Urartu'da karaya oturmuştur ve geminin bazı parçaları, hala Urartu'daki Gordyaeans (Cudi) dağlarındadır. Berossus, anlatımına şöyle devam eder:

'Bazıları, gemiyi kazıyarak zift aldılar ve bunu tılsım yapmada kullandılar.'

Berossus'a göre, Cudi dağı, hem Gordyaean dağlarında hem de antik Ermenistan (Urartu) sınırındadır.

Sonuç

Yukarıdaki Yahudi kaynaklarındaki ifade, bizce ilginçtir. Yani Cudi dağına Ararat denebilir. Buna ait 2 örnek daha vermek istiyoruz:

Birincisi, Prens Nuri'nin gemiyi keşfetmesi bu dağın güney bölgesinde olmuş olabilir. Belki de o, karlarla kaplanmış taş struktürü(yapıyı) gördü. Biz onun Hindistan'dan

gelip, Nestorian kilisesinin lideri olarak, bu dağın doğusunda Nestorian merkezi yapmasını ilginç buluyoruz. Belki de Nestorian geleneği, geminin karaya oturduğu yeri, Cudi dağı olarak işaret ettiği için o da burayı seçmiştir. Nestorianların bir zamanlar dağın zirvesinde "Geminin Manastırı" denen manastırları vardı. Yıldırımla yok oldu.

Soru: Peki neden Prens o dağa Ararat demiştir?

Cevap: Çünkü pek çok Hristiyan'a göre, Gemi neredeyse, Ararat orası olmalıdır.

Bundan daha önemli ikinci bir örnek de, 5 Türk askerinin keşfi. 1. Dünya Savaşı'ndan sonra, Bağdat'tan Adana'daki evlerine dönen bu askerler, Nuh'un Gemisi'ne rastladıklarını belirtmişlerdir. Bu askerler, Adana'ya giderlerken neden kuzeye gidip 17.000 feetlik Ağrı dağını tırmansınlar. Büyük ihtimalle, Tigris(Dicle) nehrini izlediler, bu da onları Cudi Dağı'na ulaştırdı. Evlerine giderken daha kısa ve kestirme olan Suriye'den geçmediler, çünkü orada İngiliz ordusu vardı. Bize göre bu olay çok önemlidir.

Yukarıdaki argümanlar ve tarihi kaynaklar, elbette kesin bir sonuç teşkil etmez. Ancak, Nuh'un Gemisi'nin Son Rıhtımı'nın, Cudi dağı olduğu konusundaki kanıtlar, oldukça zorlayıcı ve çok kuvvetli kanıtlardır.

Kaynak: Bill Crouse, "Nuh'un Gemisi: Gemi'nin Son Rıhtımı', Arkeoloji ve Kutsal Kitap Araştırmaları, C.5, No:13, çev. Gökben Coşkun, yaklasansaat.com, 1992. 2007

NUH'UN GEMİSİ CUDİ DAĞINDA

2007

(Gertrude Bell'in Gemi araştırması, 1909)

Gertrude Margaret Louthian Bell(1868-1926)

Gertrude Margaret Louthian Bell (1868-1926), bir İngiliz arkeolog, yazar ve hükümet görevlisidir. Oxford Üniversitesinde kendi dalında şeref listesine giren ilk kadındır. 1899 ve 1914 yılları arasında devamlı seyahat etmiş ve Orta Doğu'da pek çok keşiflerde bulunmuştur. Farsça ve Arapça öğrenmiş ve seyahatlerini yazıya dökmüştür. Bell, Orta Doğu'da 1. Dünya savaşı boyunca, İngiltere için bölge ile ilgili bilgiler elde etmiş ve bu bilgileri İngiliz Gizli Servisine aktarmıştır(1914).

1915 yılında, Arapları, Türklere karşı kullanmak için bilgi toplayan Kahire'deki Arap Bürosu'na atanmıştır. Basra ve Bağdat'taki Mezopotamya keşif heyetine katılmıştır. 1921 yılında 1. Faysal, Irak'ta ilk kral olduğunda, Haşimi Hanedanlığı'nın kurulmasında etkili olmuştur. 1926 yılında, Bağdat'ta Arkeoloji Müzesini kurmuş ve Irak Antik Eserler Direktörü olmuştur. Ayrıca

Irak'ta, İngiliz Arkeoloji Enstitüsü kurulmasını finanse etmiştir. Ölümünden bir yıl sonra 1927 yılında, Gertrude Bell'in Mektupları, iki cilt halinde yayınlanmıştır.

Gertrude Bell, keşif yolculuğuna Halep'ten başlamış, Fırat kıyıları boyunca Aşağı Mezopotamya'ya inerek Bağdat'a ulaşmıştır. Sonra, Türkiye'ye, Tigris(Dicle) nehrine geri dönmüş, orada Cudi dağına tırmanmış, Tigris (Dicle)'den Diyarbakır'a geçmiş ve Konya'ya kadar gitmiştir. Gertrude Bell'in Kitabı, "Amurath to Amurath"da anlatılan bu yolculuğunun, Nuh'un Gemisi ile ilgili bölümünden aşağıya alıntı yapılmıştır:

"Nebi Nuh'un Gemisi"

Babilliler, Nestorianlar ve Müslümanlar, Nuh'un Gemisi ile ilgilenmişlerdir. Sular çekildiğinde gemi, Ararat'a değil, Cudi Dağı'na oturdu. Sarp bir tepenin altında, dağın bayırlarından yukarıya doğru, yüksek meşe ağaçlarının arasında olduğum için, Musul'u terk ettiğimizden beri üzerimize çöken boğucu sıcağı, neredeyse unutmuş durumdayım. Ağaçların arasında yürümeye devam ediyordum. Çünkü, doruktaki kar yığınlarını ve 'Sefineti Nebi Nuh'(Nebi Nuh'un Gemisi)'ni görme arzum, ağır basıyordu.

Papaz Kas Mattai'nin bulunduğu yere varıncaya kadar, bir yarım saat daha yürüdük. Kas Mattai, sağlam yapılı, aydınlık çehreli, çok şirin bir Nestorian papazı.

Arapça, Kürtçe ve Süryanice biliyor. Kendi anadili ise Fellah dili. Bu dil, Asur köylülerinin konuştuğu dildir. Papaz bize, Nuh'un Gemisi'nin hemen üzerimizde olduğunu söyledi. Ve nihayet Nuh'un Gemisi'nin yanına geldik. Kırmızı lalelerle dolu bir yerdeydi. Burada daha önce, çok ünlü bir Nestorian Manastırı varmış. Yeri ise, tam Cudi'nin zirvesinde. Ancak bu manastır, yıldırım sebebiyle harap olmuş.

Kas Mattai dedi ki:

Müslümanlar, tam da buraya bir türbe yapmışlar, fakat o da yıkılmış. Hristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanlar yaz bitiminde, belli bir günde, bu dağı ziyaret edip, adaklarını sunuyorlarmış. Burada, bir sürü derme çatma yapı var. Bu yapıların stilinden, hangisinin, hangi dine mensup insanlar tarafından yapıldığını anlayabiliyorsunuz. En itinalı yapılar Nestorianlara ait.

"Gemi Cudi'ye Oturdu"

Bu ziyaret yerinden görülen manzara, bir kalbin arzu edeceği kadar vahşi, engebeli ve şahane. Cudi Dağı'nın sırtı, kuzeye doğru alçalıyor. Buralarda, dayanıklı dağ halkının yaşayabileceği çok geniş yaylalar var. Burada 4 köy görülüyor. Köylerin en büyüğü Şandoh. Kürtler'in yaşadığı bir köy. Bu köyün doğusunda, Seksenler köyü var. Köye bu adın veriliş sebebi:

Nuh'un Gemisi'nden kurtulan 80 kişinin, bu köyü kurduğuna inanılması. Kuzeye doğru, Van Gölü'yle aramızda sonu gelmez dalgalar gibi dağlar var. Doğuya doğru, Nestorian'ların kabileler halinde yaşadığı "Tiyai tepeleri" var. Kürt kabilelere karşı, inançlarını canlarıyla koruyorlar. Hristiyanlar ve Kürtler arasında, nesilden nesile süren bir savaş bu. Fitilli tüfeklerin, martini tüfeklere üstünlüğü ile devam ediyor.

Nuh'un Mezarı'nı ziyaret ettiğimde, hac görevimi de tamamlamış oldum. Zirveden yarım saat aşağıda, Kürt çobanlara rastladık. Bu çobanların burada bulunma nedenleri, dini vecibelerini yerine getirmek için değil, devletin aldığı koyun vergisinden kaçmakmış.

Sonunda eve geldim. Yardımcım Fettah, Allah uzun ömürler versin:

'Nuh'un Gemisi'ni gördünüz mü?' Dedi.

'Ah Fettah!' diye cevapladım. Hadi bana bir çay hazırla. Nuh'un Gemisi'ni gördüm.

İşte böyle. Daha sonra bu meseleyi, Kur'an'dan da teyid ettim. Kur'an, şöyle diyordu:

'Denildi ki: 'Ey Arz(Yer), suyunu yut ve ey Sema(Gök), sen de (suyunu) tut!' Su çekildi, emir kaza edildi(yerine geldi). (Gemi de) Cudi (Dağı) üstüne oturdu. Ve zalimler kavmine de; 'uzak olsun' denildi.' [**Hud(11)/44]**

Kaynak: Gertrude Bell, 'Amurath to Amurath', Noahs Ark Search, çev. Gökben Coşkun, yaklasansaat.com, 1909.

TABERİ'YE GÖRE: "NUH TUFANI" VE "CUDİ" DAĞI

El Cehzami, Avn bin Şeddad yoluyla şunu rivayet eder: "Allah, Nuh'u 350 yaşında iken, kavmine Peygamber olarak göndermişti. Nuh, kavmi arasında 950 yıl yaşadı."

İbn Ebu Mansur, Selmanı Farisi yoluyla şunu rivayet eder: "Nuh, gemisini 400 yılda yaptı, Hind ardıcı ağacı, 40 yılda büyüdü. Ağacın uzunluğu 30 arşını buldu(Arşın: Parmak uçlarından enseye kadar olan mesafedir). Nuh, gemisini Allah'ın irşad ve vahyile yaptı."

Bişr bin Mu'az'ın, Katade yoluyla naklettiğine göre: "Gemi'nin uzunluğu 300, eni 50, derinliği 30 arşındı. Kapısı, yan tarafında idi."

İbn Humeyd, Ubeyd bin Umeyr Leysi yoluyla şunu nakleder: "O, kavminin Nuh'a cebir ve şiddetle muamele etmiş olduklarını, kendisini kaybedinceye dek onu boğduklarını söylüyordu. Nuh, kendine geldikten sonra: "Ey Allah'ım! Kavmimi yarlığa, çünkü onlar bilmiyorlar" derdi.

İbn İshak diyor ki: "Onlar küfür ve isyanlarına devam edip, yeryüzünde katlandıkları suç ve günahları çoğaldıkça ve Nuh'a karşı olan tecavüzleri arttıkça, hal ve işleri de o nispette kötüleşti. Nuh, onlardan pek çok eziyet çekti, belalara katlandı. Bir nesil gelip geçtikten sonra, gelecek olan nesillerin iman edeceklerini beklediyse de, onlardan sonra gelen nesiller, ötekilerinden daha kötü oluyordu. Onlardan bazıları: 'Bu adam bizim atalarımızla birlikte yaşadı, o zamanda şimdiki gibi mecnundu, atalarımız onun hiçbir sözünü kabul etmediler' derlerdi. Nihayet Nuh, Yüce Allah'a şikayetlerde bulundu. Allah, onun bu şikayetlerini Kitabı'nda şöyle hikaye eder:

'Rabb'im yeryüzünde, kafirlerden bir diyar(yurt) bırakma! Şüphesiz Sen, şayet onları bırakırsan, Sen'in kölelerini saptırırlar. Ve onlar, facirden, kafirden(örtenden) başkasını doğurmazlar.' **[Nuh (71)/26-27]**

Böylece kıssayı sonuna dek anlatır. Nuh, Yüce Allah'a onların bu halinden şikayet edip, onlara karşı yardım istedi. Allah, bunun üzerine Nuh'a:

"Bizim gözetimimizde ve vahyimizle gemiyi yap. Zalimler(müşrikler) konusunda, Bana hitap etme(seslenme). Muhakkak onlar, (suda) boğulacaklardır."**[Hud (11)/ 37]**

dedi. Nuh, bu emri aldıktan sonra gemiyi yapmaya başladı, kavmini dine çağırmaktan vazgeçerek, ağaçları kesmeye, demirleri dövmeye, gemi yapmak için gereken zift gibi maddeleri hazırlamaya başladı. Bunlardan her birini, yalnız kendisi hazırlayıp yapıyordu. Nuh, geminin yapısıyla meşgulken kavmi; O'nunla alay ederek eğleniyor ve O da şöyle cevap veriyordu:

"Eğer bizimle alay ederseniz, biz de sizlerle, alay ettiğiniz gibi, alay edeceğiz Aşağılatıcı azabın kime geleceğini ve kalıcı azabın kimin olacağını, ileride bileceksiniz" dedi**. [Hud (11)/ 39]**

Haris, İbn Abbas yoluyla şunu nakleder: "Allah, 40 gün ve 40 gece yağmur yağdırdı, yağmurlardan müteessir olan bütün hayvan ve kuşlar Nuh'un yanına gelerek, hepsi de onun emrine boyun eğdiler. Nuh, bu hayvanlardan Yüce Allah 'ın emrettiği gibi birer çift aldı. Gemi, Cudi dağına geldi. Burası, Musul toprağındaki düz arazide, bir dağdır. Altı ay yedi gün, diğer bir rivayete göre altı ay sonra, Cudi dağı üzerine oturdu. Zalimler rahmetten uzak ve helak olsunlar, denildi. Gemi, Cudi dağı üzerine oturduktan sonra yere:
"Ey toprak, sularını yut! Yani kendinden çıkan suyu kurut, Göğe de: Ey Gök! Sen de bulutlarını sıyır denildi. Böylece sular çekildi".

Haris, İbn Abbas'dan şunu rivayet eder: "Nuh, gemisine, oğulları Sam, Ham, Yasef'le, onların eşleri olan gelinlerini aldı. Bunlardan başka, Şis oğullarından kendisine iman etmiş olan 73 kişiyi aldı ki, hepsi bir arada 80 kişi eder". Bazıları, Nuh'a iman edenlerin ancak 8 kişi olduğunu söylerler."

İbn Humeyd, Seleme yoluyla şunu nakleder: "Gemi, Cudi dağı üzerindeki Karda adını taşıyan yerde durmuş ve Nuh orada bir köy kurarak buna Semanin(seksen) adını vermiştir. Bu köyde, kendisine iman eden ve sayıları sekseni bulan müminlerden her biri için, birer ev yaptı. Bu köy halen de Semanin adını taşımaktadır."

Haris, İbn Abbas yoluyla şunu nakleder: "Nuh bir köye indi, orada gemiden çıkanlardan her biri için birer ev kurdu. Bundan dolayı köy, Semanin(seksen) adını aldı. Kabil oğullarının hepsi de suda boğuldu.Nuh ile Adem arasında gelip geçen bütün atalar, İslam dininde idiler."

Bişr Bin Mu'az, Katade yoluyla şunu nakleder: "Bize söylediklerine göre, Gemi, Recebin onunda hareket etti ve suda 150 gün yüzdükten sonra, Cudi üzerinde durdu. Onlar, Muharremin onunda aşura günü gemiden indiler."

Kaynak: Taberi, Milletler ve Hükümdarlar Tarihi, C.1, çev. Zakir Kadiri Ugan Ahmet Temir, M.E.B, İst. 1991.

TARİH-İ TABERİ'DEN

Nuh(as), Cudi dağının çevresinde köy kurdu. O seksen kişi, başlı başına birer ev yaptılar. Gün geçtikçe köy büyüdü, koskoca bir şehir oldu. O'nun adına Sukul Semaim(Seksen çarşı) derlerdi. Rivayetlere göre Nuh (as), tufandan sonra 300 yıl daha yaşadı.

Nuh (as), Babil şehri dolaylarında yaşamıştı. Ancak, Nuh Tufanı'nın, o memleketlerde mi, yoksa bütün dünyaya mı yayıldığı hakkında, görüş farklılıkları vardır. Hak Teala, Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurur :

"Yeri de 'coşkun kaynaklar' halinde fışkırttık."[**Kamer(54)/12]**

Bu ayet-i kerimeden anlaşılan; Tufan'ın bütün Dünya'yı kapladığıdır.

Kaynak: Tarih-i Taberi, C.1, çev. M. Faruk Gürtunca, Sağlam Yy. İst.

AD KAVMİ'NİN KÖKENİ

Erdal Nevruzoğlu-Hilal Nevruzoğlu-yaklasansaat.com-2007

Araplar Sami ırkından gelen büyük bir millettir. Başlangıcı, eski zamanlara doğru uzayıp gider. Sami milletler, Hz.Nuh'un büyük oğlu Sam'a mensup olup, ilerlemiş milletlerin ayrıldığı büyük kollardan biridir. Sami dillerden bugün hala mevcut olan yalnız arap dilidir. Sami milletlerin asıl beşiği, Babilistan olmayıp Arap yarımadasıdır.

Ad-ı Ula, kuzeyden, güneye çeşitli kavimlerin göçlerinden de önce, Arap Yarımadası'nda yerleşik bulunan ve medeniyet açısından da en gelişmişi olan bir kavimdir. Diğeri Semud'dur. Ad Kavmi, Arab-ı Aribe'den sayılır ki, bunlar halis araptır. Yani yarımadanın en eski halklarındandır. Arab-ı Aribe, Sam'ın 2 oğlu Lavez ve İremden türemiştir. Adı Ula, İrem'in 5 oğlundan biri olan Avs bin Ezm'den gelmektedir. Avs bin Ezm oğulları, Adı Ula diye yad olunur.

Ad Kavmi'nin Yeri

Yemen ile Umman arasındaki Ahkaf, Hadramevt ve Şuhar taraflarını yurt edindiler.

Yemen ile Umman arasındaki Ahkaf, Hadramevt ve Şuhar taraflarını yurt edindiler. Hadramevt'te, bugün dağlarda oturanların konuştuğu Ukayli dilinin, Ad dilinden kalma olduğu zannediliyor. Hz Hud da burada nübüvvet vazifesi almıştır. Hatta, İbnü Rüşd Vadisi'nde Nebiyullah Hud adında bir köy vardır ki, Beni Nebiyullah Hud Kabilesi'nin bir meskenidir.

Ahkaf(Dehna): Necid, Yemen, Hadramevt sıradağlarıyla çevrili bir kum deryasıdır. İçine girmeye kimse cesaret edemez. Haritalarda boş ve meçhul arazi olarak gösterilmektedir. Hadramevt'in kuzeyine isabet eden yerlere, Ahkaf denir. Dehna, mamuriyetten uzak bir yer olup, üzerinde kuş uçmaz. Ağaç değil, ot bile bitmez. Afrika'nın büyük sahrasından bile beterdir.

Kumların derinliği, ortalama 120 metreden fazla olduğu gibi, kum tepeleri, 300 metreye kadar yükselerek dalgalar gibi, bir taraftan diğer tarafa çalkalanır gider. Bu kum deryası içinde, bazı korkunç girdaplara tesadüf olunur ki, bunlara, Bahru-s Safi adı verilir. Bu girdaplar, etrafında

yükselen beyaz kumlu sahralarla bilinirler.(Bu yer zamanımızda Rubh Al Khaliolarak biliniyor.)

Ad Kavmi'nin Yazısı

Yemen ve Hadramevt taraflarında, Ad Kavmi'nin, Müsned tabir edilen hususi bir yazıları vardı. Makrizi'nin beyanına göre, bu yazı sağdan sola, birbirinden ayrı harflerle yazılırdı. Bunun Sami yazılara benzerliği olmayıp, nerden çıktığı, nerden alındığı meçhuldür.

Bir Rivayet

Bir rivayete göre: Araplar'da en evvel melik olan Ad'dır. Ahkaf'ta bir hükümet kurdu. Vefatında, Şedid, Şeddad, İrem adlı oğulları sırasıyla hükümdar oldular. Şeddad, ilahlık davasına kalkışarak, hatta cenneti taklit ederek, İrem bağı adında müzeyyen bir yer yaptırmıştı.

Rabb'inin, Ad (Kavmi'ne) ve yüksek sütunlar sahibi İrem'e, ne yaptığını görmedin mi? Ki, şehirler içinde, onun bir benzeri yaratılmış değildi.[**Fecr(89)/6-8]**

Şedid'le Şeddad'ın Beni Himyer'den oldukları, tarih araştırmaları ile ortaya çıkıyor. Ad, sonradan ikiye ayrılmış, birine Hulcan, diğerine Hulcan'ın kardeşi Lukman hükümdar olmuştur. Bunlara, Allah-u Teala tarafından Hud gönderilmiş. Hulcan'ın kabilesi isyan etmiş ve helak olmuş. Lukman'ın kabilesi itaat ettiğinden, çok vakitler devam etmiştir. Bu nesil, Kahtaniler'in galip gelişine kadar devam etmiştir. Nihayet Yarub (Kahtan'ın oğlu), oraları istila edince, Ad'ın geri kalan kısmı, Hadramevt'e sığınmış. Hadramevt adındaki hükümdarın muharebeleri esnasında, komşu kavimlerle karışıp gitmiştir.İçlerinden yalnız Beni Bekr b. Muaviye b. Bekr b. Ad devam ederek, Ad-ı Saniye'yi(İkinci Ad) teşkil etmiştir.

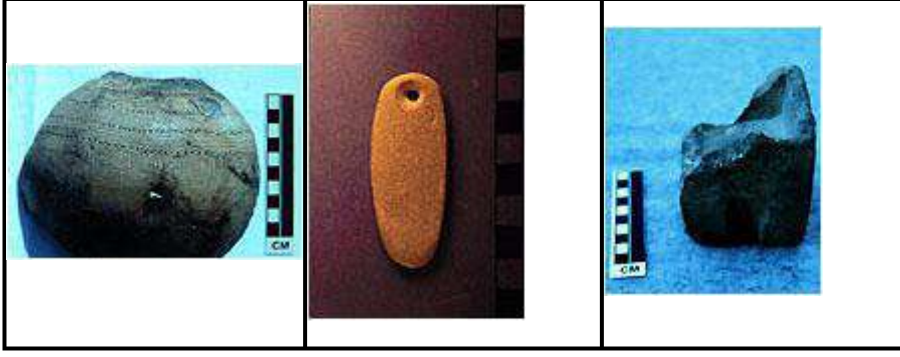
Ad mimarlıkta çok ileri gitmişti. Hala bugün Ad Kavmi'nin kalıntıları olmak üzere Yemen ve Hadramevt taraflarında bir takım eserler, şehir, köşk, su bendi gibi büyük bina harabeleri gösterilmektedir.

"Siz, her tepeye bir anıt-alamet inşa edip oyalanıp eğleniyor musunuz? Büyük ve sağlam yapılar yaparak, kalıcı (ebedi) olacağınızı mı umuyorsunuz? Tutup yakaladığınız zaman da, zorbalar gibi mi yakalıyorsunuz?"**[Şuara(26)/128-130]**

Kaynak: Mahmud Esad, İslam Tarihi, Marifet Yy. İst. 1983.

Ubar'daki Arkeolojik Kazılarda Çıkan Objeler

KUR'AN'DA AD KAVMİ

65-Ad (Kavmi'ne), kardeşleri Hud'u (gönderdik). (Hud): "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Hala korkup-sakınmayacak mısınız?" dedi.

66-Kavminin önde gelenlerinden inkar edenler, dediler ki: "Gerçekte biz, seni, düşük akıllılık içinde görüyoruz ve doğrusu biz senin yalancılardan olduğunu sanıyoruz."

67-(Hud): "Ey kavmim, bende düşük akıllılık yoktur; ama ben gerçekten alemlerin Rabb'inden bir elçiyim."

68-"Size, Rabb'imin Risaleti'ni tebliğ ediyorum. Ben, sizin için güvenilir bir öğütçüyüm."

69-"Sizi uyarmak için aranızdan bir adam aracılığıyla, Rabb'inizden size bir zikrin gelmesine mi şaşırdınız? (Allah'ın), Nuh Kavmi'nden sonra sizi halifeler kıldığını ve sizin yaratılışta gelişiminizi arttırdığını hatırlayın. Öyleyse Allah'ın nimetlerini hatırlayın ki kurtuluş bulasınız" dedi.

70-Dediler ki: "Sen bize, yalnızca Allah'a köle olmamız ve atalarımızın köle olduğu şeyleri bırakmamız için mi geldin? Şayet sen doğrulardansan, bize vaad ettiğin şeyi(azabı) getir."

71-Dedi ki(Hud): "Muhakkak Rabb'inizden üzerinize, utanç verici bir azap ve gazab gerekli kılındı. Allah'ın kendileri hakkında hiçbir delil indirmediği ve sizin ile babalarınızın isimlendirdiği (düzüp uydurduğu) birtakım isimler(düzme ilahlar ve kurallar) adına mı, benimle mücadele ediyorsunuz? Öyleyse bekleyin! Şüphesiz ben de, sizlerle birlikte bekleyenlerdenim."

72-Böylece onu ve onunla birlikte olanları, Katımız'dan bir rahmet ile kurtardık. Ayetlerimizi yalan sayarak, inanmamış olanların kökünü kuruttuk.[**Araf(7)/65-72]**

50-Ad (Kavmi'ne de), kardeşleri Hud'u (gönderdik). "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Muhakkak siz, iftira edenlerden başkası değilsiniz."

51-(Hud) dedi ki: "Ey kavmim, ben sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim, beni yaratandan başkasına ait değildir. Akletmeyecek misiniz?"

52-"Ey kavmim, Rabb'inizden bağışlanma dileyin, sonra O'na dönün. Üstünüze Gök'ten sağanak (yağmurlar) yağdırsın ve gücünüze güç katsın. Suçlu(mücrimler) olarak yüz çevirmeyin."

53-Dediler ki: "Ey Hud! Sen bize apaçık bir belge(mucize) ile gelmiş değilsin ve biz de, senin sözünle ilahlarımızı terk etmeyiz. Sana iman edecek de değiliz."

54-"'Bazı ilahlarımız seni çok kötü çarpmıştır' (demekten) başka bir şey söylemeyiz." (Hud) Dedi ki: "Allah'ı şahit tutarım, siz de şahitler olun ki, gerçekten ben, sizin şirk koştuklarınızdan beriyim."

55-"(Allah'ın) dışında, siz bana toplu olarak tuzak kurun, sonra bana süre tanımayın."

56-"Ben, gerçekten benim de Rabb'im, sizin de Rabb'iniz olan Allah'a tevekkül ettim. O'nun, alnından yakalayıp-tutmadığı hiçbir canlı yoktur. Muhakkak benim Rabbim, dosdoğru bir yol üzerindedir."

57-"Şayet yüz çevirseniz de, (bilin ki) ben size gönderildiğim şeyi tebliğ ettim. (Bunun içindir ki) Rabb'im, sizin yerinize başka bir kavim geçirmek diler. Siz, (Allah'a) hiçbir şeyle zarar veremezsiniz. Doğrusu benim Rabb'im, herşeyi gözetleyip-koruyandır."

58-Emrimiz geldiği zaman, tarafımızdan bir rahmet ile Hud'u ve onunla birlikte iman edenleri kurtardık. Onları şiddetli bir azaptan kurtardık.

59-Böylece Ad (Kavmi), Rab'lerinin ayetlerini inkar ettiler. (Allah'ın) elçilerine isyan ettiler ve her inatçı zorbanın emri ardınca yürüdüler.

60-Ve bu dünyada da, kıyamet gününde de, lanete tabi oldular. Dikkat edin! Ad (Kavmi), Rab'lerini örttüler. Dikkat edin! Hud Kavmi Ad, (Allah'ın Rahmeti'nden) uzak oldu.[**Hud(11)/50-60]**

9-Sizden öncekilerin, Nuh Kavmi'nin, Ad ve Semud ile, onlardan sonra gelenlerin haberi size gelmedi mi? Onları, Allah'tan başkası bilmez. Elçileri onlara, apaçık delillerle gelmişlerdi de, ellerini ağızlarına götürüp (öfkelerinden ısırdılar) ve dediler ki: "Tartışmasız, biz sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyleri inkar ettik ve bizi kendisine çağırdığınız şeyden şüphe içindeyiz ve gerçekten kuşku duyanlarız."[**İbrahim(14)/9]**

123-Ad (Kavmi) de gönderilen elçileri, yalanladı.

124-Hani, onlara kardeşleri Hud: "Sakınmaz mısınız?"

125-"Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim."

126-"Artık Allah'tan korkup(sakının) ve bana itaat edin."

127-"Buna karşılık, ben sizden bir ücret istemiyorum. Ücretim yalnızca Alemlerin Rabbi'ne aittir."

128-"Siz, her tepeye bir anıt-alamet inşa edip, oyalanıp eğleniyor musunuz?"

129-"Büyük ve sağlam yapılar yaparak, kalıcı (ebedi) olacağınızı mı, umuyorsunuz?"

130-Tutup yakaladığınız zaman da, zorbalar gibi mi yakalıyorsunuz?"

131-"Artık Allah'tan korkup(sakının) ve bana itaat edin."

132-"Bildiğiniz şeylerle, size yardım edenden korkup(sakının)."

133-"Size, hayvanlar ve çocuklar (vererek) yardım etti."

134-"Bahçeler ve pınarlar da."

135-"Doğrusu ben, sizin için büyük bir günün azabından korkuyorum" demişti.

136-Dediler ki: "Öğüt versen de, vermesen de, bizim için fark etmez." 137-"Muhakkak bu, evvelkilerin uydurmalarından başkası değildir."

138-"Ve biz azap görecek de değiliz."

139-Böylelikle onu yalanladılar. Biz de, onları yıkıma uğrattık. Gerçekten bunda bir ayet vardır, ama onların çoğu iman etmiş olmadılar."[**Şuara(26)/123-139]**

13-(Ey Muhammed), şayet onlar yüz çevirirlerse, de ki: "Ben, sizi, Ad'ın ve Semud'un 'saika'sı (yere vuran çarpılışı) benzeri bir 'saika' ile uyarıyorum."

14-Onlara, "Yalnızca Allah'a köle olun!" diye önlerinden ve arkalarından elçiler gelince, dediler ki: "Eğer dileseydi Rabb'imiz, melekler indirirdi. Bundan dolayı biz, sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyi örtenleriz."

15-Ad (Kavmi'ne) gelince; onlar yeryüzünde haksız yere büyüklendiler ve dediler ki: "Kuvvet bakımından bizden daha şiddetli kimmiş?" Onlar görmediler mi, şüphesiz Allah onları yarattı. O, kuvvet bakımından kendilerinden daha şiddetlidir. Oysa onlar, Bizim ayetlerimizi (bilerek) inkar ettiler.

16-Böylece, Biz de onlara dünya hayatında aşağılanma azabını taddırmak için, o uğursuz (felaketler yüklü) günlerde, üzerlerine 'dondurucu (kavurucu) rüzgar' gönderdik. Ahiret azabı ise daha (büyük) bir aşağılanmadır. Ve onlara yardım da edilmeyecektir.[**Fussilet(41)/13-16]**

21-Ad'ın kardeşini hatırla; onun önünden ve ardından nice uyarıcılar gelip geçmişti. O zaman kavmini: "Allah'tan başkasına köle olmayın, gerçekten ben, sizin için büyük bir günün azabından korkarım" diyerek Ahkaf'la uyarmıştı.

22-Dediler ki: "Sen, bizi ilahlarımızdan çevirmek için mi, bize geldin? Şu halde eğer doğru söylüyorsan, tehdit ettiğin şeyi, bize getir."

23-Dedi ki: "O'nun ilmi ancak Allah Katı'ndadır. Ben, size gönderildiğim şeyi tebliğ ediyorum. Ancak sizi cahillik eden bir kavim olarak görüyorum."

24-Derken, o azabı vadilerine doğru yönelerek gelen bir kütle olarak gördükleri zaman: "Bu bize yağmur yağdıracak bir kütledir" dediler.

25-Hayır o, kendisi için acele ettiğiniz şeydir. Kendisinde elim bir azap bulunan rüzgardır. Rabb'inin emriyle her şey yok oldu. Meskenleri hariç, hiçbir şey görülmedi. İşte Biz, suçlu (mücrim) bir kavmi böyle cezalandırırız.

26-Muhakkak Biz, onlara size vermediğimiz kuvvet ve kudreti verdik. Onlara işitme, görme ve gönüller verdik. Onların işitmesi, görmesi ve gönülleri, hiçbir fayda sağlamadı. Ayetlerimizi inkar ettiler. Alay ettikleri şey, onlara hak oldu**.[Ahkaf(46)/21-26]**

41-Ad (Kavmi'ne) de, kökünü kesen bir rüzgar gönderdik.

42-Üzerine uğradığı hiçbir şeyi bırakmıyor, ancak her şeyi yakıp kül ediyordu.[**Zariyat(51)/41-42]**

49-Muhakkak, Şi'ra (yıldızı)nın Rabb'i O'dur.

50-Şüphesiz, önce gelen Ad (Kavmi'ni), O(Allah) yıkıma uğrattı.[**Necm(53)/49-50]**

18-Ad (Kavmi) de yalanladı. Şu halde, Benim azabım ve uyarmam nasılmış?

19-Biz, o gaz-duman uğrayan bir günde, üzerlerine 'dondurucu (kavurucu) rüzgar' gönderdik.

20-İnsanları hurma kütükleri gibi, kökünden söküp atıyordu.

21-Benim azabım ve uyarım nasılmış?[**Kamer(54)/18-21]**

6-Ad (Kavm'ine) gelince; 'dondurucu (kavurucu) rüzgar'la helak oldular.

7-(Allah), onu, yedi gece ve sekiz gün, kavmin kökünü kesen bir bela olarak, aralık vermeksizin üzerlerine musallat etti. Öyle ki, o kavmin orada, sanki içi kof hurma kütükleriymiş gibi çarpılıp, yere yıkıldığını görürsün.

8-Şimdi hiç onlardan bir bakiye görüyormusun?[**Hakka(69)/6-8]**

6-Rabb'inin, Ad (Kavmin'e)

7-ve yüksek sütunlar sahibi İrem'e, ne yaptığını görmedin mi?

8-Ki, şehirler içinde, onun bir benzeri yaratılmış değildi **.[Fecr(89)/6-8]**

AD KAVMİ VE UBAR ŞEHRİNİN KEŞFİ

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-2007

1990'lı yılların başında, dünyanın tanınmış gazeteleri, çok önemli bir arkeolojik keşfi, Muhteşem Arap Şehri Bulundu, Efsanevi Arap Şehri Bulundu, Kumların Atlantisi Ubar başlıklarıyla verdiler. Bu arkeolojik keşfi, daha ilgi çekici hale getiren özelliği, isminin Kur'an'da geçiyor olmasıydı. O güne kadar, Kur'an'da bahsi geçen Ad Kavmi'nin, bir efsane olduğunu veya hiçbir zaman bulunamayacağını düşünen birçok kişi, bu yeni keşif karşısında hayrete düştüler.

Ad Kavmi'nin yaşadığı Ubar kentinin kalıntıları, Umman'ın sahile yakın bir yerinde bulundu. Kur'an'da, sözü edilen bu şehri bulan kişi, amatör bir arkeolog olan Nicholas Clapp idi. Bir Arap uzmanı ve belgesel yapımcısı olan Clapp, Arap tarihi üzerine yaptığı araştırmalar sırasında, çok ilginç bir Kitab'a rastlamıştı. Bu, 1932 yılında İngiliz araştırmacı Bertram Thomas tarafından yazılmış olan Arabia Felix idi. Arabia Felix, Romalılar'ın Arap Yarımadası'nın güneyinde bulunan ve günümüzdeki Yemen ve Umman'ı kapsayan bölgeye verdikleri isimdi. Bu bölgeye Yunanlılar 'Eudaimon Arabia', ortaçağdaki Arap bilginleri ise "Al-Yaman as-Saida" ismini veriyorlardı.

Bu isimlerin tümü, "Şanslı Araplar" anlamına geliyordu. Peki, böylesine bir yakıştırmanın sebebi neydi acaba? Ubar'da yapılan kazılarda, Kur'an'da belirtilen şekliyle birçok sanat yapıları ve yüksek medeniyet eserleri bulundu. Bunun sebebi, bu bölgenin stratejik konumuydu. Bölge, Hindistan ve Kuzey Arabistan arasında yapılmakta olan baharat ticaretinin merkezi durumundaydı. Ayrıca, bölgede yaşayan kavimler, frankicense isminde nadir bulunan bir bitkinin üretimini yapıyor ve bunu pazarlıyorlardı. Eski toplumlar tarafından oldukça rağbet gören bu bitki, çeşitli dinsel ayinlerde tütsü olarak kullanılıyordu. Bu bitki, o zamanlar neredeyse altın kadar değerliydi.

Kitabında bütün bunlardan bahseden İngiliz araştırmacı Thomas, sözünü ettiği bu "şanslı" kavimleri, uzun uzun tarif ediyor ve bunlardan bir tanesinin kurmuş olduğu bir şehrin izini bulduğunu iddia ediyordu. Bu, Bedeviler'in, Ubar ismini taktıkları şehirdi. Bölgeye yaptığı

araştırma gezilerinden bir tanesinde, çölde yaşayan Bedeviler, kendisine eski bir patika yolu göstermişler ve bu patikanın, Ubar isimli çok eski bir şehre ait olduğunu anlatmışlardı. Konuyla çok ilgilenen Thomas, bu araştırmalarını tamamlayamadan ölmüştü.

İngiliz araştırmacı Thomas'ın yazdıklarını inceleyen Clapp de, kitapta bahsedilen bu kayıp şehrin varlığına inanmıştı. Çok vakit kaybetmeden, Ubar'da kazı çalışmalarına başladı. Clapp, Ubar'ın varlığını kanıtlamak için, iki ayrı yola başvurdu. Önce bedeviler tarafından var olduğu söylenen patika izlerini buldu. NASA 'ya başvurarak, bu bölgenin resimlerinin, uydu aracılığıyla çekilmesini istedi. Uzun bir uğraşıdan sonra, yetkilileri, bu bölgenin resimlerinin çekilmesi için ikna etmeyi başardı.

Clapp, daha sonra Californiya'da, Huntington Kütüphanesi'nde bulunan eski yazıtları ve haritaları incelemeye başladı. Amacı, bölgenin bir haritasını bulmaktı. Kısa bir araştırmadan sonra buldu da. Mısır-Yunan coğrafyacısı Batlamyus tarafından M.S 200 yılında çizilmiş bir haritaydı bu. Haritada, bölgede bulunan eski bir şehrin yeri ve bu şehre doğru giden yolların çizimi gösterilmişti. Uzay'dan çekilen fotoğraflarla, Ad Kavmi'nin yeri tespit edildi. Fotoğrafta, ticaret yollarının kesiştiği yer olan Ubar şehri işaretlenmiştir. Ubar, kazı yapılmadan önce ancak uzaydan görülebiliyordu.
Yapılan kazılarda, 12 metre kumun altından bir şehir çıktı.

NASA fotoğraflarında, yerden çıplak gözle görülmesi mümkün olmayan, ancak havadan bir bütün halinde görülebilen, bazı yol izleri ortaya çıkmıştı. Bu resimleri, elindeki eski haritalarla karşılaştıran Clapp, sonunda beklediği sonuca vardı. Hem eski haritada belirtilen yollar, hem de uydudan çekilen resimlerde görülen yollar, birbirleriyle kesişiyorlardı. Bu yolların bitiş noktası ise, eskiden bir şehir olduğu anlaşılan geniş bir alandı.

Sonunda, Bedeviler'in sözlü olarak anlattıkları hikayelerin konusu olan efsanevi şehrin yeri bulunabilmişti. Kısa süre sonra, kazılara başlandı ve kumların içinden eski bir şehrin kalıntıları çıkmaya başladı. Bu nedenle de bu kayıp şehir, Kumların Atlantisi Ubar olarak tanımlandı. Peki, bu eski şehrin Kur'an'da bahsedilen Ad Kavmi'nin şehri olduğunu kanıtlayan şey neydi? Yıkıntılar ilk olarak ortaya çıkarıldığı andan itibaren, bu yıkık şehrin Kur'an'da bahsedilen Ad Kavmi olduğu anlaşılmıştı. Zira, kazılarda ortaya çıkartılan yapılar arasında, Kur'an'da varlığına dikkat çekilen uzun sütunlar yer alıyordu. Kazıyı yürüten araştırma ekibinden Dr. Zarins de, bu şehri diğer arkeolojik bulgulardan ayıran şeyin, yüksek sütunlar olduğunu ve dolayısıyla bu şehrin, Kur'an'da bahsi geçen Ad Kavmi'nin kenti İrem olduğunu söylüyordu.

Ad (Kavmi'ne) gelince; 'dondurucu(kavurucu) rüzgar'la helak oldular. (Allah), onu, yedi gece ve sekiz gün, kavmin kökünü kesen bir bela olarak, aralık vermeksizin üzerlerine musallat etti. Öyle ki, o kavmin orada, sanki içi kof hurma kütükleriymiş gibi çarpılıp, yere yıkıldığını görürsün. Şimdi hiç onlardan bir bakiye görüyormusun?[**Hakka(69)/6-8]**

Rabb'inin Ad (Kavmi'ne) ne yaptığını görmedin mi? 'Yüksek sütunlar' sahibi İrem'e? Ki şehirler içinde onun bir benzeri yaratılmış değildi.**[Fecr(89)/6-8]**

Kaynaklar:

1) Thomas H. Maugh II, "Ubar, Fabled Lost City, Found by La Team", The Los Angelas Times, 5 Şubat 1992.

2) Kamal Salibi, A History of Arabia, Caravan Books, 198O.

3) Bertram Thomas, Arabia Felix: Across the "Empty Quarter" of Arabia, New York, 1932.

4) Charles Crabb, "Frankincense", Discover, Ocak 1993.

AD-I İREM VE HADRAMİLER (ADRAMİLER)

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-2007

Günümüzde bazı tarihçiler, Ad Kavmi'nin, bir değişim süreci içine girdiğini ve tarih sahnesine tekrar çıktığını söyler. Ohio Üniversitesinde araştırmacı olan Dr. Mikail H. Rahman, Ad Kavmi'nin, Güney Yemen'de yaşamış bulunan dört kavimden birisi olan Hadramilerin ataları olduğunu söylemektedir. Ortaya çıkışları MÖ 500'lü yıllara rastlayan Hadramiler, "Şanslı Araplar" olarak nitelendirilen insanlar içinde en az bilinenlerdir. Bu kavim, çok uzun bir süre Güney Yemen bölgesinin kontrolünü elinde tutmuş, uzun bir zayıflama sürecinin sonunda da MS 240 yılında tamamen ortadan kalkmıştır.

Hadramilerin, Ad Kavmi'nin torunları olabileceğinin bir belirtisi, bunların isimlerinde gizlidir. MÖ 3. yüzyılda yaşamış Yunanlı yazar Pliny, bu kavimden Adramitai -bu kelime Hadrami demektir- olarak bahsetmektedir. Adramitai kelimesinin isim hali ise Adram'dır. Kur'an'da, Ad-ı İrem olarak geçen bu kavmin isminin, Adram haline dönüşmüş olması muhtemeldir.

Yunan coğrafyacı Batlamyus (MS 150-160) da, Adramitai isimli kavmin yaşadığı yer olarak, Arap Yarımadası'nın güneyini gösterir. Nitekim bu bölge, yakın bir tarihe kadar da Hadramut ismiyle çağrılmıştır. Hadrami Devleti'nin başkenti Sabwah, Hadramut vadisinin batısında yer almıştır. Ad Kavmi'ne elçi olarak gönderilmiş olan Hz. Hud'un mezarının burada olduğu söylenir.

Hadramilerin, Ad Kavmi'nin devamı olduğu düşüncesini güçlendiren bir diğer etken, bunların zenginlikleridir. Yunanlılar, Hadramileri dünya üzerindeki en zengin ırk olarak nitelendirmişlerdir. Tarih kayıtları, Hadramilerin, o çağların değerli bitkisi frankinscein tarımında çok ileri gittiklerini söylemektedir. Bitkinin yeni kullanım alanlarını bulmuşlar ve kullanımını yaygınlaştırmışlardır.

Hadramilerin başkenti olduğu bilinen Sabwah'ta yapılan kazılarda bulunanlar oldukça ilginçtir. 1975 yılında başlanan kazılarda, yoğun kum yığınları sebebiyle arkeologların kentin kalıntılarına ulaşması son derece zor oldu. Kazılar sonunda elde edilen bulgular şaşırtıcıydı; çünkü ortaya çıkartılan antik şehir, o güne kadar rastlanılanların içinde en muhteşemlerinden bir tanesiydi. Şehri çevreleyen kalenin duvarları, Yemen'de bulunanların arasında, en kalın ve en kuvvetli olanıydı. Krallık sarayının ise harabe halinde olmasına rağmen, bir zamanlar muhteşem bir bina olduğu anlaşılmaktaydı.

Hadramilerin, bu mimari üstünlüklerini, ataları olan Ad Kavmi'nden miras aldıkları varsayılabilirdi. Nitekim Hz. Hud, Ad Kavmi'ni uyarırken onlara şöyle demişti:

Siz, her tepeye bir anıt-alamet inşa edip, oyalanıp eğleniyor musunuz? Büyük ve sağlam yapılar yaparak, kalıcı (ebedi) olacağınızı mı, umuyorsunuz? [**Şuara(26)/ 128-129**]

Sabwah'da bulunan yapıların bir başka dikkat çekici özelliği de gösterişli sütunlardı. Yemen'deki birçok şehirde, sütunlar, kare şeklinde ve yekpare olarak yapılmışlardı. Sabwah'dan çıkartılan sütunlar ise, bölgede bulunan diğer şehirlerin sütunlarına hiç benzemiyordu; bunlar yuvarlak yapılıydılar ve dizilişleri de dairesel

şekildeydi. Sabwah halkı, ataları Ad Kavmi'nin mimari tarzını miras olarak almış olmalılardı. MS 9. yüzyılda yaşamış Bizans İstanbul Başpiskoposu Photius, özellikle Agatharacides'in (MÖ 132) yazdığı, "Kızıl Deniz Hakkında" isimli kitabı kullanarak, Güney Arapların ve onların ticari faaliyetleri hakkında birçok araştırma yapmıştı. Photius, bir yazısında şöyle diyordu: "Şu söyleniyor ki; onlar (Güney Araplar), üzeri gümüş ve altınla kaplı birçok sütunlar inşa etmişlerdi. Bu sütunların yerleştirilişi de görülmeye değerdi."

Photius'un bu ifadesi, doğrudan Hadramilere işaret etmese bile, bu bölgede yaşayan halkların zenginliğini ve mimari alanındaki gelişmişliğini göstermesi bakımından dikkate değerdir. Yunanlı klasik yazarlar Pliny ve Strabo'da, bu şehirlerden "çarpıcı güzellikte tapınaklar ve saraylarla bezeli" yerler olarak, bahsetmektedirler.

Günümüzde Güney Arabistan'a seyahat eden bir kişinin en sık karşılaşacağı şey, geniş çöl alanları olacaktır. Şehirlerin ve sonradan ağaçlandırılmış bölgelerin dışında kalan yerlerin çoğu kumlarla kaplıdır. Bu çöller, binlerce yıldır burada bulunmaktadırlar. Ancak Kuran'da, kavmini uyaran Hz. Hud, onlara, Allah tarafından bahşedilmiş olan pınarlara ve bahçelere dikkat çekmektedir:

"Artık Allah'tan korkup(sakının) ve bana itaat edin. Bildiğiniz şeylerle, size yardım edenden korkup(sakının). Size hayvanlar ve çocuklar (vererek) yardım etti. Bahçeler ve pınarlar da. Doğrusu, ben sizin için büyük bir günün azabından korkuyorum" demişti. [Şuara(26)/ 131-135]

Ama belirttiğimiz gibi Ubar veya bölgede Ad Kavmi'nin yaşaması muhtemel olan herhangi bir yer, bugün tümüyle çöllerle kaplıdır. Öyleyse Hz. Hud, neden kavmini uyarırken bahçeler ve pınarlardan söz ediyor?

Tarihsel kayıtlar, günümüzde çölleşmiş bulunan bu yerlerin, bir zamanlar oldukça verimli ve yeşil bir toprak olduğunu göstermektedir. Bölgenin büyük bir kısmı, günümüzden birkaç bin yıl öncesine kadar, Kur'an'da anlatıldığı gibi, yeşil alanlarla ve pınarlarla kaplıydı. Bölge halkları da bu nimetlerden faydalanıyordu. Ormanlar, bölgenin sert iklimini yumuşatıyor ve yaşamaya daha uygun hale getiriyordu. Çöl yine vardı, ancak günümüzdeki kadar geniş bir alan kaplamıyordu. Güney Arabistan'da, Ad Kavmi'nin yaşadığı bölgelerde bu konuya ışık tutacak önemli ipuçları elde edildi. Bunlar, bölgede yaşayan kavimlerin, gelişmiş bir sulama sistemi kullandıklarını gösteriyordu. Bu sulama sistemi, tek bir amaca hizmet ediyor olabilirdi: Sulu tarım. Günümüzde yaşamaya elverişli olmayan bu bölgelerde, insanlar bir zamanlar tarım yapıyorlardı.

Uydudan çekilen resimlerde, Ramlat at Sab'atayan isimli bir yerleşim bölgesinde, çeşitli sulama kanalları ve baraj kalıntıları bulunmuştu. Bu yapıların şekilleri ve boyutları, bunların bu bölgede yaşayan 200.000 kişilik bir topluluğa yetecek kadar büyük olduklarını gösteriyordu.

Araştırmayı yürüten arkeologlardan Doe şöyle demişti: "Ma'rib çevresinde bulunan alan o kadar verimliydi ki, bir zamanlar Ma'rib ve Hadramut arasında kalan bölgede, çok verimli bir tarım yapıldığı söylenebilir."

Yunanlı klasik yazar Pliny de yazılarında, bu bölgede bulunan verimli topraklardan, sislerle kaplı, ağaçlıklı dağlardan ve kesintisiz uzanan ormanlardan bahsediyordu. Hadramilerin başkenti Sabwah yakınlarında, erken döneme ait bazı tapınaklardaki yazıtlarda, bu bölgede

hayvanların avlandığından ve bunların kurban edildiklerinden söz ediliyordu. Bütün bunlar, bu bölgede bir zamanlar çöllerin yanı sıra, verimli toprakların da geniş bir alan kapladığını gösteriyordu.

Bir bölgenin çölleşmesi için geçerli olan süre, çeşitli araştırmalara konu olmuştur. Bunlardan biri, Smithsonian Enstitüsünün Pakistan'da yaptığı araştırmadır. Ortaçağ'da verimli bir arazi olduğu bilinen bir bölgenin günümüzde 6 metrelik bir kum tepesine dönüştüğü görülmüştür. Kumlar, günde 15 cm kadar kalınlaşabilmekte ve böylece en yüksek yapıları bile zaman içinde yutabilmekte; bunları sanki hiç var olmamış gibi
örtebilmektedir. Yemen'de Timna bölgesinde 1950'li yıllarda başlatılan kazılar sonucu ortaya çıkartılan yapılar, günümüzde tekrar kumlara gömülmüştür. Mısır piramitleri de bir zamanlar tümüyle kumlar altındaydı ve ancak çok uzun süren kazılar sonucunda, tekrar yeryüzüne çıkartılabilmişlerdi. Kısacası bu bölgede, uzak geçmişte çok güçlü ve gelişkin toplulukların yaşadığını söyleyebiliriz.

Kaynaklar:

1) N.Groom, Frankincense and Myrrh, Longman, 1981.

2) J.Chwaszcza, Yemen, 4PA Press, I992.

TABERİ'DE AD KAVMİ

Erdal Nevruzoğlu-Hilal Nevruzoğlu-yaklasansaat.com-2007

*Bu kıssayı, İbni İshak bize, İbni Humeyd'ten haber veriyor. O Seleme'den rivayet ederek şöyle diyor:

Ad Kavmi, kıtlığa tutulduktan sonra yağmur duasında bulunmak üzere, Mekke'ye adamlar göndermek hususunu görüştüler ve Kayl bin Asr, Lukaym bin Hezal ve Mersed bin Sad'dan mürekkep bir heyet gönderdiler. Mersed, İslam dinindeydi fakat bunu arkadaşlarından saklıyordu. Bu delegelerden her biri, yanlarında kendi boylarından bir gurup olduğu halde yola çıktılar ve sayıları 70'i buldu. Mekke'de Muaviye bin Bekir'in evinde kaldılar ve eğlenceye dalıp yağmur duasında bulunmayı geciktirdiler.

Bunun üzerine arkadaşlarından biri; "siz yağmur duasında bulunmayı geciktirdiniz, haydi şu Harem'e gidin de, kavminiz için yağmur duasında bulununuz" dedi.

Mersed, onlara: "Allah adına and içerek teyit eylerim ki yağmur duasında bulunmakla, Allah size yağmur yağdırmayacaktır, fakat peygamberinize itaat ve iman edip tövbe ederseniz, yağmur yağacaktır" dedi ve İslam dininde olduğunu, açığa vurdu.

Muaviye'nin dayısı Cülhüme bu sözleri işitince, onun Hud'un dinini kabul etmiş olduğunu anladı ve şöyle dedi: "Ey Sad'ın babası! Sen şeref sahibi ve saygıdeğer bir kavimdensin, anan da Semud Kavmi'ndendir. Biz dünyada yaşadığımız müddetçe, sana uyacak ve senin arzunu yerine getirecek değiliz. Sen bizi; Refd, Remi, Zedd ve Abud putlarına tapmaktan mı alıkoymak istiyorsun? Senin sözünle saygılı ve doğru fikirli olan atalarımızın dinini bırakarak, Hud'un Dini'ni kabul edecek değiliz."

Adları geçen bu 4 put onların ilahları idi.

Daha sonra, Ad Kavmi için yağmur duasında bulunmak üzere Mekke'ye gittiler. Mersed de, Muaviye'nin evinden çıkarak, Allah'a duada bulunmadan önce onların arkalarından yetişti.

Mersed, Harem'e geldikten sonra Ad'ın temsilcileri de orada duada bulunurken, Yüce Allah'a şöyle dua etmeye başladı:

"Ey Rabb'im! Yalnız benim kendi dileğimi kabul eyle, beni Ad Kavmi'nin duasından hiçbir şeye karıştırma."

Kayl bin As, Ad Kavmi heyetinin başkanı idi. Ad Kavmi temsilcileri:
"Ey Rabb'im, Kayl'a dilediklerini ver, bizim Sen'den dilediklerimizi de onun diledikleri ile beraber kabul et" diye dua ettiler... "

Bundan sonra Allah, biri beyaz, diğeri kırmızı, üçüncüsü siyah olmak üzere 3 bulut yarattı. Bulutlardan: "Ey Kayl! Kendin ve kavmin için şu bulutlardan birini seç", diye bir ses geldi. Kayl: "Bu bulutlar arasında, suyu en çok olanı siyah bulut olduğu için ben siyah bulutu seçtim" dedi. O sırada, hafiften şu ses işitildi:

"Sen, her şeyi ince kül haline getiren bulutu seçtin. Bu bulut, Ad Kavmi'nden hiç kimseyi sağ bırakmayacaktır. Babaları, oğulları da mahvedecektir, ancak Hak dinini kabul etmiş olan Beni Levziye sağ kalacaktır."

(Ad Kavmi'nden sağ kalanlar, bunların neslindendir-Adı Ahire)

Rivayet edildiğine göre:

"Allah, Kayl bin As'ın seçtiği siyah bulutu, içindeki felaketlerle birlikte Ad Kavmi üzerine gönderdi. Bu bulutlar, Muğis adlı ova tarafından geliyordu. Onlar bu bulutu gördüklerinde sevinerek, işte bu yağmur yağdıran buluttur" dediler.

Allah, Kitabı'nda şöyle diyor:

"Derken, o azabı vadilerine doğru yönelerek gelen bir kütle olarak gördükleri zaman; 'Bu bize yağmur yağdıracak bir kütledir' dediler. Hayır, o, kendisi için acele ettiğiniz şeydir. Kendisinde elim bir azap bulunan rüzgardır."

"Rabb'inin emriyle her şeyi yerle bir eder. Böylece meskenlerinden başka, hiçbir şey(leri) görünemez duruma düştüler. İşte Biz, suçlu bir kavmi böyle cezalandırırız." [**Ahkaf(46)/24-25]**

*Bu bulutta neler olduğunu, ilk anlayan bir kadın olmuştur. Rivayete göre bu kadın, Ad Kavmi'nden olup Mehded adında biri idi. O, bu bulutun bir rüzgardan ibaret olduğunu bilmiş, bu hali gördükten sonra bağırarak kendisini kaybetmiş ve yere düşmüştür. Ayıldıktan sonra ondan: "Ey Mehded neler gördün?" diye sorduklarında:

"Bir rüzgar ve bu rüzgarın içinde parlıyan ateş parçaları gördüm. Bu bulutun ön tarafında, sürükleyip getiren adamlar vardı" diye cevap vermişti.

Yüce Allah, Kitabı'nda anlattığı gibi bu azap bulutunu 7 gün 8 gece onlara musallat etti. Yağan taşlar, Ad Kavmi'ni kırıp geçiriyor ve parçalıyordu.

*Diğer bir rivayete göre, o zamanlar Ad Kavmi'nin başkanı El Helecan isminde biri idi. Azap Rüzgarı ovadan gözüktüğü zaman, ovanın ağzında duran 7 grup vardı. El Helecan da bunların arasındaydı. Fakat rüzgar, birbiri arkasından olmak üzere, onları götürerek yere atıyor, boyunlarını paramparça ediyordu. Bu azaptan ancak El Helecan bir dağın arkasına sığınarak kurtuldu. Rüzgar onu sarsıyor, o da titriyordu.

Hud ona: "Ey El Helecan, Müslüman ol kurtulursun" demişti.
O: "Müslüman olursam, Rabb'inin katında benim için ne var?" diye sorduğunda,
Hud: "Cennet var", cevabında bulundu.
El Helecan: "Bu buluttaki buhti cinsi develere benzeyenler kimlerdir?" diye sorduğunda,
Hud: "Onlar, Rabb'imin melekleridir" dedi.
El Helecan: "Müslüman olduğum takdirde, Rabb'in beni onlardan korur mu?" dediğinde,
Hud: "Sen, kendi askerinden korunmayan hükümdar gördün mü?" cevabında bulundu.
El Helecan: "Rabb'in bunları verse dahi Müslüman olamam diye mukabele etti. Bundan sonra azap rüzgarı gelerek onu da diğerleri gibi yok etti."
Rivayete göre Hud, 150 yıl yaşamıştır.

Kaynak: Tarih-i Taberi, çev. M. Faruk Gürtunca, Sağlam Yy. C.1, s. 285-300, İst.

Derken o azabı, vadilerine doğru yönelerek gelen bir kütle olarak gördükleri zaman; "Bu bize yağmur yağdıracak bir kütledir" dediler. Hayır, o, kendisi için acele ettiğiniz şeydir. Kendisinde elim bir azap bulunan rüzgardır. [**Ahkaf(46)/24]**

Ad Kavmi İle İlgili Bir Hadis

Aişe'den rivayet edilmiştir:

Resulullah(sav), yağış yüklü bir bulut görünce, çehresi renkten renge değişir, girip çıkar ve buluta karşı durup, geri dönerdi. Buluttan yağmur yağınca, üzüntüsü giderdi. Sonra Aişe, onda gördüğünün bazısını ona anlatmış. Bunun üzerine Resul-i Ekrem şöyle buyurmuştu:

"Ne bilirsin? Belki o Hud Kavmi'nin dediği gibi bir şeydir."

Kaynak: İbn-i Mace

WABAR METEORU

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-2007

Güney Arabistan'da, doğuda Arap körfezinden, güneybatıda Kızıl Deniz'e kadar uzanan Texas eyaleti büyüklüğünde bir çöl var. Bu çölün yüzölçümü 647.750 kilometre karedir. Haritalarda yer alan kısaltmalarda bu çöl için "kum tepeleri", "dalgalı düzlük", "hiç bitki yok" gibi terimler geçiyor.

Güney Arabistan'da, doğuda Arap körfezinden, güneybatıda Kızıl Deniz'e kadar uzanan Texas eyaleti büyüklüğünde bir çöl var. Bu çölün yüzölçümü 647.750 kilometre karedir. Haritalarda yer alan kısaltmalarda bu çöl için "kum tepeleri", "dalgalı düzlük", "hiç bitki yok" gibi terimler geçiyor.

Bu çöl yıllarca insanlara geçilemez gibi göründü. T. E Lawrence, "Bu çölü ancak bir uçak geçebilir" demişti. 1932 yılında Philby adlı bir araştırmacı, bu çöle girmek ve araştırma yapmak istedi. Bedeviler, Philby'ı uyardılar:

"Orası suyun olmadığı bomboş bir çöl ve hiçbir adam oraya gidemez."

Fakat Philby'ın, uyarıları dinlemeye hiç niyeti yoktu. Tam 14 yıldır, rehberi Jabir bin Farraj'dan duyduğu bir bedevi hikayesini doğrulamak için şansın kendisine gülmesini beklemiş ve çok da çalışmıştı. Bu yasaklanmış çölde, **Wabar** adında helak olmuş bir şehir vardı. Bedevi efsanesine göre Wabar, yıkıcı bir **rüzgar** tarafından yerle bir edilmişti. Çünkü halkı azgın bir kavimdi. **Ad kavmi**, kardeşleri **Hud'**un uyarılarını görmezden gelmiş hatta işi **Hud'**u tehdit etmeye kadar vardırmışlardı. **Hud**'un, Tevrat'ta ismi geçen **Heber** olduğu söylenir. Ayrıca efsanede, bu kayıp şehrin yanında, deve hörgücü büyüklüğünde bir demir yığınından bahsediliyordu. Bu yüzden kervancılar burayı Al-Hadida olarak adlandırmışlardır.

Hadida, Arapça demir anlamına gelmektedir. Arapça öğrenip İslam dinini kabul eden Philby için sıra **Wabar**'ı keşfetmeye gelmiştir. Ve nihayet 1932 Ocak ayında Philby ve kervancılardan oluşan 15 kişilik ekip, bu engin kum okyanusuna daldılar. 32 deveye yüklenmiş pirinç, kahve, hurma ve diğerlerinin, bu ekibin 75 günlük ihtiyacına cevap verebileceğini düşünüyorlardı. Fakat dayanılmaz sıcak ve su eksikliğinden dolayı, ekibin yarısı geri döndü. Kimi zaman güzellikle, kimi zamanda baskıyla ekibini motive etmeye çalışan Philby ise, bu zorlu yolculuğa devam etti. Yıldızlardan faydalanarak yol bulan iki Arap rehber, Ali Jahman ve Salim ibn Suwailim hafızaları ve çölde iz sürme yetenekleriyle, 1 ay sonra ekibi **Wabar** bölgesine getirdiler.

Heybelerini orada bulup inci zannettikleri küçük, siyah ve parlayan topaklarla doldurdular. Oysa bunlar, kristalize olmuş küreciklerdi. Philby ve arkadaşları, çok ender gerçekleşen kozmik bir kazayı keşfetmişlerdi.

Philby için **Wabar**'ı ilk görüşü tam bir hayal kırıklığı oldu. Gözünü dikip bakmakta olduğu şey, bir şehrin kalıntıları değil, sanki sönmüş bir volkanın yan yana gelmiş iki krater ağzıydı. Yine de Philby manzaradan çok etkilenmişti. Krateri çevreleyen kenarları, insan yapımı bir kaleye benziyordu. Fakat 4 günlük araştırmadan sonra Philby'ın tüm umutları söndü. Çünkü bu araştırma sonucu bulabildiği tek şey, bir demir kütlesi olmuştu. Kayıp şehrin keşfedilmesi için, daha uzun senelere ihtiyaç vardı. Ekipteki bedeviler de hayal kırıklığına uğradılar. Heybelerini orada bulup inci zannettikleri küçük, siyah ve parlayan topaklarla doldurdular. Oysa bunlar, kristalize olmuş küreciklerdi. Philby ve arkadaşları, çok ender gerçekleşen kozmik bir kazayı keşfetmişlerdi.

Jeologlar ve uzay bilimcileri, dünya yörüngesine girerek büyük patlamaya sebep olan meteorların açtığı kraterlere "Astrobleme" adını veriyorlar. İşte **Wabar** da dünyada bugüne kadar keşfedilen 10 astroblem arasında yer alıyor. Bu astroblemlerin hepsi de, Dünya'nın en yalnız çöllerinde bulunmuştur. Çünkü bu astroblemler, en iyi çöllerde kendilerini belli edebilirler. Bilim adamları, bugün Al-Hadida'da 2 veya 3 astroblemden söz ediyorlar. Bunlardan en büyüğünün çapı 91 m, kenarları 12 m derinliğe iniyor. Kum çukuru doldurmadan önce, bu derinliğin en az 2 veya 3 kat fazla olduğu zannediliyor. Bir meteor,

uzaydan dünya atmosferine giriyor, çarpmadan önce parçalara ayrılıyor, çarpmanın etkisiyle yanıp buharlaşan kumlar, cam topaklarına dönüşüp yağmur şeklinde yağıyorlar.

Wabar bölgesi

Bu maceradan sonra Philby, tavşan büyüklüğünde bir parçayı, British Museum'a analiz edilmesi için yolladı. Analiz sonucunda bu parçada, meteorların en iyi bilinen iki bileşeni yani demir ve nikel elementleri bulundu. British Museum'dan Dr. Spencer yaptığı araştırmalar sonucunda şunları söylemişti:

"Yüksek hızda seyreden büyük demir bir kütlenin kinetik enerjisi aniden ısıya dönüştü. Meteroitin büyük bir bölümünü ve bir kısım, yerkabuğu parçasını yaktı. Ortaya büyük bir gaz patlaması çıkarak krateri ve meteroitten kalan yanık artıkları oluşturdu. **Wabar** kraterinden toplanan materyaller, çok yüksek bir ısının etkili olduğunun en kesin kanıtıdır. Çöl kumu sadece eriyip slica -cam haline dönüşmekle kalmadı, aynı zamanda kaynayıp buharlaştı. Meteora ait demirde eriyip buharlaştı. Bunlar daha sonra yoğunlaşıp yağmur olarak yağdılar."

Birkaç yıl sonra Philby öldü. Nationalgeographic'in yazar ve fotoğrafçısı **Thomas J. Abercrombie**, 645 kilometrelik zorlu bir yolculuktan sonra, Al-Hadida'nın kraterlerine ulaştı. Bölgeyi araştırdı ve Philby'ın demirini buldu. Ve National Geographic dergisinin, 1966 yılı Ocak sayısında, "**Mekke kumlarının ötesinde**" başlıklı yazısını yayınladı. Yazısında, kısaca şöyle diyordu:

"Efsane gerçek oldu. Bulunan en büyük demir meteor Arabistan'da ayaklarımızın altında. Şekli bir fincan tabağını andırıyor. Küçük bir hesapla ağırlığına, 2,5 ton diyebiliriz."

Kaynak: Zayn Bilkadi, a Tunisian raised in Lebanon, is a research scientist with 3M,

KUMLARIN ATEŞİ YAKALADIĞI GÜN...

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-2007

Wabar meteoru düştüğünde ne oldu?

Bir an için engin bir çölde olduğunuzu hayal edin. Kuzeybatı yönünde akşamla gelen alacakaranlığa bakıyorsunuz. Manzaranız alabildiğine ıssız ve derin. Devamlı yer değiştiren gri kum tepeleri her yöne doğru kesintisiz uzanıyor. Tek bir kaya bile görünmüyor ve en yakın insan 250 km uzaklıkta. Güneşin batıyor olmasına karşın, sıcaklık hala 50 derece. Öğlen saatlerinde başlayıp yavaş yavaş sakinleşen kum fırtınası, sırtınızı arı gibi sokmaya devam ediyor. Rüzgar her ilkbaharda olduğu gibi güneyden esiyor.

Birden kararan ufukta parlak bir ışık dikkatinizi çekiyor. Önce bir kıvılcım halinde olan ışık sonra birden bire parlıyor ve en az dörde bölünüyor. Birkaç saniye içinde kızgın bir aleve dönüşüyor. Elbiseleriniz yanmaya başlıyor. Parlak objeler kafanızın üstünden uçuyor. Bir dakika sonra sağırlaştıran bir yarılma sesi duyuluyor. Yeryüzü kabarıyor ve şiddetli patlayan bir rüzgar sizi bir stadyumun yarı uzunluğu kadar mesafeye fırlatıyor. Yanınızda çok yüksek ısıda akkora dönüşmüş ateş tabakaları akşam semasına püskürüyor ve havada beyaz iri kaya parçaları uçarak yaklaşıyor. Bazıları kumlara çarpıyor diğerleri ateş tarafından yutuluyor.

Parlayan akışkan madde beyaz kayaları ilk bakışta beyaz renkte boyaya benzer çamurumsu bir tabaka ile kaplıyor fakat bu kaplama tedricen önce sarı, sonra turuncu, daha sonra kırmızı ve en sonunda da siyaha dönerek katılaşıyor. Kayaların yere çarpması ancak birkaç saniye alıyor. Beyaz kayaların bazı parçaları tamamen bu siyah maddeyle kaplı bunlar sonra köpüklü camsı bir maddeye dönüşüyorlar. Öyle hafifler ki şayet orada su olsa batmadan yüzebilirler.

Birden kararan ufukta parlak bir ışık dikkatinizi çekiyor. Önce bir kıvılcım halinde olan ışık sonra birden bire parlıyor ve en az dörde bölünüyor. Birkaç saniye içinde kızgın bir aleve dönüşüyor.

Güneyden gelen rüzgarın taşıdığı mantar bulut üzerinde gökkuşağının büyülü renklerini parlatarak sürükleniyor. Köpüğümsü kızıl-siyah erimiş cam yağmuru yağmaya başlıyor. Ve sizde artık bu manzaranın bir parçası haline geliyorsunuz.

Suudi Arabistanın "Boş Bölge" adı verilen yerinde Rub-Al-Khali'de tuhaf bir arazi var. Burası siyah cam, beyaz kaya ve demir kırıklarıyla kaplı. Bu bölge dünyaya **ilk kez 1932'de Harry St. John Abdullah Philby tarafından tanıtıldı**. Buraya bedeviler **Al-Hadida** adını veriyorlar. Hadid ise Arapça'da demir anlamına geliyor.

İslamın kutsal kitabı olan **Kuran-ı Kerim'de** ve klasik Arap metinlerinde yer alan bir kıssa var. Bu kıssalarda, Ad adında bir kral ve onun başında bulunduğu kavmin sakinlerinden bahsediliyor. Bu putperest kral ve tebası, **Allah'ın peygamberini** alaya alıyorlar ve **Allah da** Ubar'ı şiddetli bir rüzgarın getirdiği, karanlık bir bulutla helak ediyor.

Rehberleri Philby'a, bu helak olmuş şehri görmesi için gitmeyi teklif ettiklerinde Philby memnuniyetle kabul etti. Ve raporuna bu yerin adını **Wabar** olarak kaydetti. **Bu isim saplanmış batmış anlamına geliyor.**

Fakat Philby'ın bulduğu kayıp şehir **Ubar** değil. Göklerden gelen bir afetin meskeniydi, bir meteroit vuruşunun. Meteroitin arkasında bıraktığı izler incelendiğinde patlama 12 kilotonluk bir nükleer infilaktan farksızdı ve Hiroşima bombasıyla boy ölçüşecek düzeydeydi. Neredeyse dünyaya düşen tüm meteorlar kayalara yada üstü toprakla kaplı kayalara düşmesine karşın **Wabar** meteroiti hepsinden farklı olarak yeryüzünün en büyük kum denizinin ortasına düştü. Son derece kuru ve izole bir bölge olan bu çöl jeolojik açıdan bir meteorun korunabileceği belki de dünyadaki en uygun yerdir. Bilinen 160 çarpışmanın içinde meteroitten bakiyeler kalmış 17 bölgeden biridir.

Hayret edilecek bir başka şey de, Philby'ın, bedevi rehberlerinin hiçbir tabela olmadan, dev kum tepelerinin ortasında ve kum tepelerinin yer değiştirmesinden dolayı, her gün değişen bir görünümün eşliğinde, **Wabar**'ı nasıl bulduğudur. Philby'ın **Wabar**'a gitmesi, tam bir ayını almıştı. Bu yolculuk öyle zorlu bir yolculuk olmuştu ki, yolda bindikleri develerin bir kısmı ölmüş, hayatta kalabilenler ise Mekke'ye döndüklerinde acınacak duruma gelmişlerdi. Oldukça zayıflayan develerde, hörgüç diye bir şey kalmamıştı. Philby, döndükten sonra, 1932'de Londra'da Kraliyet Coğrafya Akademisine, konu hakkında bir konferans verdi.

Philby, bölgeye giden ikinci batılıydı. Orada kırık demirlerin bakiyesi dışında, insan yapımı bir takım kalıntılar aradı. Rehberleri ise ona, **siyah camları** göstererek, bunların eskiden kayıp şehirde yaşayan kadınların mücevher olarak kullandıkları siyah inciler olduğunu söylediler. Fakat Philby, hayal kırıklığına uğramıştı. Ona göre bunlar, sadece beyaz kayaların yanmış parçalarıydı ve Philby'a ancak bir **volkanı** hatırlatıyorlardı.

Rehberlerden biri, ona tavşan büyüklüğünde bir demir parçası getirdi. Acaba bu, eskiden burada yaşayan insanların bir eseri olabilir miydi? Yavaş yavaş Philby'ın aklında, bu paslı metal parçasının, bu dünyadan olamayacağı düşüncesi yer etmeye başladı. Labaratuvar testleri gösterdi ki, bu madenin %90'ı demir, %3,5-5 nikel ve bir kısmı da iridyumdan oluşuyor ki, bu maddeye dünyada çok ender rastlanır, **meteroitlerde** ise bu madde oldukça yaygındır. Philby'ın **Wabar**'ından 400 km güneyde Umman'da bulunan Ubar şehri 1992'de uydu fotoğrafları sayesinde ortaya çıkarıldı. Bu arada **Wabar**, bizim mayıs 1994'teki yolculuğumuza kadar tam anlamıyla keşfedilmemiş olarak kaldı.

1932'den beri iki defa ziyaret edilen **Wabar**, bu zamana kadar ne yazık ki hiçbir zaman dikkatlice araştırılmamıştı. İlk yolculuğumuza kadar bunun nedenini anlayamamıştık. İçimizden Wynn, Zahid Traktör Şirketinin, Hummer jipleri satışını teşvik etmek için organize ettiği bir geziye katıldı. Bir kaç Zahid Şirketi yöneticisi de, bu geziye katıldı. Ayrıca USGS'den de, bir bilim adamı istedik. Bu, bir hafta sonu gezintisi değildi. Bu gezi, çok büyük bir çaba ve özveri gerektiren iki ay olarak planlanmış bir seyahatti.

Daha önce hiç kimse bu **boş çölü** yaz mevsiminde geçmemişti. Yüksek derecedeki ısı ve düzensiz dağılım gösteren kum tepeleri yüzünden, herhangi bir kurtarma helikopteri ya da uçağı o bölgeye gidemiyordu. Önceden eğitim görmüş sürücülerle Riyad'dan, **Wabar**'a 17 saatte ulaşabildik. Son saatlerimizi kum tepelerini aşmakla harcadık. Tamponlara monte edilmiş halojen lambalar, 15 metrelik kum tepelerini önceden fark etmemize yardımcı oldu. Ayrıca Hummer jiplerinin tekerlek basınçlarını değiştirebilme özellikleri bizim için büyük avantajdı.

Bölgeye ilk vardığımızda 4 saat hiç hareket etmeden öylece durduk. 6 araçtan sadece dördünün kliması çalışır haldeydi ve dışarıdaki sıcaklık 62 derece, nem miktarı ise %2'idi. Wynn, jeomanyetik bir keşif yapmak için biraz dışarı çıkmak istedi, fakat döndüğünde sendeliyor ve İngilizce Arapça karışımı anlaşılmaz sözler söylüyordu. Başından aşağı soğuk su boca ettikten ve klimanın serin havasını teneffüs ettikten sonra, nihayet aklı başına geldi. Zahid Şirketi, bizim ikinci ve üçüncü gezimizi de finanse etti.

Üçüncü gezimizde, korkunç kum fırtınaları atlattık. Kamp yerimiz, iki defa yerle bir oldu. Geceleri bile ısı, hiçbir zaman 40 derecenin altına inmedi. Ayrıca gece yatarken başucumuzda 2 litrelik termos duruyordu. Çünkü kuruyan boğazımız bizi her saat başı uyandırıyordu.

Wabar bölgesi, 500 metre eninde, 1000 metre uzunluğunda. En az üç krater bulunuyor. Philby tarafından bulunmuş iki kraterden, büyük olanın çapı 116 metre, küçüğünün çapı ise 64 metre. Wynn tarafından, ikinci gezimiz sırasında bulunan krater ise 11 metre eninde. Neredeyse hepsi kumla dolmuş durumda. Kraterlerin kenarlarına baktığımızda, kum yığınlarından ibaret olduğunu görüyoruz. Çarpmanın etkisiyle kratere gömülmüş beyazlaşmış kayalar, kabalaşmış kum kayaları, çok miktarda siyah camsı topaklar ve bir miktarda demir nikel parçaları var. Bu kumlu krater kenarları tekerlek izleriyle kolayca bozulabiliyor.

Wabar bölgesi, 500 metre eninde, 1000 metre uzunluğunda. En az üç krater bulunuyor. Philby tarafından bulunmuş iki kraterden, büyük olanın çapı 116 metre, küçüğünün çapı ise 64 metre. Wynn tarafından, ikinci gezimiz sırasında bulunan krater ise 11 metre eninde.

Jeologlar, bir kraterin meteroit çarpması sonucu mu oluştuğunu, yoksa bir erozyon veya volkanik bir patlamadan mı kaynaklandığını, kayalardan geçen şok dalgalarının bıraktığı işaretlere bakarak anlıyorlar. **Wabar** bölgesindeki kayalar, bu testi geçtiler. Kayalar, diğer kum taşlarında olduğu gibi ince tabakalara ayrılmış, fakat bu kayalarda bulunan ince tabakalar, şerit şeklindeki boşluklarına serpilmiş, kaynamış kum içeriyor.

Bazen bu tabakalar, eğilmiş bükülmüş durumda bulunuyor. Birleştiklerinde ise katlanmış bir görünüm oluşturuyorlar. İşte bu özellik, diğer kum taşlarında bulunmayan bir özelliktir. Bu ince tabakalar, şok dalgasına dik durumda bulunuyorlar. Ayrıca çarpmanın olduğu bölgede, bir çeşit şoka uğramış quartz olan "coesite" bulunuyor ki, bu madde ancak nükleer patlama bölgeleri ya da meteor sitelerinde bulunur. X ışını kırılma deneyleri, coesitlerde olağan dışı bir kristal yapı olduğunu gösterdi. Bu aşırı derece de bir basınca işaret ediyordu.

Çarpmanın etkisi, güneydoğu kenarlarda yoğunlaşıyor. Kraterin kuzey ve batı kenarlarında ise yok denecek kadar az. Asimetri, bize vuruşun meyilli olduğunu gösteriyor. Gelen obje, kuzeybatıdan 22-45 derecelik bir açıyla gelmiş. Bölgedeki iki farklı tipteki kaya, bizlere bu vuruşun hikayesini anlatıyor. Metoroit bileşenleri olan demir ve nikel elementleri, çölde bulunmazlar. Oysa **Wabar**'da bu elementler iki formda bulunmuşlardır.

Bunlardan birincisi, kumun altında bulunandır. Paslıdırlar ve 10 cm çaplı küçük top formundadırlar. Elde bile kolayca parçalanabilirler. Bir bilim adamı bunlara, "pürtüklü toplar" adını vermiştir.

Bunlardan birincisi, kumun altında bulunandır. Paslıdırlar ve 10 cm çaplı küçük top formundadırlar. Elde bile kolayca parçalanabilirler. Bir bilim adamı bunlara, "pürtüklü toplar" adını vermiştir. Yüzeyde bulunan demir parçaları ise genelde düzdür. Siyah çöl cilası ile kaplıdır. En büyük demir-nikel parçası 1965'de bulunmuş adına da deve hörgücü denmiştir. Hali hazırda Riyad'da, Kral Saud üniversitesinde sergilenmektedir. Yassı bir koni şeklinde

olan bu parça, 2,43 ton ağırlığındadır. Büyük ihtimalle, ana meteorun çarpışmadan önce kırılan bir parçası olabilir.

Wabar'daki diğer bir tip kaya da, tuhaf siyah cam kayalar. Camsı kayalar, özellikle çarpmanın olduğu bölgede bulundu. Bunların, kraterden sıçrayan erimiş maddenin kabarcıkları olduğu düşünülüyor. **Wabar** kraterlerinin kenarlarında bulunan siyah camsı kayalar, ilk bakışta Hawai'de lavların soğumasıyla oluşan sicim gibi, buruşuk kıvrık kayalara benziyor. Kraterden uzaklaştıkça, cam topaklar küçülüyor ve birer damlaya benziyorlar. Kraterin 850 m kuzeybatısında bulunan topaklar, ancak birkaç milimetreye ulaşabiliyorlar. Eğer bu mesafenin ötesinde topaklar varsa bile, kum tepeleri onları örtmüş olmalı.

Wabar kraterlerinin kenarlarında bulunan siyah camsı kayalar, ilk bakışta Hawai'de lavların soğumasıyla oluşan sicim gibi, buruşuk kıvrık kayalara benziyor. Kraterden uzaklaştıkça, cam topaklar küçülüyor ve birer damlaya benziyorlar. K

Kimyasal olarak analiz edildiğinde, bu camın özünde %90 yerel kum %10 da demir ve nikel elementleri bulunuyor. Erimiş kum matrixinde, demir ve nikel mikroskobik kürecikler olarak gözlemleniyor. Camsı kayaların dağılımı, **meteroitin** çarpması sırasında rüzgarın güneydoğudan estiğini gösteriyor. Bu bölgede rüzgar, yılın on ayı kuzeyden eser. Fakat ilkbaharda rüzgarın yönü güneydoğuya döner. Körfez savaşı sırasında en çok bahar aylarındaki kum fırtınalarından endişe ediliyordu. Burada güneşin batmasıyla başlayan rüzgar ancak gece yarısı sakinleşir.

Wabar'daki siyah ve beyaz kayalar, bize aynı zamanda oluştuklarını gösteriyorlar. Büyük vuruş kumda oldu. Olayın yeraltındaki bazal kayayı delip geçtiğine dair elimizde hiçbir kanıt yok. Araştırmalarımızda 30 km lik bir alanda yeryüzüne çıkabilmiş bir kayaya rastlayamadık. Keşiflerimizde topladığımız deliller ve bazı bilim adamlarının modellemeleriyle şu aşağıdaki sonuçlara ulaştık:

Meteroit kuzeybatıdan dar bir açıyla geldi. Ya akşamüstü ya da akşamın ilk saatlerinde, muhtemelen ilkbaharda yere çarptı. Diğer meteroitlerde olduğu gibi, atmosfere saniyede 11-17 km arası hızla girdi. Meyilli bir yol izlemesi sebebiyle, atmosferde ilerlemesi düz bir yol takip eden meteora göre daha uzun sürdü. Bu nedenle, hava direncinin meteroit üzerinde çok büyük etkisi oldu. Havanın aerodinamik direnci, düşen objenin daha yoğun bir hava içindeymiş gibi alçalmasına yol açar. Çoğu meteroitte, havanın aerodinamik direnci, taşın dayanıklılığını 8-12 km yükseklikte baskılar ve meteroit havada patlar.

Wabar meteroiti ise demir ağırlıklıydı ve daha uzun süre yekpare kaldı. Dört parçaya ayrılıp, hızının yarıya inmesine rağmen, hesaplamalar vuruş hızının saniyede 5-7 km olduğunu gösteriyor. Bu da, 4,5 kalibrelik bir silahın mermisinden 20 kat daha hızlı olduğunu gösterir.

Bundan sonra şok dalgası, yüzeyin püskürmesine neden oldu ve bu olduğunda kumtaşı, köpüğümsü camla yeniden etkileşime girdi. En büyük krater, 2 saniyenin biraz üzerinde oluştu, en küçüğü ise 1 saniyenin 4/5'inde oluştu.

Meteor boyutu, krater genişliği ve çarpma hızı arasındaki bağıntıya dayanan teorik modellemeler, balistik deneyler ve nükleer patlamalardaki gözlemler yardımıyla yapılandırılır. **Wabar**'a çarpan en büyük objenin çapı 8-9,5 m'dir. Hızı 5-7 km/sn'dir. Orjinal meteroitin ağırlığı en az 3300 tondur. Orjinal kinetik enerjisi 100 kilotondur. Havada parçalandıktan sonra en büyük parçanın kinetik enerjisi, 9-13 kilotondur. Bu da, **Ubar**'a vuruşun Hiroşima bombasıyla kıyaslanabilecek bir patlama olduğunu gösterir.

Çarpma noktasında meteor parçalarıyla, lokal kumdan oluşan koni şeklinde bir örtü havaya püskürdü. Bu akışkan, siyah camsı kayaları oluşturdu. Erimiş kayanın, akkor halindeki örtüsü, meteroit yere temas eder etmez, hızla genişledi ve meteroitin kendisi ise, ilk birkaç mili saniyede sıkıştı ve düzleşti. Bir şok dalgası meteroiti sürükledi. Geride kalanlar ise küçük parçalar halinde saçılıp, kıymık kıymık oldular. Bazı parçalar, bu örtü tarafından yutuldu. Fakat çoğu kaçtılar ve kumda 200 m aşağıya indiler. Bunlar orijinal meteroitin bozulmamış kalıntılarıdır.

Bir şok dalgası da, aşağı doğru hareket etti ve yukarıdaki kumu karıştırarak ısıttı. Cam topakların içerdiği demirin kuma oranı gösteriyor ki, eriyen kumun hacmi meteorunkinden 10 kat fazladır ve bu oran 27 m yarıçaplı bir küre için geçerlidir. Bu hacmin dışına çıkıldığında, şok dalgasının etkisi zayıflamaktadır. Artık kumu eritemeyen şok dalgası, ancak onu yoğunlaştırarak küçük kayalar haline getirebilir.

Bundan sonra şok dalgası, yüzeyin püskürmesine neden oldu ve bu olduğunda kumtaşı, köpüğümsü camla yeniden etkileşime girdi. En büyük krater, 2 saniyenin biraz üzerinde oluştu, en küçüğü ise 1 saniyenin 4/5'inde oluştu. İlk başta kraterler daha büyüktü bu ise geçici bir durumdu, çünkü birkaç dakika sonra, gökyüzünden geri dönen materyal kraterlerin hacmini azalttı. En büyük geçici krater, büyük ihtimalle 120 m çapındaydı. Orada bulunan tüm kum, bir mantar bulutla süpürülüp, binlerce metre havada yükseldi ve muhtemelen stratosfere ulaştı .

Peki tüm bunlar ne zaman oldu? **Fizyon izi analizi ile yapılan deneylerde, tarih 6400 yıl önce olarak saptandı**. Bu sonuçlar British Museum ve Smithson Enstitüsüne ait sonuçlardır. Farklı tarihlerden de bahsedilmektedir.

Kaynak: Scientific American, Kasım, 1998.

SEMUD KAVMİ

Hilal Nevruzoğlu-yaklasansaat.com-2006

Semud Kavmi

Semud Kavmi, Hicr denen bölgede, ikamet etmiştir.

Arab-ı Aribe Sam'ın iki oğlundan türemiştir. Biri Lavez diğeri İrem'dir.

İrem'in oğullarından biri Casir'dir. Casir'in oğlu Semud'da Semud Kavmi'ni meydana getirmiştir. Bunların merkezi, Medine ile Şam arasında bulunan Vadi el Kura ve Hicr denilen yerdir.

İrem'in oğullarından biri Casir'dir. Casir'in oğlu Semud'da Semud Kavmi'ni meydana getirmiştir.

Mamurdu, birçok köyleri vardı. Ad'dan sonra Arap Yarımadası'nda kuvvet kazandılar. Bunların meliklerinden Duyan bin Yemnu'un, Aşağı Mısır'a hücum ettiği ve Vehb bin Mürre'nin bir çok kasabalar kurduğu tarihin rivayetlerindendir.

Küfür ve dalalete meyletmeleriyle bunlara Salih, Peygamber olarak gönderilmiştir. Semud Kavmi'nin helak edilmesinden sonra içlerinden az bir kısmı Ress denilen yerde yerleşmişler ve Ashab-ı Ress adını almışlar, sonra onlar da helak olmuşlardır.

HİCR: Medine'nin Şam tarafında Devmet'ül Cebel'in güneyinde bir yerdir. Semud Kavmi'ne mesken olmuştur. Dağlarında taştan oyulmuş evler mevcuttur. Burada Mescid-i Salih vardır ki, yüksek taştan oyma bir eser olup Semud'dan kalmıştır.

Semud Kavmi'nin Yeri

Semud Kavmi, Hicr denen bölgede, ikamet etmiştir. Burası, Hicaz ile Suriye arasında, Vadi el Kura'ya kadar olan bölgedir. Bugün bu bölge, Fajuun Naagah adıyla bilinir. Semud Kavmi'nin şehirlerinin kalıntıları, Fajuun Naagah'da bulunur.

Ünlü Arap tarihçisi Mesud, Semud Kavmi'nin şehir kalıntılarının, Suriye ile Hicaz arasındaki yol üzerinde bulunduğunu yazmıştır.

Hicr-i Semud diye bilinen Hicr, Medyen'in güneydoğusunda yer alır.

Semud Kavmi, Hicr denen bölgede, ikamet etmiştir.Ad'a, Ad-ı İrem dendiği gibi, Semud'a da Semud-u İrem denir.

Semud Kavmi'nin yaşadığı zaman belirsizdir. Fakat, İbrahim peygamberden önce, yaşadığı açıktır.

Medain-i Salih'te yer alan mezar ve kuyuların yanında bulunan yazıtlar, Aramice'dir ve Semud Kavmi'ne ait değildir. Bu yazıtlar, Semud Kavmi'nden binlerce yıl sonra yaşayanlara aittir. Ayrıca burada bulunan mezarlar da, Semud Kavmi'ne ait değildir.

Kaynak: Mahmud Esad, İslam Tarihi, Marifet Yy. İst. 1983.

HİCR: Medine'nin Şam tarafında Devmet'ül Cebel'in güneyinde bir yerdir.

Medain-i Salih'te yer alan mezar ve kuyuların yanında bulunan yazıtlar, Aramicedir

Semud Kavmi'nden sonra içlerinden az bir kısmı Ress denilen yerde yerleşmişler

Ad'a, Ad-ı İrem dendiği gibi, Semud'a da Semud-u İrem denir.

Semud Kavmi'nin şehirlerinin kalıntıları, Fajuun Naagah'da bulunur.

Semud Kavmi'nin yaşadığı zaman belirsizdir

KUR'AN'DA SEMUD KAVMİ

Semud (Kavmi'ne) kardeşleri Salih'i (gönderdik). (Salih) dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Size, Rabbinizden apaçık bir delil(belge) gelmiştir: Allah'ın bu 'dişi devesi', sizin için bir ayet(mucize)dir. Onu bırakın da, Allah'ın Arz'ında yesin. Ona kötülükle dokunmayın; (şayet dokunursanız), sizi elim bir azap yakalar.

(Allah'ın), Ad (Kavmi'nden) sonra, sizi halifeler kıldığını ve sizi yeryüzünde yerleştirdiğini hatırlayın! Ki, onun düzlüklerinde, köşkler kuruyor ve dağlardan evler yontuyordunuz. (Şu halde), Allah'ın nimetlerini, hatırlayın ve yeryüzünde bozguncular olarak karışıklık çıkarmayın."

(Salih) Kavmi'nin önde gelenlerinden büyüklük taslayanlar(müstekbirler), içlerinden iman eden ve zayıf bırakılanlara dediler ki: "Salih'in, gerçekten Rabb'inden gönderildiğini, biliyor musunuz?" Onlar: "Biz gerçekten, (Salih'le) gönderilene iman edenleriz" dediler.

Büyüklük taslayanlar ise, dedi ki: "Biz de, gerçekten sizin o iman ettiğiniz şeyi, örtenler (tanımayanlarız)."

Böylelikle 'dişi deveyi' öldürdüler ve Rablerinin emrine karşı çıkıp, dediler ki: "Ey Salih, eğer gerçekten gönderilenlerden (bir elçi) isen, vadettiğin şeyi getir."
(Arkasından) onları, bir sarsıntı yakaladı. Yurtlarında diz çökmüş olarak sabahladılar.
(Salih), onlardan yüz çevirdi ve dedi ki: "Ey kavmim, andolsun size Rabb'imin Risaleti'ni tebliğ ettim ve size öğüt verdim. Ancak siz, öğüt verenleri sevmiyorsunuz. **[Araf (7)/ 73-79]**

Semud (Kavmi'ne), kardeşleri Salih'i (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilah yoktur. O (Allah), sizi, Arz'dan (topraktan), inşa etti ve sizi, orada yaşattı. O'ndan bağışlanma dileyin, sonra O'na tövbe edin. Şüphesiz benim Rabb'im, yakın olandır, icabet edendir."

Dediler ki: "Ey Salih, bundan önce, sen aramızda (iyilikleri) umulan biriydin. Atalarımızın köle olduğu kimselere, köle olmamızı mı yasaklıyorsun? Muhakkak biz, senin çağırdığın o şeyden şüphe içindeyiz ve ondan tereddüt (etmekteyiz)."

(Salih) dedi ki: "Ey kavmim, Şayet ben Rabb'imden, apaçık bir delil(belge) üzerindeysem, bana Kendisi'nden bir rahmet vermişse, ve eğer ben O'na isyan edecek olursam, Allah'a karşı bana kim yardım edecektir? (Bunu) görmüyor musunuz? (Bu tutumunuzla) benim hüsranımdan başkasını artırmıyorsunuz."

"Ey kavmim, şu sizin için bir ayet (mucize) olan; 'Allah'ın dişi devesi'; onu bırakın, Allah'ın Arz'ında yesin. Ona kötülükle dokunmayın. Sonra sizi yakın bir azap yakalar."
Ancak onu öldürdüler. (Salih) Dedi ki: "Yurdunuzdan, üç gün daha yararlanın. Bu, yalanlanmayacak bir vaattir."

Emrimiz geldiği zaman, tarafımızdan bir rahmetle, o gün Salih'i ve onunla birlikte iman edenleri, aşağılayıcı azaptan kurtardık. Şüphesiz senin Rabb'in, Kavi (güçlü) ve Aziz (şerefli) olandır.

O zalimleri, dayanılmaz bir 'sayha (ses)' yakaladı ve onlar yurtlarında diz üstü çökmüş olarak sabahladılar.

Sanki orada, hiç refah içinde yaşamamışlar gibi. Dikkat et! Muhakkak Semud (Kavmi), Rab'lerini örttüler. Dikkat et! Semud Kavmi, (Allah'ın Rahmeti'nden) uzak oldu! **[Hud (11)/ 61-68]**

Muhakkak Hicr Halkı (Semud), elçilerini yalanladı.

Onlara, ayetlerimizi(mucizelerimizi) verdik de, onlar ondan yüz çevirdiler.

Dağlardan güvenli evler yontuyorlardı.

(Derken) sabahladıklarında, 'sayha (ses)', onları yakaladı.

Kazandıkları şeyler,onlara yarar sağlamadı. [**Hicr (15)/ 80-84]**

Bizim ayetler(mucizeler) göndermemize mani(engel) olmadı, ancak öncekilerin onu yalanlaması engel oldu. Biz Semud'a, bir basiret(mucize) olarak 'dişi deveyi' verdik ve ona(deveye) zulmettiler. (Halbuki) Biz, ayetlerimizi(mucizelerimizi), ancak korkutmak için göndeririz. **[İsra (17)/ 59]**

Semud (Kavmi), elçileri yalanladı.

Onlara, kardeşleri Salih dediği zaman: "Sakınmıyor musunuz?"

"Muhakkak ben, sizin için emin bir elçiyim."

"Allah'tan korkup (sakının) ve bana itaat edin!"

"Bu (uyarıya) karşılık, ben sizden bir ücret istemiyorum. Muhakkak benim ücretim, alemlerin Rabb'ine aittir."

Siz burada (yurdunuzda), emniyet içinde bırakılacağınızı mı (sanıyorsunuz)?""

"Bahçelerde ve pınarlarda",

"Ziraatler ve yumuşak tomurcuklu hurmalıklarda?"

"Dağlardan ustalıkla evler yontuyorsunuz."

"Artık Allah'tan sakının ve bana itaat edin!"

"Ve müsriflerin(ölçüyü aşanların) emrine itaat etmeyin!"

"Onlar ki, yeryüzünde bozgunculuk çıkarıyor ve ıslah etmiyorlar."

Dediler ki: "Sen ancak büyülenmişlerdensin."

"Sen, bizim bir benzerimiz olan beşerden başkası değilsin. Şayet doğru sözlü isen, bir ayet(mucize) getir (görelim)."

Dedi ki (Salih): "İşte, bir 'dişi deve', su içme hakkı (bir gün) onun, belli bir günde de sizindir."

"Ona, bir kötülükle dokunmayın, sonra büyük bir günün azabı, sizi yakalar."
Arkasından (deveyi) kestiler ve pişman olarak sabahladılar.

Böylece, azap onları yakaladı. Şüphesiz bunda, bir ayet(mucize) vardır, ancak onların çoğu iman etmediler.

Ve şüphesiz, senin Rabb'in, Aziz(şerefli), Rahim(acıyan)dır. **[Şuara (26)/141-159]**

Muhakkak Biz, Semud (Kavmi'ne)de, kardeşleri Salih'i: "Sadece Allah'a köle olun" diye gönderdik. O zaman onlar, hasım(düşman) iki fırka olmuş (tartışıyorlardı).
(Salih) dedi ki: "Ey kavmim, neden iyilikten önce, kötülükte acele ediyorsunuz? Keşke Allah'tan bağışlanma dileseydiniz. Umulur ki, merhamet olunurdunuz."

Dediler ki: "Sen ve seninle birlikte olanlar yüzünden, uğursuzluğa uğradık." (Salih) dedi ki: "Sizin uğursuzluğunuz(başınıza gelenler) Allah Katı'nda (yazılı)dır. Bilakiz siz, sınanan bir kavimsiniz."

Şehirde, 'dokuzlu bir çete' vardı. Arz'da(yurtta), fesat(bozgun) çıkarıyorlar ve ıslah edici (düzeltici) olmuyorlardı.

Allah'a and içerek, dediler ki: "Geceleyin mutlaka (Salih'e) ve ailesine bir baskın düzenleyelim. Sonra (Salih'in) velisine: 'Ailesinin helakına biz şahit olmadık ve gerçekten bizler doğruyu söyleyenleriz' diyelim."

Onlar, bir plan(tuzak) kurdular. Biz de (onların tuzaklarına karşı), farkında olmadıkları bir plan kurduk.

(Sen bir) bak! O tuzak kuranların akıbeti(sonu) nasılmış? Muhakkak Biz, onları ve kavimlerini topluca yerle bir ettik.

İşte zalimlerin boş-ıssız evleri! Şüphesiz anlayan bir kavim için, bunda bir ayet(ibret) vardır.

İman edenleri kurtardık ki; onlar sakınanlardı. **[Neml (27) / 45-53]**

Ad'ı ve Semud'u (yıkıma uğrattık). Onların meskenleri, sizin için ortaya çıktı. Şeytan, onların amellerini süsledi(çekici kıldı) ve böylece onları yoldan(İslam'dan) alıkoydu. Ancak onlar, (helak olurken) kavrayanlar oldular. [**Ankebut (29) / 38]**

O zaman, Semud (Kavmi'ne) denildi ki: "Bir vakte kadar yararlanın."

Ancak, Rab'lerinin emrine baş kaldırdılar ve onlar, bakıp-dururlarken onları, 'Saika' (yere seren kuyruklu yıldız) yakaladı.

Böylece, ne ayağa kalkmaya güç yetirebildiler, ne yardım bulabildiler. [**Zariyat (51)/ 43-45]**

Muhakkak, Şira(yıldızı)nın Rabb'i O'dur.

Şüphesiz, önce gelen Ad(Kavmi'ni), O(Allah) yıkıma uğrattı.

Ve Semud'u da bırakmadı. [**Necm (53)/ 49-51]**

Semud (Kavmi) de uyarıları yalanladı.

Dediler ki: "Bizden olan bir beşere mi uyacağız? Bu takdirde, gerçekten bir sapıklık ve delilik içinde kalırız."

"Zikir(vahiy), aramızdan ona mı verildi? Bilakis (Salih), çokça yalanlayan ve aşırı giden (birisidir)."

(Allah dedi ki): "Onlar, yarın, kimin çokça yalanlayan ve aşırı gidenler olduğunu bilecekler."

"Gerçek şu ki Biz, bir fitne(deneme) olmak üzere, 'dişi deveyi' gönderenleriz. Onları gözetleyip-bekle ve sabret!"

"Ve onlara, muhakkak suyun aralarında pay edildiğini haber ver. Her bir su alış (sırası kiminse, o) hazır bulunsun."

Derken onlar, arkadaşlarını çağırdılar. O(elebaşı)da, ileri atıldı, onu (deveyi) kesti.

(Bunun üzerine), Benim azabım ve uyarım nasılmış?

Muhakkak Biz, onların üzerine tek bir 'sayha (çığlık)' gönderdik. Böylece onlar, bir araya toplanmış 'kuru ot gibi, çer-çöp' oldular. **[Kamer (54)/ 23-31]**

Semud ve Ad (Kavimleri), helakı (yakıp-kavuran rüzgarı) yalanladılar.

(Böylece) Semud (Kavmi), azgınlıkları sebebiyle helak oldu. [**Hakka (69)/ 4-5]**

Orduların haberi, sana geldi mi?

Firavun ve Semud (ordularının)?

Hayır; o kimseler ki örtüyorlar, (onlar) yalanlayanlardır. **[Buruc (85)/ 17-19]**

Ve Semud (Kavmi) ki, onlar, vadilerde kayaları oyuyorlardı. [**Fecr (89)/ 9]**

Semud (Kavmi), azgınlıkla yalanladı.

(O) en şakileri(azgınları) ayaklandığında,

Allah'ın elçisi, onlara dedi ki: "O Allah'ın 'dişi devesi'dir, onu sulayın!"

(Ancak Salih'i), yalanladılar ve arkasından deveyi, öldürdüler. Rab'leri de, suçları sebebiyle, onlara gazaplandı ve onları yerle bir etti.

(Allah, hiçbir zaman, bu işin) akıbetinden(sonucundan) çekinmez! [**Şems (91)/ 11-15]**

SEMUD KAVMİ VE SALİH PEYGAMBER

Erdal Nevruzoğlu-yaklasansaat.com-2006

Semud, Ad'dan sonra idi. Onların yurtları, Hicaz ile Şam arasındaki Vadi el-Kura ve çevresinde meşhur olup, Allah Resulü (sav), hicretin 9. senesi Tebük 'e giderken, onların yurtlarına uğramıştı.

İmam Ahmed'in, İbn Ömer'den rivayetine göre: Allah Resulü (sav), insanları Tebük'e indirdiğinde; onları, Semud'un evleri yanındaki Hicr'e götürmüştü. İnsanlar, Semud'un su içmiş olduğu kuyulardan içtiler, onlardan hamur yaptılar ve kazanlarına onlardan su doldurdular. Allah Resulü onlara emretti de, kazanları döktüler ve hamurları develere yem yaptılar. Sonra Allah Resulü, onları oradan kaldırıp Salih'in Devesi'nin su içmiş olduğu kuyunun yanında konaklattı. Ve azap olunmuş kavmin yurduna girmelerini yasaklayarak:

"Şu azap edilenlerin yanına, ancak ağlayarak giriniz. Onların başına gelenlerin bir benzerinin sizin başınıza gelmemesi için, eğer ağlayarak girmemişseniz, oralara girmeyiniz" buyurmuştur.

(Hadisin aslı, Buhari ve Müslim'in Sahihlerinde, başka bir şekli ile tahric edilmiştir.)

İmam Ahmed'in, Cabir ibni Abdullah'a başka bir rivayetine göre: Allah Resulü(sav), Hicr'e uğradığında:

"Mucizeler istemeyiniz. Salih'in kavmi mucize istemiş ve deve şu dağ yolundan gelmiş, şu dağ yolundan çıkmıştır. Rab'lerinin emrine isyan etmiş ve onu boğazlamışlardı. Bir gün deve onların suyunu içiyor, bir gün de onlar devenin sütünü içiyorlardı. Onu boğazladılar da, Allah'ın Haremi'nde(Mekke) olan bir kişi dışında herkesi helak eden bir sayha onları yakalayıverdi" buyurdu.

(Bu hadis, Kütüb-ü Sitte'de olmamakla birlikte Müslim'in şartlarına uygundur.)

Hz. Salih'den bir mucize getirmesini kavmi istedi. Gösterdikleri bir kayadan kendilerine bir devenin çıkarılmasını teklif etmişlerdi. Bu kaya, Hicr taraflarında, tek başına duran ve el-Katibe denilen bir kaya idi. Bu kayadan, kendileri için on aylık gebe ve karnı aç bir deve çıkarılmasını istemişlerdi. Eğer Allah'u Teala, onların bu isteklerine icabet ederse; kendisine iman edip uyacaklarına dair, Hz. Salih, kendilerinden söz ve yeminler aldı. Bu hususta yemin edip, Hz. Salih'e söz verdiklerinde; Salih(as), namaza kalkıp Allah'a dua etti. Kaya hareket edip yarıldı ve içinden onların istediği gibi iki yanında cenini hareket eden, tüylü, karnı boş bir deve çıktı.

İşte o sırada, kavmin başkanı Cünda ibn Amr ve onun emri ile yanındakiler, iman etti. Semud kavminin eşrafından olanlar iman etmek istediklerinde; Züab ibn Amr putlarının sahibi Hubab ve Sam'ar ibn Celhes, onları engellemişti. Cünda ibn Amr'ın, Şihab ibn Halife adında amcaoğlu vardı. Semud kavminin eşrafından ve seçkinlerinden biriydi. O da iman etmek istemiş ve bu grup kendisini men'edince, o da kendilerine itaat etmişti.

Deve ile doğurmuş olduğu yavrusu; onların arasında bir müddet kaldı. Bir gün kuyularının suyunu içiyor, bir gün de onlara bırakıyordu. Devenin sularını içtiği gün, onlar onun sütünü sağıp içiyorlardı.

Deve o vadilerde dolaşıyor, bir dağ yolundan giriyor ve rahatlamak için bir diğerinden çıkıyordu. Çünkü o, suya doymuş oluyordu. Anlatıldığına göre, korkunç bir yaratılışı ve göz alıcı bir görünüşü varmış. Onların hayvanlarına uğradığı zaman, hayvanları ondan kaçarmış. Böylece onların üzerine zaman uzayıp, Peygamber Salih'i yalanlamaları şiddetlenince; su her gün kendilerine kalsın diye, onu öldürmeye karar vermişler. Öldürmek üzere hepsinin ittifak ettikleri de söylenir.

Katade der ki: Bana ulaştığına göre; deveyi öldüren, razı olup olmadıklarını öğrenmek üzere hepsini dolaşmıştı. Hatta evlerinde bulunan kadınları ve çocukları dahi dolaşmıştı.

Kavimleri içinde reis durumunda olan kafirler, kabileyi tam anlamıyla saptırmışlar ve onlar da kendilerine uymuştu. Gidip devenin sudan dönmesi zamanında, onu gözetlemeye başladılar. Kudar, onun yolu üzerindeki bir kayanın altına gizlendi. Deve önce Masda'a uğradı. Masda, ona ok atıp bacağının etli yerine isabet ettirdi. Kudar, devenin üzerine kılıçla atılıp dizini kırdı ve deve yere yıkıldı. Deve, yavrusunu sakındırmak üzere bir kere böğürdü. Sonra Kudar, onun göğsüne vurup onu boğazladı, Yavrusu kaçıp yüksek bir dağa vardı. Oradaki en yüksek kayaya tırmanıp böğürdü. Abdürrezzak'ın, Hasan el-Basri'den rivayetine göre; o, "Ey Rabb'im, nerede annem?" demiş. Onun üç kere böğürdüğü ve sonra bir kayaya girip içinde kaybolduğu söylenir. En doğrusunu Allah bilir.

Maksadlarını gerçekleştirip deveyi boğazlayınca, Hz. Salih durumdan haberdar olmuş, toplu halde bulunurken yanlarına gelmişti. (Salih), deveyi görünce ağlamış ve:

"Yurdunuzdan üç gün daha yararlanın. Bu, yalanlanmayacak bir vaattir." [**Hud (11)/65]**

demişti. Deveyi öldürmeleri çarşamba günü olmuştu. O günün akşamında, bu dokuz kişi, Salih'i öldürmeyi kararlaştırmışlar ve şöyle demişlerdi: "Şayet Salih doğru sözlü ise; biz ondan önce davranalım. Eğer yalancıysa, onu da devesinin yanına gönderelim."

Onlar kararlaştırıp sözleşerek, Allah'ın Resulü Salih'i öldürmek üzere, geceleyin geldiklerinde: AllahTeala, onların üzerine bir taş gönderdi, bu taş onların başlarını ezdi.

Bekleme günlerinden ilki olan perşembe günü; Semud'un yüzleri, Salih'in kendilerine vaed ettiği gibi sapsarı oldu. İkinci gün olan cuma günü; yüzleri kıpkırmızı oldu. Faydalanma günleri olan üçüncü gün Cumartesi idi, yüzleri karardı. Pazar gününe çıktıklarında, hareketsiz kaldılar ve Allah'ın intikamını ve azabını bekleyerek oturdular. Kendilerine ne yapılacağını, azabın nasıl geleceğini bilmiyorlardı. Güneş doğdu ve gökten üzerlerine bir sayha, altlarından da şiddetli bir sarsıntı geldi. Canları çıktı ve bir saat içinde hepsi helak oldu.

Söylediklerine göre; ismi Kelbe bint es selk olan bir cariye müstesna, onlardan ne küçük, ne büyük, ne erkek, ne de dişi hiç kimse kurtulamadı. O, Hz. Salih'e şiddetle düşman olan bir kafir idi. Azabın vuku bulduğunu görür görmez, ayakkabılarını çıkararak, süratle koşmaya başlamış, bir kabileye varıp gördüklerini ve kavminin başına gelenleri, onlara haber vermiş. Sonra onlardan su istemiş ve içtiğinde de ölmüş.

Salih ve ona tabi olanlar dışında, Semud zürriyetinden, Ebu Rigal denilen adam dışında hiç kimse kalmamış. Azap geldiğinde o, Mekke'de ikamet etmekteymiş ve ona bu musibetten hiçbir şey isabet etmemiş. Günlerden birinde, Harem'den çıktığında, gökten bir taş düşüp onu öldürmüş. Bu husustaki Cabir ibn Abdullah hadisi, kıssanın başında geçmişti. Taif'de oturan Sakif'in babasının, işte bu Ebu Rigal olduğunu söylerler.

İbn Ömer'den gelen rivayete göre; o, şöyle demiştir: "Allah Resulü (sav) ile beraber Taif'e çıkıp, bir kabre uğradığımızda, O'nun şöyle buyurduğunu işittim:

"Bu, Ebu Rigal'in kabridir. O, Sakif'in babasıdır. Semud'dan idi. Harem'i Şerif'te idi de, azabdan kurtulmuştu. Harem'den çıktığında, kavmine isabet eden azap ona da isabet etti ve buraya gömüldü. Onun alameti, onunla birlikte altın bir dalın gömülmüş olmasıdır. Eğer kazarsanız onu bulacaksınız." İnsanlar acele ile orayı kazdılar ve dalı çıkardılar." Hadisi, Ebu Davud da, Yahya İbn Main kanalıyla. İbn İshak'dan rivayet etmiştir.

Müfessirlerden bazısının zikrettiğine göre; ümmeti helak olan her Peygamber, Mekke'nin Haremi'ne gider ve orada ikamet edermiş. En doğrusunu Allah bilir.

Kaynak: İbn-i Kesir, Kur'an-ı Kerim Tefsiri, C.6, çev. Dr. B. Karlığa, Dr. B. Çetiner, Çağrı Yy, İst. 1984.

İBRAHİM KAVMİ VE NEMRUT(NARAM-SİN)

Dr. Halil Bayraktar-Gökben Coşkun-yaklasansaat.com- Haziran 2007

Günümüzden 4000 yıl önce yaşadığını tahmin ettiğimiz Hz. İbrahim'in mücadelesini anlayabilmek için, nasıl bir kavme elçi olarak gönderildiğine bakmak gerekir. 4000 yıl öncesine baktığımızda; İbrahim'in yaşadığı toplumu, küçük çaplı aşiret toplumu sanabiliriz. Böyle bir algılama, bizim bilgi eksikliğimizden kaynaklanan bir yanılgı olacaktır.

MÖ 1500 - 2500 yılı Mezopotamya uygarlıkları incelendiğinde; o zamana göre, teknoloji ve bilimde ilerlemiş ve yazıyı kullanan Sümer medeniyetinin bölgedeki tüm toplumları etkilediği açıkça görülmektedir. Bu toplumların hepsinin yaşadığı bu coğrafya, "Babil ülkesi" olarak isimlendirile gelmiştir.

Sümerler, Akadlar, Asurlar ve Babiller vs. hep bu Mezopotamya coğrafyasını yurt edinmişlerdir.

Ayrıca Mezopotamya bölgesinin düz ve iletişime açık olması, toplumsal yalıtımı önlemiş; teknik, politik ve dini fikirlerin çabucak yayılmasını sağlamıştır. O çağda yazıyı bir kayıt tutma sistemi olarak geliştirmiş Mezopotamya uygarlıkları, bizlere Hz. İbrahim'in içinde yaşadığı toplumu tanıma imkânı vermektedir. Bu kayıtların tutulduğu yazıtlar keşfedilmeden önce, seküler bilim dünyası, İbrahim ve nesline, bir efsanenin abartılmış kahramanları olarak bakmaktaydı.

Ebla, Ugarit, Nuzi ve Mari arkeolojik kayıtlarında ortaya çıkan kanıtlardan sonra, bilim adamları, İbrahim ve ona tabi olanların, kuzeybatı Mezopotamya toplumunda gerçekten yaşadıklarını anladılar. Hatta o kadar ki, bulundukları coğrafyaya, kendilerinin veya atalarının ismini verecek kadar önemli insanlar olduklarını kabul etmek zorunda kaldılar.

Nemrut'un(Naram-Sin), İbrahim'i ateşe atmak için yaptığı binanın yeri ve bu yeri sembolize eden sütünlar. (Urfa)

Biz de bu delilleri Kur'an ışığında inceleyip; Hz. İbrahim'in baş kaldırdığı "uygarlığı-dini" ve bu uygarlığı karakterize eden kral "Nemrut"u tanıtmaya çalışacağız. Sözlü rivayete göre, kendisine "Nemrut" denen bu ceberrut kralın; gerçekte "Naram-Sin"denen Akad kralı olduğunu göreceğiz.

Hz. İbrahim'in İslam'a Çağırdığı "Nemrut" Kimdir?

Mezopotamya labirentinde, kral "Nemrut"u ararken, tarihsel kronolojiyi baz almadık. Çünkü Cambridge Üniversitesi Antik Yakın Doğu Tarihi ve Arkeolojisi üzerine ders veren Dr. Joan Oates'in de belirttiği gibi bugün kullanılan kronoloji sistemi kendi içinde uyuşmazlıklar gösterir. Bu yüzden Hz. İbrahim'in yaşadığını tahmin ettiğimiz tarihin, birkaç yüzyıl öncesi ve sonrasını incelemeye aldık. Bu incelemede, Kur'an'dan elde ettiğimiz ipucu, bizim Nemrut adayımızı belirginleştirmemizde bir uyarıcı yol işareti oldu.

"Allah'ın kendisine mülk verdiği o kimseyi, görmedin mi? Ki o, İbrahim'le, Rabb'i konusunda mücadele ediyordu. İbrahim dediği zaman, 'benim Rabb'im O ki, diriltir ve öldürür.' (Nemrut) dedi ki: 'Ben de diriltir ve öldürürüm.' İbrahim dedi ki: 'Muhakkak benim Rabb'im, Güneş'i, doğudan getiriyor, sen de onu, batıdan getir.' (Bunun üzerine) o Hakk'ı örten şaşırdı. Muhakkak Allah, zalim kavmi hidayete erdirmez. " [**Bakara(2)/258]**

Bu ayetin bize verdiği ipuçları şunlardır: Birincisi, aradığımız Nemrut oldukça büyük bir devletin kralıdır. İkincisi, çok açık bir şekilde "tanrılık" iddiasında bulunmaktadır. Üçüncüsü, gök cisimlerine kutsiyet atfeden bir kraldır. Biz şimdi Kur'an'daki bu izleri sürmeye devam edeceğiz.

O çağlarda, Mezopotamya'da, Agadeli Sargon'dan, Hammurabi'ye kadar olan kralları, burada tek tek anlatmak mümkündür. Ancak bu detaylar, bize İbrahim dönemi hakkında fazla fikir

vermeyecek, aksine daha fazla kafa karıştıracaktır. Hammurabi'ye kadar geçen tarihsel süreç, detaylı bir şekilde incelendiğinde, karşımıza çıkan en somut "Nemrut" adayı, "Naram-Sin"dir.

"Naram-Sin" Sargon'un Torunu

Naram-Sin, Agade'li Sargon'un torunudur. Agade'li Sargon ise muhtemelen bir Kiş rahibinin gayrimeşru çocuğudur. Kiş kralı Urzuba'nın hizmetine girmiş ve kısa zamanda vezirliğe kadar yükselmiştir. Sonra bir saray ayaklanmasıyla tahtı ele geçirip, Kiş kralı unvanını almıştır.

Tevrat'ta da, Kuş(Kiş)'in, Nimrod'un babası olduğu yazılıdır. İbn-i Mesud'dan gelen bir rivayete göre, Nemrut'un atası, Köş(Kiş)'tir. 4000 yıl öncesinden günümüze ulaşan çiviyazısı tabletlerde; "Sümerli Ludingirra", Sargon'la ilgili şunları söylüyor:

"Yönetimin Akad'lılara ilk geçişi nasıl oldu bir bilseniz. Kiş'te, kraliçe Kubau'nun oğlunun sarayında, içki dağıtıcılığı yapan Sargon adında biri varmış. Adam sarayda çalışırken, yalnız içki işiyle vaktini geçirmemiş. Önce içinde çalıştığı sarayı eline geçirmiş, sonra da Sümer şehirlerini birer birer idaresi altına almaya başlamış. Derken etrafındaki uluslara da saldırmaktan kendini alamamış ve kendini kral yaparak Sümer Devleti temelleri üzerine, koca bir Akad Devleti'ni kurmuş. Agade adı altında yepyeni bir başkent kurmuş ve kendine, 'Dört bucağın, Sümer ve Akad Kral'ı unvanını vermiştir. Ben buna ait öyküyü, okul kitaplığımızda bulunan bir tablette okudum. Sargon kendisi hakkında şöyle yazdırtmıştı:

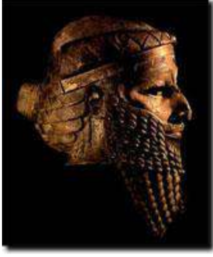
Sargon Bir Rahibenin Çocuğu

"O, fakir bir kadının oğlu imiş. Babası belli değil. Annesi onu, Fırat kıyısında bir şehirde gizlice doğurmuş ve etrafı ziftle kaplanmış kamış bir sepete koyarak, nehrin sularına bırakmış." "Herhalde o bir rahibenin çocuğu idi. Daha önce yazdığım gibi rahibelerin çocuğu olmaması gerekir, çünkü onlar tanrının çocuğu sayılır. Annesi onu bu yüzden suya bırakmış olmalı. Hakikaten bir yerde, annesinin rahibe olduğunu da okumuştum."

"Sargon, çok akıllı adammış. Kızını Sümer okullarında okutup, çok iyi öğretmenlerden ders aldırmış ve 'Ay tanrısı'nın tapınağı'na başrahibe yapmış. Böyle yapmakla, hem Sümerlilerin gönlünü almış, hem de onları kendine düşman etmek istememiş. Hakikaten bizden ona başkaldıran olmamış. Ondan sonra, kral kızlarının tapınakta başrahibe olması, bir gelenek haline gelmiş."

Sargon ve takipçilerinin, Mezopotamya tarihi açısından önemi, bilim adamlarınca tartışmasız kabul edilmektedir. Mesela, Babil'in en ünlü hükümdarı Hammurabi'nin imparatorluğu bile, Agade krallarının gücüyle kıyaslanamaz. Ayrıca, Sargon'un sahiplendiği çoğu zafer ve başarılar bilinmektedir. Ancak, Sargon'un, 56 yıllık uzun saltanatı içinde, bunların tam sırası bilinememektedir.

"Naram-Sin", Krallığını Anadolu'ya Genişletiyor

Bronz baş-Akad dönemi-Ninova (Sargon veya Naram-Sin'e ait olabilir.)

Sargon'dan sonra, onun torunu olan Naram -Sin, imparatorluğu dedesinden daha fazla genişletmiştir. Naram-Sin, hem Halep'i, hem de gelmiş geçmiş hiçbir kralın yıkamadığı Ebla'yı zapt ettiğini ifade eder. Bu zafer, Tel Mardih bulgularıyla doğrulanmıştır. Burada 3. binyılın sonunda, merkezi Ebla'da bulunan büyük bir Sami krallığının varlığına ve Naram-Sin döneminde yıkıldığına ilişkin kanıtlar bulunmuştur.

Bizim de ileride temas edeceğimiz gibi; İbrahim ve İsmail adları, buradan çıkarılan metinlerde geçmektedir. Akad kralı, ayrıca daha önce hiçbir kralın geçmediği yoldan, Anadolu'ya geçmiştir. Daha sonra da, Kapadokyalı tüccarların işlerini kurdukları Talhatum'a gittiklerini söyler. Bugün, Diyarbakır'da bulunan ve üzerinde de kralın figürünü taşıyan dikme taş; Naram-Sin'in, Anadolu'nun güneyinde etkin olduğunu gösteren bir kanıttır.

'Naram-Sin'in Krallığı ve "Harran- Urfa"

Tevrat'ta, İbrahim'in yaşadığı yer olarak belirtilen Ur şehrinin, Mezopotamya bölgesinin güneyinde yer aldığı ifade edilir. Oysa geçtiğimiz yüzyıl da bulunan yazıtlar, bunun tersini söyler. İbranice metinde, Ur-Kasdim olarak geçen yer, Mari'de bulunan çivi yazılı belgelere göre, güney Mezopotamya değil, kuzeyde Harran civarındadır.

MÖ 2000'lerde 3. Ur çağında, Nuzi ve Mari, daha geç çağda Hitit ve Ugarit çivi yazılı metinlerine göre, kuzeyde Ur adı verilen bazı koloniler kurulmuştur.

Ugarit metinlerinde, "Ur-a"nın tüccarlarının Ugarit'e geldiklerinde orada devamlı kalamayacakları kış mevsiminde, kendi şehirleri olan "Ur-a"ya dönecekleri yazılmaktadır. Buna göre "Ur-a"nın, Harran civarında olması gerekir. "Ur-a"nın, "Urfa" olması muhtemeldir. Çünkü Urfa'nın eski isimleri; Ur, Urha, Al-Ruha, Roha ve Khurrai'dir.

Harran Dini, Sümer-Akad Versiyonu

Naram-Sin'in Urfa ve Harran ile bağlantısının bir başka kanıtı da şudur: Naram-Sin'in, "Sin"i, Sümerlilerin Ay tanrısının ismidir. Kendini tanrı ilan eden "Naram-Sin"in bu unvanı anlamlıdır. Harran'da, Sabiler yoluyla hemen hemen zamanımıza kadar bir "Ay kültü"nün devam ettiği biliniyor. İlk çağlarda Ay tanrısı Sin'in, iki ünlü merkezi vardı. Biri, Güney Mezopotamya'daki Ur (Uru) kenti, diğeri de Harran'dı. Ur ve Harran'ın ortak "Ay tanrısı kültü", ikisi arasında anlamlı bir ilişki kurmaktadır.

Ziggurat(basamaklı kule)-Nippur

Maspero'ya göre Harran dini, eski Sümer-Akad(Babil) dininin bir versiyonudur. Ay tanrısı Sin'e adanan bu kentin şekli de, Ay'ın şeklini andırıyordu. Sin, bu yörelerde, kehanet veren, koruyucu bir tanrı olarak kabul edilmiş ve tapılmıştır. Yazılı belgelere göre, burada Ay tanrısı Sin'in, E.Hul.Hul adlı tapınağı varmış. Fakat yapılan arkeolojik kazılarda henüz böyle bir tapınak bulunamamıştır. Bu tapınak hakkında, Babil kralı Nabonid'in annesi Adad-guppi, şöyle yazmıştır:

"Bütün tanrıların başı Sin'in sözüne kulak verdim. Bana söyledikleri doğru çıktı. Tek doğurduğum oğlum 'Nabonid Sin', Ningal, Nusku ve Şadarnunna'ya ait unutulmuş olan törenleri yaptı. E.Hul.Hul mabedini yeniledi. Sin, Ningal, Nusku ve Şadarnunna'yı (onların heykellerini), onun kraliyet şehri Babil'den getirerek sevinç ve mutluluk ile Harran'daki eski yerlerine koydu."

Sümerlerdeki Nanna(Ay tanrısı), Samilerdeki Sin'dir. Sin, Sami-Akad kültünde daha da önemlidir. "in", Güneş tanrısı Utu (Şamaş)'ın üzerinde bir "baş tanrı"dır. Aksine, Tüm Mısır, Eski Yunan, Atlantis toplumların da, Güneş tanrısı(Ra), baş tanrıdır. Bu demektir ki, "Sami-Akad-Harran kültü"nde "Ay kültü" daha çok önem kazanmaktadır. Burada "Naram-Sin"in, "Sin"in sevgilisi anlamına geldiği hatırlanmalıdır.

Güneş, Ay ve Yıldızlar İlahlaştırıldı

Güneş, Ay ve Venüs tanrı simgeleri altında Naram-Sin

Harran; Ay, Güneş, Venüs gezegenler ve yıldızların kutsal sayıldığı eski Mezopotamya putperestliğinin, önemli merkeziydi. Harran'da Astronomi ilerlemişti. Daha sonra Hristiyanlar, Harran'a, Putperest şehri anlamına gelen "Hellenopolis" adını vermişlerdir. Dünyadaki üç büyük felsefe ekolünden birisi, "Harran ekolü"dür.

Edward Bocon'un, MÖ 5-6. yüzyıllarda, Urfa'ya giden Aeteria'dan aktardıklarına göre; Urfa'da, Ay, Güneş, Jüpiter, Merkür, Satürn ve Mars'a tapılmaktadır. Şehrin kapılarından birinin adı, Beth-Şemes'dir. Ve yine Hristiyanlıktan önceki Urfa paralarında, hilal şeklinde Ay bulunduğu ifade edilir.

Dört Bin Yıldan Beri "Harran"

Harran tarihiyle ilgili en doğru bilgiler, arkeolojik kazılardan elde edilmiştir. Harran adına ilk defa, Kültepe ve Mari'deki kazılarda rastlanmıştır. Bu isimle, MÖ 2000 başlarına ait çivi yazılı tabletlerde, "Har-ra-na" (veya "Ha-ra-na") şeklinde karşılaşılmıştır. Kuzey Suriye'de bulunan Ebla Tabletlerinde ise, Harran'dan "Ha-ra-na" olarak bahsedilmektedir. M.Ö. 2000'inin ortalarına ait Hitit Tabletlerinde de; Hitit'lerle Mitanni'ler arasında yapılan bir anlaşmada, Harran'daki Ay tanrısı (Sin) ve Güneş tanrısı (Utu) geçmektedir.

Bu tarihi belgelerden anlaşıldığına göre, Harran adı, 4000 yıldan beri değişmeden günümüze kadar gelmiştir. Harran adı, Sümerce ve Akadca "seyahat- kervan" anlamına gelen "Haran-u"dan gelmektedir. Bazı kaynaklar bu kelimenin, "kesişen yollar" veya "ok şiddetli sıcak" anlamına geldiğine işaret etmektedirler.

"Naram-Sin" Döneminde Başkent: "Harran" mı?

Gerçekten de Harran, Kuzey Mezopotamya'dan gelerek batı ve kuzey batıya bağlanan önemli ticaret yollarının kesiştiği bir noktada bulunmaktadır. Bu özelliğinden dolayı Harran, Anadolu ile sıkı ticaret ilişkileri bulunan Asur'lu tüccarların da önemli uğrak yerlerinden biri idi. Anadolu'dan, Mezopotamya'ya olan ticaret, binlerce yıl Harran üzerinden yapılmıştır. Bu ise burada, zengin ve köklü bir kültür birikiminin oluşmasına neden olmuştur.

Akad kralları Sargon ve özellikle Naram-Sin, krallığını, Küçük Asya (Anadolu) ve Suriye'ye genişleterek, merkezi Harran olan bir krallığa dönüştürmüştür. Harran'ı merkez edinen Akad kralı , kendisine,"dünya kralı" unvanı vermiştir.

Bir teze göre, Babil ve Asur yazıtlarının, "dünya krallığı" diye referans verdikleri krallık, Harran başkentli bu krallıktır.

Hz. İbrahim'in Ataları ve "Harran Bağlantısı"

Mezopotamya'nın çeşitli yerlerinde yapılan kazılarda, MÖ 3000'lerden başlayarak İsa'ya kadar tarihlenebilen on binlerce kil tablet bulundu. Böylece Tevrat'ta anlaşılmayan birçok mesele anlaşılmıştır. Bütün bu buluntularda, İbrahim ve ailesinin yaşamlarına ve dinlerine ait birçok kanıt elde edilmiştir. Ve onlarla ilgili şehir adları, gittikleri yerler, kullandıkları eşyalar kısmen saptanmıştır.

İbrahim'in ataları olarak geçen şahıs adlarının, Harran yöresinde ki yer adları olması, bilim dünyasını oldukça şaşırttı. İbrahim'in bir kardeşinin adı olan Harran, şehir olarak bilinmektedir. İslam bilginlerine göre Harran, tufandan sonra kurulan ilk şehirdir. Bazılarına göre Nuh'un torunlarından, Kayman tarafından kurulmuştur.

Bir başka örnek, İbrahim'in dedesi Nahor, karşımıza Til-Nahiri olarak çıkmaktadır.

Bunlar, Mari ve Asur metinlerinde(MÖ 1900-1800) bilinen yer adlarındandır. Nahor'un yeri bulunamadı, ancak bilim adamları, Harran yöresinde olması gerektiği konusunda görüş bildirmektedirler.

İbrahim'in babası Terah adına uyan, Tilşa, Turah, Torah, Til-Turakki şeklinde değişen yer adları bulunmaktadır. Torah, Keçi tepesi anlamına gelir ve Balih nehrinin üzerindedir.

İbrahim'in büyükbabası Serug'un ismi, Harran'ın batısında Sarugi şehridir. Daha eski atası Peleg'e karşı gelen yerin, Habur ırmağının Fırat'a karıştığı yerde bulunan Paliga olduğu kanıtlandı. Bilim adamları, bunların rastlantı olamayacağı görüşündeler ve bu konuda şunu söylüyorlar:

"Ya bu şahıslar, buralarda yaşayan kabilelerin başkanları idi, ya da kabile adları bu şehirlere verildi."

Daha sonra, İsrail oğullarının çocuklarına; "Baban göçebe(veya kaçak) bir Arami idi" deyişi meşhurdur. Onların vatanı, Tekvin 24.10'a göre, "Aram arazisi" idi. Padan-Aram, iki nehir arası anlamına geliyor.

Yapılan incelemelere göre, MÖ 2000 yılları civarında bu kabile başkanları, Harran civarında bulunmaktaydı. Zira Mari metinlerinde, Abam-Ram(Abram), Yakob-el

(Yakub) ve Benyamin gibi İsrail oğullarına ait isimler bulunmaktadır.

Kendisini İlahlaştıran Kral: "Naram-Sin"

Arkeoloji uzmanı Dr.Oates, Naram-Sin'in, "kendisini tanrı ilan etmesini", şöyle anlatıyor: "Agade kralları döneminin belki de en önemli yeniliği, krallık anlayışında olmuş ve ilk kez doğulu hükümdar tipinin belirtileri ortaya çıkmaya başlamıştır.

Sargon'un unvanları, torunu Naram-Sin'e göre, nispeten daha alçak gönüllüdür ve erken sülale dönemi sonlarındaki kralların kullandığı unvanlardan çok farklı değildir. Fakat Naram-Sin'le birlikte çok yadırganan ve uzun vadede kabul görmeyen bir değişiklik olmuştur."

"Naram-Sin hükümranlığının bir döneminde, o güne kadar sadece tanrı ayrıcalığı olan bir sıfat benimsemiştir. Kendi yazıtlarında adının önüne 'ilahi' işaret koymuş; yani çivi yazısıyla isminin önüne 'tanrı' yazdırmıştır. Ona adanan metinlerin dili, daha cüretkâr sayılabilir ve bu metinlerde, köleleri ona, 'ilahilik' atfetmekle kalmayıp, 'Agade tanrısı' unvanını vermişlerdir."

Zafer anıtı-Güneş diski altında, Ay boynuzlu Naram-Sin ordusuyla.

"Ayrıca ünlü dikme taşında 'boynuzlu miğfer'le betimlenmiştir. Ve bu ilahi boynuzlar, aslında tanrılara özgü bir ayrıcalıktır. Güneş tanrısı Utu'yu simgeleyen ışın saçan disklerin altında, belirgin bir seviye farkı ile betimlenmiştir.

Yöneticilerin, "kent tanrısının kâhyası" olmaktan başka ayrıcalık istemedikleri bir din sisteminde, kralların 'ilahi kimliğe' bürünmesi çok aykırı bir davranıştır. İlahi krallık anlayışını Mezopotamya asla yürekten benimsememiştir."

Antik Çağ Yakın Doğu Arkeoloji uzmanı Hans J.Nissen bu konuda şunları söylüyor: "Elimizdeki belgelere göre, hiçbir kuşkuya düşmeden kanıtlanabilecek tek nokta, ilk kez Naram-Sin'de gözlenmiş olan kendi kendini 'tanrı katı'na yüceltmedir. Birçok yazıtta, hükümdarın adının karşısına bir tanrı için kullanılacak belirleyici işaret konulmuştur. Uyrukları, Naram-Sin'den, birçok kutsama ve bağlılık yazıtında 'Akad'ın tanrısı' diye söz ederler."

Sümerli Ludingirra, Naram-Sin'in, kendisini nasıl tanrı ilan ettiğini şöyle anlatır: "Kral Sargon'dan sonra oğulları ve torunu Naram-Sin ülkeyi genişlettikçe genişletmiş ve bütün

yönlere kol salmışlardır. Hele Naram-Sin, kendisine 'tanrıyım' diyecek kadar ileri gitmiştir. Öyle şımarmıştır ki, büyükbabası Sargon'un aksine, Sümerlileri darıltmaktan korkmayarak; bizim tanrılarımıza özellikle yüce Enlil'e ve onun tapınağı Ekur'a büyük saygısızlık etmiştir."

Naram-Sin Krallığının "Esrarengiz Çöküşü": "Şiddetli Kuraklık"

Bazı anlatımlar, Naram-Sin'in krallığının çöküşünü, Guti istilacılarının yol açtığı geniş yıkıma bağlasa da; yakın tarihli ve arkeolojik araştırmalar, Naram-Sin'in krallığının çöküşünün, "şiddetli kuraklık ve kaos" sonucu olduğunu ortaya koymuştur.

Amerikan Geologi Dergisi'nde, Şubat 2006 tarihinde yayınlanan; "Eski Dünya Medeniyetlerinin Çöküşünden Sorumlu Geç Holosen Devrinde Yaşanan Kuraklık, Bir İtalyan Damla Taş Mağarasında Belgelendi" başlıklı makalede özetle şunlar yazıyordu: "Yaklaşık 4200 yıl önce, Kuzeydoğu Afrika ve Güneybatı Asya'nın alçak rakımlı bölgelerinde yaşanan 'şiddetli bir kuraklık, antik medeniyetleri, büyük bir karışıklık içine sürükledi.' Kalsit bir damla taş kayasından toplanan sabit izotop, eser element ve organik ışıma verileri bu kuraklığı kanıtlamıştır."

Science Dergisi'nin, Ağustos 1993 sayısında yayınlanan; "Üçüncü Binyıl Kuzey Mezopotamya Medeniyetinin Doğuşu Ve Çöküşü" isimli makalenin şu satırları ise oldukça anlamlıdır:

"Arkeolojik veriler ve topraktan elde edilen stratigrafik veriler, üçüncü milenyum Kuzey Mezopotamya'sındaki yağmurla beslenen tarım medeniyetinin başlangıç, gelişim ve çöküşü hakkında bize bilgi veriyor. Milattan önce 2200 yılları civarında, volkanik bir patlamanın arkasından; kuraklıkta belirgin bir artış ve rüzgâr sirkülâsyonu, toprağın kullanımında kayda değer bir bozulmaya sebep olmuştur. Bu aniden gerçekleşen iklim değişiminin; bölgenin terk edilişine, insanların firarına ve 'Akad imparatorluğunun çöküşüne' sebep olduğu apaçık ortadadır. Komşu bölgelerde de senkronize yaşanan çöküşler, bu ani iklim değişiminin, çok geniş çaplı olduğuna işaret etmektedir."

Bu araştırma, İbrahim Kavmi'nin nasıl helak olduğu konusunda çok açık bir fikir vermektedir.

Akad-Naram-Sin'in Çöküşü: Umman Körfezi'nde Saklı

Amerikan ve Alman üniversitelerinde görevli ve bölgede bir araştırma projesi yürüten yedi bilim adamı, "İklim Değişimi ve Akad İmparatorluğunun Çöküşü: Deniz Tabanından Kanıt" başlıklı makalesiyle, bu konuyu yeterince açıklık getirmektedir. Geologi Dergisi'nin, Nisan 2000 sayısında yayınlanan makalede şu tespitler yapılıyor:

"Akad imparatorluğu, üçüncü milenyumun son yüzyıllarında, Fırat ve Dicle nehirlerinin doğduğu yerden başlayıp, Basra Körfezi'nde son bulan Mezopotamya bölgesini tamamen hükümranlığı altına almıştır. Arkeolojik veriler, bu çok gelişmiş uygarlığın, 'birdenbire ve büyük bir ihtimalle de kuraklık nedeniyle', bundan yaklaşık 4170 ± 150 yıl önce çöktüğünü göstermiştir. Bu iddianın doğruluğunu test etmek için Mezopotamya bölgesinden elde edilen ayrıntılı paleoklimatik kalıntılar, yetersiz kalmıştır. Ancak bölgesel kuraklık değişimleri, bu bölgeye komşu okyanus tabanlarında, koruna gelmiştir. Biz, Halosen devrindeki bölgesel kuraklık değişimlerini; Umman Körfezi'nde ki deniz tabanından alınan tortu çekirdeklerinin, mineralojik ve jeokimyasal analizlerini değerlendirerek kaydettik. Umman Körfezi'nin seçilme nedeni, Mezopotamya'daki arkeolojik bölgelerden kalkan toz ve kumu, rüzgârın bu yöne sürüklemesiydi."

Çöküşün Nedeni: "Aşırı Kuraklık Şartlarına Ani Geçiş"

"Araştırma sonuçlarımız, bu bölgeden gelen rüzgârın oluşturduğu toz ve yine bu bölgedeki kuraklık değerlerinin, çok ani olarak yükseldiğini belgelemiştir. İvmelendirici kütle spektrometresi radyo karbon tarihlemesini, zamanımızdan 4025 ± 125 yıl önce, olarak yapmıştır. Radyojenik (Nd ve Sr) izotoplarının analizleri, gözlemlenmiş yüksek miktardaki mineral tozlarının, Mezopotamya kaynaklı olduğunu doğrulamıştır. Arkeolojik bölgeler ve deniz tortularından alınan kayıtlar arasındaki volkanik kırıkların jeokimyasal korelâsyonu, 'Mezopotamya'daki kuraklık ve sosyal çöküşün aynı zamanda gerçekleştiğini açıkça göstermektedir. Aşırı kuraklık şartlarına ani dönüşüm, 'Akad İmparatorluğu'nun çöküşü'nde anahtar rolü üstlenmiştir."

Bu bilimsel verilerden anladığımız kadarıyla, "çok şiddetli ve ani kuraklık", İbrahim'in terk ettiği kavminin sonunu getirmiştir. Tüm bölgeyi etkisi altına alan kuraklık sebebiyle, gelecekte Yakub'un oğullarının da yapacağı gibi, İbrahim'in de Mısır'a bu sebeple gittiği kuvvetle muhtemeldir.

Naram-Sin dönemiyle, bahsedilen 'bölgesel kuraklık dönemi' ve Mısır papirüslerinde belirtilen kuraklık tarihleri arasında ilginç paralellik görmekteyiz.

Fransa'daki Yakın Doğu Arkeolojisi Enstitüsü Başkanı Jean Vercoutter, "Eski Mısır" adlı kitabında şunları yazar:

"Klasik Mısır tarihinin Eski Krallığı'nı, Orta Krallık'tan ayıran yaklaşık bir yüzyıldan fazla süren sosyal sıkıntılar ve yabancı sızmalardan ötürü yaşanan kargaşa dönemine, Birinci Ara Dönem diyoruz. Elimizdeki kaynakların bildirdiğine göre, çöküşün en temel nedeni muhtemelen fiziksel nitelik taşımaktadır. MÖ 2300 yıllarına dek yeterince nemli bir iklime sahip olan Mısır toprakları, kuraklaşmaya başlamış, bunun sonucunda besin kaynakları azalmış ve komşu bozkırlarda yerleşmiş olan nüfus vadiye sığınmış, bu da ekonomik ve toplumsal sarsıntılara neden olmuştur."

Bölgedeki arkeolojik araştırmalardan elde edilen belgeler de, Akad Krallığı'nın ve Naram-Sin'in sonunu şöyle özetlemektedir:

"İletişim kesilir, haydutlar yolları tutar, sulama sistemi çöker. Sümer-Akad ülkesini, kararsız koşulların yarattığı bir felaket ve korkunç bir kıtlık sarar. Savaş arabaları ve gemileri işe yaramaz bir şekilde terkedilmiş durumdayken; Naram-Sin, çuvaldan giysiler içinde, küskün ve bir başına kalmıştır."

Bu "kaotik ve esrarengiz" durum, Naram-Sin'in düştüğü durumla birleşince, Nemrut'un, İbrahim karşısındaki aczini ve yıkılışını hatırlamamak mümkün değildir. Hadis kaynaklarında, Nemrut'un ordusunun ve kendisinin Allah'ın azabıyla perişan olduğu kaydedilmektedir.

Kur'an'da: "İbrahim ve Kavmiyle Mücadelesi"

Bu aşamadan sonra, İbrahim'in, Nemrut (Naram-Sin) le mücadelesini Kur'an'dan izleyeceğiz. İbrahim Kavmi'nin, karakteristik özelliklerini ve İbrahim'in, çağının emperyal gücüne nasıl meydan okuduğunu yakından göreceğiz.

Kur'an anlatıyor:

Muhakkak Biz, önceden İbrahim'e, rüştünü(olgunluğunu) verdik ve Biz, onu bilenleriz. O, babasına ve kavmine dediği zaman, bu temsiller(putlar) nedir ki siz, onlara boyun eğiyorsunuz?

Dediler ki: "Biz, babalarımızı onlara köle olurken bulduk."

(İbrahim) Dedi ki: "Muhakkak sizler ve babalarınız, apaçık bir sapıklık içindesiniz."

Dediler ki: "Sen bize hakkı(gerçeği) mi getirdin, yoksa sen, oyun oynayanlardan mısın?" (İbrahim) Dedi ki: "Bilakis sizin Rabb'iniz, göklerin ve Yer'in Rabb'idir. O ki, onları yarattı ve ben buna şahitlerdenim."

"Andolsun Allah'a, sizler dönüp gittikten sonra, putlarınıza tuzak kuracağım." Böylece O, onların büyük(putları) hariç olmak üzere, onları paramparça etti. Umulur ki, ona(büyüğüne) başvururlar diye.

Dediler ki: "Bunu ilahlarımıza kim yaptı? Muhakkak o, zalimlerdendir."

Dediler ki: "Kendisine İbrahim denilen bir gencin, bunları diline doladığını işittik."

Dediler ki: "Onu, insanların gözleri önüne getirin. Umulur ki onlar, şahitlik ederler."

Dediler ki: "Bunu ilahlarımıza sen mi yaptın, ey İbrahim?"

(Dedi ki): "Bilakis, onların büyüğü bunu yaptı. Şayet konuşabilirlerse, onlara sorun!"

(Bunun üzerine), kendilerine döndüler ve dediler ki: "Şüphesiz sizler, zalimlersiniz."

Sonra başlarını çevirdiler."(İbrahim), sen gerçekten bilirsin ki bunlar konuşamazlar!"

Dedi ki: "O halde, sizlere yararı ve zararı olmayan, Allah'tan başkasına mı köle oluyorsunuz?"

"Yuh size ve Allah'tan başka taptıklarınıza! Aklınızı kullanmayacak mısınız?"

Dediler ki: "Şayet yapacaksanız, onu(İbrahim'i) yakın! Ve ilahlarınıza yardım edin!"

Biz söyledik: "Ey ateş, İbrahim'in üzerine soğuk ve selâmet ol!"

Ona, bir düzen (tuzak) kurmak istediler, ancak Biz, onları hüsrana uğrattık.

Onu ve Lut'u kurtarıp, âlemler içinde bereketli kıldığımız yere (yerleştirdik). **[Enbiya(21)/51-71]**

İbrahim'in atıldığı ateş dağının ortasında fışkıran su. Nemrutlar, yok oldu. İbrahim ve onun dini, ebediyyen yaşayacaktır. (Urfa)

Muhakkak İbrahim de, onun (Nuh'un) soyunun bir kolundandır.

O(İbrahim), Rabb'ine arınmış bir kalp ile geldiği zaman.

Babasına ve kavmine dedi ki: "Neye köle oluyorsunuz?"

Allah'ın dışında birtakım ilahlar mı uyduruyorsunuz?

Âlemlerin Rabb'ine zannınız(inancınız) nedir?

(İbrahim), yıldızlara bir bakışla baktı

Ve dedi ki: "Ben hastayım."

(Kavminden olanlar), ondan, yüz çevirip gittiler.

(Bunun üzerine), onların ilahlarına doğru koşarak: "Yemek yemiyor musunuz?" dedi.

Ne oluyor size ki, konuşmuyorsunuz?

Daha sonra, onların üzerine yönelip, sağ eliyle bir darbe indirdi.

Arkasından (halkı), koşarak onu karşıladılar.

Oyup- yonttuğunuz şeylere mi, köle oluyorsunuz?

Oysa sizi de, yaptığınız şeyleri de, Allah yaratmıştır.

Dediler ki: "(İbrahim) için bir bina yapın. Sonra da onu, ateşe atın!"

Böylece ona, bir düzen(tuzak) kurmak istediler. Biz de onları, aşağılananlardan kıldık. **[Saffat(37)/83-98]**

O zaman ki İbrahim, babası Azer'e: "Putları ilahlar mı ediniyorsun?" Dedi. Şüphesiz ben, seni ve kavmini, apaçık bir sapıklık içinde görüyorum."

Böylece Biz, İbrahim'e, yakin (ilim sahiplerinden) olsun diye, göklerin ve Yer'in melekûtunu(özünü-ruhunu) gösterdik.

Gece, (İbrahim'i) örtünce, bir yıldız gördü. Dedi ki: "Şu benim Rabb'imdir." Ne zaman ki o(yıldız) kayboldu, dedi ki: "Ben kaybolup-gidenleri sevmem."

Arkasından Ay'ı, doğarken görünce, dedi ki: "Bu benim Rabb'imdir." O da kaybolunca dedi ki: "Şayet Rabb'im beni doğrultmazsa elbette ben, sapmış kavmimden olurum."

Daha sonra Güneş'i doğarken gördü, dedi ki: "İşte bu benim Rabb'imdir. Bu en büyüğüdür." Ancak o da kaybolunca, kavmine dedi ki: "Ey kavmim, doğrusu ben, sizin şirk koşmakta olduklarınızdan uzağım."

Muhakkak ben yüzümü, dosdoğru, gökleri ve Yer'i yaratana çevirdim. Ve ben müşriklerden değilim.

Kavmi, onunla mücadele etti. (İbrahim) dedi ki: "Allah, beni doğru yola iletti. Siz, O'nun hakkında, benimle mücadele mi ediyorsunuz? Ben, O'na şirk koştuğunuz şeylerden korkmuyorum, ancak, Rabb'imin dilemesi müstesna. Benim Rabb'im, ilmiyle her şeyi kuşatmıştır, düşünmüyor musunuz?"

Sizler, Allah'ın indirdiği hiçbir delil olmaksızın, Allah'a ortak koşmaktan korkmazken; ben, sizin ortak koştuğunuz şeylerden nasıl korkarım? Şayet biliyorsanız (söyleyin)! Bu iki fırkadan hangisi emniyete müstahaktır?

O iman edenler ve imanlarına zulüm(şirk) karıştırmayanlar, işte onlar, emniyettedirler ve hidayette olanlar onlardır.

Biz bu delillerimizi, kavmine karşı İbrahim'e verdik. Biz, dilediğimiz kimsenin, derecelerini yükseltiriz. Muhakkak, senin Rabb'in, Hâkim'dir, Âlim'dir. [**En'am(6)/74-83]**

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Joan Oates, Babil, çev. Fatma Çizmeli, Arkadaş Yy, Ankara, 2004.

3) Hans J.Nissen, Ana Hatlarıyla Mezopotamya, çev. Zühre İlkgelen, Arkeoloji Ve Sanat Yy, İstanbul,2004.

4) Marc Von De Mieroop, Antik Yakın Doğunun Tarihi, çev. Sinem Gül, Dost Yy, Ankara, 2006.

5) Egon Friedell, Mısır Ve Antik Yakın Doğunun Kültür Tarihi, çev. Ersel Kayaoğlu, Dost Yy, Ankara, 2006.

6) Gaston Maspero, Ulusların Mücadelesi, Londra, 1920.

7) S.Süleyman Nedvi, Ad, Semud, Medyen Kur'an-ı Kerim'de Kavimler ve Topluluklar, çev. Abdullah Davudoğlu, İnkılâp Yy, İstanbul, 2003.

8) Barnabas İncili, İng.den çev. Mehmet Yıldız, Milenyum Yy, İstanbul, 2005.

9) Bilim ve Teknik, Sayı: 118, 131, 149,1977-1980.

10) İbn-i İshak, Siyer, Akabe Yy, İstanbul,1988.

11) Mahmut Esad, İslam Tarihi, Marifet Yy, İstanbul, 1995.

12) Yahudi Ansiklopedisi, "Harran üzerine bir makale", C. 6, s. 231(Arap coğrafyacısı Yakut'tan alıntı yapmış.)

13) Dr. H. F. Helmolt, Dünya Tarihi Ansiklopedisi, Londra,1903.

14) İslam Ansiklopedisi, MEB, C. 5/2, İstanbul,1977.

15) H. Weiss, M. -A. Courty, W. Wetterstrom, F. Guichard, L. Senior, R. Meadow, A. Curnow, "The Genesis and Collapse of Third Millennium North Mesopotamian Civilization", Science, New Series, C. 261, Ağustos, 1993.

16) H. M. Cullen, P. B. deMenocal, S. Hemming, G. Hemming, F. H. Brown, T. Guilderson, F. Sirocko, "Climate Change and the collapse of the Akkadian empire: Evidence from the deep sea", Geology Magasine, C.28, s. 379-382, Nisan 2000.

17) Jean Vercoutter, Eski Mısır, çev. Emine Çaykara, İletişim Yy, İstanbul,2003.

18) G. Zanchetta, J. Hellstrom, R. Maas, A. Fallick, M. Pickett, I. Cartwright, and L. Piccini, "Late Holocene drought responsible for the collapse of Old World civilizations is recorded in an Italian cave flowstone", Geology Magasine, C.34, s.101-104, Şubat 2006.

19) Muazzez İlmiye Çığ, İbrahim Peygamber, Kaynak Yy, İstanbul, 1997.

20) Muazzez İlmiye Çığ, Sümerli Ludingra, Kaynak Yy, İstanbul, 1996.

KUR'AN'DA İBRAHİM

124-O zaman ki, Rabb'i, İbrahim'i kelimelerle(emirlerle) denedi. O da onları tamamladı(yerine getirdi). (Allah) dedi ki: "Muhakkak seni insanlara imam kılacağım." (İbrahim) dedi ki: "Ve soyumdan olanları da?" (Allah) dedi ki: "Zalimler, Benim ahdime erişemez."

125-Biz, Beyt'i(Ka'be'yi), insanlar için bir toplanma ve emniyet yeri kıldık. "İbrahim'in makamını, namaz yeri edinin!" İbrahim ve İsmail'den de; "Evimi, tavaf edenler, ibadet, rüku ve secde edenler için temiz tutun" diye ahid aldık.

126-İbrahim dedi ki: "Rabb'im, bu beldeyi emin kıl ve belde ehlinden, Allah'a ve Ahiret gününe inananları, ürünlerle rızıklandır!" (Allah) dedi ki: "Hakk'ı örten kimseyi de az bir süre yararlandırır, sonra onu ateş azabına uğratırım! O ne kötü bir dönüş yeridir!

127-İbrahim ve İsmail Beyt'in(Ka'be'nin) sütunlarını yükselttiği zaman (şöyle dua etmişlerdi): "Rabb'imiz, bizden (bunu) kabul et. Şüphesiz Sen, işiten ve bilensin!"

128-"Rabb'imiz, ikimizi, Sana teslim olmuşlar kıl! Ve soyumuzdan da Sana teslim olmuş bir ümmet kıl! Bize ibadet yollarını göster ve tövbemizi kabul et! Şüphesiz Sen, tövbeleri kabul eden ve acıyansın."

129-"Rabb'imiz, onlara, içlerinden ayetlerini açıklayan bir elçi gönder. Onlara, Kitab'ı ve hikmeti öğretsin ve onları arındırsın. Muhakkak Sen, Aziz(şerefli) ve Hâkim'sin!"

130-Düşük akıllı olandan başka, İbrahim'in dininden kim yüz çevirir? Andolsun Biz onu(İbrahim'i), Dünya'da seçtik, muhakkak o, Ahiret'te de salihlerdendir.

131-Rabb'i ona dedi ki: "Teslim ol!" (O da) dedi ki:"Alemlerin Rabb'ine teslim oldum!"

132-Bunu(İslam'ı) İbrahim, oğullarına vasiyet etti. Yakup da dedi ki: "Oğullarım, muhakkak Allah, bu dini, sizler için seçti. Sizler de ancak Müslümanlar olarak can verin!"

133-Yoksa sizler, Yakub'un ölüm anında, şahidler miydiniz? O, oğullarına dedi ki: "Benden sonra kime köle olacaksınız?" Onlar dediler ki: "Senin İlah'ına ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın İlahı olan, 'O tek İlah'a köle olacağız. Ve bizler, O'na teslim olanlarız!"

134-Onlar gelip geçmiş bir ümmetti. Onların kazandıkları kendilerine, sizin kazandıklarınız sizedir. Siz, onların yaptıklarından sorumlu değilsiniz.

135-Dediler ki: "Yahudi veya Hıristiyan olun ki hidayete eresiniz." De ki: "Hayır, 'İbrahim milleti(dini)', hanifdir(dosdoğrudur) ve o(İbrahim) müşriklerden değildir."

136-Deyin ki: "Biz, Allah'a; bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarına (indirilene), Musa ve İsa'ya verilenler ile nebilere Rabb'inden verilenlere, iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırmayız. Ve biz, O'na(Allah'a) teslim olanlarız." **[Bakara(2)/124-136**]

140-Yoksa siz, İbrahim'in, İsmail'in, İshak'ın, Yakub'un ve torunlarının, gerçekten Yahudi veya Hıristiyan olduklarını mı söylüyorsunuz? De ki: "Siz mi daha iyi biliyorsunuz, yoksa Allah mı? Allah'tan(O'nun katından) olan bir şahadeti, gizleyenden daha zalim kimdir? Allah, yaptıklarınızdan gafil değildir." **[Bakara(2)/140]**

258-Allah'ın, kendisine mülk verdiği o kimseyi, görmedin mi? Ki o, İbrahim'le Rabb'i konusunda mücadele ediyordu. İbrahim dediği zaman: "Benim Rabb'im O ki, diriltir ve öldürür." (Nemrut) dedi ki: "Ben de diriltir ve öldürürüm." İbrahim dedi ki: "Muhakkak benim Rabb'im, Güneş'i, doğudan getiriyor, sen de onu, batıdan getir." (Bunun üzerine), o Hakkı örten, şaşırdı. Muhakkak Allah, zalim kavmi hidayete erdirmez.[**Bakara(2)/258]**

260-İbrahim dedi ki: "Rabb'im, bana ölüleri nasıl dirilttiğini göster!" (Allah) dedi ki: "İnanmıyor musun?" (İbrahim) dedi ki: "Bilakis (inanıyorum). Ancak, kalbimin tatmin olmasını (istiyorum)." (Allah) dedi ki: "Öyleyse, dört kuş tut. Onları kendine alıştır. Sonra onların her bir parçasını, bir dağın üzerine bırak. Arkasından da onları çağır. Onlar sana, koşarak gelirler. Bil ki! Muhakkak Allah, Aziz(şerefli) ve Hâkim'dir." **[Bakara(2)/260]**

33-Muhakkak Allah; Adem'i, Nuh'u, İbrahim ve İmran Ailesi'ni, alemler üzerine seçti.

34-Onların bazısı, bazısının soyundandır. Allah, işitendir, bilendir. **[Al-İ İmran(3)/33-34]**

65-"Ey Kitap Ehli, İbrahim konusunda niçin tartışıyorsunuz? Tevrat ve İncil, ancak ondan(İbrahim'den) sonra indirilmiştir. Akletmeyecek misiniz?"

66-Sizlerin, bilginiz olan şeylerde tartışmanız(anlaşılır). Ancak hakkında bilginiz olmayan bir şeyde, niçin tartışıyorsunuz? Allah bilir ve sizler bilmezsiniz.

67-İbrahim, ne Yahudi ne de Hıristiyan'dır. Ancak o, hanif(dosdoğru) bir Müslüman'dır ve müşriklerden de değildir. **[Al-İ İmran(3)/ 65-67]**

125-Allah'a yüzünü çevirerek teslim olandan daha güzel kimdir? Böyle olan muhsindir ve dosdoğru İbrahim milletine(dinine) tabi olmuştur. Allah, İbrahim'i dost edinmiştir. **[Nisa(4)/125]**

74-O zaman ki İbrahim, babası Azer'e: "Putları ilahlar mı ediniyorsun? Şüphesiz ben, seni ve kavmini, apaçık bir sapıklık içinde görüyorum" dedi.

75-Böylece Biz, İbrahim'e, yakin (ilim sahiplerinden) olsun diye, göklerin ve Yer'in melekûtunu(özünü-ruhunu) gösterdik.

76-Gece, (İbrahim'i) örtünce, bir yıldız gördü. Dedi ki: "Şu benim Rabb'imdir." Ne zaman ki o(yıldız) kayboldu, dedi ki: "Ben kaybolup-gidenleri sevmem."

77-Arkasından Ay'ı, doğarken görünce, dedi ki: "Bu benim Rabb'imdir." O da kaybolunca dedi ki: "Şayet Rabb'im, beni doğrultmazsa elbette ben, sapmış kavmimden olurum."

78-Daha sonra Güneş'i doğarken gördü, dedi ki: "İşte bu benim Rabb'imdir. Bu en büyüğüdür." Ancak o da kaybolunca, kavmine dedi ki: "Ey kavmim, doğrusu ben, sizin şirk koşmakta olduklarınızdan uzağım."

79-"Muhakkak ben, yüzümü, dosdoğru, gökleri ve Yer'i yaratana çevirdim. Ve ben müşriklerden değilim."

80-Kavmi, onunla mücadele etti. (İbrahim) dedi ki: "Allah, beni doğru yola iletti. Siz, O'nun hakkında, benimle mücadele mi ediyorsunuz? Ben, O'na şirk koştuğunuz şeylerden korkmuyorum, ancak, Rabb'imin dilemesi müstesna. Benim Rabb'im, ilmiyle her şeyi kuşatmıştır, düşünmüyor musunuz?"

81-"Sizler, Allah'ın indirdiği hiçbir delil olmaksızın, Allah'a ortak koşmaktan korkmazken; ben, sizin ortak koştuğunuz şeylerden nasıl korkarım? Şayet biliyorsanız (söyleyin)! Bu iki fırkadan hangisi emniyete müstahaktır?"

82-O iman edenler ve imanlarına zulüm(şirk) karıştırmayanlar, işte onlar, emniyettedirler ve hidayette olanlar onlardır.

83-Biz bu delillerimizi, kavmine karşı İbrahim'e verdik. Biz, dilediğimiz kimsenin, derecelerini yükseltiriz. Muhakkak, senin Rabb'in, Hâkim'dir, Âlim'dir.

84-Ve ona(İbrahim'e), İshak'ı ve Yakub'u armağan ettik. Her birine hidayet verdik. Önceden de Nuh'a hidayet vermiştik. Ve onun(İbrahim'in) soyundan Davud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'u, Musa'yı ve Harun'u hidayete ulaştırdık. Biz, muhsinleri(güzel davrananları), bu şekilde ödüllendiririz **[En'am(6)/74-84]**

70-Onlara, kendilerinden önceki; Nuh, Ad, Semud, İbrahim Kavmi'nin, Medyen ahalisinin ve alt üst edilen şehirlerin haberi gelmedi mi? Onlara, onların resulleri apaçık delillerle gelmişti. Allah, onlara zulmediyor değildi. Ancak onlar, kendilerine zulmediyorlardı. **[Tevbe(9)/70]**

114-İbrahim'in babası için bağış dilemesi, ancak ona vadettiği bir vaatten dolayı idi. Ne zaman ki onun, Allah'ın düşmanı olduğu ortaya çıktı, ondan uzaklaştı. Muhakkak İbrahim, çok yakaran ve halimdi. **[Tevbe(9)/114]**

69-Elçilerimiz İbrahim'e müjde ile geldiklerinde dediler ki: "Selam" (İbrahim): "Selam" diye karşılık verdi. (İbrahim), gecikmeksizin kızartılmış bir buzağıyla geldi.

70-Onların ellerinin, ona(yemeğe) uzanmadığını görünce, onlardan hoşlanmadı ve onlardan bir korku hissetti. Dediler ki: "Korkma! Muhakkak biz, Lut Kavmi'ne gönderildik."

71-Onun karısı ayaktaydı, bunun üzerine güldü. Biz ona İshak'ı, İshak'ın arkasından da Yakub'u müjdeledik.

72-Dedi ki: "Vay başıma! Ben kısırken ve şu kocam da yaşlıyken mi doğuracağım? Gerçekten bu, acayip bir şey!"

73-(Elçi melekler) dediler ki: "Allah'ın emrine mi şaşıyorsun? Allah'ın rahmeti ve O'nun bereketleri sizin üzerinizdedir, ey ev halkı! Muhakkak O, Hamid'tir(övgüye layıktır), Mecid'tir(şanlı, yücedir)."

74-İbrahim'den korku gidip, ona müjde gelince; Lut, kavmi konusunda, Bizimle mücadele etti(tartıştı).

75-Doğrusu İbrahim, halim, çok yakaran ve (Allah'a) yönelen biriydi.

76-"Ey İbrahim, bundan vazgeç. Muhakkak, Rabb'inin emri ve geri çevrilmeyecek bir azap, onlara gelmiştir."[**Hud (11)/69-76]**

35-O zaman ki İbrahim, şöyle demişti: "Bu beldeyi emin kıl, beni ve oğullarımı, putlara köle olmaktan uzak tut!"

36-"Rabb'im, muhakkak o put(maskeli şeytan)lar, insanlardan birçoğunu saptırdı. Bundan böyle kim bana uyarsa, o bendendir, kim bana isyan ederse muhakkak Sen, bağışlayansın, acıyansın."

37-"Rabb'imiz, muhakkak ben, soyumdan (bir kısmını), Senin Beyt-i Haram'ının yanında, ziraata elverişli olmayan bir vadiye yerleştirdim. Rabb'imiz, namazlarını kılsınlar, insanların kalpleri, onlara yaklaşsın ve onları, ürünlerden rızıklandır. Umulur ki teşekkür ederler."

38-"Rabb'imiz, muhakkak Sen, bizim gizlediklerimizi de, açığa vurduklarımızı da bilirsin. Ne Yer'de ve ne Gök'te hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz."

39-"Övgü, Allah'a aittir. O ki, bana yaşlılığımda İsmail'i ve İshak'ı verdi. Muhakkak benim Rabb'im, çağrıları işitendir."

40-"Rabb'im, benim ve soyumdan olanların namazını sürekli kıl. Rabb'imiz, çağrılarımı kabul et!"

41-"Rabb'imiz, hesaba kalkılacağı gün, beni, anne-babamı ve müminleri bağışla!"[**İbrahim(14)/35-41]**

51-Onlara, İbrahim'in misafirlerinden haber ver!

52-Yanına girdiklerinde "Selam" demişlerdi. O da: "Biz, sizden korkmaktayız" demişti.

53-Dediler ki: "Korkma, biz sana âlim bir çocuk müjdelemekteyiz."

54-Dedi ki: "Bana yaşlılık dokunmuşken mi beni müjdeliyorsunuz? Beni neyle müjdeliyorsunuz?"

55-Dediler ki: "Seni hak ile müjdeledik. Öyleyse ümitsizlerden olma."

56-Dedi ki: "Sapmışların dışında, Rabb'inin rahmetinden kim ümidi keser?"

57-(İbrahim) dedi ki: "Ey elçiler, konuşmanız(işiniz) nedir?"

58-(Elçiler) dediler ki: "Muhakkak biz, suçlu-günahkâr bir kavme gönderildik."

59-"Ancak Lut Ailesi müstesna. Biz şüphesiz, (Lut Ailesi'nin) hepsini kurtaracağız."

60-"Ancak onun karısı müstesna, o helak olanlardan olacaktır."[**Hicr(15)/51-60]**

120-Muhakkak İbrahim, (tek başına) bir ümmettir. O, Allah'a dosdoğru yönelip itaat edendir. Ve o, müşriklerden değildir.

121-O, (Allah'ın) nimetlerine teşekkür edendi. (Allah), onu seçti ve doğru yola iletti.

122-Ona, Dünya'da bir güzellik verdik. Ve muhakkak o, Ahiret'te de salihlerdendir.

123-Sonra Biz, sana vahyettik ki: "Dosdoğru olan İbrahim'in milletine(dinine) uy! O, müşriklerden değildi."**Nahl(16)/120-123]**

41-Kitap'ta İbrahim'i de zikret. Muhakkak o, sıddıktır(doğru sözlüdür) ve nebidir.

42-Babasına demişti ki: "Ey babam, niçin işitmeyen, görmeyen ve sana herhangi bir şey sağlamayan şeylere köle oluyorsun?"

43-"Ey babam, muhakkak bana, sana gelmeyen bir ilim geldi. Artık bana tabi ol, seni düzgün bir yola ulaştırayım."

44-"Ey babam, şeytana köle olma! Muhakkak şeytan, Rahman'a asi olmuştur."

45-"Ey babam, muhakkak ben, sana Rahman'dan bir azabın dokunmasından korkuyorum. (Şayet böyle olursa), şeytanın dostu olursun."

46-(Babası) dedi ki: "Ey İbrahim, benim ilahlarımdan yüz mü çeviriyorsun? Şayet vazgeçmezsen, elbette seni taşlarım. Uzun bir süre benden uzaklaş!"

47-(İbrahim) dedi ki: "Sana selam olsun. Yakında senin için Rabb'imden bağış dileyeceğim. Muhakkak O, bana lütufkârdır."

48-"Ben sizden ve Allah'tan başka köle olduğunuz şeylerden ayrılıyorum. Ve Rabb'imi çağırıyorum. Umulur ki, Rabbimi çağırmakla şaki(mutsuz) olmam."

49-O zaman ki, onlardan ve Allah'tan başka köle oldukları şeylerden ayrıldı, Biz, ona İshak'ı ve Yakup'u verdik. Ve her birini nebi kıldık.

50-Onlara, rahmetimizden bağışladık ve onlara, yüksek bir doğruluk dili verdik.[**Meryem (19)/41-50**

51-Muhakkak Biz, önceden İbrahim'e, rüştünü(olgunluğunu) verdik ve Biz, onu bilenleriz.

52-O, babasına ve kavmine dediği zaman, bu temsiller(putlar) nedir ki; siz, onlara boyun eğiyorsunuz?

53-Dediler ki: "Biz, babalarımızı, onlara köle olurken bulduk."

54-(İbrahim) Dedi ki: "Muhakkak sizler ve babalarınız, apaçık bir sapıklık içindesiniz."

55-Dediler ki: "Sen bize hakkı(gerçeği) mi getirdin, yoksa sen, oyun oynayanlardan mısın?"

56-(İbrahim) Dedi ki: "Bilakis sizin Rabb'iniz, göklerin ve Yer'in Rabb'idir. O ki, onları yarattı ve ben, buna şahitlerdenim."

57-"Andolsun Allah'a, sizler dönüp gittikten sonra, putlarınıza tuzak kuracağım."

58-Böylece O, onların büyük(putları) hariç olmak üzere, onları paramparça etti. Umulur ki, ona(büyüğüne) başvururlar diye.

59-Dediler ki: "Bunu ilahlarımıza kim yaptı? Muhakkak o, zalimlerdendir."

60-Dediler ki: "Kendisine İbrahim denilen bir gencin, bunları diline doladığını işittik."

61-Dediler ki: "Onu, insanların gözleri önüne getirin. Umulur ki onlar, şahitlik ederler."

62-Dediler ki: "Bunu ilahlarımıza sen mi yaptın, ey İbrahim?"

63-(Dedi ki): "Bilakis, onların büyüğü, bunu yaptı. Şayet konuşabilirlerse, onlara sorun!"

64-(Bunun üzerine), kendilerine döndüler ve dediler ki: "Şüphesiz sizler, zalimlersiniz."

65-Sonra başlarını çevirdiler."(İbrahim), sen gerçekten bilirsin ki bunlar konuşamazlar!"

66-Dedi ki: "O halde, sizlere yararı ve zararı olmayan, Allah'tan başkasına mı köle oluyorsunuz?"

67-"Yuh size ve Allah'tan başka taptıklarınıza! Aklınızı kullanmayacak mısınız?"

68-"Şayet yapacaksanız, onu(İbrahim'i) yakın! Ve ilahlarınıza yardım edin!"

69-Biz söyledik: "Ey ateş, İbrahim'in üzerine soğuk ve selâmet ol!"

70-Ona, bir düzen(tuzak) kurmak istediler, ancak Biz, onları hüsrana uğrattık.

71-Onu ve Lut'u kurtarıp, âlemler içinde bereketli kıldığımız yere (yerleştirdik).

72-Biz ona İshak'ı ve arkasında da Yakub'u verdik. Her birini salihler kıldık.

73-Biz onları, Bizim emrimize yönelten önderler kıldık. Biz onlara, hayırlı işleri, namazı kılmayı ve zekâtı vermeyi vahyettik. Onlar, Bize köle olanlardı.[**Enbiya(21)/51- 73]**

78-Allah için, Hak bir mücadeleyle mücadele edin. O, sizi seçti ve size, dinde bir zorluk kılmadı. Ki o, babanız İbrahim'in dinidir. O, sizi önceden Müslüman olarak isimlendirdi. Şu elçi, sizin üzerinize şahit olurken, siz de insanlar üzerine şahitler olun. Namazı kılın, zekâtı

verin ve Allah'a tutunun. O(Allah), ne güzel Mevla(dost) ve ne güzel yardımcıdır. **[Hacc(22)/78]**

69-Onlara, İbrahim'in haberini açıkla.

70-O, babasına ve kavmine dedi ki: "Siz neye köle oluyorsunuz?"

71-Deiler ki: "Putlara köle oluyoruz. Bu nedenle onlara, ibadet edenler olarak eğiliyoruz."

72-(İbrahim) dedi ki: "Siz, onları çağırdığınız zaman sizi, işitiyorlar mı?"

73-"Yahut, size fayda ya da zarar veriyorlar mı?"

74-Dediler ki: "Bilakis biz, babalarımızı bu şekilde yaparlarken bulduk."

75-(İbrahim) dedi ki: "Neye köle olduğunuzu gördünüz mü?"

76-"Sizler ve önceki babalarınızın (ne durumda olduğunu)?"

77-"Muhakkak onlar, benim düşmanımdır; ancak âlemlerin Rabb'i (dostumdur)."

78-"O ki, beni yarattı ve O, bana hidayet verdi."

79-"O ki, beni yediriyor ve içiriyor."

80-"Ve hastalandığım zaman O, bana şifa veriyor."

81-"O ki, beni öldürür, sonra da diriltir."

82-"Din günü, O'nun, hatalarımı bağışlamasını umuyorum."

83-"Rabb'im, bana bir hüküm ve hikmet bağışla ve beni salihlere kat!"

84-"Arkadan gelenlere, bende bir doğruluk lisanı kıl!"

85-"Beni, Naim cennetinin mirasçılarından kıl!"

86-"Babamı bağışla, muhakkak o, sapanlardandır."

87-"Beni Kalkış(diriliş) günü, utandırma!" **[Şuara(26)/69-87]**

16-İbrahim kavmine dedi ki: "Allah'a köle olun ve O'ndan korkup-sakının. Şayet bilirseniz, böylesi sizin için daha hayırlıdır."

17-"Muhakkak Allah'ın dışında putlara köle oluyorsunuz ve iftiralar-yalanlar uyduruyorsunuz. Allah'ın dışında o köle olduğunuz şeyler, size rızık vermeye malik değildir. Rızkı, Allah Katı'nda arayın, O'na köle olun ve O'na teşekkür edin. Dönüş ancak O'na(Allah'a)dır."

18-"Şayet yalanlarsanız, muhakkak sizden önceki ümmetler de yalanladı. Bir Resulün görevi ancak apaçık bir tebliğdir." **[Ankebut(29)/16- 18]**

24-(İbrahim'in) kavminin cevabı ancak, şu oldu: "Onu öldürün yahut onu yakın!" Allah onu(İbrahim'i), ateşten kurtardı. Muhakkak bunda, iman edecek bir kavim için, ayetler vardır.

25-(İbrahim) dedi ki: "Allah'ın dışında, aranızda bir sevgi bağı olmak üzere; dünya hayatında, putlar edindiniz. Kıyamet günü, bazınız bazınızı örter(tanımaz) ve bazınız bazınıza lanet eder. Sizin barınağınız, ateştir ve sizin için bir yardımcı da yoktur."

26-Lut, ona(İbrahim'e), iman etti ve dedi ki: "Şüphesiz ben, Rabb'ime, hicret edeceğim. Muhakkak O, Aziz'dir, Hâkim'dir."

27-Ve Biz ona(İbrahim'e), İshak'ı ve Yakub'u verdik. Ve Biz, onun soyuna nübüvvet ve Kitap verdik. Ve Biz ona, dünyada ücretini verdik. Ve muhakkak o, Ahiret'te de salihlerdendir.[**Ankebut(29)/24- 27]**

83-Muhakkak İbrahim de, onun (Nuh'un) soyunun bir kolundandır.

84-O(İbrahim), Rabb'ine arınmış bir kalp ile geldiği zaman.

85-Babasına ve kavmine dedi ki: "Neye köle oluyorsunuz?"

86-"Allah'ın dışında birtakım ilahlar mı uyduruyorsunuz?"

87-"Alemlerin Rabb'ine zannınız(inancınız) nedir?"

88-(İbrahim), yıldızlara bir bakışla baktı.

89-Ve dedi ki: "Ben hastayım."

90-(Kavminden olanlar), ondan, yüz çevirip gittiler.

91-(Bunun üzerine), onların ilahlarına doğru koşarak: "Yemek yemiyor musunuz?" dedi.

92-"Ne oluyor size ki, konuşmuyorsunuz?"

93-Daha sonra, onların üzerine yönelip, sağ eliyle bir darbe indirdi.

94-Arkasından (halkı), koşarak onu karşıladılar.

95-"Oyup- yonttuğunuz şeylere mi, köle oluyorsunuz?"

96-"Oysa sizi de, yaptığınız şeyleri de, Allah yaratmıştır."

97-Dediler ki: "(İbrahim) için bir bina yapın. Sonra da onu, ateşe atın!"

98-Böylece ona, bir düzen(tuzak) kurmak istediler. Biz de onları, aşağılananlardan kıldık.

99-(İbrahim) dedi ki: "Muhakkak ben, Rabb'ime gidiciyim. O, bana yol gösterecektir."

100-"Rabb'im, bana salihlerden ver!"

101-Biz de onu, halim bir çocukla müjdeledik.

102-Ne zaman ki o(çocuk), onunla beraber koşacak (yaşa) erişti; (İbrahim) dedi ki: "Ey oğlum, ben, rüyamda seni boğazlarken görüyorum." Bak, sen ne görüyorsun(diyorsun)." (İsmail) dedi ki: "Ey babam, emrolunduğun şeyi yap! Sen beni,

103-İnşaallah, sabredenlerden bulursun."

104-Sonunda, ikisi de teslim oldu ve onu, yanı üzerine yatırdı.

105-Ve Biz, ona: "Ey İbrahim!" Diye seslendik.

106-"Sen, rüyana sadık oldun. Muhakkak Biz, muhsinlere, böyle ihsanda bulunuruz."

107-Muhakkak bu, apaçık bir denemeydi.

108-Ve ona büyük bir kurbanı, fidye olarak verdik.

109-Bunu (kurbanı), arkadan gelenlere bıraktık. İbrahim'e selam olsun.

110-Biz, muhsinleri böyle mükâfatlandırırız.

111-Muhakkak o, bizim mü'min kölelerimizdendir.

112-Biz ona İshak'ı müjdeledik. O, salihlerden bir nebiydi.

113-Biz onu ve İshak'ı bereketlendirdik. Bu ikisinin soyundan, muhsin olanlar da var, kendi nefsine açıkça zulmeden de. **[Saffat (37)/83-113]**

45-Yanımızda güç ve basiret sahibi olan kölelerimiz; İbrahim, İshak ve Yakub'u da hatırla!

46-Muhakkak Biz, onları, Ahiret'i gönülden zikreden ihlâs sahipleri kıldık.

47-Muhakkak onlar, Bizim yanımızda seçilmişlerin en hayırlılarındandır. **[Sad(38)/45-47]**

26-İbrahim, babasına ve kendi kavmine dedi ki: "Muhakkak ben, sizin köle olduğunuz şeylerden beriyim."

27-"Ancak O(Allah) ki, beni yarattı, O müstesna, İşte O beni doğrultacaktır."

28-Ve O(Allah), bu (tevhidi), arkadan gelen insanlara, kalıcı bir kelime kıldı. Umulur ki onlar dönerler.[**Zuhruf(43)/26-28]**

24-Sana, ikram edilen İbrahim'in misafirlerinin, haberi gelmedi mi?

25-Onun, yanına girdiklerinde dediler ki: "Selam!" (İbrahim de) dedi ki: "Tanınmayan kavme selam!"

26-(İbrahim), hemen ehline koştu. Arkasından, (pişirilmiş) semiz bir buzağıyla döndü.

27-Onlara(misafirlere) yaklaştı ve dedi ki: "Yemiyor musunuz?"

28-(Onlar yemeyince) Onlardan korkuya kapıldı. (Melekler) dediler ki: "Korkma!" Ve onu(İbrahim'i), âlim bir çocukla müjdelediler.

29-(İbrahim'im) karısı, çığlık atarak geldi ve yüzüne vurarak dedi ki: "Yaşlı, kısır bir kadın mı(doğuracak)?"

30-Dediler ki: "(Evet), öyledir. (Bunu), senin Rabb'in buyurdu. Muhakkak O, Hâkim'dir, Âlim'dir."

31-(İbrahim) dedi ki: "Ey elçiler, konuşmanız(amacınız) nedir?"

32-Dediler ki: "Muhakkak biz, suçlu bir kavme gönderildik."

33-"Onlara, balçıktan taşlar yağdırmak için gönderildik."

34-"Rabb'inin indinde, müsrifler için, damgalanmış(işaretlenmiş)."

35-Sonra orada, müminlerden kim varsa çıkaracağız.

36-Orada, Müslümanlar'dan bir evden başkasını bulamıyoruz.

37-Biz orada, elim azaptan korkanlar için, bir ayet bıraktık. **[Zariyat(51)/24- 37]**

26-Muhakkak Biz, Nuh'u ve İbrahim'i gönderdik. Peygamberliği ve Kitab'ı, onların soylarında kıldık. Onlardan hidayet üzere olanlar (vardır). Onlardan çoğu da fasıktır. **[Hadid(57)/26]**

4-Şüphesiz, İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için 'güzel bir örnek' vardır. O zaman onlar, kavimlerine dediler ki: "Muhakkak biz, sizden ve Allah'ın dışında köle olduklarınızdan beriyiz. Biz, sizi tanımıyoruz. Bizimle sizin aranızda, ebedi olarak buğz ve düşmanlık vardır; ta ki siz, tek olan Allah'a, iman edinceye kadar." Ancak İbrahim'in babası için şu sözü müstesna: "Senin için bağış dileyeceğim, ancak Allah'tan bir şey elde edemem. Rabb'imiz, Sana tevekkül ettik, Sana yöneldik ve dönüş Sana'dır."

5-"Rabb'imiz, hakkı örtenleri, bizim için bir fitne(deneme) kılma! Rabb'imiz, bizi bağışla! Muhakkak Sen, Aziz'sin, Hâkim'sin."

6-Andolsun onlarda(İbrahim ve beraberindekilerde), ahiret gününü umanlar için, güzel bir örnek vardır. Her kim yüz çevirirse, (bilsin ki) muhakkak Allah, Ğani(ihtiyaçsız)dır, Hamid(övgüye layık)tır.[**Mümtehine(60)/4-6]**

İBRAHİM'İN "ATEŞE ATILMA" HİKAYESİ

yaklasansaat.com-2007

Büyük ateş yaktıran Nemrut, yakından İbrahim'i ateşe atamayınca, mancınık kullanıyor. İnşa ettirdiği yapının bulunduğu tepe ve bu yeri işaretleyen sütünlar. (Urfa)

Babillilerin bayramı idi. Onların âdetlerine göre; bayram gelir gelmez, küçük-büyük, kadın-erkek, zengin-fakir kim varsa, bayram yerine koşarlardı. Şehirde kimse kalmazdı. O gün, putlara hizmet edenler de bayram yerine gitmeye hazırlandılar.

İbrahim'e: -Sen de gel, birlikte gidelim, dediler.

İbrahim:-Bugün ben, yıldızlara baktım, rahatsızım gelemem, dedi.

Nitekim Kur'ân şöyle ifade eder:

(İbrahim), yıldızlara bir bakışla baktı

Ve dedi ki: "Ben hastayım."

(Kavminden olanlar), ondan, yüz çevirip gittiler." **[Saffat(37)/88-90]**

O zamanın halkı, yıldızlara bakarak hareket ederlerdi. İbrahim hasta olmadığı halde onları ikna etmek için, onlar gibi hastalığı ile yıldızlar arasında ilişki kurmuştu.
-Sen gitmiyorsan dışarı çık, kapıyı sıkıca kapayalım, dediler.

İbrahim'de dışarı çıktı. Hizmetçiler de kapıyı sağlamca kapadılar, bayram yerine gittiler. İbrahim, kavmi gidince dedi ki:

"Andolsun Allah'a, sizler dönüp gittikten sonra, putlarınıza tuzak kuracağım**.[Enbiya(21)/57]**

Ve kendi kendine şöyle söylendi: -Siz, sağlamca kapasanız da, vallahi ben siz gidince kapıyı açarım. Putlarınızı kırar, paramparça ederim.

Puthane hizmetçilerinden birisi, İbrahim'den bu sözü işitmişti: -Bu çocuk delidir! Ne söylediğini bilmiyor. Önem vermeden gitti. O da, bekçiler gözden kaybolunca puthaneye gitti. Kapısını açtı. İçeri girdi. Elinde balta vardı. Putlara baktı, önlerine türlü türlü yiyeceklerin konulmuş olduğunu gördü. Kâfirlerin âdeti şu idi ki, bayram için ne yiyecek pişirirlerse, büyük puta ondan bir pay ayırırlardı. Her putun önüne de, o yemeklerden biraz koyarlardı. Sonra o yiyecekleri alarak: -İlâhlarımızın bakışı ile bereketlenmiştir, derlerdi.

Onları saklar, kendileri yerlerdi.

İbrahim baltası elinde, putlara şöyle seslendi:-Niçin bu yiyecekleri yemiyorsunuz? Niçin cevap vermiyorsunuz? Söylesenize! Ama doğru! Yiyemezsiniz! O halde bu halka nasıl ilâhlık edersiniz?"" dedi.

Baltayı sağ eline aldı. Putlara saldırdı. Balta ile kiminin başını kırdı. Kiminin ayağını kesti. Kimini belinden ikiye ayırdı. Kiminin başını ikiye böldü. Kimisini de yüzüstü bıraktı. Büyük puta ise ilişmedi. Onu, altın bir tahtın üstüne oturtmuşlardı. Türlü mücevherlerle de o putu süslemişlerdi. Baltayı, onun boynuna astı. Sonra dışarı çıktı. Kapıyı, bekçilerin kapadığı gibi kapadı. Dışarıda oturdu, bekledi.

Puthane hizmetçileri geldiği zaman, o hali görünce şaşırıp kaldılar. Feryada başladılar. Hemen, o saatte gidip Nemrut'a haber verdiler: -Putlar kırılmış! Dediler.

Nemrut hemen yerinden fırladı. Puthaneye geldi. O hali görünce şaşırıp kaldı. Ve:

Dediler ki: "Bunu ilahlarımıza kim yaptı? Muhakkak o, zalimlerdendir." **[Enbiya(21)/59]**

Nemrut hizmetçilere kızdı: -Bunu yapan kim ise onu bulup, getirin! Dedi. İbrahim'in: -Siz gidin. Ben de putlarınızı kırarım! dediğini işiten bekçi, Nemrut'a: -"İbrahim adlı bir gençten, putlarınızı ben kıracağım! diye söylendiğini işittik", dedi. Nemrut: -"İbrahim'i bana getirin! Eğer bu söz doğru ise, işitenler tanıklık etsinler! Ben onun cezasını veririm!" Dedi.

Nitekim Kur'an şöyle der:

"Dediler ki: "Onu, insanların gözleri önüne getirin. Umulur ki onlar, şahitlik ederler." **[Enbiya(21)/61]**

Nemrut ne kadar kâfir ise de, iki kişi tanıklık etmeyince hüküm vermezdi. Hem de şöyle düşündü:

-Bu genç, Vezir'in oğludur. Suçlu değilse cezalandırmayalım.

İbrahim'i getirdiler.

"Dediler ki: 'Bunu ilahlarımıza sen mi yaptın ey İbrahim?'" **[Enbiya(21)/62]**

(İbrahim): "Bilakis, onların büyüğü bunu yaptı. Şayet konuşabilirlerse onlara sorun." **[Enbiya(21)/63]**

dedi. Sonra şöyle ilave etti: -Onlar, söyleyemeyecek olursa, o büyük puta sorun! Bu işi niçin yaptığını, söylesin!

"Sonra başlarını çevirdiler. 'Sen gerçekten bilirsin ki bunlar konuşamazlar!'" **[Enbiya(21)/65**]

dediler. İbrahim, bu sözleri işitince, şöyle dedi: -Bu putlar, mademki konuşamaz bunu biliyorsunuz, o halde kimseye fayda ve zarar veremeyecek şeyleri niçin ilah ediniyorsunuz?

O zaman putları kıranın İbrahim olduğu anlaşıldı.

Nemrut: -Bunu cezalandırın, işkence edin! dedi.

Bundan sonra da İbrahim, peygamberliğini açığa vurdu.

Halkı Hakk'a çağırdı. Babilliler,İbrahim'e: -Atamızın, anamızın dinini bırakmamızı mı istiyorsun? dediler.

O da: -Ana ve atalarınız da sizin gibi sapkınlık içindedirler. Çünkü öyle bir şeye tapıyorlar ki, onlara ne faydası ne de zararı vardır! Nitekim Allah (C.C.) şöyle buyurur:

"Biz bu delillerimizi, kavmine karşı İbrahim'e verdik. Biz, dilediğimiz kimsenin derecelerini yükseltiriz. Muhakkak senin Rabb'in, Hakim'dir, Alim'dir."[**Enam(6)/ 83]**

Ve yine Allah (C.C.) şöyle buyurmuştur:

"Onun kavmi, onunla mücadele etti. (İbrahim) dedi ki: 'Allah, beni doğru yola iletti. Siz, O'nun hakkında, benimle mücadele mi ediyorsunuz? Ben, O'na şirk koştuğunuz şeylerden korkmuyorum, ancak, Rabb'imin dilemesi müstesna. Benim Rabb'im, ilmiyle her şeyi kuşatmıştır, düşünmüyor musunuz?'" [**Enam(6)/80]**

Nemrut, İbrahim'e:-Senin İlah'ın ne yapıyor ki ben de onu yapayım? dedi.

Nitekim Allah (C.C.) şöyle buyurur:

"Allah'ın kendisine mülk verdiği o kimseyi görmedin mi? Ki o, İbrahim'le Rabb'i konusunda mücadele ediyordu. İbrahim dediği zaman, benim Rabb'im O ki, diriltir ve öldürür. (Nemrut) dedi ki: 'Ben de diriltir ve öldürürüm.'"[**Bakara(2)/258]**

Nemrut, zindandan iki kişi getirtti. Birisini öldürttü:-İşte, dedi. Diriyi öldürdüm! Sonra ötekisinin ellerini çözdürdü: -"İşte, ölüyü de dirilttim! Çünkü elleri bağlı olan öldürülecek kimseydi. Şimdi onu bağışladım, salıverdim. Böylece ona hayat verdim!" dedi. Bunun üzerine İbrahim, Nemrut'a tekrar şöyle hitap etti:

"İbrahim dedi ki: 'Muhakkak benim Rabb'im, Güneş'i doğudan getiriyor, sen de onu batıdan getir.' (Bunun üzerine) o Hakk'ı örten şaşırdı. Muhakkak Allah, zalim kavmi hidayete erdirmez." [**Bakara(2)/258]**

Nemrut buna cevap veremedi, sustu. O cebbar Nemrut'un dili sanki tutuldu. İbrahim bundan sonra yine halkı İslama çağırdı. Fakat hiç kimse olumlu cevap vermedi. Çünkü Nemrut'tan korkuyorlardı.

Nemrut:-İbrahim'i bir eve kapatınız! dedi.

Bir kapalı yere İbrahim'i kapattılar, bekçiler koydular. Elini, ayağını sağlamca bağladılar. Halktan insaflı, merhametli kimseler onun yanına görmeye gelirlerdi. O da onları, İslama davet ederdi. İbrahim o hapishanede bu şekilde bir süre kaldı. Bir süre sonra babası Azer öldü. Nemrut'ta, İbrahim'e işkence etmeye ve öldürmeye niyetlendi. Bu nedenle de ateşe atmaya karar verdiler ve şöyle dediler:

"Şayet yapacaksanız, onu(İbrahim'i) yakın! Ve ilahlarınıza yardım edin!" [**Enbiya(21)/68]**

Sonra, Nemrut'un emrince yüksek bir yer yapıldı. Ateş yakılacak yeri çevirdiler.

Nitekim Allah (C.C.) şöyle buyurur:

"'(İbrahim) için bir bina yapın da onu ateşe atın!' dediler." [**Saffat(37)/97]**

İbrahim'in ateşe atıldığı yapının bulunduğu yerin, başka bir görünüşü.(Urfa)

Ateşin çevre duvarı yapılıp- tamamlanınca, Nemrut emretti. Ateş için odunlar taşındı. Oraya odun götürmek için odun yüklenen develer, odunların İbrahim'i yakmak için taşındığını bildiklerinden, sırtlarındaki yükü yere düşürürlerdi, götürmek istemezlerdi. Bundan ötürü İbrahim, onlara hayır duada bulunurdu. Ancak katır, hırsla ve gönülden odun taşımıştı. İbrahim, katırlara lanet etti. Bu odunlar bir yıl boyu taşındı. İbrahim'in ateşe atılacağının bütün ülkede bilinmesi ve halkın orada hazır bulunması için iş uzatıldı. Beli bükülmüş ihtiyarlar, hastalar sürüne sürüne giderler, dağdan sırtlarında birer, ikişer odun getirirlerdi.

Bizde bir hayırda bulunalım. İlahlarımıza yardım edelim. Onların düşmanını ateşte yakalım, derlerdi. Bu yolda bir yıl tamamlanınca, odunlar bir dağ gibi yığıldı. Sonra bu odunlar ateşe verildi. Öyle bir yanış yandı ki, alevleri gökyüzünü sardı. Daha sonra İbrahim'i zincirlerle bağlı olduğu halde, o ateşe atmaya getirdiler. Nemrut halkı onu görünce sevindiler. İbrahim'i sevenler ise gizli gizli ağlaşır, Allah'a yalvarırlardı.

İbrahim'in ateşe atılmasına gelince, sıcaklığından ötürü kimse yanaşamadı. Ne kadar çalıştılarsa, onu ateşe atamadılar. Aciz kaldılar. Şeytan, İbrahim'in ateşe atılamadığını görünce, hemen kendisini önemli bir kimse şekline soktu. Önemli bir insan havasında, Nemrut'un karşısına geçti.

Nemrut ona:-Sen kimsin, ne kişisin? diye sordu.

Şeytan:-İşittim ki, şu büyücü kimseyi ateşe atmak istemiş, atamamışsınız. Sana onu ateşe atmanın yolunu göstermeye geldim, dedi.

Nemrut:-Yöntemin nedir, söyle bakalım! dedi.

Şeytan:-O'nu mancınıklarla atın! diyerek Nemrut'a mancınığın yapılmasını öğretti.

Mancınık yapılınca, Nemrut emretti, İbrahim'i zincirlerle bağlı olarak getirdiler. Mancınığa koyup, atmak istediler. Lâkin mancınıkla da atamadılar.

Tekrar aciz kalınca, yine Şeytan işe karıştı ve şöyle dedi:-Bir erkekle bir kız kardeş burada çiftleşmeli ki, bunu ateşe atabilesiniz!

Nemrut onun dediği gibi biri kız, biri erkek iki kardeş buldurttu. Açıkta çiftleştirdi.

İbrahim sonra mancınığın içine konuldu ve ateşe atıldı. İbrahim mancınıktan fırlatılınca, havada ateşe doğru ilerlemeye başladı.

Allah(C.C.), Cebrail'e emretti:- Yetiş! İbrahim havadayken tut!

Ona: "Ben Cebrail'im de! Benim yapabileceğim bir dileğin var mı? diye sor", dedi.

Cebrail hemen o anda İbrahim'e yetişti:-Ey İbrahim! dedi. Ben Cebrail'im! Allah'ın emriyle sana geldim. Benden ne dilersen dile!

İbrahim: -Benim dileğim, Allah'adır, sana değildir. Ben O'nun kölesiyim! Ateş de O'nundur!

Nasıl dilerse öyle yapsın! Dedi.

İbrahim, Allah'tan başka kimseden yardım dilemeyerek:-Ben sadece Allah'tan yardım isterim dediği için Allah (C.C.), ona, "Halilim"(dostum) dedi ve adı "Halilullah"(Allah'ın dostu) oldu.

Allah, o zaman ateşe şöyle emretti:

"Biz söyledik: 'Ey ateş, İbrahim'in üzerine soğuk ve selâmet ol!'"[**Enbiya(21)/69]**

Ve İbrahim ateşin ortasına düşünce, ateş dört yana çekildi. Ateşin ortasında bir yer açıldı. Güzel bir pınar çıktı. Çevresi yeşillendi. O da geldi pınarın yanına oturdu. Ayağındaki zincir bağları çözüldü. Nemrut yüksek bir saray yaptırmıştı. O sarayın üstüne, ağaçtan yüksek bir sedir yapılmasını emretti. O yüksek yere çıkarak, ateşi görmek istedi. Hem de şöyle dedi: -İbrahim'in ateş içindeki halini göreyim! Acaba yanıp kavruldu mu? Nemrut, ateşin içine baktı. Ateş ortasında, pınarı ve yeşilliği gördü. İbrahim de sağ olarak pınarın yanında oturuyordu. Nemrut bu hal karşısında şaşırdı kaldı:

-Ey İbrahim! diye bağırdı.

İbrahim'in atıldığı ateş dağının ortasında fışkıran su. Nemrutlar, yok oldu. İbrahim ve onun dini, ebediyyen yaşayacaktır. (Urfa)

İbrahim'de:- Ey Allah'ın düşmanı! Ne diyorsun? diye cevap verdi.

Nemrut:-Bu ateşi senin için kim böyle yaptı? diye sordu.

O da: -Ateşi Yaratan! dedi.

Nemrut: -O Yaratan'ın hakkı için ateşin içinden dışarı çık. Seni göreyim! dedi.

İbrahim kalktı. Ateşin içinde yürüdü. Nereye ayak bastıysa, o yerdeki ateş sönüyor, orası çimenlik oluyordu. Bu suretle İbrahim, dışarı çıktı, durdu.

Nemrut:-Ey İbrahim! Sana ne söyleyeyim! Senin yüce bir Rabb'in varmış. Şimdi dileğim, senin Rabb'ine konukluk etmektir! dedi.

İbrahim:-Benim Rabb'imin konukluğa ihtiyacı yoktur, dedi.

Nemrut:-Ben onu konuklasam gerek! dedi. Bin at, bin deve, koyun, sığır ve kuşları; yani sultanları konuklamaya yarar şeyleri getirdiler. Hepsini, İbrahim'in Rabb'ine karşı kurban ettiler. Ancak Allah (C.C.) hiçbirisini kabul etmedi.

Nemrut kurbanın kabul edilmediğini anlayınca, İbrahim karşısında mahcup oldu. Bu utançla, İbrahim'in yüzüne bakamadı. Üç gün sarayına kapandı. Nemrut, halkın kendisinden yüz çevirmesinden korktuğu için sabırsızlandı. Saraydan dışarı çıktı, hemen adamlarını dört bir yana mektuplar yazarak yolladı:-Çabucak ordular gönderin! Tamamen silahlansınlar. Gök

Tanrısı ile savaş etsem gerek! dedi.

Yüz bine yakın talimli asker Nemrut'un önünde toplandı.

Sonra Melek, Nemrut'un yanına varıp: -Ey zavallı, senin gibi bir biçareye asker ne gerek! Yüce Allah, yarattığı en küçük bir kuluna emrederse, seni de, askerini de yok eder!" dedi. Yüzünü göğe yöneltti:-Ya Rabb'i, Sen bu tağutun neler söylediğini bilirsin. Bunun helakini, sana havale ediyorum!" dedi.

Yüce Allah, yaratıklarının en zayıfı olan sivrisinek ordusuna emretti. Akın akın geldiler. Nemrut ordusundaki askerin yüzlerine, gözlerine üşüştüler. Sivrisineğin çokluğundan askerler birbirlerini görmezlerdi. Her adamı ve atını ısırdığında, acısı dayanılmaz olurdu. Bu acıyla hayvanlar şaha kalkar, canının acısından askerleri yerlere fırlatırdı. Böylece bu zalim ordu, perişan oldu.

Nemrut, yapayalnız kaldı. Kaçıp, sarayına girdi. Kapıları sağlamca kapattı. O beladan kurtuldum sandı. Fakat Yüce Allah (C.C.), sineklerin en zayıfına emretti. Öyle ki bir gözü kör, bir ayağı topaldı. Baca deliğinden içeri girmiş, Nemrut'un dizi üstüne konmuştu. O, onu tutup öldürmek istedi. Sinek uçtu, yüzüne kondu. O da onu, yüzünden kovmak istedi. Sinek yine uçtu, onun burnunun içine girdi. Oradan beyninin içine kadar yürüdü. Azar azar beynini kemirmeğe başladı.

Nemrut iki eliyle yüzüne, gözüne vuruyor, acısını bir parça dindirmek istiyordu. Sinek, ona o kadar işkence ediyordu ki, ne zaman başını sallasa, sineğin kemirişi diniyordu. O da o zaman rahat ediyordu. Eğer başına bir şeylerle vurmazlarsa, sineğin beynini yemesi yine devam ediyordu. O zaman Nemrut'un feryadı göklere çıkıyordu.

Sonunda başına vuracak bir görevli gerekti. Tokmaklar hazırlandı. Nemrut'un yakınlarından, nöbetle onun başına vuracak kişiler görevlendirildi. Nemrut hafif vurandan darılır, kuvvetli vurandan memnun olurdu. İşte kendisini "tanrılaştıran" ve kendi çağının en büyük krallığının başındaki zalimin akıbeti!

Kaynak: Tarih-i Taberi, çev. M. Faruk Gürtunca, C.1, Sağlam Yy, İstanbul.

BARNABAS İNCİLİ'NDE "İBRAHİM"

Allah, İbrahim'e "Babanın ve yakınlarının evinden uzaklaş, sana ve soyuna verdiğim ülkeye gel ve yerleş" demedi mi? Allah, bunu neden dedi; yalnızca İbrahim'in babası, sahte tanrılar yapıp tapınan bir put yapıcı olduğu için değil mi? Bu nedenle aralarında, babanın oğlunu yakmak isteyecek kadar düşmanlık vardı.

Petrus cevap verdi: "Dediklerin doğrudur; şimdi sizden, İbrahim'in babasıyla nasıl alay ettiğini bize anlatmanızı rica ediyorum."

İsa cevap verdi: "İbrahim, Allah'ı aramağa başladığında yedi yaşındaydı. Bir gün babasına: "Baba, insanı kim meydana getirdi?" diye sordu.

Aptal baba cevap verdi: "İnsan. Ben seni meydana getirdim, beni de babam, meydana getirdi." İbrahim cevap verdi: "Öyle değil baba! Çünkü ben yaşlı bir adamın ağlayarak, 'Ey Tanrım, neden bana çocuk vermedin?' dediğini duydum."

Babası cevapladı: "Doğrudur oğlum, Tanrı, insana, insan meydana getirmesi için yardım eder. Fakat başka türlü müdahalesi olmaz. İnsanın sadece Tanrı'ya dua etmesi ve O'na kuzu ve koyun vermesi gerekir. O zaman Tanrı da kendisine yardım eder."

İbrahim cevap verdi: "Kaç tane tanrı vardır baba?"

Yaşlı adam cevapladı: "Sonsuz sayıda oğlum."

Sonra İbrahim dedi: "Ey baba, eğer ben bir tanrının dediklerini yapar ve diğeri de kendisinin dediklerini yapmadığım için benim kötülüğümü isterse; o zaman ben ne yapacağım? Her durumda, aralarında anlaşmazlık çıkacak ve tanrılar birbirleriyle savaşacaklardır. Ya benim kötülüğümü isteyen tanrı, benim kendi tanrımı öldürüverirse, ben o zaman ne yapacağım? Belli ki, beni de öldürecektir o."

Yaşlı adam gülerek cevap verdi: "Ey oğul, korkma, çünkü hiç bir tanrı, bir diğer tanrı üzerine savaş açmaz. Mabette büyük tanrı Baal'ın yanı sıra, bin tanrı daha var. Yetmiş şu yaşıma geldim, bir tanrının diğerine vurduğunu görmüş değilim. Hem, herkes aynı tanrıya ibadet etmez ki, biri birine, diğeri diğerine ibadet eder."

İbrahim cevap verdi: "O zaman, aralarında barış var herhalde?"

Babası dedi: "Evet var."

Ardından İbrahim dedi ki: "Ey baba, tanrılar neye benzerler?"

Yaşlı adam cevap verdi: "Budala, her gün bir tanrı yapıyor ve ekmek almak için başkalarına satıyorum.

Sen ise hala tanrıların neye benzediğini bilmiyorsun!"

O sırada bir put yapmaktaydı.

"Bu, palmiye odunundan, şu zeytin ağacından, şu küçük olan ise fildişinden; bak, ne kadar da güzel! Canlıymış gibi görünmüyor mu? Mutlaka görünüyor, sadece nefesi eksik!" dedi.

İbrahim cevap verdi: "Yani, tanrıların nefesi yok mu baba? Öyle de, nasıl nefes veriyorlar? Ve kendileri cansızken, nasıl can veriyorlar? Belli baba, bunlar tanrı değil."

Yaşlı adam bu sözlere kızarak, şöyle dedi: "Eğer anlayacak yaşta olsaydın, kafanı bu baltayla kırardım!

Ama rahat ol, şu an anlayacak yaşta değilsin!"

İbrahim cevap verdi: "Baba, eğer tanrılar insanlara yardım ediyorsa, o zaman, nasıl olur da insan tanrı yapabilir? Ve eğer tanrılar odundansa, o zaman, odun yakmak büyük bir günahtır. Fakat söyle bana baba, sen nasıl bu kadar çok tanrı yapmış bulunuyorsun da, neden dünyanın en güçlü insanı olasın diye pek çok çocuk meydana getirmen için tanrılar sana yardım etmediler?"

Oğlunun konuştuklarını dinlerken, babanın sabrı taşma noktasına gelmişti.

Oğul yine devam etti: "Baba dünyada hiç insanın bulunmadığı zaman oldu mu?"

"Evet." Diye cevap verdi yaşlı adam."Neden soruyorsun?"

"Çünkü" dedi İbrahim: "İlk tanrıyı kimin yaptığını öğrenmek istiyorum da."

"Şimdi evimden defol!" dedi yaşlı adam, "Beni bırak da, şu tanrıyı çabucak yapayım ve bana bir şey söyleme! Çünkü acıkınca ekmek istiyorsun, lâf değil."

İbrahim dedi: "Güzel bir tanrı gerçekten, onu istediğin gibi kesiyorsun da, kendisini korumuyor!"
Sonunda yaşlı adam kızarak dedi: "Bütün dünya onun tanrı olduğunu söylüyor, sen deli herif ise değil diyorsun. Tanrılarıma yemin ederim ki, büyük bir adam olmuş olsaydın seni öldürebilirdim!"
Böyle deyip, yumruk ve tekmelerle İbrahim'e girişti ve onu evden kovaladı.

Ardından Filipus dedi: "Ey Muallim, nasıl oldu da, İbrahim'in babası oğlunu yakmak istedi?"
Isa cevap verdi: "Bir gün, İbrahim on iki yaşındayken babası kendisine dedi: "Yarın bütün tanrıların bayramıdır. Bu nedenle büyük mabede gidecek ve tanrım büyük Baal'e bir hediye götüreceğiz. Ve sen de kendin için bir tanrı seçeceksin, çünkü bir tanrı edinecek yaştasın artık."
İbrahim kurnazca cevap verdi: "Hay hay, ey benim babam."

Ve sabahleyin erkenden, herkesten önce mabede gittiler. Fakat İbrahim, eteğinin altında gizlice bir balta taşıyordu. Gelip, mabede girdiler. Kalabalık arttığından, İbrahim mabedin karanlık bir bölümünde, bir putun arkasına gizlendi. Babası, mabetten çıktığında, İbrahim'in kendinden önce eve gittiğine inanıyordu. Bu nedenle onu aramak için geride kalmadı.

Herkes mabetten ayrılınca, din adamları mabedi kapatıp gittiler. Sonra, İbrahim baltayı alarak, büyük put Baal'ın dışında, bütün putların ayaklarını kesti. Eski ve parçalı olduklarından, düşüp parçalanan heykellerin meydana getirdiği harabeliğin ortasında kalan Baal'ın ayaklarına baltayı koydu.Bundan sonra mabetten çıkan İbrahim'i, bir takım kimseler gördüler. Ve mabetten bir şeyler çalmaya gitmiş olabileceği kuşkusuna kapıldılar. Koşarak mabede vardılar ve tanrıların parça parça edilmiş olduğunu görünce, yas ederek bağırdılar: "Çabuk gelin ey ahali! Tanrılarımızı öldüreni öldürelim!"

Birden, din adamlarıyla birlikte oraya, on bin kişi üşüştü ve İbrahim'e, tanrılarını niye kırıp parçaladığını sordular:

İbrahim cevap verdi: "Aptalsınız siz! Bir insan, tanrı mı öldürürmüş? Onları öldüren büyük tanrıdır. Ayaklarının yanındaki baltayı görmüyor musunuz? Belli ki hiç arkadaş istemiyor."

Sonra, İbrahim'in babası geldi, oğlunun tanrılarına karşı söylediği sözleri düşünüyordu ve İbrahim'in putları parçaladığı baltayı tanıyarak, bağırdı: "Tanrılarımızı öldürmüş olan bu hain benim oğlumdur, çünkü bu balta benimdir!"

Ve oğluyla aralarında olup geçen her şeyi oradakilere anlattı. Hemen, bir odun toplayıp yığdılar. İbrahim'in ellerini ve ayaklarını bağlayıp, odunların üzerine koydular ve altındaki odunları ateşlediler. Ama hayır; Allah, melekleri aracılığıyla ateşe, kölesi İbrahim'i yakmamasını emretti. Ateş şiddetle parladı ve İbrahim'i ölüme mahkûm edenlerden iki bin kişiyi yaktı. İbrahim, Allah'ın meleği tarafından, kendini taşıyanı görmeyen babasının evinin yakınına götürülüp, serbest olduğunu gördü ve böylece ölümden kurtuldu.

Sonra Filipus dedi: "Allah'ın kendisini sevenler üzerine rahmeti büyüktür. Anlat bize Muallim, İbrahim, Allah'ın bilgisine nasıl vardı?"

İsa cevap verdi: "İbrahim, babasının evine yaklaşınca, eve girmekten korktu. Evden biraz uzağa gidip, bir palmiye ağacının altına oturdu ve burada kendi kendine dedi: "Hayat sahibi ve insandan daha güçlü bir Tanrı var olmalı. Çünkü insanı, o meydana getiriyor ve insan, Tanrı olmadan insan meydana getiremez."

Sonra çevresine; yıldızlara, Ay'a ve Güneş'e baktı ve onların tanrı olduklarını düşündü. Fakat onların hareketlerinde değişken olduklarını görünce, şöyle dedi: "Bu Tanrı hareket etmemeli ve bulutlar onu gizlememeli, yoksa insanlar hiç olacak."

Bu şekilde kararsız dururken, "İbrahim" diye çağırıldığını işitti, çevresine bakındı ve etrafta kimseyi göremeyip, şöyle dedi: "Adım İbrahim'le çağırıldığıma eminim, ama!"

Ardından, aynı şekilde iki defa daha "İbrahim" ismiyle çağırıldığını duydu.

Cevap verdi: "Beni kim çağırıyor?"

Sonra, şöyle dendiğini duydu: "Ben, Allah'ın meleği Cebrail'im."

Bunun üzerine, İbrahim korkuya kapıldı. Ancak melek onu rahatlatarak, dedi ki:

"Korkma İbrahim, çünkü sen Allah'ın dostusun; bu nedenle insanların tanrılarını parçaladığın zaman meleklerin ve peygamberlerin Tanrı'sını seçmiştin. Öyle ki adın hayat kitabında yazılıdır."

Ardından, İbrahim dedi: "Ben meleklerin ve kutsal peygamberlerin Tanrı'sına hizmet etmek için ne yapmalıyım?"

Melek cevap verdi: "Şu çeşmeye git ve yıkan, çünkü Allah seninle konuşmak istiyor." İbrahim cevap verdi: "Şimdi, nasıl yıkanmam gerekiyor?"

Bunun üzerine melek, güzel bir genç suretinde ona geldi. Ve çeşmede yıkanıp, dedi: "Sen de, sırayla böyle yap, ey İbrahim."

İbrahim yıkanınca, melek dedi: "Şu dağa çık, çünkü Allah seninle orada konuşmak istiyor."

Melek böyle deyince, İbrahim dağa çıktı ve dizleri üstüne oturup, kendi kendine dedi: "Meleklerin

Tanrısı, benimle ne zaman konuşacak?"

Yumuşak bir sesle çağırıldığını duydu: "İbrahim!"

İbrahim cevap verdi: "Beni kim çağırıyor?"

Ses cevap verdi: "Ben senin Rabb'inim ey İbrahim."

İbrahim korkuya kapılarak, yüzünü toprağa sürdü ve dedi: "Toz ve kül olan senin kölen, seni nasıl duyabilir?"

Sonra, Allah dedi: "Korkma, kalk, Ben seni kölelerim için seçtim ve seni kutsamak, seni büyük bir ümmet haline getirmek istiyorum. Bu nedenle, babanın ve yakınlarının evinden ayrıl, sana ve soyuna vereceğim ülkeye gelip, yerleş."

İbrahim cevap verdi: "Her istediğini yaparım Rabb'im; fakat başka bir tanrının beni incitmemesi için beni koru."

Sonra, Allah şöyle konuştu: "Ben tek olan İlah'ım ve benden başka ilah yoktur. Yıkan da benim, yapan da! Ben öldürürüm ve Ben hayat veririm! Cehennem'e atarım, oradan çıkarırım da ve kimse benim elimden kurtulamaz."

Ardından, Allah ona sünnet ahdini verdi. İşte bu şekilde babamız İbrahim, Allah'ı tanıdı. İsa bunları söyleyip, ellerini kaldırdı ve şöyle dedi: "Yücelik, şan ve şeref senindir ey Rabb'imiz olan Allah!"

Kaynak: Barnabas İncili, çev. Mehmet Yıldız, s. 88-96, Milenyum Yy. İst. 2005.

İBRAHİM'İN KAVMİNDEN HİCRETİ

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-2007

İbrahim'in torunu Yakub'un seyehati

Onlara, kendilerinden önceki; Nuh, Ad, Semud, İbrahim kavminin, Medyen ahalisinin ve alt üst edilen şehirlerin haberi gelmedi mi? Onlara, onların resulleri apaçık delillerle gelmişti. Allah, onlara zulmediyor değildi. Ancak onlar, kendilerine zulmediyorlardı**. [Tevbe(9)/ 70]**

Bu bölümde, İbrahim peygamberin kavminden hicretini inceleyeceğiz. Kur'an'da, İbrahim Kavmi'nin, diğer helak edilen kavimler arasında zikredilmesi ilgi çekicidir. Çünkü Kur'an,

diğer kavimlerin helakını ayrıntılı olarak verirken; İbrahim Kavmi'ni, sadece helak olan kavimlerle birlikte zikrediyor.

Ona (İbrahim'e), bir düzen(tuzak) kurmak istediler, ancak Biz, onları hüsrana uğrattık.
Onu ve Lut'u kurtarıp, âlemler içinde bereketli kıldığımız yere (yerleştirdik**). [Enbiya(21)/70-71]**

İbrahim'in İlk Hicreti Şam'a

İbrahim peygamber, yakın akrabası Lut ile birlikte, ailesi ve kendisine tabi olan az sayıda iman edenlerle beraber, Allah'ın azabı olarak; "şiddetli bir kuraklık- kaos yaşamakta olan ve büyük bir yıkıma uğramış" kavmini terk etti ve ilk olarak Şam'a hicret etti. Kaynaklarda bu yolculukla ilgili bir takım bilgiler yer almaktadır.

Taberi'ye göre; İbrahim (a.s.), Sare ve Lut, önce Şam'a hicret etmişlerdir. Daha sonra da Mısır'a gitmişlerdir. Mısır'dan dönünce, İbrahim Filistin'e, Lut ise Ürdün'e yerleşmiştir.

İbn-i Kesir de, aynı şekilde İbrahim'in ilk durağının Şam olduğunu aşağıdaki rivayetle ifade eder.

Übeyy İbn Kâ'b, "Onu, âlemler içinde mübarek kıldığımız yere ulaştırıp kurtardık." ayeti hakkında şöyle demiştir:
"Burası Şam'dır. Hiç bir tatlı su yoktur ki, kaya altından çıkmasın."

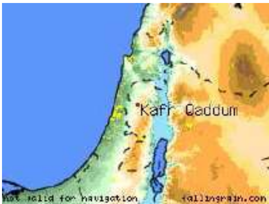
Katâde de şöyle der:

"Onlar, Irak ülkesinden idiler. Şam'a doğru çıkıp kurtuldular. Şam için; hicret yurdunun direği denilir. Yeryüzünden eksiltilen her şey, Şam'a ilâve edilir. Şam'dan eksiltilen ise Filistin'e eklenir."

Kaddum-Kaddum'da Sünnet Oldu

Buhari'de, Ebu Hureyre'den rivayet edildiğine göre; Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:

"İbrahim(as), seksen yaşında iken, (Şam yakınındaki) Kaddûm-Kadûm'da sünnet oldu."
Sahih-i Buhari, C.7, Hno: 30

Kaddum-Kadum'un varlığı bugün bilinmektedir. Bu yer, İsrail'in işgal ettiği Filistin topraklarında, Batı Şeria'nın doğu tarafında bulunmaktadır. Yandaki haritada, Kaddum'un yeri görülmektedir.

Taberi'ye göre; İbrahim, önce Şam'ın sahra kısmında bulunan Sebi'i adlı yere yerleşti. Lut da, Mutefike'ye; yani havza şehirleri olan Sodom ve Gomorra'ya yerleşti. Fakat orada bulunan halk, İbrahim'e eziyet etmeye başladı. Bunun üzerine İbrahim, Filistin'in Remle ile İlya arasındaki Katt veyahut Kıtt adı verilen bir bölgesine hicret etti.

"Filistin: Mısır ve Mezopotamya Arasında

Filistin isminin ne zaman ortaya çıktığı bilinmemektedir. İncelenen arkeolojik kalıntılara göre, en az on bin yıldan beri insanlar burada yaşıyorlardı. Filistin, Şeria ırmağı, Lut gölü ve Akdeniz kıyıları arasında bulunan bölgeye denir.

Eskiçağ'da Filistin, Doğu Akdeniz Uygarlığının iki merkezi, Mısır ve Mezopotamya arasında yer alıyordu. Filistin, her zaman geçici bir bağımsızlığa sahipti. Bu iki ülkenin arasındaki hâkimiyet mücadelesinde, arada kalıyordu. Bu ülkelerin çatışmaları; hâkimiyet kurma ve istila emelleri ile karşı karşıya bulunuyordu.

Bölgeye ilk olarak yerleşen Samiler, kısmen yerli olan ve yerli olmayan başka topluluklarla karıştılar. Eskiden beri Filistin'de Samiler yaşıyordu. Batı Ürdün nüfusu, Kenanlılar ve Fenikelilerden oluşuyordu. Ortaya çıkan belgelerden, MÖ 3000 yıllarının başlarından itibaren bu yörede Sami bir dilin konuşulduğu anlaşılmaktadır.

İbrahim Verimli Topraklarda Yaşadı

1958 yılında Time dergisinde, İbrahim peygamberin göç ettiği Kenan ülkesi hakkındaki araştırmada şunlar yazıyordu:
"Son zamanlara kadar din bilimciler, İbrahim'in, Filistin'de ilkel ve kırsal bir çevrede yaşadığını zannediyorlardı. 1930 yıllarında Ugarit ve Mari antik şehirlerinde yapılan kazılarda, İbrahim'in zamanında var olan bir kültür ile karşılaşıldı. Bu kültürün müzik, sanat ve bronz işlemede çok ileri gitmiş olduğu, ayrıca tarihsel ve dinsel destanlara sahip bir toplum olduğu anlaşıldı. Diplomatik ve ticari dokümanların kaydedildiği kil tabletler, İbrahim'in zengin bir adam olarak, oldukça karmaşık bir toplumda yaşadığını vurguluyordu."

Bu konuya önyargılı yaklaşan bilim adamları, İbrahim'in bu yolculuğuna alaycı bir tarzda yaklaşmışlardır. Zamanımızda, geçmişteki gibi verimli olmayan bu toprakları, Eski Ahit'in bereketli olarak nitelemesini eleştirmişlerdir. Özelliklede Kur'an'ın geçmişle ilgili haberlerini örterek; yok sayan bu önyargılı bilim adamları için, elbette Kur'an'ın, "bereketlenmiş" ifadesi de bir anlam ifade etmeyecektir.

Nitekim, Mısır ve Antik Yakındoğu'nun kültür tarihi üzerine araştırmalar yapan Egon Friedell, Eski Ahit'in ve Kur'an'ın tespitlerinin aksine; Filistin'in, "verimsiz ve çöl" olduğunu iddia eder. Yine "İbrani ve Yunan Medeniyetinin Perde Arkası" isimli kitabın yazarı C. Gordon da, "Filistin'in dağlık ve verimsiz toprakları" ifadesini kullanır.

Mısırlı Sinuhe'nın "Filistin Hatıraları"

Ancak, MÖ 2000 dolaylarında yaşamış ve anılarını kaydetmiş Mısır'lı Sinuhe'nin hatıralarının yer aldığı papirüsler ortaya çıkınca, durum açıklık kazanmıştır.

Yüksek mevkide bir memur olan Sinuhe, Libyalılara karşı bir seferde bulunuyor. O sırada kralın öldüğünü ve iktidar darbesi yapılacağını haber alan Sinuhe'nın kafası karışıyor ve Kenan ülkesine kaçıyor. Burada bir Amorit kabile başkanına rastlıyor. O, kızını Sinuhe ile evlendiriyor ve Sinuhe, Filistin'de yaşadığı günleri şöyle anlatıyor:
"O iyi bir ülkeydi. İncirler, üzümler vardı. Şaraplar sudan çoktu. Pek çok bal ve o kadarda zeytin bulunuyordu. Ağaçlar her türlü meyve ile doluydu. Buğdayın ilk türü(Emmer) vardı. Ülkenin sığırları, ahırları sayısızdı. Benim için her gün ekmek yapılırdı. Günlük yiyeceğim şarap, pişmiş et, kızarmış kümes hayvanıydı. Hatta çölde avlanmış yaban hayvanları önüme konurdu."

Nil'in suladığı verimli Mısır topraklarından gelen bu varlıklı ve mevki sahibi adamın, Filistin'i hayranlıkla anlatışı dikkate değer bir kanıt olarak ortaya çıkmıştır. Sinuhe, sonunda ülkesine dönmüş ve zamanın Mısır kralıyla barışmıştır.

"İbrahim, İshak ve Yakub'u İslamın Önderleri Kıldık"

Elbette İbrahim, burada anlatılan kabile başkanından çok daha nüfuzlu ve varlıklı bir önderdi. Kur'an'da, İbrahim, İshak ve Yakub'un, Hakk'a çağıran güçlü önderler oldukları vurgulanmıştır. Kur'an şöyle der:

Biz ona İshak'ı ve arkasında da Yakub'u verdik. Her birini salihler kıldık.
Biz onları, Bizim emrimize yönelten önderler kıldık. Biz onlara, hayırlı işleri, namazı kılmayı ve zekâtı vermeyi vahyettik. Onlar, Bize köle olanlardı. **[Enbiya(21)/72- 73]**

Eski Ahit(Tevrat'da) da, bu hak öncülerinden benzer şekilde bahsedilir. Tevrat, Bab14'te özetle şöyle anlatılır:

"Mezopotamya bölgesinden dört kral, Sodom, Gomorra krallarıyla savaş ederler. Sodom ve Gomorra kralları, yenilgiye uğrayınca, Siddim vadisinin tüm mal ve yiyeceği ile birlikte Lut'un mallarına el koyarlar. Lut'u da yanlarında esir olarak götürürler. Durumu haber alan Hz. İbrahim, 318 kişi olan adamlarıyla birlikte, kralları takip eder ve onlara yetişerek savaşır ve savaşı kazanır. Lut'u, esirleri ve el koydukları malları geri alır. Mezopotamya krallarını, Şam'a kadar sürer. Arkasından onlarla güçlü taraf olarak anlaşmalar yapar."

Anlaşılacağı üzere İbrahim, insanlık tarihinin en önemli ve rehber peygamberlerinden birisidir. İslam'ı bu topraklarda yayan İbrahim, Hacer'in oğlu İsmail'i Mekke'de yerleştirerek İslamın bu kutsal merkez etrafında yayılmasını sağlarken Sare'nin oğlu İshak, torunu Yakub ve onun çocukları da, yüzyıllarca Filistin(Kudüs) merkezli topraklarda, insanları, "İslama-Hidayete çağıran" önderler olmuşlardır.

İbrahim'in Mısır Yolculuğu

İslam, Yahudi ve Esseni kaynakları, İbrahim'in Mısır'a gidip orada bir süre kaldıktan sonra Filistin'e döndüğü konusunda birleşirler.

Taberi'nin, "Milletler ve Hükümdarlar Tarihi" isimli eserinde aşağıdaki rivayet yer alır: Ensari, Allah'ın Elçisi(sav)den şöyle nakleder:

"Mısırı fethettiğinizde, ahalisine hayırlı muamelede bulunmayı birbirinize tavsiye ediniz, çünkü onların sizinle ahitleri ve akrabalıkları vardır."

Taberi aynı eserinde bu akrabalığın, İbn Ishak'ın, "İsmail'in annesi Hacer'in, Mısırlı olmasından kaynaklandığı" ifadesine yer verir.

İbrahim'in Mısır yolculuğu ve Hacerle evlenme hikâyesi, Buhari'de, Ebû Hureyre vasıtasıyla nakledilen uzun bir Hadis'te şöyle anlatılır:

"İbrahim Peygamber, Sâre ile sefere(Mısır'a) gitti de, onunla bir şehre girdi. Orada meliklerden bir melik yahut cebbarlardan bir cebbar hükümdar vardı. Bu zalim hükümdara: "İbrahim, kadınların en güzelinden olan bir kadınla bu şehre girdi" denildi.

Hükümdar: "Ey İbrahim, beraberindeki kadın kimdir?" diye haber gönderdi.

İbrahim: "(Dinde) kardeşimdir" diye cevap verdi.

Sonra İbrahim dönüp, Sâre'nin yanına geldi ve: "Sakın benim sözümü yalanlama. Ben onlara, senin benim kız kardeşim olduğunu haber verdim. Allah'a yemin ederim ki bu yerde bizim gibi iman eden senden, benden başka hiçbir kimse yoktur" dedi.

Ve akabinde İbrahim, Sâre'yi hükümdara gönderdi. Sâre varınca, Melik, Sâre'ye doğru yöneldi. Sâre de hemen abdest aldı ve namaza durdu ve şöyle dua etti: "Ey Allah'ım, ben Sana ve Senin Rasûlü'ne iman ettim ve fercimi zevcimden başkasına karşı ebedî muhafaza eyledim, şu kâfiri benden uzaklaştır!"

Bunu üzerine: "Adamın nefesi derhal daraldı; horlamağa, hatta ayağı ile yere vurup çırpınmaya başladı."

Sâre: "Ey Allah'ım, eğer bu adam ölürse, bunu bu kadın öldürdü derler" dedi.
Bunun üzerine o zalim normalleşti ve Sâre'ye tekrar saldırmaya kalkıştı. O da derhâl namaza durdu ve tekrar Allah'a dua etti.

(Bu durum üç defa tekrar eder. Sonunda Melik, Sare'yi serbest bırakır ve yakınlarına: "Bu kadını İbrahim'e götürünüz, Hacer'i de cariye olarak veriniz", der. İbrahim Peygamber'in yanına gelen Sâre, ona şöyle seslenir):

"Allah kâfiri zelil etti ve bir cariyeyi de bana hizmetçi verdi." **Buhari, C.5, Hno: 160**

İbrahim'in Mısır'a Yolculuğu: Bölgesel Kuraklık mı?

Mısır kralının Hacer'i hediye olarak vermesinden, İbrahim'e düşmanlık yapmadığı açıktır. Ancak İbrahim Mısır'da kalmayıp Sare ve Hacer ile Filistin'e geri dönmüştür. İbrahim'in Mısır'a yerleşme amacıyla hicret etmediği de gayet açıktır.
O halde İbrahim, Mısır'a neden gitmiş olabilir?

Tevrat'ta, Tekvin; Bab 12'de, İbrahim'in Mısır'a kıtlık sebebi ile gittiği belirtilmektedir:
"Ve memlekette kıtlık oldu. Ve Abram orada misafir olmak üzere Mısır'a gitti. Çünkü memlekette kıtlık ağırdı. Ve vaki oldu ki Mısır'a girmesi yaklaştığı zaman, karısı Sara'ya dedi: 'İşte biliyorum ki sen görünüşü güzel bir kadınsın ve olur ki Mısırlılar seni görünce bu onun karısıdır derler ve beni öldürürler..(Bu sebeple) onun kız kardeşiyim de."

İbn-i Kesir tefsirinde, İbn Cerir'e atfen şu ifadeler yer alır:

"İbrahim'in bulunduğu bölge halkının başına bir kuraklık gelmişti. İbrahim, ailesine yiyecek getirmek üzere, Mısır halkından olan arkadaşına, gitmişti."

İbrahim'in yaşadığı zamanlarda gerçekten bir kıtlık yaşanmış mıdır? Bu konuya ışık tutacak arkeolojik ve tarihsel verilere, "İbrahim Kavmi ve Nemrut(Naram-Sin)" başlıklı araştırmamızda yer verilmiş; "Akad krallığının çöküşü"ne, "bölgesel felakete dönüşen şiddetli bir kuraklık ve kaos"un sebep olduğu gerçeğinin altı çizilmiştir.

Sonuç olarak, Mısır'dan Filistin'e, yanında Sare ve Hacer ile geri dönen Hz. İbrahim, bütün dinlerde; "bozulmuş-şirke dönüşmüş" de olsa, ortak bir "İbrahim Milleti(Dini)" konumundadır. İbrahim'in kendisinden sonra da, bu iki hanımından doğan ve "iki ayrı milletin babası" olacak olan oğulları; İsmail ve İshak, insanlık tarihinin açılmış iki sayfası olarak tarihe geçeceklerdir.

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Sahih-i Buhari, C.5, Hno: 160, C.7, Hno: 30

3) İbn-i Kesir, Kur'an-ı Kerim Tefsiri, C.5,10, çev. Dr. B. Karlığa, Dr. B. Çetiner, Çağrı Yy, İst. 1984.

4) Ebu Cafer Muhammed Bin Cerir'üt Taberi, Milletler ve Hükümdarlar Tarihi, çev. Z. K. Ugan, A.Temir, C.1, MEB Yy, İstanbul, 1991.

5) Tevrat, KMŞ, İstanbul, 1991.

6) Muazzez İlmiye Çığ, İbrahim Peygamber, Kaynak Yy, İstanbul, 1997.

7) Egon Friedell, Mısır ve Antik Yakın Doğunun Kültür Tarihi, çev. Ersel Kayaoğlu, Dost Yy, Ankara, 2006.

8) Journal of Archaeological Science, Şubat, 1998.

9) William F. Albright, "Recent Advances in Palestinian Archaelogy", Expedition, C. 5, 1962.

10) Time, "The Patriarches", Ocak, 1958.

İBRAHİM SOYUNDAN: "İSMAİL MİLLETİ"

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-2007

18. yy'da Mekke. (Berthauld). İsmail bebekken Kâbe'nin yerine bırakıldığında, burası boş ve ıssızdı. Kâbe'nin yeri, Safa ve Merve, çanak içinde bir üçgen meydana getiren, üç küçük tepe.

Kur'an ve sahih hadis kaynaklarına baktığımızda; İbrahim'in çok uzun bir süre çocuğunun olmadığını anlarız. Yaşının oldukça ilerlediği bir sırada, farklı hanımlarından olan oğulları İsmail ve İshak; İbrahim için Allah'tan sevindirici ve şaşırtıcı bir lütuf olmuştur. İbrahim'in, İsmail ve İshak'ı veren Allah'a övgüsü:

"Övgü, Allah'a aittir. O ki, bana yaşlılığımda İsmail'i ve İshak'ı verdi. Muhakkak benim Rabb'im, çağrıları işitendir."**[İbrahim(14)/39]**

El'in (Allah'ın) İşitmesi: "Halim Çocuk İsmail"

Rabb'inin, onun yakarmalarını işittiğini gören İbrahim, bu ilk oğlunun adını, İsmail koyar. İsmail(İsmael), İbranicede "El(El ilah=Elohim=Allah) işitti" anlamına gelmektedir. Aynen Mikail(Mıka-El), Cebrail(Cebra-El), Azrail(Azra-El) benzeri baş melek isimleri gibi. Arapçada da "semi", işitme köküne "El" ilavesiyle, "El(Belirli kimse=Allah)ın işitmesi" anlamına gelir. "El", Arapçada, İngilizcedeki "the" gibi belirlilik ekidir. Araplar ve İbraniler Sami kökenli olduğuna göre; bu "El", ortak bir kökten gelirken değişime uğramış olabilir. Ancak değişmeyen bir özelliği var ki o da; İbranicede; "O"= Allah anlamına gelirken, Arapçada da "belirli, tanımlı ve bilinen şeye-kimseye işaret etmektedir. Varlıklar(şeyler) yaratılmadan önce, sadece ve sadece Allah vardı. Gerçek anlamda mutlak olarak var olan Allahtır. Yarattığı tüm varlıkların var oluşu Allah'a bağlıdır, kayıtlıdır. Varlıkların Allah'a rağmen varolmaları, söz konusu değildir. Bu nedenle dir ki, bu ekin(El), adeta bir zamir görevi yaparak; O'na (Allah'a) işaret etmesi, bizce çok tutarlı ve anlamlı gözükmektedir.

"Rabb'im, bana salihlerden ver!"

"Biz de onu, halim bir çocukla müjdeledik. **[Saffat (37)/100-101]**

Hacer'den Doğma Çocuk İsmail "Mekke"de

Kendisinin çocuk doğuramayacağını bilen ve Allah'ın Elçisi olan eşi İbrahim'in duasına ve üzüntüsüne ortak olan Sare, İbrahim'i, Mısırlı genç cariyesi Hacer'le evlendirmeye karar verdi. Ancak daha sonra, Allah'ın, İbrahim'e İsmail'i vermesi ve İbrahim'le, Hacer'in yakınlığı, Sare'yi üzüp, kıskandırmıştır. Bunun üzerine İbrahim, ailesinin bir kısmını diğerinden ayırıp, Kâbe'nin yakınına İsmail'i ve annesi Hacer'i yerleştirir. Bu ıssız denecek kadar çölleşmiş topraklarda büyüyen İsmail, İslam'ın yeniden bu coğrafyada dirilişinin, İsmail milletinin ve Kâbe'nin kutsiyetinin simgesi olur.

İbn Abbâs, Allah'ın Elçisi (s.a.v.)den rivayet ettiği uzun bir Hadis'te şöyle anlatır:
"Kadınların uzun etek elbise giymeleri, İsmail'in anası Hâcer'le ortaya çıkmıştır. Hâcer, Sâre'den izini gizlemek için uzun etek giymişti. İbrahim, Hâcer'le evlenip İsmail doğduktan sonra, emzirmekte olduğu oğlu ile beraber Mekke'ye geldi. Nihayet İbrahim, Hâcer'le, İsmail'i, Mescit'in yüksek bir yerindeki Zemzem kuyusunun yukarısında, büyük bir ağacın yanına bıraktı. O tarihte Mekke'de hiçbir kimse yoktu. Hatta içecek su da yoktu. İşte İbrahim, bu ana ve oğulu buraya bıraktı. Yanlarına içi hurma dolu meşin bir dağarcık, içi su dolu bir kırba bıraktı. Sonra İbrahim, gitmek üzere döndü. İsmail'in anası Hâcer de arkasından onu takip etti ve şöyle seslendi:
-Ey İbrahim! Bizi bu vadide bırakıp da nereye gidiyorsun? Öyle bir vadi ki, ne görüp görüşecek bir insan, ne de başka bir hayat eseri var, dedi.
Hâcer bu sözlerini tekrar tekrar söyledi ise de, İbrahim ona dönüp bakmadı.
Nihayet Hâcer ona: -Bizi burada bırakmayı sana Allah mı emretti? diye sordu.
İbrahim:-Evet, Allah emretti! diye cevap verdi.
Bunun üzerine Hâcer: -Öyleyse, O bizi zayi etmez, korur! dedi."

İbrahim'in Duası

"Ve sonra Hacer, (Kâbe'nin yerine) döndü. İbrahim de ayrılıp gitti. İbrahim, Mekke'nin üstündeki Seniyye mevkiine gelince, yüzünü Kâbe tarafına döndürdü ve sonra ellerini kaldırarak şu kelimelerle duâ etti:

"Rabb'imiz, muhakkak ben soyumdan (bir kısmını), Senin Beyt-i Haram'ının yanında, ziraata elverişli olmayan bir vadiye yerleştirdim. Rabb'imiz, namazlarını kılsınlar, insanların kalpleri onlara yaklaşsın ve onları, ürünlerden rızıklandır. Umulur ki teşekkür ederler."
[İbrahim(14)/37]

Hacer Safa-Merve Arasında Koşuyor!

"Artık Hacer, oğlu İsmail'i emziriyor ve kendisi de kırbadaki sudan içiyordu. Nihayet kırbadaki su bitince, hem Hâcer, hem de çocuğu susadı. Hâcer, çocuğun susuzluktan toprak üstünde sızlanarak yuvarlandığına bakmağa başladı. Fakat çocuğun bu ağlaması karşısında fenalaşarak, onun yanından kalkıp biraz öteye gitti. Ve o mıntıkada Kâbe'ye en yakın dağ olarak Safa tepesini buldu ve bunun üstüne çıktı. Sonra vadiye karşı durup bir kimse görebilirmiyim diye bakmağa başladı. Fakat hiçbir kimse göremiyordu. Bu defa Safa tepesinden indi. Vadiye varınca, ayağına dolaşmasın diye, eteğini topladı. Sonra müşkil bir işle karşılaşan bir insan azmiyle koştu, vâdîyi geçti. Sonra Merve mevkiine geldi. Orada da

biraz durdu ve bir kimse görebilir miyim diye baktı. Fakat hiçbir kimse göremedi. Hâcer bu suretle (Safa ile Merve arasında) yedi defa gitti, geldi.

Kabe

Çaresiz Hacer'e Melek Sesleniyor

"Bunun için insanlar Safa ile Merve arasında sa'y ederler" buyurdu. Hacer, son defa Merve üzerine çıktığında bir ses işitti ve kendi kendine hitâb ederek:
-Sus, iyice dinle! dedi. Sonra dikkatle dinledi. Bu sesi, evvelki gibi bir daha işitti. "Bunun üzerine Hâcer: -Ey ses sahibi, sesini duyurdun! Eğer sen bize yardım etmek kudretine malik isen bize yardım et! dedi.

"Ve böyle der demez, hemen Zemzem kuyusunun yerinde bir Melek göründü. Melek, ayağının topuğu ile yâhud kanadıyle yeri kazıyordu. Nihayet su göründü. Hâcer, (su başka tarafa akmasın diye) suyu eliyle çevirdi, havuz gibi yaptı. Hâcer hem eliyle öyle yapıyordu ve hem de kırbasını doldurmaya devam ediyordu. Su ise avuç avuç alındıkça yerinde kaynıyordu.

"Allah, İsmail'in anası Hâcer'e rahmet etsin! O, Zemzem'i kendi hâline bıraksaydı da suyu avuçlamasaydı, muhakkak Zemzem akar bir ırmak olurdu.

"Hâcer bu sudan içti, çocuğunu emzirdi.

"Melek, Hâcer'e: -Zayi ve helak oluruz diye sakın korkmayın! İşte şurası Allah'ın evidir. O evi, şu çocukla babası yapacaktır. Muhakkak ki Allah, o işin ehlini zayi etmez! dedi.

Cürhümlüler Hacer'e Komşu Oluyor

"Beyt'in yeri tepe gibi olup yerden yüksekçe idi. Uzun zaman seller sağını solunu kazıp götürmüştü. Hâcer, burada İsmail'le yaşarken, günün birinde Cürhüm kabilesinden bir cemaat uğradı. Bunlar Kedâ yoluyla gelip Mekke'nin alt tarafına indiler.

"Cürhümlüler, oraya bir kuşun gelip gittiğini görmüşlerdi de:
-Hiç şübhesiz şu kuş, bir suyun başında döner dolaşır. Hâlbuki biz, bu vadide su bulunmadığını biliyoruz, demişlerdi.
"Ve anlamak için çevik bir yahut iki kişi göndermişler. Onlar orada su bulunduğunu anlayınca dönüp gelmişler ve su olduğunu haber vermişlerdi. Bunun üzerine Cürhümlüler, Mekke'ye geldiler.
"Cürhümlüler geldiğinde, İsmail'in annesi de suyun başında idi.
"Cürhümlüler ona: -Bizim de gelip şuraya, senin yakınına yerleşmemize izin verir misin? Dediler.
"Hâcer de: -Evet, gelebilirsiniz ve bu sudan da kullanabilirsiniz. Ancak şu kadar ki, bu suda sizin mülkiyet hakkınız yoktur, dedi.
"Onlar da: -Evet, diyerek Hâcer'i tasdik ettiler.

İsmail, Cürhümlülere Akraba Oluyor

"Komşuya ihtiyaç olduğu bir sırada, Cürhümlülerin bu gelişi, Hâcer'in arzusuna uygun oldu. Cürhümlüler, Mekke civarına inip kondular. Sonra Cürhümlülerin asıl kalabalık kısmına da haber gönderdiler. Onlar da gelip kondular. Nihayet Mekke'nin bulunduğu yer, imarlı bir şehir hâline gelmeye başladı. İsmail, yiğitlik ve gençlik çağına girdi. Cürhümlülerden Arapça öğrendi. Artık İsmail, gençlik çağında Cürhümlüler arasında en sevimli bir sima olmuştu. Onun asilliği ve güzelliği Cürhümlüleri hayret içinde bırakmıştı. Bu sebeble İsmail, bulûğ devresine erişince Cürhümlüler onu, kendilerinden bir kızla evlendirdiler. Hayatın bu mes'ud safhası devam ederken, günün birinde İsmail'in anası öldü. (Hâcer'in doksan yaşında öldüğü ve Kâbe'nin bitişiğindeki Hicr denilen yere gömüldüğü söylenir.)
İsmail evlendikten sonra da İbrahim, (zaman zaman olduğu gibi) oğlunu ziyaret etti...

"Sonra İbrahim, yine bir müddet daha oğlundan ve ailesinden uzakta yaşadı. Ondan sonra Mekke'ye geldi. O sırada İsmail, Zemzem kuyusunun yakınında, büyük bir ağacın altında okunu yontup düzeltmekte idi. İsmail, babasını görünce hemen kalkıp babasına karşı vardı. Ve bir babanın oğluna, bir oğlun da babasına karşı yapa geldikleri şekilde sarılıp, hasret giderdiler.

İbrahim, Oğlu İsmail'le Kabe'yi Yapıyor

"Sonra İbrahim oğluna: -Ya İsmail! Allah bana büyük bir iş emretti, dedi.
"İsmail de:-(Babacığım) Rabb'in ne emretti ise onu yerine getir, dedi.
"İbrahim: -Fakat bu işte sen bana yardım edeceksin, dedi.
"İsmail:- Ben sana her türlü yardımı yaparım", dedi.
İbrahim: -Allah, burada bir Beyt(Ev) yapmamı emretti, diyerek bir tepeye işaret etti.

"İbrahim'le İsmail, işte orada Kâbe'nin temellerini kurup, duvarlarını yükselttiler. İsmail taş getirirdi, İbrahim de bina ederdi. Nihayet Beyt'in binası ilerleyip, duvarları yükseldiğinde İsmail, bugün ziyaret edilen Hacer-ül Esved taşını getirdi. İbrahim de onu, ayağının altına (iskele olarak) koydu, üzerinde inşaata devam etti. İbrahim yapar, İsmail de taş sunardı. Nihayet inşaat tamam olduktan sonra baba, oğul; Beyt'in etrafında dolaşarak, şöyle dua ettiler:

"İbrahim ve İsmail, Beyt'in(Kâbe'nin) sütunlarını yükselttiği zaman, (şöyle dua etmişlerdi): "Rabb'imiz, bizden (bunu) kabul et. Şüphesiz Sen, işiten ve bilensin!" **[Bakara(2)/127**]

Sahih-i Buhari, **C.9, Hno: 1381**.

Cürhümlüler ve "İsmail Milleti"

Tarihçiler, Cürhümüler konusunda farklı görüşlere sahiptirler. Bir kısmı, bu kavmin menşeini Sami kavimlerin ilk halkası olan Ad kavmine kadar götürürken, diğer bir kısmı onları Kahtan'ın torunları olarak kabul etmektedirler. Daha sonraki tarihçiler, bu iki görüşü bir noktada buluşturmak için; birinci ve ikinci Cürhüm tezini ortaya atmışlardır.

Tarihçi İbn-i Haldun'un, bu konuda görüş şöyle:

"Arab-ı Baide'den olmak üzere, Ad zamanında 'Cürhüm-i Ula'(ilk Cürhümlüler) adında bir kabile daha var ise de, soyu belli değildir."

Mekke dışında otlayan develer

İlk Cürhümlüler hakkında maalesef fazla bilgimiz bulunmamaktadır. İsmail'in komşusu ve akrabaları olan ikinci Cürhümlüler ise, yukarıda da belirttiğimiz gibi Kahtan'ın torunlarıdırlar. Bazı tarihçilere göre İbrahim Peygamber'in ataları Paleg, bazılarına göre de Sarug, Kahtan'ın kardeşidir. İslam tarihçisi Mahmud Esad'a göre, Cürhüm, Kahtan'ın evladıdır ve Hicaz'da bir devlet kurmuştur.

"A. Geographical History of the Qur'an"isimli kitabında, Süleyman Nedvi, bize şu bilgileri veriyor:

"Bir şekilde Cürhümlüler, MÖ 2200 gibi eski bir tarihte Hicaz'a yerleşmişler ve İsmail ile akraba olmuşlardır."
Bu tarihin, İbrahim Peygamber'in yaşadığını tahmin ettiğimiz tarihe karşı gelmesi, dikkat çekicidir.

Arap tarihçisi Yakubi ise, Cürhümlü devletinin başı ve sonu hakkında şunları yazmıştır:
"İlk önce Amer Cürhüm'ün oğlu Medad(Mudad) hükümdar oldu. En son olarak Haris hükümdar oldu. Haris, son Cürhüm hükümdarıydı. Onun hükümdarlığı sırasındaki isyanlar ve karışıklık sebebiyle, Cürhümü kabilesinin tamamı tarihten silindi."

İslam'ın geldiği sırada Cürhümlülerin, bir güç olarak varlıkları sona ermişti. Ancak bazı mensuplarına, Arabistan'ın çeşitli yerlerinde rastlanmaktaydı.

İşte İsmail, bu kabilenin reisi olan Mudad'ın kızı Seyyide ile, daha sonra da Amr'ın kızı Ra'l ile evlendi. On iki oğlu dünyaya geldi. Her biri bir kabilenin babası oldu. Böylece Arap kavmine, yabancı olan İbrahim evladının kanı karıştı. İsmail'in oğullarından en meşhuru Kayzar'dır. Aynı zamanda Muhammed (sav)in büyük dedesidir. Böylece İsmail'in Cürhümlülere akraba olmasıyla, yeni bir İslam Milleti ve Peygamberimizin de atası olan İsmail Milleti doğmuştur.

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Sahih-i Buhari, C.9, Hno: 1381.

3) Mahmut Esad, İslam Tarihi, Marifet Yy, İstanbul, 1995.

4) S. Süleyman Nedvi, Ad, Semud, Medyen Kur'an-ı Kerim'de Kavimler ve Topluluklar, çev. Abdullah Davudoğlu, İnkılâp Yy, İstanbul, 2003.

5) İbn-i İshak, Siyer, Akabe Yy, İstanbul, 1988.

6) Tevrat, KMŞ, İstanbul, 1991.

TESLİMİYETİN ZİRVESİ: "ALLAH'A KURBAN"

1880 yılında Kâbe

"Kurban", Arapça "krb" kökünden türemiş bir isim. "Krb" kökü ise "yaklaşmak, yakınlaşmak" anlamına gelmektedir. "Akraba"da aynı kökten türemiş; "yakın, daha yakın" anlamına gelen herkesin bildiği bir isimdir. "Kurban", Allah'a yaklaşma eylemidir. Allah'a kölelikte ve sevgide en önde(zirvede) olan melekleri, nebileri ve müminleri, Allah, aynı kökten türemiş; "mukarrebler"(yakınlaşmışlar)kelimesiyle tavsif eder. İbrahim, Allah'a olan sevgi ve yakınlıkta, zirve bir peygamberdir. Allah, İbrahim'i sayısız denemelerden geçirmiş ve kendisini dost(halilullah) edinmiştir.

Bir insan için en zor denemelerden birisi de, çok sevdiği evladını "kurban"etmesidir. Bu "kurban etme", bir beşer için başarılması çok zor, zirve bir davranıştır. İşte, uzun seneler evlat hasreti çeken ve ileri yaşlarında da buna kavuşan bir babanın, yanında yürüyüp, koşmakta olan oğluna olan sevgisini bir düşünün! Allah, İbrahim'i, bu başarılması çok zor olan eylemle deniyor. Evlat sevgisi mi? Her şeyin; hayatın, ölümün, dirimin, cezanın- mükafatın ve evladın sahibi olan Allah sevgisi mi? İşte ateşten bir imtihan. İşte Allah sevgisini, kendisi, evladı ve her şeyden üstün tutan İbrahim.

Sonsuz Rahmet ve Yücelik sahibi, Alemlerin(Evrenlerin) Rabb'i olan Allah, iman eden kölelerini, bu çetin imtihandan bağışlayarak; İbrahim'e "kurban" hediye etmiş ve kurban geleneğiyle; bu acıklı-dramatik günü, "bayrama-sevince" dönüştürmüştür. İbrahim'den miras kalan bu "kurban sünneti", bir taraftan İbrahim ve İsmail'in "teslimiyetini ve adanmışlığını" hatırlatırken; diğer yandan, Allah'a olan yakınlığın hiçbir yakınlıkla kıyaslanmayacağı bilicinini parlatmaktadır. İşte İsmail'in "kurban" edilmesi ve arkasından İbrahim'in ve Muhammed(sav)in "kurban kesme sünneti"nin gerçek anlamı budur.

Mekke-Mina-Müzdelife-Arafat

Bu kısa açıklamadan sonra, İsmail'in "Allah'a kurban"edilmesini Kur'an'dan izleyelim:

(İbrahim) dedi ki: "Muhakkak ben, Rabb'ime gidiciyim. O, bana yol gösterecektir."
"Rabb'im, bana salihlerden ver!"
Biz de onu, halim bir çocukla müjdeledik. **[Saffat(37)/99-101]**

Ne zaman ki o(çocuk), onunla beraber koşacak (yaşa) erişti, (İbrahim) dedi ki:
"Ey oğlum, ben rüyamda seni boğazlarken görüyorum. Bak, sen ne görüyorsun(diyorsun)."
(İsmail) dedi ki:
"Ey babam, emrolunduğun şeyi yap! Sen beni, inşallah, sabredenlerden bulursun." **[Saffat (37)/102]**

Sonunda ikisi de teslim oldu ve onu yanı üzerine yatırdı.
Ve Biz, ona: "Ey İbrahim!" Diye seslendik.
"Sen rüyana sadık oldun. Muhakkak Biz, muhsinlere böyle ihsanda bulunuruz."
Muhakkak bu, apaçık bir denemeydi.
Ve ona büyük bir kurbanı fidye olarak verdik.
Bunu (kurbanı) arkadan gelenlere bıraktık.
İbrahim'e selam olsun.
Biz, muhsinleri böyle mükâfatlandırırız.
Muhakkak o, bizim mü'min kölelerimizdendir. **[Saffat(37)/103-111]**

Taberi, "İsmail'in Kurban Edilmesi"ni Anlatıyor

İbrahim (as) rüyayı görünce oğlu İsmail'e:

-Ey oğlum! Rüyamda seni kurban ettiğimi gördüm! Dedi. Onu alıp kurban yerine götürdü.
Oğlunun anasına(Hacer'e): -Bu çocuk büyüdü. Onu benimle gönder! dedi.
İbrahim (as) oğlunu aldı. Bir keskin bıçak yanına alarak, oğlu İsmail'le yola çıktı.
Göklerin melekleri, bu hali görüp ağlaştılar.
-Ya Rabb'i, dediler, İbrahim ne büyük köledir. Onu, Sen'den ötürü ateşe attılar, hiç kaygılanmadı. Şimdi de; "Oğlunu kurban et!" diyorsun, yine kaygılanmıyor.
İbrahim (as), oğlu ile dağa çıkmaya başladı. Dağa bir sarsılma geldi:
-Bu ne gündür ki, bir Peygamber, oğlunu benim üstümde öldürecek! dedi.
Dağ titreyince, İbrahim (as)ın oğlu İsmail korktu.
Babasına: -Ey baba! dedi. Bu dağ niçin böyle sarsılıyor?
İbrahim (as): -Ey oğul, dedi. Yüce Allah, her şeye Kadir'dir, her ne dilerse yapar!
İblis ise, İbrahim'in Allah'a vefasına üzüldü. Ne yapacağını, ne edeceğini bilemedi. İsmail'in anasının yanına geldi:
-Ya Hacer! dedi. İbrahim, senin oğlunu nereye götürdü?
Hacer: -Babası ile birlikte gitti. Dedi.
Şeytan:-Sana söylemedi, ama İbrahim, oğlunu alıp öldürmeye götürdü, dedi.
Hacer: -Sen İblis'sin. Allah'ın Peygamberi, oğlunu nasıl öldürür? Sen bunu nasıl söylersin?

Mina(Kurban kesme yeri)

Şeytan: -Oğlunu öldürmesini, Allah buyurdu! diye cevap verdi.
Hacer: -Eğer bu Allah'ın buyruğu ise, ben de o buyruğa baş eğerim! dedi.
Şeytan, Hacer'den umudunu kesince, İsmail'e geldi ve onu aldatmak istedi. Çünkü çocukların gönlünün zayıf olacağını düşünüyordu. Onun ardından yetişip: -Ey oğul, baban seni öldürmeye götürüyor. Dedi.
Çocuk İsmail: -Sen İblis'sin, bu Allah'ın babama bir buyruğudur! dedi. Eğer bu, Allah'ın bir emri ise ben, o emre boyun eğerim! dedi.
Oğuldan da ümit kesen şeytan, İbrahim (as)in karşısına dikildi:
-Rüyanda sana İblis; "Bu oğlunu kurban et" dediği için oğlunu öldürmeğe gidiyorsun. Eğer onu öldürürsen, Allah'a asi olursun! dedi. İbrahim (as), onun şeytan olduğunu anladı.

-Ey Allah'ın düşmanı! dedi. Hiç bana layık mıdır ki senin sözüne kanarak, Yüce Allah'ın buyruğundan ayrılayım?
İblis, bu sözlerden ümidini kaybetti. Yine geri döndü, gitti. İbrahim (as) da o dağa çıkıp, oturdu. Oğlunu da önüne oturttu.

Yukarıda geçtiği gibi Kur'an şöyle der:

Ne zaman ki o (çocuk), onunla beraber koşacak (yaşa) erişti; (İbrahim) dedi ki: "Ey oğlum, ben rüyamda seni boğazlarken görüyorum. Bak, sen ne görüyorsun(diyorsun)." (İsmail) dedi ki: "Ey babam, emrolunduğun şeyi yap! Sen beni, inşallah, sabredenlerden bulursun." **[Saffat (37)/102]**

İsmail: -Ey baba! Keşke bu olayı bana evde söyleseydin. Annemle helalleşip, evden çıkardım! dedi. Bu söz üzerine baba, oğul sarılıp kucaklaştılar. Ağlaşıp gözyaşı döktüler.
İsmail sonra: -Ey baba! dedi. Allah'ın hükmünü tez yerine getir! O emre uy! Vakit geçirme ki, Allah'a asi olursun! Hem, belki de anam bunu işitir. Gelir, beni senin elinden alır. O duyup işitmeden elini tez tut.

İsmail, böyle deyince, İbrahim (as) da iki bileğini sığadı. İsmail'in ellerini sıkıca bağladı. Boğazlamaya hazırlandı. Sonra İsmail'i, sağ yanı üstüne yatırdı. İsmail, Yüce Allah'a, gönülden teslim oldu. Boğazına bıçağın vurulmasını bekliyordu. İbrahim(as)in ise eli titriyordu. Gözyaşları İsmail'in yüzüne düştü. O da gözlerini açtı, babasının yüzüne baktı. Onun kendisine kıyamadığını anladı.
Ona: -Ey baba! dedi. Beni boğazlamaya kıyamıyorsun! Hemen yüzümü ört ki, yüzüme bakıp bana kıyamamazlık etmeyesin. Hem de anama da hakkını helal etmesini söyle!
Bir rivayete göre de İsmail şöyle demişti: -Ey baba! Beni yüzümün üstüne döndür. Belki yüzüme bakınca şefkatin artar, beni boğazlayamazsın.

İbrahim de öyle yaptı. Bıçağını, oğlunun ensesine koydu:
"Bismillah!" diyerek, bıçağını kuvvetle bastırdı. Bıçağın ağzı, ters döndü. İsmail'i kesmedi.
İsmail: -Baba, niçin geç davranıyorsun? Bıçağa ne oldu ki beni kesmiyor? diye sordu.
İbrahim: -Bilmiyorum ki ne oldu. Ben ne kadar uğraşsam, bıçak kesmiyor. Allah'ın hikmetinden acayiplikler görüyorum! dedi.
İsmail: -Bir daha bıçağı sağlamca tut! Kuvvetlice bas! Belki boğazımı kesersin! dedi.
İbrahim, bütün kuvvetiyle bıçağı bastırdı. Bıçak, Yüce Allah'ın emri ile ikiye katlandı. Hiç kesmedi. O anda Yüce Allah, Cebrail'i gönderdi. Cebrail, bir beyaz koç getirdi. Gözleri siyahtı. Ayakları ve boynuzları da siyahtı. Cebrâil, koçun boynuzundan tutup o dağa indirdi. İbrahim (as)ın yakınında durdu.
Yüce Allah:

Ve Biz, ona: "Ey İbrahim!" diye seslendik.
"Sen, rüyana sadık oldun. Muhakkak Biz, muhsinlere böyle ihsanda bulunuruz."
[Saffat(37)/104-105]

Diye buyurdu. İbrahim (as) bu sözü işitince, Yüce Allah'ın vahyinin heybetinden titredi. Bıçak elinden düştü. Cebrail'in; "Allahu Ekber, Allahu Ekber "sesini işitti. Başını kaldırdı. Onu gördü: - "Allah'tan başka ilah yoktur!" dedi.

Cebrail, bir beyaz koç getirdi. Gözleri siyahtı. Ayakları ve boynuzları da siyahtı. Cebrâil, koçun boynuzundan tutup o dağa indirdi.

Oğluna: -Başını kaldır! Bak! Yüce Allah, bize, "bayram-sevinç" verdi! dedi.
İsmail baktı, Cebrail'i gördü. Koç elindeydi.
Kendisi de; "Vallahu Ekber ve lillâhilhamd!" dedi.
Şöyle rivayet edilmiştir ki; kurban edilirken getirilen Tekbir, üç kişinin sözleridir:
Birisi, Cebrail'in, diğeri İbrahim'in, üçüncüsü de, kurban edilecek olan İsmail'indir.
İsmail gitti, koçu tuttu. İbrahim (as)a teslim etti, o da koçun ayaklarını bağladı. Onu, İsmail'in yerine "kurban" etti. İşte hacda, "kurbanlar"ın kesildiği yer burasıdır.

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Tarih-i Taberi, çev. M. Faruk Gürtunca, Sağlam Yy, İst.

LUT KAVMİ

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com- Şubat 2007

Lut'un Tuz direğine dönmüş karısı olduğu düşünülen yapı

Lut Kavmi "Sodom ve Gomorra"

Sodom ve Gomorra şehirleri, uzun süredir, Allah'ın cezalandırmasıyla anılan iki antik şehirdir. Sodom kelimesi, halen İngiliz dilinde bulunan, doğal olmayan seksüel davranışları anlatmak için kullanılan bir terimdir. Bir çok kişiye göre bu kelimeler, yalnızca masal ve efsanelerde yer alan isimlerdir. Sodom ve Gomorra, her ne kadar, daha büyük ve tarıma bağlı, konfedere bir devletin şehirleri olsalar da, Tevrat'ta, Havza şehirleri olarak bilinirler.

"Abram, Kenan diyarında oturdu ve Lut, Havza şehirlerinde oturdu. Ve Sodom'a doğru çadır kurardı. Ve Sodom halkı kötü ve Rabb'e karşı çok günahkardılar." **(Tekvin 13:12,13)**

Havza'nın beş şehrinin isimleri şunlardır: Sodom, Gomorra, Zoar, Admah ve Zeboim. Öyle görünüyor ki Havza şehirleri bulundu. Arkeolojik deliller, bu beş
şehrin kalıntılarının, Tevrat'ta yer alan havza şehirleri olduğunu destekler niteliktedir.

Havza Şehirleri

Havza şehirleri araştırması, bazı akademisyenlerin, bu şehirlerin var olmadıkları iddiasıyla başladı. 1918 W.F.Albright, 1948-Martin Noth ve son olarak Noldeke. Noldeke'in

itirazı, Erden ırmağının doğusuna giden, Tevrat'ta tarif edildiği gibi bir yol olmadığı temeline dayanıyordu. İbrahim'in günlerinde, kullanılan Antik doğu yolunun var olduğu, Babil'de bulunan, kilden yapılmış bir tablette ortaya çıktı. Tevrat'taki tanımlamayı destekleyen bir grup tablet de, Suriye'deki antik şehir Mari'de bulundu. Babil'deki tablette bulunan bir taahütnamede, araba kiralanması; Akdeniz kıyısına giden yola sürülmemesi şartına dayanıyordu. Sonra asıl yol(rota), Nelson Glueck tarafından keşfedildi. Antik şehir Ebla'da, yapılan keşiflerde ise, tarihi havza şehirlerinin var olduğu açığa kavuştu. Roma Üniversitesi, kazıcı arkeologlarından Giovanni Pettinato ve Paolo Matthiae, Ebla kalıntılarındaki tabletleri, tercüme ederlerken, ticari bir listeye rastladılar. Bu listede, Havza şehirlerinin isimleri, aynen Tevrat'ta geçen isimleriyle kaydedilmişti.

İlk Keşifler

Erken Bronz Çağı- Ölü Deniz'in güneydoğusu yerleşim yerleri ve mezarlıkların planı

1924 yılında W.F.Albright, havza şehirlerinin yerini tesbit için, bir keşif çalışması yürütmeye karar verdi. Fazla başarılı olmayan bir araştırmadan sonra Albright, havza şehirlerinin, Ölü Deniz, suyla dolup kabardığında, yutulduğu ve şehirlerin üstünün kapandığı sonucuna varmıştı. Bu teori, daha sonra 1960 yılında Ralph E. Baney'in, Ölü Deniz'in güney havzasının altında, büyüme ve gelişme halindeki küçük bir ağacı keşfetmesiyle kanıtlandı. Bu keşif şunu gösterdi ki; Ölü Deniz devamlı dolmuş ve önceden kara olan yerleri içine almıştı. Bu da Albright'ın teorisini destekliyordu.

Albright, Bab-edh-dhra'da, Karak vadisine yukarıdan bakan, taştan yapılmış, büyük bir kalenin kalıntılarını buldu. Bab-edh-dhra'ya kısa mesafede bulunan, yedi tane yekpare devrilmiş kireç taşı bulunmuş. Bu taşların devrilmesinin, işgal kuvvetlerince olmadığını gören Albright, şehirlerin kutsal yerleri olduğu sonucuna varmıştır. Bu kutsal yerlerde, yıllık bayram ve festivallerin kutlandığını düşünen Albright, Bab-edh-Dhra'nın, havza şehirlerine bağlı olduğu sonucuna varmıştır. Çünkü, havza şehirlerinin helak olduğu, MÖ 2000 ya da biraz daha öncesinde, Bab-edh-dhra'nın da diğerleriyle birlikte kaybolduğu anlaşılmıştır.

Havza Şehirlerinin Keşfi

Erken bronz çağına ait bir kase(Bab edh dhra)

Erken bronz çağına ait bir mezar(Bab edh dhra)

1965 ve 1967 yılları arasında Bab-adh-dhra, Paul Lapp'ın yönetiminde kazıldı. Şehrin mezarlığında, çok fazla çalışmalar yapıldı. Mezarlık, bir milin 5/8'i uzunluğunda ve bunun yarısı genişliğindeydi. Yapılan çalışmada 20 bin anıt mezar ortaya çıktı. Bu, 500 binin üstünde tahmini ölü sayısıydı. Çömlek sayısı ise 2 milyonu buluyordu.

1970 yılında Paul Lapp'ın, beklenmeyen ölümünün ardından, Thomas Schaub ve Walter E. Rast, araştırmaya devam ettiler. 1973'ün mayıs ayında Bab-edh-dhra ile ilgili soruları cevaplamaya koyuldular. Bab-edh-dhra ile Safi ve Feifa'da bulunmuş çömlekleri, analiz etmeye başladılar. Feifa bölgesini ilk incelemeye başladıklarında, mezarlık topraklarının ölçü ve kullanım tarzının, Bab-edh-dhra ile boy ölçüşecek yapıda olduğunu keşfettiler. Sonra, şehir duvarı ve kale kalıntılarını buldular. Bab-edh-dhra da bulunan, (erken bronz çağı(*) MÖ 3000-2000'e ait) çömlek kalıntılarıyla; Feifa vadisinin kuzeyinde bulunan çömlek kalıntıları, aynı zaman periyoduna aitti.

Bab-edh-dhra'nın güneyindeki vadiyi keşfe çıkan Schaup ve Rast, bir başka erken bronz çağı yapılaşmasına daha rastladılar. Bu yapılaşmalar, Numeira vadisindeki su kaynağının güneyinde, havzanın üstünde yer almıştı. Aslında model bir oluşum var. Her bir erken bronz çağı şehri, bir parça toprağın üzerine kuruluyor, vadiye yukarıdan bakıyor ve taş bir duvarla çevrili oluyor. Duvarın sonunda bir kule bulunuyor ve şehir bir su kaynağının yanına kuruluyor.

Ne aradıklarını bilen Schaub ve Rast, Ghor'un güney ucunun kuzeyinde yer alan Lisan yarımadası, Numeira ve Feifa arasını iyice taradılar. Onlar, Vadi Hesa'ya bakan bir parça kireç taşının üzerinde, Safi'nin yerleşik olduğunu buldular. Burada, erken bronza ait, çömlekçilik izleri elde ettiler. Yine Bab-edh-dehra ve Feifa ile hem ölçü ve hem de tarz olarak rekabet edebilecek, bir mezarlık alanı buldular. Son erken bronz sitesi Khanazir'i de, Vadi Khanazir'in kuzeyinde keşfettiler. Bu şehirde, mezarlık alanı hariç, diğer dört şehirle benzerlik gösteriyordu.

Verimli "Erden Havzası"na "Gök'ten Ateş Yağdı"

Bab edh dhra'nın kuzeyden görüntüsü

Bu beş erken bronz çağı şehrinin, beş Havza şehri olduğunu tanımlamaya çalışırken, çok farklı disiplinler kullanılmıştır. Bunlar arasında; arkeoloji bilimi, jeoloji bilimi, tohum araştırmaları yer almaktadır. Tekvin 13:10'da, Lut'un seçtiği bölgenin, tarifi yapılıyor.

"Ve Lut gözlerini kaldırdı ve bütün Erden Havzası'nı, Sodom ve Gomorra'yı, Rab helak etmeden evvel, Rabb'in bahçesi gibi, Tsoara giderken, Mısır diyarı gibi, her yerde suyun bol olduğunu gördü."

Lut tarafından seçilen Erden Havzası, Güney Ghor'dur. İşte, çok iyi sulanan yer, bu bölgedir. İbranice Kullahh Mashgeh kelimelerini, tercüme edersek; şöyle demeliyiz:
Tamamen sulanan.

David Mc Greery, Bab-edh-dhra'da, Paleobotanik bilim dalını, uygulamaya dökenlerden biri. Paleobotanik, antik kültürlerin tarım sistemlerini ve nasıl beslendiklerini bizlere anlatır. Bu çalışmalar sayesinde bulunan kalıntılardan, geçmişte yaşananların ayrıntılarına inerek, parça parça inceleme fırsatı doğar.

Bab edh dhra'daki mezarlığın yukarıdan görünüşü.

Bu şehirlerde yaşayan insanların beslendikleri ürünler arasında: buğday, arpa, hurma, yaban eriği, şeftali, üzüm, incir, şam fıstığı, badem, zeytin, ananas, mercimek, leblebi, helvacı kabağı ve karpuzu sayabiliriz. Bulunan keten tohumlarının ölçülerine bakıldığında, çok iyi bir sulama uygulandığı söylenebilir. Tevrat'ta, Tesniye'nin 32:32 bölümünde de, Sodom'un üzümlerine gönderme yapılır.

"Çünkü onların asması, Sodom asmasından ve Gomorra tarlalarındandır. Onların üzümü öd üzümleridir. Salkımları acıdır."

Hezekiel 16:49-50 de ise şöyle yazar:

"İşte kız kardeşin Sodom'un kötülüğü şu idi: kendisinde ve kızlarında kibir, ekmeğe tokluk ve kaygısız rahat vardı; ve düşkünle yoksulun elini pekiştirmedi. Ve kibirlendiler ve benim önümde mekruh şeyi yaptılar ve bunu görünce onları ortadan kaldırdım."

Luka İncili 17: 28-29'da ise şöyle der:

"Lut'un günlerinde de böyle oldu; yerler, içerler, satın alırlar, satarlar, dikerler, bina ederlerdi. Fakat Lut, Sodom'dan çıktığı gün, Gök'ten ateş ve kükürt yağdı ve hepsini helak etti."

İşte bunlara dayanarak diyebiliriz ki; büyük ihtimalle Bab-edh-dhra, havza şehirlerinden biridir. Sulama sistemi için gereken su, doğudaki tepelerden geliyordu. Beş şehrin de kurulu olduğu Ghor noktasından, su kaynakları giriş yapıyor. Havza şehirleri sulama akışına hem yukarıdan bakıyorlar, hem de kontrol ediyorlardı.

Tekvin 13:12 ve 19:29 da geçen "Havza şehirleri" kalıbı, İbranice'de, "inşa edilmiş memleket" demektir. Bu, şehrin, Havza ile çok yakın ilişkisi olduğu anlamına gelir. Bu kalıptaki anlam, şehir, havzanın üstünde ya da içinde demek değildir. Ghor'a yukarıdan bakan şehirlerin, stratejik pozisyonu, doğal bir savunma sağlıyor. Ayrıca şehirler, havzanın içine kurulamaz. Çünkü toprak çok kıymetli ve kullanışlıydı. Deniz seviyesinin 360 m. altında olan havzada, ısı 54,4 derecedir ve bu da ekstrem bir sıcaklıktır. Şehirlerin yerleştiği yüksek seviyedeki yerler ise, daha serin olmalıdır.

Lut Kavmi'nin "Helakı"nın İzleri

"Ve Lut, Tsoar'a geldiği zaman, güneş yer üzerinde doğmuştu. Ve Rab, Sodom üzerine ve Gomorra üzerine, Rab tarafından göklerden kükürt ve ateş yağdırdı..."

"...Ve o şehirleri, ve bütün havzayı ve şehirlerde oturanların hepsini, ve toprağın nebatını altüst etti. Ancak, karısı onun arkasından geriye baktı. Ve bir tuz direği oldu."

Zoar haricindeki havza şehirlerinin, nasıl helak olduğu, Tekvin 19: 23-26'da tarif edilmiştir: "Ve Lut, Tsoar'a geldiği zaman, güneş yer üzerinde doğmuştu. Ve Rab, Sodom üzerine ve Gomorra üzerine, Rab tarafından göklerden kükürt ve ateş yağdırdı. Ve o şehirleri, ve bütün havzayı ve şehirlerde oturanların hepsini, ve toprağın nebatını altüst etti. Ancak, karısı onun arkasından geriye baktı. Ve bir tuz direği oldu."

1929 ve 1934 yılları arasında, teolog Frederick G: Clapp'ın, bölgede yaptığı araştırmaların sonucunda, Ölü Deniz'in doğu ve batı kenarları boyunca, fay hatlarının uzandığı keşfedilmiştir. Havza Şehirleri, Ghor'un kenarında, yani doğu fay hattının sağında, yer alırlar. Zaten depremde, genel olarak bu bölgede gerçekleşmişti. Clapp'ın araştırmasından çıkan sonuca göre:

"Bölgede bulunan doğal gaza, zift ve petrol de eşlik ediyor. Tekvin 14: 10'da, Siddim vadisinin katran çukuruyla dolu olduğu yazılır. Ve Siddim vadisi zift kuyuları ile dolu idi; ve Sodom ve Gomorra kralları kaçtılar ve orada düştüler ve geri kalanlar dağa kaçtılar."

"Ve İbrahim, sabahleyin erken kalkıp, Rabb'in önünde durduğu yere gitti. Ve Sodom ve Gomorra'ya doğru ve bütün havza memleketine doğru baktı ve gördü. Ve işte, yerin dumanı, ocak dumanı gibi çıkıyordu."

Katran doğal olarak, ziftin içinde bulunur. Ölü Deniz'in güneyinde, böyle katran kuyuları olduğu, bilinen bir gerçektir. Biraz da hayal gücünün yardımıyla, Havza şehirlerinin helak olması, yeniden tasavvur edilebilir. Bryant Wood, birbirine bağlı fayların yer değiştirmesi

sonucu oluşan bir depremden dolayı yerkabuğunun, yeraltından kaynaklanan bir basınçla, bu yanıcı maddeleri dışarı püskürttüğünü düşünüyor. Tekvin 19: 27-28'de şöyle diyordu:

"Ve İbrahim sabahleyin erken kalkıp, Rabb'in önünde durduğu yere gitti. Ve Sodom ve Gomorra'ya doğru ve bütün havza memleketine doğru baktı ve gördü. Ve işte, yerin dumanı ocak dumanı gibi çıkıyordu."

1973 yılında, Rast ve Schaub'un, yayınladığı raporda, 3 şehrinde içinde bulunduğu büyük bir yangının delillerini öne sürdü. Bab edh dhra'daki, kalıntıların yüzeyinde, çok fazla küllü toprak ve kömür bulunuyordu. Numeira'da açılan bir çukurda, 2 m. kalınlığında, koyu renkli kül tabakası ortaya çıktı. Ve Feifa'da, helakın ateşle olduğuna dair benzer kanıtlar vardı. Bab edh dhra, erken bronz III. çağı (MÖ 2600- 2300)ün sonunda, helak oldu. Diğer iki şehir de, aşağı yukarı bu dönemde helak oldu. Acaba bu şehirler, Tevrat kayıtlarında olan beş şehir midir?

Arkeolojik Bulgular: "Tevrat Şehirleri" mi?

Numeira

Khanazir

Feifa

Kanıtlar, bu şehirlerin, Tevrat'ta anlatılan havza şehirleri olduğu yönünde ağır basıyor. Fakat günümüzdeki isimler ve Tevrat'ta geçen isimlere göre, hangi şehrin, hangisi olduğunu nasıl bilebiliriz? Vadi Hesa'da bulunan Zoar'ın ismi, eskiden beri Zoar olarak biliniyor. Keşfedildiğinde bu bölgenin, Zoar olduğu kesinlik kazandı. Tevrat'ta, şehirlerden bahsederken, önemli bir noktada, onlardan çift çift bahsedilmesiydi. "Ve Rabb'in öfkesinde ve gazabında, altüst ettiği Sodom ve Gomorra,Admah ve Tseboimin yıkılması gibi, onun bütün diyarının kükürt ve tuz ve yanık olduğunu, ekilmediğini, mahsül vermeyip, onda hiçbir yeşil ot bitmediğini gördükleri zaman, bütün milletler de söyleyip diyecekler" **Tensiye 29:23.**

Bu beş şehrin içinde, en mühimi, en göze çarpanı ve en büyük olanı Babh edh Dhra'dır. Sodom'da en iyi bilinen ve en büyük olduğuna göre, büyük ihtimalle Bab edh Dhra, Sodom'dur. Diğerlerinin, bugünkü bilgimize göre muhtemel yerleri: Numeira-Gomorra, Safi-Zoar, Feifa- Admah ve Khanazir-Zeboim olmalıdır.

Toplumsal Yaşama Ait "İzler"

Arkeolojik bulgulardan, onların günlük yaşamlarına dair, bazı ayrıntılar elde ediyoruz. Son derece kompleks sulama sistemlerinden ve mezarlarından, çok iyi organize olmuş bir topluluk olduklarını anlıyoruz.

Büyük bir nüfusu idare edebilmek ve kompleks bir sulama sistemini kurabilmek için becerikli bir yönetime ihtiyaç vardır. Mezarlardan aile yaşamına dair hiçbir kanıt elde edilemedi. Sadece ortak yaşama ait izler var. Mimarisinden anlıyoruz ki, insanların çoğu açık alanda yaşıyor. Çünkü öyle çok miktarda yapılaşma yok. Nüfusun çokluğundan, refah içinde yaşadıkları, ortaya çıkıyor. Mezar tipleri ve insanların sağlıklı boy ve endamlarından, iyi beslendiklerini anlayabiliyoruz.

Havza dışındakilerle de, bu çevrede yetişmeyen bazı ürünleri almak için, ticaret yaptıklarını biliyoruz.

Meslekler

İnsanların çoğu, bu beş şehir içinde, tarımla uğraşıyordu. Birçoğu da, hüner gerektiren anıt mezarlarda çalışıyordu. Diğer bir kısmı da, bulunan çömleklerin kalitesinden anlaşıldığı kadarıyla, profesyonel çömlekçilik yapıyorlardı. İbrahim ve Lut'un sürüleri vardı. Bunların dışında, böyle bir topluluğun toplum hayatını sürdürebilmesi için gereken; dokumacılar, yün eğirmeciler, inşaatçılar, zanaatçılar, esnaf ve tüccarların olduğu anlaşılıyor.

Dinsel İnançla İlgili İpuçları

Bab edh Dhra'da bulunan anıt mezarlarda, dini hayata ve inançlara dair, birtakım ipuçları elde edebiliyoruz. Anıt mezarların, hazırlanmasından ve usulünden, ölüleri kutsal saydıkları anlaşılıyor. Bazı mezarlarda, üreme ve doğurganlıkla ilgili figürler bulundu. Ayrıca, tanrılarının, insan suretine girmiş sembolleri yer alıyor. İpuçları bize, aile bağlarının zayıflığını ve refah seviyelerinin iyi ve organize bir toplum olduklarını gösteriyor. Fazla zamanlarını geçirmek için, başka yollar bulmuş olabilirler. Bu kavmin, çok suçlu ve günahkar bir kavim olduğu bilinmektedir.

Sonuç

Keşfin sonucu; Ölü Deniz'in doğu sırtının, çok farklı olduğunu gösterdi. Birincisi, daha önce hiç bilinmeyen bir 'Erken Bronz Çağı(*) kültürü, ortaya çıktı. Bu yerleşik kültür, 1000 yıldır gelişmekteydi ve Ebla ile sıkı bir ticaret ilişkisi vardı. İkincisi, eğer bu şehirlerin helakı, tarihlendirilebilirse, biz İbrahim Peygamberle ilgili ilk zaman bilgisine sahip olacağız.

(*)Erken Bronz Çağı: MÖ 3500-1200 arası tarihi çağ.

Kaynak: D. Graves ve J. Graves, "Sodom & Gomorra", Elektronik Christian Media (Atlantik Baptist Üniversitesi Resmi İnternet Sitesi), 1993.

KUR'AN'DA LUT KAVMİ

80-Lut, kavmine dedi ki: "Alemlerde, sizden önce hiç kimsenin yapmadığı 'fahşayı' (hayasızlığı) mı yapıyorsunuz?

81-Gerçekten siz, kadınları bırakıp, şehvetle erkeklere mi yaklaşıyorsunuz? Doğrusu siz, 'müsrif'(haddi aşan) bir kavimsiniz."

82-Lut Kavmi'nin cevabı: "Bunları, yurdunuzdan sürüp çıkarın, muhakkak bunlar, temiz kalmak isteyen insanlardır." demekten başkası olmadı.

83-Bunun üzerine Biz, karısı dışında, (Lut'u) ve ailesini kurtardık; (karısı) ise, helake uğrayanlardan oldu.

84-Ve onların üzerine, bir (azap) sağanağı yağdırdık. Bak! Mücrimlerin(suçluların) akıbeti nasılmış?[**Araf(7)/80-84]**

74-İbrahim'den korku gidip, ona müjde gelince; Lut Kavmi konusunda, Bizimle mücadele etti (tartıştı).

75-Doğrusu İbrahim, yumuşak huylu, çok duygulu ve (Allah'a) yönelen biriydi.

76-"Ey İbrahim, bundan vazgeç. Muhakkak, Rabb'inin emri ve geri çevrilmeyecek bir azap, onlara gelmiştir."

77-Elçilerimiz Lut'a geldiği zaman, bundan hoşlanmadı, göğsü daraldı ve dedi ki: "Bu, zor bir gün."

78-(Lut'un) kavmi, (Lut'a) doğru koşarak geldi. Onlar, daha önceden kötülükler yapıyorlardı. (Lut) dedi ki: "Ey kavmim, bunlar benim kızlarım, sizler için daha temizdir. Allah'tan korkun ve beni misafirlerim önünde küçük düşürmeyin. Sizin içinizde reşit(doğru düşünen) bir adam yok mudur?"

79-Dediler ki: "Şüphesiz sende biliyorsun ki, kızlarında bizim bir hakkımız yoktur. Gerçekte sen, bizim ne istediğimizi biliyorsun."

80-(Lut) dedi ki: "Keşke size yetecek bir gücüm olsaydı veya sağlam bir yere dayanabilseydim."

81-(Elçiler) dediler ki: "Ey Lut, biz Rabb'inin elçileriyiz. Onlar, elbette sana ulaşamazlar. Gecenin bir kısmında, ailenle birlikte yürü. Sizden bir kimse, dönüp geriye bakmasın. Ancak senin karın başka (o bakacak). Muhakkak, onlara isabet edecek olan, ona da isabet edecektir Onlara vaad olunan (azap), sabah vaktidir. Sabah vakti yakın değil midir?"

82-(Böylece) emrimiz geldiği zaman, oranın üstünü altına çevirdik ve üzerlerine arka arkaya (Ana Kitap'ta) yazılı taşlar yağdırdık.

83-Bu helak taşları, Rabb'inin Katı'nda işaretlenmiştir ve bunlar zalimlerden uzak değildir. **[Hud(11)/ 74-83]**

57-(İbrahim) dedi ki: "Ey elçiler, konuşmanız(işiniz) nedir?"

58-(Elçiler) dediler ki: "Muhakkak biz, suçlu-günahkar bir kavme gönderildik.

59-Ancak Lut Ailesi müstesna. Biz şüphesiz, (Lut Ailesi'nin) hepsini kurtaracağız.

60-Ancak onun karısı müstesna, o helak olanlardan olacaktır."

61-Ne zaman ki elçiler, Lut Ailesi'ne geldiler,

62(Lut) dedi ki: "Muhakkak sizler, tanınmamış bir topluluksunuz."

63-(Elçiler) dedi ki:"Bilakis biz sana, onların, (seninle) tartıştıkları şeyle(tehditle) geldik.

64-Sana hakkı(vaadedileni) getirdik. Şüphesiz biz, doğru söyleyenleriz.

65-Aileni, gecenin bir kısmında yürüt, sen de onların arkasından git ve sizden bir kimse, arkasına bakmasın. Emrolunduğunuz yere gidin."

66-Ve onlara şu emri verdik: "Sabaha çıkarlarken, muhakkak onların arkası kesilecektir."

67-Şehir halkı, birbirlerine müjdeleyerek geldi.

68-(Lut onlara) dedi ki: "Bunlar benim misafirlerim, (lütfen) beni utandırmayın!

69-Allah'tan korkup (sakının) ve beni küçük düşürmeyin."

70-Dediler ki: "Biz seni, herkese (karışmaktan) men etmedik mi?"

71-(Lut) dedi ki: "Eğer yapmak istiyorsanız, işte bunlar, benim kızlarım."

72-Ömrüne andolsun ki, muhakkak onlar, sarhoşlukları içinde şaşkındılar.

73-Onları(Lut Kavmi'ni), doğu yönünden 'sayha'(kuyruklu yıldız) yakaladı.

74-Arkasından, (yurtlarının) üstünü altına çevirdik ve üzerlerine, (Ana Kitap'ta) yazılı taşlar yağdırdık.

75-Muhakkak bunda, 'araştırıp, düşünenler için' ayetler (deliller) vardır.

76-Muhakkak (o kavmin yurdu), bir yol üstünde kalıcıdır.

77-Şüphesiz bunda, iman edenler için ayetler(deliller) vardır. **[Hicr (15)/ 57-77]**

74-Lut ki, ona, hüküm ve ilim verdik. Ve onu, amelleri habis(kötü) olan kavimden kurtardık. Şüphesiz onlar, kötü ve fasık bir kavimdi.

75-Onu(Lut'u), rahmetimize soktuk. Muhakkak o salihlerdendi**.[Enbiya(21)/74-75]**

160-Lut Kavmi, elçilerini yalanladı.

161-Kardeşleri Lut, onlara dedi ki: "Sakınmıyor musunuz?

162-Muhakkak, ben sizin için emin(güvenilir) bir elçiyim.

163-Artık Allah'tan korkup(sakının) ve bana itaat edin.

164-Buna karşılık, ben sizden bir ücret istemiyorum. Şüphesiz ücretim, ancak alemlerin Rabb'ine aittir.

165-Siz, insanlar (arasında), erkeklere mi gidiyorsunuz?

166-Rabb'inizin, sizler için yaratmış bulunduğu, eşlerinizi bırakıyorsunuz. Bilakis, sizler haddi aşan bir kavimsiniz."

167-Dediler ki: "Ey Lut, şayet vazgeçmezsen, (elbette) sen (sürülüp) çıkarılanlardan olacaksın."

168-(Lut) dedi ki: "Muhakkak ben, sizin bu yaptığınıza buğz edenlerdenim.

169-Rabb'im, beni ve ailemi, bunların yaptıklarından kurtar."

170-(Bunun üzerine) onu ve ailesini toptan kurtardık.

171-Ancak yaşlı bir kadın müstesna.

172-Sonra, geride kalanları yerle bir ettik.

173-Ve üzerlerine, bir yağmur yağdırdık. Uyarılanların yağmuru ne kötüdür.

174-Şüphesiz, bunda bir ayet(delil) vardır. Ancak onların çoğu iman etmiş değillerdir.

175-Ve muhakkak, senin Rabb'in, Aziz(şerefli) ve Rahim(acıyan) dır.[**Şuara (26)/160-175]**

54-Lut da, kavmine demişti ki: "Sizler 'göz göre göre' 'fahşa'(sapkınlık) mı yapıyorsunuz?

55-Siz gerçekten, kadınları bırakıp da, şehvetle erkeklere mi yaklaşıyorsunuz? Bilakis, cahil bir kavimsiniz."

56-(Lut) Kavmi'nin: "Lut Ailesi'ni, yurdunuzdan çıkarın, muhakkak onlar temiz kalmak isteyen insanlardır" demekten başka cevabı olmadı.

57-Biz de, onu ve ailesini kurtardık, karısı müstesna. Onu, helak olanlardan takdir ettik.

58-Ve üzerlerine bir yağmur yağdırdık. Uyarılanların yağmuru ne kötüdür**.[Neml (27)/ 54-58]**

28-Lut, kavmine dedi ki: "Siz gerçekten, sizden önce alemler içinde, hiç kimsenin yapmadığı 'fahşayı' (sapkınlığı) mı yapıyorsunuz?

29-Siz, erkeklere yaklaşarak, yol keserek ve meclislerinizde çirkinlikler mi yapıyorsunuz?" (Bunun üzerine) kavminin cevabı: "Şayet doğru sözlü isen, bize Allah'ın azabını getir" demekten başkası olmadı.

30-(Lut) dedi ki: "Rabb'im, müfsid(bozguncu) bu kavme karşı, bana yardım et!"

31-Elçilerimiz, İbrahim'e bir müjde ile geldikleri zaman, dediler ki:"Muhakkak, biz bu yurdun halkını helaka uğratacağız. Şüphesiz onun halkı zalimdir."

32-(İbrahim) dedi ki:"Orada Lut da vardı." Dediler ki:"Orada kimin olduğunu, Biz daha iyi biliriz. Elbette onun karısı dışında, onu ve ailesini kurtaracağız. O(kadın), helak olanlardan olacaktır."

33-Elçilerimiz, Lut'a geldikleri zaman, o onlara karşı kötüleşti ve içi daraldı. Dediler ki:"Korkma ve hüzne kapılma! Karın dışında, seni ve aileni muhakkak kurtaracağız. O ise, helak olacaktır."

34-Şüphesiz Biz, 'fasık'(suçlu-günahkar) olmaları sebebiyle, bu yurt üzerine, 'gökten kötü bir azap' indireceğiz.

35-Muhakkak, Biz akledebilecek bir kavim için, orada apaçık bir ayet (delil) bıraktık. **[Ankebut (29)/28-35]**

133-Muhakkak Lut da, elçilerdendir.

134-O zaman Biz, onu ve ailesini toptan kurtarmıştık.

135-Ancak 'yaşlı bir kadın' ise helak oldu.

136-Sonra, geride kalanları yerle bir ettik.

137-Muhakkak siz, onlara, gündüzleyin,

138- Ve geceleyin uğruyorsunuz. Akletmiyor musunuz? **[Saffat(37)/133-138]**

31-(İbrahim) dedi ki: "İşiniz nedir ey Elçiler(Melekler)?"

32-Dediler ki: "Muhakkak biz, mücrim(suçlu) bir kavme gönderildik.

33-Onların üzerine çamurdan taşlar yağdıracağız.

34-(Bu taşlar), müsrifler için Rabb'inin indinde işaretlenmiştir.

35-Mü'minlerden orada bulunanları da çıkaracağız.

36-(Ancak) biz orada, bir evden başka müslüman bulamıyoruz."

37-Ve Biz orada, elim azaptan korkanlar için de bir ayet(delil) bıraktık. **[Kaf(51)/31-37]**

49-Muhakkak, Şi'ra (yıldızı)nın Rabb'i O'dur.

50-Şüphesiz, önce gelen Ad (Kavmi'ni), O(Allah), yıkıma uğrattı.

51-Ve Semud'u da bırakmadı.

52-Daha önce Nuh Kavmi'ni de. Çünkü onlar, daha zalim ve daha azgındılar.

53-Altı üstüne gelen (Lut Kavmi'ni) de, O (Şi'ra ile) yerin dibine geçirdi.

54-Örten, (Lut kavmini) örttü-kapladı. **[Necm (53)/ 49-54]**

33-Lut Kavmi, uyarıları(korkutmaları), yalanladı.

34-Biz de, onların üzerine 'taş-dolu kasırgası' gönderdik, Lut Ailesi müstesna. Onları seher (tan) vakti kurtardık.

35-Tarafımızdan bir nimet(lütuf) olmak üzere. İşte Biz, şükredenleri böyle ödüllendiririz.

36-Muhakkak (Lut), 'şiddetli yakalayışımızla' onları uyarmıştı. Ancak onlar, bu uyarıları, kuşkuyla karşılayıp-yalanladılar.

37-(Gerçekten) onlar, (Lut'un) misafirlerinin peşine düştüler. Biz de onların gözlerini söndürüp, kör ettik. "Azabımı ve uyarımı tadın!"

38-Muhakkak onları, sabah erkenden, 'kararlı bir azap' yakaladı.

39-Azabımı ve uyarımı tadın! **[Kamer (54)/ 33-39]**

10-Allah, Hakkı örtenlere, Nuh'un eşini ve Lut'un eşini örnek verdi. İkisi de, kölelerimizden salih olan bu iki kölemizin, nikahları altındaydı; (ancak) o ikisine ihanet ettiler. Bu iki kadına, (eşleri), Allah'tan (hiçbir) şeyle, yarar sağlayamadılar. Ve bu ikisine de, "ateşe girenlerle beraber ateşe girin" denildi. **[Tahrim (66)/10]**

"LUT'UN KAVMİ VE KARISI" NASIL HELAK OLDU?

Erdal Nevruzoğlu-yaklasansaat.com- Ekim 2007

Madam Lut

Yukarıdaki video, Ölü Deniz(Lut Gölü)'nün Ürdün tarafında çekilmiştir. Bu kadın görünümlü "taşlaşmış heykel", Ürdün halkı arasında, "Madam Lut"(Lut'un Karısı) olarak bilinmektedir. Burası, Ölü Deniz'in(Lut Gölü), Al mujib(Al Mucib) bölgesidir. Ve Ölü Deniz sahil yolu üzerinde; Lut şehirleri denen Sodom-Gomora'nın bulunduğu, güney havzasına yakındır. Bu havzanın içinde kalan Nümeyra'dan, kuzeye; Amman'a giderken sahil yolunun üzerinde, sağda bir tepenin üzerindedir.

Özetle, bu "taş kadın"ın bulunduğu yeri, şöyle konumlandırabiliriz: Lut Gölü'nün doğu sınırında, Al Mucib bölgesinde; gölün orta yerine yakın bir tepe üzerindedir. Bölge halkı buna "Madam Lut" demektedir.

Kısaca Havzanın Jeolojik Yapısı

Aynı zamanda "Sodom ve Gomora" olarakta anılan bu kavmin yerleşim yerinin ve önemli şehirlerinin; Ölü Deniz'in güney havzasında ve denizin altında bulunduğu tahmin edilmektedir.

Lut, İbrahim'in yakın akrabası olup, İbrahim'le beraber iman ederek; Nemrut(Naram-sin) zulmünden, önce Şam'a, oradanda, Ürdün-Filistin'e hicret etmişlerdir. İbrahim, Filistin tarafında yerleşirken; Lut, Ürdün'ün batısında, Ölü Deniz(Lut Gölü)'in güney havzasında yerleşmiş ve "Lut Kavmi"ne Elçi olarak gönderilmişti.

Aynı zamanda "Sodom ve Gomora" olarakta anılan bu kavmin yerleşim yerinin ve önemli şehirlerinin; Ölü Deniz'in güney havzasında ve denizin altında bulunduğu tahmin edilmektedir. Arapların, El-Lisan dedikleri yarımadayı da içine alan bu bölgede, arkeoljik çalışmalar yapılmaktadır. Bu konu ile ilgili araştırmalar için; "Lut Kavmi" sayfamıza bakabilirsiniz.

Ancak Lut Gölü, ya da diğer adıyla Ölü Deniz, aktif bir sismik bölgede; yani bir deprem kuşağında bulunmaktadır. Ölü Deniz'in tabanı, Rift Vadisi denilen, tektonik bir çöküntü içindedir. Bu çöküntü, kuzeyde Taberiye Gölü'nden, Erden Irmağı'nı takiben, güneyde Arabah Vadisi'nin ortasına kadar; 300 km'lik bir vadide yer almaktadır. Bu "çöküntü vadi", Kızıldenizi çukurunun doğal bir uzantısı olarak görülmektedir.

Lut Gölü, jeolojik olarak da dikkat çekicidir. Göl, Akdeniz'in yüzeyinden yaklaşık 420 metre daha alçaktadır. Dolayısıyla gölün en derin yeri(tabanı), Akdeniz'in yüzeyinden 800 metre daha aşağıdadır. Burası, Dünya üzerindeki en alçak yerdir. Ayrıca, Ölü Deniz(Lut Gölü)'nün batısında ve doğusunda "fay hatları"nın uzandığı keşfedilmiştir.

Lut Gölü'nün doğusundan ve içinden geçen "fay hattı"nın, doğu sınırı boyunca ise dağlar sıralanmıştır. Bugün bu dağ silsilesinin batı eteklerinden ve Lut Gölü boyunca, Amman'ı, Kızıldeniz'e-Akabe'ye bağlayan Ölü Deniz (sahil) yolu; geçmektedir.

Lut Kavmi'nin Şehirleri

Taberi'deki ifadeyle:

"Lut kavmi, üç şehirde yaşardı ki, bunlardan biri Sedum olup; Medine ile Şam arasındadır.

Bu şehirlerde, dörtyüz bin nüfus barınırdı. İbrahim uzaktan bakarak; 'Sedum bir günlük yoldadır' derdi."

Tevrat'ta ise: "Abram, Kenan diyarında oturdu, ve Lut, havza şehirlerinde oturdu. Ve Sodom'a doğru çadır kurardı. Ve Sodom halkı kötü ve Rabb'e karşı çok günahkardılar." **(Tekvin 13: 12,13)**

Bu şehirler, Havza Şehirleri olarak bilinirler. Havzanın beş şehrinin isimleri; Sodom, Gomorra, Zoar, Admah ve Zeboim'dir. Arkeolojik deliller bu beş şehrin Tevrat'taki havza şehirleri olduğu yönündedir.

Sedum(Sodom) Nasıl Yok Oldu?

Kur'an'a baktığımızda, Lut Kavmi'nin helakıyla ilgili şu kavramları görüyoruz:

"Azap sağnağı", "sayha(ses)", "taşlar yağdırdık", "üstünü altına çevirdik", "helak taşları", "yağmur yağdırdık", "gökten kötü bir azap indireceğiz ", "Altı üstüne gelen (Lut Kavmi'ni) de, o(Şi'ra) yerin dibine geçirdi. Örten, (Lut Kavmi'ni) örttü-kapladı.", "taş-dolu kasırgası gönderdik."

Bu anahtar ifadeler, Lut Kavmi'nin "helak senaryosu"nu net bir şekilde ortaya koymaktadır. Kendilerini hakka(İslam'a) çağıran elçilerini, öldürmeye teşebbüs etmiş bu yol kesen, eşkıya ve sapık kavmin, "doğru sözlü isen haydi azabı getir" alayı arkasından ortaya çıkan senaryo, şudur:

Volkan artığı kükürt ve şiddetli yağmurlar Lut Gölü'nün asidik hale getirmiş ve içindeki canlıları yok ederek, Ölü Deniz'e dönüştürmüş. Zamanla asit, tuza dönüşerek; Dünya'nın en tuzlu denizi ortaya çıkmıştır.

"Yurtlarını, kuyruklu yıldız vurmuş; arkasından ortaya çıkan büyük bir deprem, şehirleri altüst ederek yutmuş. Tetiklenen volkanik patlamalarla, üzerlerine, kükürtlü (sülfürlü)-ateşli küller ve asitli yağmurlar yağmış. Depremlerle yutulan ve çöken şehirlerin üzerini, kuzeyden

taşan Lut Gölü suları kaplamış. Volkan artığı kükürt ve şiddetli yağmurlar Lut Gölü'nün asidik hale getirmiş ve içindeki canlıları yok ederek, Ölü Deniz'e dönüştürmüş. Zamanla asit, tuza dönüşerek; Dünya'nın en tuzlu denizi ortaya çıkmıştır. Bugün, Ölü Deniz'in tuzluluk oranı, %30 civarındadır ve içinde hiçbir canlı yaşamamaktadır."

Nitekim Tevrat'tın; "Ve Rab, Sodom ve Gomorra üzerine, göklerden kükürt ve ateş yağdırdı. Ve o şehirleri, ve bütün havzayı, şehirlerde oturanların hepsini ve toprağın nebatını altüst etti" ifadesi aynı senaryoyu çok kısa özetlemektedir.

Arkeolojik ve jeolojik araştırmalar da bu senaryoyu doğrulamaktadır: Alman arkeolog Werner Keller, konu hakkında şöyle diyor:

"Bu bölgede ortaya çıkan çok büyük bir çökmede; patlamalar, yıldırımlar, yangınlar ve doğal gazlarla birlikte korkunç bir deprem olmuş ve Siddim Vadisi ile birlikte Sodom-Gomora, yerin derinliklerine gömülmüştür. Bu deprem sırasında, yerkabuğunun çatlayıp çöküşü, kabuğun altında uyuyan volkanları harekete geçirmiştir."

National Geographic'de ise bu helak şöyle özetlenir:

"Sodom tepesi, Ölü Deniz'e doğru yükselir. Hiç kimse şimdiye dek yok olan şehirler Sodom ve Gomora'yı bulamadı. Ancak bilim adamlarına göre bu şehirler kayalıkların karşısındaki Siddim Vadisi'nde duruyorlar. Büyük ihtimalle Ölü Deniz'in taşkın suları ve depremin altında kaldılar."

Lut'un Karısına Ne Oldu?

Kendisine Elçilik görevi verilen ve kavmini İslam'a(Allah'a teslim olmaya) çağıran Lut, tüm çabalarına rağmen başarısız olur. Kavmi, kendisine, konuşmayı ve hatta misafir kabul etmeyi bile yasaklar. Kendisinden önceki elçiler gibi "ölümle" tehdit edilir. Kavmini helakla görevli elçi melekler, İbrahim'e uğradıktan sonra, Lut'a misafir olurlar. Halktan bunu gizleyen Lut, aile fertlerine de bunu gizli tutmalarını söyler. Ancak başından beri münafıklık yapan Lut'un karısı, güzel yüzlü melekleri görünce, gidip şehir halkına haber verir. Bunu duyan kavmin sapık erkekleri, Lut'un evini kuşatarak; bu misafirleri isterler. Lut'un daraldığını gören elçi melekler şöyle der:

"Ey Lut, biz Rabb'inin elçileriyiz. Onlar, elbette sana ulaşamazlar. Gecenin bir kısmında, ailenle birlikte yürü. Sizden bir kimse, dönüp geriye bakmasın. Ancak senin karın başka (o bakacak). Muhakkak, onlara isabet edecek olan, ona da isabet edecektir. Onlara vaad olunan (azap), sabah vaktidir. Sabah vakti yakın değil midir?"
(Böylece) emrimiz geldiği zaman, oranın üstünü altına çevirdik ve üzerlerine arka arkaya (Ana Kitap'ta) yazılı taşlar yağdırdık.
Bu helak taşları, Rabb'inin Katı'nda işaretlenmiştir ve bunlar zalimlerden uzak değildir.
[Hud(11)/ 81-83]

Lut, meleklerin emri ve kılavuzluğuyla, sabah vakti gelmeden kavmini terkeder. Havzanın doğusundaki dağlar engelini aşarak; o günkü Ürdün'ün içlerine doğru gider. Ancak arkasından gönülsüzce giden Lut'un karısı, üzerine çıktığı tepeden, dönüp kavmin helakına bakarak; "kavmimin helakına ağlıyorum" der ve arkasından ibretli bir şekilde helak olur.

Kur'an'da: "Lut Kavmi ve Karısının Helakı"

Lut, kavmine dedi ki: "Alemlerde, sizden önce hiç kimsenin yapmadığı 'fahşayı' (hayasızlığı) mı yapıyorsunuz?
Gerçekten siz, kadınları bırakıp, şehvetle erkeklere mi yaklaşıyorsunuz? Doğrusu siz, 'müsrif'(haddi aşan) bir kavimsiniz."
Lut Kavmi'nin cevabı: "Bunları, yurdunuzdan sürüp çıkarın, muhakkak bunlar, temiz kalmak isteyen insanlardır." demekten başkası olmadı.
Bunun üzerine Biz, karısı dışında, (Lut'u) ve ailesini kurtardık; (karısı) ise, helake uğrayanlardan oldu.
Ve onların üzerine, bir (azap) sağanağı yağdırdık. Bak! Mücrimlerin(suçluların) akıbeti nasılmış? **[Araf(7)/80-84]**

Arkasından, tan yeri ağarırken, onları o 'sayha'(ses) yakaladı.
Anında, (yurtlarının) üstünü altına çevirdik ve üzerlerine (Ana Kitap'ta) yazılı taşlar yağdırdık.
Muhakkak bunda, 'araştırıp, düşünenler için' ayetler (deliller) vardır.
Muhakkak (o kavmin yurdu), bir yol üstünde kalıcıdır.
Şüphesiz bunda, iman edenler için ayetler (deliller) vardır. **[Hicr (15)/ 73-77]**

(Elçiler) dediler ki:
"Ey Lut, biz Rabb'inin elçileriyiz. Onlar, elbette sana ulaşamazlar. Gecenin bir kısmında, ailenle birlikte yürü. Sizden bir kimse, dönüp geriye bakmasın. Ancak senin karın başka (o bakacak). Muhakkak, onlara isabet edecek olan, ona da isabet edecektir. Onlara vaad olunan (azap), sabah vaktidir. Sabah vakti yakın değil midir?"
(Böylece) emrimiz geldiği zaman, oranın üstünü altına çevirdik ve üzerlerine arka arkaya (Ana Kitap'ta) yazılı taşlar yağdırdık.
Bu helak taşları, Rabb'inin Katı'nda işaretlenmiştir ve bunlar zalimlerden uzak değildir.[**Hud(11)/ 81-83]**

Biz de, onu ve ailesini kurtardık, karısı müstesna. Onu, helak olanlardan takdir ettik.
Ve üzerlerine bir yağmur yağdırdık. Uyarılanların yağmuru ne kötüdür. **[Neml (27)/ 57-58]**

(İbrahim) dedi ki:
"Orada Lut da vardır."
Dediler ki:
"Orada kimin olduğunu, Biz daha iyi biliriz. Elbette onun karısı dışında, onu ve ailesini kurtaracağız. O(kadın), helak olanlardan olacaktır."
Elçilerimiz, Lut'a geldikleri zaman, o onlara karşı kötüleşti ve içi daraldı.
Dediler ki:
"Korkma ve hüzne kapılma! Karın dışında, seni ve aileni muhakkak kurtaracağız. O ise, helak olacaktır."
Şüphesiz Biz, 'fasık'(suçlu-günahkar) olmaları sebebiyle, bu yurt üzerine, Gök'ten kötü bir azap indireceğiz. Muhakkak, Biz akledebilecek bir kavim için, orada apaçık bir ayet (delil) bıraktık. **[Ankebut (29)/32-35]**

Muhakkak Lut da, elçilerdendir.
O zaman Biz, onu ve ailesini toptan kurtarmıştık.
Ancak 'yaşlı bir kadın' ise helak oldu.
Sonra, geride kalanları, yerle bir ettik. Muhakkak siz, onlara, gündüzleyin,
Ve geceleyin uğruyorsunuz. Akletmiyor musunuz? **[Saffat(37)/ 133-138]**

Şüphesiz, Şi'ra (yıldızı)nın Rabb'i O'dur.
Muhakkak, önce gelen Ad (Kavmi'ni), O(Allah) yıkıma uğrattı.
Ve Semud'u da bırakmadı.
Daha önce Nuh Kavmi'ni de. Çünkü onlar, daha zalim ve daha azgındılar.
Altı üstüne gelen (Lut Kavmi'ni) de, O,(Şi'ra ile)yerin dibine geçirdi.
Örten, (Lut kavmini) örttü-kapladı. **[Necm (53)/ 49-54]**

Lut Kavmi, uyarıları(korkutmaları), yalanladı.
Biz de, onların üzerine, Lut ailesi müstesna; 'taş-dolu kasırgası gönderdik'. Onları seher (tan) vakti kurtardık. **[Kamer (54)/ 33-34]**

Lut'un Karısı: "Tuz Direği Oldu"

Bu olayın Tevrat'ta anlatımı ise şöyledir:

"Ve Lut, Tsoara geldiği zaman, Güneş yer üzerinde doğmuştu. Ve Rab, Sodom ve Gomorra üzerine, göklerden "kükürt" ve"ateş" yağdırdı. Ve o Şehirleri, ve bütün havzayı; şehirlerde oturanların hepsini ve toprağın nebatını "altüst etti." Fakat karısı, onun arkasından geriye baktı ve bir "tuz direği" oldu. Ve İbrahim sabahleyin erkenden kalkıp, Rabb'in önünde durduğu yere gitti. Ve Sodom ve Gomorra'ya ve bütün havza memleketine doğru baktı. Ve gördü. Ve işte yerin dumanı, "ocak dumanı" gibi çıkıyordu." **(Tevrat, Tekvin 19: 23, 28)**

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Tevrat

3) Elmalı'lı Muhammed Hamdi Yazır, "Hak Din Kur'an Dili", C.7, Eser Neşriyat, 1979.

4) İbn Kesir Tefsiri, çev. Dr. Bekir Karlığa, Dr. Bedrettin Çetiner, C. 6, Çağrı yy, İst, 1984.

5) Taberi, "Milletler ve Hükümdarlar Tarihi", çev. Z.Kadiri Ugan, Ahmet Temir, M.E.Basımevi, İstanbul, 1991.

6) Werner Keller, Und die Bibel hat doch recht (The Bible as History; a Confirmation of the Book of Books), New York 1956.

7) G. Ernest Wright, "Bringing Old Tes tament Times to Life", National Geographic, Vol. 112, Aralık 1957.

LUT KAVMİ'NİN MERKEZİ SODOM-GOMORRA MI?

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-2007

Bab ed-Dhra, Ölü Deniz'in Ürdün tarafında, Ghor El Mezra'nın doğusunda ve Lisan yarımadasının güneydoğu ucunda bulunur. Yerleşim, deniz seviyesinin 240 m. altındadır. Bölge, Karak vadisinin güneyinde, duvarlı bir şehre sahiptir. Şehir duvarlarının dışında, güney ve doğu tarafında da yerleşim vardır ki; burası, Sahl Ed-Dhra'dır. Şehrin 500 m. güney batısında, büyük bir mezarlık yer alır. Karak ile Mezra arasında uzanan asfalt yolda, mezarlık ile şehrin arasında Safi yerleşimi vardır. Bugün bu bölgede, mezarlığın güneyinde kurulmuş, Arap Taş Şirketi'nin işçilerinin ikamet ettiği, 400 hanelik modern bir kasaba bulunmaktadır.

Kalıntılar Sığ Suların Altında

Bab edh-Dehra bölgesinin, Havza Şehirleri ile olan bağlantısı tartışılmaktadır. Geleneksel görüş; Bab edh-Dehra'nın, Havza Şehirleri'nin kutsal törenlerini yaptıkları "seromoni şehri"

olduğudur. Ayrıca Albright'a göre, şehirlerin kalıntıları, büyük ihtimalle Ölü Deniz'in güney havzasındaki sığ suların altındadır. Lapp, 1968'de Bab ed- Dehra'yı diğer şehirler için dinsel nitelik taşıyan bir mezar alanı olarak yorumlamıştır. Erken Bronz Çağı kültürüne ait materyallerin ortaya çıkarıldığı Güney Ghor bölgesinde 4 şehir daha keşfedildi. Bu bölgede çalışmalarını yürüten Rast 1973 ve Schaub 1974'de, bulunan bu şehirlerin Tevrat'ta adı geçen şehirlerle ilgisi olabileceğini öne sürmüşlerdir. Van Hattem 1981'de, bu iddiayı daha da ileri götürerek, Bab edh-Dehra'nın, Sodom olabileceğini söyledi. O sıralarda yayınlanan bir makalede Rast, Sodom kıssasını analiz ederken, tüm Ghor bölgesinin, tarihsel olarak Havza şehirleri ile bağlantılı olduğu, iddiasını tekrarladı. Rast (1984), Tevrat'ın, bu bölgenin merkezi olarak, Sodom ve Gomorra'yı işaret ettiğini delil gösteriyor. Ayrıca Rast, Erken Bronz Çağı şehirleri olan Bab edh-dehra ve Numaira'nın, Tevrat'ta belirtilen özelliklere sahip olduğunu vurguluyor.

Son Araştırmalar ve "Duvarlı Şehir"

19. yy'da Sahl edh-Dehra'da bazı kalıntılar bulunmuştur. Ancak, duvarlarla çevrili olan şehir, 1924'te A. Mallon'in keşfine kadar ortaya çıkarılamamıştır. Amerikan Orientel Araştırmaları Okulunun, Ghor bölgesinde yürüttüğü bu çalışmaları, W. F Allbright ve M. C. Kyle yönetiyordu. 1924'te, Allbright ve Mallon'un yazdığı raporda, bir çok yapı, bölgeye dağılmış taş yığını halinde mezarlar ve şehrin doğusunda, 7 yekpare büyük taştan söz edilmektedir. 1964 yılında Babh edh-Dehra'nın mezarlık alanında çömlek ve küplerin ortaya çıkarılması, bölgenin ilgi çekici hale gelmesine sebep oldu. 1973 yılında Rast ve Schaub, araştırmayı devraldılar. 1979-1981 yılları arasında bölgede, geniş çaplı inceleme ve kazılar yapıldı. 1979 yılından beri Harward Üniversitesinden Michael Coogan, Numeira kazılarının bölge yöneticisidir.

İncelemeleri gerçekleştirirken karşılaşılan en büyük problem, çok farklı bilim dallarının da çalışmaya katılması. Mesela inceleme ekibi şu bölümlerden oluşuyor: Değişen yerleşim modelleri üzerine çalışanlar, tarım uygulamaları ve teknolojileri üzerine çalışanlar, toplum büyüklüğü ve toplum içindeki ilişkileri inceleyenler, toplumun beslenme ve hastalıklarını inceleyenler, ticari bağlantılarla ilgili delileri araştıranlar, doğal kaynakları etkileyen çevresel problemleri araştıranlar, Jeologlar ve iklim bilimciler.

Jeolojik Kalıntılar

Bölge, Karak vadisinden gelen suların bıraktığı tortu ve çöküntüleri içeren bir alüvyon yelpazesi üzerinde yer almaktadır. Çok büyük bir fay çatlağı bölgenin doğusundan, Ölü deniz kıyısı boyunca kuzeye doğru uzanıyor. Jeolojik araştırmalarda çıkan sonuca göre; Erken Bronz Çağı'nda, Karak vadisinin zemini, şu anki rakımından en az 20 m. daha yüksekteydi. Vadinin alt kesiminin son yer değiştirmesi, Havza şehirlerinde topografik değişime sebep olmuştur. İki büyük nehir yatağı, şehir merkezinde bulunan eski tabakaların büyük bir bölümünü harekete geçirmiştir. Şehrin kurulu olduğu bölge, Lisan yarımadası oluşumundan öncesine ait çakıl ve kum içeriyor. Bazı yüksek bölgeler ise, iki nehir yatağının kesiştiği yere ait gayet iyi taneli ve kumlu çakıllı toprağa sahiptir.

Kaynaklar:

1) Dr. Walter Rast, Valparioso Üniversitesi.

2) Dr. R. Thomas Schaub, Indiana Üniversitesi.

LUT KAVMİ VE "ÖLÜ DENİZ HAVZASI PROJESİ"

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-06/10/2008

Pensilvanya'daki Indiana Üniversitesinde emekli din bilimleri ve felsefe profesörü olan Schaub, Bab edh-Dehra ve Numeira'nın yerleşimine bakıp, sonra da bu şehirlerle, **Tevrat**'taki şehirler arasında, bağlantı kurulmasının anlaşılır olduğunu söylüyor.

Şehir-Devlet Yapısı ve Toptan Tekstil Üretimi

Ürdün'ün güneyinde, Sodom ve Gomorra'nın kalıntılarının bulunduğu iki ıssız bölge, bilim adamlarınca incelendi. Yakın doğuda **toptan tekstil üretimi**ne ait, en erken dönem delillerine ulaşıldı. **Bab edh-Dehra** ve **Numeira**'daki mezar evlerde, binlerce **dokuma tekstil** örnekleri bulundu. Bulunan örneklerin çoğu bir posta pulundan daha büyük değildi. Çoğu ketenden yapılmıştı.

Mercyhurst Arkeoloji Enstitüsünden James Adovasio, bulunan bu tekstil ürünlerinin önemli bir standardı yansıttığını ve o dönemde, tekstilde toptan üretim yapıldığını öne sürüyor. Adovasio diyor ki: Toptan üretimin yapıldığı bu toplumda, muhtemelen insanlar, karmaşık politik ve sosyal bir sistem geliştirmişlerdi. Siyasi kontrol, elbette merkeziydi. Sosyal ve ekonomik sınıflar ortaya çıkmıştı. Bu **şehir-devlet** yapısı Mısır, Güney Mezopotamya ve Kuzey Mezopotamya-Fırat bölgelerinde de hep birbirine benzerlik gösterir.

Pittsburgh Arkeoloğu R. Thomas Schaub, son 25 yıldır "**Ölü Deniz Havzası Projesi**"ni yürütüyor. Ona göre, Ölü Deniz'in güneyinde bulunan **Numeira** ve **Bab edh -Dehra, Tevrat** geleneğinde bahsedilen şehirler olabilir.

Diğer bilim adamları ise, helak olmuş şehirlerin, **Ölü Deniz**'in altında, **Lisan** yarımadasının yakınında olduğunu öne sürüyorlar.

Evlerin Yapısı ve Sosyal Sınıflar

Ölü Deniz Havzası'nın güneyindeki çıplak bölge, beyaz, yumuşak kireçtaşı toprağı ile örtülüdür. Bu toprak örtüsü, ancak çok sınırlı bir bitki yaşamına destek verebiliyor. Ayrıca yıllık 3 inçten daha az yağmur düşen bu bölgede öğle sıcaklığı yılın büyük bir kısmında 52 °C'ye ulaşıyor.

Çamurdan, kerpiç ve ağaç kirişlerden yapılmış evler, sanki önceden planlanmış bir şekilde yıkılmış. Duvarlar ise sanki içeri itilerek çökmüş gibi. Bazı evler, diğerlerinden daha büyük yapılmış.Buda ekonomik olarak bazı insanların diğerlerinden daha iyi durumda olduğunu gösteriyor. Ya da bu büyük evler, yönetici sınıfa ait olabilir. **Bab edh-Dehra**'nın nüfusu, 1500 ila 2000 arası olabilir. İnsanların çoğu ise, muhtemelen şehir duvarlarının dışında yaşıyorlardı.

Su Kaynakları ve İklim

Bu tip duvarla çevrilmiş şehir devletlerde, nüfus çok yoğun değildir. Bu bölgeler, genelde refah içinde yaşayan toplumlara aittirler. Bu bölgede, **Mezopotamya** ve **Mısır'**dan gelen; **metal kılıç, hançer** ve **bıçak** gibi ticari öneme haiz silahlar bulunmuştur.

İklimin, şimdikinden daha **yağışlı** olduğu anlaşılıyor. Yağış miktarı, bu günkü seviyesine M.Ö. 3000 yılında düşmüş. Su, şimdi olduğu gibi, o zaman da, civar tepelerden bölgeye geliyordu. Deniz seviyesinin yaklaşık 1000 m. yukarısından vadiye iniyor, deniz seviyesinin

360 m altında vadinin dar ve derin dereleriyle akıyor. **Havza Toplumu**, bu suyu tutuyor ve tarlalarını sulamak için kullanıyorlardı.

Bu şehirleri helak eden neden, tam olarak bilinemiyor. **Numeira**'da çökmüş bir kulenin altında bulunan 3 ceset, bölgeyi harap eden sebeplerden birinin de deprem olduğu iddiasını gündeme getirmektedir.

Sebep ne olursa olsun **Numeira** ve **Bab edh-Dehra**, aynı zamanda helak olmuş ve aynı zamanda ıssız kalmışlardır. MÖ 2000'e kadar burada insan aktivitesi çok az görülüyor. MÖ 1000 yıllarında ise hareket yok denecek kadar aza iniyor.

Kaynak: Post Gazette internet sitesi Bilim Editörü: Byron Spice.

MEDYEN KAVMİ VE EYKE ASHABI

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com- Şubat, 2010

Medyen kavminin yeri, Suudi Arabistan'ın batısında, Ürdün ve İsrail'in güneyinde bulunmaktadır.

Medyen kavminin yeri, Suudi Arabistan'ın batısında, Ürdün ve İsrail'in güneyinde bulunmaktadır. Medyen, İbranicede, çekişme ve yargı gibi anlamlara gelmektedir. Kelimenin semitik yapısı; "yargılama yeri" anlamında bir kökten, gelmektedir. Aynı zamanda Medyen, Hz. İbrahim'in, Ketura adlı cariyesinden doğan oğlunun adıdır. İbrahim'in Ketura'dan çocukları; Zimran, Yokşan, Meden, Medyen, Yişbak, Şuah'dır. Medyen'in çocukları ise; Eyfa, Efer, Hanok, Abida, Eldaa'dır.

Medyen ve Ashab-ül Eyke(Eyke Halkı'na), Kur'an'da adı geçen Hz. Şuayb, Elçi olarak gönderildi. Şuayb, bu iki kavmin her birine, ayrı ayrı "tebliğ"de bulundu. Bu iki toplulukla yaptığı "tebliğ mücadelesi", Kur'an'da çeşitli ayetlerde geçmektedir.

İki Komşu Kavim: Medyen ve Eyke

Medyen

Medyen Coğrafyası

Coğrafyacılara göre Medyen şehri, Tebük'ten altı günlük mesafede bir sahil şehridir. Medyen, Ayla'dan Medine'ye giden hacıların takip ettikleri yol üzerinde, ikinci konak yeriydi. Mekke'ye bağlı mevkiler arasında yer alıyordu. IX. asırda, Ya'kübi; Medyen'in, akar ve memba suları, bahçeleri ve hurmalıkları bol bir bölgede

bulunduğunu ifade etmektedir. İstahri; Medyen'in, Tebük'ten daha büyük olduğunu söylemektedir. Şahsi hatıralarına dayanarak, Musa'nın, orada Şu'ayb'ın sürüsünü suladığını ifade etmektedir.

Aynı zamanda, o çağda bir evin altında gizli bulunan bir kaynaktan bahsetmektedir. Daha sonra bu şehir, yavaş yavaş rağbetten düşmüştür. XII. asırda İdrisi bu şehirden, gelir kaynakları olmayan bir ticaret şehri olarak bahseder. Abu'l- Fida'ya göre de, XIV. asırda, harabe halinde bulunmaktaydı. Bu şehir, son devirlerde, Rüppell, Burton ve Musil tarafından, yeniden ziyaret edilmiştir.

Arapların mezar çukurlarına atfen Mağairi Şu'ayb dedikleri büyük harabeler vardır. Sahildeki Makna'dan tahminen 28 km mesafede, 28° 28' kuzeyde, akarsuları ve hurmalıkları ile meşhur al-Bad Vadisi'nin güney kısmında bulunmaktadır. Burton'a göre, 29° 28' ve 27° 40' kuzey dereceleri arasında bulunan bütün ülkeye, Arz-ı Medyen denilmektedir.

Şuayb(as)ın, Peygamber olarak Medyen'e gönderilmesi ve "Medyenlileri uyarması" şöyle bildirilir:

Medyen'e kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun! Sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Ölçüyü ve tartıyı eksik tutmayın. Muhakkak ben, size 'hayrı'(hakkı) gösterdim. Ve doğrusu sizi kuşatacak olan bir günün azabından korkuyorum."
"Ey kavmim, ölçüyü ve tartıyı adaletle tutun. İnsanların eşyasının(mallarının) değerini düşürmeyin. Ve yeryüzünde fesat çıkararak, bozgunculuk yapmayın."
"Şayet iman ediyorsanız, Allah'ın bakiyesi(helal kazanç), sizin için daha hayırlıdır. Ben, sizin üzerinizde bir muhafız da değilim." **[Hud (11)/ 84-86]**

Görülüyor ki, **Şuayb**(as), onları, **Allah**'a köle olmaya, kendisine itaat etmeye ve her türlü bozgunculuktan uzak durmaya davet ediyordu. Fakat **Medyen halkı, Şuayb**(as)ın uyarılarına kulak asmadılar ve sapkınlıklarında ileri gittiler.

Dediler ki: "Ey Şuayb, senin söylediklerinin çoğunu biz anlamıyoruz. Muhakkak biz seni, aramızda zayıf olarak görüyoruz. Şayet senin aşiretin olmasaydı, elbette seni taşlardık. Sen bize karşı da bir üstünlük sahibi değilsin." [**Hud (11)/ 91]**

Şuayb (as) ise onların bu taşkınlıklarına rağmen, uyarılarını sürdürüyor ve onları gelecek olan büyük bir azap ile korkutuyordu:

(Şuayb) dedi ki: "Ey kavmim, benim aşiretim, Allah'tan daha mı azizdir ki, Allah'ı arkanıza atıyorsunuz. Muhakkak benim Rabb'im, yaptıklarınızı kuşatmıştır."

"Ey kavmim, bulunduğunuz hal üzere amel edin, muhakkak ben de amel ediciyim. Alçaltıcı azap kime gelecek ve yalancı olan kimdir, yakında bileceksiniz. Siz bekleyip-gözetleyin, ben de sizinle birlikte gözetleyenlerdenim." **[Hud (11)/ 92-93]**

Her türlü **tebliğ, uyarı** ve **korkutmalar**a rağmen, **Allah'ın Elçisi**'ni dinlemediler; zulüm, taşkınlık ve kötülükte ısrar ettiler. Böylece, **Medyen halkı** üzerine vadedilmiş olan azap hak oldu:

"Böylece onları bir 'sarsıntı' tuttu. Arkasından da yurtlarında, diz çökmüş olarak sabahladılar."

"O Şuayb'ı yalanlayanlar, sanki orada 'hiç yaşamamış' oldular. Şuayb'ı yalanlayanlar, hüsrana uğrayanlar onlardır." **[Araf (7)/91-92]**

Ayette geçen "recfe" kelimesi, sarsıntı anlamına gelmektedir. Elmalı tefsirinde denilir ki; "**Semud**'un çığlığı üstten, **Medyen**'in çığlığı alttan gelmiştir."

Ne zaman ki Emrimiz geldi, tarafımızdan bir rahmetle Şuayb'ı ve onunla birlikte iman edenleri kurtardık. O zalimleri, bir 'sayha'(ses) yakaladı. Onlar, yurtlarında diz çökmüş olarak sabahladılar." "Sanki orada hiç yaşamamışlardı. Dikkat edin! Semud kavminin uzaklığı gibi, Medyen kavmi de (Allah'ın rahmetinden) uzak oldu." **[Hud(11)/ 94-95]**

Medyen kavmi, kâfirlerin kaçınılmaz sonu olan helaka maruz kaldıktan sonra, Şuayb(as)ın üzüntüsü, Kur'an'da şöyle bildirilir:

O da onlardan yüz çevirdi ve dedi ki: "Ey kavmim, muhakkak size Rabb'imin mesajını, tebliğ ettim ve size öğüt verdim. Şimdi ben, inkâra sapan bir topluluğa nasıl üzülebilirim?" **[Araf(7)/93]**

Eyke Halkı

Medyen dağlık, Eyke ise, ormanlık olan iki yerleşim yeriydi.

Eyke ashabına, Eykeliler yahut Leykeliler de denir.

Eyke, yumuşak ağaç bitiren bataklık demek olup, Medyen'e doğru, deniz sahilinde bir yerin adıdır. Burada yaşayan bir topluluk vardı. Şuayb (as), bunlara da elçi olarak gönderilmişti.

Şuayb, onların(Eykeliler'in) kavminden değildi. Medyen kavmindendi. Bu nedenledir ki Kur'an şöyle der:

Medyen'e kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Şuayb, dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun! Sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Muhakkak size, Rabb'inizden apaçık bir delil gelmiştir. Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların eşyasını(mallarını) değerinden eksiltmeyin ve ıslah ettikten sonra, yeryüzünde fesat çıkarmayın. Şayet iman ediyorsanız, bu sizin için daha hayırlıdır." **[Araf(7)/85]**

"Eyke ashabı da, elçilerini yalanladı."

"O zaman onlara Şuayb dedi ki: 'Sakınmıyor musunuz?'"

"Muhakkak ben, size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim."

"Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin!" **[Şuara(26)/ 176-179]**

Bu ayetlerden, **Şuayb'ın, Medyen** kavminden olup; hem **Medyen**'e ve hem de **Eyke halkı**na Elçi olarak gönderildiği, açıkça anlaşılmaktadır.

"Gölge Gününün Azabı"

Şuayb, İbrahim'in torunlarından **Mikail**'in oğludur. Annesi ise **Lut**'un kızıdır.
Yüce **Allah**'tan **Şuayb'**a kitap veya sahife gönderilmedi. **O, Âdem, Şit, İdris, Nuh ve İbrahim'**e indirilen sahifeleri okudu ve onlarla **tebliğ**de bulundu. **Şuayb**, büyük bir hatipti. İnsanları **hak söz** ve **uyarılarla** aydınlatmaya çalıştı. Dolayısıyla ona, **elçilerin**

hatibi denilmiştir. **Medyen** ve **Eyke halkı, Şuayb**'ı dinlemediler ve bunun sonucunda, ayetlerde ifade edildiği gibi **helâk oldular**.

Eykeliler, bununla da yetinmediler, **azabı** isteyecek kadar ileri gittiler. **Eyke halkı**, elçileri **Şuayb**'ı yalanlayarak, dediler ki:

"Şayet doğru sözlü isen, Gök'ten üstümüze bir kütle(göktaşı) düşür."

"(Şuayb) dedi ki: 'Rabb'im, yaptıklarınızı daha iyi bilir.'"

"Arkasından onu yalanladılar. Böylece, 'gölge gününün azabı' onları yakaladı.

Muhakkak o, büyük bir günün azabıydı." **[Şuara(26)/ 187-189]**

Şuayb Mekke'ye Gitti

Taberi, hadislerden yola çıkarak; "Milletler ve Hükümdarlar Tarihi" isimli eserinde şunları söylüyor:

"Eykeliler azabı isteyince; Güneş, yedi gün müthiş bir sıcaklık yaydı. O sırada gökyüzünde bir bulut belirdi ve serin bir rüzgâr esti. Eykeliler, bulutun gölgesinde toplandılar. Birden Gök'ten "ateş kütlesi" indi ve Eyke halkı, yeryüzünden silindi.

Şuayb, kendisine tabi olanlarla birlikte, Mekke'ye gidip yerleşti. Orta boylu, buğday benizli biri olan Şuayb, hayatının sonuna doğru gözlerini kaybetmişti. Mekke'de vefat etti. Türbesinin, Kâbe'nin batısında, Darünnedve ile Benu Semh kapısının arasında olduğu rivayet edilir. Şuayb, aynı zamanda Musa'nın kayınpederi idi. Kızı Safura'yı, Musa ile evlendirmişti. İbn-i Kesir; Hasan Basri ve Malik b. Enes'den nakledilen bir rivayeti delil getirerek diyor ki: "Şuayb, kavmi helâk olduktan sonra uzun bir süre yaşamış ve aynı zamanda Musa (as)a, kızını nikâhlamıştır."

Şuayb'dan Sonra: "Yeni Medyen"

Bu Yeni Medyen'den gelen topluluklar, daha sonra Erden nehrinin ve Ölü Deniz'in doğusunda ve güneyinde, Araba Çölü'ne yakın yerleri yurt edinmişlerdir.

Helaktan kurtulan Müslüman Medyenliler, çoğalarak tekrar yeni bir nesil oluşturmuşlardır. Bu Yeni Medyen'den gelen topluluklar, daha sonra Erden nehrinin ve Ölü Deniz'in doğusunda ve güneyinde, Araba Çölü'ne yakın yerleri yurt edinmişlerdir. Daha sonra bu bölge, Ammoniler, Moab ve Edom tarafından işgal edilmiştir. Tevrat'da, Tekvin bölümünde, Medyen'in coğrafik yeri, Kenan'ın doğusu olarak belirtilmiştir.

Tevrat'a göre, Şuayb'dan sonraki Medyenliler, İsrail'e karşı her zaman düşmanca ve baskıcı tavırlar içinde olmuşlardır. İsrail'deki Hâkimler zamanında, Medyenliler, Oreb ve Zeeb adlı iki prens tarafından idare ediliyordu. Bu ikisi komutasındaki çok hızlı develerle takviye

edilmiş ordu, Gideon zamanında kesin bir mağlubiyete uğrayıncaya kadar İsrail'i yağmalamaya devam etmiştir.

"Belam": İsrailoğulları'na Karşı

Daha sonraki İsrail'in monarşi(krallar zamanı) yıllarında ise Medyen'in, Edom ve Paran arasındaki topraklara sahip olduğu anlaşılmaktadır. Aynı yıllarda, Moab'da, Medyen'e sınır komşusu durumundadır. Medyenlilerin, Moab civarlarındaki kırlık bölgede, Edom kralı Hadad bin Bedad tarafından yenilgiye uğratıldığı, Tekvin 36/35'de belirtilmiştir. Ve yine Tevrat'da geçen Belam kıssasında, Moab ve Medyen ileri gelenlerinin, Belam'ı, İsrail'e karşı lanet okumaya çağırdıkları yazılır. Bu kıssa, Taberi tarihinde de yer almaktadır. Ve yine Musa'nın, bir ordu hazırlayıp, Medyenler'in tüm erkeklerini kılıçtan geçirmesi de kıssada vurgulanmaktadır.

İsrail ordusu, Medyen ülkesini ve kalelerini ateşe vermiş, kadınları ve çocukları esir almıştır. Tevrat'a göre, daha sonra erkek çocuklar ve bakire olmayan tüm kadınlar da öldürülmüş; geriye yalnız bakire ve küçük kızlar bırakılmıştır. Savaşta birçok ganimet ele geçirilmiştir. Bu ganimetlerden Medyenin, altınlar ve sığırlar bakımından oldukça zengin olduğu anlaşılmaktadır.

Medyen'in Beş Kralı

Kılıçtan geçirilenler arasında, Medyen'in beş kralı da vardır. Bu krallar; Evi, Rekem, Hur, Zur ve Reba'dır. Bunlar, beş kralının yöneticisidirler ve kavme isimlerini veren atalarının neslinden gelmişlerdir. Önemli olan bir başka husus da, bu beş prensin de, Amorilerin kralı Sihon'a bağlı olmasıdır. Sihon öldükten sonra, tekrar özgürlüklerini kazanmışlardır. Bu beş Medyen kabilesinin her birini, kendi kralı yönetiyordu. Ancak ortak bir düşman karşısında, güç birliği yapıyorlardı. Her kabilenin bir bölümü, Moab'a komşu olan şehirlerde ve kalelerde ikamet ederken; diğer bir kısmı ise, savaş bölgesinden uzakta çadırlarda yaşıyorlardı.

Medyenliler'in İzleri

Kayıtlara geçen kimliğini ilk olarak terketmiş Medyen kabilesi, Keni oğullarıdır. Bunlar Şuayb ve Medyan'ın neslinden gelmişlerdir. Keni oğulları, İsrail'in hâkimleri zamanında, kimliklerinden feragat ederek, İsrailoğulları'na tabi olmuşlardır. Tevrat'ta, Hâkimler bölümü 1/16'da şöyle yazmaktadır:

"Ve Musa'nın kaynatası Keni oğulları, hurma ağaçları şehrinden Yahuda oğulları ile beraber, Arad güneyinde olan Yahuda çölüne çıktılar ve gidip kavm ile beraber oturdular"

Daha sonra, İÖ 700 yıllarına ait bir "çivi yazısı"nda; "Ayapa" denen ve Hicaz'ın kuzeylerinde ikamet eden bir "kabile"den bahsedilmektedir. Konuyu araştıran Friedrich Delitzczch, bunların, "Eyfa kabilesi"(Medyan'ın oğlunun neslinden) olabileceğini, kitabında yazmıştır. Bazı araştırmacılar, Hz. Mumammed (sav) zamanında Medine yakınlarında yaşayan Gifar kabilesini, Medyan'ın ikinci oğlu Eferle ilişkilendirilmişlerdir.

Arabistan sahilinde, Modyan diye bir yerden bahseden ünlü coğrafya bilgini Ptolemy (Batlamyus), Modyan'ın, Arap coğrafyacılarının, Medyen diye tanımladığı bölge olduğunu söyler. Bu yerin, Sina Yarımadası uzantısının tam karşısında ve Ain'Una'ya komşu olduğunu ifade etmiştir.

Arabistan sahilinde, Modyan diye bir yerden bahseden ünlü coğrafya bilgini Ptolemy (Batlamyus), Modyan'ın, Arap coğrafyacılarının, Medyen diye tanımladığı bölge olduğunu söyler. Bu yerin, Sina Yarımadası uzantısının tam karşısında ve Ain'Una'ya komşu olduğunu ifade etmiştir. Ain'Una, zamanımızda, "Mağairi Şuayb"(Şuayb'in mağaraları) ismiyle bilinmektedir.

Medyen Kavmi ve Hiksoslar

Bu gün Ürdün topraklarında bulunan antik Petra şehri, önceleri Meydenliler'in, daha sonra da Nebatiler'in elinde, Kuzey Arabistan'ın başkenti olmuştur.

Bazı akademisyenler, Medyenlileri, Hiksoslarla ilişkilendirmişlerdir. Hiksoslar, MÖ 1730 ila 1575 yılları arasında, Mısır krallığını ele geçiren Sami ırkından bir millettir. Hiksoslar, çoban krallar olarak bilinmektedir. Bilindiği gibi Hiksoslar, Mısır'dan sürülünce de, çöle gidip yerleşmişlerdi. Bu nedenle, Medyen toplumuna katıldıkları zannedilmektedir.
Ayrıca, Hiksoslar, Mısırlıların, "Shasu" adını verdikleri bir toplumun tamamı ya da bir parçası sayılırlar. Bir eski Mısır hiyeroglifinde, "Shasu diyarında Yehova"ya işaret edilmektedir.

Kaynaklar:

1) Taberi, Milletler ve Hükümdarlar Tarihi, çev. Z.K. Ugan, A.Temir, C.2, MEB Yy. İstanbul, 1991.

2) Es-Sa'leb, el-Arâis, Mısır, 1951.

3) M. Asım Köksal, Peygamberler Tarihi, C. I, Ankara, 1990.

4) İbn Asakir, Tarih, C. VI, Beyrut, 1979.

5) İbn Kuteybe, Kitabü'l-Maarif, Beyrut, 1970.

6) Elmalılı M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, C.4,5, İstanbul,1979.

7) Tevrat, KMŞ, İstanbul, 1991.

8) İslam Ansiklopedisi, MEB, C.7, İstanbul, 1977.

9) Yahudi Ansiklopedisi, "Medyen Üzerine Bir Makale", 1905-1906.

10) Richard Burton, "The Land of Midian"11) Midian on Bruce Gordon's Regnal chronologies website

12) Timna archaelogy site.

KUR'AN'DA "MEDYEN KAVMİ VE EYKE ASHABI"

85-Medyen'e kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Şuayb, dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun! Sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Muhakkak size, Rabb'inizden apaçık bir delil gelmiştir. Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların eşyasını(mallarını) değerinden eksiltmeyin ve ıslah ettikten sonra, yeryüzünde fesat çıkarmayın. Şayet iman ederseniz, bu sizin için daha hayırlıdır."

86-"Allah'a iman edenleri tehdit ederek, O'nun yolundan engelleyerek ve onda çelişki arayarak, her bir yolu kesip-oturmayın. Hatırlayın ki siz azdınız, Allah, sizi çoğalttı. Bozgunculuk yapanların akıbeti nasılmış bir bakın?

87-"İçinizden bir topluluk, gönderildiğim şeye inandığı halde, diğer bir topluluk inanmadığına göre, artık Allah, aramızda hüküm verinceye kadar sabredin! O Allah, hüküm verenlerin en hayırlısıdır."

88-(Şuayb'ın) kavminden büyüklenen önderler dediler ki: "Ey Şuayb, seni ve seninle birlikte iman edenleri, ya ülkemizden sürüp-çıkaracağız, ya da elbette bizim dinimize geri döneceksiniz." (Şuayb) dedi ki: "Biz istemesek de mi?"

89-"Allah bizi, (şirkten) kurtardıktan sonra, tekrar sizin dininize dönersek Allah'a yalan yere iftira etmiş oluruz. Rabb'imiz olan Allah'ın dilemesi müstesna, (dininize) geri dönmemiz bizim için olacak iş değildir. Rabb'imiz, her şeyi ilmiyle kuşatmıştır. Bizim tevekkülümüz Allah'adır. Rabb'imiz, bizimle kavmimiz arasını hak ile aç! Sen fatihlerin(açanların) en hayırlısısın."

90-(Şuayb'ın) kavminin önderlerinden hakkı örtenler, dediler ki: "Şayet, Şuayb'a tabi olursanız, kuşkusuz kaybedenlerden olursunuz."

91-Böylece onları bir 'sarsıntı' tuttu. Arkasından da yurtlarında, diz çökmüş olarak sabahladılar.

92-O Şuayb'ı yalanlayanlar, sanki orada 'hiç yaşamamış' oldular. Şuayb'ı yalanlayanlar, hüsrana uğrayanlar onlardır.

93-O da onlardan yüz çevirdi ve dedi ki: "Ey kavmim, muhakkak size Rabb'imin mesajını, tebliğ ettim ve size öğüt verdim. Şimdi ben, inkâra sapan bir topluluğa nasıl üzülebilirim?"
[Araf (7)/ 85-93]

84-Medyen'e kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun! Sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Ölçüyü ve tartıyı eksik tutmayın. Muhakkak ben, size 'hayrı'(hakkı) gösterdim. Ve doğrusu sizi kuşatacak olan bir günün azabından korkuyorum."

85-"Ey kavmim, ölçüyü ve tartıyı adaletle tutun. İnsanların eşyasının değerini düşürmeyin. Ve yeryüzünde fesat çıkararak, bozgunculuk yapmayın."

86- "Şayet iman ediyorsanız, Allah'ın bakiyesi(helal kazanç), sizin için daha hayırlıdır. Ben, sizin üzerinizde bir muhafız da değilim."

87- Dediler ki: "Ey Şuayb, atalarımızın köle olduğu şeyleri terk etmemizi ya da mallarımızı dilediğimiz gibi tasarruf etmemeyi, senin namazın mı emrediyor? Muhakkak sen, yumuşak huylu, reşit(aklı başında) bir kimsesin."

88- (Şuayb) Dedi ki: "Ey kavmim görüşünüz nedir? Şayet ben Rabb'imden apaçık bir belge üzerinde isem ve O da beni Kendisi'nden güzel bir rızık ile rızıklandırmışsa? Ben, size

yasakladığım o şeyler(konusunda) muhalif olmak istemiyorum. Muhakkak benim istediğim, ancak gücüm yettiğince ıslah etmektir. Benim başarım ancak Allah'ın yardımıyladır. Tevekkülüm ve yönelişim de O'nadır."

89-"Ey kavmim, (sakın) Nuh kavmine ya da Hud kavmine veya Salih kavmine isabet edenin bir benzerini size de isabet ettirecek bir muhalefet suçu işlemeyin. Ve Lut kavmi de sizden pek uzakta değildir."

90-"Rabb'inizden bağışlanma dileyin, sonra O'na dönün. Muhakkak benim Rabb'im, esirgeyendir, sevendir."

91- Dediler ki: "Ey Şuayb, senin söylediklerinin çoğunu biz anlamıyoruz. Muhakkak biz, seni, aramızda zayıf olarak görüyoruz. Şayet senin aşiretin olmasaydı, elbette seni taşlardık. Sen bize karşı da bir üstünlüğe sahip değilsin."

92-(Şuayb) dedi ki: "Ey kavmim, benim aşiretim, Allah'tan daha mı azizdir ki, Allah'ı arkanıza atıyorsunuz. Muhakkak benim Rabb'im, yaptıklarınızı kuşatmıştır."

93-"Ey kavmim, bulunduğunuz hal üzere amel edin, muhakkak ben de amel ediciyim. Alçaltıcı azap kime gelecek ve yalancı olan kimdir, yakında bileceksiniz. Siz bekleyip-gözetleyin, ben de sizinle birlikte gözetleyenlerdenim."

94-Ne zaman ki Emrimiz geldi, tarafımızdan bir rahmetle Şuayb'ı ve O'nunla birlikte iman edenleri kurtardık. O zalimleri, bir 'sayha'(ses) yakaladı. Onlar, yurtlarında diz çökmüş olarak sabahladılar.

95- Sanki orada hiç yaşamamışlardı. Dikkat edin! Semud kavminin uzaklığı gibi, Medyen kavmi de, (Allah'ın rahmetinden) uzak oldu. **[Hud(11)/ 84-95]**

78-Muhakkak, Eyke ashabı da zalimlerdendi.

79-Onlardan intikam aldık. Her ikisi de apaçık göz önündedir. **[Hicr(15)/ 78-79]**

176-Eyke ashabı da, elçilerini yalanladı.

177-O zaman onlara Şuayb dedi ki: "Sakınmıyor musunuz?"

178- "Muhakkak ben, size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim."

179-"Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin!"

180-"Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum. Benim ücretim, ancak âlemlerin Rabb'ine aittir."

181-"Ölçüyü tam tutun ve eksiltenlerden olmayın."

182-"Doğru olan terazi ile tartın."

183-"İnsanların eşyasının(mallarının) değerini düşürmeyin. Ve yeryüzünde fesat çıkararak, bozgunculuk yapmayın."

184-"Sizi ve önceki nesilleri yaratandan korkup-sakının!"

185-Dediler ki: "Sen ancak büyülenmişlerdensin."

186-"Sen, bizim gibi bir beşerden başkası değilsin ve muhakkak biz seni yalancılardan sanıyoruz."

187-"Şayet doğru sözlü isen, Gök'ten üstümüze bir kütle(göktaşı) düşür."

188-(Şuayb) dedi ki: "Rabb'im, yaptıklarınızı daha iyi bilir."

189-Arkasından onu yalanladılar. Böylece, 'gölge gününün azabı' onları yakaladı. Muhakkak o, büyük bir günün azabıydı.

190-Şüphesiz, bunda bir ayet(delil) vardır, onların çoğu iman etmiş değildirler. **[Şuara(26)/ 176-190]**

36-Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun! Ahiret gününü bekleyin ve yeryüzünde fesat çıkararak bozgunculuk yapmayın."

37-Ancak onu yalanladılar. Arkasından onları, bir 'sarsıntı' yakaladı. Böylece, yurtlarında diz çökmüş olarak sabahladılar. **[Ankebut(29)/ 36-37]**

KUR'AN'IN IŞIĞINDA: İSRAİLOĞULLARI

Dr. Halil Bayraktar-yaklasansaat.com- Şubat, 2010

Tur Dağı'nın Batı tarafı: Horeb. Musa'nın, kavmine su çıkardığı yarılmış kaya ve muhtemelen, Musa'nın, Rabbi ile konuştuğu Yanan Çalı ve arkada Tur Dağı'nın silüeti

İnsanlık Tarihi, başlangıcından günümüze kadar çok sayıda insan toplulukları,
kavimler ve medeniyetlerin; tarih sahnesine çıkışları, mücadeleleri ve yok oluşları tarihidir.
İnsanlık da, onun tarihi de, ilk insan ve Elçi (Peygamber) olan Adem'le başlamıştır. İnsanlığın yaratılış amacı; Sonsuz Yüce Rabb'ini tanımak ve ona "ortak koşmadan teslim olmak"tır.
Dünya'ya gelmeden önce de Adem'in zürriyeti(nesli), başka bir boyutta, Allah'ın;
"Ben sizin Rabb'iniz değil miyim?" sorusuna;
"Evet Sen bizim Rabb'imizsin, biz buna şahidiz" diyerek; "teslimiyet"ini ikrar etmiştir. İşte dünya hayatı, bu ikrara(söze) uyulup uyulmadığının test edildiği bir "imtihan alanı"dır.

Uyarıcı-Korkutucu-Müjdeleyici: Elçiler

İnsanoğlu, yaratılış itibariyle, verdiği sözlerini unutmaya, nefsi arzularına ve dünyanın cazibesine kapılmaya meyyaldir. Bu nedenledir ki, sonsuz rahmet sahibi, her şeyin yaratıcısı ve yöneticisi olan Allah; bu sözü hatırlatan Resuller(Elçiler) göndermiştir. İşte Elçilerin, insan neslinin yeryüzündeki hayata adım atmasıyla başlayan Hak'ka(İslam'a) "Davet"i budur.

İnsanoğlunun İslam'a daveti, insanın gelişmesine paralel bir şekilde; Elçiler, Sayfalar, Kitaplar aracılığı ile olmuştur. Ayrıca, "tüm evren"(alemler), bu gerçeği anlamada, insanın önüne "apaçık bir kitap" olarak serilmiştir. Özetle "sünnetullah" şudur:

Allah, insan toplumlarının merkezlerine, rahmet olmak üzere; Rahmet Elçileri'ni, insanları uyarmak; Hak'ka(İslam'a) çağırmak üzere gönderir. Zira Allah, insanoğlunun, Kendisi'ne başlangıçta verdiği sözü unutup, Hak'tan sapacağını bildiği için, "elçi göndermeyi"

vadetmiştir. Bu vaat, Allah'ın Rahmet Sıfatı'nın bir sonucudur. Bu nedenledir ki, her kavme(topluma), bir "uyarıcı-hatırlatıcı-korkutucu" ve Hakk'a gelenleri "müjdeleyici" elçiler gönderilmiştir. "Elçiler"i destekleyici olmak üzere de, "nebiler"den söz alınmıştır.

Sümer-Akad Elçisi: İbrahim

İşte İbrahim de, bu tarihi Elçiler'den birisidir. İbrahim'in atalarının, yaklaşık MÖ 2000 yıllarında, Kuzey Mezopotamya-Harran'da; iki nehir arasında yaşadığı; bu bölgenin Sümer-Akad Kralı Nemrut(Naram-Sin)'in hakimiyetinde bulunduğu; hatta bir rivayete göre Naram-Sin zamanında başkent olduğu; sitemizin "Eski Kavimler" bölümünde, "İbrahim Kavmi ve Nemrut(Naram-Sin)" başlığı altında, genişçe incelenmiştir. Yine İbrahim'in, Elçi olarak gönderildiği bu imparatorluğun başı Nemrut(Naram-Sin)'le "mücadelesi", "ateşe atılması"ve "hicreti", aynı bölümde genişçe yer almaktadır.

Elçi İbrahim, ailesi ve yakın akrabası Lut ve kendisine tabi olan az sayıda "iman edenler"le birlikte, "Allah'ın azabı olarak, şiddetli bir kuraklık ve kaosla yıkıma uğrayan kavmi"ni terk eder. Ve ilk olarak Şam'a, hicret eder. Nitekim Kur'an, Nuh kavminden sonra gelen tarih sırasıyla Ad, Semud, İbrahim ve Medyen kavimlerinin helakını şöyle özetler:

Onlara, kendilerinden önceki; Nuh, Ad, Semud, İbrahim kavminin, Medyen ahalisinin ve alt üst edilen şehirlerin haberi gelmedi mi? Onlara, onların resulleri, apaçık delillerle gelmişti. Allah, onlara zulmediyor değildi. Ancak onlar, kendilerine zulmediyorlardı. [Tevbe(9)/ 70]

"İbrahim ve Lut'u: Kavminden Kurtardık"

Kur'an'da, İbrahim'in, kavmini terkedişi ve hicreti şöyle özetlenir:

Ona, bir düzen (tuzak) kurmak istediler, ancak Biz, onları hüsrana uğrattık.
Onu (İbrahim'i) ve Lut'u kurtarıp, âlemler içinde "bereketli kıldığımız yer"e(yerleştirdik). [Enbiya(21)/70-71]

İbn-i Kesir; İbrahim'in ilk durağının Şam olduğunu rivayet ederek, şöyle der:
Übeyy İbn Kâ'b; "Onu (İbrahim'i) ve Lut'u kurtarıp, âlemler içinde 'bereketli kıldığımız yer'e (yerleştirdik)" ayeti hakkında der ki:
"Burası Şam'dır. Hiç bir tatlı su yoktur ki, kaya altından çıkmasın." Katade ise şöyle der:
"Onlar, Irak Ülkesi'nde idiler. Şam'a doğru çıkıp kurtuldular. Şam için; "hicret yurdu"nun direği, denilir."

İbrahim Filistin'e: Lut Ürdün'e Yerleşti

Taberi ise, bu hicreti şöyle özetler:

"İbrahim, hanımı Sare ve akrabası Lut, önce Şam'a hicret etmişlerdir. Daha sonra da, Mısır'a gitmişlerdir. Mısır'dan dönünce de; İbrahim, Filistin'e, Lut ise Ürdün'e yerleşmiştir."

Filistin'e yerleşen İbrahim'in iki oğlu İsmail ve İshak'tan iki kavim(nesil) ortaya çıkmıştır. Birincisi, İsmailoğulları'dır. Bu Kavim, Kureyş'in ve alemlere rahmet olarak gönderilmiş Son Elçi Muhammed (sav)in atasıdır. Bu ayrı bir çalışmanın konusudur. Ancak biz burada, İbrahim'in torunları; İshak oğlu "Yakub Oğulları"nın(İsrailoğulları) nasıl bir ümmet(kavim) olarak ortaya çıktığını, İslam tarihindeki rolünü ve karakteristik özelliklerini gözden geçireceğiz. Bu incelemede; analizlerimizi, tamamen Kur'an'ın yol göstericiliğinde yapmaktayız.

İbrahim: "Alemlerin Rabb'ine Teslim Oldum"

İbrahim, Allah'a olan "sevgi-yakınlık-teslimiyet"te, zirve bir Peygamberdir. Allah, İbrahim'i sayısız denemelerden geçirmiş ve kendisini dost(halilullah) edinmiştir.
İşte Kur'an diliyle İbrahim'in "teslimiyet"i:

O zaman ki, Rabb'i, İbrahim'i kelimelerle(emirlerle) denedi. O da onları tamamladı(yerine getirdi). (Allah) dedi ki: "Muhakkak seni insanlara imam kılacağım." (İbrahim) dedi ki: "Ve soyumdan olanları da?" (Allah) dedi ki: "Zalimler, Benim ahdime erişemez**." [Bakara(2)/ 124]**

Rabb'i ona(İbrahim'e) dedi ki: "Teslim ol!" (O da) dedi ki: "Alemlerin Rabb'ine teslim oldum!" **[Bakara(2)/ 131]**

"İbrahim'de Sizin İçin Güzel Bir Örnek Vardır"

Şüphesiz, İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için 'güzel bir örnek' vardır. O zaman, kavimlerine dediler ki: "Muhakkak biz, sizden ve Allah'ın dışında köle olduklarınızdan beriyiz. Biz, sizi tanımıyoruz. Bizimle sizin aranızda, ebedi olarak buğz ve düşmanlık vardır; ta ki siz, tek olan Allah'a, iman edinceye kadar." Ancak İbrahim'in, babası için şu sözü müstesna: "Senin için bağış dileyeceğim, ancak senin için, Allah'tan bir şey elde edemem. Rabb'imiz, Sana tevekkül ettik, Sana yöneldik ve dönüş Sana'dır." [**Mümtehine(60)/4]**

Andolsun, onlarda (İbrahim ve beraberindekilerde), Ahiret gününü umanlar için, 'güzel bir örnek' vardır. Her kim yüz çevirirse, (bilsin ki) muhakkak Allah, Ğani(ihtiyaçsız)dır, Hamid(övgüye layık)tır. [**Mümtehine(60)/6]**

Yüce Allah, vaadini gerçekleştirmiş, İbrahim, bütün insanlığa önder(imam) olmuştur. Aynı şekilde iki oğlu; İsmail ve İshak kanalıyla da, insanlığa rehber Elçiler göndermiştir. Hacer'den doğma, babası İbrahim gibi "teslimiyet sınavı"ndan geçen İsmail ve Milleti'nin soyundan, bütün insanlığa Evrensel Elçi Muhammed(sav) gönderilmiştir. İsmail'den sonra İbrahim'in ilk eşi kısır olan Sare'den mucizevi bir şekilde doğan İshak ise, Yakub'un babasıdır ve İshak Milleti'nin(İsrailoğulları'nın) atasıdır.

İsrailoğulları, insanlık tarihinde en çok peygamber (elçi-nebi) çıkaran ve süreklilik arzeden bir kavimdir. Son evrensel Elçi Muhammed(sav)e kadar İsrailoğulları'nın peygamberleri arka arkaya gelmiştir. İsrailoğulları'nın son elçisi, elbette İmran kızı Meryem oğlu İsa'dır.

Muhakkak Biz, Nuh'u ve İbrahim'i gönderdik. Peygamberliği ve Kitabı onların soylarında kıldık. Onlardan hidayet üzere olanlar (vardır). Onlardan çoğu da fasıktır**. [Hadid(57)/26]**

Yakupoğulları: İsrailoğulları

Peygamberliği ve Kitabı(Tevrat-Zebur-İncil) İbrahim'in soyunda kıldık diyen Yüce Allah, kavmini ve kavminin ilahlarını reddeden İbrahim'e lütuf olmak üzere, İshak ve Yakub'u bağışladığını ve onları nebi kıldığını bildiriyor.

Kur'an, "İshak Mileti"ne; yani Yakupoğullarına, "İsrailoğulları" olarak hitap eder. Kur'an, belli bir döneme kadar, İsrailoğulları ismini kullanırken; Hak'tan sapıp-ayrılığa düştükleri dönemlerdeki ve özellikle Peygamberimiz zamanındaki İsrailoğulları'na; "Yahudiler" diye hitap eder. Hz. Muhammed(sav) zamanındaki Yahudiler'in ve Hristiyanlar'ın bir başka tanımlanması da; "Ehli Kitap"tır. Peygamberlerin arka arkaya gönderildiği zaman

periyodunda; "İsrailoğulları", Hak'tan(İslam'dan) sapıp- parçalandıkları ve şirk toplumuna dönüşerek; zaman zaman pişmanlık yaşadıkları dönemlerde, "Yahudi" sıfatını kazanmışlardır.

Neden Yakupoğulları değil de İsrailoğulları? İsrail, Yakub'un diğer bir ismidir. Aslı "İsra-El"dir. El; Allah'dır. Tıpkı "Cebra-EL", "Mika-El"deki El gibi. "İsra" ise Arapça "esir-bağ" kökünden gelir. Anlamı, "Allah'ın Esiri" yahut "Allah'ın Kölesi"dir. O halde "İsrailoğulları"; "Allah'ın Kölesinin Oğulları"dır.

Ancak, Tevrat'taki anlatım şöyledir: Yakup, tanımadığı bir Adamla güreşir ve onu yener ve Adam şöyle der: "Artık sana Yakup değil, İsrail denecek, çünkü sen Tanrı'yla, insanlarla güreşip yendin."(**Tevrat: Tekvin: Bap.32**)

Bu anlatım, Tevrat'a da, Kur'an'a da; Yakub'un peygamberliğine de aykırı ve "şirki" bir yaklaşımdır. Böyle bir olay varsa; ancak şöyle olabilir: Allah'ın meleğiyle güreşen Yakup, muhtemelen yenilmiş ve esir olmuştur. Bu nedenle de; "Allah'ın Esiri(Kölesi)" sıfatı, isme dönüşmüştür. Yakub'un adı böylece İsra-El(İsrail) olmuştur.

İsrailoğulları, Filistin'de yaşayan Yakub'un 12 oğlunun soyundan ortaya çıkan bir kavimdir. Allah, teslimiyetin(köleliğin) zirvesi İbrahim'e; oğlu İshak'ı ve torunu Yakub'u, peygamber olarak bağışlamıştır.

O zaman ki (İbrahim), onlardan ve Allah'tan başka köle oldukları şeylerden ayrıldı. Biz, ona, İshak'ı ve Yakub'u verdik. Ve her birini 'nebi' kıldık. [Meryem (19)/49]

Ve Biz ona(İbrahim'e), İshak'ı ve Yakub'u verdik. Ve Biz, onun soyuna nübüvvet ve Kitap verdik. Ve Biz ona, dünyada ücretini verdik. Ve muhakkak o, Ahiret'te de salihlerdendir. **[Ankebut(29)/27]**

İbrahim ve Yakub (İsrail): Oğullarına "İslam"ı Vasiyet Etti

Bunu (İslam'ı) İbrahim, oğullarına vasiyet etti. Yakub da dedi ki: "Oğullarım, muhakkak Allah, bu dini sizler için seçti. Sizler de ancak Müslümanlar olarak can verin!"

Yoksa sizler, Yakub'un ölüm anında, şahidler miydiniz? O, oğullarına dedi ki: "Benden sonra kime köle olacaksınız?" Onlar dediler ki : "Senin İlah'ına ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın İlah'ı olan 'O tek İlah'a köle olacağız. Ve bizler, O'na teslim olanlarız!" **[Bakara(2)/132-133]**

"Peygamberler Gönderdik": "Önderler Kıldık"

Ve ona(İbrahim'e) İshak'ı ve Yakub'u armağan ettik. Her birine hidayet verdik. Önceden de Nuh'a hidayet vermiştik. Ve onun (İbrahim'in) soyundan Davud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'u, Musa'yı ve Harun'u hidayete ulaştırdık. Biz, muhsinleri(güzel davrananları) bu şekilde ödüllendiririz. [**En'am(6)/84]**

Biz onları, 'Bizim emrimize yönelten önderler' kıldık. Biz onlara, hayırlı işleri, namazı kılmayı ve zekâtı vermeyi vahyettik. Onlar, 'Bize köle olanlar'dı. [**Enbiya(21)/ 73]**

Sabrettikleri zaman onları, 'emrimize yönelten önderler kıldık.' Ve onlar, Bizim ayetlerimize kesin bir bilgiyle inanıyorlardı. [**Secde(32)/24]**

"İsrailoğulları'nı Alemlere Üstün Kıldık"

Yüce Allah, İbrahim'i denedi. O'nun Rabb'ine olan bağlılığı ve teslimiyeti; insanoğlunun, Allah'a olan derin sevgi ve itaatinin zirvesini göstermektedir. İnsanlık tarihinin "Tevhid Abidesi" İbrahim'in, Rabb'ine sayısız sadakat ve bağlılığını gösteren olaylardan sadece üçünü burada zikredebiliriz:

Birincisi; çağının en büyük emperyal gücü olan Nemrut'a(Naram-Sin'e) karşı; "Hak"kı haykırması ve kavminin tapındığı putları, çocuk yaşta kırarak; ateşe atılmayı göze alması. İkincisi, bebek İsmail'i ve annesi Hacer'i; susuz, bitkisiz ve ıssız Mekke'de, Rabb'inin vahyine uyarak bırakması.

Üçüncüsü ise, hiç çocuğu yokken, ilerlemiş yaşında Allah'ın kendisine lütfettiği İsmail'i, yanında yürüyecek hale gelince; Allah'ın, kendisi için kurban etme emrine uyarak; Rabb'ine olan sevgisini ve bağlılığını kanıtlaması.

Tüm sınavlardan başarıyla geçen ve "Tevhid Dini"nin zirvesini temsil eden İbrahim'e, Allah; "Ben seni insanlara imam yapacağım" vaadinde bulunmuştur. Rabb'ine teslimiyette; katıksız(muhlis) ve dosdoğru(hanef) olan İbrahim'e, Yüce Allah; bir "ilim üzere", oğlu İshak, torunu Yakub ve arkasından Yakuboğullarını(İsrailoğullarını) bir nimet olarak vadetmiş ve bağışlamıştır. Bu tabii ki bir Peygambere verilen en büyük "nimet"tir. Allah'ın bu seçimi, elbette her seçiminde olduğu gibi; O'nun adaletinin ve rahmetinin bir sonucudur.

Bu "seçim ve üstün kılma", Allah'ın Sünneti'nin(Sünnetullah'ın) bir sonucudur. Bu lütfu, bir kavmin ya da soyun üstünlüğüne; kavmiyetçiliğe-ırkçılığa dönüştürme zaafı; insanlık tarihinin, Hak'tan(İslam'dan) sapma süreçlerinin en önemli parametrelerinden birisidir. Bu durum, gerçekte Allah'a ait olan kutsallık ve üstünlüğü; insanoğlunun, "kendi üzerine geçirme hırsızlığı"ndan; yani "apaçık şirk"ten başkası değildir.

Sonuç olarak Sünnetullah'ın, İsrailoğulları üzerindeki rahmet tecellisini, Kur'an'ın ışığında şöyle anlayabiliriz:

1) İbrahim, Yüce Allah'ın "ateşli imtihan"ından geçerek; O'nun "rahmet ve nimet vaadi"ne mazhar olmuştur. Yüce Allah'ın, "Ben seni, insanlara imam yapacağım" vaadi, işte bu mazhariyetten kaynaklanmaktadır.

2) İsrailoğullarından arka arkaya resuller ve nebiler çıkarmış; kitap ve hikmet vermiş ve onları, İslam'a(Hak'ka) çağıran önderler kılmıştır. Yüce Allah; İbrahim, İshak, Yakub; Yusuf, Musa, Harun, Yuşa, Davud, Süleyman, Eyyub, Zekerya, Yahya, İsa gibi elçiler zincirini, binlerce nebilerle desteklemiş; bu önderleri, insanlığın "aydınlanma rehberleri"kılmıştır.

3) İbrahim'den kaynaklanan tüm bu nimetlerden dolayı; "İsrailoğulları, bir ilim üzere alemlere üstün kılınmıştır." Bu üstünlük "takva"ya; yani "Allah sevgisi ve saygısı"na dayanmaktadır. Bunu koruyup-gözetmeyenlerin azabı ise, hem Dünya'da şiddetli olmuştur ve hem de daha şiddetli Ahiret azabı vadedilmiştir.

Hakkı örtenleri, Dünya ve ahirette şiddetli bir azapla cezalandıracağım. Onlara bir yardım da yoktur. [**Ali İmran(3)/56]**

4) İnsanlığın ikinci atası "Nuh nesli"nin yayıldığı; insanoğlunun ilk yerleşik hale geldiği ve çok sayıda eski kavimlere beşiklik etmiş Orta Dünya'da; yahut bugünkü ifadeyle "Mezopotamya- Orta Doğu"da; "insanlığı, İslam'a çağıran örnek-önder bir topluluk" inşa

etmek. Yüce Allah, bu merkezde ortaya çıkan ve Dünya'nın her bölgesiyle bağlantılı bir "İslam toplumu"nun; İnsanlığa "rahmet, örnek ve önder"olmasını istemiştir.

5) Bu kutsal zincirin son halkası ise, yine İbrahim'in oğlu İsmail soyundan; yani İsmail Milleti'nden gelen; Evrensel Rahmet Elçisi Muhammed(sav)'le tamamlanmıştır. İsrailoğullarının elçilerinin, kitaplarının ve İsrail'in son elçisi İsa'nın, haber verdiği Son Peygamber, insanlığı kurtuluşa çağıran "Gerçek Mesih"dir. Kıyametin şafağında gelmiştir. Kıyamete kadar geçerli olmak ve peygamberlik yapmak üzere Kur'an'ı bırakmıştır.

İnsanlığın Son Rahmet Elçisi olan Muhammed(sav); özellikle İsrailoğullarının da beklediği Mesih-Elçi'dir. Bugün Kur'an'ın neredeyse üçte biri, İsrailoğulları ve peygamberlerinden haber vermekte ve onları, İslam'a ve Muhammed'in elçiliğine davet etmekte; "İslam'ı örtenlerin ilki sizler olmayın"diye uyarmaktadır.

İsrailoğulları'nın mazhar olduğu bu "lütuf ve nimet", Kur'an'da şöyle özetlenir:

Ey İsrailoğulları, Ben'im, size verdiğim o nimeti hatırlayın. Bana olan ahdinizi (sözünüzü) yerine getirin ki, Ben de size olan Ahdimi (Sözümü) yerine getireyim ve yalnızca Ben'den korkun!
Yanınızda olan (Tevrat)ı, tasdik edici olarak indirdiğim (Kur'an'a), iman edin. Onu örtenlerin ilki siz olmayın. Ayetlerimi, az bir menfaatle değiştirmeyin. Ve yalnızca Ben'den sakının! **[Bakara(2)/40-41]**

Ey İsrailoğulları, size verdiğim nimetimi hatırlayın. Muhakkak Ben, sizi, alemlere üstün kıldım. [**Bakara(2)/47]**

Kendilerine Kitap(Tevrat) verdiğimiz kimseler, onu(Muhammed'i), kendi çocukları gibi tanırlar. Buna rağmen onlardan bir fırka, bildikleri halde 'gerçeği' gizlerler. [**Bakara(2)/146]**

O zaman ki Musa, kavmine demişti: "Allah'ın size olan nimetlerini hatırlayın, nitekim aranızdan peygamberler çıkardı. Sizi, yöneticiler kıldı ve alemlerde hiçbir kimseye vermediği şeyi, size verdi." [**Maide(5)/20]**

O zaman ki; dağı onların üzerine, bir gölge gibi kaldırmıştık. Onlar, muhakkak o (Tur dağı), üzerlerine yıkılacak sandılar. (Dedik ki): "Size verdiğimiz o şeyleri, kuvvetle tutun ve (Kitap'taki) o şeyleri hatırlayın, umulur ki korkar-sakınırsınız." [**Araf Suresi(7)/171]**

Muhakkak Biz, Musa'ya, Hidayet'i(Tevrat'ı) verdik ve İsrailoğullarına Kitab'ı (Tevrat'ı) miras bıraktık.
O, akıl sahipleri için yol gösterici ve bir hatırlatmadır. [**Mü'min(40)/53-54]**

Muhakkak Biz, onları bir ilim üzere, alemlere karşı tercih ettik. [**Duhan(44)/32]**

Muhakkak Biz, İsrailoğulları'na "kitap, hüküm ve peygamberlik" verdik. Onları, temiz olanlarla rızıklandırdık. Ve onları, alemlere üstün kıldık. [**Casiye(45)/16]**

"Hak'tan Saptılar: Ayrılığa Düştüler: ve Azaba Uğradılar"

İsrailoğulları'nın en büyük peygamberlerinden biri de, Davut Peygamber'in oğlu Süleyman Peygamber'dir. Yüce Allah, bu Kral Peygamber'e, yeryüzünde eşsiz bir güç lütfetmiştir. Kendisine, birçok mucizeler yanında; insanlar, cinler, şeytanlar, hayvanlarla konuşma ve hükmetme yetkisi verilmiştir.

Ancak, Süleyman'ın ölümünden sonra (MÖ 920), "Hak"tan sapan, ayrılığa ve aykırılığa düşen İsrailoğulları; şirke-putperestliğe kucak açmışlardır. Yüce Allah'ın kendilerine verdiği İslam nimetini koruyamayan İsrail Milleti; Yusuf Peygamber'in ölümünden sonra Mısır'da olduğu gibi, başka milletlerin esareti altına girmişlerdir. Süleyman Peygamber'in ölümünden sonra ortaya çıkan "fetret dönemi"; Asur, Babil, Pers ve Roma esaretiyle devam etmiştir. Allah'ın kölesi olan İsrailoğulları, bu sıfatlarını kaybederek, "Yahudi"leşmişler ve başka milletlerin kölesi olmuşlardır.

İsrailoğulları, Allah'a kölelikte yarıştıkları, içlerinden çok sayıda Allah dostu ve nebiler çıkardıkları dönemlerde; Allah'ın sayısız lütuflarına mazhar olmuşlardır. Ancak Allah'a teslimiyeti bozup, Hak'tan saptıkları; Allah'a ortak koştukları "fetret dönemleri"nde ise, kendi peygamberlerini öldürmek dahil, en büyük suçları işlemişlerdir. Bu nedenle de Allah'ın gazabını üzerlerine çekerek; azaba uğramışlardır.

İşte, Yahudileşmiş İsrailoğulları'nın, "şirk toplumu"na nasıl dönüştüklerinin, işledikleri ağır suçların ve Allah'ın azabının, Kur'an diliyle ifadeleri:

Vay o kimselerin haline ki; Kitab'ı (Tevrat'ı), kendi elleriyle yazıyorlar, sonra da onunla az bir menfaat sağlamak için, "Bu Allah'ın indindendir" diyorlar. O elleriyle yazdıklarından dolayı, yazıklar olsun onlara; o kazandıkları sebebiyle vay onların haline! [**Bakara(2)/79]**

Şüphesiz Biz, Musa'ya Kitab'ı (Tevrat'ı) verdik. Onun arkasından ard arda elçiler gönderdik. Ve Meryem oğlu İsa'ya, beyyineler(deliller) verdik. Onu, Kutsal Ruh'la(Cebrail'le) destekledik. Size (İsrailoğullarına), ne zaman bir elçi, nefsinizin hoşlanmayacağı bir şeyle gelse, büyüklük taslayarak; (peygamberlerin) bir kısmını yalanlayıp, bir kısmını da öldürecek misiniz? [**Bakara(2)/87]**

Onların (İsrailoğullarının) üzerine, nerede olurlarsa olsunlar zillet (boyunduruk) vurulmuştur. Ancak Allah'ın hakimiyeti ve insanların hakimiyeti altında olmaları müstesna. Allah'ın ayetlerini örtmeleri, nebileri haksız yere öldürmeleri, isyan edip haddi aşmaları sebebiyle, onlara meskenet (alçaklık) vurulmuştur ve Allah'ın azabını satın almışlardır. **[Al-İ İmran(3)/112]**

O zaman ki Allah, 'kitap verilenler'den: "Onu(Kitab'ı), insanlara açıklayacaksınız ve onu gizlemeyeceksiniz" diye kesin söz almıştı. Ancak onlar, onu(bu sözü) arkalarına attılar ve az bir menfaatle değiştirdiler. O satın aldıkları şey, ne kötüdür! **[Ali İmran(3)/187]**

O uyarıldıkları şeyi unuttukları zaman, kötülükten men eden kimseleri kurtardık. Zulmedenleri, yaptıkları 'fısk'(Hak'tan sapma) sebebiyle 'azapla yakaladık.'
Ne zaman ki, o yasaklandıkları şeyi, yapmaya devam ettiler. Biz de onlara; 'aşağılık maymunlar olun!' dedik. [**Araf(7)/165-166]**

Onları, yeryüzünde ayrı ayrı topluluklar yaptık. Bu topluluklardan kimileri, salih olanlar, kimileri de, bunun dışında kalan (sapkın) topluluklardır. Biz, onları iyiliklerle ve kötülüklerle denedik. Umulur ki, (Hak'ka) dönerler.
Onlardan sonra, Kitab'a(Tevrat'a) varis olan kimseler geldi. (Bunlar), şu değersiz (dünyayı) tuttular ve; 'yakında bağışlanacağız' dediler. Şayet onlara, Dünya'nın bir misli daha verilse, onu da alırlar. Kendilerinden, Allah'a karşı Hak'tan başka bir şey söylemeyeceklerine dair, 'Kitap sözü' alınmamış mıydı? Oysa o (Kitab'ın) içindekileri okuyorlardı. (Allah'tan) korkanlar için, ahiret yurdu daha hayırlıdır. Akletmiyor musunuz? [**Araf(7)/168-169]**

Ve onlara emirden(dinden), apaçık deliller verdik. Ancak onlara ilim geldikten sonra, aralarında azgınlık ederek, 'ihtilaf'a(ayrılığa) düştüler. Şüphesiz Rabb'in, o ihtilaf ettikleri şeylerde, Kıyamet Günü hüküm verecektir. [**Casiye(45)/17]**

İsrailoğulları: Ne Zaman "Helak" Olacak?

İsrailoğulları, Hak'tan saparak **Yahudileşmiş, Yüce Allah**'a verdikleri **ahdi** bozmuş; **kutsallığı** ve **yüceliği** kendilerine atfederek; "**kutsal kavim", "Allah'ın oğulları", "yeryüzünün efendileri**" vb. **şirki** nitelendirmelerle tarihe geçmişlerdir. Nitekim **Babil sürgünü**nde kaybettikleri "**Gerçek Tevrat**" yerine, **farklı zamanlarda farklı kişilerin yazdığı metinler**den oluşan "**Toplama Tevrat**"ı biraraya getiren **Üzeyr**'e(Azra'ya), **Hristiyanlar**'ın **İsa**'ya dedikleri gibi "**Allah'ın oğlu**" demişlerdir. Bununla da yetinmeyip, kendilerini "**Allah'ın oğulları**" addedecek **sapkınlığa** ve **kibir** bataklığına yuvarlanmışlardır. İşte **Kur'an'**daki kanıtı:

Yahudi ve Hristiyanlar dediler ki: "Bizler Allah'ın oğullarıyız ve O'nun sevgilileriyiz." De ki: "(O halde) niçin sizi, günahlarınızdan dolayı azablandırıyor? Bilakis sizler, O'nun yarattıklarından bir beşersiniz. O dilediğini bağışlar, dilediğine de azap eder. Göklerin, Arz'ın ve bunların arasındakilerin mülkü, Allah'a aittir. Dönüş de, O'nadır [**Maide(5)/18]**

Helen kültürü ve Roma paganizminden etkilenen; "Sözlü Tevrat" oluşturarak "şahsi görüş ve yorumlarını" egemen kılan din adamları, bu yolla kendilerini ilahlaştırmışlardır. "Hak" üzere bulundukları zamanlarda, Allah'ın kendilerine verdiği "nimet ve lütuflar"ı unutarak, şirk koşmuşlar; kendilerini yücelterek, kibirlenmiş ve dünya hırsıyla azgınlaşarak, ırkçı zalimler olmuşlardır.

Zekeriya peygamberi, İsa'nın habercisi oğlu Yahya peygamberi öldüren İsrail kavmi, Musa'nın getirdiği "İslam Dini"ni, çoktan bozmuştu. Zekeriya'nın oğlu elçi Yahya, Kral Herod Antipas'ın emriyle tutuklanmış; daha sonra da, kavminin seyirciliğinde öldürülmüştü. Mucizeleriyle dikkat çeken İsa peygamber, putperest Roma İmparatorluğu'nun hakimiyetinde bulunan; bugünkü İsrail, Filistin, Suriye ve Ürdün topraklarını kısmen içeren bir bölgeye; İsrail kavmine gönderilmişti.

Son Elçi Muhammed(sav)'in habercisi olan İsa(as)ın, kavmiyle mücadelesi, yakın tarihin en dramatik mücadelesidir. Olağanüstü doğumu, hayatı, mucizeleri ve mücadelesiyle, bugün dahi tartışmaların konusu olmaktadır. İsa, İsrailoğulları'nın, "peygamberler zinciri"nin "son halkası"dır. Musa'nın "Tevrat"ı; Davud'un "Zebur"u bozulduğu için İsa, "İncil"le gönderilmiştir. İsrailoğulları'nın son "kavmi elçisi" olan İsa, nebilere uzanan kanlı ellerin son şahidi olmuş ve kavminin suçunu kanıtlamıştır.

O halde, elçilerin uyarılarına kulaklarını tıkayan; "İslam"a sırt çeviren ve elçilerini öldürmeye teşebbüs eden "Eski Kavimler"; Nuh, Ad, Semud, İbrahim, Lut vb. "helak" olduğu halde; neden İsrailoğulları "helak" olmamıştır? Bilindiği gibi "kavimlerin helakı"nın temel sebebi; elçilerin getirdiği mesajı inkar etmeleri ve tebliğe, olumlu cevap vermemeleri değildir. Helakın asıl sebebi; elçilerin Allah'tan aldıkları vahyin "topluma iletilmesi temel hakkı"nın çiğnenmesi, tamamen yasaklanması ve hatta elçilerin öldürülmesidir.

Yüce Allah, her kavme bir uyarıcı-elçi gönderdiğini ve uyarıcı göndermediği kavmi sorumlu tutmayacağını, Kur'an'da bildirir. Bu nedenle de uyarılan kavme, uyarıcı-yumuşatıcı çeşitli azablar gönderir. Bunlar her türlü doğal felaketler veya başka milletlerin saldırıları olabilir.

Sonuç olarak, elçilere direnen toplumlara; Allah, ya uyarıcı azablar gönderir, ya da uyarılar fayda vermiyor, kavim şirkini ve zulmünü sürdürerek elçilerini öldürmeye teşebbüs ediyorsa; "helak" edilir. Yani o toplum, "kökten yok edilir", "Helak", kökten yok etmektir ve Yüce Allah'ın kelamıyla "intikam almak"tır. "İntikam" kavramını Kur'an, "uyarıcı azap" için değil, sadece "helak" için kullanmıştır.

De ki: "(Allah), üzerinizden veya ayaklarınızın altından, azap göndermeye kadirdir. Yahut bir fırkayı (milleti) musallat ederek; bazınıza, bazınızın azabını tattırır." Bak! Ayetlerimizi nasıl açıklıyoruz? Umulur ki fıkhederler(aklederler). [**En'am(6)/65]**

Biz, hangi topluma bir nebi(peygamber) göndermişsek, muhakkak onları, çetin(azap) ve sıkıntıyla yakalamışızdır. Umulur ki yumuşayıp-yalvarırlar. [**Araf(7)/94]**

Bir ülke(veya toplum) olmasın ki, Biz onu, 'Kıyamet Günü'nden önce 'helak' etmiş veya şiddetli bir azapla azap etmiş olmayalım. Bu Kitap'ta(Levh-i Mahfuz'da) böylece yazılmıştır. [**İsra(17)/58]**

İsrailoğulları, arka arkaya rahmet elçileriyle desteklenmiş; **Hak'tan sapmaları** karşılığında, **çeşitli azaplar**a uğratılmıştır. Ancak **kavmin "kökten helak"ı, Yaklaşan Saat**'e ertelenmiştir. İşte "**İsrailoğulları'nın Helakı**" ve beklenen bu "**helak**"ın, **Kur'an**'daki izleri:

Senin Rabb'in, izin verdiği zaman, azabın kötüsüne sürükleyecek olan o kimseyi(Deccal'i), Kıyamet'e yakın onlara gönderecektir. Muhakkak senin Rabb'in, cezası seri(süratli) olandır. Şüphesiz O, bağışlayandır, acıyandır. [**Araf(7)/167]**

Sen, o zalimlerin yaptıklarından Allah'ı gafil sanma. Onları 'gözlerin bir noktaya toplanacağı güne' ertelemektedir.
O gün ikna olmuş (başları eğik) vaziyette korku içinde koşarlarken, kalpleri bomboştur.
[İbrahim(14)/42-43]

Biz Kitap'ta(Levh-i Mahfuz'da) İsrailoğulları'na (şu) hükmü verdik:"Arz'da iki kere fesat çıkaracaksınız ve büyük bir yükselişle yükselerek, kibirleneceksiniz."
O 'iki vaad'ten ilki, geldiği zaman, Biz, sizin üzerinize, şiddetli güç sahibi kölelerimizi gönderdik de, (onlar sizin) 'yurtlarınızı talan ettiler.' Bu yerine getirilmesi gereken bir vaatti.
Sonra, sizi, (tekrar) onlara karşı döndürdük ve size, mal ve oğullarla güç verdik. Ve sizi, nefer olarak (askeri olarak) güçlü kıldık.
Şayet iyilik ederseniz, kendinize iyilik etmiş olursunuz, yaptığınız kötülük de kendi aleyhinizedir. Yüzlerinizi astıran 'ikinci vaad' (geldiğinde kölelerimiz) ilk defa girdikleri gibi o Mescid'e(Kudüs'e) girerler. Büyük bir helak edişle helak ederler. [**İsra(17)/4-7]**

Ve ondan sonra İsrailoğulları'na söyledik: "Arz'da(vaad edilen topraklarda) oturun, 'ikinci vaad' geldiği zaman Biz, sizi karışık (halk) olarak toplayacağız." **[İsra(17)/104]**

Bir 'Karyete'(İsrailoğulları) ki, onları helak etmeyi haram (kıldık). Şüphesiz onlar, (Hakk'a) dönmezler.
Ta ki Ye'cuc, Me'cuc çıkıncaya ve her bir tepeden akın edinceye kadar.
Hak "vaad"(helak) yaklaşmıştır. O zaman, Hakk'ı örtenlerin gözleri bir noktaya dikilecektir: "Vay başımıza, biz bu şeyden(helaktan) gaflet içindeydik. Bilakis bizler, zalimleriz" (diyeceklerdir). [**Enbiya(21)/95-97]**

Ancak Biz, seni(Peygamber'i) alıp-götürürsek, muhakkak onlardan 'intikam' alacağız
Ya da onlara vaad ettiğimiz şeyi (helakı) sana(Peygamber'e) gösteririz ki, şüphesiz Biz, onların üzerinde muktedir olanlarız. [**Zuhruf(43)/41-42]**

Kaynaklar:

1) Kur'an'ı Kerim

2) Kitab-ı Mukaddes, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 2001.

3) Maurice Bucaille, Louay Fatoohi, Shetha Al-Dargazelli, Çıkış Kitabı, çev. Ayşe Meral, İbrahim Kapaklıkaya, Gelenek Yy. İstanbul, 2002.

4) R. Elliott Friedman, Kitabı Mukkaddesi Kim Yazdı, çev. Muhammet Tarakçı, Kabalcı Yy. İstanbul, 2005.

5) Paul Johnson, Yahudi Tarihi, çev. Filiz Orman, Pozitif Yy.

6) Baki Adam, Yahudi Kaynaklarına Göre Tevrat, Pınar Yy, İstanbul, 2001.

7) Yrd. Doç. Dr. Ali Osman Kurt, Erken Dönem Yahudi Tarihi, IQ Kültür Sanat Yy. İstanbul, 2007.

8) Mahmut Aydın, Tarihsel İsa, Ankara Okulu Yy. Ankara, 2002.

9) Roger Garaudy, İsrail, Mitler ve Terör, çev. Cemal Aydın, Pınar Yy. İstanbul, 2000.

YAKUB'TAN İSA'YA İSRAİLOĞULLARI...

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-24/01/2011

İbrahim Oğlu İshak

Daha önce Hz. İbrahim'in, Sümerleri sömürgeleştiren çağın süper gücü Akad krallığında verdiği tevhid mücadelesini incelemiştik. Mezopotamya'nın en güçlü krallarından zalim Naram-sin'in (Nemrut'un) puthanesindeki putları parçalayan ve ateşten imtihandan geçerek Allah dostu olan İbrahim, kavmini terk ederek hicret etmiştir. Kendisine tabi olan hanımı Sare ve yakın akrabası Lut'la birlikte önce Şam'a hicret etmiş, daha sonra da tüm bölgeyi kasıp kavuran kuraklık yüzünden Filistin'e oradan da Mısır'a göç etmiştir.

MÖ 2200-2100 yılları civarında büyük bir iç karışıklık yaşayan Mısır'da fakir halk, soyluları alaşağı etmiş ve bu gerçek bir devrime yol açmıştır. Bu çok uzun dönem, Antik Mısır tarihinde Birinci Ara Dönem olarak anılmaktadır. Mısır bu dönemde farklı yönetimlere, birçok prensliklere bölünmüştür. Memfis'teki yerli Firavun krallığı çökmüş ve kraliyet ailesi esir düşmüştür. Özellikle MÖ 2000 yılları civarında üç farklı otorite dikkati çekmektedir. Bu devrimi gerçekleştirenler, Asya'dan gelen Hiksoslar'dır.

Asyalı Hiksoslar'ın gücü ellerinde tuttukları yer Delta bölgesidir. Ölü Deniz Parşomenleri'ndeki İbrahim'in hikayesinde yer alan "Zoan Kralı", Delta bölgesinde bulunan Zoan şehrinde hüküm süren Hiksos kralıdır. Bu Hiksos kralı, güzelliği ünsalmış olan Sare'yi alıkoymak istemiş, ancak İbrahim'in gösterdiği mucizelerden etkilenerek cariyesi olan Hacer'i, Sare'ye hediye etmiş ve pek çok kıymetli hediyelerle Filistin'e dönmelerine yardımcı olmuştur. Hacer<, Hiksoslar'ın mağlup ederek yerine geçtiği kıpti kral Fravun'un kızıdır.

Buradan anlaşılacağı üzere İsmail, Mısır'ın esir prensesi Hacer'in oğludur. İhtiyarlık çağında ve o zamana kadar hiç çocuğu olmamış İbrahim Peygamber, Hacer'den olma biricik oğlunu Allah'a kurban etmeye götürmüştür. Sonsuz Yüce Allah'ın birçok denemesinden ve bu en zor

sınavdan da başarıyla geçen Allah'ın dostu İbrahim, böylece Rabb'ine olan katıksız teslimiyetini bir kere daha göstermiştir.

Sonsuz lütuf sahibi Allah da, İbrahim'in bu inanılmaz derecedeki sadakat ve bağlılığına karşılık ona; kısır olan Sare'den İshak'ı, kısır olan Rebeka'dan Yakub'u ve yine kısır olan Rahel'den Yusuf'u bağışlamıştır.
Çünkü Allah, İbrahim'e: "Ben, seni insanlara imam kılacağım" dediğinde,
İbrahim de: "Ya soyumdan olanlar?" diye sormuştur.

Allah da ona: "Zalim olanlar Benim ahdime erişemez" diyerek ona cevap vermiştir.
Ancak Allah, "İshak ve Yakub'u salihlerden kıldı", "İbrahim ailesini alemlerin üzerine seçti." Onun soyundan seçtiklerine, sonsuz adalet ve rahmeti sebebiyle "nübüvvet" ve "kitap" ihsan etti. Kur'an'da bu şekilde anlatılan İbrahim'in insanlara imam kılınması Tevrat'ta da şöyle yer alır:

"Tanrı, Abram'a konuştu; "Bana gelince-işte seninle antlaşmam: Bir çok ulusun babası olacaksın ve artık Abram diye çağırılmayacaksın. İsmin Abraam olacak-çünkü seni bir çok milletin babası yaptım. Seni çok ama çok verimli kılacağım ve seni uluslar haline getireceğim, krallar senin soyundan çıkacak. Seninle ve ardından gelecek çocuklarınla aramdaki antlaşmayı, nesiller boyu, ebedi bir antlaşma olarak yerine getireceğim; hem senin Rabb'in olacağım, hem de ardından gelecek çocuklarının." (Tekvin 17: 4-7)

Allah, Kur'an'da, İbrahim, İshak ve Yakub'tan "güç ve basiret sahibi kölelerimiz" diye bahsetmektedir. Bunun Tevrat'taki izdüşümünü de kısaca şöyle özetleyebiliriz:

Hz. İbrahim, Mısır'dan büyük bir şeref ve itibarla döndükten sonra Kenan ve Filistin'de güç ve nüfuzunu daha da arttırır. Ayrıca İbrahim Peygamber; Lut'u kaçıran ve o bölgeyi karıştırıp kana bulayan krallarla savaşıp onları yenilgiye uğratır. Böylece o coğrafyada son derece saygıdeğer bir önder haline gelir. Kendisinden sonra bu önderlik görevini İshak devralır.

Kur'an'da da yer aldığı gibi; Allah'ın emriyle ikisi de hidayete yönelten önderler olmuşlardır. İshak, Allah'tan, İbrahim'e bir hediyedir ve İsrailoğulları'na 2000 yıl boyunca gönderilecek binlerce peygamber zincirinin başında bulunan bir peygamberdir.

Kur'an'da: İsrail'in Babası İshak

Deyin ki: "Biz, Allah'a; bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarına (indirilene), Musa ve İsa'ya verilenler ile nebilere Rabb'inden verilenlere, iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırmayız. Ve biz O (Allah'a) teslim olanlarız."
[Bakara(2)/136]

Ve ona (İbrahim'e), İshak'ı ve Yakub'u armağan ettik. Her birine hidayet verdik. Önceden de Nuh'a hidayet vermiştik. Ve onun (İbrahim'in) soyundan Davud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'u, Musa'yı ve Harun'u hidayete ulaştırdık. Biz, muhsinleri(güzel davrananları) bu şekilde ödüllendiririz.[**En'am(6)/84]**

Elçilerimiz, İbrahim'e müjde ile geldiklerinde, dediler ki: "Selam" (İbrahim): "Selam" diye karşılık verdi. (İbrahim), gecikmeksizin kızartılmış bir buzağıyla geldi.
Onların ellerinin, ona (yemeğe) uzanmadığını görünce, onlardan hoşlanmadı ve onlardan bir korku hissetti. Dediler ki: "Korkma! Muhakkak Biz, Lut kavmine gönderildik."
Onun karısı ayaktaydı, bunun üzerine güldü. Biz ona İshak'ı, İshak'ın arkasından da Yakub'u

müjdeledik.
Dedi ki: "Vay başıma! Ben kısırken ve şu kocam da yaşlıyken mi doğuracağım? Gerçekten bu, acayip bir şey!"
(Elçi melekler) dediler ki: "Allah'ın emrine mi şaşıyorsun? Allah'ın rahmeti ve O'nun bereketleri sizin üzerinizdedir, ey ev halkı! Muhakkak O, Hamid'tir(övgüye layıktır), Mecid'tir(şanlı, yücedir)."**[Hud(11)/69-73]**

"Övgü, Allah'a aittir. O ki, bana yaşlılığımda İsmail'i ve İshak'ı verdi. Muhakkak benim Rabb'im, çağrıları işitendir."[**İbrahim(14)/39]**

(Melekler, İbrahim'e) Dediler ki: "Korkma; biz sana, halim bir çocuk müjdelemekteyiz."[**Hicr(15)/53]**

O zaman ki (İbrahim), onlardan ve Allah'tan başka köle oldukları şeylerden ayrıldı. Biz, ona, İshak'ı ve Yakub'u verdik. Ve her birini "nebi" kıldık.
Onlara, rahmetimizden bağışladık ve onlara, yüksek bir doğruluk dili verdik.[**Meryem(19)/49-50]**

Biz ona İshak'ı ve arkasında da Yakub'u verdik. Her birini salihler kıldık.
Biz onları, 'Bizim emrimize yönelten önderler' kıldık. Biz onlara, hayırlı işleri, namazı kılmayı ve zekatı vermeyi vahyettik. Onlar, 'Bize köle olanlar'dı.[**Enbiya(21)/72-73]**

Ve Biz ona(İbrahim'e), İshak'ı ve Yakub'u verdik. Ve Biz, onun soyuna nübüvvet ve Kitap verdik. Ve Biz ona, dünyada ücretini verdik. Ve muhakkak o, Ahiret'te de salihlerdendir.[**Ankebut(29)/27]**

Biz, onu (İbrahim'i) ve İshak'ı bereketlendirdik. Bu ikisinin soyundan, muhsin olanlar da var, kendi nefsine açıkça zulmeden de.[**Saffat(37)/113]**

(Onlar yemeyince) Onlardan korkuya kapıldı. (Melekler) dediler ki: "Korkma!" Ve onu (İbrahim'i), Halim bir çocukla müjdelediler.
(İbrahim'in) karısı, çığlık atarak geldi ve yüzüne vurarak dedi ki: "Yaşlı, kısır bir kadın mı (doğuracak)?"
Dediler ki: "(Evet), öyledir. (Bunu), senin Rabb'in buyurdu. Muhakkak O, Hakim'dir, Halim'dir."[**Zariyat(51)/28-30]**

Sare çocuksuz bir kadın olarak ölmeyi beklerken, **Yüce Allah**'ın lutfuyla bir milletin anası oluyordu. Bu müjde, bir bakıma bir milletin mucizevi olarak ortaya çıkışını, doğuşunu bildiriyordu. Bu olay, **Tevrat'**ta da şöyle yer alır:
"...Onu (Sare'yi) mübarek kılacağım ve sana ondan bir oğul vereceğim. Onu (Sare'yi) mübarek kılacağım ve o, uluslar (annesi)haline gelecek, halkların kralları ondan türeyecekler." **(Tekvin 17/15-16)**

"Ve Sara, çadırın girişinin arkasında dinlemekteydi... Hem Abraam hem de Sara ihtiyarlamışlardı... ve Sara ihtiyar olduktan sonra kalbimin isteğine kavuşabilir miyim? Diyerek içinden güldü." **(Tekvin 18/11-12)**

İshak (Tsehok) Anlamı: Gülmek

"İshak" İbrani dilinde "Tsehok-gülmek" mastarından türemiştir. Kur'an'da Hud suresi 71. ayette; Sare'nin meleklerin getirdiği müjdeyi duyduğunda güldüğünü ifade eden Arapça "Dzhake" kelimesi ile İbranice "Tsehok" kelimesi aynıdır ve "gülmek" anlamına gelmektedir

Hakim Müstedrek, Taberi ve İbn-Haldun gibi tarihçilerin araştırmalarına göre; "İshak, uzun boylu, kara gözlü, buğday benizli idi. Kendisinin yüzü ve konuşması güzel, saçı, sakalı bembeyazdı. Siret ve suretçe, Babası İbrahim Aleyhisselama benziyordu."

Yakın doğu tarihi uzmanlarından, kendisi Tevrat arkeolojisinin babası olarak kabul edilen William Foxwell Albright ve meslektaşı Nelson Glueck, yaptıkları araştırmalar sonucunda İbrahim Peygamber'in MÖ 2100 ile 1900 yılları arasında bir zamanda yaşadığını düşünmektedirler. Bu uzmanlara göre İbrahim, İshak ve Yakub; yani İsrailoğullarının ataları, MÖ 2100-1700 yılları arasında yaşamışlardır. Bu dönem, birinci orta bronz çağına denk düşmektedir.

İsrailoğullarının atalarıyla ilgili kanıtların büyük çoğunluğu MÖ 1950-1700 yılları arasında toplanmaktadır. Bu dönemde Mezopotamya bölgesinde yapılan tipik antlaşma metinlerinde, Ebla ve Mari tabletlerindeki idari ve hukuki belgelerde İbrahim, İshak, Yakub, İsmail, Laban, Leah ve Mikail isimleri yer almaktadır. MÖ 19 ve 18. yy'ın ortasına kadarki Nuzi ve Ugarit levhalarındaki hukuksal belgelerle, Tevrat'ta geçen İsrailoğulları'nın atalarına ait yazılanlar uyum halindedir. Laban, Yakub'un kayın biraderi, Leah ise ilk karısıdır. Yazıtlarda Cebrail'in değil de Mikail'in isminin bulunmasının nedeni ise İsrailoğulları'na vahiy getiren meleğin Mikail olmasıdır.

İshak'ın Yurdu

Kenan, Fenike toprakları için kullanılan yerel bir terimdir. MÖ 3000 yılları civarında Akdeniz kıyılarına yerleşmişlerdir. Tevrat'a göre Kenanlılar, Nuh'un oğlu Ham'ın soyundan gelirler. Ham'ın, Kenan isminde bir oğlu vardır. Tufan'dan sonra doğmuştur. Fenikeliler'in Ham'ın soyu olduğu halde Sami olarak adlandırılmalarının sebebi, Sami dilini konuşmalarıdır. Tekvin 9/25'e göre; Nuh Peygamber, bir suçtan dolayı Kenan'ı lanetlemiştir ve kardeşlerine köle olsun diye duada bulunmuştur.

Tevrat'a göre İshak, babası İbrahim Peygamber'in hayatının son dönemini geçirdiği ve öldüğü Kenan ülkesinde yaşamını sürdürmüştür. İbrahim ve İshak zamanında Kenan ülkesi ya da tarihte geçen adıyla Fenike'nin sınırları, Akdeniz kıyısındaki Sidon'dan güneye doğru ve Gazze'ye kadar uzanıyordu. Tekvin'de yer alan farklı bablardaki bilgileri birleştirdiğimizde, o zamanlarda Fenike topraklarının bir kısmının Filistin hakimiyetinde olduğu anlaşılmaktadır.

Fenike adı, bu halkın kendisinin kullandığı bir isim değildir. Onlara bu adı verenler Yunanlar olmuştur. Aslen bu halkın ismi, kutsal metinlerde de sıkça geçen Kenanlılar'dır. Halbuki bu bölgede yaşayan halk, yazıyı kullanmaya başladıklarından itibaren kendilerini Kenanlılar olarak adlandırmışlardır. "Kenanlı - Knanaye - Kinha", Sami dillerinde "tüccar" anlamındadır. Bu isim, kutsal metinlerde de sıklıkla geçmektedir.

İshak Ailesi

Tevrat'a göre İbrahim Peygamber, oğlu İshak'ın, ikamet ettikleri memleketin halkı olan Kenanlılar'dan bir kızla evlenmesini istememiştir. Elbette Allah'ın dostu İbrahim, böyle bir ilişkiye Rabb'inden korkarak karşı çıkacaktı. Çünkü Kenaniler, Baal'e ve doğada gördükleri her şeye tapan son derece putperest bir kavimdiler. Üstelik bu halk o derece şeytanların oyuncağı olmuştu ki; çocuklarını şeytani güçlere kurban ederken, onların çığlıklarını borazan sesiyle bastırıyorlardı.

İbrahim, hizmetçisi Elazer'i, o sırada hala Mezopotamya'da yaşayan kardeşi, Nahor'un oğlu Betuel'den olan Rebeka'yı istemeye gönderir ve Tevrat'ın beyanına göre şöyle der:
"Oğluma eş olarak aralarında oturmakta olduğum Kenanilerin kızlarından birini almayacağına dair, göklerin ve Yeryüzü'nün Efendisi Tanrı'nın adına sana yemin ettireceğim. Aksine anayurduma, doğduğum yere gidecek ve oğluma (İshak'a) oradan bir eş alacaksın." **(Tekvin 24: 3)**

Sonradan İshak'ın hanımı olacak olan Rebeka ve ailesinin, Harran'da yaşadığı düşünülmektedir. Böyle düşünülmesinin sebebi, antik Mari belgelerinde Harran'ın çevre şehirlerinden birinin isminin "Nahur" olmasıdır. Tevrat'ta bu bölgenin adı "Aram Naarayim" yani "Nehirler Aramı"dır. Çünkü Aram adı verilen bu bölge, Dicle ve Fırat nehirleri arasında kalır. Hz. İbrahim'in kölesi Elazer basit bir hizmetçi değildir. Bu evlilik için gönderilmiş olan Elazer, Yahudi bilginlerine göre sadece güvenilir bir hizmetçi değil, aynı zamanda İbrahim'in evinde bir "muallim"dir. "İbrahim Dini"ni(İslam'ı) başkalarına öğretme sorumluluğuna ve ilmine sahip bir yardımcıdır Elazer...

Rebeka evliliği kabul eder ve evlenirler. Yahudi toplumu, İbrahim, İshak ve Yakub'u ataları saydığı gibi bu peygamberlerin eşlerini de İsrailoğulları'nın ata anneleri olarak kabul ederler. Ancak Rebeka da, Sare gibi kısırdır. Tevrat'ta yer alan bu bilgi, Kur'an'da geçen Yakub'un da İshak gibi armağan edildiği gerçeğiyle uyum halindedir. Tevrat'a göre İshak, Rabb'ine yalvarır ve Rabb'i de onu, Yakub ve Esav adında ikiz oğlan çocukları ile bereketlendirir.

Yakub ile ilgili daha ayrıntılı bir çalışma inşallah sitemizde yayınlanacaktır.
Ancak Esav hakkında zamanımıza ulaşan sınırlı bilgi şudur:
Salebi-Arais, İbn. Esir-Kamil, Diyar-Bekri-Hamis gibi tarihçilerin incelemelerine göre İshak, Esav'ı, ağabeyi İsmail'in vefatı sırasındaki vasiyetine uyarak Besime binti İsmail ile evlendirmiştir. Taberi'ye ve Yahudi alimlerine göre; Rum milleti, bu evlilikten ortaya çıkmıştır. Tevrat'ta da benzer bir rivayet yer almaktadır:

"Esav, Yişmael'in (İsmail'in) kızı ve Nebayot'un kızkardeşi Basemat ile evlendi." **(Tekvin 36:3)**

İshak'ın Yıllarında Kıtlık

Kuzey İrlanda Belfast Üniversitesinden, Paleoiklim dalında onursal profesörlük ünvanı kazanan Mike Bailie; MÖ 2000 yılları civarında **Mezopotamya** ve **Levant** (Akdeniz) ülkelerinde baş gösteren kuraklık üzerinde araştırmalar yapmıştır. Bu konuda yazılan 33 makalede, arkeolojiden ve tabiata ait kayıtlardan derlenen bilgiler, MÖ 2300 ve MÖ 1900 yılları arasında bölgede zaman zaman kendini gösteren kuraklık ve iklim değişimine işaret etmektedir.

Yale Üniversitesinde bölgede bir kazı çalışması ve araştırma projesi yürütülmektedir. Özellikle Tell Leylan bölgesindeki kazılarda çıkarılan hayvan iskeletleri üzerinde yapılan araştırmalar, bu projede toplanan kanıtlar arasındadır. Yale Üniversitesi'nde arkeoloji dalında profesör olan Harvey Weiss, makale ve kitaplarında MÖ 2000 yılları civarında gerçekleşen kuraklığın, **"antik yeşil dünya"**yı nasılda çöle çevirdiğini bilimsel kanıtlarıyla sunmaktadır. Bu çalışmaların bazılarına **İbrahim kavmi** yazımızda yer vermiştik.

Etkisi uzun süren o dönemdeki iklim değişimi Hz. İshak'ın peygamberliği zamanında da kendini göstermiştir.

Tekvin: 26'da şunlar yazmaktadır:

"Ve İbrahim'in günlerinde olan evvelki kıtlıktan başka, memlekette bir kıtlık oldu. Ve İshak, Gerar'da oturdu, o diyarda ekin yaptı. Tanrı ona Mısır'a inme! Dedi. Sana söyleyeceğim bölgede otur." **Tekvin 26: 1-2**

Gerar, Hz. İbrahim ve oğlu zamanında Filistinliler'in başkentidir ve Abimelek adlı bir kralı vardır. Abimelek, İbrani dilinde Baba-kral demektir. Yani kralın özel ismi değildir. İbrahim ve İshak'ın kıssalarında geçen Abimelek, farklı kişilerdir. İzlediği rotaya bakılırsa İshak da babası gibi kıtlık ve kuraklıktan korunmak için Mısır'a gitmeye karar vermişti. Ancak aldığı vahiy üzerine bundan vazgeçip, Filistin topraklarına gelmiştir. Kur'an'da İshak'ın, babası gibi güç ve basiret sahibi kılındığı yer almaktadır.

Tevrat'a ve Yahudi bilginlerine göre İshak, kendi zamanındaki Abimelek'le (muhtemelen İbrahim zamanındaki Filistin kralının oğludur) Hz. İbrahim ve bir önceki Abimelek arasında antlaşma yapıldığı için başlangıçta sorun yaşamamıştır. Ancak Tevrat, daha sonra İshak'ın ekim yaptığı Gerar şehrinde ektiğine göre yüz kat ürün elde ettiğini belirtmektedir. İshak'ın Filistin diyarında dikkat çekecek kadar zenginleştiği anlaşılmaktadır. İshak Peygamber, babasının o bölgede açtığı kuyularla sulama yapmıştır ve büyük ihtimalle babasından öğrendiği bilgileri kullanarak, Allah'ın bereketine ve lütfuna ermiştir.

Filistin kralı Abimelek, onun kendisinden daha güçlü olduğunu ileri sürerek ülkeden ayrılmasını ister. Ayrılmasını istemesinin bir nedeni de kendi halkının İshak ve babasının kuyularını kapatarak, antlaşmayı bozmalarından endişelenmesidir. Çünkü İbrahim'in, Allah'ın bir kutsalı olduğunu ve gösterdiği mucizeleri en iyi kendi saray halkı bilmektedir.

İshak Peygamber, ülkede nerede bir kuyu kazsa Filistinliler'in itirazı ile karşılaşıyor ve orayı terk edip başka bir yerde su aramak zorunda kalıyordu. Ancak Tevrat'a göre sonunda İshak, Filistinliler'den kimsenin kapatmaya cesaret edemediği bir kuyu açar ve oraya yerleşir. Buraya varıncaya kadar ya da bu kuyuya vardıktan sonra nasıl bereketler, ya da mucizeler gerçekleştiyse Abimelek, ordusunun baş komutanı ile birlikte İshak'a gelerek; "Tanrı'nın seninle birlikte olduğunu anladık" derler ve anlaşma teklif ederler. Orta Bronz Çağı'nda, kuraklık ve kıtlığın pençesindeki Levant ülkelerinden Filistin'de, Allah'ın verdiği bir ilimle, toprağın bereketinin artmasını sağlayan İshak Peygamber, bölgede tıpkı babası gibi büyük bir güç ve nüfuz sahibi olmuştur. Kur'an'da, İbrahim, İshak ve Yakup için "güç ve basiret sahibi olan kölelerimizi de an" ayeti, anladığımız kadarıyla bu duruma işaret etmektedir.

Sonuç

Maalesef İshak Peygamber'in hayatı hakkında oldukça az bilgiye sahibiz. Bunlardan biri de ; Ezraki'nin, İbn. İshak'dan rivayetine göre; İshak ile annesi Sare'nin, Şam'dan Mekke'ye gelip haccetmiş olduklarıdır. Ayrıca hayatının sonlarına doğru İshak'ın gözlerinin görmediği, hem Yahudi hem de İslam kaynaklarında mevcuttur. Tevrat'ta, 180 yıl yaşadığı yazılıdır. Kenan ülkesinde ölmüştür. Vefatında oğulları Yakub ve Esav hazır bulunmuştur. Babasının ve annesinin gömülü olduğu Makpela mağarasına defnedildiği kaynaklarda yer almaktadır.

Elimizdeki Kuran ve Tevrat'a baktığımızda İsrailoğulları'nın atası İshak'ın her bakımdan babasının adımlarını takip ettiğini görürüz. İshak yaşamı boyunca Hz. İbrahim'in açtığı hak yolda, o kurtuluş yolunun "işaretleri"ni göstererek yürümüştür. İlginç olanı bu "mübarek baba oğul"un hayatlarında karşılaştıkları benzer olaylardır. Örneğin daha önce de bahsettiğimiz

gibi İshak'ın da hanımı kısırdır ve Yakub da kendisi gibi bir armağandır. İkisi de kıtlık yılları yaşamış ve ikisinin hanımı da yardım için gittikleri ülkenin kralı tarafından alıkonmak istenmiştir. Kuraklık yıllarının bitiminde ise İshak da babası gibi nüfuzunu ve gücünü arttırmıştır.

Yahudi bilginleri, bir yandan İshak'a "kusursuz sadık kişi" derken, diğer yandan İsmail'e kötü üvey evlat muamelesi yaparak iftira atmaktadırlar. Aynı şekilde İsmail'in torunu Muhammed (sav)i örtmekte; dil uzatarak, düşmanlık yapmaktadırlar.

İshak Peygamber, Yahudiler'in hayallendiği gibi İsrailoğulları'nın tüm kutsal ırk özelliklerini taşıdığı için kardeşi İsmail'den üstün değildir.

Ve bir Yahudi peygamberi değil, İslam peygamberidir. İshak'da kardeşi İsmail'de bir İslam peygamberidir. Ve ikisi de yeryüzünde Allah'ın şanını yükseltmek için çalışmışlardır. Biz, Sonsuz Yüce Allah'ın elçilerini birbirinden ayırmayız, İshak'a ve tüm peygamberlere selam olsun.

Yoksa siz, İbrahim'in, İsmail'in, İshak'ın, Yakub'un ve torunlarının, gerçekten Yahudi veya Hristiyan olduklarını mı söylüyorsunuz? De ki: "Siz mi daha iyi biliyorsunuz, yoksa Allah mı? Allah'tan(O'nun katından) olan bir şahadeti, gizleyenden daha zalim kimdir? Allah, yaptıklarınızdan gafil değildir." [**Bakara(2)/140]**

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Tora ve Aftara, çev. Moşe Farsi, Gözlem Yy. İst. 2010.

3) İbn-i İshak, Siyer, Akabe Yy, İstanbul, 1988.

4) Mahmut Esad, İslam Tarihi, Marifet Yy, İstanbul, 1995.

5) Taberi, Milletler ve Hükümdarlar Tarihi, çev. Zakir Kadiri Ugan, Ahmet Temir, Meb Yy. 1992.

6) Geza Vermes, Ölü Deniz Parşömenleri Kumran Yazıtları, çev. Nurfer Çelebioğlu, Nokta Kitap, İst. 2005.

7) S. Süleyman Nedvi, Ad, Semud, Medyen Kur'an-ı Kerim'de Kavimler ve Topluluklar, çev. Abdullah Davudoğlu, İnkılap Yy, İstanbul, 2003.

8) Paul Johnson, Yahudi Tarihi, çev. Filiz Orman, Pozitif Yy, İst.

9) Hans J. Nissen, Ana Hatlarıyla Mezopotamya, çev. Zühre İlkgelen, Arkeoloji ve Sanat Yy. İst. 2004.

10) Marc Von De Mieroop, Antik Yakın Doğunun Tarihi, çev. Sinem Gül, Dost Yy, Ankara, 2006.

11) Egon Friedell, Mısır ve Antik Yakın Doğunun Kültür Tarihi, çev. Ersel Kayaoğlu, Dost Yy, Ankara, 2006.

12) Ali Cengiz Üstüner, Mısır Uygarlığı, Dragon Yy. İst. 1998.

13) Sophie Desplancques, Antik Mısır, çev. İsmail Yerguz, Kültür Kitaplığı, Ankara, 2006.

14) Jean Vercoutter, Eski Mısır, çev. Emine Çaykara, İletişim Yy, İstanbul, 2003.

15) Muazzez İlmiye Çığ, İbrahim Peygamber, Kaynak Yy, İstanbul, 1997.

16) H. Weiss, M. -A. Courty, W. Wetterstrom, F. Guichard, L. Senior, R. Meadow, A. Curnow, "The Genesis and Collapse of Third Millennium North Mesopotamian Civilization", Science, New Series, C. 261, Ağustos, 1993.

17) H. M. Cullen, P. B. de Menocal, S. Hemming, G. Hemming, F. H. Brown, T. Guilderson, F. Sirocko, "Climate Change and the collapse of the Akkadian empire: Evidence from the deep sea", Geology Magasine, C.28, s. 379-382, Nisan 2000.

18) G. Zanchetta, J. Hellstrom, R. Maas, A. Fallick, M. Pickett, I. Cartwright, and L. Piccini, "Late Holocene drought responsible for the collapse of Old World civilizations is recorded in an Italian cave flowstone" Geology Magasine, C.34, s.101-104, Şubat 2006.

19) Bilim ve Teknik, Sayı: 118, 131, 149, 1977-1980.

20) archaeologywordsmith.com

21) Wikipedi

İSRAİLOĞULLARI: AMCAOĞULLARI PEYGAMBERİMİZİ NASIL ÖRTTÜLER?

Dr. Halil Bayraktar-yaklasansaat.com-05/05/2011

İbrahim, Allah'a olan "sevgi-yakınlık-teslimiyet"te zirve bir peygamberdir. Allah, İbrahim'i sayısız denemelerden geçirmiş ve kendisini dost (halilullah) edinmiştir. İşte Kur'an diliyle İbrahim'in "teslimiyet"i:

O zaman ki, Rabb'i, İbrahim'i kelimelerle(emirlerle) denedi. O da onları tamamladı(yerine getirdi). (Allah) dedi ki: "Muhakkak seni insanlara imam kılacağım." (İbrahim) dedi ki: "Ve soyumdan olanları da?" (Allah) dedi ki: "Zalimler, Benim ahdime erişemez." **[Bakara(2)/124]**

Rabb'i ona(İbrahim'e) dedi ki: "Teslim ol!" (O da) dedi ki: "Alemlerin Rabb'ine teslim oldum!" **[Bakara(2)/ 131]**

İbrahim, ne Yahudi ne de Hristiyan'dır. Ancak, o hanif(dosdoğru) bir Müslüman'dır ve müşriklerden de değildir.

Muhakkak insanların İbrahim'e en yakın olanı; ona tabi olanlar, bu Nebi(Muhammed) ve iman edenlerdir. Allah, mü'minlerin velisidir. **[Ali İmran(3)/67-68]**

"İbrahim'de Sizin İçin Güzel Bir Örnek Vardır"

Şüphesiz, İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için 'güzel bir örnek' vardır. O zaman onlar, kavimlerine dediler ki: "Muhakkak biz, sizden ve Allah'ın dışında köle olduklarınızdan beriyiz. Biz, sizi tanımıyoruz. Bizimle sizin aranızda, ebedi olarak buğz ve düşmanlık vardır; ta ki siz, tek olan Allah'a iman edinceye kadar." Ancak İbrahim'in babası için şu sözü müstesna: "Senin için bağış dileyeceğim, ancak, Allah'tan bir şey elde edemem. Rabb'imiz, Sana tevekkül ettik, Sana yöneldik ve dönüş Sana'dır." [**Mümtehine(60)/4]**

Andolsun, onlarda(İbrahim ve beraberindekilerde), ahiret gününü umanlar için, 'güzel bir örnek' vardır. Her kim yüz çevirirse, (bilsin ki) muhakkak Allah, Ğani(ihtiyaçsız)dır, Hamid(övgüye layık)tır. [**Mümtehine(60)/ 6]**

İbrahim'in Soyu: İsmail ve İshak Milleti

"Övgü, Allah'a aittir. O ki, bana yaşlılığımda İsmail'i ve İshak'ı verdi. Muhakkak benim Rabb'im, çağrıları işitendir." **[İbrahim(14)/39]**

Deyin ki: "Biz, Allah'a; bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarına (indirilene), Musa ve İsa'ya verilenler ile nebilere Rabb'inden verilenlere, iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırmayız. Ve biz, O (Allah'a) teslim olanlarız."**[Bakara(2)/136]**

Ve Biz, ona(İbrahim'e), İshak'ı ve Yakub'u verdik. Ve Biz, onun soyuna nübüvvet ve Kitap verdik. Ve Biz ona, dünyada ücretini verdik. Ve muhakkak o, Ahiret'te de salihlerdendir.**[Ankebut(29)/27]**

Kitap'ta İsmail'i de zikret. Çünkü o, vaadine sadıktı ve gönderilmiş bir nebiydi(peygamberdi).

Halkına, namazı ve zekatı emrediyordu ve o, Rabb'i katında kendisinden razı olunan bir kimseydi. **[Meryem(19)/54-55]**

Yüce Allah, vaadini gerçekleştirmiş, İbrahim, bütün insanlığa önder(imam) olmuştur. Aynı şekilde iki oğlu; İsmail ve İshak kanalıyla da, insanlığa Rehber Elçiler göndermiştir. Babası İbrahim gibi "teslimiyet sınavı"ndan geçen İsmail'in soyundan bütün insanlığa Evrensel Elçi Muhammed(sav) gönderilmiştir. İsmail'den sonra İbrahim'in ilk eşi kısır olan Sare'den, mucizevi bir şekilde doğan İshak ise "İshak Milleti"nin (İsrailoğulları'nın) atasıdır. "İshak Milleti"; yani İshak'ın oğlu Yakub'tan ismini alan Yakuboğulları(İsrailoğulları)dır. Böylece "İbrahim Milleti", İbrahim'in iki oğlu İsmail ve İshak kanalıyla devam etmiştir. İsmail, Yakuboğulları'nın amcasıdır ve İsmailoğulları da, Yakuboğulları'nın amcaoğullarıdır. İsrailoğulları'nın tüm elçilerince haber verilen ve özellikle son İsrailoğlu elçisi İsa'nın ismini haykırdığı; ümmetinden olmayı Sonsuz Yüce Allah'tan niyaz ettiği Muhammed(sav) de, elbette İsrailoğulları'nın amcaoğludur.

Neden Yakuboğulları değil de İsrailoğulları? İsrail, Yakub'un diğer bir ismidir. Aslı "İsra-El"dir. El; Allah'dır. Tıpkı "Cebra-EL", "Mika-El"deki El gibi. "İsra" ise Arapça "esir-bağ" kökünden gelir. İbranice ve Arapça'nın da kardeş diller olduğu "İsra" ve "El" kelimesinin iki dilde de aynı anlama geldiği bilinmelidir. Anlamı, "Allah'ın Esiri" yahut "Allah'ın Kölesi"dir. O halde "İsrailoğulları"; "Allah'ın Kölesi'nin Oğulları"dır.

Yakuboğulları(İsrailoğulları), insanlık tarihinde en çok peygamber(elçi-nebi) çıkaran ve süreklilik arzeden bir millettir. İsmail Milleti'nden gönderilmiş olan son evrensel Elçi Muhammed (sav)e kadar, İsrailoğullarına peygamberler arka arkaya gelmiştir.

İsrailoğulları'nın Son Elçisi ve Evrensel Peygamber Muhammed(sav)in habercisi, elbette İmran kızı Meryem oğlu İsa'dır.

Kur'an, "İshak Mileti"ne; yani Yakuboğullarına, "İsrailoğulları" olarak hitap eder. Kur'an, belli Bir döneme kadar, İsrailoğulları ismini kullanırken; Hak'tan sapıp-ayrılığa düştüklerinde ve özellikle Peygamberimiz döneminde; İsrailoğulları'na "Yahudiler" diye hitap eder. Hz.

Muhammed(sav) zamanındaki Yahudilerin ve Hristiyanların bir başka tanımı da; "Ehli Kitap"tır.

İbrahim ve Yakub'un Vasiyeti

Bunu (İslam'ı), İbrahim, oğullarına vasiyet etti. Yakub da dedi ki: "Oğullarım, muhakkak Allah, bu dini, sizler için seçti. Sizler de ancak Müslümanlar olarak can verin!"

Yoksa sizler, Yakub'un ölüm anında, şahidler miydiniz? O, oğullarına dedi ki: "Benden sonra, kime köle olacaksınız?" Onlar dediler ki: "Senin İlah'ına ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın İlah'ı olan 'O tek İlah'a köle olacağız. Ve bizler, O'na teslim olanlarız!" [**Bakara(2)/132-133]**

İbrahim ve İsmail'in Duası

İbrahim ve İsmail, Beyt'in(Kabe'nin) sütunlarını yükselttiği zaman, (şöyle dua etmişlerdi): "Rabb'imiz, bizden (bunu) kabul et. Şüphesiz Sen, işiten ve bilensin!" "Rabb'imiz, ikimizi, Sana teslim olmuşlar kıl! Ve soyumuzdan da Sana teslim olmuş bir ümmet kıl! Bize ibadet yollarını göster ve tövbemizi kabul et! Şüphesiz Sen, tövbeleri kabul eden ve acıyansın."

"Rabb'imiz, onlara, içlerinden ayetlerini açıklayan bir 'Elçi' gönder. Onlara, Kitab'ı ve Hikmet'i öğretsin ve onları arındırsın. Muhakkak Sen, Aziz(şerefli) ve Hakim'sin! **[Bakara(2)/127-129]**

İbrahim oğlu İsmail'le, Kabe'nin temellerini yükseltirken; İsmail soyundan Allah'ın, İslam Milleti kılmasını ve bir peygamber göndermesini niyaz ediyorlar ki; bu dua gerçekleşmiş, son Mühür Peygamber tüm insanlığa gönderilmiştir.

Biz bu çalışmamızda, Yahudileşen İsrailoğullarının, Son Elçi Muhammed(sav)in evrensel bir peygamber olarak gönderileceği haberinin ve geldikten sonra da bizzat kendisinin inkarının delillerini; önce "Kur'an"dan ve daha sonra da "Tevrat"(Tora)dan, "İsrailoğulları Peygamberleri"nin ağzından ve "İnciller"den sırasıyla izleyeceğiz.

İbrahim'le başlayan İslam Milleti'ne; İshak, Yakub vesoyundan arka arkaya gelen peygamberler zinciri, İsa'yla tamamlanmıştır. Tüm bu peygamberler, kavmi peygamberlerdir. İsa'nın arkasından "Yaklaşan Saat"in şafağında tüm insanlığa, İsmail'in soyundan evrensel bir elçi gönderilmiştir. Ki bu alemlere rahmet olarak gönderilmiş olan son elçi; "Hatemen Nebi Muhammed(sav)"dir ve İsrailoğulları'nın amcaoğludur. Sonsuz Yüce Allah'ın, Yahudilere; "ilk inkar edenler sizler olmayın" uyarısına rağmen ilk inkar edenler onlar olmuşlardır.

İşte Kur'an'ın ışığında, Yahudilerin, evrensel İslam Peygamberi'ni, çocukları gibi tanıdıkları halde; nasıl yalanladıklarının ve ona düşmanlıklarının delilleri:

1) Kur'an: "Tevrat Ehli, Muhammed'i Çocukları Gibi Tanırlar"

Siz (Müslümanlar) onların (Yahudilerin) size inanacaklarını umuyor musunuz ? Muhakkak onlardan bir fırka, Allah'ın Kelamı'nı işitirler. Onu aklettikten sonra tahrif ederler (mevzilerinden çıkarırlar). Onlar (bunu) bilerek yaparlar.[**Bakara(2)/75]**

Şüphesiz, Biz Musa'ya Kitab'ı (Tevrat'ı) verdik. Onun arkasından ard arda elçiler gönderdik. Ve Meryem oğlu İsa'ya, beyyineler (deliller) verdik. Onu, Kutsal Ruh'la (Cebrail'le) destekledik. Size(İsrailoğulları'na), ne zaman bir elçi, nefsinizin hoşlanmayacağı bir şeyle gelse, büyüklük taslayarak; (peygamberlerin) bir kısmını yalanlayıp, bir kısmını da öldürecek misiniz?[**Bakara(2)/87]**

Ne zaman ki onlara (Yahudilere) Allah indinden yanlarındaki Tevrat'ı tasdik edici Kitap (Kur'an) geldiğinde, ki onlar önceden kafirlere karşı fetih (zafer) istiyorlardı, böylece onlara gelen hakkı (Peygamber'i) tanıdıkları halde örttüler. Allah'ın laneti kafirlerin üzerinedir.

Allah'ın, kölelerinden dilediğine Kendi fazlından (peygamberliği) indirmesini; Allah'ın indirdiği o şeye isyan ederek ve örterek, kendilerini ne kötü şeye karşılık sattılar. Böylece gazap üstüne gazap satın aldılar. Kafirler için alçaltıcı bir azap vardır. [**Bakara(2)/89-90]**

Kendilerine Kitap (Tevrat) verdiğimiz kimseler, onu (Muhammed'i), kendi çocukları gibi tanırlar. Buna rağmen onlardan bir fırka, bildikleri halde 'gerçeği' gizlerler. [**Bakara(2)/146]**

Ey Kitap Ehli (Yahudi ve Hristiyanlar), niçin sizler şahid olup dururken, Allah'ın ayetlerini örtüyorsunuz?

Ey Kitap Ehli, niçin hakka, batılı giydiriyorsunuz ve bildiğiniz halde hakkı gizliyorsunuz? Kitap Ehli'nden bir taife dedi ki: "İman edenlere inene gündüzün başlangıcında inanın, bitiminde ise inkar edin. Umulur ki onlar dönerler."

"Sizin dininize tabi olandan başkasına inanmayın." De ki: "Muhakkak doğru yol Allah'ın yoludur. Size verilenin bir benzeri birine(Muhammed'e) veriliyor ya da Rabb'inizin Katı'nda onlar(Müslümanlar) size karşı deliller getiriyorlar diye mi (bu endişeniz?)" De ki: "Muhakkak fazilet(üstünlük) Allah'ın elindedir, onu dilediğine verir. Allah, kuşatıcıdır, Alim'dir." [**Al-İ İmran(3)/70-73]**

Kitap Ehli, senden, onların üzerine Gök'ten bir kitap indirmeni istiyor. Muhakkak Musa'dan bundan daha büyüğünü istemişlerdi. Demişlerdi ki: "Bize Allah'ı açıkça göster." Böylece zulümleri sebebiyle onlara, 'saika'(yıldırım-ölüm) çarpmıştı. Onlara beyyineler geldikten sonra, buzağıyı (ilah) edindiler. Yine onları affettik ve Musa'ya apaçık deliller(ayetler) verdik. **[Nisa(4)/153]**

Ey Kitap Ehli, Kitap'tan gizlemekte olduklarınızın çoğunu size açıklayan ve birçoğundan vazgeçen elçimiz geldi. Size Allah'tan bir Nur ve apaçık bir Kitap geldi. [**Maide(5)/15]**

O kitap verdiğimiz kimseler, onu (Muhammed'i) oğullarını tanır gibi tanırlar. Kendilerini hüsrana uğratanlar; işte onlar iman etmeyenlerdir. [**En'am(6)/20]**

Meryem oğlu İsa dedi ki: "Ey İsrailoğulları, muhakkak ben, size (gönderilmiş) Allah'ın elçisiyim. Önümdeki Tevrat'tan (bir kısmını) doğrulayıcı ve benden sonra gelecek ismi 'Ahmed' olan bir elçiyi müjdeleyici olarak(geldim)." Ancak o, onlara beyyinelerle(delillerle) geldiğinde, dediler ki: "Bu, apaçık bir büyüdür." [**Saf(61)/6]**

İslam'ı kabul eden bazı Yahudi alimleri, Peygamberimiz(sav)in geleceğinin ve vasıflarının, kendi kitaplarında; "Yazılı ve Sözlü Tevrat"da bulunduğunu söylemişlerdir. Bu konuda çeşitli

rivayetler bulunmaktadır. Peygamberimizi ve ümmetini vasfeden bu rivayetleri kısaca şöylece özetlenebilir:

"**Muhammed**(sav), **Allah'ın elçisidir.** Doğum yeri **Mekke**, hicret yeri **Taybe**(Medine), mülkü **Şam'**dadır. O ne kabadır, ne katı, ne de çarşı- pazarlarda bağırıp-çağıran biridir. O, kötülüğe karşı kötülükle karşılık vermez. Onun ümmeti, çok hamdedicidir. Onlar, Allah'a bollukta da darlıkta da hamdeder, teşekkür ederler. Onlar her yüksek yerde tekbir getirirler. Her yerde namaz kılarlar. Dış uzuvlarını temiz tutarlar. Savaştaki saflarıyla, namazdaki safları aynıdır. Mescidlerindeki uğultuları, arı uğultusu gibidir." (**Darimi**, C.1, Hno: 5,7,8)

"Ey Peygamber, şüphesiz Biz seni, Hakk'a şahit, iman edecekleri müjdeleyici, inkar edenleri korkutucu, zayıfları himaye edici olarak göndereceğiz. Sen elbette Benim kölem ve elçimsin. Sana Ben Mütevekkil adını verdim." (**Buhari**, **Hno:987, C.6, s.438**.)

2) Tevrat (Tora): "Allah Size, Kardeşlerinden, Benim (Musa) Gibi Bir Peygamber Gönderecektir"

İnsanlığa rahmet elçisi olarak gönderilen Muhammed (sav)'e işaret eden Tevrat ayetlerine geçmeden önce; Tevrat'ın tefsiri ve tahrifi konusunda birkaç şey söylemeliyiz. Bilindiği gibi Tevrat, yahut "Yazılı Tevrat"; beş kitaptan meydana gelmiştir. Bunlar; Tekvin(Bereşit), Çıkış(Şemot), Levililer(Vayikra), Sayılar(Bamidbar), Tesniye(Devar im)'dir."Kitab-ı Mukkaddes: Eski Ahit ve Yeni Ahit(İnciller)" ise; bu "Beş Kitab"a, Hakimler, Peygamberler ve İnciller(4 kanonik İncil)in ilavesiyle oluşturulan bir kitaptır ve daha çok Hristiyanlarca makbuldür.

Biz burada beş kitaptan oluşan "Yazılı Tevrat" üzerinde duracağız. Tabii ki "Yazılı Tevrat"dan söz edince "Sözlü Tevrat"dan da bahsetmemiz gerekmektedir. "Sözlü Tevrat" diye ifade edilen, Musa'ya vahyedilen, ancak yazılması yasak olan"şifai vahiy"dir. "Yazılı Tevrat"ın, yazılı biçimde okunması; "Sözlü Tevrat"ın ise ezberlenmesi ve rabbaniler-hahamlar tarafından öğretilmesi, hatta "Yazılı Tevrat"ın tefsirinin tamamen "Sözlü Tevrat"a dayandırılması esastır. "Sözlü Tevrat"ın, unutulması ve kaybolması endişesiyle daha sonra esasları yazılmış, detayları ve yorumları, yine alimlere-hahamlara bırakılmıştır. İlk önce MS 2. yüzyılın sonlarına doğru "Mişna" yazılmış, daha sonra da kapsamlı olarak "Talmud" yazılmıştır.

"Sözlü Tevrat", Musa'dan sonra o derece önemsenmiş ve öne çıkarılmıştır ki; "Sözlü Tevrat" ve hatta "Hahamlar" olmadan, "Yazılı Tevrat" anlaşılamaz yargısı, tüm Yahudilere ve din adamlarına hakim olmuştur. Böylece "Sözlü Tevrat" ve "Hahamlar"; Din'in merkezine oturtulmuş, Yüce Allah'ın indirdiği "Yazılı Tevrat" bu yolla tefsir ve tevillere mahkum edilmiştir. Böylece "din adamları", kavramlarla istedikleri gibi oynamış; kapsamlarını değiştirip, dönüştürmüşler ve Kur'an diliyle "kelimeleri mevzilerinden çıkarmışlardır". Peygamberimiz'in beyanıyla da; "İsrailoğulları, alimlerini Rabler edinmiştir."

Maalesef "Peygamber Sünneti"nin; yani "Sahih Hadis Külliyatı"nın, sonradan zayıf hadisler ilave edilerek genişletilmesi ve Kur'an'ın önüne geçirilerek; Kur'an'ın, bazı alimlerce tamamen hadislere mahkum edilmesinin de, benzeri bir sapma olduğunu burada zikretmeliyiz. Unutulmamalıdır ki Din'in; İslam'ın temeli-özü; tüm kutsal kitaplarda muhkemdir, herkesin anlayacağı açıklıktadır. Ancak ameli meselelerde, elbette "peygamberlerin açıklamaları"na,"alimlere-fıkha" ve fıkhetmek içinde bir "metod"a ihtiyaç vardır. Bu tespitlerden sonra "Yazılı Tevrat"ın tahrifine sebep olan faktörleri şöyle özetleyebiliriz:

1) Birincisi, "yazıcılar"ın(soferim) yazım hataları, alimler arasında da ciddi bir tartışma konusudur.

2) Yahudi Tevrat'ı(Massoratik) nüshası, Septuagint(Yunanca) nüsha ve Samiri Tevrat'ı arasında ciddi farklar vardır.

3) İstila ve esaretle gelen dış baskılar; "Tevrat'ı yasaklama ve yok etme çabaları" ve putperest Yahudi krallarının, "Tevrat'ı tahrif etme gayretleri".

4) Bizce en önemlisi, bizzat Yahudi din adamlarının; "hahamların tevil ve tefsirleri"dir. "Yazılı Tevrat"a, parantez içi açıklamalar ilave etmek yoluyla ve özellikle kavramlarla oynayarak; istenen anlamı elde etme çabaları, adeta meşru bir yol olmuştur. "Sözlü Tevrat"ın oluşumu, yazılı hale getirilmesi, ilave edilen fıkhi görüşlerle genişletilmesi; "Yazılı Tevrat"ın, tamamen bu şifai fıkha bağlanması, en büyük tahribat kaynağıdır. Özellikle Peygamberimiz'e işaret eden "ayetler ve kavramlar"la oynanarak örtülü hale getirilmiş, yahut bu sıfatlar, İsrailoğulları'nın peygamberlerine atfedilmiştir.

Biz, Tevrat'da en ciddi tahrifatın; "Sözlü Tevrat"ı oluşturup- geliştiren" ve bu yolla "Yazılı Tevrat"ı istedikleri gibi yorumlayan "Rabbaniler- Hahamlar"kanalıyla yapıldığına inanmaktayız. Aşağıda Tevrat ayetleri ve bunların tefsirleriyle ilgili vereceğimiz birkaç örnek bile bizim bu tespitimizi doğrulamaktadır. İşte tipik bir örnek:

Tora:Çıkış(Şemot) 21:24'de; "Göze karşılık göz, dişe karşılık diş, ele karşılık el, ayağa karşılık ayakta kısas vardır." ayetinin benzer şeklinin Kur'an'da geçtiğini; anlamının da gayet açık olduğunu bilmekteyiz. Şayet zarara uğrayan, bağışlarsa ve karşılığında bir diyet kabul ederse bu kendisi için bir kefarettir der Kur'an. Ancak zarara uğrayan, had uygulanmasını isterse, haddin uygulanması gerekir ve uygulamayanlar zalimdir der yine Kur'an. Ve yine Yüce Allah, İsrailoğulları'nın, bu cezaların uygulamasını değiştirerek zalimler olduklarına işaret eder.

Hahamlar, göz göre göre bu "had cezası"nı iptal etmişler, bunun sadece "para cezası" olduğuna hükmetmişler, aksi görüşü küfür saymışlardır. Böylece hahamların "Sözlü Tevrat"da yer alan görüşleri, "Yazılı Tevrat"ın bu "ceza hükmü"nü değiştirmiştir. İşte hahamların bu kısas ayetinin uygulamasını nasıl değiştirdiklerinin kanıtı:

"Kim, Sözlü Tora ile bilinen, ama 'Yazılı Tora'nın basit metninde farklı anlaşılabilen bir kuralın, bundan böyle 'Sözlü Tora'ya göre değilde, yazılı metinden doğrudan anlaşıldığı şekilde; örneğin "göze göz vs." emrini, tazminat ödeme yerine gerçekten de göze karşılık göz çıkarma şeklinde uygulanacağını söylerse, sabahtan akşama sürekli mucize gerçekleştirse bile bunun hiçbir değeri yoktur ve idamı hak eder. Bu kişinin yaptıkları ya göz boyamadır, ya da kendisi karanlık güçler kullanarak büyü yapmayı, yakın gelecek hakkında haber almayı bilen biridir.

Ama yaptıklarının kutsiyetle uzaktan yakından alakası yoktur."(Tora:Tesniye(Devarim) 13:3'ün tefsir kısmı).

Benzer şekilde kendilerine, Peygamberimiz'in gönderileceğini bildiren "Tesniye 18:15 Ayeti"ni nasıl da örttüler:

"Tanrı Aşem, benim gibi, arandan, kardeşlerinden bir peygamber belirleyecek senin için. Onu dinleyin!" **Tesniye (Devarim)18:15**

Burada Musa, Yüce Allah'ın vahyine dayanarak açıkça diyor ki;

"Ey İsrailoğulları, Allah, size, kardeşlerinizden benim gibi bir peygamber gönderecektir, onu dinleyin!" Kimdir İsrailoğulları'nın kardeşleri? Elbette İsmailoğulları'dır. Zira İsmail, İshak'ın kardeşidir, tabii ki İbrahim'in oğludur. İsmailoğulları, kardeşoğullarıdır, yahut da Yakuboğulları'nın ammuoğulları(amcaoğulları)dır.

ğBu ayet açık bir şekilde Muhammed(sav)e işaret etmektedir. Hahamların tefsir ve tevilleri tamamen yanlıştır, kasıtlıdır ve tutarsızdır. "Arandan" kelimesin kullanarak, açık ifadeyi ve işareti, İsrailoğulları peygamberlerine yönlendirmektedirler. Böylece ortaya çıkan çelişkileri de zırva tevillerle kapatmaya çalışmakta ve maalesef cemaatlerini kandırmakta başarılı olmaktadırlar. Bu ayet, son rahmet elçisi Muhammed(sav)den başkasına gitmez, neden mi?

1) İsrailoğulları'nın kardeşleri; ammuoğulları, İsmailoğulları'dır. Hahamlar dar anlamda kavmiyetçilik yapıp; Hacer'i ve İsmail'i tanımamazlıktan gelseler de bu böyledir.
2) Musa gibi bir peygamber İsrailoğulları'na gelmemiştir ve bir daha gelmeyeceğini de haham efendiler yine Tevrat'dan bilirler. Bilirler ki; hahamlar bu noktada bocalamış, buradan çıkış yolları arayarak; zırva teviller yapmışlardır. Ayrıca Musa da, Muhammed de nasıl önemli iki kardeş peygamber olduklarını bilmekteydiler. Peygamberimiz, defaatle Musa'nın önemine işaret etmiştir ve hatta Tevrat metnini elinde tutan Ömer'e; "bugün Musa da gelseydi bana tabi olurdu" diye seslenmiştir. İki önemli kitap ve iki önemli peygamber... Birisi Rabb'iyle doğrudan konuşmuş, diğeri ise tüm insanlığa ve alemlere rahmet olarak gönderilmiş mühür peygamber. Birisi İsrailoğulları'na gelecek peygamberlerin sürekli tasdik edeceği "Furkan"la, diğeri fiili kıyamete kadar İsrailoğulları da dahil tüm insanlığa gönderilen "Kur'an"la gelmiştir...

Tesniye(Devarim)18: 16-17'deki ayetler; gelecekte gönderilecek olan bu büyük peygamberin Musa gibi Allah'la doğrudan konuşmayacağı açıklanmaktadır:

Toplanma gününde, Horev'de Tanrın Aşem'den arz ettiğine tamamen uygun şekilde (belirlenecektir). (Zira o gün) "Tanrım Aşem'in Sesi'ni bir daha duymayayım ve bu büyük ateşi artık görmeyeyim ki ölmeyeyim" demiştin.Tanrı da bana "Söyledikleri uygundur" demişti. **(Tesniye (Devarim) 18:16-17)**

Tesniye(Devarim)18:18-19'da da; Tesniye 18: 15 ayeti farklı bir şekilde tekrarlanır ve bu "Büyük Peygamber"e iman etmeyenlerden hesap sorulacağı bildirilir:
"Onlar için kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber belirleyeceğim, Sözlerim'i onun ağzına yerleştireceğim ve (bu peygamber,) kendisine emrettiğim her şeyi onlara konuşacak.

Ve (bu peygamberin) Benim Adıma konuştuğu Sözlerim'i dinlemeyen kişi (olursa, bunun hesabını o kişiden) Bizzat soracağım." (**Tesniye(Devarim) 18:18-19**)

İşte Peygamberimiz Muhammed(sav)e yine açıkça işaret eden bir başka kanıt:

Tesniye(Devarim) 32:43:

"Şad edin ey uluslar, Halkı'nı;

Çünkü yerde bırakmayacak kullarının kanını!

Ve intikamla karşılık verecek hasımlarına,

Ve kefaret sağlayacak toprağına, Halkı." (**Tesniye(Devarim) 32: 43**)

Bu ayete anlam verilirken, kavramlarla(kelimelerle) açıkça oynanmıştır. Ancak buna rağmen, yine de bu dörtlü kıtanın anlamını-işaretini değiştirmeleri mümkün olmamıştır. Hahamlar, tevillerle, çelişki yumağı oluşturmuşlardır kendi insanlarına... Açıkça Allah'ın köleleri olan peygamberlerin kanını yerde bırakmayacak, düşmanlarına intikamla karşılık verecek, toprağı(Kabe-Mekke-Medine)ye ve Halkı'na(Ümmetine) kefaret(şefaatçi) olabilecek tek Peygamber Muhammed(sav)dir, başkası değil.

Kendileriyle oynanmış kavramları, aslına dönüştürüp yerine koyarak bu ayeti tekrar okuyalım. Birincisi "şad edin" değil "övün"dür. İkincisi, "uluslar", "milletler"dir. Üçüncüsü "Halk" kavramı kasten kullanılmıştır aslı Arapça ve İbranice aynı kelime olan "um-umma- am-amme-ümmet"dir. Ayetin son kelimesi "Halkı(Ümmeti)"i ifadesi, "Halkı'na(Ümmeti'ne) şeklinde olmalıdır. "Ammu"; "amca" da aynı kökten türetilmiştir. "Baba(ab-aba)" ile Allah arasında; "amca(ammu)" ile kamu-halk, ümmet arasında bir ilişki olduğunu etimolojik olarak söyleyebiliriz. Bu düzeltmeler ışığında bu ayeti tekrar yazarak anlamına bakalım:

"Övün ey milletler, (onun) Ümmeti'ni;

Çünkü yerde bırakmayacak kölelerinin kanını!

Ve intikamla karşılık verecek düşmanlarına,

Ve kefaret sağlayacak toprağına ve Ümmeti'ne." (**Tesniye (Devarim) 32: 43**)

H. Winckler, bu Tesniye 32: 43 kasidesini, şöyle tercüme eder ki; "ammu" kavramıyla ilgili yaptığımız yorumu haklı çıkarır. Böylece ayetin "ammu(amca)ya" atıf yaptığını, yani İsrailoğulları'nın amcaoğulları İsmailoğulları'ndan gelecek olan büyük peygambere, şifresel olarakta ayrı bir göndermede bulunduğunu düşündürmektedir. İşte Winckler'in, bu ayeti tercümesi:

"Ey kavimler (milletler),

'Ammu'yu övün!

Çünkü o kullarımın (kölelerimin) kanının öcünü alacak;

Düşmanlarından öç alacak,

Ve 'Ammu' toprağının günahını bağışlayacaktır." (**Tesniye (Devarim) 32: 43)**

Tesniye(Devarim)33: 2-4'de Musa'ya, İsa'ya, Muhammed(sav)e, yine açıkça atıf vardır. Ancak hahamlar, bu ayetlerdeki İsa'ya ve Muhammed'e yapılan işaretlerin hepsini Musa'ya ve İsrailoğullarına dönüştürmek için kelimelere akıl almaz danslar yaptırıyorlar ve gerçeği örtüyorlar:

(Şöyle) Dedi: "Aşem, Sinay'dan geldi; onlara Seir'den ışıdı, Paran Dağı'ndan göründü ve kutsiyetin on binlerinden (bir kısmıyla) geldi. Sağından kanun ateşini (getirdi) onlara."

"Üstelik halklara sevgi gösterdi: tüm kutsalları Elinde! Onlar da ayağına toplandılar: Sözleri'ni üstlendiler:"

"Moşe'nin bize emrettiği Tora, Yaakov Cemaati'nin miraslığıdır." (**Tesniye (Devarim) 33:2-4**)

Burada kavramların hakkını verdiğimizde; özellikle "Seir" ve "Paran" dağlarının yerlerini doğru bir şekilde tespit ettiğimizde; bu "ayetler"in anlamı şöyle olur:

Musa dedi ki; "Allah(Aşem), Sina'dan (Musa'yla) geldi. Onlara(İsrailoğulları'na) Seir dağından (İsa'yla) ışıdı ve Paran dağından (Muhammed'le) parladı.

Ve (Muhammed) mukaddes (peygamberlerin) on binleri içinden geldi. Sağında Kanun Nuru (Kur'an) vardı. Milletlere şefkat(hobeb) gösterdi. Tüm kutlu kişiler onun yanında, onun ayağına toplandılar ve onun sözlerini dinlediler. Musa'nın bize emretmiş olduğu Tora(Tevrat) ise (sadece) Yakub Cemaati'nin (İsrailoğulları'na) miraslığıdır".

"Seir Dağları", Akabe Körfezi'nden (Eylat'dan) kuzeye doğru, Ölü Deniz'in ve Erden'in doğusunu izleyen dağ silsilesidir. "Seir Dağları", İsa'nın yaşamında ve mücadelesinde önemli bir yere sahiptir, burada bunun detaylarına girmeyeceğiz. Ancak"Paran Dağları", Kur'an, Sünnet delillerinde, Tevrat ayetleri, İsrailoğulları'nın Peygamberleri ve tüm tarihi kayıtlarda açıkça yer almasına rağmen hahamlar, "Paran Dağları"nı yerlerinden oynatmışlar ve Elat'ın kuzeyine yerleştirmişlerdir. Bu müthiş bir yanılgı değil, müthiş bir saptırmadır. Müthiş bir yanılgı; yahut yeni keşiften habersizlik ise Sina(Tur) dağının yeri konusudur. Siz, şayet Sina dağının yerini ve Paran dağlarını bilmiyorsanız; Tevrat'taki bir çok ayeti anlayamazsınız, yahut anlaşılmasını engellemiş olursunuz. Sina(Tur) dağının; yani Musa Dağı'nın yerini en iyi bilmesi gereken bir kavmin ve alimlerinin bu yanılgısı, tiraji komik ve ibretli bir olaydır. Gelelim gerçeğe, Paran dağlarına...

Paran(Faran) dağları; Mekke civarındaki dağlar dahil, Medine'ye kadar uzanan dağlardır. Bu dağların bir adı da Hicaz dağlarıdır. Bir anlamda Arabistan yarımadasını karakterize eden dağlardır. Aynı şekilde Arabistan çölleri de, Paran çölü olarak ifade edilir, ancak biz burada bu delillere yer vermeyeceğiz.. Gerçek Sina(Tur) dağınının yerini öğrenmek isteyenler ise Sitemiz'deki "**Eski Kavimler-İsrailoğulları"** bölümüne baş vurabilir.

Bu ayetlerin, özellikle Tesniye'de yer alması bizce oldukça anlamlıdır. Zira Tesniye, 5. kitaptır ve Musa'nın, vadedilen toprakların karşısındaki Nebo Dağı'nda son konuşması ve İsrailoğulları'nı son uyarısıdır. Aynı zamanda geleceğe yönelik uyarılar, müjdeler, tehditler ve lanetleşme içermektedir. Bu nedenledir ki gelecekteki peygamberler; özellikle ammu-oğlu son peygamber rahmet elçisi Muhammed(sav) konusunda uyarılarda bulunmuş söz almıştır. Ancak "Allah'a köle olup, O'nun yasalarına uyacağız" diye verdikleri söze uymadıkları gibi, peygamberleri tasdik ve onlara itaat konusunda da gereğini yapmamışlar, aksine çok sayıda peygamberi öldürmüşlerdir.

Buraya kadar Tevrat'ın Tesniye(Devarim) kitabını izledik ve Yahudi din adamlarının; hahamların, tüm saptırma-örtme çabalarına rağmen, alemlerin rahmet elçisi Peygamberimiz'in nasıl haber verildiğini; özellikle İsrailoğulları'nın bilmesi ve onu tasdik etmesi için nasıl uyarıldıklarını açıkça gördük. Yine açıkça gördük ki Yahudi alimleri; hahamlar, bu apaçık gerçeği örtüyorlar ve adeta Güneş'i balçıkla sıvamaya çalışıyorlar... Ne hazindir ki bu konuda Sonsuz Yüce Allah'a, Musa aracılığıyla verdikleri sözü ve laneti unutmuş görünüyorlar.

Buradan sonra İsrailoğulları'nın peygamberlerine başvuracağız ve dolayısıyla "Kitabı Mukkaddes"i izleyeceğiz. Bu bölümdeki yöntemimiz, Musa'dan sonra İsrailoğulları'na gelen peygamberlerin, Muhammed(sav)in, insanlığa bir rahmet elçisi olarak gönderildiğini ve vasıflarını açıklayan sözlerine yer vermektir.

3) İsrailoğulları'nın Peygamberleri (Eski Ahit)

İsrailoğullarının önemli kral peygamberlerinden Davut'un dağlar ve kuşlarla beraber Rabb'ini terennüm etmesi meşhurdur. İşte bu Allah'a seslenişlerini içeren Zebur'da; Muhammed(sav)in haşmetini, adalet, hilm ve diğer peygamberlerden üstünlüğünü şöyle terennüm ediyor:

1) Mezmurlar (Zebur):

"Sen ademoğullarından daha güzelsin; dudakların üzerine letafet saçılmış; Bunun için Allah seni ebediyyen mübarek kılmış.

Ey kudretli, beline kılıcını, celalini ve haşmetini kuşan.

Ve hakikat, hilim ve adalet uğruna, Haşmetinle, muvaffakiyetle bin; Ve sağ elin sana korkunç işler öğretir.

Okların sivridir; onlar Kral'ın düşmanları yüreğindedir; Kavimler senin altına düşerler.

Tahtın ebedi ve daimidir, ey Allah; Krallığı'nın asası doğruluk asasıdır.

Salahı seversin ve kötülükten nefret eylersin; Bunun için Allah, senin Allah'ın, Seni arkadaşlarından ziyade meserret yağı ile meshetti.

Bütün esvabın mür, öd ve tarçın kokar; Fildişi saraylardan sazlar seni sevindirir." **(Mezmurlar 45: 2-8)**

Çöl halkı, O'nun önünde eğilsinler diye Peygamberimiz'e işaret eden Davut Peygamber, İslam Ümmeti'nin dünyadaki küresel hakimiyetine atıf yapıyor ve güçsüzlere, zayıflara olan şefkatini vurguluyor:

"Güneş ve Ay kaldıkça, Nesilden nesile senden korksunlar.

Yeni biçilmiş çayıra düşen yağmur gibi, Toprağı sulayan iyi yağmurlar gibi insin. Onun günlerinde salih çiçeklensin, Ve Ay yok oluncaya kadar, selamet bolluğu bulunsun. Denizden denize kadar, Ve ırmaktan yerin uçlarına kadar saltanat sürsün. Çöl halkı onun önünde eğilsinler, Ve düşmanları toprağı yalasın." (**Mezmurlar, 72: 5-9)**

"Çünkü imdada çağırınca, fakiri, ve yardımcısı olmayan hakiri kurtarır. Yoksula ve düşküne acır; ve fakirlerin canlarını kurtarır.Canlarını hileden ve zorbalıktan kurtarır, ve gözünde onların kanı değerli olur." **(Mezmurlar72:12-14**)

2) Kitabı Mukaddes (Eski Ahit)

"İşte kendisine destek olduğum kölem; canımın kendisinden razı olduğu seçme kölem; Ruhumu onun üzerine koydum; milletler için hakkı meydana çıkaracaktır.

Bağırmayacak ve sesini yükseltmeyecek ve onu sokakta işittirmeyecek. Ezilmiş kamışı kırmayacak ve tüten fitili söndürmeyecek; hakkı hakikate erdirecek. Ve dünyada hakkı pekiştirinceye kadar zayıflamayacak, ve cesareti kırılmayacak; adalar onun şeriatini bekleyecekler." (**İşaya 42:1-4)**

Aynen İsrailoğulları'ndan müslüman olan alimlerin yukarıda özetini verdiğimiz ifadeleri ve Peygamberimizin vasıflarını çağrıştırıyor: Bağırmayacak, sesini çarşıda-pazarda yükseltmeyecek ve ezilmişleri koruyacak diyor İşaya peygamber.

"Denize inenler, ve onun içindekilerin hepsi, adalar, ve onlarda oturanlar, Rabb'e yeni bir ilahi ve yerin ucundan onun hamdini terennüm edin.

Çöl ve onun şehirleri, Kedar'ın oturduğu köyler, seslerini yükseltsinler; 'Sela'da oturanlar terennüm etsinler, dağların tepesinden bağırsınlar." (**İşaya 42:10-11)**

"Çöl, O'nun şehirleri ve Kedar toplumu seslerini yükseltsinler" ifadesi açıkça peygamberimize göndermedir. İsmail'in 12 oğlu olmuştur, bunların en büyükleri Neboyat ve Kedar'dır. Kedar, Kader; kelimesinin de kökü olan "ka-de-re" kökünden gelmektedir. İsmailoğulları'nı meydana getiren 12 boydan en önemlisidir Kedar... Yine "Sela", "se-le-ve"; "namaz, dua ve dua-namaz yeri" anlamlarını içerir. Bu son ayet, "Kabe"ye ve Kabe'de oturanlara; yani açıkça Mekke'ye işaret etmektedir.

Habakkuk peygamber ise Teman'a(Theme), Paran'a;

Mekke-Medine dağları; Hicaz dağlarına, "Sela"ya; yani Kabe'ye, "hamd" kelimesine atıf yaparak açıkça Peygamberimiz'e işaret ediyor ve şöyle sesleniyor:

"Allah, Teman'dan, ve kuddüs Paran Dağı'ndan geldi. (Sela-dua, namaz) Onun haşmeti gökleri örttü, Ve dünya onun hamdi ile doldu.

Ve parıltısı ışık gibi idi; Elinden şualar çıkıyordu; Ve kuvvetinin gizlenmesi orada.

Veba onun önünde yürüyordu, Ve ayaklarının ardınca humma çıkıyordu.

O durdu ve dünyayı ölçtü; baktı ve milletleri sarstı; Ve kadim dağlar parçalandılar; ebedi

tepeler baş eğdiler; Onun yolları ebedidir." (**Habakkuk 3:3-6)**

Hagay Peygamber, bir "ev"den, onun izzetinden(şerefinden) ve bu izzetinin, dünyanın sonuna doğru daha büyük olacağından söz ediyor ki; bu Kabe'nin ta kendisidir. Milletlerin değerli olanları ki; bunlar iman edenlerdir; "Yaklaşan Saat"te burada toplanacaklardır. İşte Hagay'ın,

"Yaklaşan Saat"i ve Yüce Allah'ın vuruşlarını da hatırlatan uyarısı:

" Çünkü orduların Rabb'i şöyle diyor: Bir kere daha, vakit azdır, ve ben göklerle yeri, ve denizle karayı sarsacağım;

Ve bütün milletleri sarsacağım; ve bütün milletlerin değerli şeyleri gelecek; ve bu evi izzetle dolduracağım, orduların Rabb'i diyor.

Gümüş benim, altın da benim, ordular Rabb'inin sözü.

Bu evin sonraki izzeti öncekinden büyük olacak, orduların Rabb'i diyor; ve bu yerde selamet vereceğim, ordular Rabb'inin sözü" (**Hagay 2:6-9)**

4) İnciller (Yeni Ahit)

İşaya peygamberin haber verdiği Peygamberimizle ilgili sözün gerçekleşmesi için bir hatırlatma ve tekid vardır, İsa peygamber diliyle... Peygamberimizin önünde, onun habercisi olan İsa peygamber bakın ne diyor? "Seçilmiş(Mustafa), razı olduğum sevgilim(habibim), milletlere hükmümü ilan edecek olan, bağırmayacak, çağırmayacak, ezilmiş kamışı kırmayacak ve milletler O'nun ismini(şefaatini) umacak" İşte İsa Peygamber ağzıyla Sonsuz Yüce Allah'ın vahyi...

Ta ki İşaya peygamber vasıtası ile söylenen söz yerine gelsin:

"İşte, benim seçtiğim kölem, canımın kendisinden razı olduğu sevgilim; ruhumu onun üzerine koyacağım, Ve milletlere hükmü ilan edecektir

O uğraşmayacak, ve bağırmayacaktır; Ve kimse meydanlarda onun sesini işitmeyecektir.

Hükmü zafere eriştirinceye değin, Ezilmiş kamışı kırmayacak, ve tüten fitili söndürmeyecek,

Ve milletler onun ismine ümit edeceklerdir." (**Matta 12:17-21)**

İsa, Mezmurlar 110:1-7'ye atıfta bulunarak diyor ki; Mesih(beklenen son peygamber) Davud'un oğlu(soyu) değildir. Böyle olsaydı Allah, Davud'a aşağıdaki şekilde hitap etmezdi. Demek ki son evrensel peygamber, Davud soyundan değildir. Davud soyundan olan İsrailoğulları'nın son peygamberi İsa'dır. İşte "Luka İncili"nin beyanları:

İsa onlara dedi: Nasıl diyorlar ki Mesih, Davud'un oğludur?

Çünkü Davud kendisi Mezmurlar kitabında diyor: "Rab(Allah), Rabbime(Efendime) dedi:

"Ben düşmanlarını senin ayaklarına basamak koyuncaya kadar, Sağımda otur." Şimdi Davud onu Rab diye çağırırsa, o nasıl onun oğlu olur? (**Luka 20:41-44)**

İsa: "Ben, Allah'a yalvaracağım O size başka bir 'tesellici'yi ve"hakikat ruhu"nu Peygamber olarak göndersin":

"Ben de Baba'ya(Allah'a) yalvaracağım, ve O, size başka bir Tesellici, hakikat Ruhunu, verecektir; ta ki, daima sizinle beraber olsun." (**Yuhanna 14:16)**

"Fakat benim ismimle, Baba'nın göndereceği Tesellici, Kutsal Ruh, o size herşeyi öğretecek, ve size söylediğim her şeyi, hatırınıza getirecektir." (**Yuhanna 14:26)**

" Bununla beraber ben size hakikati söylüyorum; benim gitmem sizin için hayırlıdır, çünkü gitmezsem Tesellici size gelmez; fakat gidersem, onu size gönderirim. Ve o geldiği zaman, günah için, salah için, ve hüküm için dünyayı ilzam edecektir." (**Yuhanna 16:7-8)**

" Fakat o, hakikat Ruhu, gelince, size her hakikate yol gösterecek; zira kendiliğinden söylemeyecektir; fakat her ne işitirse, söyleyecek; ve gelecek şeyleri size bildirecektir. O, beni taziz edecektir; çünkü benimkinden alacak, ve size bildirecektir." **(Yuhanna16:13-14)**

Buradaki "Tesellici" kelimesi gerçekte "Periglytos"tan türemiş "peraklit" dir.

Bunun Aramice karşılığı "Himada-Hemida"; "Ahmed-Muhammed"dir, yani "övülmüş". Aramice-Arapça-İbranice kardeş dillerdir ve 'özellikle İbranice'nin, Arapça'ya benzerliği-yakınlığı şaşırtıcı derecededir. Hahamlar bunu bile gizliyerek, İshak-İsmail kardeşliğini örtüyorlar.

İsa, "ismim"le Allah'ın(Baba'nın) göndereceği "Tesellici"(Övülmüş), oldukça açık ve anlamlı. Ayrıca İsa'nın Kur'an'daki ismi "Mesih"tir(meshedilmiş-meshedici), Peygamberimiz'in de beklenen son "Mesih"(meshedilmiş-kurtarıcı mesih) olduğu bilinmektedir. Bu nedenledir ki İsa, Peygamberimiz için benim "Mesih ismim"le gönderilecek "tesellici(övülmüş)" ifadesini kullanıyor.

Yuhanna'da, Peygamberimiz'e işaret eden bu ifade ve kavramlar, hiçbir tevile imkan vermeyecek derecede açık ve kesindir. Ancak Hristiyanlar da, Yahudiler gibi kelimelere dans ettirerek; İsa'nın haber verdiği Peygamber'in, yine İsa olduğunu söyleyebilmektedirler.

5) Barnabas İncili

Barnabas İncili, baştan sona kadar, İsa'nın, kendisinden sonra gelecek olan "Övülmüş, Evrensel Rahmet Elçisi"nin haberciliği ile doludur. Hatta İsa, Muhammed(sav) ümmetinden olmak için Sonsuz Yüce Allah'a yalvardığını ve bu isteğinin kabul edildiğini; bu nedenle de tekrar dünyaya Kur'an hadimi ve imam-mehdi olarak geleceğini bildirmektedir. Bu açıklamaların uzunluğu sebebiyle İsa'nın, Peygamberimiz'le ilgili Barnabas İncili'ndeki beyanlarının tamamına yer veremiyoruz. Ancak sembolik olarak aşağıdaki paragrafı alıyoruz: "Bunun üzerine yazıcı dedi: "Allah'ın köleleri ve peygamberleri Musa ve (senin yaptığın gibi Güneş'i yerinde durduran) Yuşa'nın eliyle yazılmış eski bir Kitap gördüm. Bu kitap Musa'nın gerçek Kitabıdır. İçinde, İsmail'in, Mesih'in babası, İshak'ın da, Mesih'in habercisinin babası olduğu yazılıdır. Ve Kitap şöyle der:

"Musa dedi: 'Kadir ve Rahim olan İsmail'in Allah'ı Rabb, azametinin nurunu kölene göster.' Bunun üzerine, Allah ona, Elçisi'ni, İsmail'in kucağında gösterdi ve İsmail de İbrahim'in kucağındaydı. İsmail'in yanında İshak duruyordu, kucağında bir çocuk vardı. Parmağıyla Allah'ın Elçisi'ni gösterip diyordu: 'Bu, Allah'ın tüm şeyleri kendisi için yarattığı kişidir.' Bunun üzerine Musa sevinçle haykırdı: 'Ey İsmail, sen kucağında tüm Dünya'yı ve Cennet'i tutuyorsun; ben Allah'ın kölesini unutma ki, Allah'ın her şeyi kendisi için yarattığı oğlunun(kölesinin) sayesinde Allah'ın gözünde bir lütfa erebileyim.'" (Bölüm 191, s. 326)

Sonuç

1) İsrailoğulları, özellikle İshak soyundan olmayan bir peygamberi onaylamaya hiç bir zaman hazır olmamışlardır. Çünkü dar anlamda kavmiyetçilik ruhlarına işlemiştir. Kendileri, adeta Allah'ın çocuklarıdır(!), özeldirler, ne kadar Hak'tan sapsalar, suç işleseler de; Allah onlardan vazgeçmez(!) İsrailoğulları'nın kerametleri kendilerinden menkuldur.

2) İnsanlık aleminde kutsallık; Tanrı çocukları(!) olarak sadece kendilerine hastır. Musa gibi hiçbir peygamber olamaz, ayrıca tüm peygamberler de İsrailoğulları'ndandır. İsrailoğulları dışından peygamber gelemez, bu sebeple de İshak- Yakub soyu dışından peygamber gönderilmediği, yahut gönderilmeyeceği ön yargısına sahiptirler. Ve böyle bir peygamberi reddetmeye peşinen hazırdırlar.

3) İsmailoğulları, aslında İbrahim'in Hacer'den doğma İsmail'in çocuklarıdır, Yakub'un "ammuoğulları"dır, ancak bunun hiçbir önemi yoktur. Başından beri Hacer, İsmail ve İsmailoğulları hep aşağılanmış, aşağı görülmüş, kolayca iftiralar atılmıştır.

Hacer gibi tüm İsmailoğulları'na köle gözüyle bakılmış; tüm fazileti, "Allah'a kölelik"te değil, İbrahim gibi Sonsuz Yüce Allah'a boyun uzatmakta değil; Yakuboğulları(İsrailoğulları) olmakta arama yanılgısına düşmüşlerdir.

4) Sonsuz Yüce Allah, elbette İbrahim'in tüm denemeleri başarıyla geçmesi ve duası sebebiyle; onun soyundan bir ümmet oluşturmuş ; arka arkaya peygamberler göndermiş; iman edenlerden insanlığa örnek bir toplum çıkarmış; "Allah'ın Hukuğu"nu çiğneyenleri şiddetle cezalandırmış; helaklarını "Yaklaşan Saat"e ertelemiştir. Ayrıca İsrailoğulları dışındaki her kavme de uyarıcı-korkutucu ve müjdeleyici peygamberler gönderilmiştir.

5) Kendilerini, Allah'ın kutsalları olarak gören bu "kavmiyetçi-kibirli toplum"a, Allah, tüm yolları göstermiş, Allah'ın sadık köleleri olmaya devam ederlerse; nimetlendirileceklerini, ihanet ederlerse şiddetle cezalandırılacaklarını Musa aracılığıyla bildirmiş; kendilerinden yemin-lanet almıştır. Aynı şekilde de göndereceği son rahmet elçisi ve evrensel gerçek Mesih'i; yani Muhammed'i, tüm vasıflarıyla apaçık bildirmiş; arka arkaya gönderdiği İsrailoğlu peygamberleri vasıtasıyla da bu vasıfları teyid etmiştir. Ancak bu son Mesih Muhammed'in peygamberliğini yalanlamışlar ve "Yazılı, Sözlü Tevrat"daki tüm vasıflarını-işaretlerini de örterek kavmi bir peygambere dönüştürmüşlerdir. Peygamberimiz'in habercisi olan İsa peygamberi de reddetmişler, öldürmeye teşebbüs etmişler ve hala Mesih; yani son bir peygamber beklemeye devam etmektedirler.

6) Sonuç olarak Yahudi ve Hristiyanlar, gündüz gibi aydınlık olan bu meseleyi; yani Muhammed(sav)in; övülmüş, evrensel ve yukarıdan beri kitaplarda anlatılan "Son Mesih Peygamber" olduğu gerçeğini reddederek; kendisini özellikle İsrailoğulları'nın kurtarıcı-mesihi olarak sunacak olan Deccal'in kucağına düşmeye aday olmuşlardır. Giderek artan bir şekilde inkar ve düşmanlıklarını devam ettirmektedirler. İsa gelip gerçekleri haykırıncaya kadar da böyle devam edecektir, ancak elbette son pişmanlık fayda vermeyecek ve zalimler, "Yaklaşan Saat"te hak ettikleri cevabı alacaklardır.

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Buhari, C.6, Hno: 987, s.438.

3) Darimi, C.1, Hno: 5,7,8

4) Tora ve Aftara, Türkiye Hahambaşılığı, Gözlem Yy, İstanbul, 2009.

5) Kitabı Mukaddes Eski ve Yeni Ahit, Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 1995.

6) Mezmurlar(Zebur), Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 2001.

7) Barnabas İncili, çev. Mehmet Yıldız, Kültür Basın Yayın Birliği, İstanbul,

8) D. S. Margolıouth, İslamiyet Öncesi Arap- İsrailoğulları İlişkileri, Türkçesi, Suat Ertüzün, Kaknüs Yy. İstanbul, 2003.

KUR'AN'DA "ÇIKIŞ" VE "TUR DAĞI"

49-Sizi (İsrailoğulları'nı) kadınlarınızı hayatta bırakıp, oğullarınızı boğazlayarak, azabın kötüsüne sürükleyen Firavun'un yönetiminden kurtardık. Bunda, sizin için Rabb'inizden büyük bir imtihan vardı.

50-Ve o zaman ki; denizi yarıp, sizi kurtardık. Sizler bakıp dururken, Firavun ve adamlarını boğduk.

51- Arkasından, Musa ile kırk gece için sözleştik. Ondan sonra siz, buzağıyı (ilah) edindiniz ve zalimler oldunuz.

52-Sonra, sizi bağışladık. Umulur ki, teşekkür edersiniz.

53- Musa'ya, Kitab'ı ve Furkan'ı verdik. Umulur ki, hidayet bulursunuz.

54- Musa, kavmine dedi ki: "Ey kavmim, sizler, buzağıyı (ilah) edinerek, kendinize zulmettiniz. Oraya, Rabb'inize tövbe edin(dönün) ve nefislerinizi öldürün. Bu, sizden tövbelerinizi kabul etmesi için Rabb'iniz Katı'nda, daha hayırlıdır. Muhakkak O, tövbeleri kabul eden ve esirgeyendir.

55- O zaman yine, Musa'ya dediniz ki: "Allah'ı açıkça görünceye kadar, sana inanmayız." Arkasından, sizler bakıp dururken, "saika"(yıldırım- ölüm) sizi yakaladı.

56- Ölümünüzden sonra sizi dirilttik. Umulur ki, teşekkür edersiniz.

57- Bulutları üzerinize gölge kıldık ve üzerinize kudret helvası ve bıldırcın indirdik. O size rızık olarak verdiğimiz, temiz olan şeylerden yiyin. Onlar, Bize zulmetmediler, ancak kendilerine zulmedenler oldular.

58- Biz söyledik ki: "Şu şehre girin ve orada, dilediğinizden bol bol yiyin. Secde ederek, şehrin kapısından girin ve suçlarımızı bağışla deyin! (Biz de), sizin suçlarınızı bağışlayalım. Biz yakında, muhsinleri ziyade edeceğiz."

59- Zalimler, kendilerine söylenen o sözü, başkasıyla değiştirdiler. Biz de, onların dinden çıkmaları sebebiyle, o zalimlerin üzerine Gök'ten "ricz"(azap) indirdik.

60- Musa, kavmine su istediği zaman, Biz dedik ki: "Asanı taşa vur!" Arkasından, o taştan, on iki göze fışkırdı. Böylece insanlardan her biri, içeceğini bilmişti. Allah'ın verdiği rızıktan yiyin, için ve yeryüzünde fesat çıkararak, asi olmayın.

61- Demiştiniz ki: "Ey Musa, tek bir taama(yemeğe) sabredemeyiz. Sen, bizim için Rabb'ini çağır. Bize, yerin bitirdiği bakla, acur, sarmısak, mercimek ve soğandan çıkarsın." (Musa) dedi ki: "O değersiz olanı, şu hayırlı olan şeyle mi değiştirmek istiyorsunuz?

(Öyleyse) Mısır'a(şehre) inin, orada sizin istediğiniz şey vardır." (Böylece), onların üzerine, horluk ve miskinlik (damgası) vuruldu ve Allah'ın gazabını satın aldılar. Bu, Allah'ın ayetlerini örtmeleri ve O'nun nebilerini haksız yere öldürmeleri sebebiyledir. Ve yine, isyan etmeleri ve hudutları çiğnemeleri nedeniyledir.**[Bakara(2)/ 49-61]**

63- Sizden misak(söz) aldığımız zaman, Tur'u üzerinize yükseltmiştik. (Demiştik ki:) "Size verilen o şeyi kuvvetle tutun ve onda olanı hatırlayın. Umulur ki, sakınırsınız."

64- Bundan sonra, yüz çevirdiniz. Şayet Allah'ın, size karşı lutfu ve rahmeti olmasaydı, muhakkak hüsrana uğrayanlardan olurdunuz. **[Bakara(2)/63-64]**

92- Muhakkak Musa, size apaçık belgelerle geldi. Ondan sonra siz, buzağıyı (ilah) edindiniz. Sizler, zalimlersiniz.

93- Sizden misak (söz) aldığımız zaman, Tur'u üzerinize yükseltmiştik. (Demiştik ki:) "Size verilen o şeyi kuvvetle tutun ve onu dinleyin!" Dediler ki: "Dinledik ve isyan ettik." Onların örtmeleri sebebiyle, buzağı (sevgisi), onların kalplerine içirildi. De ki: "Şayet müminseniz, sizin imanınızın emrettiği o şey, ne kötüdür!" **[Bakara(2)/92-93]**

153- Kitap Ehli, senden, onların üzerine Gök'ten bir kitap indirmeni istiyor. Muhakkak Musa'dan bundan daha büyüğünü istemişlerdi. Demişlerdi ki: "Bize Allah'ı açıkça göster." Böylece zulümleri sebebiyle onlara, 'saika'(yıldırım-ölüm) çarpmıştı. Onlara beyyineler geldikten sonra, buzağıyı (ilah) edindiler. Yine onları affettik ve Musa'ya apaçık deliller(ayetler) verdik.

154- Onların misakları dolayısıyla, Tur'u üstlerine yükselttik. Onlara dedik ki: "Bu kapıdan secde ederek girin ve "Sebt'de (cumartesinde) haddi aşmayın!" Ve onlardan, büyük bir misak(söz) aldık. [**Nisa Suresi(4)/153-154]**

127- Firavun kavminin önde gelenleri, dediler ki: "Musa ve kavmini, bu yerde(Mısır'da) fesat çıkarmaları, seni ve ilahlarını terk etmeleri için mi bırakacaksın?" (Firavun) dedi ki: "Erkek çocuklarını öldüreceğiz ve kadınlarını sağ bırakacağız. Şüphesiz biz, onlara karşı kahredici bir üstünlüğe sahibiz."

128- Musa kavmine dedi ki: "Allah'tan yardım isteyin ve sabredin! Şüphesiz Arz, Allah'ındır, onu, kölelerinden dilediğine miras bırakır. Ve akıbet de (gelecek de) Allah'tan sakınanlarındır."

129- Dediler ki: "Sen bize gelmeden önce de, geldikten sonra da eziyete uğratıldık." (Musa) dedi ki: "Umulur ki Rabb'iniz, düşmanınızı helak eder; sizi, Arz'da halifeler kılar. Ve böylece nasıl amel edeceğinize bakar." **[Araf Suresi(7)/127-129]**

136- Biz (Firavun ve etrafından) intikam aldık. Onları, ayetlerimizi yalanlamaları, onlardan (ayetlerimizden) gafil olmaları sebebiyle, denizde boğduk.

137- Kendisini bereketli kıldığımız Arz'ın doğusuna ve batısına, o zayıf bırakılmış olan kavmi(İsrailoğulları'nı), varis kıldık. Rabb'inin İsrailoğulları'na olan o güzel sözü (vaadi) sabretmeleri sebebiyle tamamlandı. Firavun ve kavminin sanayilerini (yaptıklarını) ve yükselttiklerini (saraylarını) yerle bir ettik.

138- Biz, İsrailoğulları'nı denizden geçirdik. 'Putlar'a ibadet eden bir kavmin üzerine geldiler. Dediler ki: "Ey Musa, onların ilahları gibi, bize de bir 'ilah' kıl." (Musa) dedi ki: "Muhakkak siz, cahil bir kavimsiniz.

139- "Muhakkak onların o içinde bulundukları (din), helak olucudur ve yaptıkları şeyler boş ve geçersizdir."

140- (Musa) dedi ki: "Size İlah olarak, Allah'tan başkasını mı arayacağım? O (Allah) ki; sizi alemler içinde faziletli kıldı."

141- O zaman ki; kadınlarınızı sağ bırakıp, oğullarınızı öldüren ve azabın kötüsüne sürükleyen Firavun'un yönetiminden sizi kurtarmıştık. Bu, Rabb'inizden büyük bir imtihandı.

142- Musa ile otuz gece için vaatleştik ve ona on (gece) ilave ettik. Böylece Rabb'inin vakti(süresi), kırk geceye tamamlandı. Musa, kardeşi Harun'a dedi ki: "Kavmimin arasında benim adıma halife ve ıslah edici ol. Fesat çıkaranların yoluna tabi olma."

143- Vakta ki Musa,sözleşme yerine geldi ve onun Rabb'i onunla konuştu. (Musa) dedi ki: "Rabb'im, bana görün, Sana bakayım.(Allah) dedi ki: "Elbette sen, Ben'i göremezsin, lakin oraya dağa bak; şayet o yerinde kalabilirse; (ancak) sen, Ben'i ileride göreceksin."Vakta ki onun Rabb'inin (Nur'u), dağa tecelli etti, onu yakıp yok etti. Ve Musa, baygın olarak yere düştü. Ne zaman ki kendine geldi, dedi ki: "Seni tespih ve tenzih ederim, dönüşüm Sana'dır ve ben, müminlerin ilkiyim."

144- (Allah) dedi ki: "Ey Musa, muhakkak Ben, seninle konuşmakla ve sana elçilik vermekle, seni insanlar üzerine seçtim. Sana verdiğim şeyleri tut ve teşekkür edenlerden ol."

145- Biz, ona(Musa'ya), levhalarda; her şeyden bir öğüt ve her şeyin açıklamasını yazdık. Bunları kuvvetle tut ve kavmine emret, en güzel şekilde onu tutsunlar. Yakında fasıkların yurdunu size göstereceğim."

146- Yeryüzünde haksız bir şekilde büyüklenenleri, ayetlerimden (delillerimden) yakında uzaklaştıracağım. Şayet ayetlerin(delillerin) her birini görseler de, ona iman etmezler. Ve şayet, doğruluk yolunu görseler de onu, yol edinmezler. Şayet azgınlık yolunu görseler, onu yol edinirler. Bunun böyle olması, muhakkak onların, ayetlerimizi yalanlamaları ve o ayetlerden gafil olmaları sebebiyledir.

147- Ahirete kavuşmayı ve ayetlerimizi yalanlayan o kimselerin amelleri, boşa çıkmıştır. Onlar, yaptıkları o şeyden başkasıyla cezalandırılmazlar.

148- Musa'nın kavmi, onun arkasından, süs eşyalarından yapılan ve böğüren buzağı cesedini, (ilah) edindiler. Onlar görmediler mi; muhakkak o (heykel), onlarla konuşamıyor ve onları bir yola iletemiyor. Onlar, onu (ilah) edindiler ve zalimler oldular.

149- Vakta ki (buzağı heykeli) ellerinden düşürüldü, muhakkak onlar, saptıklarını anladılar. Dediler ki: "Rabb'imiz, şayet bize merhamet etmezsen ve bizi bağışlamazsan, elbette biz, hüsrana uğrayanlardan oluruz."

150- Ne zaman ki Musa kavmine üzgün ve kızgın bir şekilde döndü, dedi ki: "Benden sonra, bana ne kötü halife(temsilci) oldunuz. Rabb'inizin emrini(azabını) acele mi (istediniz?) (Musa),

levhaları attı, kardeşinin başını tuttu, kendisine doğru çekti. (Harun) dedi ki: "Anam oğlu, muhakkak kavim, beni zayıf bıraktı ve neredeyse beni öldüreceklerdi. Düşmanları bana güldürme ve beni zalim kavimle beraber kılma."

151- (Musa) dedi ki: "Rabb'im, beni ve kardeşimi bağışla ve bizi rahmetine sok. Sen, esirgeyenlerin en esirgeyenisin."

152- Muhakkak o buzağıyı (ilah) edinenlere, dünya hayatında bir zillet ve Rab'lerinden de bir gazap dokunacaktır. Biz, müfterileri, işte böyle cezalandırırız.

153- Kötü amel yapan o kimseler, sonra bu kötülükten döner, iman ederlerse; muhakkak senin Rabb'in bundan sonra bağışlayandır, esirgeyendir.

154- Ne zaman ki; Musa'nın kızgınlığı yatıştı, Levhaları (yerden) aldı. Levhalardan birisinde; "Rab'lerinden korkan kimselere, bir hidayet ve rahmet vardır" (yazılmaktaydı).

155- Musa, buluşma vaktimiz için, kavminden yetmiş adamı seçti. Sarsıntı onları yakaladığı zaman, (Musa) dedi ki: "Rabb'im, şayet Sen dileseydin, önceden,onları ve beni helak ederdin. Bizden olan 'sefihler'in(buzağıyı ilah edinenlerin) yaptıkları dolayısıyla, bizi helak mı edeceksin? Muhakkak o(buzağıyı ilah edinmek),Sen'in bir fitnendir(denemendir). Onunla(denemeyle), dilediğini saptırır, dilediğini doğrultursun. Sen bizim Veli'mizsin. Bizi bağışla ve bize merhamet et ve Sen, bağışlayanların en hayırlısısın." **[Araf Suresi(7)/136-155]**

159- Musa'nın kavminden Hakka doğrultan ve onunla (Hak'la) adalet yapan bir topluluk vardır.

160- Biz, (İsrailoğulları'nı), on iki boy ümmete ayırdık. Kavmi, kendisinden su istediği zaman Musa'ya vahyettik: "Asan'ı taşa vur." Arkasından, o (taştan) on iki göze (pınar) fışkırdı. Onlardan her bir kimse, içeceği suyu bildi. Onları, bulutla gölgelendirdik ve üzerlerine 'menna'(kudret helvası) ile 'selva'(bıldırcın eti) indirdik. (Şöyle dedik): "Sizi rızıklandırdığımız temiz şeylerden yiyin." Biz, onlara zulmetmedik, ancak onlar, kendilerine zulmedenler oldular.[**Araf Suresi(7)/159-160]**

171- O zaman ki; dağı(Tur Dağı'nı), onların üzerine, bir gölge gibi kaldırmıştık. Onlar, muhakkak o(dağ), üzerlerine yıkılacak sandılar. (Dedik ki): "Size verdiğimiz o şeyleri, kuvvetle tutun ve (Kitap'taki) o şeyleri hatırlayın, umulur ki korkar-sakınırsınız."**[Araf Suresi(7)/171]**

90- Biz, İsrailoğulları'nı denizden geçirdik. Firavun ve ordusu, azgınlık ve düşmanlıkla onları takip etti. Ta ki Firavun, boğulacağını anladı ve dedi ki: "İsrailoğulları'nın iman ettiği, kendisinden başka İlah olmayan O (Allah'a) iman ettim ve ben teslim olanlardanım."

91- Şimdi mi(iman ettin)? Önceden isyan etmiş ve bozgunculardan olmuştun.

92- Bugün, senden sonrakilere bir ayet (delil) olsun diye senin bedenini(cesedini) kurtaracağız. Muhakkak insanların çoğu, Bizim ayetlerimizden gafildirler.[**Yunus(10)/90-92]**

51- Kitap'ta Musa'yı da zikret. Muhakkak o, muhlisti; bir resul(elçi) ve nebiydi.

52- Ona (Musa'ya), Tur Dağı'nın sağ yanından seslendik ve onu, (kendisiyle) konuşmak için yaklaştırdık.

53-Ona rahmetimizden, kardeşi Harun'u, bir nebi (peygamber) olarak verdik. **[Meryem(19)/51-53]**

9- Sana, Musa'nın haberi gelmedi mi?

10- O zaman ki, (Musa) bir ateş gördü. Ailesine dedi ki: "Burada bekleyin. Muhakkak ben, bir ateş fark ettim. Umulur ki size, ondan bir kor getiririm veya o ateşin yanında, bir yol gösterici bulurum."

11- Ne zaman ki ona(ateşe) geldi, oradan ona; "Ey Musa!" diye nida edildi.

12- "Muhakkak Ben, senin Rabb'inim. Nalınlarını çıkar; şüphesiz sen, mukaddes vadi Tuva'dasın."

13- "Ben, seni seçtim; sana vahyolunanı dinle!"

14- "Muhakkak Ben Allah'ım. Benden başka ilah yoktur. Bana köle ol ve Ben'i anmak için namaz kıl!"[**Taha(20)/9-14]**

77- Muhakkak Biz, Musa'ya vahyettik ki: "Kölelerimi geceleyin yürüt. Onlara denizde kuru bir yol aç. Yetişilmekten korkma ve endişeye kapılma!"

78- Firavun, ordusuyla onları takip etti. Onları kaplayacak olan deniz suları, onları kapladı.

79- Firavun kavmini saptırdı ve doğru yola yöneltmedi.

80- Ey İsrailoğulları, muhakkak Biz, sizi düşmanlarınızdan kurtardık. Tur (Dağı'nın) sağ yanında sizinle sözleştik. Ve üzerinize, 'kudret helvası' ile 'bıldırcın' indirdik.

81- Size, rızık olarak verdiğimiz temiz olan şeylerden yiyin. Orada azgınlık yapmayın, yoksa gazabım, üzerinize iner. Ben'im gazabım, kimin üzerine inerse muhakkak o, helak olur.

82- Ancak Ben, tövbe eden(dönen) ve iman edip, salih amel işleyen, sonra da doğru yol üzere devam eden kimseleri, çokça bağışlayıcıyım.

83- "Seni, kavminden ayrılıp, acele etmeye sevk eden nedir ey Musa?"

84- (Musa) dedi ki: "Onlar(kavmim) izim üzerindedir. Ben, Sen'i razı etmek için acele ettim Rabb'im!"

85- (Allah) dedi ki: "Muhakkak Biz, senden sonra kavmini denedik, Samiri, onları saptırdı."

86- Arkasından Musa, üzgün ve kızgın bir şekilde kavmine döndü. Dedi ki: "Ey kavmim, Rabb'im size güzel bir vaatte bulunmadı mı? Sizinle yaptığı sözleşmeden çok zaman mı geçti? Yoksa Rabb'inizin gazabının üzerinize inmesini mi istediniz? Yahut da bana olan sözünüzden mi caydınız?"

87- Dediler ki: "Biz sana olan sözümüze, kendiliğimizden muhalefet etmedik ancak (Mısır) kavminden bir 'ziynet yükü' taşımaktaydık, onu (ateşe) attık, Samiri de bu şekilde attı."

88- Arkasından (Samiri) onlara böğüren bir buzağı cesedi(heykeli) çıkardı. Bunun üzerine dediler ki: "İşte, sizin ve Musa'nın ilahı budur; ancak (Musa bunu) unuttu."

89- (Allah) dedi ki: "Görmüyorlar mı? O buzağı, onlarla konuşamıyor ve onlara, ne bir zarar, ne bir fayda vermeye sahip değil."

90- Harun, onlara önceden dedi ki: "Ey kavmim, siz bununla denenmektesiniz. Muhakkak Rabb'iniz, Rahman'dır. Bana tabi olun ve emrime itaat edin."

91- Dediler ki: "Musa bize dönünceye kadar, elbette ona(buzağıya) ibadetten ayrılmayacağız."

92- (Musa) dedi ki: "Ey Harun, onları sapmış olarak gördüğün zaman, seni onlara mani olmaktan engelleyen neydi?"

93- "Bana tabi olmalı değil miydin? Yoksa, emrime isyan mı ettin?"

94- (Harun) dedi ki: "Ey annemin oğlu, sakalımı ve başımı bırak. Muhakkak ben, 'sözümü dinlemedin ve İsrailoğulları'nın arasını açtın' demenden korktum."

95- (Musa) dedi ki: "Ey Samiri, sen ne diyeceksin?"

96- (Samiri) dedi ki: "Onların görmedikleri o kimseyi (Cebrail'i) gördüm ve o elçinin izinden bir parça alıp, onu (ateşe) attım. Böylece nefsim beni, (bu işe) sürükledi."

97- (Musa) dedi ki: "Defol! Muhakkak senin için yaşamında, ancak 'bana dokunmayın' sözü(yakınması) vardır. Ve muhakkak senin için kaçamayacağın bir vaat(cehennem azabı) vardır. Bak o ilahına(buzağı heykeline); o önünde düşüp, ibadet ettiğin şeye! Elbette biz, onu yakacağız, sonra onu, suya savurup atacağız."

98- Muhakkak sizin İlah'ınız O Allah'tır ki; Ondan başka ilah yoktur. O, ilim olarak her şeyi kuşatmıştır.[**Taha(20)/77-98]**

20- Tur-i Sina'da bir ağaç vardır. O(ağaç), yiyecek olanlara, katık(zeytin) ve yağ verir.[**Mü'minun(23)/20]**

52- Musa'ya vahyettik: "Kölelerimi yürüt, muhakkak takip edileceksiniz."

53- Arkasından Firavun, şehirlere (asker) toplayıcılar gönderdi.

54- (Firavun dedi ki): "Muhakak bunlar(Musa'nın kavmi), az bir topluluktur."

55- "Ve muhakkak onlar, bizi öfkelendirmektedirler."

56- "Şüphesiz biz, hazır bir topluluğuz."

57- Arkasından Biz, onları (Firavun'un ordusunu), bahçelerden ve pınarlardan,

58- Hazinelerden ve önemli mevkilerden, çıkardık.

59- Böylece de; İsrailoğulları'nı, oraya varis kıldık.

60- Onlar(Firavun'un ordusu), doğuya yönelenlerin arkasından gittiler.

61- Ne zaman ki, iki topluluk birbirini gördü, Musa'nın topluluğu dedi ki: "Muhakkak bizler, yakalananlar olduk."

62- (Musa) dedi ki: "Hayır. Muhakkak benimle beraber olan Rabb'im, bana yol gösterecektir."

63- Bunun üzerine Musa'ya: "Asanı denize vur" diye vahyettik. Arkasından büyük bir patlama oldu. Ve (denizin) her bir parçası, büyük dağ haline geldi.

64- Takip edenleri de, oraya yaklaştırdık.

65- Musa'yı ve onunla beraber olanların hepsini kurtardık.

66- Sonra takip edenleri de boğduk.

67- Şüphesiz, bunda bir ayet-mucize vardır. Ancak onların çoğunluğu, iman etmiş değildirler.

68- Muhakkak senin Rabb'in, Aziz ve Rahim'dir.**[Şuara(26)/52-68]**

7- O zaman ki Musa ailesine dedi: "Ben bir ateş gördüm. Size ondan bir haber yahut bir ateş parçası(kor) getireyim, umulur ki ısınırsınız."

8- Ateşe geldiği zaman, ona seslenildi: "Ateşte ve çevresinde olanlar, mübarek kılınmıştır. Ve alemlerin Rabb'i olan Allah, Yüce'dir."

9- "Ey Musa, muhakkak Ben, Aziz ve Hakim olan Allah'ım"

10-(Allah) dedi ki: "Asanı at!" (Musa), onun yılan gibi hareket ettiğini gördü ve arkasına bakmadan geriye döndü. (Allah) dedi ki: "Ey Musa, korkma! Şüphesiz Ben'im yanımda elçiler korkmaz!"

11- "Ancak zulmeden başka; sonra kötülüğü, iyiliğe çevirirse, artık şüphesiz Ben, bağışlayanım, esirgeyenim."

12- "Elini koynuna sok, kusursuz olarak bembeyaz çıksın. (Bu), Firavun ve kavmine olan dokuz ayetten biridir. Muhakkak onlar, fasık bir kavimdir."**[Neml(27)/7-12]**

29- (Medyen'de) süreyi tamamlayan Musa, ailesiyle hareket etti. Tur (Dağı'nın) yanında bir ateş gördü. Ailesine dedi ki: "Siz, burada durun. Ben bir ateş gördüm. Size ondan bir haber yahut bir ateş parçası(kor) getireyim, umulur ki ısınırsınız."

30- Oraya geldiğinde, kutsal bir bölgedekivadinin sağ yamacından; bir ağaçtan seslenildi: "Ey Musa, muhakkak Ben alemlerin Rabb'i olan Allah'ım."

31- "Asanı at!" (Musa) onun yılan gibi hareket ettiğini gördü ve arkasına bakmadan geriye döndü. "Ey Musa, dön ve korkma! Muhakkak sen emniyettesin!"

32- "Elini koynuna götür, kusursuz olarak bembeyaz çıksın. Korkudan açılan kollarını kendine çek. İşte bunlar, Firavun ve ileri gelenlerine senin Rabb'inden iki delil(mucize)dir. Muhakkak onlar, fasık bir kavimdir."

33- (Musa) dedi ki: "Rabb'im muhakkak ben, onlardan bir kimseyi öldürdüm. Onların da beni öldürmelerinden korkuyorum."

34- "Kardeşim Harun ki; onun konuşması benden daha fasih(açık)tır. Onu, benimle beraber yardımcı ve doğrulayıcı olarak gönder. Muhakkak ben, onların beni yalanlamalarından korkuyorum."

35- (Allah) dedi ki: "Seni, kardeşinle takviye edip, güçlendireceğiz. Sizin ikinize de öyle bir güç ve yetki vereceğiz ki ayetlerimiz sayesinde size erişemeyecekler. Siz ve size tabi olanlar, galip geleceksiniz."

36- Ne zaman ki Musa, apaçık ayetlerimizle onlara geldi, dediler ki: "Şu şey, ancak uydurulmuş bir sihirdir. Biz daha önceki atalarımızdan böyle bir şey işitmedik."

37- Musa dedi ki: "Kimin onun indinden hidayetle geldiğini ve yurdun (Mısır'ın) akıbetinin kimin olacağınıRabb'im en iyi bilendir. Muhakkak o zalimler, kurtuluşa eremezler."38- Firavun dedi ki: "Ey ileri gelenler, ben, sizin için, kendimden başka bir ilah bilmiyorum. Ey Haman, benim için çamurun üzerinde ateş yak ve arkasından benim için bir kule yap. Umulur ki; Musa'nın ilahına erişirim. Muhakkak ben onu, yalancılardan sanıyorum."

39- O (Firavun) ve askerleri, yeryüzünde haksız bir şekilde büyüklenmek istediler ve Bize döndürülmeyeceklerini sandılar.

40- Biz, onu ve ordusunu yakaladık ve arkasından onları suya attık. Bak, zalimlerin akıbeti nasılmış.

41- Biz, onları ateşe çağıran önderler kıldık. Kıyamet günü de yardım olunmazlar.

42- Biz onları şu dünyada lanete tabi kıldık. Kıyamet günü de onlar çirkinleştirilmiş olanlardır.

43- Evvelki nesilleri helak ettikten sonra, Musa'ya Biz Kitab'ı verdik. (Bu Kitap), insanlar için bir basiret, hidayet ve rahmettir. Umulur ki düşünürler.

44- Biz Musa'ya, 'Emri' verdiğimiz zaman, sen, (Tur Dağı'nın) batı tarafında değildin. Ve sen, şahitlerden de değildin.

45- Ancak Biz, birçok nesiller inşa ettik, onların üzerinden uzun ömürler(zamanlar) geçti. Ve sen uzun süre Medyen halkı arasında yaşayan, onlara ayetlerimizi tilavet eden değilsin. Ancak sen, gönderdiğimiz elçilerdensin.

46- (Musa'ya) Seslendiğimiz zaman da, sen Tur'un yanında değildin. Ancak sen, önceden bir uyarıcı gelmemiş olan bir kavmi uyarmak için Rabb'inden bir rahmetsin, umulur ki düşünürler.[KASAS(28)/29-46]

15- Musa'nın haberi sana geldi mi?

16- O zaman ki Rabb'i ona, mukaddes vadi Tuva'da seslenmişti:

17- "Oraya Firavun'a git; muhakkak o, azdı."

18- Ona de ki: "Arınmak istiyor musun?" [**Naziat(79)/15-18]**

1- Andolsun incire ve zeytine!

2- Ve 'Sina Dağı'(Tur Dağı)'na.

3- Ve şu 'Emin Belde'(Mekke)'ye. [**Tin(95)/1-3]**

Tevrat'ta "Çıkış" ve "Tur Dağı"

3/1- Ve Musa, kaynatası Midyan kahini Yetro'nun sürüsünü güdüyordu ve sürüyü çölün arkasına götürdü ve Allah'ın dağına; Horeb'e geldi.

2- Ve Rabb'in meleği, bir çalıdan yükselen ateş alevinin içinden ona göründü. Musa baktı, çalı yanıyor, ama tükenmiyordu.

3- Ve Musa dedi: Şimdi döneyim ve bu büyük manzarayı göreyim, çalı niçin yanıp tükenmiyor.

4- Rab Allah, Musa'nın yaklaştığını görünce ona, çalının içinden, "Musa Musa!" diye seslendi. Musa, "buyur!" diye yanıtladı.

5- Allah "fazla yaklaşma" dedi. "Çarıklarını çıkar. Çünkü bastığın yer kutsal topraktır."

6- Ve dedi: "Ben, babanın Allah'ı, İbrahim'in Allah'ı, İshak'ın Allah'ı ve Yakub'un Allah'ıyım." **Çıkış, Bap:3; 1-6**

3/12- Ve Allah dedi: "Gerçekten Ben, seninle olacağım ve Benim seni gönderdiğime senin için işaret şu olacak: Sen, kavmi, Mısır'dan çıkardığın zaman, bu dağ üzerinde Allah'a ibadet edeceksin." Çıkış, Bap:3; 12

12/37- İsrailoğulları , kadın ve çocukların dışında 600.000 kadar erkekle,yaya olarak Ramses'ten Sukkot'a doğru yola çıktılar.

38- Ve koyunlar, sığırlar, pek çok hayvanlarla, karışık çok halk da onlarla beraber çıktı

39- Mısır'dan getirdikleri hamurla, mayasız pide pişirdiler. Maya yoktu. Çünkü Mısır'dan kovulmuşlar, kendilerine azık hazırlayacak zaman bulamamışlardı.

40- İsrailoğulları, Mısır'da 430 yıl yaşadı. **Çıkış, Bap:12; 37-40**

13/17- Ve vaki oldu ki, Firavun kavmi salıverdiği zaman, yakın olmasına rağmen Allah, onları, Filistiler diyarının yolundan götürmedi. Çünkü Allah dedi; kavm harp gördüğü zaman, belki nadim olup Mısır'a döner.

18- Fakat Allah, halkı, çöl yolundan Kızıldeniz'e doğru dolaştırdı. İsrailoğulları Mısır'dan silahlı çıkmışlardı. **Çıkış, Bap: 13; 17-18**

13/20- Sukkot'tan ayrılıp çöl kenarında, Etam'da konakladılar. **Çıkış, Bap: 13; 20**

14/1- Rab Musa'ya dedi ki:

2- "İsrailoğullarına söyle, dönsünler ve Pi- Hahirot yakınlarında, Migdol ile deniz arasında, Baal-Sefon'un karşısında deniz kıyısında konaklasınlar." **Çıkış, Bap: 14; 1-2**

14/5- Halkın kaçtığı, Mısır Firavunu'na bildirilince; Firavunla görevlileri, onlara ilişkin düşüncelerini değiştirdiler: "Biz ne yaptık?" dediler,

"İsrailoğullarını salıvermekle kölelerimizi kaybetmiş olduk!"

6- Ve kendi cenk arabasını hazırlayıp, kavmini yanına aldı; Firavun savaş arabasını hazırlattı, ordusunu yanına aldı.

7- Seçme 600 savaş arabasının yanısıra, Mısır'ın bütün savaş arabalarını, sorumlu sürücüleriyle birlikte yanına aldı.

8- Rab, Mısır Firavunu'nun yüreğini katılaştırdı. Firavun, zafer havası içinde ilerleyen İsrailoğullarının peşine düştü.

9- Mısırlılar, Firavunun bütün atları, savaş arabaları, atlıları, askerleriyle onların ardına düştüler ve deniz kıyısında, Pi-Hahirot yakınlarında, Baal-Sefon'un karşısında konaklarken onlara yetiştiler.

10- Firavun yaklaşırken, İsrailoğulları Mısırlıların arkalarından geldiğini görünce dehşete kapılarak, Rabb'e feryat ettiler.

11- Musa'ya, "Mısır'da mezar mı yoktu da bizi, çöle ölmeye getirdin?" dediler, "bak, Mısır'dan çıkarmakla bize ne yaptın!"

12- "Mısır'dayken sana; 'Bırak bizi, Mısırlılara kölelik edelim' demedik mi? Çölde ölmektense, Mısırlılara kölelik etsek bizim için daha iyi olurdu."

13- Musa: "korkmayın!" dedi, "Yerinizde durup bekleyin, Rab bugün sizi nasıl kurtaracak görün. Bugün gördüğünüz Mısırlıları bir daha hiç görmeyeceksiniz."

14- Rab sizin için savaşacak, siz sakin olun yeter."

15- Rab Musa'ya: "Niçin bana feryat ediyorsun?" dedi, "İsrailoğullarına söyle ilerlesinler."

16- "Sen değneğini kaldır, elini denizin üzerine uzat. Sular yarılacak ve İsrailoğulları, kuru toprak üzerinde yürüyerek denizi geçecekler."

17- "Ben, Mısırlıların yüreğini karıştıracağım, arkadan gelsinler. Firavunu, bütün ordusunu, savaş arabalarını, atlılarını yok ederek yücelik kazanacağım."

18-"Ve Firavun'da, cenk arabalarında ve atlılarında izzet bulduğum zaman , Mısırlılar bilecekler ki, Ben Rabb'im."

19- Ve İsrail ordusunun önünde yürüyen Allah'ın meleği, yerini değiştirip arkalarında yürüdü; ve bulut direği önlerinden yerini değiştirip arkalarında durdu;

20- Ve Mısırlıların ordusu ve İsrail ordusunun arasına geldi: ve bulut ve karanlık vardı: fakat geceyi aydınlatıyordu; ve bütün gece biri, ötekine yaklaşmadılar.

21- Musa elini denizin üzerine uzattı. Rab, bütün gece güçlü doğu rüzgarıyla suları geri itti, denizi karaya çevirdi. Sular ikiye bölündü.

22-İsrailoğulları, kuru toprak üzerinde yürüyerek denizi geçtiler. Sular, sağlarında, sollarında onlara duvar oluşturdu.

23- Mısırlılar, arkalarından geliyordu. Firavunun bütün atları, savaş arabaları, atlıları denizde onları izliyordu. **Çıkış, Bap: 14; 5-23**

14/26- Ve Rab, Musa'ya dedi: "Elini deniz üzerine uzat, ta ki sular, Mısırlılar üzerine, cenk arabaları üzerine ve atlıları üzerine dönsünler."

27- Musa, elini denizin üzerine uzattı. Sabaha karşı deniz, olağan haline döndü. Mısırlılar sulardan kaçarken Rab, onları denizin ortasında silkeleyip attı.

28- Geri dönen sular, savaş arabalarını, atlıları, İsrailoğullarının peşinden denize dalan Firavunun bütün ordusunu yuttu. Onlardan bir kişi bile sağ kalmadı.

29- Ancak İsrailoğulları, denizi kuru toprakta yürüyerek geçmişlerdi. Sular, sağlarında, sollarında onlara duvar oluşturmuştu.

30- Rab, o gün İsrailoğullarını, Mısırlıların elinden kurtardı. İsrailoğulları, deniz kıyısında Mısırlıların ölülerini gördüler.

31- Ve İsrail, Rabb'in Mısırlılar üzerinde yapmış olduğu büyük işini gördü ve kavim, Rab'den korktu ve Rabb'e ve kölesi Musa'ya inandılar. **Çıkış, Bap: 14; 26-31**

15/22-Musa, İsrailoğullarını Kızıldeniz'in ötesine çıkardı. Şur Çölü'ne girdiler. Çölde üç gün yol aldılarsa da, su bulamadılar.

23- Mara'ya vardılar. Ama Mara'nın suyunu içemediler, çünkü su acıydı. Bu yüzden oraya, Mara(acılık) adı verildi. **Çıkış, Bap: 15; 22-23**

15/27- Sonra Elim'e gittiler. Orada 12 su kaynağı 70 hurma ağacı vardı. Su kıyısında konakladılar. **Çıkış, Bap: 15; 27**

16/1- Bütün İsrailoğulları, Elim'den ayrıldı. Mısır'dan çıktıktan sonra, ikinci ayın on beşinci günü Elim ile Sina arasındaki "Sin Çölü"ne vardılar.

2- Çölde, hepsi Musa'yla Harun'a yakınmaya başladı.

3- "Keşke Rab, bizi Mısır'dayken öldürseydi" dediler. "Hiç değilse orada et kazanlarının başına oturur, doyasıya yerdik. Ancak siz, bütün topluluğu açlıktan öldürmek için bizi bu çöle getirdiniz."

4- Rab, Musa'ya: "Size gökten ekmek yağdıracağım" dedi. "Halk her gün gidip günlük ekmeğini toplayacak. Böylece onları sınayacağım: Benim yasama göre yaşıyorlar mı, yaşamıyorlar mı, göreceğim." **Çıkış, Bap: 16; 1-4**

17/1- Ve İsrailoğulları, Sin Çölü'nde konaktan konağa göç edip, "Refidim"de kondular. Ancak orada içecek su yoktu.

2- Musa'ya, "Bize içecek su ver" diye çıkıştılar. Musa, "Niçin bana çıkışıyorsunuz?" dedi, "Neden Rab'bi deniyorsunuz?"

3- Ama halk susamıştı. "Niçin bizi Mısır'dan çıkardın?" diye Musa'ya söylendiler, "Bizi, çocuklarımızı, hayvanlarımızı susuzluktan öldürmek için mi?"

4- Musa, "Bu halka ne yapayım?" diye Rabb'e feryat etti, "Neredeyse beni taşlayacaklar."

5- Rab, Musa'ya: "Halkın önüne geç" dedi, "birkaç İsrail ileri gelenini ve Nil'e vurduğun değneği de yanına alıp yürü."

6- "Ben, Horeb Dağı'nda, bir kayanın üzerinde, senin önünde duracağım. Kayaya vuracaksın, halk içsin diye su fışkıracak." Musa, İsrail ileri gelenlerinin önünde, denileni yaptı.

7-Oraya, Massa (deneme) ve Meriva (çekişme) adı verildi.

Çünkü İsrailoğulları, orada Musa'ya çıkışmış ve "acaba Rab aramızda mı, değil mi?" diye Rabb'i denemişlerdi.

8- Ve Amalek geldi ve İsrail'le, "Refidim"de cenketti. **Çıkış, Bap:17; 1-8,**

17/13- Böylece Yeşu Amalek ordusunu yenip kılıçtan geçirdi.

14- Rab, Musa'ya, "Bunu hatıra olarak kayda geç" dedi, "Yeşu'ya da söyle, Amaleklilerin adını yeryüzünden büsbütün sileceğim."

15- Musa, bir sunak(mezbah) yaptı, adını "Rab sancağımdır" koydu.

16- Ve dedi: Rab yemin etti; Rabb'in, nesilden nesile Amalek'le cengi olacaktır. **Çıkış, Bap:17; 13-16**

18/1- Musa'nın kayınbabası Midyanlı Kahin(Peygamber) Yetro; Allah'ın, Musa ve halkı İsrail için yaptığı her şeyi, Rabb'in, İsraillileri, Mısır'dan nasıl çıkardığını duydu. **Çıkış, Bap: 18; 1**

18/5- Yetro, Musa'nın karısı ve oğullarıyla birlikte Allah'ın Dağı'na, Musa'nın konakladığı çöle geldi.

6- Musa'ya şu haberi gönderdi: "Ben, kayınbaban Yetro, karın ve iki oğlunla birlikte sana geliyoruz." **Çıkış, Bap: 18; 5-6**

18/27- Sonra Musa kayınbabasını uğurladı. Yetro da ülkesine döndü. **Çıkış, Bap: 18; 27**

19/1- İsrailoğulları Mısır'dan çıktıktan tam üç ay sonra, Sina Çölü'ne vardılar.

2- Refidim'den yola çıkıp, "Sina Çölü"ne girdiler. Orada, "Sina Dağı"nın karşısında konakladılar.

3- Musa, Allah'ın huzuruna çıktı. Rab, dağdan kendisine seslendi: "Yakup soyuna İsrailoğullarına; halkına şöyle diyeceksin:

4- "Mısırlılara ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz.

5- "Şimdi sözümü dikkatle dinler, antlaşmama uyarsanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir.

6- "Siz benim için kahinler(peygamberler) krallığı kutsal ulus olacaksınız. İsrailoğullarına böyle söyleyeceksin."

7- Musa, gidip halkın ileri gelenlerini çağırdı ve Rabb'in kendisine buyurduğu her şeyi onlara anlattı.

8-Bütün halk bir ağızdan: "Rabb'in söylediği her şeyi yapacağız" diye yanıtladılar. Musa halkın yanıtını Rabb'e iletti.

9- Rab Musa'ya, "Sana koyu bir bulut içinde geleceğim" dedi, "Öyle ki, seninle konuşurken halk işitsin ve her zaman sana güvensin." Musa, halkın söylediklerini Rab'be iletti.

10- Rab, Musa'ya: "Git, bugün ve yarın halkı arındır" dedi. "Giysilerini yıkasınlar."

11- "Üçüncü güne hazır olsunlar. Çünkü üçüncü gün, bütün halkın gözü önünde ben Rab Sina Dağı'na ineceğim.

12- "Dağın çevresine sınır çiz ve halka de ki; 'Sakın dağa çıkmayın, dağın eteğine de yaklaşmayın! Kim dağa dokunursa kesinlikle ölecektir.

13- "Ya taşlanacak, ya da okla vurulacak; ona insan eli değmeyecek. İster hayvan olsun ister insan, yaşamasına izin verilmeyecek.' Ancak boru uzun uzun çalınınca dağa çıkabilirler."

14- Sonra Musa dağdan halkın yanına inip onları arındırdı. Herkes giysilerini yıkadı.

15- Musa halka, "Üçüncü güne hazır olun" dedi, "Bu süre içinde cinsel ilişkide bulunmayın."

16- Üçüncü günün sabahı, gök gürledi, şimşekler çaktı. Dağın üzerinde koyu bir bulut vardı. Derken, çok güçlü bir boru sesi duyuldu. Ordugahta herkes titremeye başladı.

17- Musa, halkın Allah'la görüşmek üzere ordugahtan çıkmasına öncülük etti. Dağın eteğinde durdular.

18- Sina Dağı'nın her yanından duman tütüyordu. Çünkü Rab, dağın üstüne ateş içinde inmişti. Dağdan ocak dumanı gibi duman çıkıyor, bütün dağ şiddetle sarsılıyordu.

19- Boru sesi gitgide yükselince, Musa konuştu ve Allah, gök gürlemeleriyle onu yanıtladı.

20- Rab, Sina Dağı'nın üzerine indi, Musa'yı dağın tepesine çağırdı. Musa tepeye çıktı.

21- Rab, "Aşağı inip halkı uyar" dedi. "Sakın beni görmek için sınırı geçmesinler, yoksa birçoğu ölür."**Çıkış, Bap: 19; 1-21**

20/2- Seni, Mısır'dan, köle olduğun ülkeden çıkaran Allah, Rab, Benim.

3- "Benden başka ilahın olmayacak." **Çıkış, Bap: 20; 2-3**

20/18- Halk, gök gürlemelerini, boru sesini duyup şimşekleri ve dağın başındaki dumanı görünce, korkudan titremeye başladı. Uzakta durarak:

19- Musa'ya, "bizimle sen konuş, dinleyelim" dediler, "ancak Allah konuşmasın, yoksa ölürüz."

20- Musa, "korkmayın!" diye karşılık verdi, "Allah sizi denemek için geldi; Allah korkusu üzerinizde olsun, suç işlemeyesiniz diye."

21- Musa, Allah'a doğru koyu karanlığın içine yaklaşırken, halk uzakta durdu.

22- Rab, Musa'ya şöyle dedi: "İsrailoğullarına de ki, göklerden sizinle konuştuğumu gördünüz."

23- "Benim yanımsıra başka ilahlar yapmayacaksınız, altın ya da gümüş ilahlar dökmeyeceksiniz."

24- "Benim için toprak bir sunak(mezbah) yapacaksınız. Yakmalık ve esenlik sunularınızı, davarlarınızı, sığırlarınızı onun üzerinde sunacaksınız. Adımı anımsattığım her yere gelip sizi kutsayacağım."

25- "Eğer bana taş sunak yaparsanız, yontma taş kullanmayın. Çünkü kullanacağınız alet, sunağın kutsallığını bozar." **Çıkış, Bap: 20; 18-25**

24/12- Rab, Musa'ya; "Dağa, yanıma gel" dedi, "Burada bekle, halkın öğrenmesi için üzerine yasalarla, buyrukları yazdığım taş levhaları sana vereceğim."

13- Musa'yla yardımcısı Yeşu hazırlandılar. Musa Allah'ın dağına çıkarken;

14- İsrailoğulları ileri gelenlerine "geri dönünceye kadar bizi burada bekleyin" dedi, "Harun'la, Hur aranızda; kimin sorunu olursa onlara başvursun."

15- Musa, dağa çıkınca, bulut dağı kapladı.

16- Rabb'in görkemi Sina Dağı'nın üzerine indi. Bulut, dağı altı gün örttü. Yedinci gün Rab, bulutun içinden Musa'ya seslendi.

17- Rabb'in görkemi, İsrailoğullarına, dağın doruğunda yakıcı bir ateş gibi görünüyordu.

18- Musa, bulutun içinden dağa çıktı. Kırk gün kırk gece dağda kaldı. Çıkış, **Bap: 24; 12-18**

31/18- Allah, Sina Dağı'nda Musa'yla konuşmasını bitirince, üzerine eliyle antlaşma(misak) koşullarını yazdığı iki taş levhayı ona verdi. **Çıkış, Bap:31; 18**

32/1- Halk, Musa'nın dağdan inmediğini, geciktiğini görünce, Harun'un çevresine toplandı. Ona, "kalk, bize öncülük edecek bir ilah yap" dediler, "bizi Mısır'dan çıkaran adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz!" Çıkış, Bap:32; 1

32/7- Rab, Musa'ya, "Aşağı in" dedi, "Mısır'dan çıkardığın halkın, baştan çıktı."

8- "Buyurduğum yoldan hemen saptılar. Kendilerine dökme bir buzağı yaparak önünde tapındılar, kurban kestiler. 'Ey İsrailoğulları, sizi Mısır'dan çıkaran ilahınız budur!' dediler."

9- Rab, Musa'ya, "Bu halkın ne inatçı olduğunu biliyorum" dedi,

10- "Şimdi bana engel olma, bırak öfkem alevlensin, onları yok edeyim. Sonra seni, büyük bir ulus yapacağım." **Çıkış, Bap:32; 7-10**

32/15- Musa döndü, elinde antlaşma koşulları yazılı iki taş levhayla dağdan indi. Levhaların ön ve arka iki yüzü de yazılıydı.

16- Onları, Allah yapmıştı, üzerlerindeki oyma yazılar O'nun yazısıydı.

17- Yeşu, bağrışan halkın sesini duyunca, Musa'ya, "ordugahtan savaş sesi geliyor!" dedi.

18- Musa, şöyle yanıtladı: "Ne yenenlerin, ne de yenilenlerin sesidir bu; ezgiler duyuyorum ben."

19- Musa, ordugaha yaklaşınca, buzağıyı ve oynayan insanları gördü; çok öfkelendi. Elindeki taş levhaları fırlatıp dağın eteğinde parçaladı.

20- Yaptıkları buzağıyı alıp yaktı, toz haline gelinceye dek ezdi sonra suya serperek İsrailoğullarına içirdi.

21- Harun'a, "bu halk sana ne yaptı ki, onları bu korkunç günaha sürükledin?" dedi.

22- Harun, "öfkelenme, Efendim!" diye karşılık verdi, "bilirsin, halk kötülüğe eğilimlidir."

23- Bana, "bize öncülük edecek bir ilah yap. Bizi Mısır'dan çıkaran adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz" dediler.

24- "Ben de, 'kimde altın varsa çıkarsın' dedim. Altınlarını bana verdiler. Ateşe atınca, bu buzağı ortaya çıktı!"

25- Musa, halkın başıboş hale geldiğini gördü. Çünkü Harun, onları dizginleyememiş, düşmanlarına alay konusu olmalarına neden olmuştu.

26- Musa, ordugahın girişinde durdu, "Rab'den yana olanlar yanıma gelsin!" dedi. Bütün Levililer, çevresine toplandı.

27- Musa şöyle dedi: "İsrail'in Tanrısı Rab diyor ki; 'Herkes kılıcını kuşansın. Ordugahta kapı kapı dolaşarak kardeşini, komşusunu, yakınını öldürsün!'"

28- Levililer, Musa'nın buyruğunu yerine getirdiler. O gün halktan üç bine yakın adam öldürüldü.

29- Musa, "bugün kendinizi, Rabb'e adamış oldunuz" dedi. "Herkes öz oğluna, öz kardeşine düşman kesildiği için, bugün Rab sizi kutsadı."

30- Ertesi gün halka, "korkunç bir günah işlediniz" dedi, "şimdi Rabb'in huzuruna çıkacağım. Belki suçunuzu bağışlatabilirim."

31- Sonra Rabb'e dönerek, "çok yazık, bu halk korkunç bir suç işledi" dedi, "kendilerine altın put yaptılar."

32- "Lütfen günahlarını bağışla, yoksa yazdığın kitaptan adımı sil."

33- Rab, "Kim bana karşı günah işlediyse onun adını sileceğim" diye karşılık verdi,

34- "Şimdi git, halkı sana söylediğim yere götür. Meleğim sana öncülük edecek. Ancak zamanı gelince, günahlarından ötürü onları cezalandıracağım." **Çıkış, Bap:32; 15-34**

33/20- Ve dedi: "Yüzümü göremezsin! Çünkü insan beni görüpte yaşıyamaz." **Çıkış, Bap: 33; 20**

34/29- Musa, elinde iki antlaşma levhasıyla Sina Dağı'ndan indi. Rab'le konuştuğu için yüzü ışıldıyordu, ancak kendisi bunun farkında değildi.

30- Harun'la, İsrailoğulları, Musa'nın ışıldayan yüzünü görünce, ona yaklaşmaya korktular. **Çıkış, Bap: 34; 29-30**

1/1- İsrailoğulları, Mısır'dan çıkışının ikinci yılı, ikinci ayın birinci günü RAB Sina Çölü'nde, Buluşma Çadırı'nda Musa'ya şöyle seslendi:

2- "Sen ve Harun, İsrail topluluğunun bütün boylarıyla ailelerinin sayımını yapın. Bütün erkekleri bir bir sayıp adlarını yazın. İsrailoğullarından savaşabilecek durumda; yirmi ve daha yukarı yaştaki bütün erkekleri sayıp bölüklere ayırın." **Sayılar, Bap:1; 1-2**

1/18- Rabb'in buyruğu uyarınca, ikinci ayın birinci günü bütün halkı topladılar. Yirmi ve daha yukarı yaştakileri; boylarına, ailelerine göre birer birer sayıp adlarını yazdılar. Böylece Musa,

Sina Çölü'nde halkın sayımını yaptı. **Sayılar, Bap:1; 18**

33/1-Musa'yla Harun önderliğinde, birlikler halinde Mısır'dan çıkan İsrailoğulları sırasıyla aşağıdaki yolculukları yaptılar.

2- Musa Rabb'in buyruğu uyarınca; sırasıyla yapılan yolculukları kayda geçirdi. Yapılan yolculuklar şunlardır:

3- İsrailoğulları Fısıh kurbanının ertesi günü -birinci ayın on beşinci günü- Mısırlıların gözü önünde, zafer havası içinde Ramses'ten yola çıktılar.

4- O sırada Mısırlılar, Rabb'in yok ettiği ilk doğan çocuklarını gömüyorlardı; Rab, onların ilahlarını yargılamıştı.

5- İsrailoğulları, Ramses'ten yola çıkıp Sukkot'ta konakladılar.

6- Sukkot'tan ayrılıp, çöl kenarındaki Etam'da konakladılar.

7- Etam'dan ayrılıp, Baal-Sefon'un doğusundaki Pi-Hahirot'a döndüler, Migdol yakınlarında konakladılar.

8- Pi-Hahirot'tan ayrılıp, denizden çöle geçtiler. Etam Çölü'nde üç gün yürüdükten sonra Mara'da konakladılar.

9- Mara'dan ayrılıp, on iki su kaynağı ve yetmiş hurma ağacı olan Elim'e giderek orada konakladılar.

10- Elim'den ayrılıp Kızıldeniz kıyısında konakladılar.

11- Kızıldeniz'den ayrılıp Sin Çölü'nde konakladılar.

12-Sin Çölü'nden ayrılıp Dofka'da konakladılar.

13- Dofka'dan ayrılıp Aluş'ta konakladılar.

14- Aluş'tan ayrılıp Refidim'de konakladılar. Orada halk için içecek su yoktu.

15- Refidim'den ayrılıp Sina Çölü'nde konakladılar.

16- Sina Çölü'nden ayrılıp Kivrot-Hattaava'da konakladılar. **Sayılar, Bap:33; 1-16**

4/10- "Horeb'de, Tanrınız Rabb'in önünde durduğunuz günü anımsayın." Rab, bana şöyle dedi: "Sözlerimi dinlemesi için halkı topla. Öyle ki, yaşamları boyunca benden korkmayı öğrensinler, çocuklarına da öğretsinler."

11- "Yaklaşıp dağın eteğinde durdunuz. Dağ, göklere dek yükselen alevle tutuşmuştu. Kara bulutlar ve koyu bir karanlık vardı.

12- "Rab size ateşin içinden seslendi. Siz konuşulanı duydunuz, ama konuşanı görmediniz. Yalnız bir ses duydunuz."

13- "Rab uymanızı buyurduğu antlaşmayı, yani On Buyruk'u size açıkladı. Onları iki taş levha üstüne yazdı."

14- "Mülk edinmek için gideceğiniz ülkede uymanız gereken kuralları, ilkeleri size öğretmemi buyurdu."

15- "Rab, Horeb'de ateşin içinden size seslendiği gün, hiçbir suret görmediniz. Bu nedenle kendinize çok dikkat edin**."Tesniye: Bab 4; 10-15**

9/7- "Allah'ınız Rabb'i, çölde nasıl kızdırdığınızı anımsayın, hiç unutmayın. Mısır'dan çıktığınız günden buraya varıncaya dek, Rabb'e sürekli karşı geldiniz.

8- "Horeb Dağı'nda Rabb'i öyle kızdırdınız ki, sizi yok edecek kadar öfkelendi."

9- "Daha önce, taş levhaları -Rabb'in sizinle yaptığı antlaşmanın levhalarını- almak için dağa çıkmıştım; orada kırk gün, kırk gece kaldım. Ne yedim, ne içtim."

10- "Rab Allah parmağıyla yazmış olduğu iki taş levhayı bana verdi. Bu levhalar, dağda toplandığınız gün, Rabb'in, ateşin içinden size bildirdiği bütün buyrukları içermekteydi."

11- "Kırk gün, kırk gece sonra Rab, bana iki taş levhayı, antlaşma levhalarını verdi."

12- "'Haydi, buradan hemen in dedi, 'Çünkü Mısır'dan çıkardığın halkın yoldan çıktı. Onlara buyurduğum yoldan hemen saptılar. Kendilerine dökme bir put yaptılar."

13- Sonra Rab bana, "Bu halkı gördüm" dedi. "İşte dik başlı bir halk!"

14- "Bırak da onları yok edeyim; adlarını da göğün altından sileyim. Seni onlardan daha güçlü, daha büyük bir ulus kılayım."

15- "Dönüp dağdan aşağıya indim. Dağ alev alev yanıyordu. Antlaşmanın iki levhası iki elimdeydi."

16- "Allahınız Rabb'e karşı günah işlediğinizi gördüm. Kendinize buzağıya benzer bir dökme put yapmıştınız. Rabb'in size buyurduğu yoldan hemen sapmıştınız."

17- "Bu yüzden iki levhayı fırlatıp attım, gözünüzün önünde parçaladım."

18- "Bir kez daha Rabb'in huzurunda bir şey yemeden, içmeden kırk gün kırk gece yere kapanıp kaldım. Çünkü günah işlemiştiniz; Rabb'in gözünde kötü olanı yaparak O'nu öfkelendirmiştiniz."

19- "Rabb'in kızgın öfkesi karşısında korktum. Öfkesi sizi yok edecek kadar alevlenmişti. Ama Rab yakarışımı yine duydu."

20- "Rab, Harun'a da onu yok edecek kadar öfkelenmişti. O sırada Harun için de yakardım."

21- "Yaptığınız günahlı nesneyi, o buzağıya benzer dökme putu alıp yaktım. Parçalayıp ince toz haline getirinceye dek ezdim. Sonra tozu, dağdan akan dereye attım**."Tesniye: Bab 9; 7-21**

19/8- İlya kalktı, yiyip içti. Yediklerinden aldığı güçle kırk gün, kırk gece Allah'ın Dağı Horeb'e kadar yürüdü.

9- Geceyi, orada bulunan bir "mağara"da geçirdi.

10- İlya, "Rab'be;, Her Şeye Egemen Tanrı'ya büyük bir istekle kölelik ettim" diye karşılık verdi, "Ama İsrail halkı Senin antlaşmanı reddetti, sunaklarını yıktı ve peygamberlerini kılıçtan geçirdi. Yalnız ben kaldım. Beni de öldürmeye çalışıyorlar."**I.Krallar: Bab 19; 8-10**

Yeni Ahit'te "Tur Dağı"

(Pavlus'un Galatyalılar'a Mektubu)

4/21- Kutsal Yasa altında yaşamak isteyen sizler, söyleyin bana, Yasa'nın ne dediğini bilmiyor musunuz?

22- İbrahim'in biri köle, biri de özgür kadından iki oğlu olduğu yazılıdır.

23- Köle kadından olan normal yoldan, özgür kadından olansa vaad sonucu doğdu.

24- Bu şeylerde remiz vardır; çünkü bu kadınlar iki ahittirler; kulluk için doğuran biri, Sina Dağı'ndandır, o Hacar'dır.

25- Ve Hacar, Arabistan'da olan Sina Dağı'dır ve şimdiki Yeruşalime muadildir; çünkü çocukları ile beraber kölelik ediyor.

26- Fakat yukarıdaki Yeruşalim hürdür, bizim anamız odur. **Bap 4: 21-26**

Kaynaklar:

1) Kitabı Mukaddes (Eski Ahit(Tanah) ve Yeni Ahit (İncil))

2) info.incil

GERÇEK TUR DAĞI: "CEBEL EL LAWZ"DIR (Bir Doktora Tezinden Alıntı)

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-21/10/2010

"Antik Medyen" ve "Sina Dağı"nın Yeri

Cebel el Lawz ve önündeki İsrailoğulları'nın yerleştiği alan.

1) Tarihçi Josephus'a Göre: Medyen ve Sina Dağı

Josephus, İsa'dan sonra 100 yılında yaşayan Yahudi bir tarihçidir. Josephus, Antiquites 2. Cilt 11. bölümde şöyle der:

"Musa, Mısır'dan kaçtıktan sonra, Kızıldeniz üzerinde uzanan Medyen şehrine geldi."

Bölüm 12'de ise; Musa, Jetro'nun(Şuayb'ın) yanında yerleşir. Ve Şuayb'ın sürüsünü, Şuayb'ın da yaşadığı Medyen'de otlattığını söyler. Josephus, tam burada şu notu düşer: "Musa, sürülerini, buralardaki en yüksek dağ olan Sina'ya(Tur Dağı'na) sürüyordu."

Birçok eski kaynak Medyen'i, Akabe Körfezi'nin doğusunda; bugünkü al-Bad kasabasında konumlandırır. Buradaki en yüksek dağ, Cebel el-Lawz'dır. Josephus, Medyen ile ilgili bilgi verirken, antik zaman coğrafyacısı Ptolemi'nin bilgilerini kullanmıştır. Ptolemi'ye göre; Kuzeybatı Arabistan'da Modiana veya Modiama denen iki şehir vardı. Bunlardan daha eski olanı Akabe Körfezi'nde kurulmuştu. İkincisi ise, biraz daha iç bölgede kurulmuştu. İkincisinin adı Madiam'dır ve söyleniş olarak Medyen şehrine daha yakındır.

2) Tevrat'ın Yunan Versiyonu Septuagint'e Göre: Medyen ve Sina Dağı

Sina Dağı'nın yeri ile ilgili bilinen en eski Yahudi kaynağı Septuagint'tir. Septuagint, Eski Ahit'in(Tevrat'ın) en önemli Yunanca tercümesidir. Septuagint tercümanları, Medyen'in yerini bildirirken, Sina Dağı'nı, Medyen ülkesinde olarak çevirirler. Filedelfiya'daki St. Josep Üniversitesinden Prof. Dr. Allen Kerkslager, Septuagint'in, Medyen açıklaması üzerine görüşlerini şu şekilde özetliyor:

"Sina Dağı, çok açık bir şekilde Medyen'in yanında geçmektedir. Eski Medyen şehrinin yeri, çok net olarak al-Bad vahasıyla tanımlanabilir: Mugl a'ir Shu'ayb. Bu yer, Suudi Arabistan'ın kuzeybatısında, Akabe'nin yaklaşık 110 km güneyinde bulunmaktadır."

Sonuç olarak Septuagint çevirmenleri, o gün elde ettikleri verilere göre; Sina Dağı'nın, Kuzeybatı Arabistan'da olduğunu belirtmişlerdir. Sina Dağı, Kuzeybatı Arabistan'dadır.

Medyen'in Sınırları

Medyen'in sınırlarını 3 farklı şekilde analiz etmemiz mümkündür. Arkeolojik deliller, tarihsel deliller ve coğrafi deliller.

a- Medyen Çömlekleri

1959 ve 1966 yılları arasında Güneybatı Arabah'da yapılan kazılar ve keşifler, farklı bir çanak çömlek grubunu ortaya çıkarmıştır. 1969 yılında Beno Rothenberg, bölgede bulduğu bazı çanak çömlekleri, Kuzeybatı Arabistan'da, Medyen şehri olarak tanımlanan yerde bulunan çanak-çömleklerle kıyaslamış ve bunlar vasıtasıyla, Medyen'in orijinal yerini tam olarak belirleyebilmiştir. Çünkü Medyen çanak-çömlekçiliğinin, tek bir üretim merkezinin olduğu düşünülüyor ve bu üretim merkezinin de Tebuk'un 70 km kuzeybatısında bulunan Qurayyah şehri olduğu ifade ediliyor. Arabah'ın güneyinde Kuzey Sina'da, İsrail'de, Edom ve Tina'da da, Medyen çanak çömleği bulunmuştur. Bu komşu şehirlerde bulunan çanak-çömlekler analiz edildiğinde, jeolojik kökenlerinin hep aynı olduğu görülmüştür.

Şu sonuca varılmıştır ki; Medyen'in içinde bulunan Qurayyah , Geç Bronz Çağı'nda, Medyen çanak-çömleği üretim merkezi durumundaydı. Ticari kanallar veya kökeni Qurayyah olan insanların trafiğiyle bu çömlekler, Medyen'in dışına diğer bölgelere buradan yayılmıştır.

b- Eski ve Yeni Ahit Haritaları

3- Eski Mısır'dan Elde Edilen Kanıtlar

Suudi Arabistan'ın kuzey batısı ya da Ürdün'ün güneyi olarak düşünülen Medyen'in yerini belirlemenin bir başka yolu da, Mısır ülkesinin sınırlarının, çıkış sırasında nereye kadar gelip dayandığını belirlemek olacaktır. Eğer mümkünse çıkışın zaman aralığının belirlenmesi gerekir. Medyenliler, komşu milletleri istila ettikleri ya da oralara gittikleri için çıkıştan önce, çıkıştan sonra ve Nebati krallığının yükseldiği dönemlerde sınırları farklı olabilir. Öyle görünüyor ki; Medyen ana yurdu hiçbir zaman Mısır devletinin idaresi altında olmadı. Ancak Timna bakır madenleri bölgesinde bölgedeki toplumlar ve Medyenliler, Mısır için çalışıyorlardı.

Çıkış meselesi, akademisyenler arasında çokça tartışılan bir konudur. Akademisyenlerin çoğu, çıkış olayının, yeni krallık zamanında 19. hanedan devrinde, Seti I veya Ramses II'nin hükümranlığında, İsa'dan önce 1290-1270 yılları arasında vuku bulduğuna inanırlar. Akademisyenler Mısır'ın 18. hanedan devrinde, İsrailoğulları'nın isyan edemiyeceği kadar güçlü olduğunu savunurlar. 19. hanedanlıkla ilgili en güçlü delillerden bir tanesi de, o tarihe ait Merneptah(İsrail Stellası), bu stellada İsrailoğulları'nın, İsa'dan önce 13. yüzyılın 2. yarısında Kenan'da olduğu belirtiliyor. Zaten bugün çıkışın zamanıyla ilgili yazılmış yazılı materyalin büyük çoğunluğu, çıkışın 13. yy'ın ilk yarısında gerçekleştiğini yazmaktadır.

Yeni krallıktan çok uzun zaman önce Mısır'ın, Sina Yarımadası üzerinde büyük etkisi vardı. "Dünya Tarihi Atlası"nın yazarı Patrick O'Brien, bu konuda şunları söylüyor: "Mısır, ilk hanedanlığın en erken zamanlarında bile (İÖ 2925-2575), etkisini Güney Filistin ve Sina'ya kadar genişletmişti."

Çıkış tarihine biraz daha yaklaşıldığında Amenhotep I(İÖ 1529-1509)'in hükümranlığı zamanında Mısır'ın, Nubye ve Sina üzerinde hakimiyeti vardı. Daha önceden de belirttiğimiz gibi; Musa'nın zamanında, Eski Mısır'ın, tüm Sina Yarımadası üzerinde politik ve askeri etkisine ait kanıtlar vardır.

Bu kanıtlardan çıkaracağımız sonuç; İsrailoğulları'nın, Mısır anayurdunu, topraklarını veya kontrolü altında olduğu yerleri geçip, Medyen'e girmeleri için Medyen'in, Sina Yarımadası'nın doğu tarafında olması gerekir.

Mısır'ın doğudaki sınırının, Gazze yakınındaki Vadi el-Arish olduğu düşünülmektedir. Bu nehrin, Kenan ve Mısır'ı ayırdığı söylenmektedir.

Musa, İsrailoğulları'nı Firavun'dan kaçırırken, sadece Mısır'ın anayurdundan değil, Mısır askeri gücünün olduğu herhangi bir bölgeden de geçirmemeliydi. Musa elbette Firavun'dan ilk kaçışında, kendini Mısır'ın en ufak bir varlığının bile olduğu her yerden uzak tutmuştu. Şurası kesin ki Musa, Sina'da Mısır'a ait her yeri biliyordu.

İncelenmesi gereken bir başka nokta da, bugünkü Elyat'ın 20 mil kuzeyinde yeralan Timnah bakır madenleridir. Mısır'ın yönettiği Timnah'daki bakır madenleri, belgelenmiştir.

Sina Yarımadası'ndaki bu madenlerin geçmişi, MÖ 3100 ile 2900 yıllarına yani ilk hanedanlığa kadar geri gider. Sina Yarımadası'nın ortasından, güney batısına kadar birçok maden yer almaktadır. Bunlar genelde turkuaz ve bakır madenleridir. Toprak altından çıkarılan bir takım yazıtlardan, işçi olarak köleler çalıştırıldığı anlaşılmaktadır. Harel, şunu önemle vurgulamıştır ki; yukarıda bahsedilen madenleri korumak için daimi Mısır ordusu bulunmuştur.

4) Suudi Arabistan Arkeologlarının Görüşü

Suudi Arabistan Antikalar ve Müzeler Müdürlüğü'nüni 6 Suudi arkeoloğa hazırlattığı "Al-Bid"(Tarih ve Arkeoloji) kitabı, Arabistan'daki arkeolojik yerleri ortaya koymaktadır. Prof. Dr. Abdul Rahman al-Tayyib al Ansari; kitabın önsözünde şu tarihi gerçeği belirtmektedir: "Suudi Arabistan'ın kuzeybatısında; medeniyet, tarih öncesinden de önce başlamıştır. Ad ve Semud, MÖ 3. milenyumda bölgede vardılar. Medyen medeniyeti ise onlardan çok daha sonra tarih sahnesine çıkmıştır. Kur'an'ı Kerim'de Medyen'den Şuayb Peygamber'in kavmi diye bahsedilmektedir."

Kitabın 13.Sayfasında, Medyen'in , Kuzeybatı Arabistan'da, Edom ve Medyen krallıkları zamanında en önemli şehirlerden biri olduğunu söyler. Bu krallıklar, MÖ 2000 yılından, 1000. yılın ortalarına kadar(I. milenyum) hüküm sürmüştür. Kitapta kendisinden alıntı yapılan al-Yakubi şöyle söylemektedir:

"Medyen, birçok pınarları, nehirleri, bahçeleri, hurma ağaçları bulunan, farklı etnik grupların yerleştiği çok kalabalık antik bir şehirdi."

Eski coğrafyacılardan al-Şerif ise, Medyen hakkında şu bilgileri vermektedir: "Medyen, Qulzum(Akabe Körfezi) denizi kenarına uzanan bir şehirdir. Tebuk'tan daha büyüktür. Şehrin ortasında, Musa'nın, Şuaybın sürüsü için su çıkarttığı bir kuyu bulunmaktadır."

Al-Kuthami, Medyen'den şöyle bahseder.

"Medyen, Hicaz'da antik bir krallıktı. Kalıntıları bugün hala durmaktadır. Bugün baş şehri Al-Bid'dir."

Kitabı yazan Suudi bilginleri, birçok tarihçi, coğrafyacı, gezgin, antik çağ araştırmacıları; Medyen ülkesinin şüphe götürmez şekilde Kuzeybatı Arabistan'da olduğunu ve Şuaybın evinin de Medyen'de bulunduğunu belirtmişlerdir.

5) Diğer Kanıtlar

a) Arabistan çöl seyyahı olan John Philby, Arabistan'a ilk defa 1917 yılında gelmiştir. Arabistan'ı dolaşıp incelemeler yapmıştır. Philby'a göre; Medyen'in, Suudi Arabistan'da Akabe Körfezi'nin doğusunda olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktur.

Medyenliler için Cebel el-Lawz'ın yanındaki Vadi Afal nehri yanına yerleşmeleri büyük avantaj olmuştur. Böylece asıl merkezlerini antik Medyenliler'in yerleşmiş olduğu daha güneye taşıyabilmişlerdir.

b) Asur yazıtlarına göre: Medyenliler, Maan'ın güneyine yerleşmişlerdir.

c) Pavlos, Sina Dağı'nın Arabistan'da olduğunu belirtmiştir. Eski ve Yeni Ahit atlaslarındaki kanıtlar değerlendirildiğinde Pavlos'un, Arabistan terimini bizim bugün bildiğimiz, Güney Ürdün ve Kuzeybatı Suudi Arabistan için kullandığı kesinlik kazanır.

d)Antik tarihçi ve akademisyenlerden Josephus ve İskenderiyeli Philo'ya göre, Arabistan denince bugünkü Arap Yarımadası olduğunu ve Sina Yarımadası'nın bu yarımadaya dahil olmadığını anlıyoruz.

Sina Dağı: "Cebel El-Lawz"dır

A) Eski Akademisyenlerden Elde Edilen Kanıtlar:

1) İskenderiyeli Philo; Musa'nın, Mısır'dan kaçtıktan sonra yerleştiği, evlendiği ve kayınpederinin sürülerini otlattığı yerin Arabistan'da olduğunu belirtmiştir. Philo'ya göre; Cebel el-Lawz; Sina Dağı'dır. Ve bu dağ, bölgedeki en yüksek dağdır.

2) Claudius Ptolemy (MS 100-155); Medyen şehrini şöyle tanımlamıştır: "Bu şehir, Tanrı Dağı'nın yanındadır. Akabe Körfezi'nin doğusunda konumlanmıştır. Musa sürülerini buradaki tüm dağların en yükseği olan, adına Sina denen bir dağda otlatıyordu."

3) Origin; İlk Hristiyanlardan olmasına rağmen Sina Dağı'nı, Medyen'de konumlandırmıştır.

4) Kayserili Eusebius(MS 270-340); Konstantin zamanında yaşamış kilise papazlarından bir denizcidir. Havarilerin zamanından kendi çağına kadar Hristiyan tarihini incelemiş, son derece çalışkan bir araştırmacıdır. Araştırması için her ne gerekirse okuyan Eusebius'un, Kayseri'deki büyük kütüphaneyi kullanma izni, ayrıca İznik Konsül'ü ve Konstantin tarafından imparatorluk arşivini kullanma yetkisi vardı. Eusebius'un, Konstantin'le çok ayrıcalıklı bir ilişkisi vardı. Schaff; bu konuda şunları söyler;

"Eusebius, çok uysal bir teologtu. Hristiyan imparatoru Konstantin, onun hem efendisi hem de arkadaşıydı. Konstantin, onu konsülüne çağırır, masasına davet ederdi. Konstantinepol kiliseleri, İncil'in kopyalarını ilk önce ona verirdi."

Kostantin çok bilinen bir mistikti. Hristiyanlığı toparlayıp canlandırdı. Peki, gerçektenKostantin, samimi bir Hristiyan mıydı?

Konstantin'in kiliseye olan sevgisi, aslında bir politika ve bir menfaat meselesiydi. Kilise, imparatorluğun birliği ve klasik kültürünün korunmasına hizmet edecek yeni bir merkezdi onun için. Ölümünden çok kısa bir süre önceye kadar vaftiz olmayı ertelemiş ve pagan devleti baş rahipliği ünvanı olan Pontifex Maximus, ünvanını korumuştur. Bunun da ötesinde, kendisini samimi Hristiyan olmamakla suçlayan birçok insanı idam ettirmiştir. Onun politikası, biraz çıkar biraz da batıl inançların bir karışımıydı.

Konstantin'in hayalleri ve vizyonlarının uzun bir geçmişi vardır. Annesi Helena, bir hancının kızı ve Konstantin'in babası Konstanius'un ilk karısıydı. Helena, çok ketum ve dindar bir kadındı. Ve oğlu tarafından çok seviliyordu. Kendi mistik ve şeytani eğilimlerini oğluyla paylaşmıştı. Konstantin, annesini Ortadoğuya, vizyonlarında gördüğü yerleri keşfedip oraları kilise yapması için göndermişti. Vizyonlarına dayanarak hem Sina Dağı'nın yerini hem de İsa'nın ikinci defa dirildiği yeri belirlemek istiyordu.

Konstantin, Helena'yı kutsal topraklara bu bölgeyi keşfetmek için gönderdiğinde, son derece depresif bir durumdaydı. Karısının ve oğlu Crispus'un ölümlerini emretmişti. Bugünkü St. Katerina Manastırı'nı 527 yılında İmparator Jüstinyen'in annesi, Konstantin'in annesi Helena'nın yaptırdığı küçük kilisenin üzerine yapmıştır. Tüm bunları

aklımızda tutarak belki Eusebius'unda Sina Dağı'nın yeri konusunda Konstantin'den çok etkilendiğini düşünebilirdik. Oysa Eusebius, "Onomasticon" adlı eserinde Medyen'le ilgili şunları yazmıştır:

"Midiam, İbrahim ve Ketura'nın oğullarının ismini almıştır.

Allah'ın Dağı, Medyen bölgesinde, Arap çölündedir. Bu dağa, hem Horep hem de Sina Dağı denilmektedir."

Eusebius, Sina Dağı'nın, Kuzeybatı Arabistan'da olduğuna dair inancını Septuagint, Philo, Josephus ve Kayseri'deki büyük kütüphaneden oluşturduğu kaynaklarla geliştirmiştir.

5) Jerome (MS 340-420); Bir İncil tercümanı, tefsircisidir. Latin, Yunan, İbrani dil ve edebiyatı üzerine uzmanlaşmıştır. Jerome, Horeb'le ilgili şu bilgileri vermektedir:

Medyen bölgesindeki Tanrı Dağı, Arabistan Çölü ötesindeki Sina'ya yakındır. Burası Sarakenler'in yaşadığı dağ ve çöldür. Buraya Paran denir. Eski Ahit'e göre Paran, İsmail'in yaşadığı çöldür. Jerome'un yaşadığı zamanda İsmaililere, Sarakenler denmektedir.

Burada bahsedilen iki isim yani Sina ve Horeb, aslında aynı dağı kastetmektedir. Ancak bu dağa, bazen Sina bazen Horeb dağı denmektedir. Jerome, Sina Dağı'nı, Akabe Körfezi'nin doğusunda konumlandırır. Jerome göre Paran, Sina Dağı ve silsilesidir.

B) İslam Kaynaklarına Dayalı Kanıtlar

Musa'nın Şuayb'ın sürülerini suladığı kuyu: Al Bad-Medyen-Suudi Arabistan.

İslam Peygamberi Hz. Muhammed (sav), MS 570-632 yılları arasında yaşamıştır. İslam, 622 yıllarında organize olmuş ve o tarihten sonra yükselişe başlamıştır. Sina Dağı'nın, Medyen şehri yakınında konumlandırılması, İslam çağında da önemle üzerinde durulan bir unsur olmuştur. İbn İshak'a göre, Hz. Muhammed'in (sav) zamanında Medyen ile ilgili elimize bir tek rivayet ulaşmıştır. Peygamber (sav), Zeyd bin Harise'nin kumandasında bir keşif ekibini, Medyen bölgesine araştırmaya yollamıştır. MS 700 yıllarına ait bir çok İslami kaynakta; Hristiyan keşişlerin, sofuların, münzevilerin, hac rotası olan Medyen'de yaşadıklarından bahsedilir. Şair Kuthayyir, Vadi el-Kura'dan, Suriye ve Mısır'a bir çok seyehat yapmış ve şiirlerinden birinde şöyle söylemiştir.

"Benim sık sık gittiğim Medyen'de, Medyen keşişleri toprağın üzerine diz çökerek sonsuz cezadan dolayı ağlarlar."

Yine Kuthayyir'in çağdaşı olan Cerir, bir şiirinde şunu yazmıştır:

"Eğer Medyen'in münzevileri(zahitleri) seni görselerdi, dağların zirvelerinde yaşayan dağ keçileriyle birlikte aşağı inerlerdi."

Bu konuda akademisyenler şunu düşünmektedir. Burada yaşayan keşişler, Musa, Sina Dağı ve Medyen şehirleri arasındaki bağlantıyı İslam bilginlerine aktaran kaynaklar olagelmiştir.

Mushil, Medyen hakkında bir kaynağa atıfta bulunarak şunları söylemektedir: "MS 900'lü yılların başında Medyen, Tebuk'tan çok daha büyüktü. Ayrıca bu şehrin içinde, Musa'nın Şuayb'ın sürülerini suladığı bir kuyu bulunmaktadır."

Mushil, Şuayb'ın, İbrahim'in Ketura'dan olan oğlu Medyen'in soyundan geldiğini ve bu şehrin de onun adına kurulduğunu vurgular. Kur'an, Şuayb'ın Premozaik dönemde Medyen'de yaşadığını ve Musa'yla da çok sıkı bir ilişkide olduğunu belirtmiştir. **[Taha(20)/40, Kasas(28)/20]**

Philby, Musil, Bosworth, modern zamanlara kadar Musa'nın Şuayb'ın sürülerine su verdiği kuyunun Medyen şehrinde olduğunu onaylamışlardır. Suudi Arabistan'ın modern haritalarında al-Bad hala ana yolda bulunmaktadır. Hicaz'ın sahil yolunu takip eder. Kuzeyden Ürdün'e, oradan İsrail ve Mısır'a gider. Hala Medyen bölgesinde büyük bir vaha vardır. 1980'lerin sonlarında burada yaşayan yerli halk, Musa'yı, bu vahayla, Musa Dağı'yla ve bölgedeki en yüksek dağ olan Cebel el-Lawz'la ilişkilendirmektedir.

Artık Cebel el-Lawz'dan yavaş yavaş bir çok arkeolojik kanıtta gelmektedir. Bu kanıtlar, buranın Tur Dağı olduğunu kanıtlamak için çok önemli delilerdir.

C) Arkeolojik Kanıtlar

Charles Beke(1800-1874), Sir Richard Francis Burton(1821-1890), Alois Mushil (1864-1944), Harry St. John Philby(1885-1960) gibi ünlü gezgin ve araştırmacılar, arkeolojik kanıtlara dayanmadan da Cebel el-Lawz'ın, Musa Dağı olduğunu başka kanıtlarla söylemişlerdir.

Örneğin; Burton, burada yaşayanların oraya Arz-ı Medyen dediklerini ve Cebel el-Lawz'a yakın olduğunu yazmıştır. Mushil ise al Bad'da Medyen'in antik kalıntılarına rastlamıştır. Cebel Lawz'dan ise şöyle bahsetmektedir:

"Kuzeydoğuda mor dağ dizisi Lawz yükselir. Ve onun güneyinde yarı beyaz yarı siyah olan Al-Makla(yanık-siyah tepe) ve Al-Raha dağları vardır."

Philby, al-Makla'nın, bazalt şapkasıyla Lawz'ın ikiz tepelerinden biri olduğunu söyler. Philby, antik Medyen ve al-Bad'a atıfta bulunarak, Tebuk ve Dhaba arasındaki al-Bad'tan geçen meslektaşlarım Mushil ve Burton'un, Kur'an'da, Musa ile ilişkilendirilen ve Şuayb'ın yaşadığı yerlere gitmek zahmetine katlanmaması hayret vericidir der. Philby, bu bölgede bulunan bir kuyudan bahseder. Buranın etrafında bir takım kalıntılar, çömlekler ve süs eşyaları bulunduğunu yazmıştır.

D) Kaya Resimleri Sanatı

Altın buzağı sunağı

Bir çok kaynağa göre dağın yakın çevresinde insan va hayvan figürü bulunan kaya resimlerine rastlanmıştır. Ayrıca Suudi Arabistan Antika ve Müzeler Başkanlığı, Cebel el-Lawz ve Cebel Hisma etrafında çok sayıda yazıt ve çizimlere rastlandığı bilgisini vermektedir. Cebel el-Lawz'ın eteklerinde, insan yapımı bir kaya sunak bulunmuştur. (Bu İsrailoğulları'nın denendiği altın buzağı sunağıdır.)

Altın buzağı sunağındaki kayalar üzerine çizilmiş olan buzağı-bizon öküzü çizimleri.

Mary Nell Wyatt'a göre, bu sunağın üzerinde 12 grup petroglif bulunmuştur. Bunlar, Mısır öküz tanrısı Apis'i ve sığır tanrıça Hator'u temsil etmektedirler. Wyatt'a göre büyük altarda 9 tane sığır vardır. Dördünün boynuzları aynen Apis gibi çizilmiştir. 5 sığırın ise boynuzları öne doğru kıvrılmıştır. Wyatt'a göre tüm sığır tasarımları birebir Mısır'dan alınmıştır. Ayrıca bu kaya resimlerinde gözlemlenen köpekler ve kediler de, antik Mısır'ın tapınaklarının duvarlarında kullanılmaktadır. Larry Williams, Riyad Üniversitesi'nden bir arkeoloktan şunları aktarmıştır: "Bu çizimler Mısır'da Apis ve Hator'a ait resimlerdir. Daha önce bu ülkede bunları hiçbir yerde görmedim."

Livingstone adlı araştırmacı, Cebel Lawz'daki kaya sanatının sığır çizimleriyle öne çıktığını vurgulamış ve şunu söylemiştir:

"Buradaki öküz çizimleri, kafaları yan profilden gösterilerek belirgin tipte çizilmiş resimlerdir."

Waytt, Cornuke ve Williams, Cebel el-Lawz'ın ayağındaki açık alanda sığır petroglifleri yoğunluğunun bulunmasının nedenini, burasının altın buzağı sunağı bölgesi olduğu anlamında yorumlamışlardır. İddia edilen sunak bölgesindeki sığır boynuzlarını inceleyen Williams, şunları söylemektedir:

"Burada görülen hayvanların boynuzları, tıpkı Mısır resimlerinde görülen Apis ve Hator'un boynuzları gibi kıvrımlıdır. Mısır hiyerogliflerinde öküzlerin boynuzları, tıpkı Cebel el-Lawz'da olduğu gibi yukarı doğru kıvrık durmaktadır".

Mısır'da buzağıya tapınmayı simgeleyen bir resim.

Üstteki kaya üzerindeki resim de Mısır resmiyle uyum halindedir.

İsrail'in göç ettiği bölgelerde de bu çizimlerden görülmüştür. Cornuke, böyle bir koyun ülkesinde sığır çizmek için bir sebep olmadığını belirtmektedir. Cornuke'nin görüşüne göre; Arabistan'a sığır dışarıdan gelmiştir. Williams'ta şu noktayı vurgulamıştır ki; sığır bu bölgenin yerel hayvanı değildir.

Caldwells'lerle yapılan tartışmalarda, kayalardaki resimler dağın kutsal tarafına bakan yüzünde değil, diğer tarafa bakan yüzündedir. Sığır olmayan bir bölgede bu kadar sığır resmi çizilmesinin bir nedeni, antik Mısır zamanında İbrani hacıların burada kamp yapması olabilir. Makla'nın ayağında büyük bir kaya bulunmaktadır. Burada sığır, öküz, uzun boynuzlu keçi, koyun, yılan, köpek ve kediye benzeyan yaratıklarla, elinde bir yay ve ok tutan adam çizilmiştir. Ayrıca altın sunaktaki boynuzları olan sığırlar, tıpkı Makla'nın dibindeki kayadaki Apis gibi çizilmiştir.

Lennart Moller, Çıkış adlı eserinde 265. sayfasında Mısır'daki bir tapınak resmi ile Cebel Lawz'da bulunan kaya resimlerini karşılaştırmıştır. Resimlerdeki tapınma şeklindeki benzerliğin çarpıcı olduğunu söylemektedir.

Kaya resimlerinin tarihlendirilmesi, hiçbir zaman kesin olamamaktadır. Bilimsel olarak, bu resimlerin ne zaman çizildiğini tam olarak söyleyemiyoruz. Yine de "Altın Buzağı Sunak Bölgesi", bu dağın Sina Dağı olduğunu desteklemektedir.

E) Eski Yazıtlar

1991 ve 1999 arasında bölgeyi ziyeret eden Caldweller, Cebel el Lawz civarında bulunan yazıtlar hakkında şu açıklamayı yaptılar:

"Cebel el Lawz bölgesinde bir çok yazıt gördük. Özellikle yarık kaya bölgesinde yani Refidim'de ve Medyen bölgesinde bu yazıtlardan çok miktarda bulunuyordu. Araştırmacıların yaptığı konsültasyon sonucunda bu yazıtlarda, hem erken dönem arapçası hem de geç dönem Arapçası kullanılmıştır. Ayrıca Semudik yazıtlarda burada yer almaktadır."

İpleri açılmış sandalet figürleri, Semudik yazıtlarla aynı bölgede bulunmuştur.

Cebel el Lawz'ın civarında bulunan Semudik yazıtlar.

Diller konusunda arştırma yapan Dr. Miles Jones, Tanrı'nın Yazısı adlı kitabında şunu belirtmektedir:

"Çok açık tarihsel ve dil bilimi kayıtlarına sahibiz. Ve bu kayıtlar şunu göstermektedir: Şu anda var olan bütün alfabelerin izleri sürüldüğünde, tek bir başlangıç alfabesine vardığını görüyoruz. Ve bu dilin hem ilkel İbranice'nin hem de ilkel Arapça'nın kaynağı olduğu düşünülüyor.

Dr. Jones şöyle diyor:

"Cebel el Lawz'ın eteklerinde pek çok Semudik yazıtlara rastlandı." Özellikle Dr. Jones, ilkel İbranice'de bulunan Kaf harfini bir petroglif üzerinde tanımladı.

Peki Sina Yarımadası'nda Yahudilere ait yazıtlar yok muydu? Kaya yazıtları hakkında kitap yazan Stone, bu konudaki kaynakları derlemiş, St. Joseph Üniversitesi'nde profesör olan ve Sina yarım adasında araştırmalar yapan Kerkeslager'in de görüşlerini alarak şu sonuca varmıştır:

"Sina'da, ne Hristiyanlık öncesi dönemde ne de Hristiyanlık'tan kısa bir zaman sonraya kadar orada Yahudilerle ilgili bir yazıt görülmemiştir."

Musa'nın asasıyla yardığı 12 boy için suyun fışkırdığı kaya-Horeb.

Sina Dağı ve etrafında çeşitli dillerden yaklaşık 6000 yazıt bulunmuştur.

Dr. Miles Jones ve diğer dil bilimcilerin akademik incelemelerinin sonuçlarına göre: Cebel al Lawz'ın civarında bulunan Semudik yazıtlar, onların anlamı, tahta petrogliflerle birliktelikleri ve Çıkış döneminde İsrail'in oradaki varlığı arasında bir bağlantı vardır. Ancak bölge derinlemesine bir analiz için araştırmaya açık değildir.

F) Doğal Özellik ve Olaylara Dayalı Kanıtlar

1-Horeb'deki Kaya

İsrailoğulları susuzluktan şikayet ettiklerinde, Allah, Musa'ya bir taşa vurmasını emretti. Kayadan da İsrailoğulları'nın 12 boyu için 12 pınar fışkırdı. Horeb'i ziyaret eden Caldwell'lere göre bu kaya Cebel el Lawz'ın batı eteklerinden görülmektedir. Tevrat'a göre bu olay Refidim'de kamp yaptıkları yerde meydana gelmiştir. Tevrat'ın Çıkış bölümünde anlatılan olayda, su çıkan kayanın yarık olup olmadığı açık değildir. Ancak Mezmurlar 78/15'de şöyle yazmaktadır:

"Çölde kayaları yardı,

Ve derinliklerden gelir gibi onlara bol bol içirdi.

Kayadan akan sular çıkardı.

Ve suları ırmaklar gibi akıttı."

Caldwellere göre bu kaya, 60 feet yüksekliğinde ve bütün düzlükte dikkat çekici, öne çıkan bir görünüşü var.

Caldweller bu kayayı araştırmak için çok zaman harcadılar. Bölgedeki vadileri ve ülkedeki diğer yerleri de incelediler ve bu konuda jeologlarla istişare ettiler. Caldwell'lerin kayaya ait topladığı pek çok fotoğraf ve video üzerinde çalışan bilim adamları; kayanın alt kısmında, çok yüksek basınçtan oluşmuş hidrolik erozyonun açık delillerini gördüler. Gordon Franz'ın, Sina Dağı Suudi Arabistan'da mı? kitabında ise şu bilgiler yer almaktadır:

"Kayanın altındaki suyun dökülme yolu incelendiğinde, üzerinden tonlarca suyun geçip aşındırdığı, erozyon izi taşıyan yuvarlanmış küçük taşlar ve kırılmış taş parçaları tespit edildi. Erozyon izlerinin yerlerine ve bu izlerin olası kaynağına bakıldığında, kimse bunun orada gerçekleşmiş olan bir sel nedeniyle meydana gelmiş olabileceği sonucuna varamaz. Çünkü bu bölge, kuru çöl olarak sınıflandırılan bir bölgedir. Her yıl ancak 100 mm kadar yağmur alabilir."

Jim ve Penny Caldwell, Nisan 2002'de şunları söylüyorlardı:

"Bu kayadaki erozyon izlerinin bir sel nedeniyle oluşmadığına neden bu kadar emin olduğumuzu söyleyelim. Çünkü bu vadideki hiçbir kayada böyle kanallar, yarıklar veya bu şekilde erosif yani aşınma izleri bulunmuyor. Eğer burada böyle bir ani sel olduysa, herhalde sadece bu kayaya isabet ettiğini, tüm vadide hiçbir yere vurmadığını kabul etmemiz gerekir."

Güneybatı Texas Eyalet Üniversitesi'nde coğrafya araştırmacısı olan Dr. Glen Fritz, Suudi Arabistan jeolojisi hakkında çok iyi bilgiye sahiptir. Dr. Fritz, düzenli olarak Lawz bölgesinde çalışan arkeologlarla istişare eder. Son bulguları, uydu görüntülerini, ayrıca Lawz alanı ve yarık kayaya ait tespitleri inceleyen Fritz, Horeb'teki olayı bir "artezyen sistem" olarak açıklamaktadır.

Bölgenin çok iyi çekilmiş fotoğrafik kanıtları üzerinde çalışan Dr. Fritz, su akışının, granit alt yüzeyi aşındıracak derecede uzun zaman ve yüksek enerjide devam ettiğini vurgulamıştır. Çünkü normalde granit, kristal yapısı nedeniyle su erozyonuna karşı dirençlidir. Ancak sadece bazı artezyen kaynakların, bu yapıyı eritecek kimyasal maddeyi üretme potansiyelleri mevcuttur. Suyun aktığı bölgenin ve kayanın altındaki su dökülme yolunun fotoğraflarını inceleyen Dr. Fritz, bu kayanın, tüm bölge için bir anomali olduğunu söylüyor ve son olarak şunu belirtiyor:

"Aşınmaktan düm düz olmuş bir yüzeyin yanı başında, pürtüklü, pürüzlü bir yüzeyin bulunması, hakikaten eşi benzeri olmayan bir durumdur ve tuhaf bir jeolojik oluşumdur."

2-Dağ'daki Nehir

Cebel el Lawz'ın ve eteklerinin genel taslak görünümü. Nehir yatağı ve tabanda oluşturulan basit bir baraj.

Tevrat'ta yer alan Tesniye 9:21'e göre; dağdan aşağı akan bir nehir veya bir dere vardır: "Yaptığınız günahlı nesneyi, o buzağıya benzer dökme putu alıp yaktım. Parçalayıp ince toz haline getirinceye dek ezdim. Sonra tozu dağdan akan dereye attım."

Cebel el Lawz'da böyle bir nehir yatağı bulunmaktadır. Caldweller'in bölge raporuna göre; Dağdan aşağı doğru akan bu nehrin, bu kadar belirgin bir vadi oluşturabilmesi için, en az 9 ay ya da daha fazla akması gerekir. Nehir yatağı, 10-12 feet derinliğinde ve 20-30 feet genişliğindedir. Nehir yatağı, "Altın Buzağı Sunağı" ve Musa'nın Kurban Sunağı'nın arasında konumlanmıştır. Nehir yatağı, yolunu, Kurban Sunağı'nın arkasından çizer, yanmış zirvenin bulunduğu vadiyi yol boyunca geçerek, aşağısındaki geniş vadiye doğru devam eder.

Dağın yanmış zirvesinin sol tarafından aşağı inen nehrin oluşturduğu vadi, oldukça seçilebilir niteliktedir. Bu dağdaki ana vadidir. Dağın tabanında çok geniş bir nehir yatağı oluşturmuştur. Diğerleri ise, henüz dağın tabanına ulaşmadan, ya kesintiye uğrar ya da dağılır. Dağın tabanına indiğinizde, nehir yatağı gerçektende çok aşikâr bir hal alır. Buradaki taşların sayısı çoktur ve yıkanmaktan yassılaşmıştır. Burada fazla sayıda taşın bulunması, olağan bir durum değildir. Diğer alanlarda taşlar oldukça seyrektir.

Elbette Sina Dağı'ndan akan nehrin hacmi, aylarca, milyonların ihtiyacına cevap verebilecek hacimde olmalıdır. Bölgeyi incelemiş kişilerin söylediklerine göre bu vadi, ihtiyaca cevap verebilecek niteliktedir ve bölgede benzeri yoktur. Öyle görünüyor ki, nehir, dağdan İsrailoğulları'nın kamp alanına dökülmektedir. İki farklı kaynağa göre; su, bir göl ya da havuzda toplanmaktadır.

3-Makla'nın Siyah Zirvesi

Cebel el Lawz'ın tepesi: Makla

Ön bilgi: Cebel el Lawz'da, birbirinden birkaç mil uzaklıkta ikiz zirve bulunur. Biri, Cebel el Lawz, bölgenin en yüksek zirvesi. Diğeri ise, Cebel Makla yani siyahlanmış zirve. Bu isimlerden Philby da bahsetmiştir. Belki de buraya iki isim verilmesinin sebebi budur.

Bu tezin de amacına uygun olarak Cebel el Lawz, Horeb diye adlandırılabilir ve Makla'ya da Sina denilebilir. Horeb'in yarık kayası, Lawz'ın eteklerinde yer almaktadır.

Bu, Tevrat'taki bilgilerle uyuşmaktadır.

Cebel el Lawz;"Badem Dağı" anlamına gelir. Makla ise; "ocak" anlamındadır.

Dağı ziyaret edenlerin ifadesine göre; Birisi, Cebel el Lawz'ın üzeride dursa ve tüm yönlere baksa, gözünün görebildiği uzaklığa kadar kahverengi ve gri granit dağlardan başka renkte dağlar göremez. Bu devasa granit örtüsü, nasılsa aniden Makla'nın koyu renkli zirvesi ile kesintiye uğrar. Makla'nın zirvesindeki kayalar iki farklı tiptedir. Birinci tip kaya; çok sert, yoğun ve görünüş olarak çok koyu mavi-gri –siyah kayalar. Bu kaya cinsi, Makla'nın tüm üst bölgesine eşit olarak dağılmıştır. Diğer tip kaya ise, siyahlanmış görünen noktaya doğru koyulaşan granittir. Bölgedeki diğer dağların hepsinde görülen kayaların cinsiyle tamamen aynıdır. Bu kaya etraftaki dağların hepsinde kızıl-pembe –kahve renginde görülür.

Makla'nın tepesindeki siyahlanmış kayayı kırmak oldukça zordur. Oysa, bir graniti diğer bir taşa vurarak kolayca kırabilirsiniz. Koyu renkli granit kırıldığında göreceğiniz şey, etrafı koyu renk bir kabukla kaplı, pembemsi renkli granittir. Ki bu pembemsi renk, granit etraftaki tüm dağlarda görülen granittir.

Dağda bulunan bu iki tip siyah kaya için doğal bir açıklama var mıdır?

Siyah kabuklara sahip kayaların olması, dağın dış kaynaklı bir ısı kaynağına maruz kaldığının işareti olabilir mi?

Bu konu da pek çok teoriler ileri sürülmüştür. Kimi jeologlar buna, Güneş, rüzgar ve yağmurun aşındırması demektedir. Kimisi, çölün sıcaklığının kayalarda metamorfoza neden olduğunu iddia etmektedir. Eğer çölün ısısı, bu kayaları zamanla koyulaştırdıysa, neden civardaki dağlarda aynı değişim gerçekleşmedi? Eğer bu yukarıda bahsedildiği gibi kimyasal bir aşındırma ise, neden sadece bu lokasyonda ve bu genişlikte gerçekleşti? Şunu söylemek gerek; bölgeyi ve kaya örneklerini görmeden jeologların vereceği karar, neredeyse kör olarak yapılmış bir tespit olacaktır.

4-Mağara

Cebel el Lawz'ın üzerindeki İlya mağarası.

Tevrat'ta, **Krallar 19:1-9**'da Tur Dağı'nda bulunan mağara ile ilgili aşağıdaki bölüm yer almaktadır:

"1 İsrail Kralı Ahab, İlya'nın bütün yaptıklarını; yalancı peygamberleri nasıl kılıçtan geçirdiğini İzebel'e anlattı.

2 İzebel, İlya'ya, "Yarın bu saate kadar senin peygamberlere yaptığını ben de sana yapmazsam, ilahlar bana aynısını, hatta daha kötüsünü yapsın" diye haber gönderdi.

3 Can korkusuna kapılan İlya, Yahuda'nın Beer-Şeva Kenti'ne kaçıp uşağını orada bıraktı.

4 Bir gün boyunca çölde yürüdü, sonunda bir retem çalısının altına oturdu ve ölmek için dua etti: "Ya Rab, yeter artık, canımı al, ben atalarımdan daha iyi değilim."

5 Sonra retem çalısının altına yatıp uykuya daldı. Ansızın bir melek ona dokunarak, "Kalk yemek ye" dedi.

6 İlya çevresine bakınca yanıbaşında, kızgın taşların üstünde bir pideyle bir testi su gördü. Yiyip içtikten sonra yine uzandı.

7 Rabb'in meleği ikinci kez geldi, ona dokunarak, "Kalk yemeğini ye. Gideceğin yol çok uzun" dedi.

8 İlya kalktı, yiyip içti. Yediklerinden aldığı güçle kırk gün kırk gece Allah'ın Dağı Horeb'e kadar yürüdü.

9 Ve orada bir mağaraya girdi ve orada geceledi. Ve işte ona Rabb'in sözü geldi ve ona dedi. 'İlya burada ne işin var?'"

Bu nokta da Cebel el Lawz'ın, Sina Dağı olduğuna inanmayan Jeffery Harrison'un yorumunu aktaralım:

"Cebel el Lawz'ın üzerinde bir mağara bulunuyor olması, dikkate değer değildir. Çöldeki dağlarda bir çok mağara vardır. Ancak geleneksel Sina Dağı'nın üstünde hiç mağara olmadığı da doğrudur. Fakat bu dağın üzerindeki herhangi bir kuytu yer ya da yarığın, İlyas'a bir sığınak olmaması için neden yok. Tabi Krallar 19:9'da, İlyas'ın sığındığı yer için İbranice 'maarah' yani mağara kelimesi kullanılması da, meseleyi ilginç hale getiriyor. Ancak yine de bu, Sina Dağı'nın, Suudi Arabistan'da olduğunu destekleyecek bir kanıt değildir."

Evet, Cebel el Lawz'da gerçek bir mağara bulunması (15 feet yüksekliğinde, girişinden itibaren 20 feet uzunluğunda) tek başına bu dağın Sina Dağı olması için bir neden olamaz, ancak gerçek Sina Dağı'nın üstünde muhakkak bir mağara olması gerekir.

5-Kamp alanları

Refidim bölgesi

Sina Dağı'nın, yaklaşık 2 milyon insan ve onların hayvanları için kamp alanına ihtiyacı vardır. Bu yüzden, dağın yakın çevrelerinde geniş, boş alanlar bulunmalıdır. Geleneksel Sina Dağı'nı ziyaret edenler, bu dağın çevresinde yaklaşık 2 milyonun toplanacağı bir alanın bulunmadığını dile getiriyorlar. Tevrat'ta geçen birçok bölümde, dağın yakın çevresinde İsrailoğulları'nın kamp yaptığı belirtilmektedir. Bu kamp yaptıkları bölgeye de, Refidim deniyor ve Tevrat'a göre dağın ön tarafında bulunuyor.

Geleneksel Sina Dağı'nda gözlemler yapan Bob Cornuke, şunları söylüyor:

"Geleneksel Sina Dağı'nın üstünden çekilen bir hava fotoğrafı elime geçti. Bu fotoğrafta, her tarafta dağların zirveleri gözüküyor ve bir şey yetişmesi ya da bir yaşamın sürdürülebilmesi için çok az alan bulunuyor. Yukarıdan 360 derece etrafa bakıldığında, sadece dağlar görünüyor. Hiçbir yerde kan, çadır, bedeviler yok."

Cebel el-Lawz'ı ziyaret edenler, gözlemlerini şöyle aktarıyorlar:

"Makla'nın tepesinden doğuya bakıldığında, dağın sağ ayağında açık bir alan görülmektedir. Açık alan, çok daha geniş bir araziye(genişliği 2 mil, uzunluğu 5 mil) doğru açılmaktadır. Benzer ölçülerde başka bir düzlük de, batı tarafında bulunmaktadır. Burası, İsrailoğulları'nın kamp yaptığı Refidim olabilir."

Moller, bu alanın 40 km olduğunu söylemektedir.

6- Plato

Makla üzerinde Musa'nın 70 kişiyle Allah'a yalvardığı yer-okla gösterilen plato.

Tevrat'ta, Çıkış 24:9'da, Musa'nın, 70 akil adamla beraber Allah'ı görmek için dağa çıktığı yazmaktadır. Besbelli Sina Dağı'nın yukarılarında bir yerde, en az 74 kişinin ayakta duracağı, oturacağı ve yiyeceği bir alan olması gerekiyordu.

Dağın üzerinde araştırma yapanlar, Cebel Makla'nın 2000 feet yukarılarında ilginç bir alan tanımlıyor. Onlara göre bu alan, volkanik olmamasına rağmen bir kratere benziyor. Burası öyle özel bir nokta ki, İsrailoğulları'nın kamp alanından burasını görmek imkansız olduğu gibi, platodan da kampı görmek mümkün değil.

Farklı bir kaynak aşağıdaki tanımlamayı yapıyor:

"Bu 74 kişiden her birisinin en az 5 m'ye ihtiyacı olduğu düşünüldüğünde, platonun yaklaşık 400 m olması gerekmektedir. Horeb'te dağın yukarılarında göreceli büyük bir plato olmalıdır ve burası açıkça dağın zirvesinden ayrılmış olmalıdır. Moller, Cebel el Lawz'da aynen böyle

bir platonun var olduğunu söylüyor. Elbette bir çok dağda benzer platolar olabilir ancak diğer kanıtlarla beraber platonun da bu özellikleriyle Cebel el Lawz'da bulunması bu tezi destekleyici bir unsurdur.

7-Cebel el Lawz'daki Ağaçlar

Cebel el Lawz'ın üzerinde bir mescit yapıldığı, Kur'an'da ve Sünnet'te geçmektedir. Üstte eski bir yapıya işaret eden yontulmuş kayalar ve arasında badem ağacı.

Çıkış 25:10-16'da, Musa'nın tapınağa ait pek çok kutsal eşyayı, akasya ağacından yaptığını görüyoruz. Bunların en önemlisi de, Ahit Sandığı'dır. İbranice bu ağaca Shittim Ağacı denir.

"10 Akasya ağacından bir sandık yapsınlar. Boyu iki buçuk, eni ve yüksekliği birer buçuk arşın olsun.

11 İçini de dışını da saf altınla kapla. Çevresine altın pervaz yap.

12 Dört altın halka döküp dört ayağına tak. İkisi bir yanda, ikisi öbür yanda olacak.

13 Akasya ağacından sırıklar yapıp altınla kapla.

14 Sandığın taşınması için sırıkları yanlardaki halkalara geçir.

15 Sırıklar sandığın halkalarında kalacak, çıkarılmayacak.

16 Antlaşmanın taş levhalarını sana vereceğim. Onları sandığın içine koy."

Gerçek Sina Dağı ile ilgili araştırma yapan Harrison'a göre; Cebel el Lawz'da Akasya ağacı bulunması, sıra dışı bir durum değildir. Bu bölgede Akasya ağaçları, tüm güney çöllerinde hatta Sina Yarımadası'nda dahi bulunur. Ancak Cebel el Lawz ve çevresinde Akasya ağaçlarının bulunuyor olması, bu teze yardımcı bir unsurdur.

Bölgede yetişen diğer bir ağaç da Badem ağacıdır. Daha önceden de belirttiğimiz gibi Cebel el Lawz'ın anlamı Badem Dağı'dır. Mağaranın üst tarafında, iki büyük taşın arasında görülen ağaç, Badem ağacıdır. Araştırmacı Moller, bu konuda şunu demektedir: "Zirvedeki ağaç, bu dağı kendi bölgesinde tanınır hale getirmektedir. Zira o bölgede, tepesinde ağaç olan bir başka dağ daha yoktur."

Dağdan gelen su, baraj gibi önü kesilerek ve su havzasının kenarlarına kuyular yapılarak kullanılmış. Su göletinin kenarlarındaki siyah noktalar kuyular.Yukarıda da kuyu yapısı görülüyor.

Cebel el Lawz'da dairesel yapılar.

Cebel el Lawz'ın batısındaki taştan yapılmış çemberler.

Cebel el Lawz'ın batısındaki taştan yapılmış çemberler.

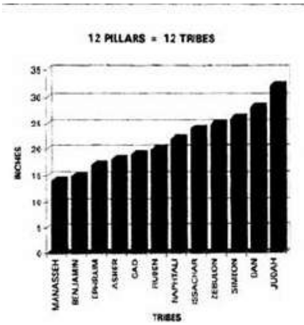
Horeb'teki Musa Altarı: Yehovahnissi Sunağı

Musa'nın yontulmamış taşlardan yaptığı dağın eteğinde vadideki sunak.

Sunağın içindeki 12 sütun.

Sütunların uzunlukları İsrailoğulları'nın 12 boyuna uygun olarak gösterilmiştir.

Tevrat'ın Çıkış bölümü Bab 25'de Badem ağacından şöyle bahsedilmektedir:

"33 Her kolda badem çiçeğini andıran üç çanak, tomurcuk ve çiçek motifi bulunacak. Altı kol da aynı olacak.

34 Kandilliğin gövdesinde badem çiçeğini andıran dört çanak, tomurcuk ve çiçek motifi olacak.

39 Bütün takımları dahil kandilliğe bir talant saf altın harcanacak.

40 Her şeyi, sana dağda gösterilen örneğe göre yapmaya dikkat et."

G- Antik Yapılardan Elde Edilen Kanıtlar

a-Kuyular, Sarnıçlar, Taş Yığını Mezarlar

Makla'nın aşağısındaki bölgede, açık bir çekilde çembere benzer yapılar gözlenmektedir. Bob Cornuke, bu yapılar hakkında şu bilgileri veriyor:

"Her bir yapı, üç büyük halkadan oluşuyor. Dış duvarları 2,5 feet kalınlığında, 18 feet çapında. Her birinin arasında 5 feet kadar mesafe var. Bu yapılardan tam olarak 12 tane bulunuyor.

Ancak bunlara sütun diyemeyiz. Bu yapılar, büyük sarnıçlara ya da seremoni platformlarına benziyorlar. Eski nehir yatağının tam altında bulunuyorlar. Belki de bunlar, İsrail kabileleri için su deposu görevi yapıyorlardı."

b-Sınır işaretleri

Çıkış 19:10-12:

"10 Rab, Musa'ya, "Git, bugün ve yarın halkı arındır" dedi, "Giysilerini yıkasınlar.

11 Üçüncü güne hazır olsunlar. Çünkü üçüncü gün bütün halkın gözü önünde ben, Rab, Sina Dağı'na ineceğim.

12 Dağın çevresine sınır çiz ve halka deki, 'Sakın dağa çıkmayın, dağın eteğine de yaklaşmayın! Kim dağa dokunursa, kesinlikle öldürülecektir.'"

Moller, Cebel el Lawz'ın alt kısmında, üzerinde ipleri(bağcıkları) bağlanmamış sandalet petroglifleri olan bir çok taşlar olduğunu iddia etmektedir.

c-Taştan Yapılmış Çemberler

Cebel el Lawz'ın batı tarafında; Refidim'de, İsrailoğulları'nın kamp yaptığı ve yarık kayadan su içtiği yerde, geniş bir düzlük vardır. Dr. Glen Fritz'e göre, burada birçok, taştan çemberler ve taş yığınları bulunmaktadır.

Caldwell'lere göre, İsrailoğulları'nın burada kısa zaman kalması nedeniyle, yontulmamış taş kullanılan ve eşiği olan taş çemberler, orada bulunan yerel halkın yani bedevilerin tarzından oldukça farklı bir tarzda yapılmıştır.

d- Mezarlık

Tevrat'ın Çıkış bölümünde, Buzağıya tapan 3.000 kişinin öldürüldüğü ve veba nedeniyle 20.000 kişinin telef olduğu yazmaktadır. Peki bu 23.000 İbraniye ne oldu?

Son zamanlarda bölgenin tek batılı ziyaretçisi olan Caldwell'ler, Kutsal bölgenin 3-4 mil kuzeyinde, çevrilmiş bir alandan bahsediyorlar. Bu alanda, baş taşları olan mezarların bulunduğunu belirtiyorlar. Caldwell'ler, yaptıkları araştırmalar sonucunda her bir baş taşının, birden çok insana, belki de bir aileye, hatta beli bir kabilenin çeşitli mensuplarına ait olabileceği sonucuna varmışlardır. Dr. Fritz, bölgeye ait uydu resimleri üzerinde çalıştıktan sonra, yüzeyin bozulması ve yapıların şeklinden yola çıkarak bu bölgede aynı zamanda kazılmış binlerce mezar olduğu sonucuna varmıştır.

e- Yehovahnissi Sunağı

Çıkış 17:15-16.

"15 Musa bir sunak yaptı, adını "Yahova- nissi (Yehova bayrağımdır)" koydu.

16 "Eller Rabb'in tahtına doğru kaldırıldı" dedi, "Rab, kuşaklar boyunca Amalekliler'e karşı savaşacak!"

Ron Wyatt'a göre; Horeb'teki kayanın sadece birkaç yüz feet ilerisinde bulunan bu sunak; 20-25 feet uzunluğunda ve 15 feet derinliğinde. Yüksekliği ise 3-4 feet.

f-Sunak ve Musa'nın Sütunları

Tevrat Çıkış bölümü 24: 4-5'de şöyle yazar:

"4 Musa, Rabb'in bütün buyruklarını yazdı. Sabah erkenden kalkıp dağın eteğinde bir sunak kurdu, İsrail'in on iki oymağını simgeleyen on iki taş sütun dikti.

5 Sonra İsrailli gençleri gönderdi. Onlar da Rabb'e yakmalık sunular sundular, esenlik kurbanları olarak boğalar kestiler."

Dağın altında ve doğu tarafında tamamen Tevrat'taki anlatıma uyan bir yapı bulunmaktadır.

Caldwell'ler, sunağın içinde İsrail boylarına ait 12 sutünun yerini saptadıklarını da iddia ediyorlar ve eski kaşif Richard Burton'un da bunlardan bahsetmesini referans gösteriyorlar. Caldwell'e göre bu sütunlar, kare şeklinde yerleştirilmişler. Ayrıca her İsrail kabilesine ait sütun, kabilenin nüfusuna göre farklı ölçüde yapılmış.

Çıkışın Rotası Nedir?

Mısır'dan Kızıldenizine Kadar Musa'nın İzlediği Yol:

Kutsal Dağ'ın yerini belirlemek için, İsrailoğulları'nın yolculuk yaptığı yol-mesafe önemlidir. Çünkü bu yolun, 2 milyon Yahudi'nin bu işi başarmasına uygun olması gerekir. Örneğin; eğer birisi, Sina Dağı'nın geleneksel inanıştaki gibi Sina Yarımadası'nın güneyinde olduğuna inanıyorsa, ona şu soru sorulabilir.

Bir çok Mısır turkuaz madeninin bulunduğu Wadi Maghara, Serabit el-Khadim ve Wadi e-Nasb bölgesinde İsrailoğullarının kamp kurmasının mantığı var mıdır?

Menshe Har-El'e göre(Menshe Har-El: Coğrafyacı, Yahudi akademisyen); Mısır, bu değerli madenlerini korumak için orada sürekli bir ordu hazır bulundurmaktadır.

Biliyoruz ki İsrailoğulları, Firavun'dan kaçıyorlardı. Bu kadar büyük bir grup için, Mısır'ın etrafında kamp kurmak, kabul edilebilir bir bakış açısı olmasa gerek. Bu bölgede bulunan antik yerlerin isimleri tam olarak tanımlanamamıştır.

Musa, Rabb'in buyruğu uyarınca; sırasıyla yapılan yolculukları kayda geçirdi. Yapılan yolculuklar şunlardır:

İsrailoğulları, Fısıh kurbanının ertesi günü-birinci ayın on beşinci günü- Mısırlılar'ın gözü önünde, zafer havası içinde Ramses'ten yola çıktılar. İsrailoğulları, Ramses'ten yola çıkıp Sukkot'ta konakladılar.

Ramses Şehri Nerededir?

Ramses şehri olarak önerilen bir çok yer bulunmaktadır. Pelusium, Tanis, Tel er-Retabeh ve Qantir.

Bir çok akademisyen, Tanis'i veya Qantir'i, daha kuvvetli aday olarak nitelendirmişlerdir. Har-el'e göre, Qantir, daha gerçekçi bir yerdir. Çünkü Sukkot olarak bilinen ilk kamp yerinden 7 mil olarak uzaklıktadır.

İlk kamp yeri; "çıkış rotası"nın yönünü belirtir. İsrail'in acele çıkmalarından dolayı, hem gündüz hem de gece yolculuk yapmaları beklenir. Sukkot'un, Timsah Gölü'nün batısında bulunan Theku bölgesinde olduğuna inanılmaktadır. Bu bölge aynı zamanda Tanis ve Qantir'in güneybatısına düşmektedir.

İsrailoğulları'nın yaşadığı, Mısır'daki Ramses ve Goshen bölgesi.

İsrail, Kızıldeniz'deki geçiş noktasına doğru hareket ettikçe bu başlangıç noktası, Süveyş'deki geçiş noktası olan Menzala Gölü geçişini elimine eder.

"Tanrı Dağı" kitabını yazan Anati'ye göre; Sukkot'un yerini tam olarak belirlemek çok güçtür. Ancak bir tahmin olarak, günde 20-30 mil hız ve güneydoğu yön çizgisi, Sukkot'u, Timsah Gölü civarına koyar. Sukkot'tan çıktıktan sonra diğer olası kamp alanlarını ele aldığımızda; İsrailoğulları'nın, daha hızlı hareket edebilmek için "büyük kervan veya ticaret yolları"nı seçmiş olması, faydalı bir görüştür.

"Allah, halkı, çöl yolundan Kızıldeniz'e doğru dolaştırdı."

İsrailoğulları'nın Kenan diyarına girmesine izin verilmediğine göre, o zaman çıkışın rotası, Akdeniz'in sahil şeridi olamaz. Sina Yarımadası'nın ortasından geçmek zorundadırlar. Burada olabilecek en mantıklı çözüm; yüz yıllardır hacıların ve yolcuların kullandığı Darb el-Hac yoludur. Har-el'in haritasına bakan birisi, Sina Yarımadası'nın kuzeyinde bir çok ticaret yolu görebilir. Bu ticaret yolları ve hac yolu hakkındaki bir çok bilgi, Har-el'in çalışmasından elde edilmiştir.

Allah'ın seçmediği yol, Akdeniz'in sahilinde, Gazze'nin içindeki el-Arişh'e giden yoldur. Mısır'ın dışına çıkmak için en kısa yol budur. Ancak aynı zamanda Sina Dağı'na gitmek için en uzun yol budur.

Timsah Gölü'nün doğusuna, Shur yoluna uzanan üçüncü bir yol daha vardır. Bu çok eski bir yoldur. Filistin'in merkezinden gelen kervanlar bu yolu kullanarak Mısır'a giderler. Har-el, İbrahim ve Yakub'un, bu yolu izledikleri konusunda çok emindir.

Dördüncü bir yol daha vardır. Bu yol, Medyen'e ve Cebel el-Lawz'a giden en kısa yoldur. Anati, bu rotayı şöyle tarif eder: Bu yol, 1300 yıldır kullanılan Darb el-Hac yoluyla, Mitla veya Jiddi Pass denen yerde çakışır. Güneye doğru kıvrılır. Qalat en Nakhl'daki Cebel el-Gharra'nın kenarından geçer. Tamad'ın geçit vermez kavurucu dağlık bölgelerinden geçerek, Akabe Körfezi'ne gider. Ve Kuzey Afrika'dan yola çıkan tüm hacıları Mekke'ye ulaştırır.

Müsil, 1926'da Kuzey Hicaz adlı kitabında şunu belirtmiştir: Mısır hükümranlığının hakim olduğu topraklardan en çabuk ve pratik çıkış yolu, Mısır'dan Akabe Körfezi'nin kuzey uzantısına giden transport rotasıdır.

Har-el, Güney Sina'daki bakır ve turkuaz madenlerine uzanan diğer bir yoldan bahseder ki; bu yol, ona göre imkansızdır. Bu rota, Süveyş'deki delta bölgesinden, güneye gelenkesel Sina'ya iner. Har-el'e göre İsrail, Mısır garnizonlarının bulunduğu bir yerden uzak olmak için elinden geleni yapmıştır.

Palmer gibi bazı eski tarih ve coğrafya bilginleri, geçiş noktası olarak Kızıldeniz'in Süveyş Körfezi kolu olduğuna inanırlar. Bu konuda ellerindeki bazı fiziksel verilerden yararlanarak bu iddiayı yapmaktadırlar. Palmer'e göre, Süveyş'ten geçip karaya ilk ayak bastıkları yer Ayun Musa'dır. Har-el, Palmer'in bu görüşünü yanlış bulmuştur. Ayrıca Mısır sınırının Süveyş Körfezi boyunca olduğu düşünülürse, Har-el'e göre, İsrailoğulları'nın Ramses'ten gelerek burdan geçmesi vakit kaybettirecek bir unsurdur.

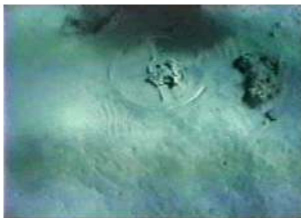
Josephus ise, kitabında İsrailoğulları'nın kaçmış olabilecekleri Kızıldeniz'e son bulan dağlık bölgenin, coğrafik ayrıntılarını vermiştir. Anlatılan topoğrafik özellikler, Akabe Körfezi'ndeki iki noktaya oldukça uyum göstermektedir. Buna rağmen Josephus'un eserinin yorumunu yapan bazı akademisyenler, sadece Tevrat'tan çıkardıkları bir takım objektif olmayan nedenlerden ötürü, denizden geçiş noktasının Süveyş Körfezi olduğunu söylemektedirler. Süveyş Körfezi'nden geçildiğine dair elde hiç bir somut veri yoktur.

İsrailoğulları'nın geçiş yeri Nüveyba'nın, uydu görüntüsü.

İsrailoğulları'nın Mısır'dan Nüveyba'ya kadar izlediği yol(yeşil yol). Sarı yol; tarihi Hac yolu

Geçiş yerinde bulunan Firavun dönemine ait cenk arabası tekerleği.

Akabe Körfezi'nden Geçiş Yeri: Nüveyba'dır

Akabe Körfezi'nden karşıya geçiş noktası hakkında 2 görüş bulunmaktadır:

1) Sina Yarımadası'nın kıyısından, güneye üçgenin ucuna inip Strait'den geçme teorisi. Mesafe ve zaman açısından bu yol imkansız görülmektedir. Aynen Süveyş Körfezi'nde görüldüğü gibi Strits of Tiran bölgesinde, gerek deniz altında ve gerekse toprak altında Firavun ordusuna dair hiçbir kalıntı bulunamamıştır.

2) Akabe Körfezi'nden diğer bir geçiş noktası da Nüveyba'dır. Elyat'ın 40 mil güneyinde körfeze çıkıntı yapmış büyük bir kumsaldır. Ramses Şehri'ne 290 mil uzaklıktadır. Bu fikri savunanlara göre; Etamı, Elyat'ta Akabe Körfezi'nin kuyruğunda kabul ederler. Tam burada İsrailoğulları dönüş yapar. Vadi Haysi, daha sonra da vadi Watri'ye gider. Bu yol da onları Nüveyba yarımadasına çıkarır. Nüveyba ile Elyat arasındaki mesafe 80 mildir.

Ron Wyatt, Jonathan Gray, J. Pinkoski, Lennart Moller, Discovery Media Productions şirketi aracılığıyla bir video çıkarttı. Ve bu bölge oldukça popularite kazandı. Dr. Moller'ın kitabı, Akabe Körfezi altından çıktığı ve Firavun ordusuna ait olduğu iddia edilen kalıntıların müthiş fotoğraflarıyla dopdolu. Kalıntılar burada bulunduğu için, Pihahiroth, Migdol, Baalzephon'un, Nuweiba'da bulunma olasılığını, Moller kitabında tarif eder ve resimlerle anlatır.

En ilginç olanı da videoda ve Moller'in kitabında, körfezin sularının altından çıkan bir cenk arabası tekerleği parçasının resmidir. Bu resimde süslenmiş altın yaldızlı bir cenk arabası tekerleği görülmektedir. Kitapta, tekerleğin üzerindeki Mısır resimlerinin o çağdaki Mısır cenk arabalarıyla kıyaslaması yapılmıştır. Ayrıca çok eski görünen mercan formları, cenk arabasının üstünde bulunmaktadır.

Elim; hurma ağaçları anlamına gelmektedir. Elim kelimesinin İbranice kökeni Eloth, Elath. Elath, aynı zamanda ağaçlar anlamına gelir. Bu isim, Akabe Körfezi'nin kuzey ucundaki Elat şehriyle ilişkilidir.

Sayılar, 33/10-11'de Sin Çölü'nün yerinden şöyle bahsedilir:

"Sin Çölü; Elim'le, Sina Dağı arasında bir yerdedir."

Yarık kaya büyük açık alan, dağın batı kısmında yer almaktadır. Refidim bölgesinden, kamp bölgesine yani dağın doğu yakasına gitmek 1-2 gün almaktır. Refidim bölgesinde burada Ameliklerle yapılan savaşın anısına bir Altar yapılmıştır.

Kaynak: Charles A. Whittaker, "The Biblical Significance Of Jabal Al Lawz", newprovidencebc, Mayıs, 2003.

"ALTIN AVCILARI": "GERÇEK TUR DAĞI"NI KEŞFETTİ

Gökben Coşkun-yaklasansaat.com-2010

Cebel el-Lawz(Tur-i Sina)

Cebel el-Lawz(Tur-i Sina)

Sina Dağı(Tur-i Sina)(*), Dünya üzerindeki en kutsal yerlerden birisidir. Bugün Mısır Sina Yarımadası'nda bulunan ve hiçbir inandırıcı kanıt taşımayan sözde Musa Dağı, turist tuzağı olmaktan öte bir anlam taşımıyor. Putperest Doğu Roma, İsa'nın getirdiği hak din İslam'ı, Pavloscu Hıristiyanlığa dönüştürürken; hakimiyet alanlarında insanlığı etkilemek üzere, bir sürü "kutsal yer" ihdas etti.

Nitekim, Hristiyanlığı, "kendi paganizmi"ne benzeterek kabul eden Doğu Roma(Bizans)'ın, vizyoncu imparatoru Konstantin, oğlunu ve karısını öldürdükten sonra annesini Orta Doğu'ya gönderir. Konstantin'in annesi Helene, oğlu Kostantin gibi şeytani vizyonlarla hareket eden bir "meczup"tur.

Bu şeytani vizyonlarla, Orta Doğu'da birçok "kutsal yer" keşfeder. Cebeli Musa(Musa Dağı)'da bunlardan birisidir. Helene, kendi adıyla bu dağın eteğinde bir kilise yaptırır. Bu kilise, İmparator Jüstinyen zamanında, bugünkü Katerina Manastırı'na dönüştürülür. İşte o gün bugündür, bu "manastırlı sahte Musa Dağı", turizme hizmet eder.

Aşağıda vereceğimiz "Çıkışın Altını"(The Gold of Exodus) romanının özeti, doğru Sina(Tur-i Sina) dağının keşfiyle ilgili gerçek bir keşif macerasıdır. Romanın kahramanları ve yazarı Howard Blum, Amerikalı'dır.Gerçek Tur-i Sina(Musa'nın Dağı)'yla ilgili bu yürek hoplatan "gerçek hikaye", modern maceracıların başından geçen olayları anlatmaktadır.

Bu keşfin kahramanlarından birisi, Larry Williams;Amerikan Senatosu'nun Cumhuriyetçi Parti'den Montana adayı ve bir milyonerdir. Diğeri, onun arkadaşı Bob Cornuke; emekli polis ve SWAT timinin eski üyesidir. Onları, İsrailoğullarının kaçarken yanlarında götürdükleri "efsanevi çıkışın altını"nı bulma ümidi, Sina Dağı'nın, "gerçek yeri"ne götürmüştür.

Ancak altın avcısı bu iki Amerikalı maceracıdan önce; başka bir Amerikalı olan Ron Wyatt, Dağ'ı keşfetmişti. Ve altınları ele geçirme macerası, Suudi polisinin operasyonu ile başarısızlığa uğramıştı. Bu gerçek hayattan alınmış romanda, Ron Wyatt'ın macerası da yer almaktadır.

Tur Dağı'nın, Kuzey Batı Arabistan'ın Medyen coğrafyasında bulunduğunu, bu bölgede yaşayan Bedevi Araplar, elbette önceden biliyorlardı. Ancak Suudi Arabistan'ın, bu dağla ilgili arkeolojik araştırmaları yapıp, yapmadığını bilmiyoruz. Şayet yapmışsa da, bazı nedenlerden ötürü açıklamıyor. Yabancı arkeologların çalışmasına da izin vermiyor. Suud Krallığı, bu dağın çevresini, "arkeolojik sit alanı" ilan ederek; yabancı araştırmacılara ve ziyarete kapalı tutuyor. Harvard'da bulunan Pensilvanya Üniversitesi'ndeki Kitab-ı Mukaddes uzmanı öğretim

üyeleri, gerçek Sina Dağı'nın, Kuzeybatı Arabistan'da bulunduğuna dair güçlü kanıtları tartışıyorlardı.

Sahte Tur Dağı ve eteğinde "Saint Catherine" Manastırı.

Bir tarafta bu tartışmalar sürerken; Altın avcısı Williams ile Cornuke, Suudi Arabistan'a girmeye ve bu Dağ'a gitmeye karar verirler. Ancak Suudi Arabistan'a gitmek için vize alamazlar. Arabistan'a gizlice sokulurlar. Ve onlar, Cebel al Lawz olarak bilinen Musa Dağı(Tur-i Sina)'yı, Ron Waytt'tan sonra bir kere daha keşfederek, şaşırtıcı delillere ulaşırlar.

Onlar, "Altın Sığır"a tapılan "sunak taşı"nın kalıntılarını bulurlar. Musa'nın dikilmesini emrettiği 12 sütuna, "Musa'nın uyuduğu mağara"ya; Allah'ın, Musa'ya vahyettiği Tur Dağ'ının "Allah'ın nuruyla kavrulmuş tepesi"ne ve İsrailoğullarının orada yaşadığına dair, daha birçok "arkeolojik kanıt"a ulaşırlar.

Aşağıda özetini bulacağınız romanda; "Çıkışın Altını" aşkına Amerikalılar'ın, tüm İlahi dinleri ve insanlığı ilgilendiren "kutsal bir mekan"ın "gerçek yeri"ni; yani "Gerçek Tur Dağı"nı nasıl keşfettiklerinin hikayesini bulacaksınız:

(*) Tur-i Sina= Tur Dağı= Sina Dağı= Musa Dağı= Cebel-i Musa= Cebel al Lawz= Horeb Dağı

"Çıkışın Altını- Gerçek Sina Dağı'nın Keşfi" (The Gold Of Exodus- The Discovery Of The True Mount) Doğu Beyazıt- Türkiye – 1986

"Fasold'un, Suudi Arabistan'a gelme nedeni açgözlülüktü. O, Nuh'un Gemisi'nin kalıntılarını bulmak için katıldığı seferin bir parçası olarak, bir Türk kasabası olan Doğu Beyazıt'ta, baharın çamurunda, kağnılı bir gezi yaparak, melankolik bir gün geçirmişti. Derin denizde kurtarma işçisi ve maceracı olan Fasold, Türkiye'deki gezisi için ilişki kurduğu Hristiyan arkeolojistlerden oluşan grubun içinde, yalnız adam olduğunu anladı. Onun içini asıl kemiren şey, birlikte seyahat ettiği inananların, bu kadar saf olmasıydı. "Onlar cehennemi istedikleri için, İncil'in doğru olduğuna inanmaları gerekli" diye şikayetlendi.

Fasold, Nuh'un Gemisi'nin kalıntı delillerinin, Ararat Dağı'nda bulduğuna inanan, birçok araştırmacıyı, makinesiyle hayal kırıklığına uğratmış oldu.

Eğer Fasold'un alıcı aletlerinin, çubuklarını tuttuğu yerin yakınlarında gömülmüş bir metal varsa, Fasold, onu mutlaka bulurdu. Hatta daha iyi bir şekilde, gömülü objenin yaydığı akımın türünü bakarak; kurşun, teneke, alüminyum ve hatta altın ya da gümüş olduğunu anlıyordu.

Bununla beraber Fasold'un onlara katlanmasının, başka bir nedeni vardı. O her zaman macera peşinde koşardı. Fakat Türkiye'deki bir aydan sonra, yeterince macera yaşamıştı. Ancak Nashville'deki anestezi doktoru Ron Wyatt, Ankara'daki Kent Otel'in lobisinde, Fasold'u bir köşeye çekip, tatlı dille yeni bir macerayı fısıldıyordu.

Wyatt, Nuh'un Gemisi'ni bulmak için, Tanrı'dan bir misyonla görevlendirildiğini söylemeyi huy edinmişti. Hatta kendi alaycı inanmaz kişiliğine rağmen, bu mesihçi rolüne gerçekten inanıyordu. Öğlen güneşi, perdeden geçmeye çalışıp, parça parça odaya giriyordu ki, Wyatt, baştan çıkarıcı bir kadın provakatörlüğüyle, Fasold'u en çok heyecanlandıracak şeyin üstüne oynadı: Hazine. Suudi Arabistan'daki bir dağın eteklerinde gömülü bulunan bir hazine biliyordu. Wyatt şöyle diyordu:

"Senin makinenle hazineyi bulmamız çok kolay olacak."

Fasold atıldı: "Ron! Arabistan'a gitmeye vaktim yok."

Fasold hala homurdanıyordu. "Eve gitmem gerek. Suudi Arabistan'a hiçbir şekilde turist vizesi alamazsın. Onlar turist vizesini hediye etmiyorlar."

"İddiaya var mısın, ya hacılar?" diye diklendi Wyatt.

Cidde'den, Tebük'ün kuzeyine olan gece uçuşu, kısa bir atlamaydı. Ancak heyecanlı olan Fasold, geçmişte Lawrence ve John Philoy'u, Arabistan'a neyin çektiğini düşünmeden edemedi.

Ankara'dan ayrılmadan önce, soğuk algınlığı için aldığı yüksek dozajdaki ilacın yan etkilerinden dolayı, Fasold'un yanındaki Samran El Mutayni, derin bir şekilde uyuyordu. İşte bu Samran, karışık son 24 saat içinde Fasold'un ev sahibi ve dostluk gösteren arkadaşı olmuştu. Sadece birkaç gün önce, beklenmedik bir şekilde Nuh'un Gemisi araştırma çukurunda gözükmüş ve kendisini, Wyatt'ın arkadaşı olarak tanıtmıştı. Fasold, ilgi ve hayranlık karışımı bir duyguyla Samran'ın, Suudi Konsolosluğu'ndaki ilerleyişini seyretti. Ve birkaç saat sonra Suudi subayının bizzat kendisi(!), 3 tane vizeyi otelde onlara teslim etti.

Tur Dağı'nın, "mağara"nın bulunduğu ön kısmından bir görüntüsü. Arkada "yanık tepe" görünüyor.

Fasold'un bildiği ikinci şey ise, Tebük'e uçak biletlerinin, Samran tarafından alındığıydı. "Bana parayı ödeme" diyerek Arap zerafetini gösterdi.

Ancak Fasold, bunun aklından en son geçen şey olduğunu söylememek için kendini zor tuttu.

"Elbette siz, benim ülkemde benim misafirlerim olacaksınız. Benim evimde kalacaksınız." diye Samran devam etti.

"Elbette" diyerek Fasold, dostça destekledi.

Havaalanına gitmeden önce, yapmaları gereken son bir iş daha vardı. Samran ve Wyatt, Fasold'un imzalaması için bir kontrat hazırlamış gözüküyordu. Bu kontrat şöyleydi:

"Bay Fasold ve Bay Wyatt, özel mineral tanıma araçlarını sağlayacak ve Bay Samran El Muteyni'nin gösterdiği yerlerde inceleme yapacak. Ticari minerallerin bulunduğu yerlerde, bu incelemeler sürdürülecek. Bay Samran El Muteyni, kazancın % 75'ini alacak. Bay David Fasold ve Bay Wyatt, kazancın % 25'ini alacak."

Fasold, Samran ve Wyatt tarafından, çok aceleci bir şekilde kandırıldığını düşünmekten kendisini alamadı. Buna rağmen Suudi Arabistan'a bedava bir gezi kazanması, kolay elde edilebilecek bir şey değildi. Üstelik bir de hazine bulma ihtimali vardı. Eh, madem bu adamlar, bu konuda, bu kadar istekliydi, o zaman buna katlanabilirdi. İsminin yazılmış olduğu yerin hemen altına imzasını attı. Uçak da Tebük'e inmişti.

3 tane Mercedes Sedan, 1 tane Cadillac, en azından 2 tane Land Rover, 1 Toyota Scout ve 4x4 araba. Samran'ın 3 karısı, saygılı, hürmetkar. Fasold'un hesabına göre, 100 ya da daha fazla personel çalışmaktaydı. Taşıdıkları ağırlıklara rağmen, ilkokul öğrencilerinden daha yaşlı göstermeyen esmer mutfak kızları, bahçeden alınmış meyveleri, koyunun parçaları ya da dağ gibi pirinçlerle dolu büyük tabakları, uzun masaya taşıyorlardı. Samran: "3 tane araç götüreceğiz, 1 tane de karavan. Biraz şansla, dağa, gün ortasında ulaşacağız." Sonra da Wyatt'a, pis bir sırıtmayla ekledi: "Bu zaman içinde, seni temin ederim ki, ben yakınında olduğum sürece, oraya gitmek için hapishanede 78 gün geçirmek zorunda kalmayacaksın."

Hapishanede 78 gün! Ve buna ilaveten bir Suudi hapishanesinde! Yıllar sonra, Fasold, en soğukkanlı adamlardan biri olduğundan, en baştan hoşgörülü gülücüklerle karşılanıp, şimdi 78 günlük hapse kadar giden ifadelere karşı, kızgınlığını dizginlemeye çalıştı. Anladığı kadarıyla, Samran ve Wyatt'ın, onu kandırdığından şüphe yoktu.

Sonunda Fasold, sinirini belli edercesine konuştu: "Eğer siz bana doğruyu söylemezseniz, ben gelmiyorum. Nedir bu hazine? Neden hapishane ile sonuçlansın? Şimdi itiraf zamanı. Yoksa ben burada yokum."

Samran ve Wyatt, bakışlarını, yenilgi bakışlarına dönüştürdüler. Sonra da Wyatt, partnerlerinden sakladıkları efsane hakkında, birazcık şey daha söyledi. Bu meseleyi hafife alması, Fasold'un kendi aptallığındandı. Aptalca, krallığa vizesiz girmişti. Beraberindeki iki tane adamla, Ürdün sınırından, Suudi Arabistan'a yürümüştü. Şayet Wyatt, ona her şeyi anlatsaydı, mizaç olarak, etiyle tırnağıyla çalışmaya hazırdı.

"Nedir bu acele? Basitçe bekleyip, bir vize alıp yasal bir şekilde giremez miydiniz?" diye Wyatt'a diklendi.

Wyatt başladı, "Güzel de, biz denedik hem de nasıl denedik. Fakat Suudiler, turistlere izin verme konusunda çok isteksizler. Veya arkeolojistlere. Çok ilkel insanlar". Doğrulama için, Samran'a baktı, o da başını kuvvetlice sallayarak doğruladı.

Fakat Fasold bastırmaya devam etti: "Ben hala anlamadım. Nedir bu kadar önemli olan? Neyin peşindesiniz? Ülkeye gizlice girerken, yakalanmaktan daha büyük risk ne olabilirdi?" Wyatt, onun gözlerine çocuğunu koruyan bir annenin yorgun bakışlarıyla baktı. "Neden olacak, hazine için elbette, bana onu unuttuğunu söyleme!"

Fasold, ısrarlı bir şekilde tekrarladı: "Belki de bu hazine hakkında bana daha fazla şey söylemelisin"

Wyatt gerçekten şaşkına dönmüştü."Bizi çölde bekliyor", dedi, "hayal ötesi zenginlikler. Altın. Yakut. Safirler."

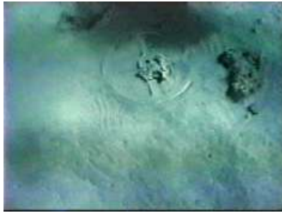
Sanki altının ağırlığını elinde hissediyormuş gibi, sanki kıymetli taşların parıltısını, gözleriyle görüyormuş gibi büyük bir eminlikle konuştu. "Bizi bekliyor" dedi ve devam etti: "Alınmak için olgunlaşmış, İbraniler'in, Mısır'dan kaçarken yanlarında götürdükleri devasa hazine. Çıkışın Altını."

Fasold kesti: "Oha, yavaşla biraz. Neyin altını! Sen bana neden bahsediyorsun?"

Bir an için duraksadı Wyatt. Duraksadı, çünkü inanılmayacağından korkuyordu. Tamamen güvenemediği bir kimseye, bütün hikayeyi açığa vurma konusunda isteksizdi. Tam o sırada, nasılsa Samran'ın, Wyatt'a izin veren baş işaretini gördü. Sonunda, uzun süredir saklanmış bir sırrını paylaşan bir adam gururuyla Wyatt, fantastik hikayesini anlatmaya başladı: "Yarın biz, dünyadaki en kutsal yerlerden birine gideceğiz. O, gerçek Sina Dağı'dır. Tanrı'nın inerek, Musa'ya 10 emri verdiği dağ. Emin ol, birçok insan, dağın, Sina Yarımadası'nda olduğunu sanıyor. Yalan efsane! Turist tuzağı! İncil'ine bak. Sina Dağı, eski Medyen'dir. Ve Medyen, Suudi Arabistan'dadır. Gerçek bu. Asırlardır Bedeviler, Musa Dağı'nın gerçek yerini bilmektedirler. Ve Samran'ın büyük yardımıyla, oraya çarçabuk gitmeliyiz. Sonra da sen ve senin makinen, bize, 600.000 İsrailli'nin, Mısır'ı terkettikleri zaman yanlarına aldıkları hazinenin yerini gösterecek. Altın Sığır'ı inşa etmelerinin cezası olarak, Sina Dağı'nın eteğinde gömülen "Çıkışın Altını", bizi bekliyor."

Fasold, tek bir kelime bile etmedi. Öfkeli olarak anladığı kadarıyla, Wyatt'ın anlattıkları, kabul edilebilir bir şey değildi. Daha kötüsü, deli saçmasıydı. Kendini suçladı, ahiretçi Wyatt'ın, Suudi Arabistan'a götürmek için kendisiyle konuşmasına izin vermesi, kendi hatasıydı. Sükunetle öfkesini gizledi. Gül kokusu olan kasede, ellerini dikkatlice yıkadı. Sonra da hızlıca yürüyerek, meclis terketti.

Fasold, bu gece uyumakta zorluk çekiyordu. Kafasını, bir deve sırtında dinlendirerek, bahçeye doğru baktı, ve gözleriyle, çivilenmiş ve verniklenmiş çadır sırıklarının, çölün hafif rüzgarında sallanmasını takip etti. İçine düştüğü bu durumu, bir kez daha gözden geçirdi. Çok uzak yere gelmişti, ya hazine varsa? Musa'nın Dağı'nda yürüyebilirse?

Kızıldeniz'de bulunan 2. Ramses dönemine ait savaş arabası tekeri. Aynı yerde o döneme ait, "at başlığı" bulunmuştur.

5. Bölüm

Şafakta ayrıldılar, fakat gün rahatsız edici şekilde sıcaktı. Samran, söz verdiği üzere karavanı getirdi. Etkileyici siyah Mercedes jip öncülük ederken, iki tane Land Cruiser kazıcılar, hatta biri yemekle doldurulmuştu. Samran, direksiyonda, Wyatt onun yanında. Akşamdan kalan önceki şüphelerinden az da olsa kurtulmuş hevesli Fasold'da arkadaydı.

Fasold, Samran, sabahın köründe, Tebük'ün boş caddelerinde, yarış arabası sürücüsü gibi hızlanırken, camdan dışarıya baktı. Biraz sonra jip, şehrin dışına çıkmış, Hagl'ın kuzeyine doğru yol alıyordu. Samran, çölün derinlerine, pervasız bir şekilde gitmeye bir saat boyunca devam etti. Fasold, durmadan gözlem yapıyordu, ancak görülecek çok az şey vardı. Sadece arasıra siyah bir çadır, ya da yoldan sapmış bir deve, sonunda Samran bir tane daha keskin dönüş yaptı. 20-30 metre gitti, ve birden jip, yumuşak kuma yavaşça batmaya başladı. Samran, Wyatt'a dönerek yavaşça seslendi: "Kayboldum."

Samran'ın adamlarından bir bedevi sevinçle Wyatt'a ve Fasold'a seslendi: "İşte Musa Dağı!"

Çölün üzerinden dağı işaret etti. Fasold, ileriye baktı ve kendini, sise rağmen uzaktaki, göğe karşı yükselen karanlık zirveyi gördüğüne ikna etmeye çalıştı. Onların, yeniden çölün üzerinde çok büyük bir hızla ilerlemeleri, uzun zaman almadı. Kum tanelerini fırlatarak hız yapan araba konvoyu, hızla ilerliyordu.

Gezegen üzerindeki en kutsal yerin önünde dururken, neler hissetmeliydi. Saygıyla karışık korku mu? Etkilenmiş mi? Saygılı mı? Fasold, Lawz Dağı'nın siyah zirvesindeki kayalık bir düzlükten aşağı doğru eğildiğinde, bunları düşünüyordu. Gerçekte, o yalnızca bitkinlik hissetmekteydi. Önlerinde bir duvar gibi yükselen dağa doğru uzanan, geniş vadide, bir Bedevi onlara yol gösteriyordu. Artık öğleden sonra bitmek üzereydi. Yaşadığı bunca duygusal korku ve karmaşadan sonra, Fasold'un düşünceli kafası, kutsallığa yer ayıramayacak kadar karışıktı. Kendisinin tek meselesi, güneş, batmadan, makinesinin okumalarından birkaç örnek almaktı.

Akım jeneratörünü, vadinin kenarından 10 metre kadar yükseğe kurdu. Yerin derinliklerini makinenin algılaması, çok az bir efor gerektirdi. Sonra, son iş olarak, bir avuç dolusu suyu, makinenin iyi algılama yapması için toprağa serpti. Arkasından, makinenin menzil ve akım kontrol ayarlarını yaparak çalıştırdı. Aniden bir düzine sinyal çizgisi, tekerlekten çıkan izler gibi kaydedilmiş bir şekilde belirdi. Bir şey yok gibi gözüküyordu, ancak onun, böyle durumlarda merakı daha da artardı. Bunun yanında, makinede çıkan şekiller tekti; o ise hiçbir zaman böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Bunun için her sinyali teker teker takip etmeye karar verdi. İlki 6 metre sürdü, ve onu çok dikkatli bir şekilde takip etti. Metot olarak ilk okumaların izini sürerken ve bir uzun çizgiden diğerine kaynak ararken, Samran ve Wyatt gözüktü.

"Şayet biz Hagl'a akşam olmadan gitmek istiyorsak, iyisi mi şimdi gidelim" dedi Samran. Samran, Dağ'ın tabanını şaşkına dönmüş Wyatt'la beraber inceliyordu. Fasold'un tahmin ettiği gibi Wyatt spekülasyonlarını destekleyecek birçok kesin kanıt ele geçirmişti. "Yarın ilk iş olarak döneriz" diye, Samran'a seslendi Wyatt.

Arabalara doğru yürürlerken Samran, sanki aklına yeni gelmiş gibi: "Nasıl geçti? Bir şeyler çıktı mı?" diye sordu.

"Göreceğiz", dedi Fasold belirsizce.

Polis, şafakta onlar için geliyordu. Fasold haberi duyunca, cellatlar geliyor diye düşündü. O, haberi en son duyan olmuştu. İlk önce Samran duymuştu, şaşkın hizmetçiler tarafından, sabahın dördünde uyandırılmıştı. Onlar geceyi, Hagl'in eski liman şehrindeki turistik, geniş bir evde geçirmişlerdi. Bu ev, Samran'ın şu anda yurt dışında olan arkadaşına aitti. Giyinir giyinmez, pencereden dışarı baktı ve sakinleşti. Aslında onun gerçek sakinleşmesi, Wyatt'a gitmesinden sonraydı. Ateşli bir tartışmadan sonra, bir kaçış planı üzerine fikir birliği sağlandı. O uğursuz şafak vaktinde Wyatt, Fasold'un odasına gitti. Fasold, polisle ilgili kısmı duyar duymaz,

yataktan fırladı. Hareket etmek için, biraz daha cesaretlenmeye ihtiyacı olur diye Wyatt, işaret ederek:

"Samran bizi ambar kapısında bekliyor" dedi.

Siyah Mercedes jipi, Samran avluya çıkardı. Eğilmiş bir şekilde direksiyonda duruyordu. Plan, kesinlikle şehrin dışında yarışmaktı. Samran'ın düşüncesine göre, Hagl'ın dışına çıkıp, anayola geçebilirlerse, bir saat içinde Tebük'te olabilirlerdi. Orada, en azından kime rüşvet vereceğini biliyordu. Bu strateji, çalışacak gibi gözüküyordu. Samran, sevgili Mercedesini limite çıkarma yetkisine sahip olacağı için, çok neşelenmiş bir şekilde, sürekli hızlanıyordu.

Güneş yükseliyordu ve Fasold müezzinin, inananları namaza çağrısını duyabiliyordu. "Hayya alas-selah.. hayya alal-felah..."

Bu anda, çılgınca hızlanmış mercedesin arka koltuğunda oturan Fasold, Suudi hapishanesi tehditi ihtimalini gözönüne alarak, dua etmenin en azından bir deneme olacağına karar verdi. Her şeye rağmen, Tebük'e giden ana yola çıkmak, 10 dakikadan fazla tutamazdı. Biraz şansla da onu yapabilirlerdi. Bunun için o, Tanrı'ya dua etti. Onun sessiz yalvarmaları, Samran'ın endişeli sesiyle kesildi.

"Düşünün ki yakalandık", diye neredeyse mırıldandı.

Fasold arka pencereye baktı ve cenaze arabasına benzeyen ama üzerinde bir anten dikili olduğu için, cenaze arabası olmadığı anlaşılan, siyah büyük bir araba gördü.

"Ne yapacağız?" diye Wyatt endişelendi. Korkunç ortama rağmen Fasold, çok kısa bir beklenmedik memnuniyet anı hissetti. Wyatt, bu rutin hızdan korkmaya başlamıştı. Samran'da ayağını pedala direkt bastırarak cevap verdi. Mercedes karşılık olarak kendine özgü bir gırtlak hırıltısı çıkardı ve hızlandı.

Wyatt: "Onlara yolumuzu kaybettirebilir miyiz?" diye sordu.

"Mutlaka", dedi Samran. Fakat aynasından hiç bakmamıştı, Fasold, polis arabasının, hemen sağda onların kuyruğunda olduğunu gördü. Samran, ani bir sağa dönüş denedi, araba da sağa döndü, şimdi Samran sola döndü, araba da aynısını yaptı. Artık Samran, kızgın bir şekilde Mercedesine küfrediyordu. Onlar geniş bir yola geldiklerinde, polis arabası, hiçbir büyük efor göstermeden onların yanından süzüldü ve ışıklarıyla işaret etti. Şimdi önde gitme sırası polisteydi. Bu oyuna 3-4 kilometre devam etti, sonra da sürücüsü sıkılmışçasına işaret verdi. "Kenara çek." Arabanın yanıp sönen ışıkları emretti. Samran'ın itaat etmekten başka hiçbir seçeneği yoktu.

Araba, yolun kenarında durdu ve Samran'ın arabası da, onun arkasına park etti. Mercedesdeki hiç kimse konuşmadı, sadece bir şeylerin olmasını beklediler. Hiçbir şey olmayınca Samran, küçük yenilgi iç çekmesiyle dışarı çıktı ve polis arabasının yanına gitti. Arka kapı açıktı, bir dakikalık duraklamadan sonra Samran içeriye girdi. Mercedese döndüğünde yüzünde isteksiz bir gülümseme vardı. O alışılmış güven verici sözleri söylemeye çalıştı, ancak bunun bir zorlama olduğu belliydi.

"O küçük bir formalite" diye anlaşılmaz şekilde konuştu. "Henüz erken. Bizim bugün geri dönmek için yeterince vaktimiz olacak, uzun sürmez" diye de geveledi.

"Ne oldu Samran? Bize söyle" diye Fasold emretti.

Sonunda Samran konuştu: "Bizim onları, polis istasyonuna kadar takip etmemizi istiyorlar."

Fasold, Samran'ın nerede olduğunu ya da ona ne olduğunu bilmiyordu. Polis istasyonuna gider gitmez, Samran özel olarak götürülmüştü. Samran'ın başının kesildiğine yavaş yavaş kendini ikna etmeye başlamıştı. Krallık içinde bunun yaygın yapılan bir uygulama olduğunu biliyordu. Ve Fasold, sıranın kendisine geldiğini düşünmeden edemiyordu. Siyahlar giymiş başucunda bekleyen muhafızı, kılıç kullanırken hayal etmek hiç de zor değildi. Aniden Samran, omuzlara düşmüş bir şekilde, 3 tane bodur Suudi muhafızıyla, odanın içine doğru yürüdü. Muhafızlar: "Bizimle geliyorsunuz," diye emretti.

Arap muhafız gönüllü bir şekilde güldüğü zaman, Fasold cesaretlendi. Bugün ikinci kez olarak küçük bir dua etti, sonra da sesini kontrol etmeye çalışarak, nereye gittiklerini sordu. "Neden sordun? Yeniden Dağ'a elbette." diye Arap neşeli bir şekilde cevap verdi.

Geçen 2 saat içinde Fasold, arabın isminin Mehmet olduğunu ve Samran'ın otoritelere her şeyi anlattığını öğrendi.

Musa'nın, Tur Dağı'ndan aşağı doğru inen vadide, yontulmamış taşlardan yaptığı sunak(kurban kesme yeri).

Mehmet: "Bize söyle Bay Davut" diyerek, dostça fakat sert bir yüz ifadesiyle sordu, "Sizin metal tanım aletiniz, nasıl çalışır? Bölgede altın buldunuz mu?"

"Bir dakika dur Mehmet, ben altın aramak için burada değilim, benim ilgim, tarihi değeri bulunan bir şeyler bulmak."

Mehmet, Fasold'un konuşmasını kesti: "Fakat, Samran'la sizin kontratınız; sizin çıkarılanların % 25'ini alacağınızı söylüyor. Hasılatın paylaşımı hesaplandı, yoksa yanılıyor muyum?" Bu sözden sonra Fasold, yalan söylemenin hiçbir işe yaramayacağını anladı. Hiçbir şey söylememek daha iyi olacaktı. Yalanından çarkederken yakalanmak istemedi. Ancak bildiği herşeyi de söylemek istemiyordu.

Cebel-i Lawz'a ulaştıklarında, Fasold, aletlerini çalıştırırken yine çok dikkatli ve kontrollüydü. Bir yere kadar yardım aldı. Sonra da yanındakilere, Simpson 420-D'sinin çalıştığını gösterdi. Aynı zamanda birkaç tespit edilmiş noktanın üstüne, sularla baraj kurarak çamurluyordu. Fakat Araplar uyanıktı. Bütün sorgucular gibi, definecileri birbirlerinden ayırdılar. Böylece Fasold, Mehmet ve bir grup kazıcıyı, ümit verici işaretler çıkacağı belli olan bir düzlüğün üstündeki kayalığa doğru götürürken, başka bir yerde, Samran'ın başında bir grup adam vardı. Samran'ın yönlendirmesi altında vadiyi kazıyorlardı. Sadece birkaç gün önce, Fasold'un aynı özen ve dikkatle işaretlediği yeri kazıyorlardı.O anda olan oldu. Samran'la çalışan bir kazıcı, etkileyici bir zafer çığlığı attı; ve sonra bölgedeki herkes, onun başının üstünde, en saf altın gibi parıldayan bir bileziği tutarken gördü. Bileziğin bulunmasıyla oluşan

şamata, Mehmet'in, Fasold'a makinesini kapattırıp, arabaya dönmesini emretmesinden, hemen sonraydı. Fasold, itiraz etmeye çabaladığında, Mehmet kısa kesti:

"Bay Davut, size sadece söyleyebilirim ki, çok önemli bir keşif yapılmış bulunmaktadır.

Sen ve Bay Ron Wyatt, tutuklusunuz."

Duruşma, Tebük'ün şerifi gelmeden önce başladı. Savunmacılar, kadife taklidi minderlerde oturup, kralın davacısı, davayı açarken, porselen kupalarda verilen bayat çaylarını içtiler. Davacının ismi, Ebu Kolet idi ve o şişman, küstahdı. Şiddetli bir şekilde bağırmasının sonucu, ince bir tükürük damlası, sık sık alt dudağından çıkıyordu. Fasold'un ifadesiyle, deve gibiydi ve bu lakap, gerçekten ona çok iyi uyuyordu. Suçlama; çevirmenin dediğine göre; onların, Suudi Arabistan'a "arkeolojik bir bölgeyi yağmalamak için geldikleriydi." Fasold'u asıl düşündüren şey ise, Ebu Kolet'in suçlamasının doğru olmasıydı. Duruşma yedinci güne uzadığı zaman, Wyatt, Tanrı'nın cennetleri ve Dünya'yı yaratmasının bile, altı günü aldığını söyleyerek şikayetlendi. Fasold, bunun Suudi Arabistan'da geçirebilecekleri hapisten 71 gün eksik olduğunu söyleyerek, Wyatt'ı çabukça sakinleştirdi. Şerif kararını bildirdi:

"Bölgeyle ilgili bütün fotoğraflara el konacak" diye başladı. "Bütün notlar, günlükler ve Wyatt veya Fasold'un yazdıkları bütün yazılar, artık Suudi Arabistan'ın malıdır. Onların yayınlaması ve hatta bu konu hakkında konuşma, yasaklanmıştır. Ve eğer Suudi Arabistan'a geri dönerlerse, Ebu Kolet'in hiçbir şeye ihtiyaç duymaksızın, onları hapse atmaya hakkı vardır. Eğer bunları kabul ettilerse, çabucak Cidde'ye ve oradan da, İstanbul'a uçmak üzere ayrılabilirler."

Hiçbir duraksama olmaksızın, Fasold ve Wyatt kabul ettiler. Ancak İstanbul'a olan uçuşta, Wyatt uyurken, Fasold yoğun bir şekilde çalıştı. Hafızası halen daha tazeyken, bölgenin bir haritasını çiziyordu. Bir hazine haritası. Cebel-el Lawz'a giden yolu kati şekilde gösteren harita. Çünkü onun, hala hiç kimseyle paylaşmadığı bir sırrı vardı. Ne Wyatt'a, ne Samran'a, ne de Şerife söylememişti. Onun akım jeneratörü, Dağ'ı çevreleyen düzlüklerin tamamiyle altınla dolu olduğunu göstermişti. Çıkışın Altını.. Ebu Kolet'in hışmına uğramayı bir daha göze alamazdı, ancak bu işin içine hemen atlayacak bir adamı tanıdığından kesinlikle emindi.

6- Grant, Yeni Meksîka: 1986

Cumhuriyetçi Parti'nin sekreteri Larry Williams, bilgisayardan, "evrak çantası"nı çağırdı. Birkaç alışveriş yaptı, kahvesini yudumlarken, bakırdan kazandığı parayla platinyum aldı. Konsantrasyonu azalmaya başladığı zaman, bilgisayarı kapattı ve masasından ayrıldı.

O, en sonunda banyoya girecekti ki, 5 gün boyunca kalmış, karısı tarafından iğnelenmiş bir notu, okuma masasında gördü. Zarfları karıştırdı ve sonunda, en altta, el yazısıyla yazılmış bir zarf buldu. Gönderme adresinde David Fasold ismi yazılıydı. Williams, Fasold'un kendisinden, Nuh'un Gemisiyle ilgili bir dokümanı açığa çıkarmasını istediğini hatırladı. Zarfı açtı, içinden sayfaları çıkardı. Her sayfa, arkalı önlü tamamen doldurulmuştu, kelimeler düzenli bir şekilde yazılmıştı. Fasold'un ilk cümlesini okudu: "Larry, sana anlatacak inanılmaz bir hikayem var." Williams, kuşkulanmış bir şekilde, yüksek arkalı sandalyesine yaslandı, lambayı açtı ve okumaya devam etti. Martinisi ve banyosu bekleyebilirdi.

Larry Williams, ilk saklı hazinesini, 10 yaşında buldu. İlk milyonunu kazanmak için, 19 yıl daha beklemesi gerekiyordu. Kesinlikle bu iki olay bağlantısız değildir. O, şimdi Birleşik Devletler'in Cumhuriyetçi partiden, senatör adayıydı. Bob Dole, Gerald Ford ve Reagan, onu

desteklemek için beraber Montana'ya gelmişti. Demokratlar hala, olayı ciddi bir şekilde ele almamıştı. Williams, acemi, yeni bir oyun oynamak isteyen, cani sıkılmış bir milyoner olarak tasvir ediliyordu. Ülke genelindeki seçimlerde Williams, sadece yüzde birkaç oyla öndeydi. Ancak bu, o Demokratik rakibi Max Baucus'a birebir karşı koyuncaya kadar böyle oldu. Bir saatlik televizyon tartışmasından sonra Demokratlar, mücadele ettikleri kişiyi bir daha gözden geçirdiler. Demokratlar, Williams'a karşı SEC Lisansı olayını gündeme getirmeye başladılar. Forbes Dergisi'nde, aleyhinde iki makaleyi yayınlattılar. Seçmenler sayıldığında, birinci dönem milletvekili Larry Williams, Birleşik Devletler Senatosu'ndaki koltuğunu, % 10'luk bir oyla kaybetti.

İnsanlar, böyle şeyleri nasıl hayal edebilir ki? Gerçek Sina Dağı? Çıkışın Altını? Williams, David Fasold'un mektubunun sonuna doğru yaklaştıkça, her şeyi anladığını zannediyordu. "Şüphe yok ki" diye, kendi kendisine söylendi.

Williams, sayfaları bir top halinde dürdü ve odanın öbür ucundaki hasır çöp kutusuna olan uzaklığını saptamak için konsantre oldu. Fakat sonra, tam nişan almıştı ki, aklı aniden Fasold'un mektubuna geri döndü. Williams'ın düşündüğü üzere, bu mektup, geziden sonra dahşete düşmüş bir Fasold tarafından, dürüstlükle yazılmıştı. Fakat yine de Williams'ın da kabul ettiği üzere, mektupta kendisini çeken bir şey daha vardı. Çıkışın Altını..

Mısır'dan çıkarken İsrailoğullarının yanlarında alıp, çöle götürdükleri altının olma ihtimali, çok düşük olsa da, cazip bir durumdu. Fasold, mektubu, altınların parıltısını gördüğü anda yazmıştı sanki. Makinesinin verileri ise, çok daha fazla güvence veriyordu. Kıymetli parıltılı taşlar ve altından oluşan değeri biçilemeyecek "tarihi hazine", dağın eteğine gömülmüştü. Williams, kendini kitaplıktan aldığı atlası araştırıyor bir şekilde buldu. Atlası inceden inceye araştırıyordu. Sina doruğunu gösteren siyah noktayı görene kadar uzun uzadıya inceledi. Noktanın üstünde "Mt. Sinai" yazıyordu ve direkt altında çok küçük ama gözden kaçırılması imkansız bir soru işareti duruyordu. Aniden onun gerçek olduğunu anladı:

"No one knew where Mount Sinai was located"(Hiç kimse, Sina Dağı'nın nerede bulunduğunu bilmemektedir.)

İsrailoğulları'nın Kızıldeniz'i geçmeden önce toplandıkları yer; Nüveyba.

Williams, tutkusuna rağmen, kendini sınırlayarak; yapması gereken işlem sırasını belirledi. Kendisini, dünyanın öbür ucundaki çöle götürmek için, Fasold'un akım jeneratöründeki şekillerden daha fazla şey gerekliydi. Biraz araştırma yapmaya ihtiyacı vardı. İncil'le başlayabilirdi-evde bir kopyası olmalıydı. Fasold'un mektubuna dikkatli bir şekilde baktığı günden beri, risklere atılma arzusundan kendini alamadı. Fasold, ona göre samimiydi. Fasold, altın bir horoz sarkıtmıştı, fakat elinde bir de uyarı sopası tutuyordu. Bu uyarı da, Williams'ın üzerinde büyük bir ağırlık etkisi yapıyordu. Cebel- al- Lawz'a gitmek, girişilmesi zor bir hareketti. Çölden, dağa giden yolu, Fasold'un jeneratörünün gösterdiği noktayı bulsa ve hazine çıkartmayı başarsa bile, ülkeden çıkarmak gerçekten çok zor olacaktı.

Mektupta yazdığına göre Ron Wyatt, Suudi hapishanesinde 78 gün kalmıştı. Fasold'da üzücü bir hafta geçirmişti. Sonra bir Suudi mahkemesinin temyiz edilemez kararıyla; hiçbir zaman Dağ hakkında konuşmayacak ve geri dönme olmayacaktı. Bir Suudi hapishanesinin hayali, Williams'ın durumunun kötülüğünü somutlaştırıyordu ve bu hayal, çok zalim bir şekle dönüşerek endişe veriyordu. Hapishane ona; soğuk, bulanık zindanlar, karanlık, nemli, pis kokulu deliği hatırlatıyordu. Williams'ın başka bir korku geldi aklına, Suudlar, insanların kafalarını kesiyordu. Eğer ona 2 seçenek verilirse, bir Arap hapishanesi ya da cellatın kılıcı diye, o hangi eceli seçeceğini merak etmekten başka hiçbir şey yapamazdı.

Wlliams korkmuştu. O aynı zamanda korkularını, hayatı boyunca en mükemmel şekilde yaşamış bir adamdı. O, onları tanıyordu, hatta onlara saygı duyuyordu ve aynı zamanda, onları yenmekten zevk alıyordu. Her mağaraya giden küçük adım, büyük tatlı bir zaferdi ve hayatını özel yapan bir şeydi. Bunun için Williams, vazgeçmemeye kararlıydı. Planın ilk adımlarını atmaya karar verirken, bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu düşündü. Ve sonunda Williams, işlerini hızlıca planladı. Tevrattaki "Çıkış"ı okumadan ve Fasold'un mektubunu, diğer İncil bilginleriyle paylaşmadan önce, kendisine Suudi Arabistan'a kadar eşlik edecek birilerini bulmaya ihtiyacı vardı. Williams, tanıdığı kimselerden bir liste oluşturdu. Daha sonra da sıkı bir elemeye tabi tutarak, emekli polis ve SWAT timinin eski üyesi, arkadaşı Bob Cornuke'da karar kıldı.

Cornuke ve Williams, asla Tanrı'nın Dağı'nın geniş bir askeri kaleye dönüştürüleceği ihtimalini düşünememişlerdi. Williams'ın dürbününü kullanarak, uzaktaki doruğa dikkatlice baktılar. Hala kararsız olmalarına rağmen, neye karar verilmesi gerektiğinin farkındaydılar. Dikenli telle çevrilmiş çitin dışında bekleyebilirler ve dağı daha uzun süre seyredebilirlerdi. Ya da karanlığın örtüsü altında, Tanrı'nın Musa'ya emirlerini verdiği dağın tepesine tırmanarak tarih yazabilirlerdi.

Derin çanak şeklinde, ağır yağmurlarla açılmış vadiye geldiklerinde: vadi, çölden geçen bir devin, yumuşak kumda yaptığı ayak izleri gibi göründü. Williams, mola için kamyonu vadiye getirdi. Onlar, kamplarını, kumlu çanağın tam merkezinde kurdular. Binlerce yıldız, onların üzerinde parladığında, kurutulmuş yiyeceklerini yediler. Uzun, korkutucu çöl gecelerinde, sanki başka bir gezegende, ıssız bırakılmışlar gibi, kendilerini yalnız hissettiler. İki seçenekten birinin seçilmesi gereken zor durumu tartışıyorladı. Durumu soğuk bir mantıkla analiz ettiler ve bu analizlerin, onları çok uzaklara götürdüğünü anladıklarında, daha romantik tarzda, arzulu düşüncelere dalmaya çalıştılar. Bir karara varamamışlardı. Cornuke kontrolü ele aldı. Sorunun tartışmaya açık olup olmadığını önermeden, konuşulması gereken konuların bir listesini duyurdu ve sonunda, dağın çevresindeki alana dönmeye, fakat çite yaklaşmayarak, mesafelerini korumaya karar verdiler.

"Koruma evinden gelen ilk sesle, bizler kamyonda olacağız ve son hızla, Tebuk'a geri döneceğiz. Daha keşfedeceğimiz çok şey var" diye, Cornuke ısrar etti. Eğer Jabal al Lawz, Sina Dağı ise, Kutsal Kitap(Tevrat) dağın yanında bulunan ipuçlarıyla dolu olmalıydı. Cornuk: "Eğer şanslıysak, askerlerin kulakları ve dikkatli gözlerinden uzakta, çevresi dikenli telle çevrilmiş çitte, bir deliğe ve oradan da kapıya doğru sürünerek ilerleyebiliriz" dedi.

Williams, makineyi monte etmeye başladığında, Kutsal Kitap'tan bir bölümü hatırlattı: Kutsal Kitap şöyle diyordu:

"Sina çevresindeki vadide, bir milyon kadar İsrailli kamp yapmıştı."

"Orada gömülü birşeyler olmalı, bir parça seramik, belki birkaç metal para, belki de lanetli mezarlar", dedi Williams.

Öyle ki, onlar, artan korkuları karşısında, sakin olmaya ve şüpheleri konusunda sinirlenmemeye çalıştılar. Böylece, sabah uygulanacak orijinal planı uygulmaya ve dağa yönelmeye karar verdiler. Bir şey farkettirmeden yapmaları gereken tek seçenek buydu.

Bunun yanında Cornuke dedi ki:

"Biz kamyona geri döndüğümüzde, metal dedektörün çalışması moralimizi düzeltecek."

Orada bir çit vardı ve askerler, hazineyi onlardan korumak istiyordu.

"Belki de sen haklısın" dedi Williams. "Eğer biz makineyi, çitin dışında kullansaydık, makine dikkatlerini çekebilirdi" diye devam ederek kamyonu sürdü.

Dün park etmiş oldukları tepenin rotasını takip ederek, sürmeye devam etti. Kamyondan indiler ve açık araziye doğru yürümeye başladılar. Ve şimdi, diğer bilinmeyen parçalar yerine oturuyordu.

Dağ, onlarda çok güçlü ve belirgin duygular uyandırdı. Dağ, gökyüzüne varan koyu ve güçlü doruğuyla, açık sabah ışığında büyük ve güçlü olarak duruyordu.

"Üçüncü günde, gün doğduğunda, borunun gürültülü sesi, dağın üzerinde yoğun bir bulut, yıldırım ve gök gürlemesi vardı. Kamp yerindeki bütün insanlar titrediler. Musa, insanları kamp yerinden çıkardı ve dağın en alt bölümüne yerleştirdi."

Cornuke, şimdi tekrar Kutsal Kitab'ı okumayı bitirdiği zaman öğrenmişti. O bölümde, bazı gerçekler açığa vurulmuştu. İlki, şu Refidim, yani savaş alanı, Sina Dağı'na çok yakın. O, bu sonucu çıkardı ve bunu Williams'a söyledi. Çünkü kabileler, Refidim'de ilk kamp yaptıkları zaman; İsrailoğulları, içecek su olmamasından dolayı homurdandılar. Bunun üzerine Tanrı, Musa'ya, yapması gerekeni emretti:

"Etrafına bak ki, sen, Horeb'teki kayalıkların üzerinde olmadan önce ben orada olacağım; sen, taşa vur ve ondan, insanların içebileceği bir su çıkacaktır."

Tur Dağı'nın Batı tarafı: Horeb. Musa'nın, kavmine su çıkardığı yarılmış kaya ve muhtemelen, Musa'nın, Rabbi ile konuştuğu "Yanan Çalı". Kur'an'da ki "Tuva vadisi".

Cornuke devam etti: Horeb, Kutsal Kitap'ta Sina Dağı'nın Batı tarafındadır. Dağın eteklerinde, Musa sürüsünü güden bir çoban iken; bu kayalıklar, Tanrı'nın, Musa ile ilk kez konuştuğu kayalıklardı. Onun için, eğer savaş alanı, suyun mucizevi bir şekilde fışkırdığı kayalıkların yakınındaysa, bu yer, dağın diğer yüzündedir.

Keşfe devam ettiler ve bu keşif onları daha da cesaretlendirdi. Şimdi dağa, dikkatsizce daha çok yaklaştılar. Askeri koruma evi, şimdi görüş alanına girmişti, fakat onlar, fazlada ihtiyatlı davranmadılar. Kafalarında başka şeyler vardı. Ve çabasızca, bir dedektif çalışması tasarlamadan, bilmecenin daha çok parçası yerine oturmaya başlamıştı bile.

"Şimdi Musa, kayınpederi, Midian'ın kahini Jethro'nun sürüsünü tuttu ve o sürüyü arkaya veya Dağ'ın batı tarafına doğru götürdü ve Tanrı'nın dağı Horeb veya Sina'ya geldi." Sırtındaki bitkilerle, koyunların otladığı bir dağ oradaydı işte. O dağ, Jethro'nun yaşadığı Elim Mağaralarından uzak değildi.

Tur Dağı'nın eteklerinde, "buzağıyı ilah edinenler"in yaptığı "Altın Buzağı Sunağı".

Çitin üstü maviydi, İngilizce ve Arapça olarak yazılmış, beyaz bir yazı vardı. İngilizce yazı şöyle diyordu: "Burası arkeolojik alandır, girmeyin" ve bu çitin dışında, gerçekten iki geniş kayalık vardı. O kayaların üzeri, farklı sığır çizimleriyle boyanmıştı. Koyun değil, çölün yerli hayvanlarından değil, sadece sığır. Sığır bulunmayan bir toprakta sığır. Ve bunlar geniş, zarif boynuzlu sığır çizimleriydiler. Ve Williams'ın eğitilmemiş gözü bile, Mısır'lı adamı gördü ve onda, kitaplarda gördüğü Apıs ve Hather boğalarının figürü vardı. Ama daha yakından baktığında farkına vardı ki, daha fazlası vardı. Kalıntılardaki çubuksu figürler avlanmıyordu. Onlar bir ineği, ona tapınıyormuş gibi, başlarının üzerinde tutuyorlardı.

İki gün önce, Bedevinin, onlara Jabal al Lawz'ı ilk gösterdiğinde, uzaktan gördükleri uzun kayalığa ulaşmışlardı. Cornuke'un sinyaliyle, sığınaklarını terkedip, dağın önüne yayılmış açık vadiye gideceklerdi. Cornuke, omuzunun gerisinde tuttuğu elini, aşağıya indirdiği son fırsat anı geldiği zaman; Williams, hamle yapmaya hazır olarak, yarı çömelmiş halde kıvrıldı. Sessizlik bir kuraldı, öyle ki Cornuke, önce Dağ'ı ve sonra Williams'ın boynundaki gece dürbününü işaret ederek gösterdi. Williams bunu anladı ve harekete geçti. Ve dağın diğer tarafını gözden geçirmeye başladı. Bedevi askerin elindeki, sallanan sigarayı görebiliyordu.

"Altın Buzağı Sunağı"nda, taşlar üzerine çizilmiş birkaç "buzağı heykeli"nden birisi.

Nöbetçiler, koruma evinde toplandı. İki adam, Dağ'ın uzak tarafındaki düzlüğe doğru, planladıkları gibi etrafını çevirerek gireceklerdi. Onlar, koruma evindeki askerlerin, onları duyamayacak bir noktada, çite doğru koşuşturdular. Nöbetçilerin onları görme şansı yoktu. Her iki adam da, taktiklerin birbirinden farklı olmadığının farkındaydılar.

Williams, Cornuke'un sessiz sinyaliyle eğilerek dağın önündeki açık düzlüğe doğru koştu. Dolunay, sanki direk kendi üzerine odaklaştırılmış spot ışığı gibiydi. Daha kötüsü, gizlenecek hiçbir yer yoktu. Düzlük, sanki bir okyanus gibi gözüktü. O kafasını eğdi, çünkü

yanlış yapmaktan dolayı endişelendiği için, bakmaktan korkuyordu. İlk önce neyin geleceğini merak ediyordu. Eğer silah sesi duyarsa veya sırtına saplanmış bir kurşun hisseder ve hayatta kalabilirse, kendi kendine fizik öğrenmeye söz verdi.

Her ikisinin de, kayalardan hareket etmek için, istek ve enerji bulma şansları çok azdı. Ama daha hiçbir şey söylememişken, Cornuke oradan ayrılmıştı.

O, ne kadar süredir gitmişti? Williams, Suudi çölünde bir kayanın arkasına çömelerek, hayal ettiğinden daha da yalnız olarak, kalbi heyecanlıca çarparak zamanı ölçüyordu. Yuvarlak bir hesapla, Cornuke gittiğinden beri 15 dk geçmiş olmalıydı. Williams, onun yakalanmış olacağına inanmaya başlamıştı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Fakat ne askerler ilerlemiş, ne de Cornuke'a silah doğrultulmuştu.. Ve o anda, Dağ tamamen onun dikkatini çekti. O, Jabal al Lawz'dı.

Williams manzaraya öyle kapılmıştı ki, Cornuke'un geldiğini bile duymadı. Bir an bile dinlenmeden, Cornuke, ona, "harekete geçme zamanı, beni takip et" diye fısıldadı. Bir dakika sonra Williams, kendini çölde karşıya doğru koşarken buldu. Ama bu sefer o, bütünüyle istekli ve gayretliydi. Artık tırmanmaya ve delik açmaya gerek yoktu. Cornuke, çitin bulunduğu yerde, bir nokta buldu. Önce bıçağını kullanarak, sonra da elleriyle, en az 10 inç derinliğinde bir çukur kazdı. O kolay bir işti ve kum yumuşaktı. O, dağdan aşağıya doğru bükülerek akan, kurumuş, eski bir nehrin koluydu.

Musa demişti ki: "Ben, sizin günahınızı aldım, yapmış olduğunuz buzağıyı ateş ile yaktım ve toz olana kadar onu küçük parçalara bölerek parçaladım. Ve parçaları Dağ'dan gelen derenin içine döktüm."

Cornuke, her iki eliyle çiti kavrayarak, yukarıya doğru çekti Ve Williams, altında sallanıyordu. Birden bire her iki adam da, kendilerini bölgenin içinde buldular. Tanrı'nın dağı tarafından oluşturulan, derin mavi gölgelikler içinde saklanmak için koşuyorlardı.

Cornuke, tepeciğe ulaştığı zaman, Williams'dan dürbünü istedi. Şimdi köpeklerin havlamaları durmuş ve tasmalarından çekilmesi, onların sesini kesmişti. Sessizlik, Williams'a biraz huzur vermişti. Cornuke, profesyonelliğini bir tarafa bırakarak, kaya tepeciklerinde bir heykel gibi durdu ve uzaklıkları araştırdı. Dürbünü indirdiğinde "Anladım" dedi. "Onlar dağın önüne doğru gidiyor gözüküyorlar."

"Tanrı, Musa'ya İsrailoğullarını, Sina Dağı'ndan uzak tutacak bir şeyler yap ve yukarıya gel diye emretti", dedi Cornuke.

Jabal al Lawz'a giden patikayı bulmakta bir sorun yaşamadılar. Problem, hangi yolu seçeceklerine karar vermekti. Bir ağacın gövdesinden ayrılan dallar gibi, bu birleşme yerinden de farklı üç yol ayrılıyordu. Onların tamamen keyfi olarak seçtikleri yol, onları Dağın doruğuna veya koruma evine veya da dolaşan devriyelere götürebilirdi.

Cornuke, sonunda dağa çıkan yolu tutarak, işini şansa bırakmamıştı. Bir süre için tırmanmak kolaydı. Eğim azar azar düzgünce yükseliyordu. Gezmeye çıkan bir çift gibi, yanyana aynı hizada yürüyorlardı. Cornuke, 80 yaşındaki Musa'yı hayal ettiğinde, hiçbir problemi yoktu. Kutsal Kitap der ki:

"O, Sina Dağı'nın tepesine olan son yolculuğunu yaparken, oraya tırmanarak çıkıyordu."

Başından beri zahmetsiz geçen yarım saatten sonra, bazı şeyler yok olmaya başlamıştı. İlk giden şey ışıktı. Bir an ışıklandırılmış sahneden geçiyorlar, bir sonraki anda ise, zifiri karanlıkla kaplanmış bir odada bulunuyorlardı sanki. Bulut katmanlarının geçip geçmediğini veya ayın, karanlık gecede ışığının tükenip tükenmediğini bilmiyorlardı. Onların bildiği tek şey, patika darlaşmaya başladığı zaman, hava uğursuz bir biçimde kararıyordu. Gece dürbünü olmadan devam etmek çok zor olurdu. Dikkatsiz bir adımla, kenardan aşağıya düşebilirlerdi. Daha yükseğe tırmandıkları zaman, değişken çöl rüzgarı da esmeye başlamıştı. Sanki rüzgar, onların yüzlerine sertçe çarparak onları dövüyor ve inliyordu. Cornuke bunu, dünyanın sonunun geldiğini belirten, eşsiz bir boru sesi gibi düşündü. Dağ yolunu yarılamışlardı ve patikaları doğruca onları sağlam yüksek kayalıklara iletmişti.

Cornuke başa geçti ve Williams da arkasında kalarak yola devam etti. Gece uzun sürecekti. Bu yol, onları, dağın daha yükseğine iletiyordu. Zirveye doğru tırmandıklarında, rüzgar sakinleşmeye başlamıştı. Soğuktan kendilerini kutuplarda gibi hissetmişlerdi. Gitmeye devam ediyorlardı, ancak dağın eteklerine göre ne tarafta olduklarından; koruma evinin doğusunda mı yoksa batısında mı bulunduklarından emin değillerdi. Emin oldukları tek şey, Jabal al Lawz'ın ikiz doruklarına gittikçe yaklaşmış olmalarıydı. Dürbün kullanmadan dorukları görebiliyorlardı. Onlar bir kömür kadar siyah gözüküyordu.

Karanlıkta iki adam, karınları üzerine uzandılar. Sesler daha uzakta, yukarıdaki yoldan geliyordu. Williams, yumuşak Arapça konuşan iki adamın konuşmalarını duydu. Orada yalnızca iki adam olsaydı onlarla dövüşme şansları olurdu. Cornuke, yavaşça ayağa kalktı. Dürbünle baktığında, üç bedevi vardı ve hepsi de silahlanmışlardı. Gece yarısında patikada yürürken, adamlarda devriye geziyorlardı. Ancak Cornuke'un, Williams'a söylediği tek şey: "Şanslıyız, bizden uzaklaşıyorlar."

Her iki adam da, Araplar'ın sesleri kesilene kadar, yerde uzanmaya devam etti. Sonunda ayağa kalktıkları zaman, Cornuke, zirveye giden başka bir yol bulmaları gerektiğini söyledi. Williams, onun fikrine katıldı. Eğer onlar, bu patikayla gitmeye devam etselerdi, tekrar Araplarla karşılaşabilirlerdi veya daha kötüsü, Araplar onların peşine takılabilirdi.

Tırmandıkları yer, ucu mızrak gibi dağdan dışarı çıkan sivri bir burundu. Cornuke'un öncülüğünde, Williams onu takip etti. Sonunun geleceğinden korkarak, yaptığı her harekette ona uydu. Fakat onlar sebat göstermişti. Yoğunlaştırılmış güçlü enerji patlamasıyla Cornuke, kendisini dağın zirvesine doğru attı ve daha sonra elini uzatarak, arkadaşını kendine doğru çekti. Bir anda Williams'ı yanında buldu. Tanrı'nın Dağı'nın zirvesinde duruyorlardı.

Şimdi onlar, çölden yaklaşık 2000 metre yüksekliğindeydiler ve gökyüzüne çok yakındılar. Çok güçlü duygular hissettiler. Yer ayaklarının altında, akılları ise sanki başka bir dünyadaydı. Teneffüs ettikleri hava, bastıkları toprak, hissettikleri güzel koku, tamamen eşsizdi. Onlar, kutsal toprak üzerindeydiler. Hala hiçbir zafer duygusu hissetmemişlerdi. Aslında onlar korkmuşlardı. Sina Dağı'nın zirvesinde durduklarında, tek bir Tanrı'nın var olduğunu; göğü, yeri ve tüm evreni yarattığını anlamışlardı. Daha önce hissetmedikleri derin duygularla, buna kesin olarak inanmışlardı. Orada korkudan dona kalmış ve hareketsiz bir biçimde ayakta duruyorlardı. Yaşamış oldukları tecrübeler, onları henüz kavramaya başladıkları gerçeğin içine sokmuştu. Tekrar araştırmaya başladılar. Çevrelerine baktıklarında, kısa düz burunlu iki doruğu gördüler. O, dünyanın zirvesindeki, doğal bir açık hava tiyatrosuydu. Onlar biliyorlardı ki, dünya tarihinde oynanmış en önemli dram, bu dağda sahnelenmişti.

Ve Lord(Tanrı), Sina Dağı'na, dağın tepesine geldi. Ve Lord(Tanrı), Musa'yı, dağın tepesine çağırdı ve Musa da gitti... Ve Tanrı, şu kelimeleri konuştu:

"Ben, seni Mısır topraklarından getiren Tanrın Lordum."

Cornuke ve Williams, bütün tepeyi önce bir yönde, sonra da diğer yönde, profesyonelce yürüyerek araştırdılar. Onlar, her ayak izini takip ederek, tecrübe edinmek istediler. Doğal olmayan, koyu siyahla renklenmiş zeminde yürüdüler. Dağa çıkarak, çöl kumuna benzer, daha koyu bir toprakta yürüdüler. Fakat Jabal al Lawz'ın doruğundaki toprak simsiyahtı. Kayalar, kömür yığını gibiydi. Tanrı şöyle söylemedikçe, buna bir sebep yoktu: "Sina Dağı dumanlarla örtüldü, çünkü dağa, Tanrı ateş(nur) ile tecelli etti... ve sen karanlığın ortasında bir ses duyduğun zaman dağ yanıyordu."

Ayak bastıkları toprak, kutsal alevlerle kararmıştı. O, Tanrı tarafından yakılmıştı. Dağın zirvesine doğru yol aldıkları zaman, ne bulacaklarını ve hatta tamamen ne aradıklarını bilmiyorlardı. Bu belirsizlik, her dakikanın heyecanını arttırıyordu. Olayları önceden görme yetenekleri birden ortaya çıktı. Onlar tarih yazıyorlardı. Cornuke, dağın zirvesinin altındaki V şeklinde birleşmiş iki dev kayayı gördüğü zaman, kayalar arasındaki yarığın bir adamın gizlenmesi için yeterince geniş olduğunu anladı.

Cornuke, dürbünü alıp baktığı zaman, kendini düzlüğün ötesinde, dağın Batı tarafında, Kızıl Deniz'e giden bütün yolları görebilmiş gibi hissetti. Sanki Çıkış Kitabı bütünüyle önüne serilmiş gibiydi. Fakat Williams'ın düşünceleri, onu başka bir tarafa götürmüştü. Onu, Suudi Arabistan'a ve bu dağa neyin getirdiği üzerinde odaklaştı. O, "Çıkışın Altını"ydı ve onu nasıl elde edeceğini düşünüyordu. Bu hararetli geçen uzun gecede, zaten kurnazlıkla Suudi askerlerini yenmişti. Sürünerek çiti geçmiş, dağa tırmanmış ve devriyelerden kaçmıştı. O, bu gece bir kez daha onlara meydan okuyabilirdi. Dağın eteğinde gömülü bir hazine vardı. Kararını vermişti, payını almadan çölü terketmeyecekti.

Bu düşünceler birden korkutucu bir kelimenin fısıldanması sonucu kesildi. Cornuke: "Dinle" diye uyardı. Williams dinlediğinde, o da sesleri duyabildi. Adamlar, Arapça konuşuyorlardı ve sayıları fazlaydı. Fakat bir şey kesindi ki, dağın zirvesine giden yolda yavaşça yürüyorlardı. Williams da, Cornuke da, birbirlerine bakarak kapana düştüklerini düşündüler. Gizlenecek hiçbir yer yoktu.

İsrailoğullarının peygamberlerinden İlya(İlyas)'ın da saklandığı, Tur Dağı'ndaki "Musa'nın mağarası". "Ashab-ı Kehf"in de aynı mağarada saklandığı tahmin ediliyor. Üzerinde "eski bir mabed"in kalıntıları görünüyor.

Yanyolda kayalığa tırmanırken, birden göz yanılgısı gibi, bir mağara girişi gördüğünü düşündü. O yalnızca bir anlık bir bakıştı. Zirveye yaklaştıkça, her iki adam da karşılarına neyin çıkacağını bilemedikleri bir yoldaydılar.

"O Elijah (İlya) Peygamber kalktı ve yedi, içti. Daha sonra 40 gün, 40 gece yetecek yiyecekle Horeb'e (Sina olarak bilinen yere), Tanrı'nın Dağı'na gitmişti. Orada, o bir mağaraya girdi ve Tanrı'nın kelimesinin ona geldiğini gördü. Elijah, sesi duyduğu zaman, yüzünü bir bez parçasıyla örttü ve daha sonra mağaranın dışına çıktı."

Cornuke onun bir mağara olduğuna karar verdi. Çıkış Kitabı da, Musa'nın dağda bir mağara bulduğunu söylüyordu.

Jabal al Lawz'ın zirvesine varmış olan devriyeden az aşağıda, dar kaya çıkıntısıyla, zirve arasında bir yerde bulunuyorlardı. Cornuke ve Williams, onları görmedi, ancak onlar öyle yakındaydılar ki, askerlerden biri kibrit çaktığında, kibritin sesini duyabildiler. Aşağıya indiklerinde, adım atarken ayaklarının çıkardığı sesi kontrol etmek için bütün dikkatlerini toplamışlardı. Geriye ne kadar enerjileri kalmışsa, onu da dua etmeye ayırmışlardı: "Lütfen, bu yoldan gelmelerine izin verme, ipi görmelerine izin verme, bu tarafa bakmalarına izin verme."

Fakat Cornuke, 12 yarddan daha uzak olmayan, dar kayalık boyundaki kısa geçidi işaret ediyordu. Williams, her şeyi bin bir zorlukla ancak görebildi. Havada yükselen ince dumanlar gibi yuvarlık sisli gölgeler, görüşünü kapatıyordu. Fakat dürbünü alıp dikkatlice baktığında, onun bir mağara olduğundan emindi. Kaya çıkıntısı, geniş bir kitaplıktan daha geniş değildi. Öyle ki, yolda tek sıra halinde yürümek zorundalardı. Vadiden binlerce metre yukarıdaydılar. Aşağıya doğru bir bakış onlara, eğer düşerlerse kesin öleceklerini söylüyordu. Fakat acele etmek için nedenleri vardı. Hala yukarıdakilerin seslerini duyabiliyorlardı. Herhangi bir anda, Araplar'dan biri aşağıya bakmaya karar verebilirdi. Başka bir tehlike daha vardı. Takip ettikleri karanlık patika gittikçe darlaşıyordu. Cornuke öndeydi ve ipte yürüyen bir adam gibi, bir ayağını diğer ayağının önüne koymak zorundaydı.

Yolda dura dura sonunda mağaranın girişine vardılar. Ama şimdi başka bir problem vardı. Williams, içeriye adım atmayı reddediyordu. Sonunda çok korktuğu ortaya çıkmıştı. Sağ tarafında bulunan Cornuke: "Haydi içeriye gel" diye seslendi. Her zaman akılcı bir adam olan Williams, şüphelerinin nedenlerini bulmaya çalışıyordu. Gördüğü sadece gölgelerdi. Gün doğmak üzereydi ve ilk ışıklar, mağaranın oval ağzına vuruyordu. Hayatının hiçbir anında cesur olmadığı kadar cesur bir şekilde ileriye doğru bir adım attı.

Mağaranın girişine vuran, mat ve yumuşak ışığın arasından mağaraya doğru yürüdü. Aynı anda mağaranın derinliklerinden bir ses duydu. O arı vızıltısı kadar yüksek perdeli sesti, rahatsız edici değildi. Ama Williams mağaradan dışarı çıkmadıkça kesileceği yoktu. O, Cornuke'a, mağaranın içine geri dönmek istemediğini söyledi. Kutsal bir yere girerek saygısızlık yapmak istemedi. Hava henüz ağarmadan önce, Cornuke, ayrılmaları gerektiğine karar verdi. Dağdan, ya henüz hava ağarmadan, bekçi kulübesindeki askerler sabah duası için çıkmadan ve gece görüşlü dürbünden yararlanarak ineceklerdi. Ya da gün boyunca Elijah Mağarası'nda saklanıp, kaçmak için yeni bir geceyi ve şansı bekleyeceklerdi. Cornuke'a göre, henüz şansları varken şimdi gitmeliydiler. Öte yandan, bu çok riskliydi. "No Problem" dedi Williams, alay dolu bir ses tonuyla. Fakat aynı zamanda gitme konusunda sabırsızdı(istekliydi).

Mağaradayken bir şeyler hesap eden tek kişi Cornuke değildi. Williams, çıkışın altını hakkında düşünüyordu ve bir planı vardı.

Dağın eteklerinin yanında, gruplar halindeki kayalardan aşağıya kısa bir mesafe vardı. Bir kayanın arkasına sindiler ve dikenli telli çite doğru baktılar. Önlerinde uzanan ve hiçbir ağacın olmadığı arazi düzdü. Cornuke, henüz havanın ağarmadığını ve bir hamle yaparlarsa, başarabileceklerini düşünüyordu. Cornuke, "Seninle kamyonda görüşürüz", dedi Williams'a. Arkasından,"Yapacak işlerim var." diye ilave etti.

Williams ona, hazineden bir parça almadan dönmeyeceğini söyledi. Metal dedektörüne ihtiyacı yoktu. Bunu hesaplamıştı bile. Fasold'un ekibi, dağın tabanında bulunan bazı sütunların yanında, işaretledikleri yerleri kazdıklarında altın bulmuşlardı. Williams'ın planı, bu sütunları bulmaktı.

Bekçi kulübesine yakın bir yerde olmadığına şükrediyordu ve yumuşak kumun altındakini görmeye can atıyordu.

Dağın eteğinde bulunan ve İsrailoğullarından kalma "sütun parçaları".

Cornuke: "Askerleri ne yapacaksın?" dedi.

"Gece boyunca onlardan kaçındım."

Cornuke: "Fakat hava aydınlanıyor" diye uyardı.

"Bu nedenle acele etmek zorundayım."

Cornuke: "Biz demek istedin sanıyorum" diye düzeltti.

Arkadaşını geride bırakması söz konusu olamazdı Cornuke'un. Williams'ın sütunları bulmak istemesi de anlaşılır bir durumdu.

Dağ'ın tabanda bulunan yüksek kayalar, onlar için bir korunma ve bir avantajdı. Eğilerek yürüyor ve hızlı hareket ediyorlardı. Hala altından sürünerek geçtikleri çitin bulunduğu alandan uzaktaydılar ve aynı zamanda bekçi kulübesine gittikçe yaklaşıyorlardı. Zaman, diğer bir sorundu ve geriye fazla zaman kalmamıştı. Çöllerde, Güneş'in ilk ışıklarının tüm hızı ile çarpmasına karşı uyarılmışlardı. Ve bu olduğu zaman, korunmayı unutmalıydılar. Siyahlar giymişlerdi ve kumlardan çite doğru yapılacak bir hamle, bir intihar olabilirdi. Fakat Williams kararlıydı. Gözlerini, Fasold'un sütunlarına benzer bir şeyler var mıdır diye, çevrelerindeki geniş araziye çevirdi.

Yolun yarısına geldiklerinde Williams, kendisinin durmasına neden olan bir şeyler gördü. Gördüğü şey; herbiri belki 18 metre uzunlukta ve bir V oluşturacak şekilde ayrılmış iki kocaman kayaydı. Uç noktası dağa yönelmiş ve ortasında her koldan eşit aralıklarla, sanki kasten yapılmış gibi düz bir taş vardı. Bunu Cornuke'a gösterdi. Öyle ki Cornuke, bunun ne olduğunu hemen anladı.

Ve Musa, Lord'un (Tanrı'nın) bütün sözlerini yazdı. Sabah erken kalktı ve dağın altında bir sunak yaptı...

"Bu sütunlarla her an karşılaşabiliriz" dedi Williams: "Bunlardan 12 tane olmalıydı"... ve 12 sütun, İsrail'in on iki boyuna karşılık.

Williams, bunların nerede olduğunu sormak için çok heyecanlıydı. Ayağa kalkıp, araziyi dürbünle taradığında, onları da buldu. Hepsi kumdan dışarı çıkmış ve bir sıradaydılar. Her birinin çapı, belki 5.5 metre vardı ve birbirlerinden 1.5 metre mesafelerle ayrılmışlardı. Hepsi de, bekçi kulübesinin yakınındaydı. Az da olsa bir şansları vardı; bulundukları yere paralel bir şekilde uzanan, bir futbol sahası büyüklüğünde, derin ve uzun bir vadi vardı. Olacakları düşünmeye zamanı yoktu, bu nedenle içgüdüsel hareket ediyordu. Cornuke'a bir şey söylemeden, kayaların üzerinden koşmaya başladı. Planı bu çılgınca koşuda şekillenmeye başlamıştı. Vadiye girecek, onun yüksek ve kumlu tepeleri tarafından korunacaktı. Özellikle bekçi kulübesinden ve onun yakınındaki kayanın üzerine yerleştirilmiş üç bekçiden en uzak olan sütuna, gövdesi üzerinde sürünerek saklanacaktı.

Kumda kalbi çarpa çarpa yürürken ve yolun da yarısına geldiğinde, beklenmedik şekilde durdu. Şimdi daha yakındı ve orasının bir vadi olmadığını göründü. O çok derin bir çukurdu. Ve içinde kazı malzemeleri vardı. Aynı zamanda, üç silahlı bekçinin neden dağın kenarına yerleştirildiklerini anlamıştı. Onlar, burada uyuyan askerleri korumak için bulunmuyorlardı. Aksine çukurun dibinde yatan hazineyi korumak için bulunuyorlardı.

Bir "hazine avcısı"nın en büyük korkusu, birisinin altını onun elinden almasıdır. Bir an zaten kazılmış olan çukura bakmak için yaklaşmayı düşündü. Fakat bu, geri dönmek için bir umudu olmayan büyük bir risk olurdu. Eğer kazıya yaklaşsaydı, bekçiler kesinlikle onu farkederlerdi.

Eve asla dönemezdi. Ve bu umutsuz gerçeği kavramasıyla, yüz seksen derecelik dönüş yaptı ve kendinden geçmiş bir halde, güvenli kayalara geri koştu. Ayrılma zamanıydı. Güneş henüz doğmaya başladığı zaman, suyu çekilmiş nehir kolu yatağıyla, çitin birleştiği noktaya geri dönmek için yola koyuldular. Bekçi kulübesindeki insanların hareketliliğini işitebiliyorlardı, fakat biraz uzaktaydılar ve uzun, unutulmuş geceden sonra dikkate almak için tükenmişlerdi.

İsrailoğulları, vadiden gelen suyu topladıkları barajın kenarlarına susuz bir zamanda kullanmak için kuyular(wells) inşa etmişlerdi. Arkada Suudi Arabistan'ın muhafız kulübesi görülüyor.

Cornuke:"üçte" dedi.

Fakat Williams sözünü kesti ve: "Kaç tane vardı? Sayabildin mi?" dedi.

Cornuke ilk önce anlayamadı, sonra da: "On iki tane vardı. On iki sütun, bir sırada, tıpkı Tevrat'ın söylediği gibi" dedi.

Williams samimi ve şaşırmış bir vaziyette: "Burası gerçekten Sina Dağı" dedi. Fakat bunu hissettiği sırada, bir taraftan da acı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Yenilmişti. Hazineden bir parça alamadan ayrılmak zorunda kalmıştı. Hem de o kadar yaklaşmışken. Artık oyalanmak için hiçbir neden yoktu. Diğer bir deyişle, koşmaya başlamışlardı. Bu yaşamlarının yarışıydı. Bütün mesele, çite varmak ve altından geçmekti. Ve bunu yaptılar. Dakikalar sonra çitin öbür tarafındaydılar ve çitten, askerlerden ve dağdan uzaklaşıyorlardı.

Deredeki kampa geri dönüşleri, uzun ve sıcaktı. İkisi de yorulmuştu. Fakat, Williams için iyi hissetmek imkansızdı. Kamyonetleri bıraktıkları yerdeydi ve hala battaniyeleri yataklarının üzerinde seriliydi. Williams, Tebuk'a geri dönmeyi ve uzun, sıcak bir banyo yapmayı ve görüp-hissettiklerini göz önüne getirip, bir anlam çıkarmayı düşünüyordu. Cornuke ise, büyük bir ihtiyatla arkadaşını kutlamak için elini uzattı."

Kaynak: Howard Blum, The Gold of Exodus, The Discovery of The True Mount Sinai, New York, 1998.

YAHUDİ-ROMA İŞBİRLİĞİ: ELÇİ İSA'YI "ÖLDÜRMEYE TAM TEŞEBBÜS"

Dr. Halil Bayraktar-Erdal Nevruzoğlu-yaklasansaat.com-02/2008

İnsanlık tarihi, başlangıcından günümüze kadar çok sayıda medeniyet, kavim ve insan topluluklarının tarih sahnesine çıkışlarına, mücadelelerine ve yok oluşlarına şahit olmaktadır.

Allah, hakka(İslam'a) daveti, insan neslinin yeryüzündeki hayata adım atmasıyla başlatmıştır. Davet yöntemleri, insanın gelişmesine paralel bir şekilde; elçiler, sayfalar, kitaplar aracılığı ile olmuştur. Ayrıca tüm evren(alemler), bu gerçeği anlamada insanın önüne "apaçık bir kitap" olarak serilmiştir.

Sitemizin "Eski Kavimler" bölümünde, Kur'an'da açıkça yer alan bu kavimlerden bazılarının Elçileriyle mücadelesi ve sonunda helak oluşları yer almaktadır.

Bu bölüm, arkeolojik araştırmalar ve Kur'an'da yer almayan kavimlerle daha da zenginleştirilecektir. Ayrıca, insan topluluklarının "elçileriyle mücadelelerini"; uyarıcı olmak üzere "Allah'tan gelen azabı(cezayı)" ve nihayet elçilerini öldürmeye teşebbüs etmeleri sebebiyle de "nasıl helak oldukları" konusunu, "Eski kavimler" bölümünde yayınlayacağız. Bu nedenledir ki burada, bu "elçi-kavim(toplum) ilişkisini" kısaca özetleyeceğiz.

Elçilerin Görevi: Elçi-Kavim İlişkisi ve "Helak"

Özetle "Sünnetullah" şudur:

1) Allah, insan toplumlarının merkezlerine, rahmet olmak üzere; Rahmet Elçilerini, insanları uyarmak; hakka(İslam'a) çağırmak üzere gönderir.

Zira Allah, insanoğlunun, Kendisine başlangıçta verdiği sözü unutup, haktan sapacağını bildiği için, "Elçi göndermeyi" vadetmiştir.Bu vaat, Allah'ın Rahmet sıfatının bir sonucudur.Bu nedenledir ki, her kavme(topluma), bir "uyarıcı-hatırlatıcı-korkutucu" ve hakka gelenleri "müjdeleyici" elçiler göndermiştir. Elçileri destekleyici olmak üzere de nebilerden söz almıştır.

2) Kendilerine elçiler gelen kavimler, bu elçilerin; "Sadece ve sadece Allah'a köle olun. Allah'ın dışındaki ilahları reddedin!" çağrısı karşısında, direnmişler ve elçilerle mücadele etmişlerdir. "Atalarının-babalarının dini"nden vazgeçmeyeceklerini söyleyerek; bu mücadelede ileri gitmişler ve elçileri öldürmeye çalışmışlardır. Elçilerini, yalancı, iftiracı, sihirbaz ve mecnun(cinni) olarak suçlayarak; mucizelere inanmamış, getirilse bile inanmayacakları daha başka mucizeler istemişlerdir.

Genellikle, bir önceki elçinin getirdiği "İslam Dini" de zamanla bozularak, "şirk dini"ne dönüşmekte; "din adamları" çatısı altında toplayabileceğimiz; kahinler, hakimler, rabbaniler, ruhbanlar, rahipler, alimler, mollalar ve şeyhler saltanatı ortaya çıkmaktadır. Elçilere asıl savaş açanlar, bu "saltanat"ın sarsılmasından korkanlardır.

Esas itibariyle, elçilerin temel görevi, Allah'ın vahyini; insanlara tebliğdir. İktidarı ele geçirmek ve yönetime talip olmak değildir. Hiçbir Elçi'nin, vahye muhatap olan toplumu yönetmekle ilgili iddiası yoktur. Nitekim Hz. Muhammed (sav), Kureyş'in yönetim teklifini elinin tersiyle iterken, Hz. İsa, "vergiyi kime vereceğiz?" sorusuna cevap olarak, "parayı" işaret etmiştir.

Ancak, toplumun "din baronları" ve iktidar sahipleri, elçileri, iktidarları için tehdit olarak görmüşlerdir ve onları, "yurtlarını-iktidarlarını ele geçirmekle" suçlamışlardır. Vahyin elçilerini böyle göstermek, işlerine gelmektedir. Sonuç olarak, bu kökleşmiş "şirk saltanatı"nın sarsılacağını gören "din baronları", elçilere savaş açmakta ve öldürmekle tehdit ederek; "tebliğ görevleri"ni yasaklamaktadırlar.

3) Elçilerin tebliğ görevi sırasında Allah, o kavme(topluma), uyarıcı olmak üzere; çeşitli sıkıntılar, kıtlıklar, kuraklıklar, depremler, kasırgalar vb. toplumun doğal yaşamını alt-üst edecek "doğal felaketler" göndermekte; adeta "ilahi top atışları"yla, toplum "yumuşamaya ve akletmeye" zorlanmaktadır. Bütün bunlar Kur'an'da, "Allah'ın uyarıcı azabı" olarak bildirilmektedir. Uyarılan toplum ve bireyleri, "elçinin tebliğine eşlik eden" bu uyarıları ya algılamamakta ya da bu olayları, elçinin uğursuzluğu olarak nitelendirmektedirler.

4) Sonunda, kavminin düşmanlığının arttığını ve konuşmasının yasaklanarak; "Ya bizim dinimize dönersin, ya yurdumuzu terkedersin, ya da seni taşlarız-öldürürüz" tehdidiyle karşılaşan elçi, Rabb'ine sığınarak, aczini ifade eder ve yardım ister. Bunun üzerine, "Allah'ın vaadi" gereğince elçiler ve ona tabi olan "iman eden kimseler"in, kavimlerini terkedip-hicret etmeleri emredilir.

Geride kalan, elçinin çağrısına iman etmeyen ve onun konuşmasını da yasaklayarak, öldürmekle tehdit eden kavim(toplum), "kökten" yok edilir. Yani, Kur'an kavramıyla "helak" edilir. Kur'an, kavimlere gönderilen elçiler, bu elçilerin çağrıları, kavimlerinin cevapları, Allah'ın, bu kavimleri nasıl ve neyle helak ettiğiyle ilgili, sayısız ayetler ve açıklamalarla doludur. Bu meseleyi daha iyi anlamak için "Eski Kavimler" bölümündeki; "Kur'an'da Nuh", "Kur'an'da Ad", "Kur'an'da Semud", "Kur'an'da İbrahim", "Kur'an'da Lut" sayfaları incelenebilir.

5) Sonuç olarak söyleyeceğimiz şudur ki: "kavimlerin helakı"nın temel sebebi; elçilerin getirdiği mesajı inkar etmeleri ve tebliğe olumlu cevap vermemeleri değildir. Helakın asıl sebebi, elçilerin, Allah'tan aldıkları "vahyin topluma iletilmesi temel hakkı"nın çiğnenmesi, hatta tamamen ellerinden alınarak, yasaklanmasıdır.

Her kavmin ve her insanın, hakkı(İslam'ı) inkar etme, reddetme ve yeryüzünü ifsat etmemek şartıyla, yaşama hakkı vardır. Her insan, "ister iman eder, ister küfreder(örter)", hesabını "Mahşer"de verir. Bu, Allah'ın, insanlara Dünya 'da tanıdığı; "inanma, düşünme ve düşüncesini tebliğ etme özgürlüğü"dür. Bu özgürlük, insanlar kadar elçilerin de hakkıdır. Elbette ki Allah, elçilerinin ve dininin koruyucusudur.

Şayet elçilerin kavimleri, elçilerin, topluma hakkı(İslam'ı) tebliğ etmesine sonuna kadar müsade etselerdi; bu "temel özgürlüğü" ellerinden almasalardı; biz inanıyoruz ki, "Allah'ın helakı",belirlenmiş bir süreye kadar gecikecekti.

Bugün, Allah ve O'nun alemlere rahmet olarak gönderilmiş olan Elçisi Muhammed(sav) adına hareket ettiklerini söyleyenler, ne hazindir ki, "kendi hevaları"na göre hareket ediyorlar. Nitekim Kur'an, şöyle seslenir: "Sen o hevasını ilah edineni görmedin mi?" Unutmayalım ki, İslam adına hareket ettiğini söyleyip; bu "temel özgürlüğü" tanımayan, "İslam cahili radikalizm", bir hastalıktır, hem de tedavisi olmayan bir hastalık.

İsrailoğullarının Son Elçisi: "İsa"

Neredeyse tüm elçiler, kavimlerini uyarmak için mücadele etmişlerdir. Peygamberliğin mührü olan son Elçi Muhammed(sav)in, habercisi olan İsa(as)nın, kavmiyle mücadelesi, yakın tarihin en dramatik mücadelesidir. Olağanüstü doğumu, hayatı, mucizeleri ve mücadelesiyle, bugün dahi tartışmaların konusu olmaktadır. İsrailoğulları'nın son "kavmi elçisi" olan İsa, nebilere uzanan kanlı ellerin son şahidi olmuş ve kavminin suçunu kanıtlamıştır. Burada Yahudilerin, alemlere rahmet olarak gönderilen, son evrensel Elçi'yi de, öldürmeye teşebbüs ettikleri hatırlanmalıdır.

İsrail Kavmi'nin Esareti: Roma Hakimiyeti

Olağanüstü özellikleriyle elçiler arasında dikkat çeken İsa, putperest Roma İmparatorluğu'nun hakimiyetinde bulunan; bugünkü İsrail, Filistin, Suriye ve Ürdün topraklarını kısmen içeren bir bölgeye; İsrail kavmine gönderilmişti.

İsa'nın doğduğu Yahudiye toprakları, Romalılar tarafından, MÖ 63'de işgal edildi. Bu tarihten sonra Roma, Yahudiye'yi bir "sömürge" olarak yönetti. İsa'nın doğumu sırasında, pagan Roma'nın başında, MÖ 27 tarihinde Roma senatosunun, Augustus ünvanı verdiği, Sezar'ın, yeğeninin oğlu Octavianus (MÖ 27- MS 14) vardı. Çağının en büyük emperyal gücü olan Roma'nın sınırları, Batı Avrupa, Kuzey Afrika, Mısır, Anadolu ve Suriye'yi içine alıyordu.

Yahudiye'de yönetici olan Herod (MÖ 72 - MS 4), Roma senatosuna bağlı bir kraldı. Ancak bu, bir kraldan ziyade, Roma'nın bölgedeki valisi konumundaydı. Bu dönemde Roma, Yahudiye'de, bir Romalı yönetici bulundurmuyor, tayin ettiği kralla(valiyle) yönetiyordu. Herod, ölümünden önce Yahudiye krallığını, oğulları arasında paylaştırarak; kendisi ile birlikte dörtlü bir yönetim oluşturdu. Ancak İmparator Augustus, Herod'un ölümünden sonra, onun vasiyetini tanımadı.

Romalılar, Kudüs'e valiler göndererek, daha sıkı bir şekilde kontrol altında tutmaya başladılar, Herod'un oğullarından Herod Antipası da, babasının ölümünden sonra, düşük profilli bir kral(vali) olarak tanıdılar. İsa, tebliğe başladığı zaman, Roma yönetimi değişmişti. Augustus'un üvey oğlu Tiberius (MS 14-37), imparator olmuştu. Roma, Yahudiye kralı Herod Antipas'ın yanında, ülkeyi daha sıkı kontrol etmek için vali Pontus Pilatus'u görevlendirmişti.

İsa'nın Tebliği: Kavminin Durumu

Zekeriya Peygamberi öldüren, İsa'nın öncüsü vehabercisi Zekeriya oğlu Yahya peygamberin uyarılarını duymayan ve hatta ölümüne seyirci kalan İsrail kavmi, Musa'nın getirdiği "Din"i, çoktan bozmuştu.

Zekeriya'nın oğlu elçi Yahya, kral Herod Antipas'ın emriyle tutuklanmış; daha sonra da kavminin seyirciliğinde öldürülmüştü. Helen kültürü ve Roma paganizminden etkilenen ve ellerindeki Tevrat'ı rafa kaldırıp; "Sözlü Tevrat" oluşturan din adamları, "şahsi görüş ve yorumlarını" egemen kılmışlardı.

Kaldı ki rafa kaldırdıkları Tevrat bile, Musa'nın getirdiği Kitap olmayıp; Babil sürgünüyle kaybolan ve yeniden Ezra(Üzeyr)ya yazdırılan Tevrat'tı.

Tabiki bu hakka(İslam'a) çağrı karşısında, yukarıda bahsettiğimiz; her elçinin karşılaştığı süreç başladı. Yahudi din adamları; ferisiler ve hahamlar, özellikle de Mabed'i kontrol altında tutan, Yahudiye'nin ileri gelen zenginlerini de içine alan sadukiler, tepkilerini göstermekte gecikmediler.

Allah'ın, Davut soyundan İsrail kavmine son elçisi Mesih İsa, niçin gönderildiğini ve "Musa'nın Dini"nin nasıl bozulduğunu; Barnabas İncili'nde, bakın nasıl anlatıyor:

"Dini Bozmasalar, İncil Bana Verilmeyecekti"

"Bakın, size diyorum ki, şayet hak(Gerçek), Musa'nın kitabından silinip çıkarılmamış olsaydı, Allah, babamız Davud'a ikinciyi vermeyecekti. Ve, Davud'un Kitabı(Zebur), tahrif edilmemiş olsaydı, Allah, İncil'i bana emanet etmeyecekti. Çünkü, Allah'ımız Rab, tüm insanlara, "değişmez ve tek bir mesajla" konuşmuştur.

Allah, insana, "kurtuluş yolu" olarak takdir ettiği şeyi, tüm peygamberlere söyletmiştir. Ruhumun huzurunda durduğu Allah, sağ ve diridir ki; şayet Musa'nın Kitabı, babamız Davud'un Kitabı'yla birlikte, sahte ferisi ve fakihlerin insani gelenekleriyle tahrif edilmemiş olsaydı, Allah, bana Kelâmı'nı vermeyecekti. Ve neden ben Musa'nın Kitabından ve Davud'un Kitabı'ndan söz ediyorum? Her peygamberliği tahrif ettiler. O kadar ki, bugün, Allah'ın emrettiği hiçbir şeye bakılmıyor. Ancak insanlar, sanki Allah yanılgı içinde de, insanlar hata etmezmiş gibi, fakihler ne diyor, ferisiler ne yapıyor diye ona bakıyorlar.

"Bu bakımdan, yazıklar olsun bu imansız nesle. Çünkü üzerlerine, mabedle mihrap arasında öldürdükleri Berekya'nın oğlu Zekeriya'nın kanıyla birlikte, her peygamberin ve takvalı insanın kanı dökülecektir!

"Hangi peygamberi öldürmediler ki? Hangi takvalı insanı tabii bir ölümle, ölüme bıraktılar? Olsa olsa bir tane. Ve, şimdi de beni öldürmenin yollarını arıyorlar. İbrahim'in çocukları olmakla ve güzel mabetleri bulunmakla övünürler. Allah sağ ve diridir ki, onlar, şeytanın çocuklarıdır ve onun dilediğini yaparlar.

Bu yüzdendir, Kutsal şehirle birlikte, Mabed yıkılacak, o kadar ki, Mabet'de taş üstünde taş kalmayacaktır.

"Allah beni, İsrail ailesine göndermek için seçtiği zaman, bana apaçık bir aynaya benzeyen bir Kitap verdi. O, benim kalbime o şekilde indi ki; konuştuğum şeylerin hepsi bu Kitap'tan(İncil'den) geliyor. Ve, bu Kitab'ın, benim ağzımdan çıkması sona erdiği zaman, ben Dünya'dan yukarı alınacağım."(**Barnabas İncili**/124,189)

"İmanı, Adaleti, Merhameti Bırakıyorsunuz"

İsa, Musa'nın ve Davud'un Dini'ni, "şirk dini"ne dönüştüren "din adamlarını", Matta İncili'nde, bakın nasıl suçluyor:

"Yazıcılar(haham ve rabbiler, ferisiler, Musa'nın kürsüsünde otururlar, bundan dolayı size söyledikleri bütün işleri yapın ve tutun. Ancak onların işlerine göre yapmayın, çünkü söylerler ve yapmazlar. Evet onlar ağır ve taşınması güç yükler bağlayıp, insanların omuzlarına korlar, kendileri ise parmakları ile onları kımıldatmak istemezler.

Fakat onlar, bütün işlerini insanlara görünmek için yaparlar. Ziyafetlerde baş köşeyi, mabetlerde baş yerleri ve çarşı meydanlarında selamları ve insanlar tarafından rabbi diye çağrılmayı severler.

"Lakin, vay başınıza hahamlar, rabbiler, ferisiler! Ve münafıklar! Çünkü siz göklerin melekutunu, insanların yüzlerine kapıyorsunuz. Böylece kendiniz, (bu melekuta) girmediğiniz gibi, girenleri de bırakmıyorsunuz ki girsinler. Vay başınıza sahtekar hahamlar, rabbiler ve ferisiler! Çünkü nanenin, anasonun ve kimyonun ondalığını veriyorsunuz ve şeriatın daha ağır işlerini, adaleti, merhameti ve imanı bırakıyorsunuz. Siz, küçük sineği süzerek ayırırsınız, ancak deveyi yutarsınız." (Matta İncili/23)

"Vay Halinize Hahamlar": "Peygamberlerin Kanından Sorulacaksınız"

İsa, onların, yaptıklarının hesabını vereceklerini söyleyerek; şöyle tehdit ediyor: "Vay halinize ey hahamlar, rabbiler ve ferisiler, ikiyüzlüler! Peygamberlerin mezarlarını yaparsınız, salihlerin türbelerini donatırsınız. 'Atalarımızın yaşadığı günlerde yaşasaydık, onlarla birlikte peygamberlerin kanına girmezdik' diyorsunuz. 'Böylece, peygamberleri öldürenlerin torunları olduğunuza siz kendiniz tanıklık ediyorsunuz. Haydi, atalarınızın başlattığı işi bitirin! Sizi yılanlar, sizi engerekler soyu! Cehennem cezasından nasıl kaçacaksınız?'

"İşte bunun için size peygamberler, hikmetli adamlar ve din bilginleri gönderiyorum. Bunlardan kimini öldürecek, çarmıha gereceksiniz. Kimini havralarınızda kamçılayacak, kentten kente kovalayacaksınız. Böylelikle, doğru kişi olan Habil'in kanından, tapınakla sunak arasında öldürdüğünüz Berekya'nın oğlu Zekeriya'nın kanına kadar, yeryüzünde akıtılan her doğru kişinin kanından sorumlu tutulacaksınız. Size doğrusunu söyleyeyim, bunların hepsinden, bu kuşak sorumlu tutulacaktır" (Matta İncili/23)

"Din Adamları Tuzak Kurdular"

Bu ifadeler, Yahudi halkı üzerinde güçlü bir otoritesi olan "din adamlarını" ve "düzenlerini" sarstı. Roma'nın zulmünden ve Kral Herod'dan rahatsız olan halkın huzursuzluğu daha da arttı. Mabetteki ve Yahudiye'deki hakimiyetlerini, Roma'nın desteği ile sürdüren hahamlar, sadukiler ve ferisiler; İsa'nın çağrısının, kurdukları düzeni yıkacağını, maddi-manevi gelirlerinin kesileceğini, en önemlisi halkın üzerindeki otoritelerinin sarsılacağını anladılar.

Kral Herod'u ve Roma valisi Pilatus'u kışkırtarak; İsa'nın konuşmasını, "Hak'ka ve Gerçeğe" insanları çağırmasını engellemek için, önceden bir çok nebiye yaptıkları gibi onu da "öldürmeye" karar verdiler. Aslında, İsa'yı suçlayacak hiç bir hukuki dayanakları yoktu. Ölüm cezasını uygulama yetkileri de yoktu ve halkın tepkisinden de çekiniyorlardı. Bu karışık durumdan kurtulmak için, "devlete karşı suç işlediği iddiası" ile, İsa'yı, önce kral Herod'a, sonra da vali Pilatus'a şikayet ederek, tutuklanmasını istediler. Gerekçeleri ise, İsa'nın, "mesih"lik iddiasında bulunduğu ve bu iddiada bulunanların eninde sonunda; "aşırı kargaşa ve iç isyan çıkardıkları" varsayımı idi.

Haham- Roma İşbirliği: "İsa Çarmıha Gerilecek"

Pilatus, İsa'yı tutuklamanın ve öldürmenin, Roma hakimiyetine karşı Yahudiye'de var olan direnişi, daha da arttıracağıdan çekinmekteydi. Ancak, daha önce Roma'ya başkaldıranlara karşı işbirliği yaptığı Yahudi din adamlarının karşısında, zor duruma düşeceği ve siyasi durumunun sarsılacağından endişe ediyordu. Pilatus ölüm cezasını istemeyerek de olsa vermek zorunda kaldı. İnfazın, Yahudi yasalarına göre taşlanarak değil, Roma hukukuna göre "çarmıha gerilerek" yapılmasına karar verdi.

Kısaca yukarıda özetlemeye çalıştığımız gibi, Eski Kavimler'in ve hususen de İsrail kavmi'nin, elçilerine yaptıkları zulüm ve öldürme teşebbüsü, yakın tarihin şahitliğinde, bir kez daha tekerrür ediyordu. Adeta öldürdükleri peygamberlerin kanları kurumadan, kanlı ellerini, kendilerine rahmet olarak gönderilmiş İsa(as) da uzatarak, Allah'ın gazabını ve de azabını hak ettiklerini göstermişlerdir.

"Onlar Tuzak Kurdular: Allah da Tuzak Kurdu"

Başkahin, Yahudi din adamları ve İsa'nın havarilerinden Yahuda İskariyot, Roma valisi Platusla işbirliği yaparak, tuzak kurdular. Allah da tuzak kurdu. Bütün plan ve tuzaklar, Allah'ın Planı'nın içindedir. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır. İsa'nın ağzından, Barnabas'tan dinleyelim:

"Din adamaları etraflarındaki insanları bana karşı ayaklandıracaklar. Roma valisinden, beni öldürmek için yetki koparacaklar. Çünkü benim, İsrail krallığını gaspetmek istediğimden korkuyorlar. Hatta, Yusuf'un, Mısır'a satıldığı gibi, ben de havarilerimden biri tarafından ihanete uğrayacak ve satılacağım.

Ancak Peygamber Davud'un; "O(Allah), çukura, komşusuna tuzak kuranı düşürecektir." dediği gibi, adalaletli Allah, o ihbarcı haini, kazdığı kuyuya düşürecektir. Allah beni, onların elinden alıp, kurtaracaktır."

"İsa, evden çıkıp, yüz kez dizlerini büküp secdeye vararak; ibadet etmek üzere, bahçeye çekildi. Bu sırada, İsa'nın şakirtleriyle birlikte bulunduğu yeri bilen havari Yahuda İskariyot, Başkahine gitti ve dedi ki:

"Ne İstersin?": "30 Altın"

"Bana vadettiğinizi verirseniz, bu gece aradığınız İsa'yı, sizin elinize vereceğim. Zira o, on bir havarisiyle birlikte yalnızdır. Başkahin karşılık verdi:

"Ne kadar istersin?"

Yahuda dedi ki: "Otuz altın."

İsa Yükselirken: Yahuda Benzetiliyor

"Askerler, Yahuda ile birlikte İsa'nın bulunduğu yere gittiklerinde, İsa, çok sayıda kişinin yaklaştığını farkedip, geri eve çekildi. Ve on bir havari uyumaktaydılar. O zaman, kölesine gelen tehlikeyi gören Allah, Cebrail ve beraberindeki meleklere; İsa'yı Dünya'dan almaları için emretti. Kutsal Melekler gelip, İsa'yı güneye bakan pencerden çıkardılar.

"Yahuda, herkesin önünden hızlı hızlı geçerek, İsa'nın yattığı odaya daldı. Şakirtler uyuyorlardı. Bunun üzerine, mucizeler yaratan Allah, yeni bir mucize daha yarattı. Öyle ki, Yahuda, "konuşma ve yüz bakımından" İsa'ya o şekilde benzetildi ki; onun İsa olduğuna inandık. Ve o(Yahuda) bizi uyandırdı. Muallimin bulunduğu yeri arıyordu. Bunun üzerine biz, hayretle cevap verdik ki:

"Sen, bizim muallimimizsin, bizi unuttun mu?" Bunun üzerine o gülümseyerek dedi ki:

"Şimdi benim Yahuda İskariyot olduğumu bilmeyecek kadar budalalaştınız mı?"

"Ve bu tartışma üzerine, askerler içeriye girdiler. Ellerini, Yahuda'nın üzerine koydular. Çünkü o, her bakımdan İsa' ya benziyordu. Biz, Yahuda'nın dediklerini duyup; yığınla askeri de görünce, delirmiş gibi kaçtık.

"Askerler Yahuda'yı tutup bağladılar. Çünkü o, gerçekten İsa olmadığını söylüyordu.

Askerler, kendisiyle alay edip dediler ki:

"Efendi, korkma! Çünkü biz, seni, İsrail kralı yapmaya geldik ve senin krallığı reddedeceğini bildiğimiz içinde bağladık."(**Barnabas İncili/139,214-217)**

İsa'dan sonra da, şakirtlerine ve iman edenlere amansız takip, işkence ve zulüm başladı. İsa'ya tabi olanlar, bu baskı ve dayanılmaz işkencelerden, evlerini-barkların terkedip; hicret ettiler. Daha sonraki yıllarda, Roma'nın hakimiyetinde olan her yerde; İsa taraftarları, insanlık dışı zulüm ve ölümlere maruz kaldılar. Roma'nın arenalarında, vahşi hayvanlara atıldılar. Bu zulümler, Roma'nın Filedelfiya (Ürdün) eyaletindeki "Kehf ve Rakım Ashabı"na kadar devam etti.

Yahuda İskariyot'a: "Allah'ın Azabı"

Bundan sonra, Allah'ın, İsa'nın hain havarisi Yahuda İskariyot'a olan azabını; "çarmıh senaryosunu", ister hayal edin, isterse de Mel Gibson'un "Tutku" filminden izleyin, şayet tahammül edebilirseniz. Zira Allah, Maide(Sofra) suresinde, hakkı inkar ederek; İsa'ya ihanet edecek havarileri şöyle tehdit ediyor:

Allah dedi ki: "Şüphesiz Ben, bunu(sofrayı), size indireceğim. Bundan sonra sizden(havarilerden), her kim hakkı örterse,ona, alemler içerisinde hiçbir kimseye azap etmediğim gibi azap edeceğim." **[Maide(5)/115]**

İsrail Kavmine: "Azap Mı-Helak mı?"

İsa'yı "öldürmeye tam teşebbüsten" suçlu "Yahudi kavmi" ve suç ortakları "putperest Roma"nın, bu teşebbüslerinin, sünnetullahda karşılığı neydi ve ne oldu? Yazımızın başında da ortaya koyduğumuz gibi, Allah'ın Elçisi'nin susturulup; öldürülmeye teşebbüs edilmesinin cezası; o kavmin, toptan "helak" olmasıdır. İsa'nın kavminin cezası, sünnetullahta budur. Ancak, bu kavmin, toptan "helak" olmadığını biliyoruz. Bu meselenin cevabı, elbette Kur'an'da vardır ve ayrı bir çalışmanın konusudur. Bu konu, sitemizin "Eski Kavimler" bölümünde, "Kur'an'ın Işığında: İsrailoğulları" başlığı altında incelenmiştir. Bu meselenin daha iyi anlaşılması için oraya başvurulabilir. Şimdilik vereceğimiz cevap şudur: İsrailoğulları, bunca peygamberleri öldürmelerine rağmen, "helak" olmamışlardır. Bu "helak", sona; yaklaşmakta olan "Birinci Saat'e(Kıyamet'e)", bırakılmıştır. Ancak Allah, işlenen bu suçların karşılığı olan "azab"ı, her defasında göndermiş ve aşağıdaki ayetlerin hükmü, her defasında icra edilmiştir:

"Bir Milleti, Musallat Ederek Azaplandırırız"

"Hakk'ı örtenleri, Dünya ve ahirette şiddetli bir azapla, cezalandıracağım. Onlara bir yardım da yoktur. **[Ali İmran(3)/56]**

De ki: O(Allah), üstünüzden veya ayaklarınızın altından, bir azap göndermeye kadirdir. Yahut, bir fırkayı (milleti), musallat ederek; bazınıza, bazınızın azabını(kuvvetini) tattırır. Bak! Ayetlerimizi nasıl açıklıyoruz. Umulur ki aklederler. **[En'am(6)/65]**

Onların(İsrailoğulları'nın) üzerine, nerede olurlarsa olsunlar zillet(boyunduruk) vurulmuştur. Ancak Allah'ın hakimiyeti ve insanların hakimiyeti altında olmaları müstesna. Allah'ın ayetlerini örtmeleri, nebileri haksız yere öldürmeleri, isyan edip haddi aşmaları sebebiyle, onlara meskenet(alçaklık) vurulmuştur ve Allah'ın azabını satın almışlardır**."** **[Ali İmran(3)/112]**

Kudüs'e, Roma'nın Trajik Saldırısı

İsrail kavminin önde gelen din adamları ve onların arkasından gelen ve İsa'ya iman etmediği gibi; onu yalancı peygamber olarak gören halk, din adamlarının yönlendirmesiyle, adete O'nu öldürme histerisine tutulmuşlardı. Nihayet içlerindeki intikam ateşi, İsa'nın görüntüsünde, Yahuda İskariyot'un şahsında, tarifsiz işkencelerle, ölüme dönüştü. Böylece tarih, bir kere daha tekerrür ediyor, İsrail kavmi, Allah'ın onlara rahmet olarak gönderdiği; "son kavmi elçileri"ni de ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı.

Ancak Allah'ın sünneti, her zamanki gibi işledi ve kısa sürede, üzerlerine "azab ateşi" yağdı. Ne acıdır ki, İsa'yı öldürmek için işbirliği yaptıkları Roma, bütün gücüyle İsrail kavminin üzerine gelecek; tarihin en kanlı saldırılarından birisi gerçekleşecekti. Ve Kutsal Mabed'in çevresi, binlerce çarmıha gerilmiş Yahudi'ye mezar olacaktı. İşte hakkı örten zalimlere, Allah'ın, bir "millet eliyle" dokundurduğu "azap eli". İşte yakın tarihin, ibret dolu bir sahnesi! Ders alanlar var mıdır?

Roma, Kudüs'ü Yerle Bir Etti

Yahuda'daki bazı Yahudi ayaklanmaları ve karışıklıkları bastırmak için, Roma generallerinden Titus Flavius Vespasian, kalabalık bir ordu ile Kudüs'ü kuşattı. Titus, başlangıçta Kudüs'e dokunmadı, çevresindeki yerleşim yerlerini ve kaleleri ele geçirdi. Ancak MS 69 da, imparator ilan edildiği haberi gelince, Roma'ya döndü. İmparator olduktan sonra, 29 yaşındaki oğlu Titus'a, kendisine bir zafer gerektiğini söyleyerek; Kudüs'ü kuşatmasını ve gücünü kanıtlayacak bir zafer kazanmasını emretti. Oğul Titus'un, MS 70 yılının Nisan ayında başlayan Kudüs kuşatması, Eylül ayına kadar sürdü.

Roma imparatoru Titus'un oğlu Titus, Mabed'i ele geçirerek yaktı. Kudüs tarihinin en kanlı yıkımını ve talanını yaptı. Adeta Mabed'i enkaza dönüştürdü ve Mabet'ten geriye, bugünkü "ağlama duvarı" denen "Batı Duvarı"kaldı.

Yahudiler, esir olarak satılıyor, katlediliyor veya çeşitli Roma vilayetlerinde arenalarda öldürülmek üzere, guruplara ayırılıyorlardı. Yakalananlar, aynen İsa'ya benzetilen Yahuda İskariyot'a yapıldığı gibi, Roma askerleri tarafından çarmıha geriliyordu. Şehrin etrafı, binlerce çarmıha gerilmiş Yahudi ile doldu.

Ölü ve Esir Sayısı Korkunç

Bazı kuşatma bölgelerinde ise insanlar işkenceye maruz kalmamak için, çocukları ile birlikte toplu intihar ediyordu. Bugün, İsrail'in işgalindeki Golan tepelerinde bulunan, o tarihteki Gamla Şehri'nde, halkın büyük bir kısmının, şehrin surlarından atlayarak intihar ettiği kaynaklarda geçmektedir.

Roma'nın bu katliamı ve zulmü trajikti. Öldürülen Yahudi sayısının yaklaşık 1.000.000, esir alınanların ise 97.000 civarında olduğu, ifade edilmektedir. Ayrıca, 2500 kişi de arenalarda öldürülmüştür. Bugün, Dünya'ya dağılmış Yahudi nüfusunun bir kısmının, buradan esir alınarak satılan Yahudiler'den oluştuğu bilinmektedir.

Roma'nın "Suçu ve Cezası"

Akla ziyan putperestliğiyle, peygamberliği kavraması imkansız olan Roma'nın ve yöneticilerinin, İsa'yı ve onun "tebliğ görevi"ni anlamadığı gibi, din adamlarının, O'nu yok etme konusundaki çılgınlığını da anlamadı. Roma valisinin, baskı altında; tehdit ve rüşvet saikiyle; hareket ettiği anlaşılmaktadır. Zira İsa'nın, ne Herod Antipas'ın krallığında gözü vardı, ne de Roma'ya karşı insanları isyana teşvik ediyordu. Bütün suçu, kavmini, "sadece ve sadece Allah'a köle olmaya; Allah'tan başka ilahları reddetmeye çağırmaktı." Elbette Roma'nın ilkel putperestliğini reddediyordu. Ancak görevi, İsrail kavmiyle sınırlıydı ve Roma'nın kalbi, bu mesajı anlamayacak kadar taşlaşmıştı.

Roma imparatorluğu, bir peygamberin öldürülmesi suçuna, bu hukuksuzluğu engelleme gücüne sahip olduğu halde, ortak olmuştur. Bu nedenledir ki, Roma'ya da, "Allah'ın azabı"ndan hak ettiği pay isabet etmiştir. Bir taraftan Roma, Kudüs'ü ve Yahudileri yok ederken, diğer taraftan kendisi de büyük kayıplar vermiş; depremlerle başlayan felaketler ve Pompei'deki Romalılar'ın ibretli helakıyla devam etmiştir.

Depremler, Yangınlar ve "Pompei Felaketi"

Roma'da felaketler, MS 62'de, Pompei'de meydana gelen depremlerle başladı. Şehrin tümünü yıkan depremler, MS 79'da, Vezüv yanardağının patlamasına kadar, aralıklarla devam etti. MS

64'de İmparator Nero, 69 yılında İmparator Vitellius ve 80 yılında İmparator Titus zamanında olmak üzere; 3 kez arka arkaya meydana gelen, bazıları bir hafta süren büyük yangınlarda, Roma şehrinin önemli bir bölümü, her defasında kül olmuştur. MS 80'de, İmparator Titus zamanında meydana gelen veba salgını, çok sayıda insanı öldürmüştür.

Bu felaketlerin tüm insanlık için en ibretli olanı ise, Vezüv yanardağının patlaması ile Pompei şehrinin ve içinde yaşayanların yok olmasıdır. Özellikle, volkanik sıcak küller altında adeta boğulan Romalılar'ın, günümüze kadar ulaşan görüntüleri, oldukça ibretlidir.

"Vezüv yanardağının eteklerindeki Pompei şehri, Romalı yönetici-aristokrat ve zenginlerinin; sapkınlık, şımarıklık ve debdebe içinde yaşadığı; bağlar, bahçeler ve villalarla çevrili, çok güzel bir yerdi. MS 79'da patlayan Vezüv yanardağı, bir kaç saat içinde kenti mezarlığa, orada yaşayan Romalıları da, tapındıkları putlarının benzeri "taş görüntülü insanlara" dönüştürdü. 20.000'i aşkın insan yok oldu."

Sonuç

Peygamberler tarihi ve yakın tarihteki Elçi İsa'nın mücadelesi, dersler çıkarılacak; düşünülüp-akledilecek; nice uyarı, ibret ve derslerle doludur. Ders alacaklar var mıdır? Sanmıyoruz ki, kalpleri, Roma'nın putları gibi taşlaşmış olanlar, bu rahmet dolu peygamberi mesajları alabilsin. Aksine, yakın tarihin en gaddar, en sapık ve en ilkel putperest anlayışı, bugünkü

Dünya'nın temellerini oluşturuyor. Yetmiyor, "Dünya'nın hakimleri" bugün, bu eski Mısır ve eski Yunan artığı Roma'yı, ihya etmeye çalışıyorlar. Kendi kavimlerini ve kendilerini köle pazarında sattığını bile bile!..

Kaynaklar:

1- Kur'an'ı Kerim

2- Kitab-ı Mukaddes, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 2001.

3- Barnabas İncili, çev. Mehmet Yıldız, Kültür Basın Yayın Birliği

4- Lütfü Özşahin, Ebionizm, Subrosa Yy, İstanbul, 2006.

5- Baki Adam, Yahudi Kaynaklarına Göre Tevrat, Pınar Yy, İstanbul, 2001.

6- Paul Johnson, Yahudi Tarihi, çev. Filiz Orman, Pozitif Yy.

7- Prof. Dr. Halil Demircioğlu, Roma Tarihi, Türk Tarih Kurumu, Ankara, 1998.

8- Eutropius, Roma Tarihinin Özeti, çev. Çiğdem Menzilcioğlu, Kabalcı Yy, İstanbul, 2004.

9- Reginald H. Barrow, Romalılar, çev. Ender Gürol, İz Yy, İstanbul, 2006.

10- Muhammet Ataurrahim, Bir İslam Peygamberi Hz. İsa, çev. Kürşat Demirci, İnsan Yy. İstanbul, 1994.

11- William H. McNeill, Dünya Tarihi, çev. Alaeddin Şenel, İmge Yy, Ankara, 2001.

12- İslam Ansilklopedisi, C. 13, M.E.B.

13- Büyük Larousse Ansiklopedisi, C. 16-20.

14-sevivon.com

15- wikipedia.org

16- unrv.com

17- roman-empire.net

18- bbc Belgeseli(Roma'nın Çöküşü)

"İSA DİNİ(TEVHİD)" HRİSTİYANLIĞA(TESLİS'E) NASIL DÖNÜŞTÜ?

Erdal Nevruzoğlu-yaklasansaat.com-28/10/2011

İbrahim'in soyundan arka arkaya gelen elçiler ve nebiler; insanları, Allah'tan başka ilahları reddetmeye, Allah'a tek İlah olarak iman etmeye; O'na hiçbir şekilde, hiçbir şeyi ortak koşmadan teslim olmaya; ancak ve ancak O'na köle olmaya çağırmıştır. İbrahim, Tevhid Dini'nin ve Allah'a teslimiyetin zirvesidir. İnsanlık tarihinin başından sonuna kadar gelen peygamberler(resuller ve nebiler) kardeştir, aynı İslam Dini'nin tebliğcileridirler. Ancak ameli konularda getirdikleri yasalarda bazı farklılıklar söz konusudur. Yani dinin özü; İslam aynıdır, ancak şeriatler(ameli-fıkhı konular) farklıdır.

İsa, İbrahim'den itibaren arka arkaya yeryüzüne gelen ve çoğunluğu İsrailoğulları peygamberleri olan Tevhid Elçileri'nin son halkasıdır. Tevrat'ı tasdik eden, ancak bazı ameli hükümlerini değiştiren ve kendisinden sonra gelecek evrensel son rahmet elçisi Muhammed (sav) i müjdeleyen bir elçidir. İsa kimlere elçidir, kimi müjdeliyor, mucizeleri nedir ve neye çağırıyor; işte Kur'an'ın ifadeleri:

"O, İsrailoğulları'na bir elçidir. (İsa dedi ki:) "Muhakkak ben, sizin Rabb'inizden bir ayetle (mucizeyle) geldim. Ben, Allah'ın izniyle çamurdan kuş yaparım ve ona üfürdüğümde o, kuş olur (canlanır). Allah'ın izniyle doğuştan körü, abraşı (alaca hastalığını) iyileştiririm ve Allah'ın izniyle ölüyü diriltirim. Yediklerinizi ve geriye bırakıp sakladıklarınızı size haber veririm. Şayet iman edecek kimselerseniz, bunda sizin için muhakkak bir ayet vardır."

"Önümdeki Tevrat'tan (bir kısmını) tasdik etmek, o haram edilen bazı şeyleri, helal kılmak için size, Rabb'inizden bir ayetle (mucizeyle) geldim. Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin."

"Muhakkak Allah, benim ve sizin Rabb'inizdir, O'na köle olun. İşte doğru yol budur." **[Ali İmran(3)/49-51]**

Meryem oğlu İsa dedi ki: "Ey İsrailoğulları, muhakkak ben, size (gönderilmiş) Allah'ın elçisiyim. Önümdeki Tevrat'tan (bir kısmını) doğrulayıcı ve benden sonra gelecek ismi "Ahmed" olan bir elçiyi müjdeleyici olarak (geldim)." Ancak o, onlara beyyinelerle (delillerle) geldiğinde, dediler ki: "Bu, apaçık bir büyüdür." **[Saff(61)/6]**

Hristiyanlık ve Kaynakları

Hristiyanlık, insanlık tarihinin en yaygın inanç sistemlerinden birisidir. Hristiyan sözcüğünün kökeni, Yunanca hristos kelimesidir. Hristos; Mesih'in taraftarı, Mesih'e bağlı olan kimse

anlamındadır. Türkçe'de ve Arapça'da kullanılan "mesih" kelimesi ise İbranice kökenlidir ve "meşiah"; kutsanmış-mübarek, yağ sürülmüş anlamındadır. İsa'nın dokunarak(mesh ederek) hastaları iyileştirmesine kinaye olarak söylendiği de ifade edilmiştir.

Kur'an'da ise Hristiyanlar, "Nasara" kelimesi ile ifade edilmiştir. İlgili ayetlerden bu ismin, Hristiyanlar'ın kendi nitelendirmeleri olduğu anlaşılmaktadır. "Nasara"; yardım eden anlamına gelen bir kavramdır. İsa'nın yardımcıları olan havarilerin de bu kavramı kullandıkları anlaşılmaktadır.

Ne yazık ki Hristiyanlık denince akla sadece İsa gelmesine rağmen, İsa'dan çok sonra şekillenen bugünkü "Hristiyanlık Dini"ne, İsa'nın katkısı yok denecek kadar azdır. O kadar ki; 18. yüzyıla; "aydınlanma çağı"nın başlangıcına kadar İsa, adeta mitolojik bir kahraman, insani ve Tanrısal iki özelliği birden taşıyan "soyut bir figür" olarak asırlarca kilisenin tekelinde tutulmuştur. Bu tarihten sonra, gerek kilise, gerekse kilisenin dışından Hristiyan teolog ve araştırmacılar, İsa'yı tarihsel bir şahsiyet olarak tekrar ortaya koymanın ve onu yeniden keşfetmenin gerekli olduğunu ifade etmeye başlamışlardır.

İsa'nın tebliğ ettiği dinin ismi de içeriği de kendisinin dışında şekillenmiştir. "Hristiyan" kavramı, İsa'nın yaşadığı dönemde hiç kullanılmamıştır, ne İnciller'de böyle bir ifade vardır ne de kendisi böyle bir tanımlama yapmıştır. İsa'ya inananlara Hristiyan denmesi, Anadolu'da, Antakya ve Tarsus'ta MS 50 yıllarında başlamıştır. Dünya'da kaldığı çok kısa peygamberlik döneminde kendisine vahyedilen "İncil"i, İsrailoğulları'na tebliğ etmiş; ancak iman eden az sayıdaki Kudüs-Filistin Yahudi'si dışında çoğunluk iman etmemiştir.

19. yüzyılın başlarına kadar Hristiyanlığa ait kaynaklar üzerinde hiçbir ciddi çalışma yapılmamış; Kilise Otoritesi, kaynak olarak neyi ne kadar kabul veya reddediyorsa, onunla yetinilmiştir. Günümüzde ise bir kısım Hristiyan teoloğun da kabul ettiği gerçek şudur: Yeni Ahit'i oluşturan ve kabul edilen (kanonik) 4 İncil; Matta, Markos, Luka, Yuhanna ve ekli diğer 23 metnin; İsa'ya doğrudan indirilen vahiyle yahut sözleriyle ilişkisi hemen hemen yoktur.

Bu ilişkinin oransal olarak %18, %20 civarında olduğu da ifade edilmektedir. İnciller'in geri kalan bölümleri ise Tevrat'tan, Talmud'tan yapılan nakiller ve kutsal metin yazarlarının İsa hakkında derledikleri tarihi rivayetlerdir.

Yeni Ahit, İsa'dan çok sonra oluşturulmuş metinlerdir. İsa'dan 40 ila 100 yıl sonra onun yaşam ve mücadele ortamından çok farklı; dünya siyasi sosyal atmosferinin tamamen değiştiği bir zaman diliminde yazılmıştır. Yeni Ahit yazarlarının kimlikleri bile tartışmalıdır. Metinler, İsa'nın konuştuğu dil olan Aramice'den farklı bir dilde; Yunanca kaleme alınmıştır. Şeytani felsefelerle yoğrulmuş bu "antik kültür"ün dili olan Yunanca, Hak bir dini nasıl yansıtabilir acaba?

Bir örnekle açıklayacak olursak; Sami dillerinde "vahiy" kelimesi, ıstılah olarak Allah'ın melekleri vasıtası ile elçilerine gönderdiği "mesaj" anlamına gelir. Bu kavram, Yeni Ahit'in Yunanca tercümelerinde "apokalypsis" kelimesi ile ifade edilmiştir. Yunanca da "apokalypsis", kahinlerin gaybdan (şeytanlardan) verdiği haber ve kehanetleri anlamına gelir. Bu anlam kayması; Hristiyan teolojisinde vahyin; papazlar, azizler, medyumlar gibi sıradan insanlar tarafından ve sürekli olarak alınabileceği sonucunu doğurmuştur.

Kabul edilen en erken metinler, Pavlus'un mektuplarıdır. Pavlus ise MS 65 yılında ölmüştür. Dolayısıyla 4 kanonik İncil'den en eskisi olan ve yazım tarihi MS 70-90 yılları kabul

edilen Markos İncili'nin, Pavlus'un ölümünden 20-25 yıl sonra yazıldığı anlaşılmaktadır. Bu kanonik İnciller, İsa'nın söylediklerinin ve yaptıklarının bizzat tanığı olan havariler tarafından veya tespit edilmiş bir ravi zinciri tarafından aktarılan rivayetlerden oluşmuş değildir. Rivayetlerin, İsa'nın ağzından çıktığı şekilde korunamadığı, üzerlerinde çevreye ve şartlara göre yer yer değişiklikler yapıldığı açıktır. İsa'nın sözleri ile değişime uğrayan bölümler arasındaki çelişkiler açık olarak fark edilebilir.

Kanonik İncil Metinleri, hiçbir şekilde Sahih Hadis metinleriyle kıyas edilemez. Sonuç olarak kanonik İnciller, hadis külliyatı içerisinde derecelendirilen Muhammed (sav)in zayıf hadisleri mertebesine bile yaklaşamazlar. İsa'dan sonra yazılan kutsal metinler, üç yüze yakındır, ancak bunların önemli bir bölümü Roma Kilisesi tarafından apokrif (değersiz) addedilerek reddedilmiş ve bu metinlere savaş açılmıştır.

Reddedilen metinlerin, apokrif olarak kabul edilmesinin tek gerekçesi "teslis düşüncesi"ni içermemesidir. Bilakis reddedilen bu metinlerde, İsa'nın insan-elçi olduğu ve Tevhid İnancı yer almaktaydı. Kabul edilmeyen çok sayıdaki bu metinlerden bazıları şunlardır: Yakup İncili, Barnabas İncili, İbrani Thomas İncili, Ebiyonitler İncili, İbraniler İncili, Havari Thomas İncili, Havari Filip İncili, Havari Petrus İncili. Ayrıca MÖ 4. yüzyıldan itibaren Yahudiler tarafından yazılan ve 1947 yılında Ölü Deniz Parşömenleri arasında bulunması ile tekrar önem kazanan "Saklı Kitaplar", ilk dönem Hristiyanları tarafından referans olarak gösterilen kaynaklardır.

Bu "Saklı Kitaplar"daki Tevhid anlayışı sebebiyle bu kitaplar, 1546 Trent Konsili'ne kadar kilise tarafından kabul görmemiş, bu tarihten sonra ise ikinci dereceden bir kaynak sayılabilmiştir. Hristiyanlığı, Peygamber İsa'yı ve yaşadığı dönemi anlamak için MÖ 3. yüzyıldan itibaren İsrailoğulları'nı çevreleyen dünyaya ve tarihe kısaca bir göz atmak gerekir.

İsa: Roma Dünyasında

Roma İmparatorluğu, MÖ 63 yılında Yahudiye topraklarını ele geçirmiştir. Roma devleti, en güçlü olduğu ve topraklarının en geniş yüz ölçümüne ulaştığı dönem İsa'nın dünyaya geldiği tarih ve sonrasıdır. Roma hakimiyet alanı, bu dönemde, İngiltere'den, Hindistan'a, Kuzey Afrika topraklarını da içine alacak şekilde uzanmaktaydı. Roma İmparatorluğu, İlk Çağ'ın putperest dinlerini Roma'ya taşımış, özellikle MÖ 146'da Helen topraklarının işgali ile birlikte Yunan felsefe ve kültürünün putperest din anlayışı, Roma'nın resmi dini haline getirilmiştir. Bu resmi devlet dininin dışında; Roma elit tabakasının rağbet ettiği Mitras, Cyble, İsis, Osiris, Bacchus gibi Gnostik gizem dinleri; özellikle Tarsus menşeli Mitras, tüm Roma topraklarında etkili olmuştur.

Ayrıca Roma sosyal hayatını etkileyen Stoacılık (pantheizm), Epikürcülük, Platonculuk gibi Helenist (Yunan) felsefi akımları, imparatorluk toprakları içerisindeki Atina'da, Anadolu'da, Klikya'da (Tarsus) ve İskenderiye'de yaygın haldeydi.

Roma'da din kurumsallaşıp devletin kullandığı siyasi bir aygıt haline gelince, dışarıdan yapılan din transferleri de devletin kontrolüne girmiştir. Roma din ve siyasetine uygun olmayan tapınma kültleri ve dinler elenmiş veya Roma devletinin ihtiyaçlarını karşılayabilecek şekilde yeniden düzenlenerek devlet sistemine entegre edilmiştir.

Romalılar, istedikleri zaman kızdıkları, güçlerini sorguladıkları, yeri geldiğinde hakaret ettikleri ve aşağıladıkları putperest ve paganist bir din ve tanrı (!) anlayışına sahiptiler. Bir

Romalı için kutsal olan devlet; onu temsil eden tanrılaştırılmış (!) imparator ve Roma vatandaşlığıdır.

İsa'nın tebliğe başladığı ve kendisinden sonra Hristiyanlığın yayıldığı topraklar, Roma İmparatorluğu topraklarıdır. O günlerin dünyası; Yunan, Hint felsefesi ile yoğrulmuş putperest ve paganist şeytani dinlerin, güçlü bir devlet aracılığı ile hüküm sürdüğü bir dünyadır. Günümüz Hristiyanlığının yayıldığı ortam işte böyle bir ortamdır ve bu ortamı oluşturan halklar da böyle bir şeytani paganist-putperest felsefeyle sarhoş olmuşlardır.

Filistin ve Yahudiler

Süleyman Peygamber'in MÖ 920'de vefatından sonra ikiye ayrılan ve Hak Din'den uzaklaşan İsrailoğulları'nın dünya siyasetindeki ağırlıkları, bu tarihten itibaren sona ermiştir. MÖ 722'de kuzeydeki İsrail Krallığı, Asurlular; güneydeki Yahuda Krallığı, MÖ 587'de Babilliler tarafından yıkılarak; Yahudiler topraklarından sürgün edilmişlerdir. Mabed, Babilliler tarafından yıkılmış ve İsrailoğulları sürgün ile birlikte yok olma noktasına gelmişlerdir. MÖ 539'da Persler, Babil Devleti'ne son vermiş, Pers Kralı Koreş'in himayesinde Yahudiler, 48 sene süren Babil sürgününden sonra tekrar yurtlarına dönmüşler ve mabedi tekrar inşa etmişlerdir. Böylece II. Mabed dönemi başlamıştır.

İkinci mabedin MÖ 515'de inşaası ile başlayan bu yeni dönemde İsrailoğulları; Zerdüşt Dini'nin, daha sonra da Helen-Roma hakimiyeti döneminde Helen-Roma paganizminin etkisinde kalmışlardır.

MÖ 332'de İskender'in, Babil ve Filistin topraklarını ele geçirmesi ile başlayan bu Helenistik etkiler, Yahudi din anlayışını temelden sarsmıştır. Helen paganizmi, Süleyman Mabedi'nin önüne, İblis (Zeus) heykeli dikecek kadar Yahudi toplumunu baskı ve etki altına almıştır.

Mısır ve Suriye merkezli Helen-Grek yönetiminde Aramice konuşan Filistin Yahudiliği'nin yanında; anadilleri Grekçe olan ve Helenistik öğretinin etkisinde kalan Yahudi toplulukları, o günün diasporasını oluşturmaktaydı. İbranice, bu dönemde unutulmaya başlamış, Yunanca, İbranice'nin yerini almıştır. Filistin dışında; Roma'da, Mısır'da, Suriye'de ve Akdeniz havzasında yaşayan Yahudiler (diaspora) hac için Kudüs'e geldiklerinde, buradaki Yahudi cemaatleri tarafından dini dejenere etmek; pagan örf ve adetleriyle halkı etkilemekle itham edilmişlerdir.

Tevrat(Septuagint), bu dönemde Grekçe'ye tercüme edilmiş, İskenderiye kaynaklı Helen kültüründen etkilenen Tevrat'ın batini yorumları, bu dönemde kaleme alınmıştır.

İsa'ya Kadar İsrailoğulları ve Filistin Coğrafyası

Eski Ahit'te, 1947 yılında Qumran'da bulunan Ölü Deniz Yazmaları'nda ve Apokrif metinler olarak nitelenen Saklı Kitaplar'da, MÖ 3. yüzyıldan itibaren Yahudi din adamlarının ve toplumun elit kesiminin, istilacılarla işbirliği yaptıkları, Hak Din'den uzaklaştıkları; putperest eğilimler içerisine girdikleri, bu yüzden Allah tarafından cezalandırıldıkları anlatılmaktadır. Paganist ve putperest devletler tarafından kuşatılmış İsrailoğulları'nın içinde, her zaman Tevhid mücadelesi veren gruplar az sayıda da olsa bulunmuştur.

MÖ 332 Helenistik dönemin başlamasından yani Hasidean ve Makabiler'den, Yahudiler'in Roma hakimiyetine girdikleri MÖ 63 yıllarına ve İsa dönemine kadar, farklı isimler

altında; Ferisiler, Esseniler, Ebionitler, Yahudi-Hristiyanlar gibi öncü cemaatler ortaya çıkmışlardır. Bu guruplardan Esseniler; MÖ 1. yüzyıldan itibaren varlıkları bilinen dindeki bozulmaya karşı, Hak Din'i yaşamaya çalışan önemli bir cemaattir.

Pers ve Helen kaynaklı dini dejenerasyona karşı Tevhid'i savunan Esseniler, Mabed'deki resmi dini otoriteyi reddetmiş, toplumdan uzaklaşarak çöle, Ölü Deniz civarında Qumran'daki mağaralara çekilmişlerdir. Roma döneminde de toplumdan ayrı yaşayan Esseniler'in, işbirlikçi Mabed yöneticilerinin din konusundaki baskıları yüzünden mağaralarda saklanmak zorunda kaldıkları bilinmektedir. Bir nebi olan İmran'ın, daha sonra da bacanağı Zekeriya'nın bu topluluğun liderleri olduğu; Yahya ve İsa'nın çocukluk dönemlerinde Esseniler tarafından yetiştirildiği kaynaklardan anlaşılmaktadır. İsa'nın doğduğu tarihte Mabed'de etkili olan din adamları; başlangıçtaki saflığını kaybetmiş Ferisiler, Yahudi elitlerinin bağlı olduğu Sadukiler ve Harun soyundan geldiklerini iddia eden kahinler; Roma Valisi ve Yahudiye Kralı Büyük Herod'la, iman edenlere karşı dayanışma içerisinde bulunmuşlardır.

Helen kültürü ve Roma paganizminden etkilenen Yahudi din adamları, "şahsi görüş ve yorumlarıyla" oluşturdukları "Sözlü Tevrat"la (Talmud'la), ellerindeki Tevrat'ı istedikleri gibi yorumlamaktaydılar. Böylece Musa'ya vahyedilen dini bozarak; "şirk dini"ne dönüştürmüşlerdi. İman eden küçük topluluklar ise bir Kurtarıcı Mesih beklentisi içine girmişlerdir.

Kur'an'dan bu dönemi, Zekeriya Peygamber'in endişelerinden; "Meryem (19)/1, 2, 3, 4, 5, 6" ayetlerinden anlamaktayız. Zekeriya Peygamber, yaşlılığı ve az sayıdaki iman edenlerin geleceğinden duyduğu korku ve endişe dolayısıyla, kendisinden sonra Yakup Ailesi'ne (İsrailoğulları'na) varis olacak bir dost ve yardımcıyı, Allah'dan talep ederek yalvarmaktadır.

İşte İsa; yukarıda özetlemeye çalıştığımız hakim kültürlerin hegomanyası altında; yozlaşmış bir dini, siyasi, kültürel ortamda doğmuş, çocukluğunu adeta saklanarak geçirmiş, Hak Din (İslam)'ın tebliğcisi olarak zor bir görev üstlenmiştir.

İsa'nın tebliği döneminde Esseniler, vefatından sonra Ebionitler (Aramice; fakir insanlar) ve Yahudi- Hristiyanlar, Tevhid İnancını savunan topluluklar olarak varlıklarını devam ettirmişlerdir.

Ebionitler'in, MS 6. yüzyıla kadar varlıklarını sürdürdükleri anlaşılmaktadır. Peygamberimiz Muhammed (sav)in sahabelerinden Selman-ı Farisi de; bu gruptan Nasrani alimlerin hizmetinde bulunmuş; sonra onların tavsiyesi ile çıkacak peygamberi beklemek üzere Medine'ye gelmiş, İslam'ın zuhuru ile birlikte Müslüman olmuştur.

İsa ve Havarilerin Mücadelesi

İsa, olağanüstü doğumu, hayatı, mucizeleri ve mücadelesiyle İsrailoğulları'na gönderilmiş önemli bir elçidir. Yahudi bir ailenin çocuğudur yani İsrailoğulları'ndandır. İsa'nın doğumu ile ilgili farklı tarihler ileri sürülmektedir. Doğum; kanonik İncillerden Luka 2/1'de İmparator Augustus döneminde yapılan bir nüfus sayımı ile ilintilendirilmiş ve MÖ 6. yıla işaret edilmiştir. MÖ 4, 5, 7, 12, 14 gibi farklı tarihler ileri sürülmüştür, ancak bu tarihlerin hepsi kesin bir kanıttan mahrumdur ve İsa'nın doğum tarihi belirsizliğini korumaktadır. Bir kuyruklu yıldızın o tarihte Beytlehem üzerinde görüldüğü kanonik İncillerde ifade edilir. Halley kuyruklu yıldızının dünya üzerinde bu bölgeden periyodik geçişini MÖ 12 olarak olarak hesaplayanlar, bu tarihi, İsa'nın doğum tarihi olarak ileri sürmüşlerdir.

İsa, İsrailoğulları'nın, Hak Dini bozarak "şirk dini"ne dönüştürmeleri sebebiyle; onları tekrar Hak Din'e (İslam'a) çağırmak, o gün ellerinde bulunan Tevrat'ı tasdik etmek ve bir kısmını da neshetmek üzere gelmiştir. Bir diğer misyonu ise kendisinden sonra gelecek olan evrensel peygamber, alemlere rahmet ve ismi Ahmed olan elçiyi müjdelemektir.

İsa, tebliğinin sürdüğü yaklaşık 3 yıl boyunca, Roma otoritesinden ziyade Mabed'i elinde tutan "Haham Sultası"yla mücadele etmiştir.Daha sonra Zekeriya ve oğlu Yahya şehit edilmişlerdir. Roma yönetimine başkaldırılar da yine "Mabed Sultası" ispiyonları ile Roma Valisi tarafından her defasında kanlı bir şekilde bastırılmıştır. İsa'nın ve Yahya'nın mücadelesini, sitemizdeki **"Yahudi-Roma İşbirliği:Elçi İsa'yı "Öldürmeye Tam Teşebbüs"** başlıklı araştırmamızdan okuyabilirsiniz.

İsa'dan sonra Havariler ve İsa taraftarları için geçmişteki baskı ve zulüm bitmemiş, tebliğ çalışmaları bütün zorluklara rağmen şehir şehir dolaşarak devam ettirilmiştir. Roma yönetimi desteğindeki Mabed çevresi, İsa'ya inananları "Heteredoks İsyankarlar" olarak vasfederek düşmanca takibe koyulmuşlardır. Bu sebeple havariler, tebliğ çalışmalarını, Mabed çevresinin dışına taşırmışlardır. MS 66'da havarilerin önderlik ettiği "çekirdek topluluk", Doğu Ürdün'e, Pella'ya ve Kohaba'ya göç etmişlerdir. Daha sonra Şam, Halep hatta İran içlerine kadar da yayılmışlardır. Tevhid inancına yabancı olmayan Kudüs, Antakya, Urfa gibi merkezlerde de zamanla Hristiyan inancına bağlanan yeni topluluklar oluşmuştur.

Ancak bu bölgeden uzaklaşıp Roma etkisine daha açık olan Mısır, İskenderiye, Anadolu ve İtalya'ya; yani Roma ve Helen putperestliğinin daha yaygın olduğu topraklara doğru gidildikçe, putperestlikten dönme pagan kökenli Hristiyan topluluklar ortaya çıkmıştır. İşte günümüz Hristiyanlığının başlangıcı ve değişiminin kökleri bu ilk yıllara dayanmaktadır. Havarilerin önderlik ettiği "Yahudi kökenli Hristiyanlar"(Yahudi-Hristiyanlar, Ebionitler) ve "pagan kökenli Hristiyanlar" arasındaki mücadele, MS 49-51 yıllarında yapılan "Kudüs Konsili" ve pagan kökenli Hristiyanlar'ın "Antakya Vakası" ile belirgin hale gelmiştir.

İsa'nın takipçisi olduğu söylenen Yakup'un liderliğindeki Ebionitler ile "pagan kökenli Hristiyanlar", Kudüs Konsili'nde bir araya gelmişlerdir. Ebionitler'in, putperestlikten Hristiyanlığa yeni geçen bir kimsenin, Tevrat Hukuku ile yükümlü olması gerektiği konusundaki itirazları üzerine gruplar arasında tartışma çıkmıştır. Bu tartışma; Tevrat'ı, Kutsal Kitap kabul ettikleri halde, kendilerine bir mükellefiyet yüklemediğini iddia eden pagan kökenli Hristiyanlar ile Ebionitler'in ayrılmalarına sebep olmuştur. Antakya'daki benzer tartışma ise sünnet olmanın da reddi ile pagan kökenli Hristiyanlar'ın hakimiyetleriyle sonuçlanmıştır.

Bu başlangıç, Hristiyanlığın yeniden yorumlanmasının ilk resmi adımıdır. Antakya bu olaydan sonra Hristiyanlığı değiştirmenin ve dönüştürmenin bir merkezi haline gelmiştir. MS 325 İznik Konsülü'ne kadar geçen ilk iki yüzyılda Yahudi Hristiyanlar, Ebionitler ve pagan kökenli Hristiyanlar arasındaki mücadele; İsa'nın insan ve peygamber olarak elçiliği, dinin doğru anlaşılması, Tevrat'ın geçerliliği, sünnet meselesi, havarilik anlayışı ve boyutları, cemaat liderliği gibi konuların etrafında devam edip gitmiştir.

"Tevhid"den "Teslis"e Hristiyanlık

İsa, Kur'an ayetlerinde de belirtildiği üzere İsrailoğulları'na gönderilmiş Elçi'dir ve evrensel bir elçi değildir. Tevhid'i (İslam'ı) kavmine iletmek, tüm elçiler gibi kavmini Hak Din'e çağırmaktır görevi. Mesajı da gayet açıktır ve Kur'an ifadesiyle şöyledir:

"Önümdeki Tevrat'tan (bir kısmını) tasdik etmek, o haram edilen bazı şeyleri, helal kılmak için size, Rabbinizden bir ayetle (mucizeyle) geldim. Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin."

"Muhakkak Allah, benim ve sizin Rabb'inizdir, O'na köle olun. İşte doğru yol budur." **[Ali İmran(3)/50-51]**

İşte İsa'nın görevi de misyonu da budur ve çağırdığı din de İslam'dır. İsa ne Hristiyan'dır ne de Hristiyanlık Dini'nin kurucusu...Tarih boyunca değiştirilip-dönüştürülmüş olan Hristiyanlık, bugün "anlaşılmaz bir din teolojisi ve akidesi"ne sahiptir. Halbuki bir "dinin akidesi-temeli"; bir bilim dalının temel aksiyomları gibi açık ve basittir. İman edilmesi gereken prensipler, tek bir prensip olarak da ifade edilebilir ve her akıl sahibinin kolayca anlayabileceği açıklıktadır. Tarihler boyunca gelen tüm peygamberler şu "altın prensib"i tebliğ etmişlerdir:

"Benim de sizin de Rabb'iniz olan Allah'a köle olun, sizin için ondan başka ilah yoktur."

Değişim ve Dönüşüm Başlıyor

İsa'dan sonra başlayan değişim ve dönüşüm süreci, baş döndürücü boyutlardadır. Değişimin ilk mimarı, havarilikle ilgisi olmayan Pavlus'tur. Hristiyanlığın, Yahudilik'ten ve İsa'dan bağımsız "yeni bir din" haline getirilme projesinde ilk imzayı atan odur. Başlangıçta İsa'ya ve düşüncesine karşı olan Pavlus, İsa'ya tabi olanları hapse atmış ve onlara işkence etmiştir. Daha sonra gördüğü bir vizyon(!) sonucunda, kendisinin değişime uğradığını ve İsa (!) tarafından görevlendirildiğini iddia etmiştir.

Asıl adı Saul olan Pavlus, Tarsus doğumlu bir Yahudi olup, MS 10-65 yılları arasında yaşamış bir Roma vatandaşıdır. İsa ile hiç bir şekilde karşılaşmamıştır ve kesinlikle onun havarisi değildir. Karşı olduğu İseviler'e işkenceler yaparak katleden; ancak daha sonra da aynı dinin elçisi ve tanrısı (!) tarafından mükafatlandırılarak ondan vahiy alan ilginç bir şahsiyettir.

Yeni Ahit'de Pavlus, Galatyalılara mektubu 1/16'da; "Tanrı'nın (!) kendisini, daha annesinin karnında iken seçtiğini ve görevlendirdiğini" yazmıştır. Pavlusçu Hristiyanlar, bu olayı bir peygamberlik olarak değerlendirmekte; kimden alındığı malum böyle bir vahyi meşru saymaktadırlar. Bugün birçok Hristiyan, ya vizyon görmekte, ya da bir Ruha(!), ya da Meleğe(!) aracılık ederek New Age dinini tebliğ etmektedirler. Evet ortada bir "vahiy(!)" var, ancak bu kimlerden alınıyor ve kime hizmet ediliyor bizce gayet açıktır.

İlk devir Hristiyan cemaatinde "Havari (apostel)" ünvanı, saygın ve yüksek bir makama tekabül ediyordu. Havariler, İsa ile görüşmüş konuşmuş birlikte yaşamışlardı, onun en yakın arkadaşlarıydı. Havariler, İsa ile beraber vahiy alabilen sınırlı, çekirdek bir grup, "yardımcı nebilerdi". Bu sadece havarilere has bir durumdu...

Pavlus ise; gördüğünü iddia ettiği bu vizyon ile kendisini, havarilerin üzerinde görüyor ve havari kavramının boyutlarını değiştirmeye çalışıyordu. İsa ile bedensel olarak bir arada yaşamanın değil, İsa'nın dirilip kendisini görevlendirmesinin önemli olduğunu vurgulayarak, ofsaytta olan konumunu güçlendirmeye çalışıyordu. Havari bile olmayan birisinin, havarilere üstün olma çabası elbette gayri meşru bir durumdur ve oldukça anlamlıdır.

Havariler, Pavlus'un vizyon iddialarını şüphe ile karşılamışlar, vaazlarında İsa'dan iman esaslarına aykırı olarak naklettiği sözlerine karşı çıkmışlardır.

Pavlus ise Hristiyanlığı yaymak için tavizler verilmesi gerektiğini ileri sürerek, sapkınlığına kılıflar hazırlamıştır. Böylece Tevhid Dini'ni "şirk"e dönüştürmeyi başarmış; Roma paganizmine uygun ve onaylanmış bir Hristiyanlık vücuda getirmiştir.

MS 3. ve 4. yüzyıllarda ortaya çıkan Clement yazılarında, Matta(16/18)'de kilisenin sağlam kayası olarak nitelendirilen Havari Petrus; "Pavlus'a, kötü bir cinin veya yalancı bir ruhun veya saptırıcı-kötü bir ruhun" dokunmuş olduğunu söylemiştir. Diğer taraftan "dünyevi bedendeki dindara hakikat, rüyada veya vizyonla değil tam şuur halinde verilir" diyerek, "Pavlus'un gizemi"ni ifşa etmiş ve şöyle devam etmiştir:

"Sen, İsa taraftarlarını Şam'da tutuklamaya giderken, tamamen ona karşıt düşünürken, o, sana nasıl görünebilir, buna nasıl inanalım? Ama sen, bir saatlik görüntü ile her şeyi öğrendin, havari oldunsa, o zaman onun (İsa'nın) konuşmalarını da söyle ve onları açıkla. Ama sen gerçekle amel etmek istiyorsan, önce bizim İsa'dan öğrendiklerimizi öğren ve bizim çalışma arkadaşımız ol."

Özetle Petrus açıkça; Pavlus'un vizyon dediği şeyin, bir şeytan aldatması, ya da şeytan vahyi olduğunu açıkça ifade etmektedir. Ebionitler ve çekirdek cemaat, Pavlus'un bu vizyonu kullanarak cemaat içinde yer almasını kabul etmemişler, bilakis onu, saptırıcı düşüncelerinden dolayı "deccal" olarak nitelendirmişlerdir.

Barnabas ise yakından tanıdığı Pavlus'un aldatılmışlığını şöyle özetler:

"Şeytan tarafından aldatılan pek çokları en dinsiz akideyi vaaz ederek İsa'ya Allah'ın oğlu demekte, Allah'ın emrettiği sünnet olmayı reddetmekte, her türlü kirli etin yenmesine izin vermektedirler, aldatılmış olan Pavlus da bunlardan biridir."

Pavlus'u aldatan şeytanlar, günümüz Hristiyanlar'ını da aynı vizyon gösterisi ile aldatmaya devam etmektedirler. Vatikan papalığı da dahil olmak üzere, farklı Hristiyan mezheplerindeki şarlatanlar, benzer vahiyler aldıklarını, vizyonlar gördüklerini iddia ederek kendilerini ve Hristiyanlar'ı kandırmakta, Pavlus'un başlattığı vizyon geleneğini sürdürmektedirler.

Pavlus hakkında uzun açıklamalar yapmak yerine Pavlus'u, kendi mektuplarından tanıyalım: "..Ben Kilikya'dan Tarsuslu bir Yahudiyim, ehemmiyetsiz olmayan bir şehrin ahalisindenim" **(Resullerin İşleri bp. 21-40)**

"..Fakat onu sırımlarla bağladıkları zaman, Pavlus yanındaki yüzbaşıya dedi; Romalı ve mahkum edilmemiş bir adamı kamçı ile dövmek caiz midir? Yüzbaşı bunu işitince gidip; Ne yapıyorsunuz? Bu adam Romalı'dır diye binbaşıya bildirdi." **(Resullerin İşleri bp. 22 - 26/27)**

"..Ve baş kahin Hananya, yanında duranlara (Pavlus'un) ağzına vurmalarını emretti. O zaman Pavlus ona dedi: "Ey badanalı duvar, Allah seni vuracaktır! Sen bana şeriat üzere hükmetmek için oturuyorsun da, şeriata aykırı olarak bana vurulmasını mı emrediyorsun?" Ve (baş kahinin) yanında duranlar: "Allah'ın baş kahinine mi sövüyorsun?" dediler.

Pavlus da dedi: "Kardeşler, baş kahin olduğunu bilmiyordum; çünkü, kavmin reisi için kötü söylemeyeceksin diye yazılmıştır. Ve onlardan bir takımı sadukiler ve diğer takımı ferisiler olduğunu anlayınca, meclise bağırdı; kardeşler ben ferisi oğlu ferisiyim, ben ölülerin kıyamı ümidinden ötürü muhakeme olunuyorum." **(Resullerin İşleri bp. 23-5/7)**

".. Çünkü herkesten özgürken, daha çok adam kazanayım diye kendimi herkese köle ettim. Ve Yahudileri kazanayım diye Yahudilere Yahudi gibi davrandım; kendim şeriat altında olmadığım halde, şeriat altında olanları kazanayım diye, şeriat altında olanlara, şeriat altında gibi davrandım. Allah'a karşı şeriati olmayanlardan değil, ancak Mesih'in şeriati altında olarak şeriati olmayanları kazanayım diye, şeriati olmayanlara şeriati olmıyan gibi davrandım. Zayıfları kazanayım diye, zayıflara zayıf oldum; her suretle bazılarını kurtarayım diye, herkese her şey oldum." (**Korintoslulara 1. Mektup Bap 9/20-23)**

Yerine göre Yahudi, yerine göre Romalı, yerine göre Ferisi, duruma ve şartlara göre insanları etkilemek için Musa şeriatından yana, ya da ona karşı, yahut da herkes, ya da her şey, yeter ki karşıdakini etkilesin...İşte Pavlus bu...

Yazarı bilinmeyen "İbraniler Mektubu"nu saymazsak, bugün elimizde bulunan Yeni Ahit'in 27 kitabının 13'ü Pavlus tarafından yazılmıştır. Pavlus'un, Hristiyanlığın ikinci kurucusu değil ilk kurucusu olduğunu söyleyebiliriz. Bir kısım araştırmacıların bu görüşümüzü teyid ettiğini de burada zikretmeliyiz.

"Teslis" Nasıl Ortaya Çıktı

Pavlus'un, "teslis düşüncesi" ile direkt bir ilişkisi olmamıştır, o "teslis"e temel olacak şekilde mektuplarında İsa'yı; Tanrı'nın (Baba'nın) oğlu, kurtarıcı Mesih, rab gibi kavramlarla anlatarak, hem Yeni Ahit yazarlarına (Matta, Markos, Luka, Yuhanna), hem de Yunan-Roma felsefesinin etkisiyle kutsal metinleri yorumlayan Hristiyan din adamlarına kaynak olmuştur.

Ayrıca bu tanımlamalar, Tevrat'ta ve Yahudi geleneğinde, Allah'ın; mecazen "baba", iman edenlerin de "oğullar" gibi nitelendirilmesi sebebiyle, başlangıçta Yahudi kökenli Hristiyanlar tarafından yadırganmamıştır. Putperest kökenli Hristiyanlar ise yine kendi köklerindeki "baba tanrı" "oğul tanrı" ve "ana tanrı" anlayışlarının bir karşılığı olarak algılamışlar; mecazi değil gerçek (literal) anlamlarıyla kabul etmişlerdir. Bilindiği gibi çok tanrıcılık anlayışı, eski putperest kavimlerden; eski Yunan'a ve Roma'ya intikal etmiş bir "şeytani üçleme"dir. Bugün de İblis; başmelek Mikail maskesi altında bu zehirli üçlemesini sürdürmektedir.

Hristiyanlara ait kutsal kabul edilen, Kanonik İnciller, Yeni Ahit'i oluşturan diğer kitaplar ve apokrif kabul edilen metinler de dahil Hristiyanlar'a ait hiç bir metinde "teslis" yer almaz. "Teslis düşüncesi", kutsal kabul edilen metinlerin kavramları ile oynanarak elde edilmiş; "akla aykırı, anlaşılmaz bir iftira"dır. Aynı metinlerde "Tevhid akidesi" de kuvvetle vurgulanmaktadır, ancak Tevhid; İblis'in ve Pagan Roma'nın işine gelmemiştir.

Roma kilisesi tarafından MS 325'de İznik Konsili'nde bir "Hristiyanlık akidesi" olarak resmen kabul edilen bu "teslis kavramı"; MS 2-3. yüzyıllarda kilise babaları denen Hristiyan teologlar tarafından oluşturulmuştur. Bir kilise babası olan Tertullian (160-225) ve Antakyalı Theophilus (MS 180), bu "teslis kelimesi"ni ilk kullanan kişilerdir.

Arapça bir kelime olan "teslis", üçlü fiil kökünden bir mastar olarak "üçlemek" anlamındadır. Günümüz Hristiyan kiliselerinin ortak inanç akidesidir. Latince olarak "Tirinitas", Yunanca "Trias" kelimelerinin karşılığıdır. "Teslis" karmaşasının içinden akla uygun bir anlam çıkarmak mümkün değildir. Ancak yine de bir anlam çıkarmaya çabalayan Hristiyan teologların çabalarına bir göz atalım:

"Teslis; "aynı cevher (öz)den olan fakat şahıs olarak birbirinden ayrı ve farklı üç tanrı (!) varlığını kabul etmektir. Bu üç tanrı (!); Baba tanrı (!), Oğul tanrı İsa (!), Kutsal Ruh tanrıdır (!). Bu tanrıların üçü de ezelidir; yani teslis, yaratılıştan önce vardır, bu tanrılar, her bakımdan eş ve eşittirler, babadan, oğul tanrı doğmuştur, babadan ve oğuldan da kutsal ruh tanrı zuhur etmiştir. Tanrılık bu üçünün birlikteliğidir."

"Baba tanrı'nın oğlu vardır, fakat baba bizzat oğul değildir, "oğul tanrı"nın babası vardır fakat kendisi baba değildir, kutsal ruh tanrı hem babadan hem de oğuldandır, fakat kendisi bizzat ne babadır ne de oğuldur. Hristiyanlar tanrı birdir derken; üç tanrının tanrılıkta bir olmasını kastederler, yoksa üçü de tanrıdır onlara göre."

"Teslis"in ne kadar aklı selime hatta akla aykırı olduğu açıktır. Bu yüzden akılla izahının yapılamayacağı ve sır olarak kalması gerektiği düşünülmüş ve 1870 Birinci Vatikan Konsili'nde Katolik Kilisesi, "teslis'in bir sır olduğu"nu ilan etmiştir. Bu tanımlar ve Tanrılık kavramının tarifi konusunda tarih boyunca Hristiyan teologlar ve teslisçiler arasında uzun tartışmalar yapılmış; farklı Hristiyan mezheplerinin ve akımlarının ortaya çıkış sebeplerinden biri de bu tartışmalar olmuştur..

Böyle bir "Din anlayışı"nın; yani "inanç temeli"nin ne denli şeytani bir felsefe olduğu bir yana; bunun normal akılla-mantıkla bağdaşır tarafının olmadığı açıktır.Bu akıl dışı,ilim dışı ve hatta gerçek dışı teoloji; Sonsuz Yüce Rabb'imize yapılan azim bir iftiradır. İsa'da, Kutsal Ruh Cebrail'de Sonsuz Yüce Rabb'imizin yarattığı sonlu boyutlu, ölümlü ve O'na bağlı kölelerdir; O'na boyun eğip, O'nu tespih etmekten bir an için bile geri durmazlar:

"Ey Kitap Ehli, dininiz de taşkınlık yapmayın. Allah'a karşı haktan başkasını söylemeyin. Şüphesiz Meryem oğlu Mesih İsa, Allah'ın elçisi ve kelimesidir. (O kelimeyi) Meryem'e yöneltmiştir ve o, O'ndan bir ruhtur. Allah'a ve O'nun elçisine iman edin. O, üçtür demeyin. (Bundan) vazgeçin, (bu) sizin için daha hayırlıdır. Muhakkak Allah, tek bir İlah'tır. O, çocuk sahibi olmaktan münezzehtir(yücedir). Göklerde ve Arz'da ne varsa O'nundur. Vekil olarak Allah yeter."

"Ne Mesih(İsa) ne de mukarreb melekler, Allah'a köle olmaktan çekinmez. Her kim, Allah'a kölelikten çekinirse ve büyüklenmek isterse, Allah onları, oraya(Kendisi'ne) toplayacaktır." **[Nisa(4)/171-172]**

"Tevhid", "Teslis"e Dönüşerek "Roma Dini" Oluyor

Nasıl olmuştur da İsrailoğulları, Roma baskısı altında yaşamaya mahkum edilmişken; mabedi elinde tutan din adamları Roma ile işbirliği içerisinde Nebileri şehit ederken; Davud soyundan gelen ve Tevhid'i haykıran bir elçi ve ona atfedilen Hristiyanlık, tüm bu putperest-paganist dünya tarafından kabul görmüştür?

Roma hakimiyetinde putperestlik ve paganizm tüm dünyada hüküm sürerken; İsrailoğulları'na gönderilen kavmi bir elçinin getirdiği din, nasıl olmuş da tüm Roma topraklarında yayılma gücüne erişmiştir? Bu sorunun tek doğru cevabı; İsa'nın Tevhid Dini'nin, Roma devletinin ve putperestliğinin onayından geçmesidir.

Roma İmparatorluğunun din politikasının devlet eksenli olduğunu daha önceden ifade etmiştik. Nitekim Musevilik, Roma interlandında hiçbir şekilde etkili olmazken, bugünkü Hristiyanlık,

kısa sürede Roma dini haline gelmiştir. Zira özellikle Pavlus tarafından tanınmaz hale getirilmiş olan bu İsa'nın Tevhid anlayışı, artık Roma Devleti'nin çıkarlarıyla tamamen örtüşüyordu.

İznik Konsülü öncesinde (MS 325) Roma İmparatorluğu bölünme tehlikesi ile karşı karşıyadır. Pagan imparator Diocletianus, Roma topraklarını sağlık nedenleri ile bırakmaya karar vermiş ve batıda ve doğuda görev yapacak 4 yönetici seçmiştir (MS 306). Seçilen yöneticiler kısa zamanda birbirleri ile mücadeleye başlamışlar, adaylar arasındaki savaşlar, batıda Avrupa'da doğuda ise Anadolu topraklarında yapılmıştır. Hristiyan kitleleri, kendi imparatorluk mücadelesine giydirdiği din savaşı görüntüsüne inandıran Constantin, sonuçta Roma imparatoru olmuş, Hristiyanlığı resmi din olarak ilan ederek uzun yıllardır birbirleri ile mücadele eden Roma halklarını, bir din çatısı altında birleştirme projesinin temellerini atmıştır.

Constantin, Hristiyanlar arasındaki itikadi tartışmaların, projesine sekte vurduğunu düşünmekteydi. İmparatorluğun özellikle doğu bölgelerini etkileyen, İsa'nın yaratılmış bir insan olduğuna inanan Arius taraftarları ile tanrının oğlu (!) olduğunu iddia eden Aleksandros arasındaki mücadeleyi, anlamsız buluyordu. Constantin'in şahsi bir din endişesi yoktu, tek düşüncesi devletin devamlılığı ve huzuru bakımından tartışmaların bitmesi, Hristiyan din adamlarının Yunan filozoflarını örnek alarak rakipleri ile uzlaşmaları ve sorun çıkarmamaları idi.

MS 325 İznik Konsili toplantısıyla alınan kararlar, Hristiyanlığın, Roma devlet sistemine uyumlandırılmasının resmi ve radikal son adımıdır. Bu çerçevede günümüz Hristiyan kiliselerinin (Katolik, Ortodoks, Protestan); ortak akidesi olan "teslis düşüncesi"ni, Roma paganizminden, Yunan felsefesinden soyutlamak mümkün değildir. Esasen "teslis"i oluşturan kilise babalarının en meşhurları da İskenderiyeli Clement, Origen, Tertullian ve Augustine; ağırlıklı olarak Yeni Eflatuncu, Stoacı felsefeye bağlı putperestlikten dönme kimselerdir.

Bugünkü Hristiyan teolojisinin, putperest kaynaklardan geldiği; kilise gelenek ve ritüellerinin, pagan inanışların yeni bir formatta sunumu olduğu söylenebilir. Kilise ve papalığın kurumsal olarak da, "Roma Devlet Sistemi"ndeki eski örgütlenme şeması ile benzerliği, günümüz Hristiyan araştırmacıları tarafından da ifade edilmektedir. İmparator Constantin'in; yükselişte olan İseviliğe; pagan ayinlerini-sembollerini monte ederek her iki tarafı da memnun edecek "Karma Bir Din"; Hristiyanlık oluşturduğu gerçeği, bazı batılı yazarlarca vurgulanmış ve hatta "Da Vinci Şifresi" gibi popüler romanlarda da kuvvetle savunulmuştur.

"Teslis" düşüncesinin temeli olan üçlü inanışın putperestlikten geldiği açıktır. Putperestlerde "üç esas put", daima diğerlerinden üstün tutulmuştur. Gerek Hint, Yunan, Roma gerekse Mısır ve Mezopotamya dinlerinde; bu ilkel putperestlik aynen böyledir. Özellikle Yunan ve Roma putperestliğinde üçlü tanrıların en büyüğü kabul edilen Zeus (İblis) baba tanrıdır(!), onun ölümlü kadınlarla evlendiğine inanılır ve bu evliliklerden hep erkek çocuklar doğar ve doğan çocuklar da tanrı olur.

Hint'de "brahma, vişnu, şiva"; Roma ve Yunan'da "zeus, jüpiter, apollon"; Mısır'da "osiris, izis, horus"; Arap müşriklerinde "lat, menat ve uzza"... Bu üçlemeler, pagan ve putperest dinlerin aynı kaynaktan çıktığını; yani İblis menşeli olduklarını açıkça göstermektedir. Bugün Hristiyan akidesinin temellerinden olan "Kefaret düşüncesi" de putperest kökenlidir. Antik putperest dünyada; "tanrıların, insanlığın iyiliği için acı çekerek ölümünü canlandıran ritüel" çok yaygındır. Mitra, Osiris, Herakles, Dionisos adına yapılan kurbanlarda adaklar tanrıları temsil ederler.

İblis, emperyal Roma topraklarında hüküm süren 3'lü putperest inanışlara yeni bir kılıf geçirmiş; insanlık tarihinin başından beri Hak Dinleri dejenere etmek için insan zaaflarından yararlanarak ortaya koyduğu oyunlarına bir yenisini eklemiştir. Roma pagan tapınaklarındaki tanrı heykelleri kaldırılarak yerine sözde "İsa, Meryem ve Azizler"e ait resimler, heykeller, ikonlar doldurulmuş; tapınakların adları da kilise olmuştur.

Bir Hristiyan araştırmacı olan Arthur Weigall, bu durumu şöyle özetlemektedir: "İsa tarafından dışarı atılan tanrılar, tekrar nüfuz ettiler ve bir kez daha kendilerini meydana çıkardılar. Onların tapınakları yok edildi ve sunakları terk edildi, buna karşılık onlar kiliseye geldiler. Ve bugün siz onları, eski şekilleriyle inkar edenler tarafından, başka adlar altında tapıldığını görürsünüz."

Tarihsel Süreçte "Hristiyan Mezhepleri"

Hristiyanlık bugün geldiği noktada; mezhepleşmenin, hizipleşmenin en yoğun olduğu dindir. Erken dönemlerde birbirinden bağımsız yüzlerce mezhep ortaya çıkmıştır. MS 5. yüzyılda Doğu Hristiyanlığı, 11. yüzyılda Ortodokslar ve Katolikler arası mücadele ve 16. yüzyılda da Protestanlık, bu hiziplerin içindeki en önemli mezhepleşme hareketlerdir.

Başlangıç ve Doğu Hristiyanlığı dönemini bir tarafa bırakacak olursak; daha sonraki mezhepleşme hareketlerindeki tüm ayrılıklar, merkezi Vatikan Kilisesi'ne karşı verilen siyasi mücadelelerdir. Farklı ülkelerin Vatikan'a karşı kabaran ulusalcı-milliyetçi duyguları da ayrılıkta etkili olmuştur. "Teslis düşüncesi" ise mezhepler içerisinde ayırıcı bir faktör değildir.

Tarih boyunca Hristiyanlığı temsil eden en önemli kurum olan Vatikan'ın; devletler, krallar ve halklar üzerindeki hakimiyet kurma ve otorite olma mücadelesi hiç bitmemiştir, halen de devam etmektedir. Hristiyanlık tarihinin karanlık bir dönemi olan Orta Çağ, Hristiyanlık adına yapılan zulüm ve işkencelerin kitaplara sığmadığı bir dönemidir. Bu dönemde, bir taraftan akla-mantığa aykırı din kuralları oluşturarak Hristiyanlığı adeta aklın karşısına diken Vatikan Kilisesi, diğer taraftan tamamen dünyevileşerek bir imparatorluk haline gelmiştir. Vatikan'ın temsil ettiği bu Katolik din anlayışına karşı Avrupa'da ortaya çıkan muhalif dini akımları, "Protestanlık" çatısı altında toplayabiliriz. Ancak Protestanlık da alt hiziplere ayrılarak böldükçe bölünmüştür.

Protestan mezhebi, öncelikle kendi bünyesinde üç ana kola ayrılmıştır:

1) Lutheryanizm 2) Kalvinizm 3) Anglikanizm .

1) Lutheryanizm; Protestanlığın ilk şeklidir ve Martin Luther'in fikir ve ideallerini ifade eder. Lutheryan Kiliseleri, daha çok Almanya, Skandinav ülkeleri ve Amerika Birleşik Devletleri'nde yaygındır.

2) Kalvinizm; günümüz Protestan dünyasının ikinci ekolünü teşkil eder. Bir diğer adı Reforme Hristiyanlık'tır. Akımın kurucusu ve öncüsü olan John Çivin, Fransız asıllı, ilahiyat sahasındaki yazılarıyla tanınmış bir kişidir.

3) Anglikanizm; İngiltere Kralı 8. Henry'nin Papalığa başkaldırısıyla ortaya çıkan İngiltere'nin Resmi Kilisesi'dir. Kral 8. Henry (1491-1547) ile Papa arasındaki bir kavgadan sonra doğmuştur.

Protestanlık bu üç ana kol dışında ikinci derecede diyebileceğimiz iki alt gruba ve on küçük alt gruba daha ayrılmıştır:

Radikalizm ve Protestanlık.

Radikal Protestanlığı da iki grupta incelemek mümkündür:

1) Evanjelik

2) Hümanist

Protestanlık mezhebini doğuran 16. yüzyıl reform hareketleri, Kilise'nin bu baskı ve insanlık dışı muamelesine karşı bir başkaldırıdır. Kilise'nin baskısından kurtulmak isteyen reformcuların talepleri ise, temelde sadece otorite paylaşımından ibaret olarak kalmış, dinin özü ile çarpık teslis düşüncesi ve Hristiyanlığa sızmış putperestlikle ilgili herhangi bir ayıklayıcı düşünce ve değişim talebi söz konusu olmamıştır.

Protestan mezheplerinden biri olan Anglikan Kilisesi'nin oluşumu ile ilgili vereceğimiz aşağıdaki örnek, reform hareketleri konusunda bir fikir verir sanıyoruz:

İngiliz Kralı 8. Henry (1491-1547), 18 yıldır evli olduğu karısı Kraliçe Catherine'yi tahtına varis olacak bir erkek çocuk sahibi olamadığı için boşamak ve metresi Anne Boleyn ile evlenmek istemektedir. Ancak zamanın Papası 7. Clement, bu isteğe şiddetle karşı çıkarak 1553 yılında Kralı afaroz etmiştir. Henry, daha sonra İngiliz ilahiyatçılarından oluşan reformist (!) bir ekiple, papalığın İngiltere üzerindeki baskısına savaş açmış ve İngiltere ulusal kilisesi olan Anglikan Kilisesi'nin temellerini atmıştır. Reformlar, din istismarını en üst seviyeye çıkaran, para ödenerek alınan makbuzlarla Cennet dahil her şeyi satan, her suçun parasal karşılığını ihdas eden Vatikan Kilisesi'nin yani Papalığın elinden bu gücü almak için yapılmıştır.

Protestanlık, pratikte dejenere olmuş bir dini reforme etme amacı ile yola çıksa da; sonuçta "dini kullanma gücü"nün Vatikan'ın elinden alınması ya da paylaşılması şeklinde siyasi bir sonuç doğurmuştur. Yoksa dinin, "Tevhid düşüncesi"ne; yani aslına dönüşü gibi bir mesele, reformcuların ve reformların amaçları arasında asla yer almamıştır. Dinin temel inanç sistemini sorgulayan Hristiyan araştırmacılar, daima marjinal kalmış; sonuç olarak reform hareketleri, dünyevi tatminlerin ve düzenlemelerin dar çerçevesi içine hapsedilmiştir.

Darby ve Scofield Hristiyanlığı: "Radikal Evanjelizm"

Hristiyanlığın mezhep, yahut mezhep denemeyecek düzeyde, hatta kiliseler düzeyinde amip gibi bölünmesi bizce gayet doğaldır. Bir taraftan dinin esaslarını gerçek vahye değil, kişilerin gördüğü vizyon, şahsi dini heyecanları ve mantaliteleri belirlerken; diğer taraftan akla-gerçeğe uymayan "Hristiyani anlayış"ın reformize edilme zarureti; dönüşümü ve beraberinde bölünmeyi doğurmuştur. Dinin bozulmasında; özellikle içinin doldurulması yahut boşaltılmasında şeytani katkılar ve amaçlar da küçümsenemeyecek kadar önemli bir faktördür.

İşte böyle bir amaç ve yönlendirmenin egemen olduğu bir Hristiyani proje Evanjelizm'dir.

Evanjelizm, Yaklaşansaat için uyarlanmış, Deccal planına uygun yapay bir mezheptir, hatta dini olmaktan çok "siyasi bir proje"dir. New Age şeytani felsefesinin tüm unsurlarını kendisinde barındırmaktadır. Eski-Yeni Ahit'den maksatlı yorumlarla yapılan çıkarımlar ve

özellikle Yuhanna'nın Vahyi'nde yer alan "kıyamet seneryoları", ABD'nin radikal dinci Evanjelikler'ine hayat vermektedir.

Evanjelikler her ne kadar "Eski Ahit"i ve "Yeni Ahit"i onaylamış olsalar da; esas amentü haline getirdikleri metin, "Yuhanna'nın Vahyi (Revelation of St John)"dir. Hem Yuhanna'nın havari olduğu, hem de Yuhanna'nın, İsa'dan vahiy aldığı tartışmalıdır. Ancak Evanjelikler için böyle bir mesele söz konusu değildir. Kaldı ki vahiy alan kimse "nebi-peygamber"dir ve "vahiy" de sadece Allah'tan; onun melekleri; yahut Başmelek Cebrail vasıtasıyla alınır. Gerçek İslam anlayışına göre; ne İsa'dan, ne Muhammed'den, ne de diğer peygamberlerden vahiy alınamaz. Böyle iddiada bulunanlar, kendilerini melek ve peygamberler olarak takdim eden şeytanlardan vahiy almaktadırlar, ancak aldandıklarının farkında değillerdir.

Evanjelizm'in temelleri, İngiliz George Whitefield (1715-1770), Methodizmin kurucusu John Wesley (1703-1791) ve Amerikalı filozof-teolog Jonathan Edwards (1703-1785) tarafından atılmıştır. Evanjelizm, Protestan kilisesi'nin muhafazakar kesimini nitelemek için kullanılır.

Evanjelikler, ABD'yi kuran ve tutuculuğuyla bilinen Protestan mezhebi "Puritenler"in devamıdır.

Zamanla liberal Protestanlar dışındaki tüm protestanlara Evanjelik ismi kullanılmıştır.

Evanjelizm, İlk kez Protestan reformu sırasında Martin Luther ve onun yandaşları için kullanılan bir tanımdı. Bu nedenle Kıta

Avrupası'nda Evanjelik sözcüğü, Protestan veya Lutherci olarak algılanır.

Bugünkü Evanjelizm, Amerika'daki Hristiyan toplumunun en "tutucu" ve "radikal" kanadını temsil etmektedir.

İngiltere Kilisesi eski papazı John Derby, "dispensasyonalizm"(dönemcilik) inancının "önderi ve misyoneri" haline gelmiştir. Avrupa'yı etraflı bir şekilde gezdikten sonra Amerika'ya misyoner seyahatleri yapar.

Darby, 1875 ile 1920 arasında Kuzey Amerika'daki Evanjelik ve fundamentalist hareketlere şekil veren Yeni Kitab-ı Mukaddes ve Kehanet Kongresi (New Bible and Prophecy Conference) hareketinin liderleriyle tanışır ve onları etkiler. Darby'nin, Philadelphia'lı Presbiteriyen James Brookes, Chicago'lu Dewight L. Moody, erken dönem Evanjelist yazar William E. Blackstone ve Scofield gibi Evanjelik liderlerle doğrudan ilişki kurar ve bunlar üzerinde oldukça etkili olur.

Darby ve Scofield'in Evanjelizm'e yaptığı aşı, bu "aşırı- muhafazakar dinci ekolü", "kıyamet seneryoları"na ve özellikle "Tanrı'yı Kıyamete Zorlama(!)" eylemlerine sevketmiştir. "Scofield İncili", diğer İnciller'in ve Yuhanna Vahyi'nin tefsiri olarak Evanjelikler'in el kitabı haline gelmiştir. Bu tefsirlerle, Yahudiler ve İsrail, senaryonun merkezine oturtulmuş; Yahudiler'le, Evanjelikler, "kutsal ittifak" kurmuşlardır.

Böylece muhafazakar Evanjelik akımı, özellikle; 1880 ve 1890'lı yıllarında Darby'nin; "Tanrı, kendi Krallığı'nı temsil eden insanlara imtiyaz vermiştir ve İsrail, yaklaşan Kıyamet'de önemli rol oynayacaktır" öğretisi ve C.İ. Scofield tarafından yazılan "Scofield Referans İncili"nin kıyamet tefsirleriyle radikalleşmiş; siyasette etkin hale gelmiştir. Jimmy Carter, Ronald

Reagan ve Baba Bush'un başkanlıkları döneminde adım adım gelişen Evanjelizm; oğul Bush marifetiyle "küresel emperyalizmi" yönlendiren "Güç" haline gelmiştir.

Scofield İncili'nin, "İblis'in planı"na hizmet ettiğini fark eden ve bunu ilk ortaya koyanlardan birisi Çin misyoneri Dr. James R. Graham'dır. Sadece İncil olarak değil diğer İnciller'in de müfessiri gözüyle bakılan "**Scofield'in bu kitabı**"nı, bakın Dr. Graham nasıl deşifre ediyor?

"1) Scofield'in Kitab-ı Mukaddes'i yorumlama sistemi, Kitab-ı Mukaddes'in bütünlüğünü, özellikle de Tanrı'nın insanlığa olan sevgisi ve merhametinin bütün çağlar için geçerli olan bütünlüğünü yok etmektedir.

2) İsa'nın ve Hristiyanlığın ruhunu ihlal etmektedir.

3) Hristiyanlar'ı, günümüz Yahudiler'inin siyasi-dini faaliyetlerine bağımlı birer rehine haline getirmektedir.

4) Scofield'in dispensasyonalizmi, merkez sahneye İsa'yı değil, Yahudiler'i ve İsrail'i koymaktadır. Tanrı'nın gözünde Yahudi Devleti'nin birincil bir önceliğe sahip olduğunu savunarak; bir "İsrail vatan kültü" yaratmaktadır. Yahudi Devleti'ne tanıdığı önceliği, Kilise'nin ve onun başı olan İsa'nın önüne geçirmektedir.

5) Scofield'in dispensasyonalizmi, sadece İsa ve Hristiyanları değil, aynı zamanda Tanrı'yı da rehine haline getirmektedir.

Bu doktrin; "Scofield–yazımı bir senaryo"yla; Tanrı'nın, "Yahudiler dünyevi görevlerini tamamlayıncaya kadar İsa'nın geri dönüşüne izin veremeyeceğini" öğretir.

6) Scofield, "Tanrı'nın, Yahudileri dünya, Hristiyanları da ahiret için seçtiği" tezini savunur. Oysa bu, Scofield'in kendi görüşüdür, Kutsal Kitap'ta böyle bir şey yoktur.

7) Scofield'in dispensasyonalizmi, insanla, Tanrı arasında; "kayıtsız şartsız ahitler" olduğunu belirtir. Oysa, Kutsal Kitap'ın hiçbir yerinde kayıtsız şartsız bir ahit yoktur."

Kendi eliyle yazdığı kitaba, "Referans İncil"i gözüyle bakılan ve bu derece etkili olan Scofield, acaba kimden vahiy alıyordu? Yoksa Pavlus gibi, İsa diye bir uzaylı(!) mı kendisine bütün bu tefsirleri ilka etti. Bugünkü Evanjelikler'in kıyamet seneryolarının ilham kaynağı Scofield, ne tesadüf ki aynen Pavlus gibi "çirkin bir geçmiş"e sahip! İşte Scofield'in kısa geçmişi:

"Skandalların peşini bırakmadığı, çok içen, gençken evlilik problemleri yaşamış biri olan Scofield, Kansas'ta avukatlık yapmış. 1877'de eski ortağı Senatör John Ingalls'ın siyasi bağış paralarını çaldığı suçlamaları üzerine, eşini ve iki çocuğunu bırakarak eyaletten kaçmıştır. 1879'da St. Luis'de kalpazanlık suçundan tutuklanan Scofield, "hapishanede dini bir dönüşüm(!) yaşayarak Darby'ci dispensasyonalist James Brook'un etkisi altına girmiştir". 1882'de Dallas'ın İlk Cemaat Kilisesi (Dallas' First Congregational Church)'nde papaz olmuş ve 1909'da da "Referans İncil" kitabı yayınlanmıştır."

İşte geçmişi Pavlus'u çağrıştıran bir papaz: Scofield...

"Tevhid"i İzler Taşıyan Bazı Topluluklar

Ebionitler ve Yahudi Hristiyanlar gibi tevhidçi akımlar da, tüm Hak Dinler için değişmez bir yasa olan bozulma dejenere olma sürecini yaşamış, kalan bir kısım tortular da zamanla eriyip kaybolmuştur. Aralarındaki farklılıklara rağmen Ebionizm'den izler taşıyan bazı Hristiyan guruplar, temel karakteristiği İsa'nın uluhiyetinin reddedilmesi olan görüşlerini yakın tarihe kadar taşımışlardır. Kökenleri itibari ile Ebionitik karakter taşıyan ancak zaman içerisinde değişime uğrayarak Gnostik bir yapıya dönüşen bu Hristiyan guruplardan, Ablililer (Katharlar) , Bogomiller ve Unitaryenler aşağıda kısaca özetlenmiştir:

Ablililer(Katharlar):

Fransa'nın güneyinde yaşamışlardır. Roma Katolik Kilisesi'nin dini yorumlarına; "teslis inancı"na ve otoritesine karşı çıkan bu grubu, Roma'dan gönderilen piskopos ve kardinaller inançlarından döndürmeye çalışmış, ancak bunu başaramamışlardır. 1179 tarihinde Roma'da toplanan kurul, çıkardığı bir kanunla; resmi kilise dışı tüm mezhep ve akımları afaroz etmiştir. 1184 tarihinde Verona Konsili sonrasında da Papa, sapkın kabul ettiği bu akımlara karşı askeri güç kullanılmasına karar vermiştir.Papanın, aralarında Fransa Kralı Philippe ve İngiltere Kralı John'un da bulunduğu Avrupalı krallara yazdığı mektuplar sonucunda bir haçlı ordusu oluşturulmuştur. Böylece 22 temmuz 1209 yılında Ablililerin yoğun olarak yaşadığı Güney Fransa'da 20 ila 30 bin kişi katledilmiştir. Katharlar; Tanrı'nın, her şeyin üzerinde, doğmamış, doğurulmamış ve her şeyin mutlak yaratıcısı olduğuna, insan kılığına girmesinin söz konusu olamayacağına inanmaktadırlar. Roma Kilisesi'nin öne sürdüğü "Baba-Oğul-Kutsal Ruh" görüşünü reddetmişlerdir. Ayrıca kilise tarafından kabul edilen bir çok törenin ve resmi günlerin de uydurma olduğunu ifade etmişlerdir.

Unitaryenler:

Teslisi reddeden, tek Tanrı'yı kabul eden mezhep taraftarlarını ifade eden bir kavramdır. Bu akım 16. yüzyılda reform hareketlerinin başlaması, İncil'in serbest olarak tartışılabilmesi ile birlikte kendini göstermiştir. Kilise tarafından yasaklanıp mensupları göç etmeye zorlanmış ve Katharlar gibi katliama uğramışlardır. 16 yüzyılın başlarında yaşamış İspanyol asıllı doktor ve teolog bir Unitaryen olan Michael Servitus (1511-1553)'un hikayesi dramatiktir:

Allah'ın birliği, İsa'nın sadece bir insan ve peygamber olduğu düşüncesinden vazgeçmediği için Cenevre meydanında demir bir kafesin içine boğazından zincirlenerek kapatılmış, Allah'ı sürekli zikreder vaziyette yakılarak katledilmiştir. Bu hareketin günümüzdeki temsilcileri Amerika, Kanada, Macaristan, Polonya ve İngiltere'de bulunmaktadır.

Bogomiller:

Balkanlar, bazı Orta Avrupa ülkelerinde etkili olan bir mezheptir ve 10. yüzyıldan itibaren varlıkları bilinmektedir. Kilise karşıtı söylemleri ile dikkati çekmişlerdir, aynı zamanda siyasi bir tepki hareketi olan bu grup, İsa'nın bir peygamber olduğuna inanıyordu. İslam ile Osmanlıların, Balkanlar'ı fethi sırasında karşılaşınca; büyük çoğunluğu İslam'ı kabul etmişlerdir.

Günümüz Hristiyanlığı

Bugünkü Hristiyan teolojisinin ana unsurları: "asli günah", "af ve kurtuluş"(kefaret), "İsa'nın ilahlığı" ve "teslis düşüncesi"dir. "Teslis"; Baba, Oğul, Kutsal Ruh, Kefaret, Asli günah düşüncelerine inanan, İsa'nın ölümünü ve üç gün sonra tekrar dirilişini kabul eden ve

vaftiz olan her kişi Hristiyan kabul ediliyor. Katolik, Ortodoks, Protestan mezhepleri arasında günümüzde bu konularda önemli bir ihtilaf da yoktur. Kilise, kıyamet gününde günahların affedileceğini ve kurtuluşu garanti etmektedir. Çünkü Hristiyan olanlar, İsa Mesih'e inanmış ve kilisenin rehberliğini kabul etmişlerdir.

Meryem ile ilgili inançlar da Katolik Kilisesi tarafından belirlenmiştir. Son olarak 1950 yılında Katolik Kilisesi, verdiği bir kararla; "Meryem'in, oğlu İsa gibi mezarından çıkarak ilahi aleme bedensel olarak yükseldiğini kabul etmiştir". Hristiyanlar'ın bu dogmaya inanması istenmiştir. Bu tarihten itibaren kutsallaştırılan, ilahlaştırılan Meryem de; kiliselerde, özellikle Latin Amerika ülkelerinde; dualarda kendisinden yardım istenen en önemli figür olmuştur. Ancak Hristiyanlar için imanın şartı sayılan bu konular, elbette vahye dayanmaz ve İnciller'de yer almaz.

Hristiyan akidesi, öncelikle Pavlus'un daha sonra Origen, Augustine, Tertullian gibi putperestlikden Hristiyanlığa geçen felsefecilerin, Kanonik İncilleri ve Yeni Ahit yazarlarının sözlerini yorumlayarak elde ettikleri, vahiyle ve İsa ile ilgisi olmayan insan ürünü çıkarımlardır.

Tarih boyunca ve günümüzde, Hristiyanların neye ne kadar inanacağını belirleme yetkisi, sadece ve daima kilisenin tekelindedir. Gerçek Vahiy ise bu dinde, Kilise'nin verdiği hükümleri ve kararları süsleyen bir garnitür bile değildir.

Özetle bugünkü Hristiyanlık: hiç vuku bulmamış İsa'nın gerçek olmayan dirilişi ve ölümü gibi olaylar üzerine inşa edilmiştir. Bu dine göre Allah, Mesih olarak insan formuna girmiş(!) ve insanoğlunun bütün günahlarını affetmek için kendini feda eden İsa olmuştur.

Hristiyanlık'daki "kefaret inancı", en temel hukuk kaidelerini alt üst ettiği gibi insan fıtratına da aykırıdır. Suçların şahsiliği, her ferdin kendi yaptıklarından sorumlu olduğu, hiç kimsenin bir başkasının suçundan dolayı cezalandırılamayacağı gerçeği, insanlık tarihinin başlangıcından itibaren bilinen yerleşik tabii bir hukuk kuralıdır. İblis'in süvarileri, iki bin yıldır Hristiyan dünyasında at koşturmakta, insanlardan dostları aracılığı ile bu dünyayı yönetmektedirler...

Hristiyan inanışındaki diğer bir çarpıklık da kilisenin konumudur. "Kilise" kavramı Yunanca "ekklesia" kelimesinden türetilmiş, "meclis" anlamına gelmektedir. Tanrı tarafından toplanmaya çağrılmış bir meclisi ifade etmektedir. Hristiyanlara göre Kutsal Ruh, İsa'dan sonra da aktiftir ve inananlar topluluğu olan kiliseyi yönlendirmektedir. Tüm konsüllerde Kutsal Ruh'un iradesi egemendir. Kilise, bir Pavlus geleneği olarak vahyin kesintisiz olarak devam ettiğini iddia etmektedir.

İblis'in kendi vahyini meşrulaştırmak, Hristiyan dünyasını yönlendirmek için uydurduğu bu yol; İblis'den vahiy alan din adamlarının; devletler ve halklar üzerinde etkili olmalarını, onları Kilise'nin kontrolü altında tutmalarını, tarih boyunca kolaylaştırmıştır. Özellikle Roma İmparatorluğu destekli Roma Kilisesi ve Papalık, vahiy alan, hatasız, her sözü kutsal kabul edilen bir makam haline getirilmiştir. Tanrı'nın, papanın yanılmasına izin vermediğine inanılır(!) Ayrıca din adamları derecelendirilmiş, papalığa bağlılık ve sadakat ödüllendirilerek bazen hayattayken bazen de ölümünden sonra kişiler aziz-kutsal ilan edilmişlerdir.

Orta çağ boyunca vahiy alma yetkisini tekelinde tutan Roma Kilisesi'nin, Protestanlığın ortaya çıkması ile birlikte bu tekeli kırılmıştır. Günümüzde Vatikan'ın açtığı yoldan giden sıradan

Hristiyanlar da, İblis'den aldıkları vahiyle; şifacılık, medyumluk gibi şarlatanlıkları bu yolla meşru hale getirmişlerdir.

Bugünün Hristiyan kiliseleri özellikle Vatikan, dini bir kurum olmanın ötesinde bir devlet, sahip olduğu varlıklar bakımından uluslararası ekonomik bir güçtür. Dünya çapında medyası, bankaları, şirketleri olan bu mütevazi (!) Kurum'un, dünya siyasetine yön verme girişimleri de tarih boyunca olduğu gibi günümüzde de devam etmektedir. Papalık Kurumu ve onun açtığı yoldan yürüyen diğer Hristiyan mezhepleri-ekolleri; "binbir türlü din ticareti" yoluyla paralar toplamakta, ekonomik güçlerine güç katmaktadırlar. Kur'an'ı Kerim bu konuda bakın ne söylüyor:

"Ey iman edenler şüphesiz 'ahbar'(yahudi din adamları) ve 'ruhban'(Hristiyan din adamları), insanların mallarını haksızlıkla yerler ve Allah yolundan engellerler. Altını ve gümüşü biriktirirler ve onu, Allah yolunda infak etmezler. Onları, elim bir azapla müjdele!" **[Tevbe (9)/34]**

Ayrıca bu bozulmuş, eskimiş ve şeytani karıştırmalar içeren Hristiyanlığın, en şeytani-siyonist versiyonu olan "Radikal Evanjelik" mezhep bozuntularının, İslam düşmanlığında hiçbir sınır yoktur. Bir mezhep bile olamayacak derecede uydurma ve şeytani öğretiler içeren bu akım; "yaklaşansaat"e uyarlanmış; İblis tarafından kullanılan bir "güç odağı"dır. Ve İblis'in yeminli planında yer alan ve Deccal'e, İsa diye omuz verecek olan önemli bir "güç potansiyeli"dir.

Bugün, Kur'an yakan, Peygamberimize düşmanlıkta sınır tanımayan bu adamların topu "vahiy" alır! Ta Pavlos'tan başlayarak Scofield'e kadar; tüm bu papaz bozuntularına ve hatta ABD başkanlarına kadar "vahiy" almayan yoktur. Bu "dini-siyasi proje"den destek alan yöneticiler zulümlerini, hep "vahiy"le ve güya insanlık adına işlerler. "Vahiy"le Irak'a saldırırlar, "vahiy"le Afganistan'da taş üstünde taş bırakmazlar. "Vahiy"le küresel cinayetler ve katliamlar icra ederler. "Vahiy"le "küresel dünya devletini" adım adım inşa etmeye çalışırlar. "Vahiy"le kıyamet senaryolarını hayata geçirmek için "Kuleler"e vururlar.

Evet, biz de bütün bu Hristiyan bozuntularının vahiy aldıklarına inanıyoruz. Vahiy alıyorlar ama kimden? Hiç şüpheniz olmasın bu "kibir adamları", İblis ve "onun adamları"ndan "vahiy" almaktadırlar; almaya da devam edeceklerdir.

Sonuç

"Gerçek Vahiy"le ilişkisi İsa'dan kısa süre sonra kesilen Hristiyanlığın, bugüne kadar biriktirdiği din anlayışı, Hristiyanlığın "Vahiy Dini" olmaktan nasıl uzaklaştığını ve dünyevileştiğini göstermektedir. Ancak bugün Hristiyanlık, "Tevhid"den "şirk"e dönüşen bir din olma vasfını dahi taşımamaktadır. Hristiyanlık, yüzyıllardır akidesi, kuralları ve sınırları; hatasız(!) kabul edilen bir "ruhban sınıfı" tarafından çizilen bir inanç sistemidir. İsa'nın vaz ettiği Hak Tevhid Dini'nin zamanla bugünkü Hristiyanlığa dönüştüğü ve tanınmaz hale geldiği apaçıktır.

Dolayısıyla bugün, Katoliklik, Ortodoksluk, Protestanlık, Evanjelizm ve türevleri olarak ifade edilen Hristiyanlığın, "monoteist dinler" sınıfına dahi sokulması gerçeğe uygun değildir. Alemlere rahmet olarak gönderilmiş son evrensel Elçi'nin getirdiği Kur'an, bize gerçeği bütün açıklığıyla bildirmektedir. Bizim bu konudaki son sözümüz, işte Sonsuz Yüce Rabb'imizin aşağıdaki beyanlarıdır:

"Dediler ki: "Allah oğul edindi." O, münezzehtir(bu iftiradan beridir). Bilakis, göklerde ve Yer'de ne varsa O'nundur, hepsi O'na boyun eğmişlerdir." **[Bakara(2)/116]**

"O(İsa), İsrailoğulları'na bir elçidir. (İsa dedi ki:) "Muhakkak ben, sizin Rabb'inizden bir ayetle (mucizeyle) geldim. Ben, Allah'ın izniyle çamurdan kuş yaparım ve ona üfürdüğümde o, kuş olur (canlanır). Allah'ın izniyle doğuştan körü, abraşı (alaca hastalığını) iyileştiririm ve Allah'ın izniyle ölüyü diriltirim. Yediklerinizi ve geriye bırakıp sakladıklarınızı size haber veririm. Şayet iman edecek kimselerseniz, bunda sizin için muhakkak bir ayet vardır."

"Önümdeki Tevrat'tan (bir kısmını) tasdik etmek, o haram edilen bazı şeyleri, helal kılmak için size, Rabb'inizden bir ayetle (mucizeyle) geldim. Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin."

"Muhakkak Allah, benim ve sizin Rabb'inizdir, O'na köle olun. İşte doğru yol budur**."[Ali İmran(3)/49-51]**

"Ey Kitap Ehli, dininiz de taşkınlık yapmayın. Allah'a karşı haktan başkasını söylemeyin. Şüphesiz Meryem oğlu Mesih İsa, Allah'ın elçisi ve kelimesidir. (O kelimeyi) Meryem'e yöneltmiştir ve o, O'ndan bir ruhtur. Allah'a ve O'nun elçisine iman edin. O, üçtür demeyin. (Bundan) vazgeçin, (bu) sizin için daha hayırlıdır. Muhakkak Allah, tek bir İlah'tır. O, çocuk sahibi olmaktan münezzehtir(yücedir). Göklerde ve Arz'da ne varsa O'nundur. Vekil olarak Allah yeter.

Ne Mesih(İsa) ne de mukarreb melekler, Allah'a köle olmaktan çekinmez. Her kim, Allah'a kölelikten çekinirse ve büyüklenmek isterse, Allah onları, oraya(Kendisi'ne) toplayacaktır." **[Nisa(4)/171-172]**

"Muhakkak o Meryem oğlu Mesih, Allah'tır diyenler kafir olmuştur. De ki: "Şayet Allah, Meryem oğlu Mesih'i, onun annesini ve Arz'da olanların hepsini helak etmek isterse, bunu engellemeye kim güç yetirebilir?" Göklerin, Arz'ın ve ikisinin arasındakilerin mülkü Allah'a aittir. O(Allah), neyi dilerse yaratır. Allah her şeye Kadir'dir." **[Maide(5)/17]**

"Allah, Meryem oğlu Mesih'tir" diyenler, muhakkak kafir olmuştur. Mesih dedi ki: "Ey İsrailoğulları, benim de, sizin de Rabb'iniz olan Allah'a köle olun! Muhakkak O Allah, kendisine ortak koşan kimseye Cennet'i haram kılmıştır. Böyle olan kimsenin barınağı ateştir. Ve zalimler için bir yardımcı yoktur."

"Allah, üçün üçüncüsüdür" diyen kimseler, muhakkak kafir olmuştur. Şüphesiz tek bir İlah'tan başka İlah yoktur. Şayet o söylediklerinden vazgeçmezlerse, onlardan o hakkı örtenlere, elbette elim bir azap dokunacaktır." **[Maide(5)/72-73]**

"Meryem oğlu Mesih, ancak bir elçidir. Ondan önce de elçiler gelip geçti. Onun annesi dosdoğrudur. İkisi de yemek yerlerdi. Bak, onlara ayetleri nasıl açıklıyoruz? Yine bak, onlar nasıl çevriliyorlar**?" [Maide(5)/75]**

"Allah, Meryem oğlu İsa'ya dediği zaman: "İnsanlara, beni ve annemi, Allah'ın dışında iki ilah edinin, diye sen mi söyledin?" (İsa) dedi ki: "Seni tesbih ve tenzih ederim, benim böyle konuşmam mümkün değildir. Ve (böyle konuşmak), benim için de hak değildir. Şayet ben böyle söyleseydim, muhakkak Sen onu bilirdin. Sen, bende olanı bilirsin, ancak ben, Sen'de olanı bilmem. Muhakkak Sen, ğaybların (gizlilerin) Alimi'sin."

"Ben onlara ancak bana emrettiğin şeyi söyledim: 'Benim de, sizin de Rabbiniz olan Allah'a köle olun!' Onların içinde kaldığım sürece, onların üzerine şahit oldum. Ne zaman ki; beni vefat ettirdin(yükselttin), onların üzerlerinde gözetleyici sadece Sen'din. Ve Sen, herşeye şahid olansın." **[Maide(5)/116-117]**

"Yahudiler: "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler; 'Nasara' (Hristiyanlar): "Mesih (İsa), Allah'ın oğludur" dediler. Onlar ağızlarıyla böyle söylediler. Onlar, önceki kafirlerin sözünün benzerini söylüyorlar. Allah onları kahretsin; nasıl da çevriliyorlar?"

"(Kitap Ehli), bilginlerini ve rahiplerini, Allah'ın dışında rabler edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de. Halbuki; tek İlah olan (Allah'a) köle olmaları emredilmişti. O (Allah'dan) başka İlah yoktur. O, şirk koştuğunuz şeylerden münezzehdir." **[Tevbe(9)/30-31]**

"Ey iman edenler, şüphesiz 'ahbar' (Yahudi din adamları) ve 'ruhban' (Hristiyan din adamları), insanların mallarını haksızlıkla yerler ve Allah yolundan engellerler. Altını ve gümüşü biriktirirler ve onu, Allah yolunda infak etmezler. Onları, elim bir azapla müjdele!" **[Tevbe(9)/34]**

"Rahman çocuk edinmiştir" dediler.

Andolsun siz, korkunç bir şeyle geldiniz.

Neredeyse bundan dolayı gökler çatlayacak, Arz yarılacak ve dağlar yıkılıp çökecekti.

Rahman'a çocuk izafe etmelerinden dolayı (böyle olacaktı).

Rahman'a çocuk edinmek yaraşmaz.

Göklerde ve Arz'da kim varsa hepsi, muhakkak Rahman'a köle olarak gelecektir." **[Meryem(19)/88-93]**

"Meryem oğlu İsa dedi ki: "Ey İsrailoğulları, muhakkak ben, size (gönderilmiş) Allah'ın elçisiyim. Önümdeki Tevrat'tan (bir kısmını) doğrulayıcı ve benden sonra gelecek ismi "Ahmed" olan bir elçiyi müjdeleyici olarak (geldim)." Ancak o, onlara beyyinelerle (delillerle) geldiğinde, dediler ki: "Bu, apaçık bir büyüdür." **[Saff(61)/6]**

Kaynaklar:

1- Kur'an'ı Kerim

2- Kitab-ı Mukaddes, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 2001.

3- Barnabas İncili, çev. Mehmet Yıldız, Kültür Basın Yayın Birliği

4- Lütfü Özşahin, Ebionizm, Subrosa Yy, İstanbul, 2006.

5- Baki Adam, Yahudi Kaynaklarına Göre Tevrat, Pınar Yy, İstanbul, 2001.

6- Paul Johnson, Yahudi Tarihi, çev. Filiz Orman, Pozitif Yy.

7- Muhammet Ataurrahim, Bir İslam Peygamberi Hz. İsa, çev. Kürşat Demirci, İnsan Yy. İstanbul, 1994.

8- İslam Ansilklopedisi, M.E.B.

9- Süleyman Turan, Pavlus, IQ Kültür Sanat Yy, İstanbul, 2006.

10- David Ulansey, Mitras Gizlerinin Kökeni, çev. Hüsnü Ovacık, Arkeoloji Ve Sanat Yy, İstanbul,1998.

11- Mircea Eliade, Dinsel İnançlar ve Düşünceler Tarihi 1-2-3, çev. Ali Berktay, Kabalcı Yy, 2000

12- Peter Barnes, İsa ve Pavlus, çev. Arzu Sonbahar Yıldırım, Haberci Yy, İstanbul 2006.

13- Prof. Dr. Ekrem Sarıkçıoğlu, Diğer İnciller (Apokrif İnciller), Fakülte Kitabevi Yy, Isparta, 2005.

14- Prof. Dr. Hans-Joachim Schoeps, Yahudi-Hristiyanlığı, çev. Prof. Dr. Ekrem Sarıkçıoğlu, İz Yy, İstanbul, 2010.

15- Aziz S. Atiya, Doğu Hristiyanları Tarihi, çev. Nurettin Hiçyılmaz, Doz Yy, İstanbul, 2005.

16- Prof. Dr. Şinasi Gündüz, Pavlus Hristiyanlığın Mimarı, Ankara Okulu Yy. Ankara 2004.

17- Prof. Dr. Şinasi Gündüz, Hristiyanlık, İsam Yy. İstanbul 2006.

18- Ali Erbaş, Hristiyanlıkta Reform ve Protestanlık Tarihi, İnsan Yy, İstanbul 2004.

19- Mahmut Aydın, Tarihsel İsa, Ankara Okulu Yy, Ankara 2002.

20- Abdulehad Davud, İncil ve Salib, çev. Kudret Büyükcoşkun, İnkılab Yy, İstanbul 1999.

21- Çiğdem Dürüşken, Paulus'un Kutsal Görev Gezileri ve Anadolu Halklarına Mektupları, Homer Kitabevi Yy, İstanbul, 2003.

22- Maurice Bucaille, Kitab-ı Mukaddes, Kur'an ve Bilim, çev. Doç. Dr. Suat Yıldırım, T.Ö.V. Yy, İzmir, 1981.

23- Dr. Muhammed Hüseyin Zehebi, Tefsir ve Hadiste İsrailiyyat, Rağbet Yy, İstanbul 2007.

24- Prof. Dr. Mehmet Bayraktar, Bir Hristiyan Doğması Teslis, Ankara Okulu Yy, Ankara 2007.

25- Arthur Weigall, Pavlus Hristiyanlığına Dair Bilimsel Bir Eleştiri Hristiyanlığımızdaki Putperestlik, Ozan Yy, İstanbul, 2002.

26- Prof. Dr. Gotthelf Bergstrasser, Sami Diller Tarihi, çev. Prof. Dr. Hulusi Kılıç ve Dr. Eyüp Tanrı Verdi, Anka Yy, İstanbul, 2006.

27- Doç. Dr. Zeki Özcan, Angustinus'ta Tanrı ve Yaratma, Alfa Yy, İstanbul, 1999.

28- Richard E. Rubenstein, İsa Nasıl Tanrı Oldu, çev. Cem Demirkan, Gelenek Yy, İstanbul, 2004.

29- Dan Brown, Davinci Şifresi, çev. Petek Demir, Altın Kitaplar Yy, İstanbul, 2003

30- Grace Hallsell, Tanrıyı Kıyamet'e Zorlamak, çev. Mustafa Acar-Hüsnü Özmen, Kim Yy. Ankara, 2002.

"İSA ALLAH'TAN BİR KELİME "

O zaman melekler, dediler ki: "Ey Meryem, muhakkak Allah sana, Kendisi'nden bir kelimeyi müjdeliyor. Onun ismi, Meryem oğlu İsa Mesih'tir. Dünya'da şereflidir ve Ahiret'te de (Allah'a) yakın olanlardandır."

"Beşikte ve yetişkin iken insanlarla konuşur. Ve O salihlerdendir."

(Meryem) dedi ki: "Bana bir beşer dokunmamışken nasıl çocuğum olabilir? (Melek) dedi ki: "Öyledir, ancak Allah neyi dilerse yaratır. Bir işe karar verdiği zaman, ona sadece "ol" der, o da olur."

"(Allah), Ona, Kitab'ı, Hikmet'i, Tevrat'ı ve İncil'i öğretecek." **[Ali İmran(3)/45-48]**

"O Beşikte Konuşuyor"

(Meryem), ona(çocuğa) işaret etti. Dediler ki: "Beşikteki bir çocukla biz nasıl konuşuruz?"

(İsa) Dedi ki: "Şüphesiz ben Allah'ın kölesiyim. (Allah) Bana Kitab'ı verdi ve beni nebi kıldı."

"Nerede olsam da, beni mübarek kıldı ve yaşadığım sürece bana, namazı ve zekatı tavsiye etti." **[Meryem(19)/29-31]**

Muhakkak Allah, benim ve sizin Rabb'inizdir, O'na köle olun. İşte doğru yol budur. **[Meryem(19)/36]**

"İsa Ancak Bir Elçidir"

Meryem oğlu Mesih, ancak bir elçidir. Ondan önce de elçiler gelip geçti. Onun annesi dosdoğrudur. İkisi de yemek yerlerdi. Bak, onlara ayetleri nasıl açıklıyoruz? Yine bak, onlar nasıl çevriliyorlar? **[Maide(5)/75]**

Ey Kitap Ehli, dininiz de taşkınlık yapmayın. Allah'a karşı Hak'tan başkasını söylemeyin. Şüphesiz Meryem oğlu Mesih İsa, Allah'ın elçisi ve kelimesidir. (O kelimeyi) Meryem'e yöneltmiştir ve o, O'ndan bir ruhtur. Allah'a ve O'nun elçisine iman edin. O, üçtür demeyin. (Bundan) vazgeçin, (bu) sizin için daha hayırlıdır. Muhakkak Allah, tek bir İlah'tır. O, çocuk sahibi olmaktan münezzehtir(yücedir). Göklerde ve Arz'da ne varsa O'nundur. Vekil olarak Allah yeter. **[Nisa(4)/171]**

"Ben Allah'tan Bir Elçiyim"

Meryem oğlu İsa dedi ki: "Ey İsrailoğulları, muhakkak ben, size (gönderilmiş) Allah'ın elçisiyim. Önümdeki Tevrat'tan (bir kısmını) doğrulayıcı ve benden sonra gelecek ismi "Ahmed" olan bir elçiyi müjdeleyici olarak(geldim)." Ancak o, onlara beyyinelerle(delillerle) geldiğinde, dediler ki: "Bu, apaçık bir büyüdür." **[Saff(61)/6]**

Allah dedi ki: "Ey Meryem oğlu İsa, Benim, sana ve annene olan nimetimi hatırla. Ben, seni Kutsal Ruh(Cebrail) ile destekledim. Beşikte ve yetişkin iken insanlarla konuşuyordun. Sana Kitab'ı, Hikmet'i, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. Benim iznimle, çamurdan kuş yapıyordun ve arkasından iznimle, ona üfürdüğünde o kuş oluyordu(canlanıyordu). Benim iznimle, doğuştan kör olanı ve abraşı(alaca hastalığını) iyileştiriyordun. (Yine) Benim iznimle ölüleri çıkarıyordun(diriltiyordun). Sen, İsrailoğullarına beyyinelerle(delillerle) geldiğinde, Ben,

onların (ellerini) senden menettim. Onlardan Hakk'ı örten kimseler dediler ki: "Muhakkak bu, apaçık bir sihirdir." **[Maide(5)/110]**

"Ona Tevrat'ı Doğrulayıcı İncil'i Verdik"

(İsrailoğullarının elçilerinin) ardından, onların izleri üzere, önündeki Tevrat'tan (bir kısmını) tasdik edici olarak, Meryem oğlu İsa'yı gönderdik. Ve ona, kendisinde Nur ve hidayet bulunan İncil'i verdik. O, önündeki Tevrat'tan (bir kısmını) tasdik edicidir. Ve o, bir hidayet ve Allah'tan korkanlar için de bir öğüttür. **[Maide(5)/46]**

O, İsrailoğulları'na bir elçidir. (İsa dedi ki:) "Muhakkak ben, sizin Rabb'inizden bir ayetle(mucizeyle) geldim. Ben, Allah'ın izniyle çamurdan kuş yaparım ve ona üfürdüğümde o, kuş olur(canlanır). Allah'ın izniyle doğuştan körü, abraşı(alaca hastalığını) iyileştiririm ve Allah'ın izniyle ölüyü diriltirim. Yediklerinizi ve geriye bırakıp sakladıklarınızı size haber veririm. Şayet iman edecek kimselerseniz, bunda sizin için muhakkak bir ayet vardır."

"Önümdeki Tevrat'tan (bir kısmını) tasdik etmek, o haram edilen bazı şeyleri, helal kılmak için size, Rabbinizden bir ayetle(mucizeyle) geldim. Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin."

"Muhakkak Allah, benim ve sizin Rabb'inizdir, O'na köle olun. İşte doğru yol budur**."[Ali İmran(3)/49-51]**

"Onu Öldürecek Misiniz?"

Şüphesiz, Biz Musa'ya Kitab'ı(Tevrat'ı) verdik. Onun arkasından ard arda elçiler gönderdik. Ve Meryem oğlu İsa'ya, beyyineler(deliller) verdik. Onu, Kutsal Ruh'la(Cebrail'le) destekledik. Size(İsrailoğullarına), ne zaman bir elçi, nefsinizin hoşlanmayacağı bir şeyle gelse, büyüklük taslayarak; (peygamberlerin) bir kısmını yalanlayıp, bir kısmını da öldürecek misiniz? **[Bakara(2)/87]**

"Onu Öldüremediler-Allah Kendisine Yükseltti"

Onlar(inanmayanlar), bir plan-tuzak kurdular. Allah da, bir plan-tuzak kurdu. Allah, plan-tuzak kuranların en hayırlısıdır.

Allah dedi ki: "Ey İsa, şüphesiz Ben, seni, vefat ettireceğim(görevini tamamlayacağım). Seni, Kendim'e yükselteceğim. Seni, Hakk'ı örtenlerden temizleyeceğim. Sana tabi olanları, kıyamet gününe yakın, Hakk'ı örtenlerden üstün kılacağım. Sonra dönüşünüz Bana'dır. Ve ihtilaf ettiğiniz konularda aranızda hüküm vereceğim**."[Ali İmran(3)/54-55]**

Onlar(İsrailoğulları), şöyle dedi: "Biz, Allah'ın Resulü Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük. Onu(İsa'yı), ne öldürebildiler, ne de çarmıha gerebildiler. Ancak onlara, o(İsa), benzetildi. Muhakkak onlar, ondan(öldürülmesinden), şüphe içinde, ihtilaf etmektedirler. Onların, onunla ilgili bir bilgileri yoktur. Ancak onlar, zanna uymaktadırlar. Onu, yakinen öldüremediler.

Bilakis, Allah, onu, Kendisi'ne yükseltti. Allah, Aziz ve Hakim'dir. **[Nisa(4)/157-158]**

"Sizden(Havarilerden) Kim İnkar Ederse!"

Allah dedi ki: "Şüphesiz Ben, bunu(sofrayı), size indireceğim. Bundan sonra sizden(havarilerden) her kim Hak'kı örterse, ona, alemler içerisinde hiçbir kimseye azap etmediğim gibi azap edeceğim**."[Maide(5)/115]**

"Hakk'ı örtenleri, Dünya ve Ahiret'te şiddetli bir azapla cezalandıracağım. Onlara bir yardım da yoktur."[**Ali İmran(3)/56]**

"Bir Milleti Musallat Ederek Azaplandırırız"

De ki: O(Allah), üstünüzden veya ayaklarınızın altından, bir azap göndermeye kadirdir. Yahut bir fırkayı (milleti), musallat ederek; bazınıza, bazınızın azabını(kuvvetini) tattırır. Bak! Ayetlerimizi nasıl açıklıyoruz. Umulur ki aklederler. [**En'am(6)/65]**

Onların(İsrailoğullarının) üzerine, nerede olurlarsa olsunlar zillet(boyunduruk) vurulmuştur. Ancak Allah'ın hakimiyeti ve insanların hakimiyeti altında olmaları müstesna. Allah'ın ayetlerini örtmeleri, nebileri haksız yere öldürmeleri, isyan edip haddi aşmaları sebebiyle onlara meskenet(alçaklık) vurulmuştur ve Allah'ın azabını satın almışlardır**." [Ali İmran(3)/112]**